

Định Kiến

Contents

Định Kiến	3
1. Chương 1: Tự Chương	3
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	10
4. Chương 3	12
5. Chương 4	16
6. Chương 5	20
7. Chương 6	24
8. Chương 7	28
9. Chương 8	32
10. Chương 9	36
11. Chương 10	38
12. Chương 11	42
13. Chương 12	44
14. Chương 13	48
15. Chương 14	51
16. Chương 15	54
17. Chương 16	59
18. Chương 17	61
19. Chương 18	64
20. Chương 19	67
21. Chương 20	70
22. Chương 21	73
23. Chương 22	76
24. Chương 23	79
25. Chương 24	82
26. Chương 25	85
27. Chương 26	89
28. Chương 27	93
29. Chương 28	97
30. Chương 29	99
31. Chương 30	102
32. Chương 31	106
33. Chương 32	110
34. Chương 33	114
35. Chương 34	117
36. Chương 35	121
37. Chương 36	125
38. Chương 37	128
39. Chương 38	132
40. Chương 39	135
41. Chương 40	139

42. Chương 41	142
43. Chương 42	145
44. Chương 43	148
45. Chương 44	152
46. Chương 45	155
47. Chương 46	158
48. Chương 47	161
49. Chương 48	165
50. Chương 49	168
51. Chương 50	173
52. Chương 51	176
53. Chương 52	179
54. Chương 53	183
55. Chương 54	186
56. Chương 55	189
57. Chương 56	192
58. Chương 57	195
59. Chương 58	198
60. Chương 59	201
61. Chương 60	205
62. Chương 61	208
63. Chương 62	212
64. Chương 63	216
65. Chương 64	219
66. Chương 65	222
67. Chương 66	225
68. Chương 67	228
69. Chương 68	231
70. Chương 69	233
71. Chương 70	236
72. Chương 71	240
73. Chương 72	243
74. Chương 73	246
75. Chương 74	249
76. Chương 75	253
77. Chương 76	257
78. Chương 77	260
79. Chương 78	263
80. Chương 79	266
81. Chương 80	269
82. Chương 81	272
83. Chương 82	275
84. Chương 83	279
85. Chương 84	281
86. Chương 85	284
87. Chương 86	287
88. Chương 87	290
89. Chương 88	293
90. Chương 89	296
91. Chương 90	299
92. Chương 91	302
93. Chương 92	304
94. Chương 93	307
95. Chương 94	310

96. Chương 95	312
97. Chương 96	315
98. Chương 97	318
99. Chương 98	321
100. Chương 99	323
101. Chương 100	326
102. Chương 101	328
103. Chương 102	331
104. Chương 103	334
105. Chương 104	337
106. Chương 105	340
107. Chương 106	342
108. Chương 107	345
109. Chương 108	347
110. Chương 109	351
111. Chương 110	354
112. Chương 111	356
113. Chương 112	359
114. Chương 113: Kết Cục – Hoàn Chính Văn	362

Định Kiến

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, chính kịch, 1×1, ngược tâm, cường công cường thụ, tình địch biến tình nhân, niên hạ, HEEdit: Cửu M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kien>

1. Chương 1: Tự Chương

Lúc Hứa Khiêm mở mắt ra, đã là ở bệnh viện.

Đùi phải bị treo cao lâm râm truyền đến từng cơn đau nhức, Hứa Khiêm hít sâu một hơi, đang định chớp mắt một hồi, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, tiểu trợ lý của y cầm cà mèn đứng ở cửa, thấy y tỉnh dậy, thoáng chốc mắt đỏ lên.

“Hứa ca...”

“... Gọi hồn cái gì, câm miệng.” Hứa Khiêm chặc một tiếng, nhức đầu nhắm mắt lại, lại nói: “Có gì ăn còn không mau đem tới, anh chết đói rồi.”

Trợ lý đi nhanh xách đồ qua, mở cà mèn ra, một mùi gạo toả ra trong phòng, Hứa Khiêm liếc mắt, hỏi: “Có đưa muối không?”

“Còn có cháo mẹ em làm.” Trợ lý nói, thay y chuẩn bị xong bộ đồ ăn: “Hứa ca anh đã hôn mê cả ngày, tất cả mọi người đều sốt ruột muốn chết.”

“Vất vả cho mọi người rồi... nhưng mà chuyện anh nằm viện trước hết không nên lộ ra ngoài.” Hứa Khiêm cúi đầu nhấp một hớp cháo, lại gấp một miếng dưa muối, cười nói: “Tay nghề của dì vẫn luôn tuyệt vời trước sau như một.”

Trợ lý có hơi ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Cũng biết anh sẽ nói như vậy, cho nên em chỉ nói cho mấy người cao tầng... Hứa ca, không phải anh nói đi dự tiệc rượu sinh nhật của bạn sao? Làm sao uống nhiều rượu

như vậy, còn xảy ra tai nạn xe, lúc nhận được điện thoại từ bệnh viện em cũng bị hù chết, may là không có chuyện gì lớn, nhưng mà chân này của anh, e rằng trong mấy tháng sẽ không bước xuống được.”

Hắn ở một bên cầu nhàu, Hứa Khiêm giống như không nghe thấy, thổi phù phù húp xong cháo, lau miệng: “Được rồi, thân thể của mình trong lòng anh biết rõ, không chết được. Làm phiền cậu quay về công ty một chuyến, nói với bọn họ một tiếng, mấy tháng này anh có thể phải làm việc ở bệnh viện. À đúng rồi, lúc đi thuận tiện giúp anh mang tài liệu qua, cùng đồng báo cáo ngổ ngang gì đó nữa, sổ sách tháng trước anh còn chưa xem qua đâu.”

Trợ lý sững sờ nhìn y, lắp bắp nói: “Cái này, cái này không được đâu, Hứa ca, anh mới tỉnh không bao lâu, bác sĩ nói phải tĩnh dưỡng nhiều vào...”

Hứa Khiêm cười cười: “Lão tử ở phòng bệnh đắt tiền nhất, trả phí tổn không thiếu một đồng tiền, hắn còn quản được ta làm gì hay sao? Yên tâm, Hứa ca của cậu là người như thế nào —— hơn nữa ngựa còn có lúc ngã người có lúc sẩy chân, lần này sẩy chân, cũng coi như nhận được một bài học...”

Y càng nói tay chân càng lạnh cóng, cháo nóng vừa rồi giống như mất đi hiệu lực, mồ hôi lạnh chảy ra làm ướt cả quần áo, ngực càng co rút từng trận đau nhức, đau đến nỗi y hận không thể tát mình vài cái, mắng thêm vài câu không có tiền đồ.

Hứa Khiêm run rẩy thở ra một hơi, hắn nhắm mắt lại, giữa hai lông mày lộ vẻ mệt mỏi.

“Cậu đi trước đi, để một mình anh ngẩn ngơ một lúc.”

Trợ lý thận trọng liếc nhìn y, thấp giọng nói: “Cái kia, Hứa ca... Kỹ Văn Chương đã tốt nghiệp, mấy ngày nữa sẽ về nước...”

Hứa Khiêm thờ ơ ừ một tiếng: “Điện thoại di động của anh ở đâu rồi? Lấy giúp anh.”

“... Hả.”

Khi Hứa Khiêm xảy ra tai nạn xe cộ, điện thoại di động để ở trong túi, màn hình có hơi bể nát, nhưng sử dụng thì không có vấn đề gì.

Trợ lý đưa y điện thoại đã được cẩn thận sạc đầy, nhưng máy vẫn còn chưa mở. Hứa Khiêm dùng ngón tay lần theo vết rạn nứt ở phía trên, như là do dự thật lâu, cuối cùng cũng quyết định được.

Lúc hình quả táo hiện trên màn hình, y có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt trong nháy mắt của mình.

Bởi vì y còn nhớ rõ... lời nói qua điện thoại trước khi gặp tai nạn.

Trong bữa tiệc sinh nhật của Văn Bản, Hứa Khiêm uống rất nhiều rượu, nhưng càng uống càng tỉnh táo.

Y tỉnh táo nhìn Nghiêm Mạc tặng bức tranh đã được tỉ mỉ trang hoàng cho Văn Bản, khung tranh vẫn là dùng gỗ tử đàn do mình ra giá rất cao để mua. Lúc chụp hình gỗ thô Nghiêm Mạc ở bên cạnh y, còn cười nói hắn rất thô bỉ.

Hứa Khiêm không nói cho hắn biết, bởi vì y cảm thấy chỉ có khung như vậy, mới xứng với bức họa kia.

Về sau Nghiêm Mạc muốn tặng bức tranh cho người khác, Hứa Khiêm nhìn khung tranh tro trọng cảm thấy thật phiền lòng, liền nói xem như là phần quà mình cùng tặng cho Văn Bản.

Cho tới bây giờ y cũng không hối hận.

Y chỉ có chút khó chịu, y thích Văn Bản không phải là giả, nhưng Văn Bản đã kết hôn rồi, con cũng đã chào đời, y không cần thiết bỏ ra vốn liếng lớn như vậy để lấy lòng đối phương.

Y đã từ từ buông xuống hết, nhưng Nghiêm Mạc vẫn u mê không tỉnh ngộ.

Hứa Khiêm không lay tỉnh Nghiêm Mạc lại được, cũng không có tư cách đánh thức.

Dù sao từ lúc ban đầu lập trường của bọn họ đã là đối lập, cho dù sau này trời đất xui khiến lên giường, thành bạn giường, cũng không có khả năng đồng cảm yêu thương nhau.

Đêm hôm đó, y mượn cơ say điện thoại qua bày tỏ lòng.

Sau đó thì sao?

Sau đó Nghiêm Mạc cúp điện thoại, y nghe được tiếng bíp bíp lạnh như băng.

Kế tiếp liền bị tai nạn, hôm nay Hứa Khiêm nằm ở chỗ này, nắm điện thoại di động đã bể màn hình, ngay cả khởi động máy cũng do dự.

Bởi vì y đã đoán được kết quả.

Màn hình chuyển một cái, chuyển đến màn hình điền mật mã vào.

Hứa Khiêm cắn răng, tự cổ vũ lấy lại tinh thần giải khoá.

Nghiêm Mạc cũng không điện lại, nhưng hần nhẩn qua một tin nhắn, chỉ có vài chữ ngắn ngủn.

“Chúng ta vẫn nên tách nhau ra thì tốt hơn.”

Trong chốc lát Hứa Khiêm có chút rùng mình, y nuốt một ngụm nước miếng, vẻ mặt giống như khóc vừa giống như cười.

Y không cam tâm mà, nhưng lại không muốn mất hết mặt mũi, vì vậy tay y đỡ run run lại.

“Tôi thao thăng cha cậu.”

Sau khi đè xuống nút gửi đi, tảng đá trong ngực rớt cuộc cũng rớt xuống, rõ ràng toàn thân phát run vì đau, nhưng Hứa Khiêm cảm thấy thoải mái.

Y là người sĩ diện hảo, sau khi nói rõ mà đối phương từ chối sẽ không bao giờ quẩn lầy không thôi, tất cả mọi thứ làm ra trước kia đã là cực hạn, y sợ tiếp tục nữa, y sẽ không còn quan tâm đến một chút tôn nghiêm cuối cùng ở bên trong.

Tiểu tử kia rõ ràng không thích mình, là y không tự trọng dâng lên, lừa mình dối người lâu như vậy, cuối cùng đã thanh tỉnh.

Cũng may, y còn chưa hãm vào quá sâu.

Hứa Khiêm càng nghĩ càng vui mừng, y cười lớn ném di động vỡ tan tành, như buông bỏ được gánh nặng ngã xuống giường.

Tình yêu đi mẹ nó đi, Nghiêm Mạc đi mẹ nó đi.

Nếu như có thể lựa chọn, y thà chưa bao giờ gặp Văn Bản.

Chỉ ít như vậy, y cũng không đến mức yêu... tình địch của mình.

2. Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rượu Mao Đài

Mọi người đều biết, Hứa Khiêm là nhà giàu mới nổi.

Cũng làm ông chủ đất đai, nhưng so với loại hỗn tạp tốt nghiệp tiểu học, dù sao Hứa Khiêm cũng đã tốt nghiệp cấp 3, không học lên được đại học là bởi vì mẹ y qua đời, ba y ở bên ngoài tìm tiểu tam đem toàn bộ đồ trong nhà bỏ trốn. Thời điểm đó Hứa Khiêm bắt quả chỉ là một đứa trẻ choai choai, trong tay chỉ có ít tiền vốn, y khê cắn răng, vậy mà cầm số tiền kia đi chơi chứng khoán, giằng co non nửa năm, chấp vạ toàn bộ gia sản đều đầu tư vào, không ngờ khi thu lại trúng được vố to, từ đó về sau một đêm bỗng giàu lên...

Có số tiền này, Hứa Khiêm theo bạn bè hùn vốn thành lập một công ty, sự nghiệp phát triển, không tới ba mươi đã có một gia tài xa xỉ. Loại tuổi trẻ tài cao giống vậy, nghe tên giống như một người trí thức, dáng dấp còn rất đẹp trai là kim cương vương lão ngũ*, bên người dĩ nhiên không thể thiếu nhiều hoa cỏ, mặc dù Hứa Khiêm không tính là còn trẻ đã nhiễm bệnh, ngoài trừ mấy tình nhân cố định ra, cũng không làm loạn khắp nơi, bởi vì trong lòng vị Hứa tổng lưu lạc bụi hoa này có một vàng trắng sáng không thể nào thay thế được — nam nhân đều hèn hạ, không phải lúc nào cũng có được thứ tốt nhất, những năm gần đây y từ chối ước hẹn của bao nhiêu mỹ nhân, dâng tặng bao nhiêu nịnh nọt, làm bao nhiêu chuyện tốt, chỉ để có một tiếng cười của người nọ.

(*Kim cương vương lão ngũ (): những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thể. Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Nên tóm lại, nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.)

Nhưng vàng trắng sáng của y sẽ phải kết hôn rồi, người ta căn bản không phải là cong, từ đầu đến cuối đều luôn xem Hứa tổng là anh em. Ngay từ lần đầu cậu mang bạn gái đến cùng ăn cơm với Hứa Khiêm, sau đó y làm ra vẻ bình tĩnh, nghĩ thầm cậu còn chưa tới 25 tuổi thì kết hôn cái gì chứ... Kết quả người ta thật sự kết hôn, tháng mười tới, bác sĩ bảo cưới.

Lúc nhận được thiệp mời Hứa Khiêm suýt phun ra một ngụm đầy máu, bưng lấy trái tim pha lê tan nát đầy đất, cảm thấy mọi nỗ lực của mình những năm này đều vứt hết cho chó. Qua mấy ngày đắm mình trong truy lạc, y vẫn chấn chỉnh lại tinh thần, mặc âu phục đặt may hàng hiệu, đi giày da chế thủ công, ngồi xe xin đi tham gia hôn lễ của đối tượng thầm mến...

Trợ lý thận trọng hỏi cần chuẩn bị lễ vật gì, Hứa Khiêm vung tay lên: “Phải là đắt tiền nhất!”

Không tranh với đời, con mẹ nó mình cũng chắt vật thành như vậy, nếu không giả vờ diễm đạm gió thổi mây bay kiếm mặt mũi về, làm sao lẫn lộn đời này được?

Cho nên chờ y dáng vẻ hiên ngang đến hiện trường, đầu tiên nhìn được không phải là chú rể, ngược lại nhìn thấy tình địch nhiều năm, mặc âu phục phù rể đứng ở cửa, mặt vẫn lạnh như băng đen như đáy nồi của thường ngày, còn cố ý miễn cưỡng vui cười tiếp đãi khách khứa. Hứa Khiêm đứng ở trong góc nhỏ nhìn chòng chọc một hồi, nhìn được liền thấy vui vẻ, lòng nói Nghiêm Mạc hẳn cũng có ngày hôm nay... Y ba bước thành hai bước tiến lên, từ trong túi lấy ra một cọc tiền đặt trên bàn: “Tiền mừng.”

Khoé mắt người kia giật giật, trong ánh mắt lộ ra một mặt chán ghét rõ rệt: “Bao nhiêu.”

Hứa Khiêm cười nhạt hai tiếng: “Cậu không biết đếm hả?”

Y nhìn hàng này thấy bức dọc đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, từ sau khi bản thân coi trọng Văn Bản, Nghiêm Mạc này giống như một con ruồi... chỉ có điều không có biện pháp, ai bảo hẳn là sư huynh của Văn Bản chứ? Tốt nghiệp từ trường nổi tiếng, ở nước ngoài ngầy người nhiều năm, những năm gần đây mới trở về, nói ngoại ngữ được gọi là trôi chảy, ngoài ra tiếng địa phương mẹ đẻ chính là tiếng phổ thông của Hứa Khiêm, kia thật đúng là không phải chỉ mạnh hơn một tí.

Mà bình sinh Nghiêm Mạc ghét nhất, chính là cái loại người có tiền tự cho là đúng, hưởng gì, Hứa Khiêm còn liên tiếp ra tay với Văn Bản... Hắn cùng nhau lớn lên với Văn Bản, sau này sau khi xuất ngoại cũng thật sự rất nhớ nhung, bây giờ cuối cùng đã trở về, sao có thể cho phép thứ người đầy mùi tiền này tới gần sư đệ mà hắn luôn một lòng hướng về chứ? Lần đầu tiên hai người bọn họ gặp nhau chính là do Văn Bản giới thiệu, kết quả đánh nhau ngay tại trận, chớ nghĩ Nghiêm Mạc hẳn là một người làm nghệ thuật, hắn ở nước ngày mỗi ngày đều tập luyện, toàn thân cơ bắp còn rắn chắc hơn Hứa Khiêm, nhưng mà không có kinh nghiệm, đánh nhau cũng không giỏi, cũng vẫn bị thương.

Lúc ấy Hứa Khiêm bị hắn đánh sưng một con mắt, quả thật khắc nhớ chuyện này ở trong lòng, thỉnh thoảng nổi lên lòng tiểu nhân, nguyên rửa hắn đi nhà cầu không có giấy, ăn mì gói không có bì gia vị các loại... Dù thế nào hai người bọn họ hề gặp nhau, không phải châm chọc khiêu khích, nhất định PK nhau một trận, bằng không chính là giống như bây giờ, trong lòng giống như đang khóc, còn phải trưng ra một bộ dáng ra vẻ không sao hết, xem thử ai không chịu nổi trước tiên.

Nhìn vẻ mặt càng ngày càng âm trầm của đối phương, bỗng nhiên Hứa Khiêm không muốn làm khó hắn nữa, duỗi tay ra cầm bút viết một con số trên tờ giấy. Nghiêm Mạc nhìn thấy cũng không thèm liếc mắt,

trực tiếp ném chồng tiền vào tay của người nhà ở sau lưng: “Hứa tổng tặng, không cần ghi vào sổ.”

Khó có khi nhường bước lại bị đối chọi trở lại như thế, Hứa Khiêm chắc một tiếng, ghi một khoản nợ ở trong lòng.

Thật vất vả vào đến đại sảnh, nhìn cách bày biện ngập tràn hơi thở lãng mạn, cùng với hình bóng thon dài đang đứng thẳng trong đám người, trong nháy mắt, Hứa Khiêm cảm thấy biểu hiện giả tạo mà mình khó khăn thiết lập sẽ hỏng mất, y giống như bị chém một đao, cả người chấn động —— hạnh phúc trên mặt Văn Bản cơ hồ muốn chọc mù mắt y. Cho dù giả bộ bình tĩnh nước chảy mây trôi như thế nào đi nữa, chung quy thì tình cảm của những năm này không phải là giả, trong lòng Hứa Khiêm như chảy máu, mắt chưa xót phát khô, nhưng ngay cả một giọt lệ cũng không có.

Y không ngừng tự nhủ đang ở trước mặt mọi người, khóc hay gì gì đó cũng quá mất mặt, huống gì nói thế nào cũng là một đoạn lương duyên, bản thân nên thoải mái tinh thần, chúc phúc mới đúng... Đạo lý như vậy y đã tự nhủ rất nhiều rất nhiều lần, nhưng mà cũng đeo có công dụng, thậm chí ngay cả một nụ cười y cũng làm không được.

Lúc này Hứa Khiêm bỗng nhiên ước ao Nghiêm Mạc đi tới, ít nhất dù sao mặt hắn cũng sẽ thộn cả ra phải không?

Sau đó lúc Văn Bản đến bàn mời rượu, Hứa Khiêm vẫn uống, Nghiêm Mạc ngồi ở bên cạnh y, chỉ cắn chặt môi không nói lời nào. Hứa Khiêm thấy bàn tay đặt ở dưới bàn của hắn đều run rẩy, trong lòng thở dài một tiếng, cảm lý ở trước mặt hắn lên, ngửa đầu uống hết.

Rượu Mao Đài hơn 50 độ, một ngụm đi xuống giống như nuốt dao, Hứa Khiêm lại bị một cổ men rượu tập kích đến mù quáng, đầu cảm thấy chéch choáng, cuối cùng hắn đã có thể cười, cũng không biết có cười dễ coi hay không: “Nào nào nào, anh chúc các em... trăm năm bên nhau! Sớm sinh quý tử!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Văn Bản có chút ửng hồng, cậu cũng hơi say, lúc này tùy tiện nắm vai đối phương, không ngừng vỗ: “Những năm gần đây may có Hứa ca chiếu cố, sau này anh kết hôn, em nhất định sẽ có một phong bì đồ thật lớn!”

Người kia nhất quyết cầm điếu ăn hoành liên, trong lòng đắng nghét cả lên, y muốn nói ai zô, vì cậu tôi nguyện ý tắng gia bại sản... đáng tiếc cho tới bây giờ, cậu cũng chưa bao giờ cho tôi một tí cơ hội nào.

Bác sĩ bảo cưới, một chiêu thật lợi hại biết bao, muốn gỡ trò xấu gì cũng không thể ra tay...

Hứa Khiêm càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng khó chịu, dứt khoát buông thả mà uống, mượn rượu giải sầu.

So sánh qua, Nghiêm Mạc trái lại chưa bao giờ an tĩnh như vậy, ngồi tại chỗ giống một người chết. Hắn còn thâm hơn so với Hứa Khiêm, đáp ứng làm phụ rể cho người ta, sau khi lên sân khấu đứng cũng không vững, cặp mắt đỏ như thỏ, người khác cho là hắn kích động, cũng chỉ có Hứa Khiêm biết rõ, tiểu tử này cũng giống như mình, đau xé lòng.

Y đối với Văn Bản chỉ là ba năm tình cảm, Nghiêm Mạc là bảy tám năm, nhiều gấp đôi so với mình, có thể không khó chịu được sao? Chờ sau khi đối phương đi xuống, y híp mắt tiếp tục nâng một ly rượu lên, ở xa xa cụng, cạn trước tổ lòng kính trọng.

Hiếm thấy, Nghiêm Mạc sâu sắc nhìn y, cũng làm theo một ly...

Vì vậy hai người cũng không ăn gì, tay cũng không vỗ, cứ vui đầu như vậy, mắt đỏ, người một ly ta một ly cạn hết.

Đến sau cùng bọn họ đều say, Văn Bản gọi người giúp đưa họ vào một căn phòng để nghỉ ngơi, đèn đều tắt, chỉ có tiếng máy điều hoà vù vù rung động. Hứa Khiêm ý thức mơ hồ trở mình, đột nhiên liền mở miệng: “Này...”

Người kia không để ý tới y, y lại gọi một tiếng nữa, mãi cho đến khi đối phương không nhận được quay đầu lại: “Làm gì... ư?”

Nghiêm Mạc trời sinh không nhạy cảm với cồn, vốn là còn hơi say rượu, bây giờ cũng hoàn toàn thanh tỉnh — Hứa Khiêm người này chẳng biết bị điên cái gì, cứ nhiên tự mình dán tới trước, hôn lên môi hắn.

Cánh môi mềm mại mang theo mùi rượu nồng nặc, đầu lưỡi linh hoạt đảo đảo quanh, cuối cùng cạy ra được hàm răng của Nghiêm Mạc vì sưng sốt mà buông lỏng, chui vào bên trong. Kỹ thuật hôn của Hứa Khiêm tương đối thành thạo, vừa nhìn chính là đủ loại kinh nghiệm sa trường, trái phải cần lấy giày vò môi của đối phương hiện lên một màu đỏ. Bọn họ đều say, một người nhận lầm người, một người ngây ra quên phản kháng, mùi rượu tràn ngập trong không khí, một hít một thở đều hơi say rượu, Hứa Khiêm hôn như nghiện, thân thể cũng dán tới một cách tự nhiên, tay không thành thật bắt đầu cởi quần áo của Nghiêm Mạc.

“Bân Bân...” Trong mơ mơ màng màng, y thấp giọng kêu: “Đừng đi...”

Nghiêm Mạc giật mình, cũng không biết là bị đâm một kích hay là sinh ra đồng cảm, hai cánh tay đang để nằm ngang ở bên cũng nóng nảy giơ lên, hung hăng bóp vai Hứa Khiêm. Người kia rên lên một tiếng, mở đôi mắt đỏ bừng nhuộm mùi rượu, y thật sự say, lúc này nhìn ai cũng thành mấy người, nhưng lòng đều nhớ kĩ hôn lễ của Văn Bân, giơ tay lên theo bản năng, sờ sờ mặt đối phương: “Anh yêu em.”

Hô hấp của Nghiêm Mạc nhất thời trầm trọng, hắt tạt Hứa Khiêm một cái, chỉ là không dùng bao nhiêu lực: “Anh dựa vào cái gì mà thương em ấy?”

Tôi yêu Văn Bân nhiều năm như vậy — hẳn nghĩ, trong lòng chua xót vô cùng, mắt càng là có thể rơi lệ bất cứ lúc nào. Tiểu sư đệ của hắn có tài hoa như thế, thiện lương như thế, tại sao lại bị tên vô lại nhà giàu mới nổi này chú ý chứ? Ở trong lòng Nghiêm Mạc, Hứa Khiêm là loại người hắn khinh thường nhất, dựa vào mấy đồng tiền hôi như rắm của mình... Loại nhà giàu mới nổi này, không có cả tư cách làm tình địch với hắn!

Thế nhưng hôm nay, hai người lại rơi vào một kết cục giống nhau, làm sao Nghiêm Mạc cam tâm chứ?

Trong chớp mắt hắn đang phân tâm, Hứa Khiêm không biết lấy sức lực từ đâu, chợt đẩy người ngã xuống giường, tiếp tục gặm. Trước đó là Nghiêm Mạc không phản ứng kịp, bây giờ hắn đã hoàn hồn, đánh một quyền trên mặt đối phương. Hứa Khiêm bị đánh đến đầu chéch choáng, lại cười hì hì quay đầu, tay chân bắt đầu không thành thật: “Bân Bân, em hãy đi theo anh đi... Hứa ca sẽ yêu em thật nhiều...”

Nghiêm Mạc vừa nghe được lời này, tức giận suýt ngất, giơ tay lên muốn đánh nữa, lại bị người nọ tiếp lấy nắm đấm, đặt ở bên môi hôn chụt một cái.

“...” Trên đời sao lại có một người vô liêm sỉ thế này!

Đang lúc hắn đang kinh sợ Hứa Khiêm không biết xấu hổ, đối phương đã bắt đầu cởi quần hắn.

3. Chương 2

So với Hứa Khiêm không kỳ chạy mẫn, Nghiêm Mạc là một GAY thuần khiết.

Hắn sinh ra giống như một ống hút, bình thường nhìn thẳng tắp, vừa đến lúc dùng —— tự nhiên liền cong.

Nhưng mà hắn là người rất khiết phích, tình huống còn là một xử nam có trình độ nhất định, hơn nữa vô cùng... ngưỡng ngừng, chẳng thể không đến nỗi thâm mến Văn Bản nhiều năm như vậy mà ngay cả bàn tay nhỏ bé còn chưa từng nắm được, thậm chí còn không bằng so với Hứa Khiêm, chỉ ít người ta bình thường tìm đủ mọi loại lý do động tay động chân, thậm chí đã lên hôn.

Dĩ nhiên, hôm nay Văn Bản đã kết hôn, hai người đều hết hy vọng, người cùng cảnh ngộ nằm say mê trên một cái giường.

Nếu so sánh Hứa Khiêm uống nhiều hơn hắn, nhưng lúc này đè trên người tình địch liên tiếp làm điều xấu, giống như sử dụng hết toàn bộ tinh thần muốn ăn đậu hủ Văn Bản trước kia. Y đè tay của Nghiêm Mạc xuống, vừa hôn vừa cắn trên mặt đối phương, khắp nơi đều là nước miếng. Người kia cũng nhanh chóng điên rồi, khuôn mặt vì phần nộ mà vằn vẹo dữ tợn, hắn không ngừng di chuyển tránh né, làm giường chiếu bang bang rung động theo, cuối cùng tóm được một cơ hội, hung hăng lật người nọ xuống, đè ở dưới thân.

Sức lực của hắn cực lớn, bây giờ lại không hề có lý trí, đè Hứa Khiêm đến khó thở, cặp mắt trợn to. Mãi đến khi đối phương bỗng nhiên buông tay ở phía sau ra, càng mềm nhũn nằm trên giường, thở dốc từng ngụm từng ngụm một.

Hai người dán lại rất gần, một hít một thở toàn bộ đều là mùi rượu, xông thẳng lên đại não đến hoa mắt. Ý thức của Nghiêm Mạc hơi dao động muốn thoát người ra, Hứa Khiêm lại liều lĩnh quẩn lầy, thậm chí đồng thời sử dụng cả hai tay hai chân siết chặt hắn vào trong ngực, trong miệng lẩm bầm mê sảng, gọi là quẩn mãi không bỏ. Đời này Nghiêm Mạc chưa bao giờ thấy một người không biết xấu hổ như vậy, tức giận không nói nên lời, đánh cũng đã đánh chửi cũng đã chửi, thêm chút hung ác nữa sẽ xảy ra án mạng, dùng cái rắm gì cũng không được.

Hứa Khiêm còn đổ thêm dầu vào lửa: “Văn Bản à em nói đi em theo anh thì tốt biết bao... Nghiêm Mạc gì gì đó, anh thấy ấn đường của hắn biến đen... Ồ, vừa nhìn chính là liệt dương sớm tiết... em ở cùng một chỗ với hắn, không có tính phúc đâu...”

Y nói xong, còn cười khà khà mấy tiếng, chọc cho Nghiêm Mạc sôi gan, quát vào tim hắn đến chết, kết quả vừa lơ lửng tay lại cho Hứa Khiêm cơ hội, thuần thực lột quần Nghiêm Mạc xuống, hai vật bộ dáng thẳng đứng hoàn toàn phơi trần để lộ trong không khí, người kia chỉ cảm thấy hạ thân mát lạnh, đại não trực tiếp đông cứng, đối phương đã lần nữa hôn tới khiến cả người càng run rẩy, tức giận đến mặt đỏ rần.

Tượng đất còn có ba phần tính tình, huống gì Nghiêm Mạc luôn nhìn y không vừa mắt, lúc này bị động chạm đến điểm mấu chốt, càng thấy nóng nảy, cho Hứa Khiêm một đấm vào mặt, đối phương bị đánh có chút mê man, đầu mềm nhũn tiu ngịu nằm úp sấp xuống, như thế nào có chết hay không tựa vào hạ bộ của Nghiêm Mạc, còn cọ cọ...

Người kia cũng hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể run lên như bị điện giật, cúi đầu xuống, lại thấy người nọ thè lưỡi ra, cách một lớp quần lót nhẹ nhàng liếm trên tính khí...

“Bân Bân... em cứng rắn rồi.” Hứa Khiêm cười mập mờ, giọng nói trêu ghẹo: “Chỉ có anh mới có thể làm em cứng rắn... Nghiêm cái gì gì kia vừa nhìn là không được...”

Nghiêm Mạc nghe vậy cười lạnh một tiếng, húc đầu gối vào bụng đối phương, lại bóp cổ Hứa Khiêm gắt gao đè người xuống giường: “Tôi có được hay không, anh lập tức sẽ biết.”

Dứt lời, thuần thực lột quần Hứa Khiêm, lại dùng cà vạt trói bàn tay đang vùng vẫy của đối phương.

Hứa Khiêm còn không biết sống chết cười cười, nói không nhìn ra em còn thích chơi cái này... Sau đó Nghiêm Mạc không nghe nổi nữa, xé nát áo sơ mi nhét vào miệng y.

Nghiêm Mạc nâng chân Hứa Khiêm lên, cũng không bôi trơn gì, chỉ dùng ngón tay đâm vào vài cái như vậy, liền đổi thành súng thật đặt ở trên, chậm rãi đâm vào.

Hắn luôn giữ mình trong sạch, hơn nữa từ nhỏ đã thích Văn Bân, 24 tuổi còn là một xử nam, động tác vô cùng không quen tay, thử nhiều lần đều tuột ra. Hứa Khiêm dù say, cũng cảm thấy gì đó bất thường, cắn áo sơ mi kêu ô ô, hai chân đạp loạn, lại bị vững vàng đè lại, mạnh mẽ bứt ra, tạo thành tư thế xấu hổ để người khác cảm vào.

Hứa Khiêm du lịch bụi hoa nhiều năm như vậy, từ trước đến nay chỉ làm người ở trên, bây giờ bị người khác cưỡng ép khai bao, nếu không phải trong miệng có đồ vật, e rằng đã kêu thành tiếng. Y càng dùng toàn lực giãy giụa, Nghiêm Mạc lại càng đâm vào, động tác qua loa thô bạo, đẩy ý tứ vũ nhục. Hắn y vào tuổi trẻ nhiều sức lực, thật sự hung hăng thúc Hứa Khiêm ở trên giường, hắn tách hai cánh lông của Hứa Khiêm ra, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái tiến vào gần nửa căn, tuy rằng cũng bị ép đến khó chịu, nhưng khi thấy đối phương vì đau đớn mà cau mày, trong lòng Nghiêm Mạc lại có loại vui vẻ khó nói nên lời.

Hắn đỡ lấy eo của Hứa Khiêm, chậm rãi đẩy vào, con mắt đỏ lòm không nháy nhìn chăm chăm đối phương, khi cả căn vào lọt về mặt của Hứa Khiêm đều vận vẹo cả lên. Nghiêm Mạc hơi động mấy cái, liền có thể nghe được tiếng thở dốc vì đau của đối phương, miệng huyết làm bộ đáng thương co quắp thít chặt lại, còn ra máu.

Ngực Hứa Khiêm phập phồng, cổ họng động đập nuốt nuốt, tay bị trói rất chặt trên đỉnh đầu, y muốn giãy giụa, nhưng không thể động đây, trơ mắt cảm thụ được vật càng ngày càng trưởng lên trong cơ thể, gần như muốn phá hỏng nội bích mềm dẻo.

Nghiêm Mạc cũng là lần đầu tiên hưởng thụ được thứ khoái cảm này, trên khuôn mặt thanh tú đều đỏ ửng cả lên, hắn lật Hứa Khiêm quỳ nằm xuống, cắn cắn cổ đối phương từ phía sau, giống như một con sói động dục đang điên cuồng thao con mồi của mình, lúc mới bắt đầu bị thít chặt dần dần thích ứng, mỗi một lần cắm vào giống như thăng lên cực lạc.

Càng thao về sau, Hứa Khiêm càng từ từ có cảm giác, ngược lại không phải vì kỹ thuật của Hứa Khiêm tiến bộ, chỉ là bản thân y quá mức miễn cảm, hơn nữa ngẫu nhiên Nghiêm Mạc quét qua tuyến tiền liệt, cũng coi như hơi HIGH một phen.

Giữa đường Nghiêm Mạc lấy thứ trong miệng y xuống, kết quả là mắng chửi một trận, y càng mắng thâm độc, người phía sau càng cố sức thao, dần dần khàn cả giọng, mộng cũng sưng lên, nước mắt theo sinh lý không cầm được rướm ra ngoài, chặt vật không ra bộ dáng gì.

Giữa ý loạn tình mê, Nghiêm Mạc nhắm hai mắt lại, khê gọi tên Văn Bàn, mỗi một tiếng, đứt quãng, mang theo khổ tâm không nói hết được, cuối cùng cũng khóc theo.

Giống như rốt cuộc còn đã xộc tới đỉnh đầu, hân ôn thân thể ấm áp của người dưới thân, khóc không thành tiếng.

Lúc Nghiêm Mạc bắn ra, Hứa Khiêm đã hôn mê.

Trên thân thể trần truồng của y đều là vết bầm, sau lưng bị găm đến xanh xanh tím tím, mồ hôi làm ướt ra giường dưới thân, lúc Nghiêm Mạc rút ra còn có thể thấy tia máu hỗn tạp với bạch trọc cùng chảy ra từ miệng huyết sưng đỏ, dính lên bắp đùi chậm rãi chảy xuống, thật sự thê thảm đến cực điểm.

Hai mắt Nghiêm Mạc trống rỗng một hồi, cuối cùng cơn buồn ngủ kéo đến, mắt đỏ ngủ thiếp đi.

4. Chương 3

Hứa Khiêm tỉnh lại trước tiên.

Từ mơ mơ màng màng đến lúc tỉnh hẳn chỉ tốn vài giây ngắn ngủi, Hứa Khiêm cũng là người từng trải, gần như trong nháy mắt đã hiểu chuyện gì xảy ra, tức giận thiếu chút nữa học máu, quay đầu lại thấy tên đầu sỏ vẫn còn ngủ say sưa, một cước đạp người kia xuống.

Kết quả việc này còn động đến vết thương ở phía sau, y rên lên một tiếng nằm lì ở trên giường, nghiến răng ken két. Bên này Nghiêm Mạc vẫn còn mơ hồ, lại bị một quyền hung hăng giáng ngay mũi, máu liền chảy xuống, vừa mở mắt nhìn, đã thấy Hứa Khiêm không thèm mặc cả quần áo, cái mộng trần cưỡi ở trên người ăn đánh toi bởi một trận, người bị đánh nói không nên lời.

Nghiêm Mạc cũng không phải là người hiền lành, bình thường thoát nhìn nghiêm chỉnh, nhưng trong xương cũng mang theo một cỗ hung tàn. Nhịn một lát thì không nhịn nổi nữa, lại lật người đè Hứa Khiêm ở dưới thân, thở hổn hển nói: “Con mẹ nó anh xong chưa!”

Hứa Khiêm tức giận đến mắt đều đỏ, khiến giọng nói rống to hơn: “Tôi thao con mẹ nó đồ ngu ngốc nhà

cậu! Vì sao khi đó ba cậu không bắn cậu lên tường!”

Nghiêm Mạc cũng rống theo: “Đó là anh tự tìm lấy! Con mẹ nó anh trêu ghẹo tôi! Còn, còn...”

Hứa Khiêm nghẹn một nắm máu ở trong ngực, trở tay cho hắn một đấm: “Tôi con mẹ nó ghẹo quỷ ấy!” Tiếp theo tay đấm chân đạp như điên, Nghiêm Mạc không ghìm y xuống được, cũng không thể làm xong liền bỏ đi, hơn nữa chuyện này đích thật là đuối lý, khi đánh trả cũng không thể vàng thau thật không sợ lửa như trước kia.

Hai người tranh đấu một trận, Hứa Khiêm lại đảo lên phía trên, y bóp hai bên cổ của Nghiêm Mạc, chỗ nào không đánh toàn đánh vào mặt, vừa đánh vừa mắng: “Con mẹ nó ai cho cậu lá gan thượng ông nội cậu?”

Nghiêm Mạc vừa nhấc chân nhấc người lên, không nói hai lời bắt lấy tính khí phơi bày bên ngoài của Hứa Khiêm, lúc này Hứa Khiêm không dám động nữa, miệng vẫn không nhàn rỗi: “Tôi thao mẹ nó cậu phạm tội cường gian, lão tử ra ngoài liền báo cảnh sát! Cậu chờ xem!”

Nghiêm Mạc quá tức giận, cười lạnh nói: “Tôi phạm tội cường gian? Có cần cần tôi cho anh xem là ai động thủ trước không?”

“Con mẹ nó cậu còn quay video lại?”

“Anh nói xem?”

Hứa Khiêm sững sốt một chút, lại chửi ầm lên một hồi, mười tám đời tổ tông Nghiêm gia đều bị y lần lượt hỏi thăm. Nghiêm Mạc nói không lại y, dứt khoát siết chặt vật ở trong tay, tiếp theo liền nghe Hứa Khiêm a lên một tiếng, toàn thân run rẩy.

Nghiêm Mạc Lại nói: “Còn chửi nữa không?”

“Tôi thao cậu % #... % ...” Hứa Khiêm tiếp tục chửi, giọng khàn cả ra cũng không dừng.

“...” Nghiêm Mạc nghẹn một hồi, nhất thời không nói gì một lúc, cứ chờ đối phương chửi đến mệt, không chửi nữa, mới thở hổn hển đứng dậy, quay đầu đi mặc quần áo.

Kết quả mới mặc áo khoác, quay đầu lại chỉ kịp thấy Hứa Khiêm giơ bình hoa lên nện xuống, Nghiêm Mạc không ngờ đối phương liều mạng như vậy, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, gáy bị quất nhói đau, Nghiêm Mạc xuất thần nhìn trần nhà bệnh viện, một lúc lâu mới phản ứng được là chuyện gì xảy ra.

Tại đám cưới của Văn Bản, hắn cùng lăn lên giường với tình địch, bây giờ còn bị đánh ngất xỉu ném vào bệnh viện... Mặt Nghiêm Mạc càng ngày càng đen lại, lòng nói mấy ngày nay thật sự mạo phạm Thái Tuế, cái chuyện phá hoại gì cũng cho hắn đụng phải. Đầu này đang oán thăm, chợt nghe tiếng cửa phòng kêu kety bị người đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc hung hăng sát khí tiến vào, thấy hắn tỉnh, cười lạnh một tiếng: “Ai yô, chưa chết à.”

“ ... ”

Hắn không lên tiếng, Hứa Khiêm càng táo tợn hơn vươn tay ra, giơ ngón giữa ra: “Ngu rồi cũng tốt ah, đây là mấy?”

Khoẻ miệng Nghiêm Mạc giật giật, cổ nén lửa giận mở miệng: “Vì sao anh ở đây?”

“Nếu không phải Bản Bản nhờ tôi tới, cậu cho rằng tôi sẽ đến hả?” Hứa Khiêm chán ghét liếc nhìn hắn một cái: “Hơn nữa, không phải chỉ một mình cậu bị thương, vì sao tôi lại không thể tới?”

Nghiêm Mạc sững sốt một chút, thoáng chốc hiểu ra đối phương nói gì, gò má ửng hồng: “Anh —— ”

“Anh cái gì mà anh, mặt người dạ thú.” Hứa Khiêm sửa lại cổ áo: “Lão tử không đánh chết cậu là nể tình quan hệ giữa cậu và Bản Bản, thấy đủ ngu ngốc rồi chứ.”

Nghiêm Mạc hít sâu một hơi: “Nói nhảm xong rồi, có thể cút chưa?”

“Cút cái rắm ah, Bản Bản nói đợi em ấy cùng tới thăm cậu, tôi có thể đi được à?” Hứa Khiêm hùng hùng hổ hổ kéo ghế ra ngồi xuống, dáng vẻ thấy thế nào cũng không được tự nhiên lắm. Nghiêm Mạc nhin không được liếc nhìn y một cái, bị đối phương hung hăng trừng lại: “Nhìn nữa sẽ chọc đui mắt chó của cậu.”

“Anh có cái gì tốt mà nhìn, một chút cơ bắp cũng không có.”

Hứa Khiêm bị người khác đâm trúng nỗi đau: “Cậu biết cái gì hả! Tôi đây gọi là gầy gò! Gầy gò hiểu không? Con mẹ nó còn nói tôi nữa chứ, phía sau của tôi chặt như vậy mà lúc cậu tiến vào không dùng bôi trơn, may mà kê kê nhỏ lại ngăn, mới không kẹp cậu đến gãy!”

Nói đến chuyện này y liền phì cười, mẹ nó làm TOP nhiều năm như vậy lại thua trong tay của một xử nam, lần đầu khai bao đã bị thao đến hậu môn rách ra, đối phương còn là tình địch nhiều năm...

Hứa Khiêm càng nghĩ càng bức dọc: “Không được, cậu phải cho tôi thượng một lần.”

Nghiêm Mạc không chút nghĩ ngợi nói: “Không thể nào.”

“Có cái gì không thể nào hả! Không phải tôi nói chứ, ca ca đây làm khá hơn cậu nhiều lắm, chí ít sẽ không ra nhiều máu.” Hứa Khiêm thay đổi tư thế ngồi: “Chỉ có cậu tiền hí cũng không làm, tình một đêm cũng không ai thềm cậu... Đây, may mà Bản Bản không cùng một chỗ với cậu, không phải hai ba ngày chạy tới bệnh viện, chịu nhiều giày vò ah.”

Nghiêm Mạc cười khẩy: “Anh sinh hoạt giỏi*, không phải cậu ta cũng không ở chung một chỗ với anh sao?”

(*Nguyên văn là “hoạt hảo” (): ý bảo giỏi chuyện sinh hoạt chăn gối)

Hứa Khiêm “thao” một tiếng, không nói gì.

Mà trong lòng của chính Nghiêm Mạc cũng không chịu nổi, nhắm mắt lại, ngực phập phồng.

Lúc hắn biết Văn Bản chính là thời kì học cao trung, vô tình gặp được trong phòng vẽ. Khi đó là thời điểm nắng chiều chiếu sáng, ánh sáng màu vàng nhạt chậm rãi chiếu xuống, mà một lớp màu vàng lên hình bóng của thiếu niên tựa ở bên cửa sổ.

Tiếng mở cửa quấy nhiễu đối phương, lúc Văn Bản quay đầu lại, trong tay vẫn còn cầm khay pha màu, trên gương mặt dính thuốc màu, đang hí mắt cười với hắn.

Cậu ấy nói: “Chào học trưởng.”

Chỉ trong nháy mắt, Nghiêm Mạc liền nhớ kĩ tư vị tim đập thành thịch đó.

Từ quen nhau lúc đầu, đến lúc lớp 12 bị đưa ra nước ngoài. Ở nước ngoài ba năm, Nghiêm Mạc vẫn chưa từng cắt đứt liên lạc với Văn Bản, hắn nhìn cậu ta từ một thiếu niên non nớt, đến lúc trưởng thành có thể đảm đương chức trách một nam nhân. Cũng may Văn Bản vẫn là Văn Bản, bản tính cậu ấy thiện lương, ôn hoà lễ độ với người ngoài, từ từ tiến vào xã hội, bên cạnh có thêm nhiều hoa cỏ. Nghiêm Mạc không để vào mắt, hắn nghĩ không ai có thể lung lay quan hệ giữa bọn họ, mãi cho đến khi Hứa Khiêm xuất hiện.

Không thể nghi ngờ rằng Hứa Khiêm là loại người mà hắn ghét nhất —— bằng cấp thấp, không có gia giáo, rõ ràng rất thô tục, cứ cố thích học làm sang, không phải là dựa vào vận khí tốt một đêm làm giàu, chim sẻ bay lên được đầu cành vẫn là chim sẻ, cho dù y đóng gói bản thân như thế nào đi nữa, cũng không che được khí tức từ trong xương.

Nghiêm Mạc học tranh sơn dầu, sau khi xuất ngoại trở về làm trong phòng thiết kế, ở trong ngành có nhiều tiếng tăm. Hắn tuổi trẻ tài năng, lại tự đánh giá mình rất cao, cảm thấy Hứa Khiêm căn bản không xứng với Văn Bản, nhưng người kia nhẹ dạ, không hiểu làm sao để từ chối người khác, mới cho người này thời cơ nhắm vào chỗ yếu mà xâm nhập.

Nhưng hôm nay... cho dù Nghiêm Mạc không muốn thừa nhận, sự thật cứ vô tình xảy ra ở trước mắt.

Bọn họ đều thua, thua đến rối tinh rối mù.

—— Có lẽ mình làm phù rể, còn thảm hại hơn một chút.

Nghiêm Mạc đã không muốn nhớ lại, khi mình trở mắt nhìn chú rể cô dâu tâm tình hôn môi.

Nội tạng như bị một con dao nhỏ quấy thành một đoàn, đâm dĩa máu tươi.

Sau đó Hứa Khiêm cách đoàn người nâng ly về phía hắn, giữa không khí vui mừng, ánh mắt hai người gặp nhau, đều thấy được đau đớn sâu đến khắc cốt ghi tâm nơi đáy mắt của nhau.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, hắn cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Rượu mạnh trút vào cổ họng, đốt lòng phổi đau đớn.

Cái gì gọi là “đả thương 1000 địch, tự hại mình 800”* chứ?

(*Nguyên văn “thương địch nhất thiên tự hại bát bách” (): có nghĩa là mình đả thương 1000 địch nhân, nhưng phe mình cũng mất 800, tổn thất không chỉ ở bên phe địch, mà thật ra cục diện gần như là thua – thua)

Chính là thế này đây.

5. Chương 4

Sự xuất hiện của Văn Bản phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, Hứa Khiêm vừa thấy cậu đến, liền hưng phấn nghênh đón như được tiêm máu gà*: “Aiz, ở đây giao cho anh là được rồi, không cần em tự mình đi một chuyến...”

(*Tiêm máu gà: Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lảng lảng, trạng thái hưng phấn, phấn khích.)

Văn Bản cười cười với y, đưa mắt nhìn cái đầu băng vải của Nghiêm Mạc, nói xin lỗi: “Xin lỗi nha sư huynh, để anh bị thương... Em nên nói người ta sớm lấy bình hoa đi trước.”

Hứa Khiêm chặc chặc hai tiếng: “Anh nói em nha, chính là quá khách sáo. Rõ ràng hắn tự ngu ngốc nên uống say khướt, lúc rời giường không chú ý, bị bình hoa đập bể đầu, nếu không phải anh đẩy tỉnh lại phát hiện ra, đoán chừng tiểu tử này đã đổ máu đến chết ở trong phòng rồi.”

Thấy y nói như thật, Nghiêm Mạc có miệng cũng khó trả lời, dù sao chuyện này không giải thích rõ được, cũng may Văn Bản cũng là người thông minh, không để hấn quá lúng túng, đúng lúc cắt đứt lời của Hứa Khiêm.

“Em là chủ nhân, là em lo lắng không chu toàn mới có thể dẫn đến tình huống như vậy. Hơn nữa cũng không thể trách sư huynh, hôm qua cũng là quá vui vẻ mới có thể uống nhiều rượu như vậy...”

Hứa Khiêm phụt một cái, cổ nén không bật cười, Văn Bản thấy được sắc mặt của Nghiêm Mạc càng khó coi, trong bụng không hiểu gì, nhưng vẫn lặp đi lặp lại lời xin lỗi, mãi cho đến khi đối phương mở miệng nói không sao rồi cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy sư huynh nghỉ ngơi trước, Hứa Khiêm anh tiếp anh ấy một hồi, vợ em đi khám thai, bây giờ cũng sắp ra rồi...”

Lần này, ngay cả Hứa Khiêm cũng không cười được, nín lại lời còn nghẹn ở trong cổ họng, chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương đóng cửa rời khỏi.

Nghiêm Mạc không chút do dự cười nhạo ra tiếng, cho dù tim của mình cũng đang rỉ máu.

Hứa Khiêm rống hấn: “Cười cái rắm hả!”

Nghiêm Mạc ho khan vài tiếng: “Cái kia, anh... phía sau của anh thế nào rồi?”

“Mắc mớ gì tới cậu, thế nào, còn muốn chịu trách nhiệm hả?”

“... Anh không thể nói chuyện đằng hoàng?”

Hứa Khiêm cười khẩy: “Dùng nắm đấm sao?”

“ ... ”

Bầu không khí lại lần nữa rơi vào cục diện bế tắc.

Hứa Khiêm cười khúc khích một tiếng, nửa tựa vào bên cửa sổ, móc ra bao thuốc lá.

Từ trước đến nay Nghiêm Mạc không thích cái mùi kia, nhúu mày nói: “Đi ra ngoài hút.”

“Cậu quản được tôi chắc.”

“... Văn Bản để anh chăm sóc tôi.”

“Bây giờ em ấy đang ở cùng vợ rồi, không có thời gian quan tâm cậu đâu.” Hứa Khiêm cắn điều thuốc hàm hồ nói, y đẩy cửa sổ ra, sau khi châm lên hút một hơi thật sâu.

Khạc ra ni-cô-tin đã đi qua phổi, tâm tình căng thẳng cũng thoải mái hơn nhiều, đợi đến khi cả điều đã cháy hết, tiện tay dập tắt ném đầu lọc vào thùng rác, Hứa Khiêm quay đầu lại, chỉ thấy cặp mắt Nghiêm Mạc đã đỏ lên nhìn y chăm chăm, sợ hết hồn: “Á đù, cậu làm gì thế chứ?”

“... Anh quản được tôi chắc.”

Hứa Khiêm sững sốt một chút, tiếp theo liền cười: “Úi cha, đây không phải là lại muốn khóc nè chứ? Nào nào nào, trong lòng không thoải mái cứ việc nói, khiến anh đây vui vẻ.” Y thật sự kéo ghế ra một lần nữa ngồi xuống: “Cậu nói trước đi kể xem hai người các cậu quen biết nhau thế nào.”

“...”

“Làm gì? Không vui hả? Dù sao đi nữa chúng ta cũng là tình địch, tôi cũng sẽ không chạy đến trước mặt Văn Bản nói tốt cho cậu đâu, hơn nữa cậu thích em ấy nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng tỏ tình sao?”

Nghiêm Mạc nói: “Nói cứ như anh đã tỏ tình rồi.”

Hứa Khiêm chặc một tiếng: “Bóc mẽ nhau thì có gì thú vị hả, nếu tôi đã tỏ tình thì đâu đến phiên Trần Tư Song lên sân khấu chứ?” Trần Tư Song chính là vợ mới cưới của Văn Bản, lúc này vị kia đang khám thai ở trên lầu.

Nghiêm Mạc cười nhạo, cũng lười phản bác lời của đối phương.

Kỳ thật hắn đã sớm hiểu rõ, Văn Bản nhất định là thẳng, thuần thẳng, không thể nào cong.

Nhưng Nghiêm Mạc không cam lòng, trong lòng hắn vẫn luôn nuôi một hy vọng, lại không dám chủ động chọc thủng lớp cửa sổ bằng giấy này, sợ bọn họ ngay cả làm bạn bè cũng không được.

Có lẽ là bị bầu không khí cảm hoá, hay thật sự bị đập bể đầu, Nghiêm Mạc cứ nhiên thành thật kể về quá khứ của bọn họ.

Từ lúc mới gặp nhau thuở ban đầu trong phòng vẽ, về sau luôn ở bên nhau, ưu điểm của Văn Bản, nụ cười của Văn Bản, mỗi một chi tiết đều giống như một đoạn phim, từng cảnh từng cảnh một ùa về, thời thanh xuân mà hắn thấy đầy tràn tư vị ngọt ngào kia, dù là bất cứ vật gì, cũng không thể sánh bằng.

Cũng chính là quãng hồi ức không thể nào cắt bỏ, quần lấy hần tròn tám năm.

“Văn Bản rất có thiên phú với tranh sơn dầu.” Nghiêm Mạc cúi đầu, nhìn khăn trải giường trắng toát ở bệnh viện: “Nhiệt tình của em ấy đối với tranh sơn dầu, không ai có thể sánh bằng... ngay cả tôi cũng không thể.”

“Anh đã từng xem triển lãm tranh của em ấy chưa? Trong đó có trưng một bức tranh phong cảnh lấy màu pastel làm chủ đạo, vẽ một thân cây trong thảo trường ở trường cũ... Đó là trước khi tôi xuất ngoại, cùng hoàn thành với em ấy, chúng tôi đặt bức hoa kia tên là ‘Cây’.”

Khi hần nói đến đây, giọng nói rất khê khàng, ôn nhu đến khó tin: “Hội hoạ đối với tôi mà nói, chỉ là sở thích hạng nhất, nhưng đối với Văn Bản mà nói, lại là sinh mệnh của em ấy.”

“Anh không biết Văn Bản thích vẽ đến đường nào đâu, lúc cao trung, có một thời gian, có thể thấy em ấy ôm bản vẽ ngồi dưới tán cây. Khi đó việc học hành của chúng tôi rất bận rộn, cho nên em ấy hay vẽ phác hoạ nhiều hơn, giấy nháp chất đầy dưới giường trong ký túc xá...”

Vào giờ khắc này Nghiêm Mạc trở nên nói rất nhiều, nói thao thao bất tuyệt thật lâu, thuật lại một lượt mấy năm mà bọn họ ở chung với nhau, giống như tất cả đều rõ ràng ở trước mắt.

Hứa Khiêm ngậm điều thuốc chưa châm trầm mặc ngồi ở bên giường, không ngắt lời, cũng không giấu cợt, chỉ lắng lắng nghe, trong mắt loé lên vài tia hoài niệm.

Sau đó Nghiêm Mạc lại hỏi y: “Lần đầu tiên anh gặp Văn Bản, là lúc nào?”

“Là ở triển lãm tranh đầu tiên của em ấy, tại trường đại học.” Hứa Khiêm nhếch nhếch khoé môi, cười có chút thô bỉ: “Tôi đi qua cửa trường học khi đó đang phát tờ rơi, thuận đường vào xem.”

Kỳ thật ngày đó y ở cổng trường học chờ tiểu tình nhân mới câu được, bị nhét tờ rơi vào tay.

Nhân duyên của Văn Bản ở trường không tồi, có rất nhiều người tại triển lãm tranh, nhưng mà đều là những sinh viên trẻ tuổi, chỉ có một mình Hứa Khiêm mặc âu phục đứng giữa đám người, hơi có vẻ hạc giữa bầy gà. Y nhìn xung quanh, rất nhanh phát hiện ra chủ nhân của triển lãm tranh này —— cũng chính là thiếu niên thanh tú được in ở trên tờ rơi kia.

Ngày đó Văn Bản mặc áo sơ-mi màu xanh nhạt với quần jean, non nớt giống như có thể ngắt một cái liền chảy nước.

“Tôi liếc mắt liền thấy được em ấy, lúc đi qua chào hỏi, em ấy còn cười với tôi.”

Nụ cười kia làm tim của lão tử tan chảy ra, khi đó Hứa Khiêm đã nghĩ, mẹ nó chuyện này không thua thiệt.

Cùng ngày hôm đó y thất hẹn với tiểu tình nhân, mặc kệ đối phương vừa mắng vừa nháo, toàn bộ đầu óc đều ghim lên người Văn Bản —— cho dù đối phương thẳng đến mức không thể nào thẳng hơn.

Hứa Khiêm có chút phong lưu, nhưng y không phải là một tên cận bã, không làm được chuyện cưỡng ép, cũng chưa từng nghĩ tới việc mạnh mẽ bẻ cong Văn Bản.

Y chỉ phủng cậu ấy trong lòng bàn tay, tận tâm tận lực đối tốt với cậu ấy, trong phương diện sinh hoạt chuyện có thể giúp đỡ, không thể giúp đỡ cũng phải tìm mọi cách lừa gạt vòng vèo để giúp, chỉ sợ đối phương có một chút uý khuất nào.

Nhưng y giống Nghiêm Mạc không dám tỏ tình, chỉ sợ ngay cả làm bạn bè cũng không được.

Văn Bản là thẳng nam, dĩ nhiên không cảm giác được tấm lòng tinh tế của gay này, biến y trở thành anh em thuần túy, cái gì mà sư huynh về nước, gặp bạn gái... hết thấy đều kéo y tới uống rượu giúp vui, kết quả đến cuối cùng, ngay cả rượu mừng cũng không bỏ sót.

Hứa Khiêm không nói nữa, cúi đầu lại châm một điếu thuốc.

Thần kỳ là, lúc này Nghiêm Mạc không ngăn cản nữa, chỉ chán ghét quay đầu đi.

Dù sao đi nữa đồng bệnh tương lân cũng chỉ là trong chốc lát, từ trước đến nay bọn họ là tình địch —— cho dù hôm nay Văn Bản đã thuộc về vợ của cậu ấy, mà không phải là bất kỳ ai trong hai người.

Nhưng cũng không ảnh hưởng việc bọn họ nhìn nhau đã chán ghét, nóng lòng muốn đối phương không xuất hiện ở trên đời này.

Giống như thế này, bản thân tựa như còn có thể có cơ hội.

6. Chương 5

Chuyện tình cảm, khó chịu một hồi rồi cũng qua đi.

Hứa Khiêm luôn luôn cầm được thì cũng buông được, huống gì Văn Bản cũng không nợ y cái gì, bây giờ đã kết hôn rồi, coi như là triệt để chặt đứt niệm tưởng.

Cho dù y thích Văn Bản, cũng sẽ không luôn luôn nhớ đến một người chồng đã có vợ, ngay cả ba năm đã thành thói quen không dễ dàng bỏ xuống như vậy, chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

Vài ngày trước Hứa Khiêm mua một căn hộ ở trung tâm thành phố, ở một thời gian rồi dự định sửa sang lại, để trợ lý Tiểu Giang thay y tìm một thiết kế sư nội thất thật giỏi lập kế hoạch. Hôm nay khi đi làm đối phương nói đã tìm thấy, người nọ có chút danh tiếng ở trong ngành, một người không tùy tiện nhận khách hàng, đây là nhờ không ít quan hệ mới mời được, mấy ngày nữa sẽ gặp mặt để bàn nội dung cụ thể.

Hứa Khiêm nghe xong rất vui vẻ, vung tay lên tăng thưởng cuối năm cho hắn, lại đặt một gian phòng riêng tại một hàng hạng sang, hẹn ăn một bữa cơm với vị thiết kế sư đại bài kia, thuận tiện ký hợp đồng, triệt để làm cho chắc chắn chuyện này.

Đêm hôm đó, Hứa Khiêm đúng hạn đi tới gian phòng riêng, khi ngồi xuống đối phương còn chưa tới. Y cũng không vội vàng, để người phục vụ tự khai bình rượu đỏ, đổ vào bình đựng thuỷ tinh để lắng cặn, châm một điếu xì gà, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm muôn màu muôn vẻ ngoài cửa sổ... Sau khi làm ra vẻ một hồi lâu, Hứa Khiêm hơi không kiên nhẫn được nữa, kêu Tiểu Giang gọi điện thoại thúc giục.

(*Nguyên văn “tĩnh rượu” (): trước khi uống rượu vang người ta thường đổ rượu từ chai sang bình đựng rượu để decant rượu. Lý do: tại đây)

Tên đầy đủ của Tiểu Giang là Giang Thành Vọng, là trợ lý mới tuyển năm ngoái, tuổi không lớn lắm làm việc lanh lẹ, Hứa Khiêm rất xem trọng hắn, đề bạt không ít, dĩ nhiên cũng hiểu biết tính khí của ông chủ, lập tức lập tức nói: “Em mới vừa hỏi xong, hắn nói kẹt xe trên đường đi, bây giờ đang đậu xe.”

Hứa Khiêm hài lòng gật gật đầu, chỉnh ngay ngắn lại cà vạt, từ trong túi lấy ra một cái kính gọng màu bạc đeo lên: “Tiểu Giang, cậu nhìn xem hình tượng của tôi thế nào? Có phải cực kì có văn hoá hay không?”

Giang Thành Vọng bật ngón cái nói: “Ông chủ anh đẹp trai ngậy người! Vừa nhìn chính là Thanh Hoa Bắc Kinh*, du học Havard về!”

(*Thanh Hoa Bắc Kinh (): Đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh là một trong những đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc)

“Đừng thổi phồng quá mà, tôi cũng sẽ không nói tiếng Anh, mở miệng liền lộ hàng.” Hứa Khiêm cười hai tiếng, ngoắc ngón tay để người phục vụ rót rượu vào ly, ra vẻ bưng lên lặng lẽ đợi khách mời.

Vài phút trôi qua, cửa phòng riêng bị người đẩy ra, một hình hóng quen thuộc xuất hiện ở cửa.

Nghiêm Mạc liếc mắt liền nhìn thấy Hứa Khiêm, ngăn ra.

Hắn cúi đầu nói xin lỗi, nhanh như gió ra khỏi phòng, lại ngẩng đầu nhìn số phòng một chút.

“ ... ”

Bên trong gian phòng, Hứa Khiêm đã bắt đầu mắng trợ lý.

“Cậu làm sao lại tìm hần tôi!”

“Em em em... không phải anh chỉ đích danh người tốt nhất sao, danh tiếng của hần ở trong ngành vô cùng tốt...”

“Danh tiếng tốt thì cậu sẽ không nhìn tên hần!”

“Ồ trong ngành hần đều dùng tên tiếng Anh... hơn nữa em cũng không biết anh và hần từng có đụng chạm ah.” Giang Thành Vọng lau mồ hôi.

Hứa Khiêm hít sâu một hơi, im lặng mắng một câu vờ lơ.

“Ông chủ vậy bây giờ anh...”

“Đương nhiên là đổi ah, để tên này thiết kế phòng tôi sợ tối gặp ác mộng.”

Bên kia Nghiêm Mạc cũng có hơi lúng túng, nhưng vừa nghe Hứa Khiêm nói như vậy, cũng nổi giận không có chỗ phát tiết, lập tức đi vào cửa nói: “Anh không thể nghi ngờ khả năng chuyên ngành của tôi.”

Hứa Khiêm châm chọc: “Tôi con mẹ nó vẫn nghi ngờ nhân phẩm của cậu đấy, không phục sao? Không phục thì thất cổ đi!”

Nghiêm Mạc bị y chọc giận cười: “Đem tâm tình cá nhân vào công tác, Hứa Khiêm, anh có thể dừng ngay thơ như vậy được không? Hơn nữa anh hỏi trợ lý của anh một chút đi, cả A thị này có mấy người thiết kế nội thất lợi hại hơn tôi, nếu anh muốn tốt nhất, cũng chỉ có thể tìm tôi.”

Hứa Khiêm cười khẩy một tiếng, quay đầu hỏi Giang Thành Vọng: “Nào, Tiểu Giang, nói cho hần biết ai còn trâu bò hơn so với hần.”

Giang Thành Vọng nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một hồi, vẻ mặt đau khổ nói: “Ông chủ, ngài có thể đừng làm khó tôi không... LAX là tôi nhờ không ít quan hệ mới tìm tới được, nếu đắc tội người ta, tôi thật không biết tìm đâu cho anh một người tốt hơn.”

Hứa Khiêm không ngờ tiểu tử này không tìm không phổi thế này, cứ nhiên tự mình thổi phồng oai phong cho kẻ khác, bị ghen một chút. Nghiêm Mạc nắm cơ hội này chậm rãi mở miệng: “Nếu anh có gan, hãy ký hợp đồng này với tôi, trong vòng nửa năm tôi bảo đảm sẽ để anh vào ở nhà mới.”

Hứa Khiêm bực dọc: “Tôi dựa vào cái gì mà nghe lời cậu?”

Nghiêm Mạc thấy y dao động, giọng nói liền hơi nhỏ lại: “Trợ lý của anh cũng nói, tôi có danh tiếng ở trong ngành, tôi cần gì phải vì một hợp đồng mà đập bể chiêu bài chứ?”

Khi đối thoại đã tiến đến mức này, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại, hợp đồng này của Hứa Khiêm hắn không phải không thể không làm, bất quá là muốn mượn việc này chứng minh năng lực của mình với tình địch, hơn nữa đối phương đưa ra giá cả vô cùng tốt, đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao lúc đó Nghiêm Mạc đáp ứng gấp mặt —— ai mà chẳng thích tiền chứ?

Nhưng mà nếu đối phương vẫn từ chối... Nghiêm Mạc khẳng định sẽ không kiên nhẫn gì rời khỏi.

Thế nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Hứa Khiêm cư nhiên đồng ý.

Dù thế nào đi nữa mọi người đều là người quen, Hứa Khiêm cũng không giả bộ nhả nhận lịch sự làm gì, tháo mắt kính mang đến đau sống mũi xuống, vỗ bàn nói: “Lão tử còn sợ cậu sao? Hợp đồng đâu? Lấy ra tôi xem một chút!”

Nghiêm Mạc nắm thời cơ lôi hợp đồng ra, đưa tới liền bị Giang Thành Vọng nhận lấy, hai người xúm lại thăm thì lăm bắm hồi lâu, Giang Thành Vọng lại thay Hứa Khiêm hỏi vài vấn đề, Nghiêm Mạc đáp từng câu một, dĩ nhiên chuyện này thật đúng là đã được xác định rồi.

Quả thật không giải thích được.

Hứa Khiêm vừa oán thầm, nhưng vẫn tỉnh bơ ký tên mình lên hợp đồng, chờ sau khi kí cái rẹt xong, lại không thấy sáng khoái lắm, ngoài miệng châm chọc vài câu.

Nghiêm Mạc nghe được chỉ làm như gãi ngứa, hắn cầm hợp đồng hong khô vết mực, thận trọng bỏ vào trong cặp, lộ ra một nụ cười máy móc: “Hợp tác vui vẻ.”

Hứa Khiêm không nể mặt tí nào: “Tôi cũng không giả bộ thì cậu vẫn giả bộ làm gì chứ? Có thời gian như vậy còn không nhanh về suy nghĩ phải thiết kế thế nào, không thổi danh tiếng mà bị đập bể tôi thấy cậu sẽ khóc mất.”

Khoé miệng Nghiêm Mạc giật giật: “Tôi phải vào trong nhà anh nhìn một cái, xác định bố cục, kích thước...”

Hứa Khiêm phát phát tay: “Tiểu Giang, hôm nào dẫn hắn đi xem đi.”

Giang Thành Vọng khề ho khan, nhỏ giọng nói: “Nhưng ông chủ, trước kia tôi cần chìa khoá phải tìm anh, anh chưa đưa...”

Lúc này Hứa Khiêm mới nhớ tới, dù sao cũng là phòng mình đang ở, phần lớn đều là một tay bài trí, có ít

thứ y gọi người dời vào trong trước, cho nên lần trước Tiểu Giang tới tìm y cần chìa khoá, y chưa đưa.

Trong nhà riêng có vài đồ vật liên quan đến chuyện riêng tư, Hứa Khiêm có vài phần do dự, một mực không muốn mất mặt mũi trước mặt tình địch, liền nói: “Tối ngày mốt, có thời gian không?”

Nghiêm Mạc gật đầu: “Có, gặp ở đâu?”

Hứa Khiêm báo địa chỉ.

Nghiêm Mạc lại nói: “Như vậy, anh thêm WeChat của tôi vào, đến lúc đó dễ liên lạc...” Hấn nói lời này hoàn toàn là đứng ở phương diện công việc, kết quả nói xong rồi thấy mình cũng có vài phần khó chịu.

Lúc này Hứa Khiêm trái lại không chần chừ, hai người kết bạn với nhau, rồi thấy Hứa Khiêm đứng dậy, uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ cầm trong tay.

“Cáo từ”

Giang Thành Vọng thấy hấn rút lui, hạ thấp giọng nói với Nghiêm Mạc: “Tuy không biết hấn có đụng chạm cái gì với ông chủ của chúng ta, nhưng mà ông chủ à người nọ đúng là không biết ăn nói*, tâm không xấu, ngài đại nhân đại lượng, nghìn vạn lần đừng tính toán với hấn...”

(*Nguyên văn “chuỷ khiếm” (): một từ địa phương Bắc Kinh, ý nói một người không biết ăn nói, nói những lời khiến người khác không thích nghe)

Nghiêm Mạc hơi cười, không phát biểu ý kiến.

Giang Thành Vọng nhìn có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không tiện nói thêm gì nữa, tiếp đó đành phải rời khỏi gian phòng riêng.

7. Chương 6

Hứa Khiêm thừa dịp mấy ngày rảnh rỗi, thu thập đồ vật trong phòng một chút, dọn dẹp chuyển vào một nhà khác.

Nghiêm Mạc đúng hẹn tới nơi, khi đến dưới lầu nhấn WeChat cho Hứa Khiêm, chỉ sau chốc lát, thấy từ bên trong người nọ khoác một cái áo gió lác lư đi xuống, sắc mặt không dễ nhìn dẫn hấn vào cửa.

Bởi vì cách ngày chính thức khởi công còn một quãng thời gian, hơn nữa nơi này tương đối gần văn phòng,

Hứa Khiêm không vội vã dọn dẹp, cho nên phần lớn đồ dùng trong nhà vẫn còn ở đây, có thể nhìn ra thẩm mỹ của người đang sống.

Ở trong lòng Nghiêm Mạc, Hứa Khiêm luôn là một tên nhà giàu mới nổi cầm tiền đập người khác, thẩm mỹ của người như thế sẽ không tốt lắm, trước đây tiếp nhận đơn hàng, mấy ông chủ đất kia luôn nhấn mạnh rằng mọi thứ phải cao quý xa hoa khí thế phóng khoáng... Nghiêm Mạc chỉ đành phải thiết kế phương diện kia cho bọn họ, cũng may cuối cùng cũng có thể giao nộp hoàn mỹ.

Mà thẩm mỹ của Hứa Khiêm này, lại ngoài dự liệu.

Lúc Nghiêm Mạc cởi giày ở huyền quan, phát hiện sàn nhà trải tatami màu đậm, tiếp tục đi vào trong, chính là phòng khách màu trắng. Toàn bộ bên trong phòng cơ bản đều lấy màu đen trắng làm chủ đạo, bày biện không khoa trương đến loè loẹt, bố cục cũng không quá tầm thường, mặc dù đối với Nghiêm Mạc mà nói không gọi là quá tươi đẹp, nhưng nghĩ đến người ở là Hứa Khiêm, lại khó tránh khỏi có một chút giật mình.

Trái lại, Hứa Khiêm không lộ ra biểu tình gì, chỉ đặt mông ngồi xuống trên ghế sofa, tự mình rót tách trà.

Nghiêm Mạc nói với y một tiếng, liền bắt đầu kiểm tra từng phòng, thỉnh thoảng lấy di động ra chụp lại, ghi chép số liệu. Sau khi đã từ từ nhìn mỗi phòng, chỉ còn phòng chủ chính vẫn chưa tiến vào, Nghiêm Mạc do dự một chút, vẫn cứ quay người trở lại phòng khách, ngồi xuống đối diện Hứa Khiêm.

“Anh có yêu cầu cụ thể gì, có thể nói cho tôi.”

Hứa Khiêm hí hoáy trà cụ trong tay, ngoài miệng cắn nửa miếng thuốc: “Nhìn thoải mái là được.”

Khoẻ miệng Nghiêm Mạc co lại: “Vậy như bây giờ cũng thật không tệ, đổi làm gì?”

“Tôi có tiền không thể tùy hứng hả? Hơn nữa, hiện tại đâu phải không tệ...” Y nói mấy chỗ sai lầm về bố cục trong nhà, Nghiêm Mạc cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy đối phương nói cũng có chút đạo lý, liền nói: “Căn hộ này, không phải khi anh mua đã được trang hoàng rồi sao?”

Hứa Khiêm khảy khảy tàn thuốc: “Đây là khi đó tôi tiếp nhận một phòng mẫu từ một người bạn cũ, vốn nghĩ ở cũng chỉ là ở chấp vá là được rồi, nên vẫn không sửa... Aiz, nói thật, nếu cậu có thể giúp tôi làm xong đơn đặt hàng này, tôi ra giá gấp đôi.”

Nghiêm Mạc cười ha ha một tiếng, không lên tiếng.

Một lát sau, hắn nói: “Đã như vậy, tôi sẽ căn cứ vào phong cách bây giờ làm ba bản dự án cơ bản, hai tháng sau sẽ đưa cho anh xem, anh chọn một?”

Hứa Khiêm gật đầu: “Được.”

Nghiêm Mạc lại nói: “Tốt lắm, có yêu cầu gì về bố cục không? Căn nhà này của anh hơn 500 mét vuông, ở trong có hai tầng, một tầng có ban công ngoài trời, một có sân sau và ga-ra...”

Hắn bố trí số phòng và công dụng một chút, hỏi Hứa Khiêm còn cần gì nữa không, người kia suy nghĩ một chút, nói: “Cậu giúp tôi tách ra thành hai phòng, một phòng lớn hơn một chút, một phòng không cần quá lớn, ánh sáng tốt một chút, có cửa sổ sát đất.”

Nghiêm Mạc nhắm mắt lại thử mô phỏng ở trong đầu: “Công dụng cụ thể?”

“Cái lớn là phòng vẽ, cái nhỏ... tôi tính nuôi mèo, dùng để đặt lồng mèo, àz cậu có thích nuôi động vật nhỏ không? Nếu nuôi thì có gì phải chú ý không?”

Nghiêm Mạc căn bản không nghe câu sau cùng kia, chỉ nói: “Anh cũng thích vẽ?”

“Không được hả?”

“Chứ không phải bởi vì Văn Bản...”

Hứa Khiêm cười khẩy một tiếng, cũng lười giải thích: “Tóm lại cứ làm như vậy đi, xong xuôi rồi chứ? Xong rồi có thể lăn, trong vòng hai tháng đừng để tôi nhìn thấy cậu.”

“Vậy e rằng anh phải thất vọng rồi.” Nghiêm Mạc chậm rãi đứng dậy, bỏ đồ đạc vào trong cặp: “Hôm nay tôi không đem theo công cụ đo đạc gì cả, nếu chỉ bằng liếc mắt thì làm không được chính xác hoàn toàn, còn phải thăm dò hiện trường vài lần mới được.”

“Còn muốn mấy lần?”

“Cái này, không biết, nhưng tốt nhất là mỗi ngày đều có thể nhìn...” Nghiêm Mạc đếm ngón tay cho ý: “Không gian, màu sắc, phong cách, ánh sáng... trừ mấy cái đó ra còn phải suy nghĩ đến ống khí ga đến vị trí đồ dùng, không phải có thể giải quyết trong một sớm một chiều.”

Hứa Khiêm mắng đạch: “Cậu dứt khoát ở luôn đi.”

“Nếu như có điều kiện mà nói, tôi thường sẽ chọn ở ngay trong nhà của ông chủ trong một thời gian ngắn, nhưng mà anh đây...” Nghiêm Mạc liếc y một cái ý nghĩa sâu xa.

“... Tôi thấy hôm nay cậu là không muốn ra khỏi cái cửa này phải không?”

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ làm sáng tỏ câu anh vừa mới nói, dù sao với quan hệ của hai chúng ta, một mình một phòng còn lúng túng, chớ nói là ở chung.” Hấn vừa nói, đi tới cửa, ngồi xổm người xuống thay giày da lúc tới. “Cũng bởi vì quan hệ của chúng ta như vậy, cho nên tôi sẽ chăm chỉ đối đãi với cuộc làm ăn này, cho đến khi chấm dứt hợp tác.”

“Đề nghị cuối cùng, Hứa tổng.” Lần đầu tiên Nghiêm Mạc gọi đối phương như vậy: “Nếu như anh thật sự không muốn thấy tôi trong mấy ngày này, đề nghị hay là anh dọn ra ngoài trước đi.”

Thế nhưng Hứa Khiêm sẽ dọn ra ngoài sao?

Dĩ nhiên sẽ không, dù sao từ lúc thiết kế xong xuôi đến lúc chính thức sửa sang còn mấy tháng nữa, mấy căn hộ khác của y hơi xa trung tâm thành phố, người ưa ngủ nướng như Hứa Khiêm, tuyệt đối sẽ không uỷ khuất bản thân để nhường chỗ cho Nghiêm Mạc.

Kết quả qua mấy ngày, khi Nghiêm Mạc mang vài người tới gõ cửa, Hứa Khiêm đang ngủ nướng tỉnh dậy, người nọ mặt đen từ trong chăn ấm áp bò ra ngoài, khoác thêm một cái áo ngủ mở cửa, thấy khuôn mặt tươi cười máy móc của đối phương, càng nổi giận không chỗ phát tiết, mở miệng liền mắng: “Con mẹ nó cậ gõ ván quan tài hả?”

Nghiêm Mạc không nhin được cười ra tiếng: “Vậy anh là xác sống bự* sao?”

(*Nguyên văn “ ”, từ “ ” chỉ thấy ma trong mộ đã được bảo tồn cả 1000 năm vẫn còn toàn vẹn, không bị thối rửa. Tương tự như cương thi, zombie)

Hấn quan sát từ trên xuống dưới một phen, thấy rõ Hứa Khiêm vừa mới ngủ dậy, tóc rối như ổ chim, trên mặt vẫn còn vết gối đè, áo ngủ rộng lưng thùng khoác trên người, lộ ra hơn phần nửa lồng ngực, cũng may thời tiết không lạnh, nếu không e rằng sẽ bị cảm.

Hứa Khiêm thấy có người ngoài, hung hăng lau mặt: “Lăn tới đây, làm việc nhẹ nhàng một chút.”

Nhưng mà dù sao sự tình cũng không như ý nguyện, Hứa Khiêm vốn ngủ nông, không chớp mắt được một lát lại bị đánh thức, y cực kỳ ầu trĩ nện cái gối vài cái, mặt thối rời giường rửa mặt thay áo quần đi xuống lầu.

Nghiêm Mạc đang chỉ huy thợ đo đạc chiều dài chiều rộng và chiều cao, thấy y xuống, liền tiến tới hỏi: “Hứa tổng, tôi đã xem thử, căn cứ vào yêu cầu lúc trước của anh, đến lúc đó sợ rằng phải đập bể bức tường này.”

“Đập thì đập thôi, cũng không phải đập trẻ con, có gì do dự lâu thế.” Trong bụng Hứa Khiêm ghen đồng lửa, không nhin được châm chích đôi câu, lại nói: “Lăn sau mọi người quay lại vào buổi chiều, sáng sớm không chỉ quấy nhiễu tôi còn quấy nhiễu người dân.”

Nghiêm Mạc liếc nhìn y một cái: “Bây giờ cũng đã 12h, ai ya tối hôm qua Hứa tổng anh quá sức sao?”

Gần đây trong nhà có nhiều muỗi, nên lưu lại cái loại dấu vết kia trên da, hơn nữa y thích ngủ trần truồng, ngực bị cắn mấy vết, thoát nhìn rất mờ ám.

Hứa Khiêm vẫn lười giải thích, dứt khoát thuận theo lời của hắn nói mấy câu, lại mượn cơ hội châm chọc đối phương thật sự là một xử nam, khiến sắc mặt đối phương cũng khó coi, lúc chào đi cũng không nói một tiếng, coi như là cụt hứng bỏ về.

Chờ cơn bực mình khi bị thức dậy qua đi, Hứa Khiêm ngồi trên ghế salon, cũng cảm giác hành động mới vừa rồi của mình quá ấu trĩ, có chút mất mặt.

Nhưng đích thật là y không muốn nhìn thấy Nghiêm Mạc, vừa nhìn thấy hắn, Hứa Khiêm sẽ nhớ tới một đêm hỗn loạn kia... Tửu lượng của y kỳ thật không tồi, đêm đó cũng không uống đến không biết gì, cho nên ai đó ra tay trước với người nào đó, trong lòng Hứa Khiêm nắm chắc, nhưng mà về sau người bị thương biến thành chính mình, y không cam tâm mà thôi.

Nghiêm Mạc uống nhiều hơn y, hơn nữa lúc đó bị kích thích, hoàn toàn đã quên có thể trực tiếp đánh ngất xỉu cái hàng này, trong lòng đầy lửa giận rút điều ra liền thượng... Dù sao chỉ cần là một thằng đàn ông, đều không chịu nổi tình địch của người thâm yêu chứ rửa như vậy ngay trước mặt mình.

Nhưng mà sau lúc đó, Hứa Khiêm cảm thấy, y thật sự không nói sai.

Nghiêm Mạc đúng là kỹ thuật quá tệ! Dài lớn như vậy có ích lợi gì, chỉ biết đui mũi mẹ nó đâm bậy, mình đây da dày thịt béo, đổi thành Văn Bản, không phải sẽ nhập viện à.

8. Chương 7

Khi lần tiếp theo Nghiêm Mạc gặp lại Hứa Khiêm, cảm thấy thái độ của đối phương tốt hơn lúc trước một chút, hơi nhú mày.

Bề ngoài hai người vẫn duy trì quan hệ hợp tác nghiêm chỉnh, trong bụng đều trông chờ nhìn thấy trò cười của đối phương, dần dà sau khi giằng co, từ từ cũng lười so đo.

Nghiêm Mạc thu hoạch được rất nhiều số liệu, liền bắt tay vào thiết kế, hầu như mỗi ngày đều gửi WeChat cho Hứa Khiêm, người kia lúc đầu thấy không đến nỗi, về sau không nhận được nữa, trực tiếp vứt số điện thoại di động của hắn cho Giang Thành Vọng.

Nghiêm Mạc bắt đầu dĩ, đành phải điện thoại cho tiểu trợ lý, biết được ông chủ này rất có hứng thú với tranh sơn dầu, đi đến không ít triển lãm tranh ở trong nước và nước ngoài, trong bụng có vài ý nghĩ, nhưng

chưa từng đi sâu vào, chỉ dần dần từng bước vẽ bản thiết kế, lưu lại chỗ trên tường hành lang để đặt bức tranh.

Đảo mắt đã trôi qua nửa tháng, gió êm sóng lặng, mãi cho đến khi có một lần Nghiêm Mạc đi qua đây xem phòng, vừa vặn gặp được Hứa Khiêm đang gọi điện cho người khác, ngữ khí kịch liệt.

Hôm nay Nghiêm Mạc không dẫn người theo, chỉ xách một túi công cụ, đo đường kính từ sau cửa đến phòng khách, bởi vì nơi đó có một bức tường trống, Nghiêm Mạc muốn biết đường kính là bao nhiêu, hỏi xem đối phương có cần treo thứ gì không.

Hắn ở bên này đang dính trên tường đo kích thước, chợt nghe mấy tiếng loảng xoảng choang choang ở phía sau vang lên, quay đầu lại, đã thấy Hứa Khiêm ngồi trong một đồng mảnh vỡ của bình hoa, tay trán chống trên mặt đất, toàn bộ đều là máu.

Tuy như vậy, miệng y vẫn không ngừng, đang điên cuồng gào thét với người bên kia đầu dây, đến cuối cùng thở hổn hển cúp điện thoại, lão đảo đứng dậy, đi thẳng tới toilet.

Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng quật cường của đối phương, nhất thời không biết nói gì cho phải, suy nghĩ một chút, vẫn cảm chối quét sạch mấy mảnh vụn.

Hắn quen thuộc mỗi một ngõ ngách trong nhà này, cho nên mấy ngày nay hắn cũng biết rất rõ vật dụng thường ngày để ở đâu.

Lại qua một lúc sau, Hứa Khiêm đi ra từ nhà vệ sinh, lửa giận đã lắng lại, nhưng giọng còn hơi khàn.

Sau khi phát hiện mấy mảnh vụn trên đất đã được quét sạch sẽ, y sững sốt một chút, không quá tình nguyện nói một câu cảm ơn.

“Thật ra cậu không cần xen vào việc của người khác.” Vô cùng ấu trĩ bổ sung một câu, Hứa Khiêm ngồi trở lại trên ghế salon, dùng băng gạc băng lại tay bắt đầu pha trà, chế một hồi lâu, đẩy một tách nhỏ nước trà màu xanh biếc tới trước mặt đối phương: “Ngồi xuống nghỉ một lát đi.”

“Tôi nghe Giang Thành Vọng nói, anh rất có hứng thú với tranh sơn dầu, hôm nay tới là muốn hỏi anh một chút, có đồ cất giữ yêu thích nào muốn treo lên không, và kích cỡ cụ thể của khung tranh.”

Hứa Khiêm nói một câu ‘cậu chờ tí’, đặt tách trà xuống lấy ra một cái máy vi tính xách tay từ dưới đất, viết vài kích cỡ cho hắn.

Chữ của Hứa Khiêm nhìn không đẹp lắm, cong vẹo, miễn cưỡng đọc được. Sau khi hắn sơ lược lướt qua liền bỏ vào trong cặp, lúc ngẩng đầu vừa vặn thấy tay rớm máu của đối phương, há miệng, nhưng cũng không nói gì.

Vài ngày sau, Hứa Khiêm chủ động muốn gặp mặt hẳn, trong bụng Nghiêm Mạc vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn chạy tới đúng hẹn.

Vẫn là nhà hàng lần trước, nhưng mà lần này hai người không đối chọi gay gắt giống như lúc đầu nữa, ngược lại có vài phần hài hoà không rõ. Hứa Khiêm cũng không nói lời xã giao nào, chỉ thẳng thắn dặn dò rằng trong một khoảng thời gian mình sẽ đi công tác một chuyến, đưa chìa khoá dự phòng cho Nghiêm Mạc, để hẳn thuận tiện tự do ra vào.

Người kia thụ sủng nhược kinh nháy mắt mấy cái: “Anh không sợ tôi trộm đồ gì của anh sao?”

Hứa Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hẳn: “Tôi mong còn không được ấy chứ.”

Sau này Nghiêm Mạc suy nghĩ lại, ngộ ra, nếu như mình bởi vì vậy mà để lại nhược điểm gì, người này khẳng định sẽ thần tốc chạy đến tố cáo trước mặt Văn Bản... Như vậy, cũng không có gì phải sợ, hẳn khách sáo nhận lấy chìa khoá, nâng ly cùng với đối phương.

Hứa Khiêm uống một hớp rượu, bắt đầu cắt bỏ bớt tết trước mặt: “Gần đây tôi bận việc, Văn Bản ở bên kia không xảy ra chuyện gì chứ? Bà xã của cậu ấy mang thai thể nào rồi?”

“Vô cùng tốt, hai ngày trước còn tán dóc với bạn bè, thấy khí sắc không tệ lắm, đúng là có mập lên nhiều.” Nghiêm Mạc đưa khoai tây nghiền vào miệng: “A Bản rất cứng chiều người ta.”

“Cô gái Trần Tư Song này không tồi, sinh con khổ cực, cô ấy có thể vì Bản Bản mà chịu đựng, cũng coi như là chân ái.” Hứa Khiêm xúc động: “Tuy không muốn thừa nhận, nhưng hai chúng ta không phải chỉ thua một điểm hay nửa điểm.”

Nghiêm Mạc thở dài một tiếng: “Tôi biết, nhưng tôi vẫn... vẫn không bỏ xuống được.”

“Tôi cảm thấy cậu chính là ít kiến thức, theo như lần trước cậu nói, khi học cao trung thì ngắm được Văn Bản, sau khi xuất ngoại lại toàn là người ngoại quốc, lăm lăm, không dậy nổi hứng thú.” Mặt Hứa Khiêm cười xấu xa: “Aiz, anh đây biết có mấy chỗ tốt, có nên dẫn cậu đi trải nghiệm một chút không?”

Nghiêm Mạc nhíu mày một cái, trên mặt hiện lên vài tia chán ghét: “Người tôi yêu là Văn Bản.”

Hứa Khiêm cười giễu một tiếng: “Đều là nam nhân, giả bộ đứng đắn làm gì, Văn Bản người ta hiện tại đã kết hôn rồi, cậu có thể làm sao? Làm nam tiểu tam hả?”

“Anh nói chuyện có thể đừng khó nghe như vậy không? Tôi thích cậu ấy, tôi thích tròn tám năm!” Nghiêm Mạc hít sâu một hơi, mỉa mai nói: “Loại người như anh, chắc là sẽ không hiểu.”

Hắn vốn tưởng rằng Hứa Khiêm sẽ tức giận, không ngờ đối phương chỉ dùng một vẻ mặt thương hại nhìn

hắn, nâng ly lên: “Hôm nay không nói cái này nữa, nào nào nào, uống rượu!”

“ ... ”

Tửu lượng của Nghiêm Mạc không tồi, thể nhưng không quen rượu đồ lăm, sau ba tuần thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, ngồi tại chỗ ngây ngẩn như thế, ngay cả tốc độ nhai thức ăn cũng chậm đi nhiều.

Hứa Khiêm ngồi đối diện hắn, đã ăn xong một phần bò bít tết, bây giờ đang thích thú kéo một phần tiramisu qua, Nghiêm Mạc không thích ngọt, để ở một bên không động tới, Hứa Khiêm thấy thế, liền mặt dày lấy đi, hai ba miếng đã nuốt vào trong bụng.

“Cậu nhìn cậu đi, thật lãng phí, vừa nhìn chính là hồi nhỏ chưa từng chịu khổ.” Sau khi ăn uống no đủ, Hứa Khiêm thư thái tựa vào ghế ngồi, theo bản năng muốn châm thuốc, sau khi móc bao thuốc lá ra phát hiện Nghiêm Mạc đang nhìn y chăm chăm, dừng một chút, lại bỏ thuốc về.

Sau đó, Nghiêm Mạc hỏi y: “Anh không thích Văn Bản sao?”

Hứa Khiêm nói: “Vấn đề không phải là tôi thích hay không, em ấy chính là một thằng nam, không thể bẻ cong, chỉ có thể bẻ gãy.”

“Tôi không nỡ bẻ gãy em ấy, cũng chỉ có thể buông em ấy xuống, xin lui làm bạn bè thứ yếu trong sinh hoạt.” Y nhắm mắt lại: “Ít nhất như thế cũng không sao còn có thể thấy được vài lần, còn có thể ngồi cùng một bàn uống rượu, còn có thể lúc nhớ em ấy thì quan tâm chào hỏi...”

Nghiêm Mạc yên tĩnh một hồi, nói: “Anh nói tôi cũng hiểu, nhưng tôi vẫn không muốn buông bỏ.”

Hứa Khiêm cười khanh khách ra tiếng, chống cằm nhìn hắn: “Cậu biết không Nghiêm Mạc, cho dù bản thân cậu xúc động đến chết đi sống lại, cũng chả có tác dụng cái rắm gì.”

“Cậu nói cậu thích em ấy tám năm, thế nhưng cậu chưa từng tỏ tình, không phải cậu không dám, là cậu đã sớm biết được kết quả.”

“Thời điểm thấy cậu ấy kết hôn, anh có phải đặc biệt không cam tâm hay không? Anh có nghĩ nghĩ rằng, lão tử quen còn sớm hơn cô ta, chung đụng lâu hơn cô ta, tôi vì Văn Bản mà lặng lẽ bỏ ra tròn tám năm, con mẹ nó dựa vào cái gì bây giờ người đứng bên cậu ấy là cô ta chứ không phải là tôi?”

“ ... ”

Hứa Khiêm còn nói: “Tôi không quen Văn Bản lâu bằng cậu, cũng gần ba năm nay, trong ba năm nay tôi hầu như luôn luôn đặt em ấy ở đầu quả tim, trời lạnh tôi lo lắng em ấy mặc ít, ngày nóng tôi lo em ấy sẽ bị cảm nắng, lễ tết tôi chọn đủ thứ quà tặng thay đổi nhau, quá đắt thì sợ em ấy không nhận, quá rẻ thì

có vẻ thấp kém... Tôi không có văn hoá, không so được với mấy du học sinh như các cậu, nhưng tôi dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng cho đến bây giờ, bên cạnh tôi hạng người gì mà không có chứ? Nếu có thể tôi sẽ luôn thích em ấy, tựa như thích đến không có tự trọng —— nếu như em ấy không kết hôn, tôi thậm chí có thể tiếp tục thích.”

“ ... ”

“Thế nhưng, vậy có gì hữu dụng chứ? Em ấy nhất kiến chung tình với Trần Tư Song, quen nhau không tới một năm liền kết hôn, còn là bác sĩ bảo cưới, muốn ngăn cản cũng không được.”

“Một năm, cô gái kia chỉ dùng một năm liền đánh bại chúng ta, cậu không cam lòng, tôi sẽ cam lòng sao? Cậu cảm thấy cô gái kia không có gì hay ho, nhưng cô ấy nguyện ý sanh con vì Văn Bản... Nghiêm Mạc, để tay lên ngực tự hỏi đi, cậu nguyện ý không?”

“Tôi...”

Hứa Khiêm cười khổ: “Cho dù cậu nói nguyện ý, thì có lợi ích gì chứ?”

“Cậu không phải là phụ nữ, cho dù con mẹ nó bây giờ cậu đi phẫu thuật giới tính trở thành phụ nữ, Văn Bản cũng sẽ không thích cậu. Bởi vì em ấy coi cậu là anh em, em ấy coi tôi là bạn bè, chúng ta vĩnh viễn chỉ là người xung quanh em ấy, mà không phải là người đứng bên cạnh em ấy, càng không phải là người trong lòng em ấy!”

Nghiêm Mạc đau lòng hai mắt nhắm nghiền: “Đừng nói nữa.”

Vẻ mặt của Hứa Khiêm hoảng hốt trong nháy mắt, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

“Tình cảm của chúng ta, đối với em ấy mà nói, đều là dư thừa.”

“Bởi vì Văn Bản chẳng qua chỉ nghĩ là một người bạn, một người anh em... mà không phải là một tình nhân đồng tính.”

9. Chương 8

Hồ hấp của Nghiêm Mạc có mấy phần run rẩy, hắt hắt sâu một hơi: “Anh nói, tôi đều biết.”

Chỉ là biết thì có ích lợi gì chứ? Nghiêm Mạc cũng không phải là hạng người ngoan cố không yên, hắn chỉ theo thói quen, thói quen lẳng lặng nhớ nhung tám năm này, thói quen cảm thấy thích người kia, hắn tiêu hao từng giọt từng giọt tâm huyết đan nên cái giường ấm áp cũng không thể đợi được Văn Bản, nhưng lại

mua dây buộc mình tự quấn mình vào chỗ bế tắc.

Cắt chẳng đứt, gỡ càng rối.

Hứa Khiêm thấy thần sắc thương cảm của hắn, cũng không đành lòng tiếp tục xé rách vết thương đã đâm máu tươi kia, chỉ thầm than một tiếng, nâng ly cạn hết.

Rượu đổ từ từ ngấm dần, tửu lượng của Nghiêm Mạc vẫn là kém điêu luyện so với Hứa Khiêm một chút, cuối cùng say rượu. Hứa Khiêm đỡ bờ vai hắn muốn hỏi hắn ở đâu, nghe được tiếng rên rỉ ậm ờ, nghe kĩ lại, phát hiện cho tới bây giờ, hắn vẫn đang gọi tên của Văn Bản.

Hứa Khiêm không còn cách nào, duỗi tay móc lấy di động của hắn, dùng sinh nhật Văn Bản giải mật mã, vừa vào màn hình chủ, đã thấy màn hình nền đúng là bức hoạ mà đối phương đã từng đề cập tới, cây cổ thụ sân trường nơi thao trường, xanh um mênh mang, có hai người ôm lấy thân cây thô to như thế, rễ cây màu nâu đậm uốn lượn đan xen nhau, thật dài không đếm xuông đất.

Y nhìn một lát, lại thở dài một tiếng, thuận tay gọi điện thoại cho Văn Bản.

Đối phương dường như có hơi kinh ngạc: “Bây giờ các anh đang ở cùng một chỗ sao?”

“Đúng vậy, có một vài chuyện công việc, hẹn nhau tại một nhà hàng, kết quả tiểu tử này uống quá chén...” Hứa Khiêm nói được một nửa, không biết Nghiêm Mạc uống lộn thuốc gì, bắt đầu dính lấy thật sự muốn hôn y. Hứa Khiêm sợ hết hồn, vội vàng vung tay hất người ra, lại thuận tay bịt kín miệng đối phương.

Văn Bản nghe được tiếng động ở đầu kia, liền vội vàng hỏi làm sao vậy, chợt nghe Hứa Khiêm nói lớn, vội vã nói cậu nhấn địa chỉ qua rồi cúp điện thoại.

Nghiêm Mạc uống say sức lực thật khoẻ, lúc này đang đè Hứa Khiêm lăn trên sàn nhà trong gian phòng riêng, người kia hơi khó hiểu, lòng bảo hôm nay cũng không uống bao nhiêu sao lại say thành như vậy, vừa giương mắt nhìn, phát hiện ngay cả cổ của đối phương cũng đỏ rực.

Hứa Khiêm thở dài, lôi cánh tay của đối phương đỡ hắn dậy, lảo đảo lắc lư ra cửa. Điện thoại di động trong túi vang lên, Văn Bản cẩn thận nhấn tin qua điện thoại của y, còn dặn bọn họ nên kiểm tải xế được chỉ định*.

(*Tài xế được chỉ định (): tiếng Anh là designated driver, khi uống say, nếu ko thể lái xe thì họ có thể gọi dịch vụ để có tài xế đến lái xe mình về. Hoặc khi đi chơi với nhóm thì có một người sẽ hứa ko uống rượu để còn tỉnh mà đèo mọi người về nhà an toàn.)

Hứa Khiêm nhìn dòng chữ cảm thấy lòng ấm áp hắn, cũng nghe theo gọi một tài xế được chỉ định, lúc này Nghiêm Mạc thành thật hơn so với lúc trước, ngoan ngoãn tựa vào bả vai y, trong miệng không ngừng kêu tên Văn Bản, giống như tụng kinh, nghe đến lòng người khác thấy phiền.

Một lát sau, tài xế được chỉ định được ứng tiền trước chạy tới, là một tiểu tử chừng 20, dáng dấp có vẻ như nói rất nhiều, thấy dọc đường Nghiêm Mạc nói thầm, trêu chọc nói: “Vị đại ca này đang thất tình sao?”

Hứa Khiêm rất là phiền lòng đẩy đối phương đã mềm nhũn nằm sấp đầu xuống, châm chọc nói: “Đúng vậy, người hần thăm mền tám năm đã kết hôn rồi, chú rể không phải là hần, kết quả gác lại cái này mượn rượu giải sầu, cậu nói có thăm không?”

Tiểu tử kia cũng vô cùng ngay thẳng, tức thì gào lên: “Quá thăm quá thăm, so với tôi lúc trước còn thăm hơn! Aiz, trước kia tôi cũng thích một cô gái như vậy, cuối cùng người ta sớm đã có vị hôn phu, mệt tôi còn ở một đầu theo đuổi gắt gao, aiz...” Gã thở dài một tiếng, dùng ánh mắt thương hại liếc nhìn kính chiếu hậu, Hứa Khiêm nhin không được nở một nụ cười, đập xuống lưng ghế: “Đừng nhiều lời, lái xe của cậu đi.”

Chờ đến nơi, Hứa Khiêm đưa người lên, để tài xế được chỉ định chờ ở dưới lầu.

Hai người bọn họ thật vất vả hì hà hì hục vào thang máy, Hứa Khiêm lau mồ hôi, lòng nói hàng này sao càng ngày càng nặng?

Ngược lại Nghiêm Mạc không phải nặng, nhưng mà mắt đều nhắm lại, cả người ngã trên mình Hứa Khiêm, mỗi một hơi thở đều là mùi rượu. Hứa Khiêm chỉ sợ hần nôn ra, tăng tốc bước chân chạy tới cửa, vừa quay người lại bắt đầu tìm chìa khoá.

Cũng không biết tiểu tử này bỏ chìa khoá ở đâu, Hứa Khiêm đặc biệt thô bạo xỏ ra toàn bộ mọi thứ trong cặp cũng không thể tìm thấy, đành phải lục lọi trong túi trên người hần.

Nghiêm Mạc sợ nhột, không chịu nổi người khác chọt chọt, bây giờ mơ mơ màng màng cười, sức lực vẫn còn khoẻ, kéo lấy tay Hứa Khiêm thiếu chút nữa xốc y lên khỏi mặt đất. Người kia hùng hùng hổ hổ đè tay chân hần xuống, lục lọi từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới cả buổi, còn thiếu không cởi giày ra, cuối cùng cũng tìm ra nơi lỏp lỏp trong áo khác.

Vật tới tay, y giãy giụa muốn đứng dậy, lại bị Nghiêm Mạc xé cổ áo, sức lực vẫn vô cùng khoẻ, trực tiếp kéo bung một mảng áo sơ mi ra. Hứa Khiêm vừa cúi đầu, liền cảm thấy ngực lạnh lẽo một trận, bối rối trong nháy mắt, một cái tát dán lên mặt đối phương.

Chỉ nghe một tiếng “bốp”, Nghiêm Mạc bị đánh phải quay đầu đi, mờ mịt trợn mắt nhìn người ở trên mình, đôi môi run lên có lẽ muốn gào đó.

Hứa Khiêm lười tính toán với con ma men, sửa sang lại áo, dùng chân đẩy hần ra xa một chút, hai ba lần thử đã mở được cửa.

Nghiêm Mạc ở một mình, trong phòng ngủ trống rỗng, một mảng tối om. Hứa Khiêm lục lọi hồi lâu rốt cuộc tìm được công tắc đèn, rồi quay người lại, lôi kéo cái tên đang ngã trên mặt đất, trong miệng chửi thề gọi cảm thú.

Y mất rất nhiều sức lực mới vớt người xuống trên ghế salon trong phòng khách, bản thân cũng ngồi xuống theo, thở phào một cái.

Nhà của Nghiêm Mặc không tính là lớn, lộ ra phong cách thiết kế đơn giản, trong phòng khách trống rỗng, ngoại trừ vài vật dụng trong nhà cần thiết ra, hầu như không có đồ trang trí dùng để bày biện. Hứa Khiêm bĩu môi, thầm nghĩ người này quả nhiên chẳng tình thú chút nào, liền tự cố gắng đứng dậy rót cốc ược, mới vừa uống vài hớp, liền nhìn thấy một tấm vải màu trắng bay từ trong phòng ra, sợ đến tay hần run lên.

Hứa Khiêm cũng gan lớn, lấy lại bình tĩnh đi tới phía trước, phát hiện trong phòng không đóng cửa sổ, gió đêm thổi bay vải trắng trên kệ vẽ xuống. Vì vậy y khom lưng nhặt lên, dự định phủ lại, ánh mắt liền bị bức hoạ kia hấp dẫn gắt gao.

Đó là một bức tranh sơn dầu lấy màu ấm làm chủ đạo, vẽ bóng lưng của một thiếu niên, đang ngồi bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ là nắng chiều đỏ như lửa, nhuộm lên áo sơ mi trắng của người trong bức hoạ, hình như có gió nhẹ lướt qua, ôn nhu thổi bay ngọn tóc của thiếu niên, ánh sáng mơ hồ hắt lên khuôn mặt của cậu, bên môi còn dư lại một nụ cười rực rỡ như ánh chiều tà.

Lần đầu tiên Hứa Khiêm nhìn thấy bức hoạ này, cũng là rất nhiều năm về trước.

Khi đó mẹ vừa mới mất, bố hung hăng tìm tới cửa, y không có chỗ để trốn, chỉ đành mang theo toàn bộ gia tài đi lang thang trên đường.

Sau đó y đi ngang qua một triển lãm tranh, cách đám người, từ xa xa trông thấy một góc của bức hoạ này — quỷ thần xui khiến, Hứa Khiêm móc hết túi tiền, dùng toàn bộ tiền mặt trên người, mua một tấm vé vào cửa.

Sau đó y trở nên giàu có, có tiền, sự nghiệp không ngừng phát triển, bây giờ đã cách lúc đó mười năm, Hứa Khiêm vẫn nhớ như in, tâm tình của mình khi thấy bức hoạ này.

Bây giờ nhìn lại hơi lộ ra ngòi bút non nớt, nhưng khi đó lại hung hăng chọt trúng tim y. Thiếu Niên sống ở ngoài cảnh giới của Hứa Khiêm, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm bức tranh, chăm chú nhìn người trong bức vẽ, dường như muốn dung nhập vào trong bức tranh, để cảm thụ độ ấm của nắng chiều, cảm nhận gió phẩy phẩy trên mặt.

Nói là nhất kiến chung tình, cũng không quá đáng, bởi vì y đã từng coi bức tranh sơn dầu như tính mạng của mình.

Hôm nay... dù sao chẳng qua chỉ là chuyện đã qua.

10. Chương 9

Hôm sau lúc Nghiêm Mạc mở mắt, Hứa Khiêm đã rời khỏi từ lâu, lúc gần đi còn không quên đóng kỹ cửa sổ, lại lấy chặn từ phòng ngủ đắp lên cho hắn, về phần bức hoạ trong phòng, càng được đặt nguyên xi ở vị trí cũ, được vải vẽ tranh sơn dầu che phủ.

Nghiêm Mạc ngáp một cái, nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua. Khi hắn cởi áo khoác âu phục dúi dúi xuống, phát hiện trong túi có thêm một chìa khoá, dù sao vẫn nhớ mục đích thật sự hai người gặp mặt đêm qua, khẽ cười một tiếng, không để ý lắm đặt ở trên bệ rửa mặt.

Trong khoảng thời gian Hứa Khiêm rời đi này, hắn tổng cộng đi qua nhà ba lần, so với trước đây không lâu, trong nhà đã trống hơn nhiều, xem ra đang định chuyển nhà. Mỗi khi hắn trở lại phần lớn là để tìm linh cảm, hôm nay chủ nhân không có ở đây, cũng không sợ lúng túng, liền trực tiếp ngồi ở phòng khách cả buổi chiều. Phác hoạ giản lược bản vẽ một chút, tóm lại vẫn cảm thấy còn sai cái gì đó, chính là một chút gì đó, hắn xoắn xuýt đến chết đi sống lại, đi tới đi lui ở trong phòng.

Cũng không lâu lắm, cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên ngoài, Nghiêm Mạc đi tới vừa nhìn thấy, là tiểu trợ lý tên Giang Thành Vọng kia đang đứng ở cổng, trong tay ôm một xấp đồ, khi thấy Nghiêm Mạc sợ hết hồn, cánh tay run lên, liền làm rớt toàn bộ xuống đất.

“Xin, xin lỗi, là Hứa tổng bảo tôi tới...” Hắn khấn trương cúi đầu, giày cũng không kịp cởi, liền bắt đầu thu dọn giấy đây đấy. Nghiêm Mạc hiển nhiên không thể chỉ nhìn không, bỗng nhiên phát hiện một vài bản vẽ, phần lớn là loại luyện tập căn bản vẽ phác hoạ vật thực, cũng đủ sắc thái. Nghiêm Mạc lướt mắt nhìn qua, không nhận xét quá nhiều, mãi đến lúc hắn thấy tên ký ở trong góc.

Nghiêm Mạc hỏi Giang Thành Vọng: “Là ông chủ của mấy cậu vẽ?”

Người kia ngẩn người, tựa hồ có hơi lúng túng: “Cái này, anh cứ làm như không nhìn thấy... Những thứ này đều là Hứa tổng lén luyện tập, hai ngày trước bảo tôi đưa qua, kết quả tôi có vài việc kéo dài một tí, giữ đến hôm nay.”

Nghiêm Mạc ừ một tiếng: “Ông chủ của mấy cậu đi công tác, cậu không đi theo?”

“Công ty có một cô gái trẻ mới tới, miệng vô cùng ngọt, lần này ông chủ mang cô ấy đi.” Giang Thành Vọng đáp: “Hơn nữa tôi còn có chuyện ở đây, đưa xong đồ tôi liền đi.”

Chờ dọn dẹp bản vẽ xong, Giang Thành Vọng bỏ vào trong phòng ngủ của Hứa Khiêm, lên tiếng chào Nghiêm Mạc rồi cáo từ. Người kia đóng kín cửa, lần nữa trở lại phòng khách, khi lần nữa cầm bút lên, trong lòng cũng sinh ra chút gì đó, lại không được quá tự nhiên.

Hắn nhanh chóng hoàn thành mấy bản nháp, thu hồi đồ vật rời khỏi nhà của Hứa Khiêm, đang suy nghĩ tới ăn gì, liền nhận được điện thoại của Văn Bản.

Đối phương gọi hỏi chuyện tối ngày hôm qua, vừa nhắc tới, làm cho Nghiêm Mạc có chút ngượng ngùng, ấp úng bày tỏ mình không có chuyện gì lớn.

Tiếp theo Văn Bản lại hẹn hẳn ra ngoài ăn cơm, Nghiêm Mạc không có cách nào từ chối, hơn nữa cũng đã nhiều ngày không nhìn thấy đối phương, âm thầm điều chỉnh lại tâm tình, gật đầu đáp ứng.

Trước kia lúc đi học, hết giờ hai người thường đi bộ đến một quán bán sủi cảo ở gần trường học, trong nháy mắt nhiều năm đã trôi qua, cửa tiệm kia vẫn mở, không chỉ vậy, bên trong bên ngoài đều được trùng tu lại một trận, mặt tiền cửa hàng cũng lớn hơn nhiều. Đã lâu Nghiêm Mạc chưa tới, khi vào cửa còn hơi giật mình, kết quả vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Văn Bản ngồi ở trong góc, đang cười vẫy tay về phía hắn.

“Thói quen cũ, giúp anh gọi một phần sủi cảo tam tiên (1), chờ một chút sẽ có.” Văn Bản đưa bình giấm qua: “Nào.”

Nghiêm Mạc nhận lấy đồ gia vị, không ngờ tương ớt đã được trộn ở trong chén rồi, rút ra một đôi đũa gỗ từ trong ống trúc.

“Lâu lắm rồi không tới.” Hắn cảm thán, trong mắt tràn đầy hoài niệm.

“Chỗ anh ở cách nơi này khá xa mà, ít tới là bình thường.” Văn Bản nói: “Nhưng bảy tám năm đã trôi qua, buôn bán của bà chủ thật là càng ngày càng tốt, anh xem đã được trùng tu, cũng có khí thế hơn nhiều so với thời chúng ta lúc đó.”

Nghiêm Mạc cũng cười theo, bởi vì hắn nhớ rõ ràng lần đầu bọn họ trốn học ra ngoài, ở đây còn là một nhà hàng nhỏ không tới 20 mét vuông, trưng bày bàn ghế có hơi chật chội, nhưng sạch sẽ, hơn nữa mùi vị và giá cả thật sự không tồi, cũng gần trường học, thỉnh thoảng ngấy ăn ở căn tin, đi tới đây cải thiện bữa ăn.

Một bữa ăn sủi cảo bình thường ngày hôm nay có thể không tính là gì, nhưng đặt vào khi đó, cũng là không có gì sánh kịp thời thanh xuân.

“Đã nhiều năm như vậy, khẩu vị của cậu vẫn không thay đổi.”

“Em thích ăn ngọt thôi, trong hạt bắp có chút vị ngọt.” Văn Bản cười hì hì hai tiếng, nhét một miếng sủi cảo vào trong miệng: “Gần đây thế nào?”

Câu này làm Nghiêm Mạc đến nghẹn, trong lòng hắn đắng nghét kinh khủng, trên mặt vẫn phải gượng cười: “Thì... như thế thôi.”

Văn Bản trừng mắt nhìn, cũng không biết có nhìn thấu chút gì hay không, lại nói: “Gần đây quan hệ của anh và Hứa ca không tệ hả? Trước đây hai người gặp nhau liền tranh cãi, làm cho em vô cùng ngại...”

Nghiêm Mạc vội vàng giải thích: “Y muốn chuyển nhà, trợ lý thay y tìm người thiết kế, không ngờ tìm đến trên đầu anh.”

“Đây cũng là một loại duyên số ah, kỳ thật Hứa ca người này thật không tệ, có trách nhiệm với anh em, nhưng mà ăn nói rất thẳng thắn.” Văn Bản thăm dò vài câu, thấy Nghiêm Mạc không có phản ứng gì, lại thở dài: “Hôm qua lúc anh ấy gọi điện tới hỏi em địa chỉ nhà anh làm em cũng sợ hết hồn, các anh không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không đâu, hôm qua bọn anh trò chuyện về công việc, bắt giắc uống hơi nhiều.” Nghiêm Mạc thật không muốn nhắc tới cái tên đó, liền nói: “Kể từ khi cậu kết hôn, bọn anh cũng đã lâu không gặp, anh biết gần đây có một triển lãm tranh không tồi lắm, không bằng chúng chúng ta cùng nhau...”

“Không được rồi, em dự tính làm xong tháng này, cùng Tư Song đi hưởng tuần trăng mật ở trong nước.” Văn Bản thở dài: “Vốn dự định đi ra nước ngoài, nhưng bây giờ bụng em ấy càng ngày càng lớn, đi lại rất bất tiện... Aiz, cũng là em có lỗi với em ấy, trước kia do dự hơi lâu, nên cưới em ấy về sớm hơn một chút.”

Đầu này cậu đang áy náy, hoàn toàn không biết lục phủ ngũ tạng của Nghiêm Mạc đã xoắn thành một cục, ngay cả sủi cảo vừa bưng lên cũng có vị như nhai sáp, hắn ăn vài miếng liền không ăn được nữa, cứng đờ ngồi một chỗ, ánh mắt ngẩn ngơ.

Văn Bản cảm thấy hắn bất thường, ân cần hỏi có phải thân thể của hắn khó chịu hay không.

Nào chỉ là khó chịu, Nghiêm Mạc nghĩ, quả thật là không khác gì cực hình.

Bỗng nhiên hắn hồi hận, hồi hận đã xung động mà đáp ứng lần gặp mặt này.

Đối với hắn mà nói, Văn Bản là một bức hoạ xúc động không thể hoàn thành.

Hắn đứng ở ngoài bức tranh mà ruột gan đứt từng khúc, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhìn người nọ ôm ấp vợ yêu ở trong tranh, con đàn cháu đống.

11. Chương 10

Về phần triển lãm tranh kia, Nghiêm Mạc vẫn đi.

Hắn không có nhiệt tâm tha thiết với tranh sơn dầu bằng Văn Bản, nhưng bản thân cũng có một phần hứng thú, huống gì hắn cũng cần một cơ hội như vậy... giải sầu một chút.

Triển lãm tranh được tổ chức tại một nhà thi đấu nổi danh ở một thành phố khác, chủ đề là nghệ thuật

hiện đại, trưng bày những tác phẩm của mấy họa sĩ cận đại khá nổi tiếng mấy năm gần đây, cũng không thiếu nhân vật nổi tiếng đích thân đến thăm, ngoại trừ đi xem triển lãm, chủ yếu dùng để mở rộng mạng lưới giao thiệp.

Hiện giờ Nghiêm Mạc không có lòng dạ cho cái kia, cũng chỉ khiêm tốn đi khắp nơi trong nhà thi đấu, lắc lư đi dạo hơn nửa vòng, rẽ ngoặt, liền bị một bức tranh phong cách khác lạ hấp dẫn, khó tránh khỏi dừng bước lại, thưởng thức thật kĩ một phen.

Nghiêm Mạc đang nhập thần, vai bỗng nhiên bị người khác vỗ một cái, vừa quay đầu lại, liền thấy một cô gái trẻ đứng phía sau, mặc một bộ váy liền ngắn màu hồng phấn, tóc buộc thật cao ở sau gáy, tướng mạo mặt mũi xinh đẹp như tranh vẽ trang sức nền nhã, tuổi trẻ phơi phới.

“Anh cũng thích bức họa này sao?” Cô gái kia chỉ chỉ tác phẩm treo ở trên tường.

Nghiêm Mạc có chút khó hiểu đối với chuyện bắt chuyện bất thành linh thể này, vẫn lễ phép gật đầu một cái.

Thiếu nữ lại nói: “VẬY anh cảm thấy, bức họa này có chỗ nào thiếu sót?”

Nghiêm Mạc trầm mặc một hồi, nói: “Hình ảnh được dùng đối lập nhau nghiêng về sắc lạnh, ngược lại với chủ đề “Xuân” được vẽ, tác giả hình như muốn mượn điều này bày tỏ quá trình đông đi xuân tới, cho nên lựa chọn phương thức như vậy... Tổng thể mà nói, ý tưởng mới lạ, mạnh dạn dùng màu sắc tươi sáng, nhưng hơi lộ ra chỗ thiếu sót chính là còn chưa nắm chắc về màu sắc nên không dùng đúng chỗ, thế nhưng khuyết điểm không lẫn át được ưu điểm, với tuổi tác của tác giả hiện tại mà nói, đã là một thành tựu rất tốt rồi.”

Thiếu nữ phớt cười ra tiếng: “Con người của anh, luôn luôn nghiêm túc như vậy sao? Rõ ràng cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi... Nhưng trái lại nói rất đúng chỗ.”

Cô gái vươn tay ra: “Giới thiệu một chút, tôi tên Lâm Ngữ Khê, là tác giả của bức họa này, cảm ơn anh đã thích tác phẩm của tôi, đại thiết kế sư.”

Nghiêm Mạc vươn tay ra bắt tay với nàng: “Cô biết tôi?”

“Có một người bạn thường xuyên nhắc tới anh, tuy rằng... Khụ ừm.” Lâm Ngữ Khê liếc nhìn phía sau hẳn: “Anh để chính y nói cho anh đi.”

Cô vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một thanh âm quen thuộc.

“VÌ sao cậu lại ở chỗ này?”

Khoé mắt Nghiêm Mạc nhấp nháy, trong lòng thầm mắng oan gia ngõ hẹp, nhưng vẫn tĩnh táo quay người

lại: “Những lời này có lẽ tôi hỏi anh chứ... Không phải anh đi công tác sao?”

Hứa Khiêm liếc nhìn y một cái, không nói tiếp, trái lại Lâm Ngữ Khê bước từng bước nhỏ đi tới, cười híp mắt gọi một tiếng Hứa ca.

Người kia nghe vậy, ngữ khí nhu hoà xuống, thậm chí cứng chiều vỗ vỗ đầu cô: “Chỉ trong một chốc mà đã chạy loạn khắp nơi, con bé này thật đúng là không để cho tôi đỡ lo.”

Thái độ này có thể nói là trên trời dưới đất, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, Nghiêm Mạc tức khắc cảm thấy cùng người ta nói chuyện sẽ mất hết mặt mũi, xoay người muốn rời đi, mới bước vài bước lại nghĩ tới gì đó, móc chìa khoá nhà Hứa Khiêm từ trong túi ra, nhét vào trong tay đối phương: “Trả lại cho anh.”

Hứa Khiêm nhếch mày, vỗ vỗ Lâm Ngữ Khê ý bảo cô tạm thời tránh đi, bước nhanh đuổi kịp Nghiêm Mạc đang rời đi: “Cậu chạy cái gì? Sợ tôi ăn cậu hả?”

Thanh âm của y không lớn, thế nhưng bên trong triển lãm tranh tương đối yên tĩnh, trong lúc nhất thời toàn bộ ánh mắt từ bốn phía đều nhìn lại, Nghiêm Mạc chặc một tiếng, bước nhanh đi tới trong góc phòng, Hứa Khiêm đi phía sau hắn, còn đặc biệt quen thuộc khoác vai của đối phương: “Thiết kế bản vẽ thế nào rồi?”

Nghiêm Mạc giật giật bả vai, tận lực kéo dài khoảng cách: “Bản thảo căn căn bản đại thể đã hoàn thành, kế tiếp cần tiến thêm một bước thay đổi vài chỗ nhỏ... Nếu như anh muốn nhìn, chờ trở lại khách sạn tôi sẽ email cho anh.”

Hứa Khiêm gật đầu: “Cậu ở khách sạn à?”

Nghiêm Mạc nói tên một khách sạn lân cận, Hứa Khiêm aiz một tiếng, nói thật là vừa khéo, tôi cũng ở đó.

“Nếu chúng ta đều ở cùng một chỗ, buổi tối tôi sẽ trực tiếp đi tới phòng cậu vậy, nào nào nào, nhắn WeChat số phòng cho tôi...” Y vừa nói vừa móc điện thoại di động ra, căn bản không cho đối phương có cơ hội cự tuyệt, hơn nữa yêu cầu của đối phương cũng không tính là vô lý, Nghiêm Mạc không còn cách nào khác, đành phải thành thành thật thật nói cho y.

Lúc Nghiêm Mạc rời khỏi triển lãm tranh đã là 6h, hắn tới vùng phụ cận lấp đầy bụng, thừa dịp chưa tới thời gian về khách sạn trước tắm rửa một cái.

Đợi đến hơn 8h, Hứa Khiêm đứng hên gõ cửa, thấy Nghiêm Mạc còn khoác áo choàng tắm, gương mặt tuần tú bị chưng đến phỉm hồng, cổ áo hơi mở rộng, ngọn tóc ướt sũng nhỏ nước xuống. Y huyết sáo một tiếng, cột nhả đùa giỡn mấy câu, kệt cái đối phương mặt đen dưng chân đóng sập cửa lại, hai ba bước chui vào trong phòng.

Sau khi Hứa Khiêm vào phòng, nhìn quanh bốn phía một vòng, tùy tiện dựa lên ghế salon: “Nào, cho tôi

coi bản thảo.”

Nghiêm Mạc thấy bộ dáng đại gia của y quả thật giần không có chỗ phát tiết, âm thầm hít thở sâu mấy lần, tự nói với mình phải phân biệt giữa việc công và việc tư... Từ trong cặp công văn hần lấy ra một cái máy vi tính. Trong khoảng thời gian chờ máy khởi động, Hứa Khiêm vẫn âm thầm đánh giá người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt mang theo vài phần hiếu kỳ và nghiên cứu kĩ càng.

Hứa Khiêm thừa nhận, sau khi mình thấy bức hoạ kia, ấn tượng đối với Nghiêm Mạc có thay đổi cực lớn, hơn nữa chuyện Văn Bản đã thành kết cục đã định, mâu thuẫn lớn nhất giữa hai người đã được hoá giải, còn bởi vì có thêm vài phần đồng bệnh tương lân cùng thất tình, nếu có thể làm bạn bè, cũng tốt.

Chỉ có điều Hứa Khiêm người này luôn sĩ diện hảo, không thể nói trắng ra nguyên nhân được, chỉ có thể không được tự nhiên kéo gần khoảng cách ở giữa... Hơn nữa, y cũng thật sự kỳ vọng vào tác phẩm của Nghiêm Mạc.

Phong cách thiết kế của đối phương phù hợp với khẩu vị của y, bây giờ nhìn thấy bản thảo, quả nhiên không khiến Hứa Khiêm thất vọng. Y tỉ mỉ nhìn qua một lần, tham khảo vài chi tiết và vấn đề với Nghiêm Mạc, người kia cũng không nhiều lời, móc bút ra sửa đổi ngay tại chỗ, chớp mắt hai tiếng đồng hồ đã qua, kim đồng hồ dần dần nhích về vị trí mười giờ, Hứa Khiêm đứng dậy đuổi người, đi rót hai ly cà phê bùng tới, Nghiêm Mạc nhìn y một cái, chìa tay nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn thật khế.

Nhận lấy mới uống một ngụm, thiếu chút nữa không bị đắng chết, một bên Hứa Khiêm cũng nhú mày: “Mẹ nọ cà phê này sao đắng như vậy, rõ ràng tôi bỏ thêm không ít đường mà...”

Nghiêm Mạc nhìn trong ly của y đã thả vào năm sáu cục đường vuông, lặng lẽ thả phần trong tay xuống.

“Không nhìn ra anh thích ăn ngọt như thế.” Hần nói.

“Hửm? Ngọt tốt mà, đời người đã đủ đắng rồi.” Hứa Khiêm nói: “Cậu nghỉ một lát đi, hôm nay là cuối tuần, tôi sẽ tính tiền làm thêm giờ cho cậu.”

Nghiêm Mạc không muốn nhận ân huệ của y, nói thẳng: “Không cần, đây là chuyện nằm trong bốn phận của tôi, Hứa tổng không cần khách khí... Sau này ăn ít ngọt một chút, để phòng bệnh tiểu đường.”

Hứa Khiêm trợn trắng mắt nhìn hần, lại uống thêm một ngụm lớn cà phê, động tác ầu trĩ này chọc cho Nghiêm Mạc buồn cười, hần quay đầu đi, liếc nhìn bản thảo thiết kế trên màn hình, thật đúng là thuận mắt so với trước kia nhiều, tâm trạng dậy nên vài phần cảm tình phức tạp.

Hần ở bên này đang xoắn xuýt, chỉ thấy Hứa Khiêm đột nhiên cởi áo khoác âu phục ra: “Cậu không cảm thấy hơi nóng?”

12. Chương 11

Nghiêm Mạc mặc áo choàng tắm, không có mẫn cảm như vậy với nhiệt độ chung quanh, nhấc hần như thế, ngược lại cũng cảm thấy có chút khô nóng, trừ cái đó ra, còn có một mùi mơ hồ phảng phất trong không khí. Hai người liếc nhau, thấy được sự bất an ở trong mắt lẫn nhau, Hứa Khiêm kéo cà vạt vừa mới muốn nói gì, liền bị tiếng chuông chói tai cắt ngang, Nghiêm Mạc bước một bước lớn xông về phía cửa sổ, kéo rèm ra, phát hiện chẳng biết từ lúc nào bên ngoài đã khói mù trời, sắc mặt tức khắc đại biến.

Hứa Khiêm cũng lơ mơ mấy giây, mẫn thao một câu, bay nhanh về phía toilet, thuận tay lấy xuống hai cái khăn mặt ngâm trong nước. Nghiêm Mạc đi theo vào, y liền khoác lên người đối phương một cái trong đó, lại quay đầu bận rộn phủ lên người mình.

Lúc này, cánh cửa bị người gõ, kéo ra liền nhìn thấy, quả nhiên khói khét dày đặc đập vào mặt, em gái phục vụ che mũi miệng, dứt quãng muốn nói chuyện, Hứa Khiêm liền vội vàng lấy khăn mặt che phủ lên miệng cô, tỏ ý có chuyện gì chờ một hồi hãy nói.

Nghiêm Mạc hí mắt thấy hành lang tối tăm, toàn bộ đèn trên đỉnh đầu đều tắt, chỉ còn lại đèn báo cháy đang loé lên, không khí ngột ngạt. Hần khê ho khan mấy cái, trong lòng khó tránh khỏi đầy tràn sự hoang mang, so sánh ra Hứa Khiêm trái lại bình tĩnh hơn nhiều, một đường cúi thấp xuống đi tới trước lối thoát nạn, đến nơi húc vào cửa.

Khách sạn có tổng cộng 23 tầng, Nghiêm Mạc đặt phòng VIP, nằm ở tầng 21, hơn nữa cũng không phải là mùa du lịch, khách vốn cũng không nhiều, trừ hai người bọn họ ra, còn có mấy người phục vụ, bây giờ tất cả đều đang chen ở trong lối đi, một người trong đó đang cố gắng dùng bộ đàm trao đổi với tổng bộ, thế nhưng tín hiệu bị dứt quãng, quả thật đáng lo lắng.

Khói trong hành lang ít, Hứa Khiêm dứt khoát thừa cơ hội này hỏi đại khái chân tướng một lượt, nhận được đáp án là tầng giữa bốc cháy, lửa lan tràn lên phía trên, hơn nữa tháp tín hiệu ở phụ cận đang được trùng tu, không thể kịp thời liên lạc. Mà cho đến hiện nay, đội cứu hoả đang đến, nhưng bởi vì tầng lầu quá cao, cần có thời gian điều máy bay trực thăng... Đúng là giây phút nguy cấp, Hứa Khiêm đoạt lấy bộ đàm, tỉnh táo mở miệng: “Tôi có hai máy bay tư nhân ở sân bay XX, bây giờ mấy người lập tức liên hệ cô Lâm thư ký của tôi, số điện thoại của cô ấy là...”

Sau khi y kỹ càng phân phó xong, lại quay người an ủi nhân viên phục vụ tuổi còn nhỏ, mắt cô gái trẻ này đều đỏ, che khăn mặt ở dưới miệng khê khóc thút thít, được đồng nghiệp ở một bên nắm lấy bờ vai, vỗ nhẹ.

Lúc này Nghiêm Mạc vẫn còn mặc áo choàng tắm, trên người phủ khăn mặt thấm nước, nhưng mặc dù như thế, cũng không thể chống lại từng đợt hơi nóng quật về phía da dẻ. Hần khó chịu nhắm mắt lại, bên tai là thanh âm của ngọn lửa nóng rực, cùng với tiếng tim đập càng ngày càng vang dội của mình, nói không sợ đó là giả, dù sao hần chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, đổi thành lúc bình thường, còn có thể hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, bây giờ lại không dám thở mạnh, cả người lui vào trong góc, trơ mắt nhìn khói mù nồng nặc từ từ bao phủ tầm mắt.

Trong mấy người sống sót Hứa Khiêm là người lớn tuổi nhất, liền tiện thể đảm nhiệm trách nhiệm trao đổi với cứu viện, thỉnh thoảng báo cáo một chút tình trạng bên này. Nhưng mặc dù biểu hiện coi như lãnh

tĩnh, cả đầu y đều ra mồ hôi, khi điện thoại bị cắt đứt tứ chi đều mềm nhũn, tựa vào trên tường khẽ thở hổn hển. Nước đọng trên khăn mặt đã từ từ bị hơi nóng làm bốc hơi, hoá thành mồ hôi nóng dính vào da, giống đang bị thả vào trong lò nướng, tựa như có thể ngửi được mùi khét của da thịt, sờ cả tóc gáy.

Nghiêm Mạc nhìn thoáng qua một đoàn nhân viên phục vụ run rẩy ôm nhau, cũng liền tự mình nhích lại gần Hứa Khiêm ở bên kia, người kia liếc nhìn hắn một cái, hơi lộ ra cặp mắt hoa đào hẹp dài cong cong, như là cười.

“Sợ sao?”

Giữa khói mù lượn lờ, tiếng nói của tình địch trước mặt trở nên khàn khàn, nhưng giọng điệu khinh bạc không khác gì ngày xưa.

Giống như khiêu khích, hoặc giống như trêu chọc, Hứa Khiêm cúi đầu nở nụ cười: “Đừng sợ, anh đây sẽ dẫn cậu sống sót ra ngoài.”

Mà hiện tại, Nghiêm Mạc cũng mất tâm tình đánh trả, nhưng lại không muốn để cho bầu không khí tiếp tục bị đè nén hơn nữa: “Máy bay qua đây, phải mất bao lâu?”

“Khoảng cách không xa, nhưng khoảng chừng hơi mười mấy phút... Tôi vừa mới hỏi, tầng bốc cháy là tầng 13, cách xa chúng ta ở đây, chính là khói mù quá dày, bằng không chúng ta có thể tự chạy đi...”

Thanh âm của y vừa phải, nhưng đủ rõ ràng và kiên định, vang vọng trong hành lang tràn ngập khói mù, sưởi ấm lòng người.

Lòng của Nghiêm Mạc cũng theo đó mà bị khuấy động, hắn vừa mới muốn nói gì, lại bị khói mù làm sặc, cong lưng ho khan không thở được, việc này cũng dọa sợ Hứa Khiêm, liền vội vàng kéo người qua, nhẹ nhàng vỗ trên lưng.

Nghiêm Mạc bởi vì thiếu dưỡng khí mà đầu choáng váng, nên cũng mất sức lực đấu tranh, hắn dựa vào trên vai Hứa Khiêm một lúc, nghe được tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề của nhau, không biết sao, đột nhiên nhớ tới một đêm hỗn loạn kia...

Có lẽ là thật sự bị cháy hỏng đầu, Nghiêm Mạc quơ quơ đầu, nói: “Nếu như tôi chết, thì A Bân... nhờ anh vậy.”

Thanh âm của Nghiêm Mạc cực nhỏ, Hứa Khiêm chỉ nghe được hai chữ cuối cùng, liền đoán được cả câu.

Y vốn không nói gì, về sau bị tức giận đến mức cười, hận không thể cho hai người bọn họ một cái bạt tai để đại thiếu gia chưa ăn khói lửa nhân gian này tỉnh táo lại một chút, con mẹ nó hút hai ngụm khói sẽ phải chết, mình hút mười mấy năm vì sao còn chưa ung thư phổi chứ? (*Đừng hút nữa anh ơi T_T*)

Xét thấy theo nguyên tắc bớt nói chuyện trong lúc cháy, Hứa Khiêm lười mắng hấn, tay vừa nhắc lên, trực tiếp dùng khăn lông bịt kín miệng hấn.

Cứ dè nén trong trầm mặc như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua, vì khói mù dày đặc, đã có người trẻ tuổi không nhìn được suýt hôn mê, ngay cả Nghiêm Mạc cũng vô lực tựa trên vai y, hai mắt hơi hé ra thành một đường may, bất cứ lúc nào cũng có thể khép lại.

Ở nơi ranh giới giữa sống và chết, chỉ có Hứa Khiêm vẫn còn thanh tỉnh, y nắm bộ đàm, giống như nắm một cọng rơm cứu mạng sắp cháy hết cả cây.

Lúc ngoài cửa sổ vang lên tiếng ồn của cánh quạt chuyển động, cuối cùng y mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, chỉ thấy lính cứu hỏa mặc đồ chống cháy nghe theo tiến vào từ cửa sổ, mang từng người bị mất kẹt lên máy bay.

Số lượng khách của máy bay trực thăng có hạn, Hứa Khiêm tự nguyện xếp cuối hàng, mắt thấy từng đồng bạn được cứu, y tựa bên cửa sổ, trong tay nắm lấy mặt nạ dưỡng khí được đưa tới thở dốc từng ngụm, khói dày đặc xông lên khiến người không thể mở mắt nổi, động cơ bên tai vang lên ầm ầm, xen lẫn với gió lớn vù vù, khiến người ta có một loại cảm giác đang bay lượn.

Lúc này Nghiêm Mạc cũng đã tỉnh táo rất nhiều, hấn và Hứa Khiêm được bố trí cùng một chiếc máy bay, mà cũng đúng lúc này, thế lửa mãnh liệt đến cực điểm, cửa phòng cháy bằng sắt nóng lên đến đỏ rực, giấy quảng cáo dán ở phía sau bị lửa đốt hết, từng mảnh cháy đen rơi trên mặt đất.

Thật sự đập đập tan sự bình tĩnh của Hứa Khiêm, chính là đoạn sau cùng này.

Là một người bị bệnh sợ độ cao, lúc này bị treo trên dây thừng đang đưa, y thậm chí không dám mở mắt, lúc được kéo lên cả người đều tê liệt, đầu óc trống rỗng, mãi cho đến khi được đưa lên xe cứu thương mới từ từ lấy lại sức.

13. Chương 12

Sau khi kiểm tra sức khỏe, mấy người kia đều không có chuyện gì lớn, ngược lại Hứa Khiêm vẫn luôn mạnh mẽ chống đỡ không ngã xuống, trên người có vài vết phỏng, mặc dù không tính là nghiêm trọng, nhưng nghĩ lại cảnh tượng lúc đó cũng đủ kinh khủng.

Bất quá cũng may, lần này coi như có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, ngoại trừ hít vào quá nhiều khói đặc, trong một thời gian ngắn không thể nói chuyện, căn bản là không đáng ngại.

Nghiêm Mạc và Hứa Khiêm được sắp xếp nằm chung một phòng bệnh, người này chưa tỉnh hồn, người kia sau khi đánh một giấc lại khỏe như văm, chưa xuống giường đã nói Lâm Ngữ Khê mang máy vi tính của y tới, cô nương nhà người ta tức giận đến mắt đều đỏ, sau đó còn có Giang Thành Vọng suốt đêm ngồi máy

bay chạy tới, mặt đen tuyên bố tất cả mọi chuyện ở công ty tạm thời do hắn tiếp nhận, ông chủ an tâm dưỡng thương.

Hứa Khiêm nghe nói như thế, dĩ nhiên không phục, thế nhưng cuống họng của y bị phá hư, vẫn nói không ra được một câu đầy đủ, chỉ đành phải bất đắc dĩ tùy hắn vậy. Trợ lý Tiểu Giang trấn an ông chủ cáu kỉnh, trước khi đi còn ngoảnh đầu lại nhờ Nghiêm Mạc ở giường lảng giềng trông coi y cho kĩ, đừng để y làm bừa.

Lúc này Nghiêm Mạc thiếu Hứa Khiêm một nhân tình to như trời, dĩ nhiên cũng liền gật đầu, trái lại Hứa Khiêm khó chịu, đánh một hàng chữ trên điện thoại di động: “Dựa vào cái gì muốn hắn quản tôi?”

Giang Thành Vọng cực kì ăn ý làm như không nhìn thấy liền bỏ đi, để lại hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ trong bầu không khí xa cách, sau đó vẫn là Nghiêm Mạc không chịu nổi trước tiên, đánh hai chữ trên điện thoại di động nhắn cho y: “Cảm ơn.”

Hứa Khiêm chắc một tiếng, trả lời: “Cậu không cần cảm thấy nợ tôi cái gì, nếu cậu chết, Văn Bản chắc chắn sẽ rất khổ sở.”

Nghiêm Mạc nhìn y một cái, lại nói: “Chuyện lần này, trước tiên không cần nói cho cậu ấy biết, tránh cho cậu ấy lo lắng lung tung.”

“Chuyện đó còn cần cậu nói?” Hứa Khiêm lười biếng dựa trên giường, rất nhàm chán, lại không nhin được đi trêu chọc hắn: “Trước đó cậu nói giao Văn Bản cho tôi, vẫn còn tính chứ?”

Khi đó Nghiêm Mạc bị khói hun làm cho mơ mơ màng màng, đầu óc cũng không sáng sủa gì lắm, bây giờ vốn đã quên, bị Hứa Khiêm nhắc lại như vậy, càng xấu hổ vô cùng.

Hắn khê ho nhẹ hai tiếng: “Tôi còn sống, những lời này không tính nữa.”

Dáng dấp đối phương dùng lời lẽ chính trực để chơi xấu thật đáng yêu, Hứa Khiêm trộm cười trong lòng, lại gõ một câu: “Aiz, cậu không cảm thấy bộ dáng chúng ta mặt đối mặt mà lại dùng WeChat rất ngu ngốc sao?”

“Có một chút... Nếu không thì nghỉ ngơi một lúc?”

“Vẫn ngủ nữa hả? Tôi ngủ đến ngu luôn rồi... Cũng không có vấn đề gì lớn lao, làm gì bắt ăn ngủ giống như nuôi heo.” Hứa Khiêm oán giận nện gối đầu một cái, lại trở mình: “—— Nhàm chán ah!”

“Coi phim?”

“Xem trên điện thoại di động không đã ghiền ah, gần đây không phải có một bộ phim lớn của Mỹ sao, có muốn chúng ta lạng lẽ chạy ra ngoài không, tôi tìm một rạp chiếu phim rồi đặt bao hết...”

Nghiêm Mạc còn chưa tỉnh hồn lại từ tai nạn trước đó, lúc này không muốn ra khỏi cửa lắm, liền rất dút khoát cự tuyệt. Hứa Khiêm ở bên cạnh than vãn, khiến hắn cũng có chút rối loạn, không nhận được hỏi trước kia có phải đã từng trải qua những chuyện tương tự hay không.

“Có ah... Hơn mười năm trước đi, nhưng lần đó là ở nhà, không có quy mô lớn như vậy.”

Dường như y không muốn nhắc đến đề tài này lắm, đơn giản lướt qua mấy câu, Nghiêm Mạc thấy vậy, cũng không hỏi tiếp nữa.

Hai người lại tán gẫu vài câu, sau đó Hứa Khiêm tải game xuống chơi rất hăng hái, cũng không tiếp tục để ý đối phương.

Trầm mặc một lúc lâu, cũng là Nghiêm Mạc không nhận nổi: “Này.”

Hắn vừa mở miệng, lại làm mình sợ hết hồn trước tiên, tay Hứa Khiêm càng run một cái, trò chơi trực tiếp GAME OVER, y ngẩng đầu quăng một cái liếc mắt cho Nghiêm Mạc, đánh chữ nói: “Không có chuyện nói làm gì ah, làm tôi sợ gần chết.”

Người kia có chút ngượng ngùng trả lời: “Xin lỗi, thói quen.”

“Quên đi... có chuyện gì nói nhanh một chút, thừa dịp thể lực sung mãn tôi còn có thể đánh một ván nữa!”

Nghiêm Mạc không nói gì, nhấn qua một hàng dấu chấm lửng.

Hứa Khiêm không để ý đến hắn nữa, tự mình bật trò chơi lên, đang chơi đến cao hứng, điện thoại di động bỗng nhiên rung một cái, tiểu tử kia cư nhiên lại nhấn tin qua, đồng thời trực tiếp cắt ngang liên kích của y.

Cái này khiến y thấy phát cáu ah, quay đầu lại muốn tìm tên kia tranh luận phải trái, đã thấy đối phương nằm nghiêng người, để lại phía sau lưng cho y, Hứa Khiêm bực mình không có chỗ phát tán, đành phải đánh một đồng dấu chấm than để bày tỏ sự phẫn nộ.

“Có chuyện mau nói có rắm mau thả!!!!”

Nghiêm Mạc nghe tiếng giường chấn động ở sau lưng, chẳng biết tại sao tâm tình tốt hơn nhiều: “Vết phỏng trên người anh có nghiêm trọng không? Có để lại sẹo hay không?”

“Không nghiêm trọng, có thể sẽ để lại sẹo, nhưng tôi đã liên hệ hệ cấy da xong xuôi rồi.”

Nghiêm Mạc lại hỏi: “... Đau không?”

Hứa Khiêm đặc biệt không nhịn được quay về phía hắn: “Đàn ông thanh niên có gì mà đau hay không, tôi không sợ đau, tôi sợ mất mặt. Cậu nói xem trên cánh tay có một vết sẹo, ngày thường không sao, khi cởi quần áo khiến người ta nhìn thấy mất hứng ah... Aiz. Còn có cái gì muốn nói thì nói xong một lượt, nhanh nhanh nhanh!”

“Sau khi trở về, tôi mời anh ăn cơm một bữa đi.”

“Ăn cơm không có ý nghĩa ah, chúng ta không phải là chưa từng ăn, đổi cái gì riêng biệt đi.”

“... Vậy anh muốn làm gì?”

“Tôi nói nè, Tiểu Nghiêm cuộc sống này của cậu quá nhạt nhẽo đi, trừ ăn cơm chính là công tác và đi ngủ, có loại đái ngộ của heo mà còn mệt hơn so với heo, cần gì chứ? Làm người ấy à, nhất định phải tìm thú vui... chúng ta đi xem phim thì thế nào?”

Nghiêm Mạc phì cười: “Không ngờ anh muốn xem phim như thế ah.”

“Này không phải là nói thừa sao, tôi đã mong chờ phim kia rất lâu rồi, hai ngày nay mới chiếu, còn rất nóng hổi, thế nào, có đi không?”

“Được rồi, chỉ có điều phải ngày kia.”

“Vì sao?”

“Vừa rồi tôi mới xem thử, rạp chiếu phim gần đây đã đăng ký hết sạch vé rồi, chỉ có ngày kia mới có vị trí tốt.”

Hứa Khiêm cực kì bất đắc dĩ bị lý do này thuyết phục.

Thêm hai ngày nữa trôi qua, tuy cổ họng vẫn không thể nói chuyện, nhưng không có vấn đề gì khác...

Vì vậy hai đại nam nhân, mang khẩu trang và kính râm khác biệt nhau, có thể không mở miệng liền không mở miệng, kết quả lúc Nghiêm Mạc mua nước khoáng theo thói quen nói câu cảm ơn, làm em gái bán vé nhà người ta sợ hết hồn.

Hứa Khiêm bởi vì chuyện này mà nín cười đến tắt thở, chỉ có thể liên tục nhấn WeChat hahaha lên tường của Nghiêm Mạc, người kia thật sự không chịu nổi nữa, trừng mắt liếc y: “Phim bắt đầu rồi.”

Hứa Khiêm ho khan vài cái: “Tiểu Nghiêm sao cậu không chịu được đùa giỡn vậy.”

“Đừng gọi tôi là Tiểu Nghiêm.”

“Vậy gọi cậu là gì? Nghiêm Nghiêm? Mạc Mạc? Tiểu Mạc?”

“... Anh tiếp tục khiến tôi ghê tởm nữa thì tôi sẽ đi liền.”

“Cậu xem, cậu chính là quá nghiêm túc, đùa giỡn một chút cũng không nổi, thảo nào tám năm còn chưa của được người ta vào tay.”

“...”

Mặt Nghiêm Mạc không đổi động điện thoại di động lại, chuyển lực chú ý lên màn hình lớn.

14. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phim thương mại luôn chẳng có gì bổ ích, mục đích là để coi thoải mái ở rạp chiếu phim, Hứa Khiêm ở một bên phần khởi vô cùng, Nghiêm Mạc không nghiêm trọng như y, nhưng cũng từ từ dung nhập vào nội dung, xem say sưa.

Khi nhân vật chính nhảy từ trên cao xuống, trong rạp chiếu phim toàn tiếng hít khí, ngay cả Hứa Khiêm cũng uống một hộp nước lớn cho đỡ sợ. Ở trong môi trường đen như mực mà dùng WeChat trao đổi thì không được phải đạo cho lắm, hai người vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, mãi cho đến khi hết phim.

Khi đi ra từ phòng chiếu phim, Hứa Khiêm rõ ràng còn có chút chưa thoả mãn, cúi đầu tìm kiếm trên điện thoại di động những chuyện ngoài lề liên quan đến bộ phim, đang coi đến cao hứng, không chú ý có một bậc cấp ở dưới chân, thiếu chút nữa bị té, may Nghiêm Mạc ở bên cạnh kịp thời đưa tay ra đỡ y.

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng chọn lựa buông tay, Hứa Khiêm đứng dậy ngượng ngùng ho khan, sau khi theo dòng người đi ra ngoài, mới hỏi hắn có muốn ăn chút gì không.

Nghiêm Mạc nói tùy ý.

Hứa Khiêm dùng reviews của mọi người tìm quanh vùng lân cận, phát hiện có một nhà làm cháo sa oa* không tồi, liền lôi kéo người kia đi. Kết quả tới nơi mới phát hiện, ở đây buôn bán cực kì thịnh vượng, đã có một hàng dài đứng ở ngoài cửa, Nghiêm Mạc tiến lên lấy một phiếu, cảm thấy ít nhất còn phải chờ thêm hơn nửa tiếng nữa mới đến phiên bọn họ. Hứa Khiêm lại không chịu ngồi yên, lập tức tới cửa hàng ở phụ cận đi loanh quanh.

(*Cháo sa oa (): cháo nấu trong nồi đất)

Nghiêm Mạc đi nhà vệ sinh trở lại đã thấy Hứa Khiêm xách bao lớn bao nhỏ đứng ở cửa, không khỏi có chút sững sờ.

Hứa Khiêm không nói hai lời cầm một cái hộp nhét vào trong ngực hắn: “Cho cậu.”

“Đây là gì?”

“Chút ít đồ mà thôi, vừa rồi buồn chán tùy tiện mua, cậu không muốn có thể ném đi.”

Nghiêm Mạc nhíu nhíu mày, vừa mới định cự tuyệt, đột nhiên nghe người phục vụ gọi số, đành phải đi theo Hứa Khiêm vào trong trước đã.

Hai người đi tới vị trí được bố trí liền ngồi xuống, hẳn còn muốn nhắc lại chuyện trước đó, nhưng luôn bị đối phương vô tình hay cố ý cắt ngang. Lúc trao đổi với người phục vụ Hứa Khiêm vẫn mở miệng, y tận lực ép tiếng lại thật thấp, nghe quái lạ hơn so với bình thường, thế cho nên cả quá trình gọi món ăn đặc biệt dài đằng đẳng.

Chờ đối phương chỉnh lý trên order xong và rời khỏi, Hứa Khiêm thở phào nhẹ nhõm, uống nước trà trong nhà hàng thăm giọng, lần nữa cúi đầu bắt đầu chơi điện thoại di động.

Nghiêm Mạc không có cách nào khác, đành phải đẩy hộp quà kia đến bên tay y, kết quả trong lúc quay người lại, đối phương đã lặng yên không tiếng động đẩy trở lại, cùng lúc đó, y còn nhấn một tin WeChat.

“Cậu không cần cảm thấy nợ tôi cái gì, với tình huống lúc đó, là ai tôi cũng đều sẽ cứu... Hơn nữa tôi nghĩ rằng, hai chúng ta cũng đã hợp tác một thời gian dài như vậy, không cần thiết căng thẳng như thế đi?”

Lúc Hứa Khiêm nói lời này đặc biệt giả vờ làm ra vẻ như không thèm để ý, trên thực tế tim đập nhanh đến khần trương, cũng may Nghiêm Mạc không thật sự chán ghét y như vậy, xét thấy sau này có khả năng hợp tác lâu dài, cũng vì thế mà xuống một bậc thang.

“Hứa tổng nói không sai, trước kia tôi cũng có chút thành kiến đối với anh, xin được nói lời xin lỗi tại đây.”

“Ấy, đều là bạn bè còn khách sáo làm gì chứ, nói cứ giống như trước đây tôi không có thành kiến với cậu... Khụ ừ, tóm lại, vậy chúng ta coi như là hoá giải hiềm khích lúc trước rồi chứ?”

“... Có lẽ vậy, bắt quá đối với Văn Bản, tôi vẫn...”

Hứa Khiêm hơi không nhận được liếc mắt: “Đã như vậy, không đề cập tới em ấy không phải là được rồi sao?”

Nghiêm Mạc luôn cảm thấy lời này của đối phương có chỗ nào không đúng, nhưng không nghĩ ra được nguyên do, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Vì vậy hai người liền lấy phương thức quỷ dị như thế triển khai chung sống hoà bình... Ít nhất ngoài mặt là như vậy, mà trên thực tế, đúng như Hứa Khiêm nói, chỉ cần không đề cập đến cái người Văn Bản này, giữa bọn họ còn chưa tới mức không câu xé nhau thì không được.

Sau khi từ ngoại tỉnh trở về, Hứa Khiêm rất nhanh tập trung tinh thần vào công việc đã chất đống thành núi, ngay cả Nghiêm Mạc email bản thảo thiết kế tới cho y, cũng sau chừng mấy ngày mới đọc được. Vì vậy y còn đặc biệt hồi âm để bày tỏ áy náy, tỏ ý trong khoảng thời gian này mình quá bận rộn, chờ hết bận nhất định sẽ gặp mặt bàn bạc vân vân...

Khi Nghiêm Mạc đọc hơn phân nửa cảm thấy ngữ khí của người này đã khách khí hơn nhiều, kết quả kéo xuống, phát hiện là Giang Thành Vọng viết hộ, không khỏi khẽ cười ra tiếng. Nếu đối phương đã bận bịu như vậy, mình cũng không nên làm phiền quá nhiều, chỉ thỉnh thoảng đi một chuyến qua nhà đối phương, Hứa Khiêm lại đem chìa khoá giao cho y bảo quản, nhấn WeChat nói mấy ngày ngày nay mình sẽ ngủ lại trong phòng làm việc, không có ý định về nhà.

Rút cuộc có một tối nọ, Hứa Khiêm ra ngoài xã giao uống say mèm, khi Giang Thành Vọng đưa y trở về liền phát hiện Nghiêm Mạc vẫn còn đang ở đó, khi người này đang vẽ bản thảo thiết kế thì sơ suất ngủ thiếp đi, mở mắt ra đã thấy quá 0h, vội vàng thu thập đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, vừa kéo cửa ra, liền nhìn thấy Hứa Khiêm như một bãi bùn nhão té xuống đất, Tiểu Giang ở một bên đang cấp bách đến mặt đỏ rần, thấy hẳn giống như thấy được ân nhân cứu mạng.

“Y thế này là... uống bao nhiêu rượu?”

Cách thật xa, Nghiêm Mạc liền bị mùi rượu trên người đối phương xộc tới, theo bản năng nhíu nhíu mày. Giang Thành Vọng ở một bên gượng cười: “Hứa ca cũng không có cách nào khác, mấy vị đại lão kia lúc nào cũng muốn rót cho anh ấy... Đây vẫn chỉ là hơn nửa hiệp, Hứa ca chống đỡ đến ý thức cuối cùng mới gọi điện thoại cho tôi, bây giờ anh ấy rút lui, tôi phải trở về thay anh ấy cáng đáng, vậy, ngài có thể thay tôi chăm sóc anh ấy một đêm được không?”

Nghiêm Mạc gật đầu, cùng với Giang Thành Vọng kéo con ma men vào trong phòng, người kia vội vội vàng vàng rời đi, để lại một mình Nghiêm Mạc và Hứa Khiêm chung phòng.

Bây giờ người nọ đang xụi lơ ở trên ghế salon, lồng ngực phập phồng, cổ áo mở rộng, lộ ra bộ ngực ửng đỏ, toàn bộ trên trán đều ướt đầm, men say phủ xuống khiến trước mắt đều lơ mơ, toát lên vài tia sa sút tinh thần.

Nghiêm Mạc do dự mấy giây, vẫn đi tới phía trước, đem y vào phòng dội nước tẩy rửa một chút, nửa đường thì Hứa Khiêm ói ra, gập cả người ôm lấy bồn cầu một hồi lâu, quả thật rất chật vật. Nghiêm Mạc sợ y bị sặc, dùng tay vỗ lưng y một chút, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đến sau đó thậm chí hơi thất thần.

Mãi cho đến khi Hứa Khiêm cúi đầu gọi ra một cái tên.

“... Bân Bân.”

Nghiêm Mạc bỗng nhiên hiểu ra, kỳ thật người trước mặt này cũng giống như mình, vẫn không thể thật sự buông được Văn Bân.

Chỉ là Hứa Khiêm khác với hắn, y thích giấu cái phần không được như ý và chật vật kia, giả vờ ra vẻ thoải mái, ép buộc bản thân nhanh chóng quên đi —— mà trên thực tế, yêu đến sâu đậm, rốt cuộc bị thương cũng chỉ có thể là bản thân.

Bây giờ y say như chết, bất tỉnh nhân sự, vẫn còn có thể mơ mơ màng màng kêu Bân Bân, nhất thời không biết nên tức giận hay xót xa, dù sao bọn họ cũng là đồng bệnh tương lân.

Hắn lặng lẽ chờ đối phương ói xong, dùng nước nóng lau thân thể, cuối cùng phủ thêm một áo choàng tắm, đưa vào phòng ngủ khô ráo, sau khi đắp kín chăn im lặng rời khỏi.

Nghiêm Mạc tính quên đi chuyện phát sinh tối hôm nay, dù sao Hứa Khiêm trọng sĩ diện như vậy, tuyệt đối sẽ không muốn biết mình đã mất phong độ trước mặt tình địch, nhưng trải qua lần này, hắn cũng nhận thấy rõ ràng một chuyện.

Hắn và Hứa Khiêm, vĩnh viễn không thể trở nên thật sự tâm giao.

Bởi vì có một số vấn đề, không phải không nói ra ngoài miệng thì cũng sẽ không tồn tại.

Hết chương 13

Cháo sa oa:

15. Chương 14

Đảo mắt đã qua hơn một tháng, bản thảo thiết kế trong tay Nghiêm Mạc cũng đã hoàn thành hơn nửa, cộng thêm phần trước kia được bàn bạc ở trong khách sạn để sửa đổi, cũng căn cứ theo trí nhớ mà đại khái trả lại như cũ. Trùng tu nền đã được xác định, Hứa Khiêm cũng bắt đầu tìm người dọn đồ trong nhà ra ngoài, chỉ còn dư lại vài đồ dùng hàng ngày đủ cho một người dùng, xem ra trước khi xác định toàn bộ, y không tính dời đi sớm.

Chủ nhà cũng không vội, Nghiêm Mạc dĩ nhiên cũng không sốt ruột, thường thường đi vào bên trong xem xét một chút, tìm linh cảm. Mỗi lần hắn đến đều rất cẩn thận, tận lực không để lại bất cứ dấu vết gì... Dĩ nhiên đêm say rượu đó là ngoài ý muốn.

Lại qua mấy ngày, Hứa Khiêm gọi điện tới nói lời cảm ơn, cũng tỏ ý đoạn thời gian bận rộn nhất đã qua, hỏi hắn có muốn cùng ăn một bữa cơm hay không, nhân tiện nhìn bản thảo thiết kế và vân vân. Nghiêm Mạc vốn muốn cự tuyệt, sau khi nghe được lý do tới liền gật đầu đồng ý, hai người hẹn 7:30 tối thứ sáu, gặp ở một nhà hàng hạng sang ở phụ cận.

Nghiêm Mạc đúng hẹn đi tới gian phòng riêng, nhưng phát hiện Hứa Khiêm còn chưa tới, đành phải ngồi xuống chờ.

Kết quả chờ một hồi, đã gần nửa tiếng đồng hồ.

Lúc Hứa Khiêm tới đã hơn 8h, vừa vào phòng, y liền mở nút áo âu phục ra, lại tháo cà vạt vứt xuống một bên: “Xin lỗi, lúc gần muốn đi có chuyện kéo lại, đám lão quỷ kia không cho tôi đi...”

Nghiêm Mạc khách khí cười cười, càng đổi lòng nói: “Không sao, tôi cũng vừa mới tới.”

Hứa Khiêm thở dài một hơi, thuận tay nâng ly rượu đỏ trong tay lên, lại lần nữa rót đầy ly, giơ lên về phía hắn: “Lần này là anh đây không đúng, một ly này, coi như tôi mời cậu.”

Kết quả chén rượu này y vẫn còn chưa nuốt xuống hết, điện thoại di động đặt trên bàn vang lên, vừa nhìn điện thoại may không phụt ra.

Dĩ nhiên là Văn Bản đã lâu không gặp.

Hứa Khiêm sững sốt một chút, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Mạc đang ngồi đối diện, đối phương nghi ngờ nhìn y, vừa mới muốn nói chuyện, tiếng chuông liền cắt đứt.

Chỉ bất quá lần này là điện thoại di động của Nghiêm Mạc.

Nghiêm Mạc cơ hồ chỉ trong một giây đã nhận điện thoại, để ở bên tai nhưng mà chỉ mấy giây thì sắc mặt đại biến.

Hứa Khiêm cuối cùng nuốt ngụm rượu trong miệng kia xuống: “Rốt cuộc em ấy nói gì?”

Nghiêm Mạc cúp điện thoại, hơi khó khăn mở miệng: “Trần Tư Song vào phòng sinh sáu tiếng rồi, vẫn chưa ra.”

“Cô ấy không phải còn chưa tới ngày sinh theo dự tính sao, thế nào đột nhiên liền...” Hứa Khiêm nặng nề chặc một tiếng, quay đầu lại bắt đầu gọi điện thoại: “Alo, là bác sĩ Trần sao? Aiz aiz là tôi, một người bạn của tôi có vợ sinh non, vào phòng sinh mấy giờ rồi vẫn chưa ra, bạn tôi gấp đến độ sắp điên rồi... Aiz không sai, chính là em ấy, bệnh viện... Ở bệnh viện nào ấy nhỉ?” Y nhìn về phía Nghiêm Mạc.

“Bệnh viện Nhân Tâm.”

“Đúng đúng đúng, bệnh viện Nhân Tâm... Ồ, hoá ra hôm nay đến phiên ngài đang trực ở đó, tốt tốt tốt, thật sự làm phiên ngài rồi, aiz, tôi sẽ chạy tới bây giờ...”

Y hấp tấp cúp điện thoại, xoay người cầm áo khoác lên muốn đi, vừa ra đến trước cửa liếc nhìn Nghiêm Mạc còn đang ngốc lảng ở tại chỗ, không nhận được thúc giục: “Cậu có đi hay không? Không đi thì tôi đi một mình.”

Lúc này người kia mới chạy tới, suốt đường đều hoảng hốt, cúi đầu trầm mặc đến xuất thần ở ghế phó lái.

Lúc đèn đỏ, Hứa Khiêm mở cửa sổ xe, châm điếu thuốc hung hăng hít một hơi. Nghiêm Mạc bị mùi thuốc lá kích thích run một cái, ngẩng đầu nhìn về phía y, rất lâu mới nói: “Chúng ta tới... có không thích hợp lắm hay không?”

“Có gì không thích hợp, đều là anh em, trước tiên không nói đến tôi, chỉ với quan hệ bạn học cũ của cậu với em ấy, vẫn không thể quan tâm một chút sao?” Y phun một ngụm khói trắng, vẻ mặt mơ hồ: “Dù sao cũng là... cũng là biết nhau một thời gian dài như vậy, quan hệ còn không tệ lắm, cho dù không đề cập tới những tâm tư bản thủ kia, thật sự muốn buông tay mặc kệ, cậu làm được ư?”

“Nhưng...” Thế nhưng anh rõ ràng còn chưa buông xuống.

Nghiêm Mạc không nói lời này ra, hần tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, cảm thấy rất mệt mỏi.

Hứa Khiêm cũng không đáp lời hần, chờ đèn đỏ xong, liền dập điếu thuốc, đạp chân ga lao đi. Trong lòng y khó chịu, lái xe cũng tùy ý, dù thế nào không xảy ra chuyện gì là được rồi, kết quả chạy một lúc, thấy phía trước có cảnh sát giao thông kiểm soát, Hứa Khiêm phanh lại dừng xe ở ven đường, lay lay người bên cạnh: “Mau, tôi đổi chỗ với cậu.”

Nghiêm Mạc sững sốt một chút, bỗng nhiên nhớ tới người này vừa mới uống rượu, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có thể bị tra ra. Hứa Khiêm thấy hần bất động như khúc gỗ, thúc giục: “Con mẹ nó động tác của cậu nhanh lên một chút, nếu không đến lúc đó cũng không đi được!” Nói xong cởi giầy an toàn ra, bắt đầu bò qua chỗ Nghiêm Mạc.

Dù sao cũng là hai nam nhân trưởng thành, chỗ đăng trước có lớn hơn nữa cũng không đủ cho bọn họ lăn qua lăn lại, trong lúc nhất thời chen chúc một chỗ. Sau đó mắt thấy cảnh sát đang len lén đi qua bên này, dưới tình thế cấp bách, Hứa Khiêm lục lọi đến cần điều chỉnh, vốn muốn để ghế dịch về phía sau, chừa ra một ít khoảng trống, ai dè dùng sức quá mạnh, lại làm lưng ghế ngã xuống...

Tiếp đó y ở một tư thế quỷ dị nào đó, nằm trên ngực Nghiêm Mạc.

Mà để cho người ta xấu hổ là... cửa sổ xe bị gõ vang. (=))))))))))))))))))

Chờ khi hai người rời cuộc tới bệnh viện đã là nửa tiếng đồng hồ sau đó, áo khoác của Hứa Khiêm để quên trong xe, cổ áo vẫn mở rộng một mảng, hấp tấp sai bước vội tới trước phòng bệnh, Văn Bản vội vàng chào đón, kêu một tiếng Hứa ca.

Hứa Khiêm thấy giọng của cậu ấy cũng khàn cả lên, hơi có chút đau lòng vỗ vỗ bờ vai cậu, hỏi bác sĩ Trần tới rồi sao?

Văn Bản mắt đỏ gật gật đầu, lời kéo tay y không ngừng nói cảm ơn, sau đó lời nói hơi có chút không mạch

lạc. Đổi thành trước kia, Hứa Khiêm có lẽ còn có thể thừa cơ hội này ăn chút đậu hũ này nọ, nhưng bây giờ chỉ thấp giọng an ủi cậu, nửa phần ý tưởng dư thừa cũng không có.

Nhưng toàn bộ rơi vào trong Nghiêm Mạc, lại có một loại ý tứ khác.

Vì vậy hắn đi lên trước, chìa tay ra ôm Văn Bàn một cái: “Cuối cùng đã không sao rồi.”

Nghiêm Mạc thì thầm nói, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn đối mặt với ánh mắt của Hứa Khiêm, người kia nhắm mắt lại chăm chăm nhìn hắn, sau một lúc lâu cười một cái.

Y mấp máy môi, không phát ra âm thanh gì, nhưng Nghiêm Mạc nhìn vẫn hiểu.

Hứa Khiêm nói hắn ấu trĩ.

Vậy thì sao chứ?

Nếu như có thể đoạt được người trong lòng này, hắn nguyện ý trả giá tất cả...

Ngay khi hắn nghĩ như vậy, đột nhiên Văn Bàn chạy đi như điên, xông về cánh cửa phòng sinh đang từ từ mở ra.

Phía sau, Hứa Khiêm không chút nể mặt cười ra tiếng, mặc dù chỉ là một thoáng qua, nhưng cũng giống như một con dao nhỏ, đâm thật sâu vào trái tim của Nghiêm Mạc.

Hắn tức giận quay đầu lại, vô tình thấy đôi mắt đỏ, Hứa Khiêm nhìn vậy sững sốt một chút, đột nhiên đưa tay tới, ôm lấy cổ hắn kéo ra ngoài.

“Đi thôi, trong thời gian còn lại chúng ta đều là dư thừa.” Y nói xong lời cuối cùng, nặng nề chặc một cái.

“Cậu khóc quá khó coi.”

16. Chương 15

Nhìn từ bóng lưng, hai người kề vai sát cánh, trông có vẻ như anh em tốt, trên thực tế là hai tình địch thất hồn lạc phách dựa vào nhau, sưởi ấm lẫn nhau.

Sau khi lên xe Hứa Khiêm không nói gì, lái xe thẳng đến quán bar gần đó, mà Nghiêm Mạc ngoài dự kiến

không ngăn lại, trái lại đi theo cùng vào với y, gọi ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đó là rượu tây nồng độ cao, sức ngấm cực mạnh, Hứa Khiêm ở một bên nhúu mày lại, nháy mắt ra dấu với người pha rượu, thay đổi đồ uống bằng rượu cốc-tai.

Người pha rượu là một chàng trai chừng 20, gọi là Ray, xinh đẹp thanh tú, lúc này trộm ghé vào bên tai Hứa Khiêm: “Người bạn của anh không sao chứ?”

Hứa Khiêm chậm điều thuốc: “Thất tình, để hấn uống.”

Rồi hít hai hơi, y còn nói: “Cũng cho tôi một ly rượu tây, bỏ ít đá một chút.”

Ray ồ một tiếng, nháy mắt mấy cái: “Anh cũng thất tình?”

Hứa Khiêm cười cười, không lên tiếng.

Hiện tại đã đến 11h, bầu không khí trong quán rượu đang HIGH, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, nhưng cũng không thể dao động tâm tình buồn bã của hai người một xúu nào. Hứa Khiêm đỡ hơn một chút, Nghiêm Mạc đã uống đến không còn khống chế, hết ly rượu này đến ly rượu khác xuống bụng. Ánh mắt của Ray ngồi ở bên cạnh cũng lộ ra sự đồng tình.

Cậu hỏi Hứa Khiêm: “Đây là thích bao nhiêu năm vậy, đau lòng thành như vậy.”

Hứa Khiêm híp mắt, nhìn khói trắng dày đặc ở trước mặt: “Tám năm đi.”

“Còn anh?”

“Hơn ba năm.”

Ray nhìn người này, lại nhìn người kia, giống như giật mình hiểu ra gì đó: “Các anh... các anh sẽ không thích cùng một người chứ?”

Hứa Khiêm không đáp hỏi vặn lại: “Chuyện còn thảm hại hơn so với thất tình là gì?”

“Hic, bị cấm sừng?”

“Sai, là cuối cùng ngay cả một lời bày tỏ cũng không có, chỉ có thể buồn bã uống rượu cùng tình địch.” Y nói rồi, nâng ly rượu trong tay lên, khề cụng với Nghiêm Mạc.

—— “Chính là giống như vậy.”

Ray thè lưỡi: “Vây thật đủ thảm.”

Đường như không bị giọng điệu trong lời nói giữa hai người kích thích, Nghiêm Mạc ngà ngà say mắt lơ mơ nhìn bọn họ, không nói lời nào.

Hứa Khiêm uống cạn sạch chất lỏng trong ly, cũng không vội gọi ly tiếp theo, chậm rãi đốt điều thuốc bắt đầu hít vào nhả ra. Chờ cổ khó chịu mãnh liệt kia qua đi, y phát hiện mình yên bình hơn so với tưởng tượng, giống như một khối thịt thối ở sâu nơi lồng ngực bị khoét ra đến máu me đầm đìa, đau đớn nhưng càng nhiều hơn chính là vui mừng vì đã sống sót sau tai nạn.

Hứa Khiêm nhìn thì thông suốt, nhưng trong xương cốt lại là một người trọng tình cảm, hơn nữa y rất sĩ diện hảo, lại ít khi trực tiếp bộc lộ tình cảm, không phải đau đến vô cùng tận, y sẽ không buông tay.

Hôm nay... Văn Bản đã phải làm bố rồi.

Hứa Khiêm nhắm mắt lại, như có nước lạnh dội xuống đầu, lạnh đến thấu xương, nhưng cũng triệt để thức tỉnh.

Nếu còn từng có một tia lưu luyến nào, hôm nay đã hoàn toàn nhổ tận gốc, những vết thương còn dư lại kia, cũng sẽ chậm rãi khép lại theo thời gian.

Y buông tay rồi.

Nhưng còn có một người... chấp niệm quá sâu, sa vào vũng lầy không thể tự thoát khỏi, cuối cùng mua dây buộc mình.

Sau đó Hứa Khiêm đỡ Nghiêm Mạc say bí tỉ đi toilet, người này tựa vào gương trầm mặc hút thuốc, ở một bên người kia khom người ỏi đến dữ dội, chờ thanh tỉnh một chút xịu, lại vực nước vỗ lên mặt, rửa đôi mắt đã biến đỏ.

Hứa Khiêm vỗ vỗ vai hắn: “Nghĩ thoáng một chút.”

Nghiêm Mạc không đáp lại y, lồng ngực lên xuống, kịch liệt thở hỗn hển.

Qua một lúc lâu, hắn từ từ trở lại bình thường, dùng giọng nói khàn đến không còn ra giọng.

“Tôi muốn quên cậu ấy.”

Hứa Khiêm ‘ừ’ một tiếng.

Nghiêm Mạc lại hỏi: “Nhưng làm thế nào để quên chứ?”

Hứa Khiêm bị hấn hỏi, ngón tay kẹp điều thuốc dừng một chút: “Lại tìm một người khác đi.”

Nói xong lời này, y không được tự nhiên nghiêng đầu, phát hiện đối phương đang bình tĩnh nhìn mình, chuyên chú đến làm người khác sợ hãi.

“Nói tiếp.”

“... Cậu đây muốn tôi nói thế nào.” Hứa Khiêm bực dọc nắm tóc, cầm điều thuốc nhét vào trong miệng mơ hồ nói: “Dù sao bên ngoài nhiều người như vậy, ngắm được ai liền đi qua... Mọi người đều là người lớn, cụ thể làm thế nào tôi còn phải dạy cậu sao?”

Nghiêm Mạc vẫn nhìn y, trong đôi mắt toàn là tơ máu.

Hứa Khiêm có chút chịu không nổi bầu không khí quỷ dị như vậy, thuận miệng thông báo mấy câu liền quay người rút lui, khi ngồi trở lại trước quầy bar chỉ thấy Ray dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn y: “Nhanh như vậy?”

“Nếu không thì sao?”

“Em tưởng các anh muốn...” Cậu lộ ra vẻ mặt ám muội, Hứa Khiêm bực mình cười với cậu, chìa tay ra nhéo một cái không nhẹ không nặng trên mặt đối phương: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Em tưởng các anh là đã từng lên giường chứ.” Người pha rượu nhún vai: “Hơn nữa quan hệ của hai người các anh, cũng không giống tình địch thông thường ah.”

“Tình địch thông thường là dạng gì?”

“Í... vừa thấy mặt đã ra tay đập nhau, loại này?”

Hứa Khiêm nhớ lại nói: “Trước kia thật đúng là như vậy. Cậu đừng nói, lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt là đã vào bệnh viện, sau đó tất cả những trận ẩu đả lớn nhỏ càng không dừng lại...”

Y dứt quãng nói rất nhiều, cuối cùng tổng kết một câu: “Nhưng mà từ giờ trở đi, chúng tôi cũng không tính là tình địch nữa.”

Ray trêu đùa y: “Em thế nào lại cảm thấy trong lời này của anh, có mấy phần tiếc hận?”

“Tiếc hận cái rắm, chính là một đoạn nghiệt duyên.” Hứa Khiêm chép miệng, thuận tay dập tắt đầu thuốc lá: “Không nói cái này nữa, gần đây có người mới nào không, giới thiệu cho anh đây đi.”

“Có thì có, sắc đẹp tương đối khá, nhưng mà khó câu lắm, bình thường đều là gã ngấm trứng con mồi rồi chủ động ra tay...” Ray vừa nói, cầm đồ đựng rượu rót vào trong ly, lại đặt một miếng chanh để trang trí, “Hôm nay hình như cũng tới, đang ở sàn nhảy bên đó, anh đi tìm một lát đi.”

Hứa Khiêm liếc mắt đến vị trí sàn nhảy, đèn màu phủ trên trần đông đưa đến hoa mắt, vội vàng quay đầu lại: “Cậu xem tôi đi... ở cái tuổi này rồi, vừa rồi cũng uống không ít, sàn nhảy lớn như vậy lại không biết rõ mục tiêu, đi qua không phải là mò kim đáy bể sao.” Y trừng mắt nhìn, cười đùa nói: “Coi như giúp anh đây chuyện này, lát nữa đưa cho cậu tiền boa.”

Ray liếc trắng mắt: “Động một tí là nói tiền, tục!”

“Vâng vâng vâng, anh tục, cậu hẹn người nọ qua đây, gặp mặt một lần là tốt rồi.”

“Không phải chứ Hứa ca, trước đây vì sao không thấy anh háo sắc như vậy nhỉ?”

Lúc này đến phiên Hứa Khiêm trợn trắng mắt, nếu không phải vì chuyện của Văn Bản, cũng không đến nỗi như vậy, bất quá trong lòng trống không, nóng lòng muốn dùng những thứ khác bổ sung vào mà thôi.

Ray cũng coi như có nghĩa khí, không nói nhảm nữa, lập tức gọi một cú điện thoại ra ngoài, nhưng không nói chuyện được hai câu đã cúp máy.

“Thế này... gã nói đêm nay có người rồi.”

Hứa Khiêm vừa nghe được lời này, hứng thú còn dư lại cũng tiêu tan, thở dài lấy tiền mặt đặt lên bàn: “Tính tiền, phần dư coi như cho cậu tiền boa.”

Ray vẫy tay ở phía sau y: “Lần sau trở lại nha.”

Ngoài miệng nói tục, khi thu tiền lại không chùn tay chút nào... Hứa Khiêm nhếch nhếch khoé miệng, không suy nghĩ thêm nữa. Y lắc lư đi trên đường cái, lấy di động ra chuẩn bị gọi một lái xe được chỉ định đưa về nhà, bỗng nhiên liếc qua cửa hông của quán bar thấy một thân ảnh quen thuộc bị người khác dìu đi ra, tập trung nhìn lại, thế mà lại chính là Nghiêm Mặc.

Hứa Khiêm nhú nhú mày, cũng không biết xuất phát từ tâm trạng nào, trực tiếp đi theo.

17. Chương 16

Hai người kia cong vẹo đi ven đường, xem bộ dáng là muốn chặn một chiếc taxi, nhờ ngọn đèn ven đường, Hứa Khiêm thấy rõ ràng được khuôn mặt ửng hồng đến mất tự nhiên của Nghiêm Mạc, mắt nửa nhắm nửa mở, có vẻ thần chí không rõ ràng.

Y nhú nhú mày, phát hiện diu hần là một cậu trai trẻ chưa từng thấy qua, dáng dấp ngược lại không tệ, chính là tay có hạnh kiếm rất xấu, cơ hồ như dính lấy trên ngực Nghiêm Mạc cọ cọ.

Hứa Khiêm nhú nhú mày, lòng nói tiểu tử này uống không đến nổi nhiều tới như vậy, vừa nghĩ lại cẩn thận lại cảm thấy không đúng, hai ba bước tiến lên, vỗ vỗ bả vai người kia: “Này.”

Người kia hình như sợ hết hồn: “Anh là ai hả!”

“Mày quần tao là ai, tao liền hỏi mày, mày có biết vị bên cạnh mày là ai không?” Y chỉ chỉ Nghiêm Mạc.

Cậu nhóc kia héch càm lên: “Mắc mớ gì đến anh.”

Hứa Khiêm híp mắt nhìn chòng chọc cậu mấy giây, đột nhiên vươn tay ra sờ lên mặt Nghiêm Mạc, sờ tới thấy tay dính đầy mồ hôi ẩm ướt. Người kia phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp, lắc lắc ngẩng đầu nhìn y, con ngươi màu đen như sương mù mưa bụi, không có tiêu điểm.

Chỉ trong chớp mắt, Hứa Khiêm liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, y kéo cổ áo đối phương lên: “Mày hạ thuốc gì với hắn?”

Cậu nhóc hét lên một tiếng, vùng vẫy giãy ra, Hứa Khiêm nhìn cậu như vậy liền nổi giận, còn muốn mắng thêm vài câu, đột nhiên cảm thấy trên vai nặng xuống, là Nghiêm Mạc nhích lại gần, hơi nóng phả bên tai, khiến cả người Hứa Khiêm nổi da gà.

Y run một cái, sức lực trong tay cũng buông lỏng, đối phương tiện dịp thoát ra, vừa sửa sang lại áo quần còn vừa có chút ầm ức: “Đây là con mồi của tôi.”

Hứa Khiêm phiền muốn chết, cười lạnh nói: “Săn mẹ mày ah, đừng ép tao động thủ, cút!”

Cậu nhóc kia bị y rống đến nổi mắt cũng đỏ: “Anh đợi đấy.”

Gã bỏ lại một câu cay độc liền bỏ chạy, Hứa Khiêm lười tính toán với gã, xoay người ngăn cản chiếc taxi, hồi lâu không nhớ ra địa chỉ nhà của Nghiêm Mạc, đành phải đưa về nhà mình trước đã.

Nghiêm Mạc bị người hạ thuốc, mặt đỏ như con tôm, đầu mềm nhũn nằm úp sấp tựa vào vai Hứa Khiêm, theo xe xóc nảy lắc lư. Người kia bị làm cho khổ sở đến thân thể đều cứng lại, muốn đẩy hẳn ra một chút, nhưng đối phương càng dính vào lợi hại hơn, cộng thêm tài xế còn ở phía trước, Hứa Khiêm cũng không dám nháo thành tiếng quá lớn, đành phải nhịn.

Cứ như vậy nín một đường, thật vất vả tới dưới lầu, Hứa Khiêm nhét một tờ tiền mệnh giá lớn qua, tiền thối cũng không muốn, liền vội vàng kéo Nghiêm Mạc lên lầu, chỉ lo hẳn lại đến đây làm trò yêu gì.

Hai người vào nhà, Hứa Khiêm ném Nghiêm Mạc lên ghế salon, tự mình đi tắm trước cho thanh tỉnh một chút, đang lau tóc chợt nghe một tiếng vang thật lớn, vội vàng đi ra cửa xem, dép cũng không mang, chân không ở trên sàn nhà in ra một hàng vết nước.

Nghiêm Mạc dựa vào ghế salon chân ngồi dưới đất, áo sơ mi đã bị mình kéo mở phân nửa, lộ ra lồng ngực đỏ rực. Hắn nhắm hai mắt, đầu khẽ rũ xuống, ngón tay run rẩy cởi quần ra, móc ra tính khí đã phồng đến đau tự lo quay tay. Hứa Khiêm ở cách đó không xa trợn mắt há mồm nhìn, nhìn tình địch của mình không coi ai ra gì tự an ủi, ngón tay xoa bóp quy đầu đang phấn chấn, rỉ ra dịch thể dính tay.

Mà phản ứng đầu tiên của y là... không hổ làm ma pháp sư lâu như vậy, nhìn thủ pháp này, nhìn lực đạo này, thật mẹ nó mặc cảm.

Bất quá, nếu tuốt đã có thể giải quyết được vấn đề, thuốc này cũng không mạnh lắm.

Nghiêm Mạc giằng co hồi lâu, vẫn không thể nào xuất ra, cấp bách đến mắt đều đỏ, trên ngực toàn là mồ hôi. Mà Hứa Khiêm, lúc này đang khoác áo choàng tắm gác chéo chân ở một bên nhìn, hoàn toàn không có ý định nhúng tay.

Y thật ra muốn kéo người vào phòng tắm xối nước lạnh, nhưng trước mắt như vậy, tựa hồ cũng không phải lúc để tới gần... Tiểu tử này bình thường luôn có nề nếp, như khúc gỗ, hôm nay nhìn thấy dáng vẻ này, cũng coi như mới lạ, hướng hồ với tư cách là tình địch thâm niên, Nghiêm Mạc muốn mặt có mặt muốn dáng người có dáng người, coi như thưởng thức GV sống vậy.

Đầu này Hứa Khiêm đang YY hăng say, hoàn toàn không chú ý đối phương đã dịch tới bên này...

Lúc mắt cá chân bỗng nhiên bị người khác bắt được, phản ứng đầu tiên của y là đạp, thế nhưng khí lực của đối phương mạnh hơn ngoài tưởng tượng so với mình, Hứa Khiêm vùng vẫy không giãy ra được, mở miệng liền muốn mắng chửi người, đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân nóng lên, cúi đầu vừa nhìn thấy chính là Nghiêm Mạc nắm lấy bàn chân y ấn tính khí đang cương cứng lên, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ, tựa hồ như rất thoải mái.

Hứa Khiêm bị hành động tự thắng của đối phương làm cho hoảng sợ, chờ phục hồi tinh thần lại, như điên rồi muốn tránh thoát. Nghiêm Mạc nắm lấy mắt cá chân y, dùng quy đầu đẩy tới giữa khe hở của ngón chân, một cái rồi một cái, hăng hái cọ cọ thân trụ, quy đầu khấp mở, dâm dịch ướt nhẹp chảy ra, trét lên mu bàn chân trần trụi, rất dâm mỹ.

Từ trước đến này Hứa Khiêm sợ nhột, lòng bàn chân càng không đụng được, hôm nay lại bị người dùng phương thức đâm loạn như vậy, sờn gai ốc một trận, ôm một cảm giác xấu hổ khó diễn tả ra lời, hạ thân càng có cảm giác không rõ ràng, trong lúc nhất thời đại não hỗn loạn, tim đập cực nhanh.

Y then quá hoá giận muốn đánh người, không ngờ Nghiêm Mạc kéo mạnh, kéo cả người y trượt tới trước mặt, hai cẳng chân dài giờ giữa không trung, lộ ra thân thể trần truồng dưới áo choàng tắm.

Nghiêm Mạc loạn choạng đứng lên, dương vật to lớn cọ một đường lên bắp chân, cuối cùng nhẹ nhàng cọ sát giữa hai chân. Hắn đè trên người Hứa Khiêm, không để ý hai bàn tay đang điên cuồng đánh sau lưng, tự chà sát lên chỗ thịt non trên bắp đùi đối phương. Hứa Khiêm gần điên rồi, vừa mắng vừa đánh, y đầu này không nường tay chút nào, hắn đầu kia bóp mắt cá chân đến bầm tím, cuối cùng giống như không chịu nổi nữa, chợt mở to đôi mắt đỏ tươi ra, cắn một cái lên môi Hứa Khiêm.

Cái này thật sự là cắn, chỉ trong nháy mắt, người kia liền đau đến rơi lệ, ngay sau đó đầu lưỡi đối phương liền chen lấn tiến vào, ở trong khoang miệng điên cuồng cướp đoạt nước bọt, trộn lẫn mùi máu tanh đều nuốt vào toàn bộ. Nghiêm Mạc đã điên rồi, thuốc kích thích quá mạnh khiến hắn lúc này giống như một con dã thú phát tình, mê muội muốn chiếm đoạt, thậm chí bất chấp người nọ từng là tình địch đáng ghét.

Trước đó Hứa Khiêm cũng uống không ít rượu, hơn nữa vừa mới tắm nước nóng, lúc này lại bị hôn đến suýt thiếu dưỡng khí, cũng không quá mức tỉnh táo, nhưng mà cỗ sức lực mạnh mẽ trong lòng vẫn ra sức phản kháng. Suy cho cùng cũng là một nam nhân trưởng thành, Nghiêm Mạc lợi hại hơn nữa cũng không thể nào ngăn chặn, vì vậy hai người lăn từ salon đến xuống đất, một người giờ điếu ra cọ sát trên người kia, người kia với cái miệng trần trụi vừa chửi đổng vừa đánh hắn, đánh tới đánh lui cũng ra một người mồ hôi, về sau Hứa Khiêm quất một cái tát trên mặt Hứa Khiêm, lực đạo mạnh mẽ trực tiếp làm sưng nửa mặt.

Dường như Nghiêm Mạc thanh tỉnh một chút, hắn sững sờ nhìn vẻ mặt giận dữ đến vặn vẹo của Hứa Khiêm dưới thân, chợt nhảy nhảy mắt.

Một giọt chất lỏng nóng hổi rơi xuống trên mặt người kia, làm y sững sốt trong nháy mắt, chỉ thấy người nọ há miệng, dùng giọng khàn khàn đến không phân biệt được nguyên âm mở miệng nói.

Hắn nói: “Hứa ca... giúp tôi.”

18. Chương 17

Đây là lần đầu Nghiêm Mạc gọi y là ‘ca’.

Hứa Khiêm sợ run một giây, ngẩng đầu lên đối diện với cặp mắt đỏ cả lên kia, ngũ quan của Nghiêm Mạc cau có lại một chỗ, giữa hai lông mày không biết là giống như toát ra vẻ mặt thống khổ hay là vui sướng, tay khoắc lên người y run rẩy không ngừng, tựa như sợi dây sắp đứt.

Đáng đời mà —— Hứa Khiêm nhìn thấy có chút hả hê, bỗng nhiên tựa như chấn động, không vội vàng từ chối, y vươn tay ra, trêu ghẹo khêu khêu cằm của người kia, nhân tiện bắt đầu đùa giỡn lưu manh: “Ngoan, trước tiên khẩu giao cho anh đây đã.”

Vừa rồi bị cọ bậy một trận khiến Hứa Khiêm cũng có cảm giác, bây giờ nửa vời rất khó chịu, nếu Nghiêm Mạc đã chịu thua gọi ‘ca’... Tuy rằng thần chí mơ hồ chiếm phần lớn nguyên nhân, nhưng một món hời thế này đặt ra mà không chiếm, thật sự không phải là phong cách của Hứa Khiêm. Y cũng nghĩ chu đáo rồi, chờ tiểu tử này hầu hạ mình thư thái, y sẽ dùng tay tuốt cho hắn...

Đáng tiếc Hứa tổng hoàn toàn đã quên, nếu như có thể dùng tay, Nghiêm Mạc có thể tự mình giải quyết, đâu cần ăn nói khúm núm cầu xin y?

Nghiêm Mạc có ngại thơ đi nữa cũng biết ý tứ trong lời đối phương, thân thể cứng đờ, trong mắt nổi lên vài tia khuất nhục, mà Hứa Khiêm, thật sự đúng là không có ý này, đơn thuần cảm thấy như vậy đủ thoải mái... Hơn nữa đang lúc đại não của y không bắt được kịp thời, không thể suy xét đến ý nghĩ của Nghiêm Mạc, hiển nhiên sẽ tạo ra bi kịch về sau.

Hứa Khiêm thấy Nghiêm Mạc hồi lâu không nói lời nào, cho rằng không muốn thực hiện chuyện này, bĩu môi giống như đẩy người, không ngờ đối phương chợt làm loạn, móc đầu gối y ôm ngang người lên, vút lên ghế salon ở một bên.

Quảng kiểu này cũng làm Hứa Khiêm ngã đến hồ đồ, khi chờ phản ứng kịp, hai chân đã bị người ta tách ra, Nghiêm Mạc nửa quỳ giữa hai chân y, do dự một giây, nhắm mắt lại cúi đầu, dùng miệng ngậm vào tính khí hơi hưng phấn kia...

Mùi vị mặn đắng tan ra ở trong miệng, không hề khiến người ta buồn nôn như trong tưởng tượng, nhưng cũng không dễ chịu. Hắn cố chịu đựng phun ra nuốt vào vài lần, phân bố nước bọt ra ngoài làm ẩm ướt dương vật, dịch thể dư thừa theo đó chảy xuống, thấm vào giữa vùng lông lông lánh một mảng. Quy đầu cũng bắt đầu rớm nước, Nghiêm Mạc dùng ngón cái cọ xát lên chỗ kia, kích động đến nổi thanh âm của Hứa Khiêm cũng biến đổi, y thoải mái thở ra một ngụm khí lạnh, hô hấp cũng nặng hơn.

Hứa Khiêm núm lấy tóc Nghiêm Mạc, đè sau gáy của hắn xuống đem mình chôn càng sâu, mãi cho đến khi người kia không nhịn được, nặng nề đánh vào cái móng y một cái, phát ra một tiếng “bốp”, vang dội ở trong phòng đặc biệt rõ rệt.

“Dừng...” Hứa Khiêm sợ hết hồn, có chút xấu hổ cuộn ngón chân lại, Nghiêm Mạc cũng nhân cơ hội rút thân thể lui, lại không nắm vững được lực đạo, hàm răng quét trên cây trụ yếu ớt, Hứa Khiêm vốn cau mày nhịn một chút, sau vài lần đi đi lại lại thật sự không được nữa, liền ưỡn thẳng thắt lưng, bố trí tư thế ngồi cho đúng.

Quần áo của Nghiêm Mạc đã mở ra hơn phân nửa, từ xương quai xanh đến phân thân đang cương cứng, nhìn không sót thứ gì. Hứa Khiêm thêm hào hứng, tay nắm tóc hắn thả nhẹ một chút, dùng lòng bàn tay phủ lên cái gáy đầy trần mồ hôi của người nọ, giọng khàn khàn nói: “Dùng môi che hàm răng lại... đúng... ưm... nhẹ nhẹ, nhẹ một chút, dùng đầu lưỡi liếm, từ từ đến... dừng nóng vội... Thao!” Nói đến sau cùng hoàn toàn vỡ giọng, hoá thành thổ hồn hển hển trầm thấp khó nhịn.

Nghiêm Mạc bị thứ đó chặn ở trong miệng đến không thở được, mắt vốn đã đỏ càng đỏ thêm mấy phần, tay đè bấp đùi của Hứa Khiêm thật chặt, thật sự bóp trên chỗ thịt non đó đến nỗi có vài vết bầm tím, cứ như vậy hấn vẫn chưa thoả mãn, lại không thành thật lần mò xuống, đệm dưới cái mông thịt.

Lần trước làm tình là vào hai tháng trước, Hứa Khiêm nín lâu như vậy, đã sớm thoải mái như lọt vào trong sương mù, dù như vậy, y vẫn không quên trêu ghẹo Nghiêm Mạc, một chân rơi trên mặt đất, dùng ngón chân chà xát cái cấn kia giữa hai chân đối phương, một lần thêm một lần, có nhẹ có nặng. Khi nhẹ thì không sao, nếu nặng Nghiêm Mạc sẽ cấn y, nhưng không phải cấn ở chỗ đó, mà là trên chỗ thịt mềm nhất nơi bấp đùi, dấu răng màu đỏ và vết bầm tím, hỗn tạp với mồ hôi và dâm dịch, ánh nước ướt nhẹ một mảng, sắc tình đến cực điểm.

Nghiêm Mạc cấn một hồi, liếm dọc theo thân trụ xuống, không thuần thực lắm đùa bốn túi tinh ở phía dưới, bắt đầu hút chụt chụt. Hút thành tiếng. Hứa Khiêm nghe được mặt đỏ rần, y không ngờ tiểu tử này sau khi uống thuốc chịu chơi đến như vậy, cơ mà giả bộ cự tuyệt nhưng thật ra muốn nghênh đón không phải là phong cách của y, dứt khoát triệt để phóng đảng, tiếng rên rĩ càng ngày càng to.

Nghiêm Mạc nghe được trở nên khó nhịn, ngón tay đệm ở dưới mông đã co lại, siết chặt thịt mông tách ra hai bên, lộ ra miệng huyết màu đỏ ở giữa. Hấn trần trần nhìn chỗ kia như chết, ánh mắt giống như muốn thiêu cháy, Hứa Khiêm không được tự nhiên néo thắt lưng, vừa định thúc giục, đột nhiên cảm giác được phía sau đau nhức một trận, chính là người nọ nhét ngón cái vào trong thân thể.

Phía dưới của Hứa Khiêm sớm đã bị làm đến khắp nơi đều ướt, Nghiêm Mạc thậm chí không dùng dầu bôi trơn, chỉ là dính chút nước bọt cùng dâm dịch cũng đủ rồi. Hấn vừa đào bới miệng huyết chuẩn bị khép lại, ngoài miệng cũng không dừng, đầu lưỡi xảo quyết chui vào lỗ hồng nơi chóp đỉnh của tính khí, khoái cảm vô cùng khiến cả người Hứa Khiêm tê dại, nằm trên ghế salon run rẩy giống như bị điện giật, thỉnh thoảng thốt ra vài tiếng thô tục, so với phần nộ càng giống như tình thú hơn.

Nghiêm Mạc không để ý đến y, có lẽ vì không rảnh để ý tới, hấn nắm lấy cánh mông của Hứa Khiêm đến chết, đào bới miệng huyết chuẩn bị khép lại của đối phương, như trêu ghẹo khê cắm vào, lòng bàn tay dính đầy dịch thể vuốt ve nếp nhăn ở xung quanh, hậu huyết đã bị kích thích đến hơi mở ra, giống như ngọc ngậy phun ra nuốt vào, tiết ra dịch ruột non trong suốt.

Khi rút ra hình như đụng phải tuyến tiền liệt, Hứa Khiêm ‘A’ một tiếng, bất ngờ không kịp đề phòng bắn ra, trọc dịch màu trắng bắn lên mặt Nghiêm Mạc.

So với tưởng tượng còn dâm đảng hơn...

Chẳng biết thế nào, đây đầu Nghiêm Mạc đều là những lời này, hấn ôm lấy chân của Hứa Khiêm, từ trên cao nhìn xuống thấy vẻ mặt thoải mái đến mất hồn của người nọ, trong lòng trào ra mấy phần khoái cảm đã trả được thù, cảm giác kích thích tựa như xông thẳng từ gót chân lên trán... Trước đây chưa bao giờ nếm qua.

Quy đầu đỏ đến tím bầm để sau miệng huyết đã được khuếch trương nở lỏng của y, Nghiêm Mạc đè tay của Hứa Khiêm xuống, giống như chó dại gặm cấn cấn cổ y, người kia phát ra tiếng ô ô nghẹn ngào, trên khuôn mặt điển trai toàn là mồ hôi, ấn đường nhú chặt, không biết là thoải mái hay đau nhức.

Thân trụ cương cứng bị tràng đạo nóng ướt căng chặt cắn lấy, nuốt vào nơi sâu nhất, Nghiêm Mạc hưng phấn đến run rẩy, hấn cắn lên ngực Hứa Khiêm, ôm bắp đùi của người kia gập lại thành hai góc chéo, thẳng lưng hung hăng đẩy vào, Hứa Khiêm bị làm đến nói không nên lời, một chân đạp trên vai hấn, lại không có sức lực đá văng ra, đành phải vô lực mở miệng, mặc cho nước bọt từ khoe miệng chảy xuống, rơi xuống xương quai xanh oánh ánh một mảng.

So với lần trước mơ mơ màng màng, lần này tỉnh táo rất nhiều, năm giác quan cũng đều trở nên mãnh liệt, Hứa Khiêm chưa bao giờ nghĩ mình cũng có một mặt như vậy, cảm thấy xấu hổ, trong miệng đứt quãng chữ vài lời thô tục không đầu không đuôi, đến cuối cùng cái gì cũng không nói được, kêu ô ô a a, ngón chân đều cuộn lại.

So sánh ra, Nghiêm Mạc trái lại rất an tĩnh, vui đầu mạnh mẽ làm việc, kết quả bởi vì kỹ thuật không thích đáng, thường thường sẽ trượt ra khỏi cơ thể, đánh lên cánh móng nhẫn bóng phát ra một tiếng ‘ba’, Hứa Khiêm nghe được, hận không thể chui vào khe của ghế salon.

Rút cuộc sau nhiều lần, y không chịu nổi nữa, tiện tay ném cái gối lên mặt đối phương, dùng giọng khàn khàn chữ âm lên: “Con mẹ nó tắm rửa răng hử? Lão tử tìm gậy mát xa còn mạnh hơn cậu!”

19. Chương 18

Là nam nhân đều không chịu nổi kích thích như thế, Nghiêm Mạc dĩ nhiên cũng bực dọc, dè hông y xuống đẩy mạnh mấy cái, đẩy đến khi y thở hổn hển không đều, sắc mặt đỏ ửng.

Tuy dạng này thoải mái thì có thoải mái, nhưng lại còn thiếu chút gì, Hứa Khiêm uốn éo thắt lưng muốn đổi tư thế, kết quả khiến căn kia của Nghiêm Mạc tuột ra, kéo ra một chuỗi dịch ruột non oánh ánh.

Hứa Khiêm không nể mặt chút nào cười nhạo ra tiếng, khiến lỗ tai Nghiêm Mạc đều đỏ, lấp ba lấp bắp nói anh đừng động đây, đỡ dương vật chọc vào lại, kết quả bởi vì khẩn trương, hơn nữa người kia cố ý vịn vẹo, được hơn nửa ngày vẫn không cảm vào được.

Nghiêm Mạc thở hồng hộc chống phía trên y, ngọn đèn màu vàng ấm áp toả xuống từ đỉnh đầu, mạ một lớp màu ấm lên khuôn mặt trần đầy dục vọng kia, Hứa Khiêm phát giác lông mi của tiểu tử này rất dài, ở một cự ly gần như vậy, y thậm chí có thể thấy được từng giọt mồ hôi ẩm ướt trên mặt, trong một thoáng chốc, không hiểu sao thấy đáng yêu.

“... Không phải làm như vậy.” Liếm môi một cái, Hứa Khiêm bỗng nhiên có hứng thú, chống người lên, tiện mở chân ra, một bàn tay đẩy tay đối phương ra: “Tôi đến.”

Tính khí nóng hổi rơi vào trong lòng bàn tay, nặng trĩu trĩu, dính đầy dâm thủy, da mặt Hứa Khiêm cũng dày, mới có thể thưởng thức như không có chuyện gì xảy ra: “Không nhìn ra nha, trọng lượng đầy đủ, nhất định là do làm việc mà... Chắc chắn.”

Nghiêm Mạc chịu đựng y như vậy, bộ ngực phập phồng cũng đỏ, xấu hổ đến hận không thể độn thổ.

Hứa Khiêm trêu chọc một hồi, nhìn hắn thật sự không nhịn được nữa, mới khẽ cười một tiếng, nắm lấy cần đồ vật kia đưa tới phía sau của mình.

Vừa mới chiến đấu ác liệt, hậu huyết đã bị hoàn toàn khuếch trương, cái miệng nhỏ đỏ chói lúc mở lúc đóng, rất nhanh ngậm lấy chóp đỉnh của phân thân phần khởi kia. Nghiêm Mạc thoải mái cả người chấn động, phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, lạnh lẽo muốn vỡ đi vào sâu bên trong, bị Hứa Khiêm vỗ một cái vào ngực: “Nôn nóng cái rắm, cẩn thận chờ một hồi lại đi ra... Nhìn kỹ nha, thông thường mà nói cái góc độ này... Ừm.” Bị đụng đến vị trí nhạy cảm, y thoải mái nâng cần cổ lên, phần lưng cong lại, không tự chủ được ra một người mồ hôi.

Chờ không còn hoa mắt lợi hại như vậy nữa, Hứa Khiêm lắc lắc đầu, rẩy xuống đồng mồ hôi ở phía trên, nhưng động tác này hơi mạnh, khiến Nghiêm Mạc theo phản xạ đi tới, lần nữa đụng đến chỗ kia.

Lúc này Hứa Khiêm thoải mái cũng không kêu được, co quắp thở dốc ở trên ghế salon, ánh mắt mông lung thúc gục hắn: “Tiếp, tiếp tục...”

Nghiêm Mạc vươn tay ra nắm lấy eo y — khung xương của Hứa Khiêm nhỏ, bắp thịt cũng không khoa trương, cơ bụng và nhân ngư tuyến đều có, làm nổi bật cái eo mảnh khảnh của y. Nhưng mà đối với Nghiêm Mạc mà nói, hắn rõ ràng nhất là sức lực ẩn chứa trong thân thể này, đủ để chống chọi với mình.

Nhưng mà bây giờ... cũng đã thành dáng vẻ thần phục như vậy nằm dưới người hắn, tiếp nhận dục vọng của hắn... Việc này bảo sao hắn có thể không phấn khích? Không kích thích chứ?

Có lẽ là quá kích thích, kích thích đến nỗi hắn quên mất thân phận, lập trường của mình, chỉ muốn hung hăng đem người này thao đến khóc thao đến hồng!

Trên lưng truyền đến một chút đau nhức, Hứa Khiêm mới vừa muốn nói chuyện, đã bị gió lớn mưa rào đánh tới đè đến không thở nổi, tiếng rên rỉ tràn ra từ kẽ răng, mang theo một chút thoải mái không tình nguyện lắm, giống như một mực ngoan cố đối nghịch với khí thế của người này — tựa hồ quán tính nhiều năm như vậy sai khiến, cho dù đến loại thời điểm này, vẫn muốn đối chọi như cũ!

Nghiêm Mạc đích thật đang làm y, hơn nữa còn làm đến chết, từ lúc đầu thăm dò đến sau cùng thô bạo phóng đảng, xương hông đánh vào cánh hông đến đỏ bầm, phát ra tiếng nước phốc phốc, không ngờ tiếng tim đồng thời đập kịch liệt như thể vang vọng bên tai bạn, khiến người ta cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không nghĩ.

Nam nhân đều là động vật nửa thân dưới, lúc này Hứa Khiêm cũng không chú ý gì nữa, ném đi sự dè dặt cuối cùng, y vươn tay ra, an ủi tính khí đã trở nên cao ngất của mình, theo tần suất bị thao mà vẩy ra dâm dịch. Nghiêm Mạc nghiêng hạ thân xuống, găm cán bộ ngực ưỡn lên của y, cắn xé đầu vú đỏ bầm ở phía trên, dùng đầu lưỡi bao lấy, liếm láp, răng nhọn ấn vào, không nhẹ không nặng lôi kéo.

Tràn đầy đau đớn tê dại hoà lẫn khoái cảm quỷ dị, giống như dòng điện chạy qua cả người, toàn thân Hứa Khiêm đều mềm nhũn, bàn tay đang đặt lên tiểu phúc, cảm thụ được cái cần ở phía sau đang ra ra vào vào, có loại cảm giác đâm đến dạ dày.

Hơn nữa lúc này Nghiêm Mạc đã dần dần tìm được bí quyết, biến đổi góc độ đánh vào điểm kia, hai chân Hứa Khiêm treo trên hông của hắn, ngón chân cuộn tròn lại loạn đạp trong không trung, trước mắt là một hồi trắng một hồi đen, cuối cùng không thấy rõ được cái gì nữa, chớp chớp mắt mới phát hiện là lệ rơi.

Y có chút khó nhịn giờ tay lên, che cặp mắt đỏ bừng, lại bị Nghiêm Mạc mạnh mẽ nắm lấy ấn ở trên đỉnh đầu, nghiêng người găm hầu kết nhô ra của người nọ, không liên quan đến tình cảm, chỉ là thuần túy theo dục vọng đến mức hành động gần như theo bản năng, nhưng kích thích toàn thân người kia căng thẳng, liên đới mặt sau cũng xoắn chặt, kẹp lấy Nghiêm Mạc đến thở hổn hển, vỗ vỗ cái mông ướt đầm dề của y: “Thả lỏng một chút...”

Hứa Khiêm cười đứt quãng: “Sao, thế nào, sợ tôi bẻ gãy cậu hả...” Xong rồi còn cố ý co rút lại.

Nghiêm Mạc rên lên một tiếng, nắm lấy cánh mông của y hung hăng nhéo một cái, khiến tiếng cười của Hứa Khiêm cũng lạc cả đi, hoá thành tiếng rên rỉ khàn khàn, thấp thấp trầm trầm, những cũng đặc biệt mê người.

Cao trào đi xuống, hết lần này tới lần khác đều kém chút nữa có thể sút vào khung thành, thế nhưng hai tay bị kẹp lại, thật sự không có sức lực giãy giụa. Hứa Khiêm sốt ruột đến mù quáng, theo bản năng uốn thắt lưng cao lên, cọ vào trên cơ bụng đối phương, rỉ ra dịch nhờn toàn thân đối phương, hoà cùng một chỗ với mồ hôi, sáng lên một mảng.

Nghiêm Mạc sao có thể buông tha cho y, nói thế nào cũng muốn lấy lại thanh danh cho mình, cho nên cố tình không chạm đến phía trước, ngược lại tiến công ở đủ loại góc độ vào cái điểm kia ở trong cơ thể, hắn đâm rất sâu, mỗi một lần cố gắng đi vào, lông cũng cọ đến hậu môn, dương vật toàn gân xanh bất bình nghiền qua tràng đạo, đâm đến mức nội bích nóng ướt mềm mại không ngừng co rút, cái miệng nhỏ bọc kín chỗ kia. Hứa Khiêm vừa cảm thấy nhột, vừa thoải mái nói cũng không nên lời, hai mắt y nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, trên người toàn là những vết xanh tím, hạ thân càng là một đồng hồ hỗn loạn, không nói đâm thủy nhiều ướt ghề salon, ngay cả dịch ruột non đều bị đánh thành bọt trắng, dính trên miệng huyết đỏ thẩm theo từng lần trườn xuất ra ra ra vào vào, tình dục tới cực điểm

Lúc bản tinh đầu Hứa Khiêm đều trống rỗng, trước mắt loé lên ánh sáng như nổ tung, tựa hồ thoải mái sướng khoái rút sạch toàn bộ khí lực của y, chỉ còn một phần hô hấp. Bất thành linh Nghiêm Mạc bị tình bản vắng đây người, tiếp đó bàn giao nơi hậu huyết đang thắt chặt kia, từng luồng tinh dịch rót vào trong cơ thể, mang theo một chút mát lạnh lại nóng hổi không nói nên lời, thân thể Hứa Khiêm run lên, phía trước lại rỉ ra mấy giọt, cũng đã gần như là nước.

Hoảng hốt một lúc lâu, cuối cùng khôi phục lại ý thức, y run lấy bấy giờ chân lên, giẫm trên vai Nghiêm Mạc, muốn đạp lại không có sức lực, vì vậy chỉ đánh đứt quãng nói: “Con mẹ nào... cho cậu bắn bên trong...”

Nghiêm Mạc trừng mắt nhìn, vẫn có chút không phản ứng kịp.

Hứa Khiêm lười nhác tính toán với đồ ngốc này, dứt khoát ném ra một chữ: “Cút!”

20. Chương 19

Nghiêm Mạc nghe vậy ngoan ngoãn đứng dậy, tính khí nửa mềm rút ra khỏi hậu huyết, phát ra một tiếng ‘ba’, mang theo một chuỗi dịch thể chảy ra.

Hứa Khiêm theo bản năng run lên, miệng huyết ham muốn tựa như bất mãn đóng mở, bài trừ ra càng nhiều dịch lỏng, y mắng thao một câu, chân mềm nhũn lão đảo thả xuống từ trên ghế salon, kéo áo choàng tắm dúi dúi khắp khênh đi tới phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy qua toàn thân, Hứa Khiêm ngồi trong bồn tắm, hai chân tách ra treo trên hai thành, cau mày móc thứ gì đó ra từ trong người. Trước kia đều là y xử lý cho người khác, hôm nay rơi xuống trên đầu mình, ngược lại lộ ra vài phần mới lạ... Nặng nề chắc một tiếng, Hứa Khiêm nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể ngâm mình trong nước, cái gì cũng không thèm nghĩ nữa.

Kết quả về sau không cần thận ngữ thiếp đi, Nghiêm Mạc ở bên ngoài thấy y đã hơn một tiếng rồi vẫn chưa đi ra, liền tự chủ trương đẩy cửa phòng tắm ra. Hơi nóng bốc hơi làm mờ đường nhìn, hần lần theo tường chậm rãi đi tới bên cạnh bồn tắm, vừa cúi đầu xuống, liền có thể thấy thân thể trần truồng của Hứa Khiêm, bị nước nóng ngâm đến da chuyển hồng, hiện đầy dấu vết do mình lưu lại. Nghiêm Mạc nuốt nước miếng, sợ y ngâm nước có chuyện gì, liền cúi người xuống bế ra. Hứa Khiêm thật là có hơi hôn mê, lúc bị ôm mơ màng thức dậy, mắt không mở ra.

Nghiêm Mạc ôm y trở lại phòng ngủ, bản thân đi tắm, khi đi ra Hứa Khiêm đã thanh tỉnh, đang ngồi hút thuốc ở ghế salon nơi bọn họ vừa mới hoan ái xong, thấy hần đi ra, vẫy vẫy tay, khàn giọng nói: “Qua đây.”

Nghiêm Mạc do dự một giây, đi tới trước mặt y ngồi xuống, ân cần hỏi: “Anh... có gì không thoải mái không?”

Hứa Khiêm không đáp nhanh như vậy, chỉ bình tĩnh nhìn hần, mãi cho đến khi người kia không được tự nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, trốn tránh tầm mắt của y.

Nghiêm Mạc khẽ cắn môi: “Nếu anh... thấy thật sự khó chịu, thì đánh tôi một trận đi.”

Nghe nói như thế, rốt cuộc y mới không kèm được nở nụ cười.

“Tôi đánh cậu làm gì? Cậu nghĩ cậu là cây rụng ra tiền hả, đập một cước liền có thể rụng vàng xuống...” Chậm rãi hít một hơi thuốc, Hứa Khiêm chuyển đề tài: “Về sau coi như tôi tự nguyện, cậu không cần khó chịu, thật sự có ý bồi thường, vậy thì cho tôi thưởng một lần là được rồi.”

“...” Lúc này Nghiêm Mạc không nói, ngồi ở đó ấn đường nhú chặt lại đến bế tắc, Hứa Khiêm nhìn dáng vẻ rầu rĩ này liền ngại nói nhiều, cười khúc khích một tiếng, chế giễu nói: “Được rồi, cậu cho rằng tôi thật sự nhớ thương cậu? 419 mà thôi, tôi làm người anh tốt, chỉ đạo miễn phí cho cậu.”

“Nhưng mà sau này lúc làm với người khác, nhớ mang bao, tôi đây làm kiểm tra định kỳ, ai biết mấy mẻo hoang chó hoang kia có bệnh hay không... Đúng rồi, cậu không có bệnh chứ?”

Nghiêm Mạc ghen một lúc: “Dĩ nhiên không có!”

Hứa Khiêm lại hít một hơi thuốc, hỏi hần: “Vừa rồi thoải mái không?”

Nhảy qua đề tài này quá nhanh, Nghiêm Mạc rất lâu mới phản ứng được, không được tự nhiên nói: “... Thoải mái.”

Hứa Khiêm cười khà khà, dựa trên ghế salon phun một vòng khói thuốc: “Thoải mái là được rồi, không phải cậu muốn quên Văn Bản sao? Sảng khoái thêm vài lần, cam đoan ngay cả cậu là ai cũng đều quên.”

Nghiêm Mạc cũng nhú nhú mày, theo phản xạ: “Anh từng có rất nhiều lần sao?”

Lời vừa mới ra khỏi miệng, hần đã cảm thấy mình ngốc nghếch, mà Hứa Khiêm càng sững sốt một chút, sau khi không cách nào nhịn được nữa cười to lên: “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu? Gần 25 vẫn còn là một xử nam hả?”

Y cười quá hăng, bị sắc khói, vỗ ngực ho khan đến xé gan xé phổi, Nghiêm Mạc vừa giận vừa buồn bực, nói thẳng: “Tôi đây là chung tình, dáng vẻ này của anh là hoa tâm không có tiết tháo!”

“Vâng vâng vâng, tôi hoa tâm, tôi không có tiết tháo... Trước kia cũng không biết ai mắt đỏ, nắm lấy chân tôi cọ xát thứ đồ chơi kia lên, ai za nếu đổi thành trình tiết liệt phụ, còn không phải dùng một cước đạp gãy cái kia của ngươi hả?”

Không đề cập tới việc này còn được, nhắc tới Nghiêm Mạc lại rầu rĩ, nói cả buổi vẫn là một câu kia: “Nếu không anh đánh tôi một trận đi.”

Hứa Khiêm đã bó tay với hần, tự mình hút thuốc xong, vỗ vỗ tay tính trở về phòng ngủ bù, trước khi đi nhìn thấy đối phương vẫn còn ngồi ở đó, thật sự không nhịn được: “Cậu rất sợ thiếu nợ tôi hả?”

Nghiêm Mạc nhìn y, tuy không nói chuyện, nhưng ý là xác định đúng vậy.

Hứa Khiêm cười lạnh một tiếng, đi tới trước hai ba bước, vặn cầm đối phương cần một cái, cần không hề nể tình, lưu lại một dấu răng vừa đỏ vừa tím. Nghiêm Mạc trăm triệu lần không ngờ tới y sẽ dùng chiêu thức này, cả người đều bối rối, Hứa Khiêm nhìn bộ dáng này của hần, trong lòng cũng sáng khoái không ít,

vung tay lên nói: “Bây giờ hai chúng ta không thiếu nợ nhau, cậu có thể rút.”

Không để ý đối phương có phản ứng gì, sau khi nói xong câu đó, Hứa Khiêm mang theo tâm tình khoái trá trở lại phòng ngủ, vừa nằm vào chăn đã ngủ đến trời đất mịt mù...

Lúc mở mắt ngày hôm sau mặt trời đã lên cao, Nghiêm Mạc đã sớm lặn, trong phòng khách chỉ còn dư lại đồ dùng trong nhà trống rỗng. Hứa Khiêm ngáp rớt cốc nước, lại gọi điện thoại cho công ty vệ sinh, để người ta tới dọn dẹp hiện trường ngày hôm qua một chút, dù sao đi nữa ghế salon là da, không thể nào vứt đi, chỉ có thể chùi.

Sắp xếp công việc trong nhà xong xuôi, y cũng không đợi ở nhà, cầm ví tiền lên đi ra ngoài chạy một vòng, lúc đi ngang qua cửa hàng tổng hợp thì dừng lại, ở trước quầy chọn tới chọn lui, mua một cái vòng bằng vàng cho Văn Xảo Xảo, định chờ mấy ngày nữa sẽ đưa đến cho người ta.

Văn Xảo Xảo chính là con gái của Văn Bản, mới vừa sinh ngày hôm qua, khi Hứa Khiêm rời giường lúc giữa trưa thấy “Moments”* trong vòng bạn bè trên WeChat, cũng chúc mừng vài tiếng ở phía dưới.

(*Moments: đăng “Moments” (những khoảnh khắc) trên WeChat giống như mình đăng status trên Facebook)

Kết quả cũng không bao lâu y liền nhận được tin nhắn của Văn Bản, bảo là muốn mời bọn anh ra ăn một bữa cơm, cảm ơn cho đảng hoàng và vân vân. Hứa Khiêm ngoài miệng khách khí, nhưng dừng lại ngay tại cái chữ “bọn”, truy hỏi tới, quả nhiên mời Nghiêm Mạc. Nghĩ đến một bộ dạng đau lòng của đối phương trước kia, y nhìn có chút hả hê hỏi Văn Bản: “Hắn có đồng ý với không vậy?”

Người kia hoàn toàn không biết ẩn tình trong đó, thành thật đáp: “Đồng ý rồi ạ.”

Hứa Khiêm cố nén cười hồi âm: “Vậy đến lúc đó gặp.”

Chọn được quà tặng, lúc này tạm thời không có gì để làm, Hứa Khiêm vô cùng buồn chán đi lang thang trong mall, lúc đi ngang qua một cửa hàng bán đồ xa xỉ vô tình liếc mắt qua, cái này không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền thấy người quen —— cái tên đang ra ra vào vào phòng thử áo quần, không phải là tiểu tử đụng phải ở quán bar ngày hôm qua sao?

Người thật sự dường có nói, đêm qua ánh sáng mập mờ, hôm nay ban ngày nhìn rõ, khá xinh đẹp, rất non.

Hứa Khiêm luôn thích sinh viên chừng 20, nhìn một hồi, cũng không ản núp, hai ba bước nhảy vào trong cửa hàng, hào khí ngút trời nói: “Ngoại trừ cái này, trừ cái này, bọc lại tất cả những thứ khác!”

Trong lúc nhất thời, bốn phía lặng như tờ, người phục vụ đeo một nụ cười tươi rói đi tới trước: “Xin chào ngài, xin hỏi ngài cần phục vụ gì không...”

Hứa Khiêm cũng cười theo, chậm rãi lấy ra một tấm thẻ vàng trong ví tiền: “Phiền cô giúp tôi gói lại.”

21. Chương 20

Đây là một cửa hàng chuyên bán đồ dùng cho nam giới, từ giày da đến âu phục đầy đủ mọi thứ, Hứa Khiêm chọn size và kiểu dáng xong, lại điền địa chỉ — dù sao cũng nhiều đồ như vậy, y không có thể một người đem về nhà được, phải có người chuyên biệt đưa tới.

Đến thời điểm tính tiền, Hứa Khiêm rõ ràng cảm giác được có ánh mắt của ai đó chăm chú nhìn bên này, mang theo kinh ngạc lẫn thêm muốn, nóng hừng hực đến thiêu cháy. Y thần nhiên nhú mày, ra vẻ như không biết, chậm rãi làm xong giấy tờ, tiêu sái rời khỏi trong nụ cười toét miệng đến mang tai của nhân viên phục vụ.

Kết quả vừa mới rẽ, đã thấy một bóng người lao ra từ bên cạnh, một phần không thiếu đụng vào lồng ngực của Hứa Khiêm. Hứa Khiêm cao hơn gã một cái đầu, từ trên nhìn xuống, vừa vặn thấy được đầu tóc xoắn xoắn của đối phương, xuống chút nữa, chính là khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi kia.

Tuổi trẻ thật tốt mà... Y cảm thán, không nhẹ không nặng đẩy người ra: “Không sao chứ?”

“Không sao... Cảm ơn anh.” Thiếu niên ngẩng đầu lên, mang theo vài phần ngượng ngùng, sau đó lại lần lượt hoá thành kinh ngạc: “Chúng ta không phải đã từng gặp ở đâu đó rồi sao?”

Hứa Khiêm không cố kìm nữa, đặc biệt cười ra tiếng không nể mặt: “Đúng vậy, cậu còn nói tôi đợi đấy, đợi cái gì? Hửm?” Nói đến sau cùng, cũng toát ra vài phần ám muội.

Khuôn mặt của thiếu niên cũng đỏ ửng, ấp úng nửa ngày, Hứa Khiêm trêu chọc gã một hồi, lại vươn tay ra sờ sờ mái tóc quăn mềm mại của đối phương: “Cậu là An Thần?”

Hứa Khiêm cười cười: “Quan hệ của cậu và Ray không tệ đi.”

Phản ứng của An Thần ngược lại cũng mau mắn, bình tĩnh hiểu ra nói: “Người bảo cậu ta hẹn với tôi là anh?”

“Rồi cậu nói cho tôi biết cậu đã có người.” Hứa Khiêm tiếc hận nhún vai: “Sau đó, tôi liền rời khỏi quán bar...”

“Tôi không biết anh là... là như vậy.” Nhớ tới một màn lúng túng kia, An Thần hận không thể chui xuống đất: “Còn bạn của anh cũng không phải do tôi bỏ thuốc, là bạn của tôi, tối hôm qua tâm tình của tôi không tốt, tính tình bùng nổ hơn nhiều, xin anh chớ để ý.”

Gã ở đầu này cố gắng muốn vãn hồi thiện cảm của đối phương, không biết rằng đáng về trốn tránh trách nhiệm này rơi vào trong mắt Hứa Khiêm, càng khiến cho hình tượng giảm thêm nhiều, kỳ thật nhìn kỹ lại, đáng dấp của An Thần không tính là hoàn mỹ, dù cho da rất trắng, tóc rất mềm, cảm giác khi sờ không tồi...

Y đã triệt để buông tay bên phía Văn Bản, lúc này Hứa Khiêm cần khẩn cấp cái gì đó để lấp kín cái lỗ nơi trái tim —— giống như hắn đã nói với Nghiêm Mạc tối qua, sáng khoái thêm vài lần, có thể quên đi rất nhiều thứ, mặc dù chỉ là tạm thời, chung quy còn mạnh mẽ hơn so với một mực ủ rũ.

Suy nghĩ lung tung thật lâu, cúi đầu xuống, liền đối mặt với ánh mắt thận trọng của An Thần, trưng ra khuôn mặt trẻ tuổi và sự khẩn thiết không hợp tuổi. Giống như gã là người ở trong vòng này quá lâu rồi, dựa vào tuổi trẻ và khuôn mặt mà ba mẹ sinh ra, mỗi ngày lẫn lộn vào những sinh hoạt về đêm, dùng đủ loại phương pháp để nâng cao giá trị bản thân, cuối cùng được ông chủ có tiền bao dưỡng, không buồn không lo trải qua thời gian cả đời người là quan trọng nhất.

Mỗi người có chí riêng, Hứa Khiêm tự nhận không phải là người trong sạch gì, hơn nữa loại chuyện này, từ trước đến nay chỉ trao thân không trao tâm, hắn cần, chỉ là một bạn giường hiểu chuyện khôn khéo, nhưng hôm nay xem ra, An Thần này trái lại nhìn qua không đơn giản như vậy.

Để một đoạn thời gian nữa sẽ nhìn kỹ càng lại một chút.

Tối đó, Hứa Khiêm mời gã ăn một bữa cơm, sau khi ăn xong hai người trao đổi WeChat, An Thần đỏ mặt hỏi y: “Em bình thường có thể tìm anh... không?”

Hứa Khiêm có hơi không tập trung, ậm ừ ‘đừng’ một tiếng, sau đó suy nghĩ lại, nói bổ sung: “Tôi bình thường tương đối bận rộn, có thể không trả lời cho cậu nhanh như vậy.”

An Thần mặc dù còn có chút bất mãn, nhưng cũng không dám nói nhiều. Đối với gã mà nói, Hứa Khiêm có đủ tư cách là một con cá lớn để phóng dây câu dài, ngộ nhỡ có thể thành công, cũng đủ cho gã khoe khoang trở mình, mặt dài thòng trước mặt mấy chị em gái.

Đến khi ra khỏi nhà hàng, đã hơn 10h tối, Hứa Khiêm lái xe chở đưa An Thần đến dưới lầu, người kia muốn mời y lên ngồi một chút, Hứa Khiêm do dự một hồi, vẫn cự tuyệt.

Y ngược lại cũng không phải không có cảm giác, chỉ là dấu vết Nghiêm Mạc lưu lại tối qua vẫn chưa biến mất, để tiểu tình nhân trông thấy có phần hơi mất mặt.

Trải qua một ngày dọn dẹp, trong nhà sáng bừng lên, tâm tình chán nản của Hứa Khiêm cũng trở nên không tệ lắm, nằm ở trên giường chơi điện thoại di động, mơ mơ màng màng đã ngủ.

Lại qua mấy ngày, y nhận được lời mời của Văn Bản đi ra ngoài ăn cơm, dĩ nhiên sẽ gặp Nghiêm Mạc đã không thấy một tuần. Trước kia Hứa Khiêm cần một cái đủ ác, bây giờ hắn vẫn còn mang khẩu trang, lúc thấy tên đầu sỏ gây họa hận không thể đi đường vòng, làm Hứa Khiêm vui mừng, nụ cười cũng treo trên

mặt, không có một chút giấu giếm, Văn Bản cho rằng đây là y thấy hài lòng, còn đặc biệt nhường chỗ, để hai người bọn họ ngồi cùng nhau.

“Trước đây thật là rất cảm ơn hai anh, đặc biệt là Hứa ca, còn có sư huynh... Nếu như không phải là nhờ các anh, e rằng người kế tiếp vào phòng cấp cứu chính là em.” Văn Bản nhớ tới tình huống lúc đó liền đỏ mặt hời, ngữ khí kích động hơn, hơi rùng mình: “Em cùng Tư Song đã bàn bạc rồi, đến lúc đó để Xảo Xảo nhận hai anh làm cha nuôi...”

Nghe được câu nói sau cùng, Hứa Khiêm phụt thẳng một ngụm nước ra ngoài, vừa điên cuồng ho khan, còn không quên liếc trộm vẻ mặt của Nghiêm Mạc, quả nhiên một vẻ mặt tuyệt vọng chán nản. Cũng may lực chú ý của Văn Bản đều bị y hấp dẫn, bây giờ đang bận đưa giấy cho y, cũng không phát hiện ra.

Hứa Khiêm thở dài từ tận đáy lòng. Nhưng ngoài miệng giảng hoà: “Cái kia, Xảo Xảo tuổi còn nhỏ, em cũng đừng thay cháu quyết định, hơn nữa chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, chúng ta không giúp em thì giúp ai đây? Có đúng không? Cho nên em cũng chớ khách sáo, lộ vẻ quá xa lạ mà...”

Văn Bản bị y nói có chút xấu hổ, cũng không nhắc lại nữa, chào hỏi xong thì bắt đầu ăn cơm.

“Sư huynh, lúc ăn cơm tháo khẩu trang xuống đi, nếu không sẽ bất tiện...”

Lúc này Nghiêm Mạc mới từ trong đả kích tỉnh táo lại, nghe cậu vừa nói như vậy, trứng càng đau, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cũng may dấu răng kia thoát nhìn đã hơi phai nhạt, hơn nữa toàn bộ quá trình cúi đầu xuống, Văn Bản cũng không phát hiện ra.

Nhưng Hứa Khiêm ngồi bên cạnh hắn lại nhìn thấy rõ mòn một, ghen cười đến nội thương, nhưng coi như có nghĩa khí bao che thay hắn, chờ thật vất vả chịu đựng qua bữa ăn, thừa kịp Văn Bản đang thanh toán tiền, Nghiêm Mạc ngẩng đầu lên, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Khiêm ăn uống no đủ gác chéo chân, đốt một điếu thuốc: “Tôi gặp được thằng nhóc bỏ thuốc cậu trước đây.”

Nghiêm Mạc sững sốt một chút, rất nhanh nhớ tới một màn khiến người ta lúng túng kia, lắp bắp nói: “Anh, anh không làm gì người ta chứ...”

Hứa Khiêm phun khói ra nở nụ cười: “Không nhìn ra nha, tính cậu vẫn rất tốt, tôi còn tưởng rằng cậu muốn chỉnh gã một trận chứ.”

Nghiêm Mạc ho khan vài tiếng: “Tuổi tác của gã cũng không lớn, tính toán với một đứa con nít làm gì... Huống gì, coi như tôi thiếu kinh nghiệm...”

“Yên tâm đi, tôi không phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy... Mọi người đều là là đồng loại, cùng là bạn bè mà thôi.” Huống gì người bị gã bỏ thuốc cũng không phải là tôi.

Hứa Khiêm vừa dứt lời, Văn Bản đã trở lại, cười hỏi y: “Hứa ca vừa gặp người nào?”

“Không gì... nào nào nào, đây là quà anh tặng Xảo Xảo, em nhận thay cho cháu đi.”

“Cái này... cái này quá quý trọng, em...”

“Ô kìa em cầm đi, anh đây là người thiếu tiền sao? Em vừa mới nói để anh làm cha nuôi của con bé, anh mua ít đồ cho con gái thì thế nào chứ?”

Văn Bản vẫn khước từ không chịu nhận, Hứa Khiêm không nhận được, kéo Nghiêm Mạc bên người lại: “Aiz tôi nói Tiểu Nghiêm nè, trước đó có phải cậu có bản thảo gì chưa đưa cho tôi xem không nhỉ? Đi đi đi chúng ta tìm một chỗ xử lý tiếp.”

Hai người ba chân bốn cẳng chạy, để lại một mình Văn Bản ở trong phòng, dọc đường Nghiêm Mạc vẫn không nhận được quay đầu nhìn lại, Hứa Khiêm ở bên cạnh hắn liếc đến trắng mắt, châm chọc nói: “Cậu cứ luyện tiếu cha ruột của người ta mãi vậy hả?”

22. Chương 21

Nghiêm Mạc trừng y một cái, con mắt đỏ au, toàn là tơ máu. Hứa Khiêm có chút bất đắc dĩ với dáng dấp mới hai ba câu liền bị đả kích lớn của hắn, nhìn nhau một hồi, vươn tay ra ôm lấy bả vai người kia: “Aiz, cậu thật sự muốn không bỏ xuống được sao, chúng ta lại đi dạo quán rượu?”

Y vốn là sợ thiên hạ chưa loạn nên vô giúp vui, không ngờ Nghiêm Mạc đột nhiên nói tiếp: “Như lần trước... cũng rất tốt.”

Vừa mới dứt lời, mặt mình cũng đỏ trước, Hứa Khiêm ngăn người ra một lúc, chậm rãi đứng thẳng người dậy: “Đây là cậu... muốn làm bạn giường với tôi?”

Hai người vừa mới vào thang máy, bốn phía đều là kính, nhìn không sót bất kì biểu cảm gì. Nghiêm Mạc thấy được nụ cười trên mặt đối phương, không khỏi có vài phần bực tức: “Không được sao?”

“Ngược lại cũng không phải không được... Nhưng mà, loại chuyện này đều muốn tìm một cuộc sống tốt đẹp, cậu...”

Nghiêm Mạc bình tĩnh nhìn y: “Anh có thể dạy tôi.”

Hứa Khiêm hí mắt một cái, không nói gì.

Chờ ra khỏi thang máy, hai người một mạch trầm mặc đi tới bên đường, Hứa Khiêm liếc nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, về nhà cũng không có gì thú vị, liền phất tay chặn một chiếc taxi lại, đi tìm đám hồ bằng cầu hữu*.

(*Hồ bằng cầu hữu (): bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa)

Lúc y chạy đến vừa đúng bầu không khí, Hứa Khiêm lẩn vào như cá gặp nước, trong chớp mắt rong chơi đến nửa đêm. Đang lúc nghỉ ngơi giữa trận, y mượn cơ đi tiểu chạy đến toilet, ở trên bồn cầu châm một điều thuốc từ từ nhả ra, một đầu của điều thuốc cháy lên ánh lửa lúc sáng lúc tối, khói xanh lượn lờ, cũng thanh tỉnh hơn nhiều.

Kỳ thật đợi đến khi phóng túng đến một trình độ nhất định, yêu và không yêu, cũng trở nên không còn quan trọng như vậy nữa.

Rất tốt, y nghĩ, chỉ ít sẽ không tiếp tục đau.

Đốt tới ngum khói cuối cùng thì dập lửa, Hứa Khiêm vỗ tay một cái định tiếp tục nửa hiệp sau, điện thoại di động trong túi lại đột nhiên rung lên, lấy ra nhìn, lại là Nghiêm Mạc gửi tới WeChat.

“Hứa ca, tôi muốn quên cậu ấy.”

“Giúp tôi một chút, được không?”

Hứa Khiêm nhìn chằm chằm vào màn hình một hồi lâu, mãi cho đến khi mắt cũng hoa lên mới dám chớp mắt.

Nghiêm Mạc có tính toán gì đây?

Y có chút mơ màng, trái lại có một một loại cảm giác vi diệu không rõ nguyên do, hơn nữa trước đó có uống một ít rượu, cồn xông lên, quỷ thần sai khiến hồi đáp “Được.”

Nghiêm Mạc cơ hồ như đáp lại trong một giây: “Anh đang ở đâu?”

Hứa Khiêm cảm thấy tiểu tử này có điểm bất thường, kết quả nhìn qua Moments của bạn bè trên WeChat, là Văn Bản đăng hình con gái rồi @ hai người bọn họ, còn kèm theo chữ ‘làm cha nuôi’...

Lòng ngực như buồn bực nghẹn một hơi đến khó chịu, Hứa Khiêm chặc một tiếng nặng nề, nhắn tin lại cho Nghiêm Mạc: “Ở nhà tắm rửa sạch sẽ chờ tôi.”

Y hấp tấp đi ra từ toilet, đối diện đụng phải RAY, tiểu tử kia cười hì hì vỗ bả vai của Hứa Khiêm: “Nghe

nói anh của được An Thần rồi? Lợi hại nha, tiểu tử này nhìn thanh thuần, thực tế rất kiên cường ngạo mạn, từ trước đến nay chưa từng thấy có người đặc thủ... Aiz, tôi lên nói cho anh biết, gã vẫn còn xanh đấy, rất sạch sẽ, anh được lời rồi.”

Hứa Khiêm không có lòng dạ nghe cậu nói xạo, ừ vài tiếng qua loa liền đi ra ngoài, kết quả ngẩng đầu một cái, đúng lúc thấy An Thần và bạn gã đang đi qua bên này, người kia bị giật giây đi lên phía trước, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, thấy y tới, kêu một tiếng ‘Hứa ca’ nhỏ nhỏ.

Kết quả không đổi lại được nửa giây dừng lại của đối phương —— Hứa Khiêm đi lướt qua vai gã, ánh mắt cũng không thèm liếc, An Thần sững sốt một chút, quay đầu lại người đã đi mất.

Mặt An Thần đỏ lên, cái này thật là xấu hổ, gã luôn ngạo mạn, hôm nay mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, trong mắt gần như bùng cháy. Bạn bè của gã thấy gã như vậy, tiến lên phía trước muốn an ủi, lại bị vẻ mặt của An Thần hù dọa, hồi lâu không biết tiếp theo nói gì, đành phải vỗ vỗ lưng gã.

Không hề phát hiện ra một màn lúng túng trong quán rượu, Hứa Khiêm ra cửa chặn một chiếc xe taxi, chạy tới thẳng nhà Nghiêm Mạc.

Khi ở trên xe, y cũng dần dần suy nghĩ rõ ràng, làm bạn giường cũng không phải là nói chuyện yêu đương, là chuyện thoải mái xong sẽ rời đi, quan tâm nhiều quy định cứng nhắc như vậy làm gì? Dù sao mình chẳng qua là thiếu một bạn giường, người này là ai đều được, chỉ cần đáng đáp hợp khẩu vị của y, không có bệnh, trên giường đủ ăn nhậu là được rồi.

Tuy rằng không muốn thừa nhận điểm này lắm, nhưng Hứa Khiêm phải nói rằng, khi làm với Nghiêm Mạc, đích thật thấy thoải mái.

Hơn nữa còn có một chuyện, Nghiêm Mạc là một xử nam, rất tinh khiết, từ trước đến nay y luôn thích người sạch sẽ, Ray cũng biết rõ điểm này, mới đề cử An Thần cho y, chỉ bất quá so với thẳng nhóc điều ngoa thất thường, vẫn là một đối tác tính tình thành thực thì đỡ lo hơn nhiều.

Vừa nghĩ như thế, ngược lại còn có thể chấp nhận được...

Suy nghĩ lung tung dọc đường, chờ đến khi tới dưới lầu, Hứa Khiêm gọi điện thoại báo đối phương xuống đón người, phỏng chừng Nghiêm Mạc không ngờ y thật có thể qua đây, rất sững sốt một phen mới ‘ồ’ một tiếng, hơi có vẻ không đủ phần khích.

Hứa Khiêm uống một chút rượu ở quán bar, lúc này đang cao hứng, ngoài miệng cũng không nghiêm chỉnh lời lẽ dẽo quẹo: “Tôi thật sự vừa từ chối lời mời của mỹ nhân chỉ để tới tìm cậu, nếu cậu để tôi leo cây coi như không còn gì để nói mà...”

Nghiêm Mạc không lên tiếng, Hứa Khiêm lại nói: “Không phải cậu muốn tôi dạy cậu sao? Vậy tôi sẽ từ từ dạy, dạy thật tốt... Trước tiên khẩu giao thì thế nào? Lần này đến lượt tôi, cam đoan phục vụ cậu giống như đại gia...”

Y càng nói càng lộ liễu, hô hấp của Nghiêm Mạc ở đầu kia cũng dồn dập theo, vội vội vàng vàng cúp điện thoại, Hứa Khiêm cười ngặt nghẽo, thậm chí thấy năng lực não bổ và đáng vẻ đỏ mặt của đối phương, nói thật, vẫn thật đáng yêu.

Không đầy mấy phút Nghiêm Mạc đã xuống, thấy y liền không nói hai lời kéo vào thang máy, Hứa Khiêm giả vờ say rượu chân mềm nhũn, tựa như trêu chọc dựa trên người đối phương, hô hấp ầm ập phun bên tai hắn, cần cổ Nghiêm Mạc đều đỏ ửng, đẩy đầu y một cái, nói ‘đừng nháo’.

Hai người lôi lôi kéo kéo vào nhà, Hứa Khiêm trở tay ép Nghiêm Mạc ở trên cánh cửa mà hôn. Y hôn rất gấp gáp, trong miệng còn có chứa mùi rượu thoang thoảng, dần dà, Nghiêm Mạc cũng say, đè lên gáy của y hai người càng dán chặt nhau, cánh môi phủ lên nhau, phát ra tiếng thở dốc gấp rút lại mập mờ.

Hứa Khiêm cười đôi mắt hoa đào cong lên, y đưa tay phác hoạ cảm của đối phương, dùng đầu lưỡi miêu tả dấu vết lưu lại trước kia, chậm rãi liếm lên, phát ra tiếng nước chọt chọt, khiêu khích nhục dục. Nghiêm Mạc giống như xấu hổ, theo bản năng nghiêng đầu, nhưng lại bị y quay lại.

Hứa Khiêm dùng ngón trỏ đè lên cánh môi hắn, chui tọt vào trong, ra lệnh: “Há miệng.”

Đối phương nhất thời không nhúc nhích, y liền chặc một tiếng: “Không phải cậu muốn học sao?”

“...” Nghiêm mạc cup mắt xuống, nghe lời làm theo, Hứa Khiêm cười một cái: “Bé ngoan.”

Y đưa ngón trỏ vào khoang miệng của đối phương, trêu đùa đầu lưỡi ngượng ngùng đang nhẹ nhàng hơi nhô ra, lại tiến lên trước, ôn nhu ngậm lấy. Răng gặm cắn cánh môi đỏ bầm, động tác của Hứa Khiêm không mạnh, sử dụng lực đạo vừa đúng, sẽ không cảm thấy đau đớn, nhưng cũng có thể mang đến cảm giác kích thích. Nghiêm Mạc ngậy ngấn mở miệng, giống như một thanh gỗ mặc cho đối phương chơi đùa vân vê, Hứa Khiêm hôn hắn rất khoan khoái, đầu óc thoải mái đến trống rỗng, cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng không suy nghĩ được.

Ngay cả vết thương đã kết vảy sau khi liên tục chảy đầm đìa máu tươi hết lần này đến lần khác cũng dường như... không còn đau như vậy nữa.

23. Chương 22

Hai người tiếp tục hôn đi tới ghế salon bên cạnh, Hứa Khiêm thấy đến chỗ rồi, rút ngón tay từ trong miệng đối phương ra, chùi toàn bộ nước bọt ở trên hầu kết đang lặn lên lộn xuống của Nghiêm Mạc, tiện thể phác hoạ theo đường động mạch đi xuống, cởi nút nơi cổ áo sơ mi, nắm ngón tay giang ra đặt trên ngực nhẹ nhàng đẩy một cái...

Người kia lão đảo ngã nhào trên ghế salon, còn chưa kịp hoàn hồn, đã cảm thấy trên người nặng xuống, là Hứa Khiêm dạng chân ra ngồi lên, y cởi nút nơi cổ áo sơ mi, tháo cà vạt xuống, vòng quanh cần cổ của

Nghiêm Mạc nhẹ nhàng lôi kéo, cong người lại hôn lên lần nữa.

Lần hôn môi này hung ác hơn so với lần trước, Hứa Khiêm cắn xe cánh môi người dưới thân, nặng nề mút vào đến hơi đỏ lên, đang lúc trao đổi nước bọt, đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy đối phương, đầu lưỡi đảo qua khoang miệng nhạy cảm, liếm lên mỗi góc ngách trên hàm răng của Nghiêm Mạc, tiếng nước liên tục.

Càng về sau, Nghiêm Mạc dần dần càng khó thở, chỉ vì Hứa Khiêm từ từ thít chặt cà vạt nơi cần cổ, không khí trong buồng phổi bị ép khô, càng về sau mặt đỏ bừng ho không kịp thở, hắt phắt ra tiếng hít thở dồn dập, theo bản năng muốn giãy giụa, nhưng cuối cùng lại luân hãm trong nụ hôn nóng bỏng khiến người ta điên cuồng kia.

Lúc buông cà vạt ra Hứa Khiêm đang liếm vết thương mới trên môi đối phương, y nhìn con người đã hơi tan rã của Nghiêm Mạc, hôn xuống trên lông mi đang rung rung kia.

Người kia giống như bị điện giật, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, thở mạnh một ngụm lớn, buồng phổi bị đè ép đến cực hạn buồng lỏng ra, giống như một hồi chết đi, phiêu diêu lên tiên.

Hứa Khiêm cười xấu xa hỏi hắn: Thoải mái không?

Hầu kết Nghiêm Mạc lặn lên lộn xuống, ngực phập phồng, mở miệng ra nhưng không phát ra được tiếng nào.

—— Trái lại cái căn ở phía dưới tuân theo phản ứng của thân thể, chậm rãi dựng lều trại cách móng của Hứa Khiêm một lớp quần tây, y cười mấy tiếng, cúi đầu xuống mút hầu kết Nghiêm Mạc, sau đó lại đi xuống, ngậm lấy xương quai xanh nhô ra. Tay để lên ngực cởi từng nút áo, đầu lưỡi đỏ thắm mô tả đường nét bắp thịt, hôn xuống bụng dưới đang run rẩy, cuối cùng rơi xuống trên đũng quần đang phồng lên.

Hứa Khiêm nằm trên đùi hắn, hàm răng cắn khoá quần kéo xuống, đôi môi cách quần lót dán lên tính khí cương cứng, khiêu khích cợt cợt.

Nghiêm Mạc nhẹ nhàng hít một hơi, theo bản năng đẩy đẩy lên trên, nhưng lại bị Hứa Khiêm đè xuống: “Thành thật một chút.”

Y cơ hồ là dán vào chỗ kia, khí tức nóng ướt phun ra làm Nghiêm Mạc chấn động, cổ họng khàn khàn thúc giục: “Nhanh lên...”

Sau đó hắn không nói ra lời.

Bởi vì cách một lớp vải, Hứa Khiêm cảm dương vật đang cắn răng chịu đựng của đối phương ngậm vào trong miệng.

So với kỹ xảo non nớt của Nghiêm Mạc, mặc dù Hứa Khiêm chưa từng chủ động ngâm qua cho người khác, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với một tên lính mới. Đầu tiên y kéo quần lót xuống một chút, để chóp đỉnh phần chần bại lộ trong không khí, thè đầu lưỡi ra phủ lên cái lỗ nơi chóp đỉnh, lại mở miệng ra ngâm toàn bộ vào, không nhẹ không nặng hút một hơi.

Lần này, làm Nghiêm Mạc thiếu chút nữa bắn ra, bấp thịch nơi đùi đều căng thẳng theo, bụng dưới co rút run rẩy.

Hứa Khiêm vỗ một cái trên đùi đối phương, y cúi đầu xuống, cách quần lót liếm cắn phần gốc của dương vật, nước bọt khiến lớp vải trở nên trong suốt, dán thật chặt lên dương vật, thậm chí có thể thấy rõ từng mạch máu nổi lên trên. Hứa Khiêm chơi đùa đến nghiện, sống chết không cho hắn cởi ra, trêu đùa hồi lâu, Nghiêm Mạc muốn phát điên luôn rồi, hai tay túm lại bờ vai của y, cố sức ấn xuống nơi vết tích.

Cho dù lúc này, Hứa Khiêm vẫn còn có tinh lực cười hì hì trêu chọc hắn: “Muốn sao? Xin tôi đi.”

Nghiêm Mạc chăm chăm nhìn y, tơ máu trong mắt nổi lên, vẻ mặt hơi co rúm, giống như đang tức giận.

Hứa Khiêm nhướn mày, liếm một cái lên quy đầu, không quên vờ về túi tinh hoàn ở phía dưới, làm cho Nghiêm Mạc cái gì cũng không quan tâm nữa: “Xin... anh.”

Hứa Khiêm được đằng chân lân đằng đầu: “Kêu một tiếng ‘ca ca’ nghe nào.”

Nghiêm Mạc không còn cách nào, đành phải lại gọi một tiếng ‘Hứa ca.’

Hắn kìm nén đến mức cổ họng cũng khàn khàn, lúc nói chuyện hơi run run, nghe được tim của Hứa Khiêm cũng mềm nhũn, cúi đầu xuống ngâm cho hắn đến sâu trong cổ họng. Dưới tình huống thông thường, Hứa Khiêm không hầu hạ tới trình độ này, chủ yếu là đủ loại biểu hiện non nớt của Nghiêm Mạc ở trên giường khiến y cực kỳ thích, cũng xem như kim lòng không nổi.

Trong cổ họng căng chặt bao lấy quy đầu, đè ép co rút, tương tự với khoái cảm như thật sự cắm vào khiến Nghiêm Mạc vô cùng thoải mái, ngón tay đè lên đầu y ấn càng sâu, Hứa Khiêm cũng cũng có thể chịu đựng, tuy hắn giằng co hồi lâu mới phun ra, khuôn mặt đều có chút ửng đỏ, cặp mắt đào hoa rỉ lệ, mang theo một chút ánh nước, vẫn cố ý đang cười như cũ.

Nghiêm Mạc lại gọi Hứa ca, tính khí thô to vỗ trên mặt y, dâm dịch chà xát lên khuôn mặt. Hứa Khiêm liếm liếm môi, vốn muốn nói cũng đã hai lần rồi bây giờ đến phiên tôi đi, lại cảm thấy ở phía dưới kỳ thật thoải mái hơn so với phía trên, y luôn luôn không có tiết tháo gì đáng kể, hôm nay nếu chỉ cầu thoải mái, cũng sẽ không nhắc lại nữa.

Hứa Khiêm ngồi nơi ngực Nghiêm Mạc, lấy ra một cái bao cao su mới mua từ trong túi quần giúp hắn mang vào, vẫn chưa mặc vào hết, liền nghe người kia hô lên nho nhỏ. Hứa Khiêm không nhịn được tiện tay nhét áo sơ mi vào trong miệng hắn: “Cậu vẫn nhiều chuyện, nín!”

Nửa người trên của Nghiêm Mạc lộ ra trơn vẹn, quần cởi hơn phân nửa, nhìn lại Hứa Khiêm, ngoại trừ cổ áo cởi hai cúc ra, bây giờ đang cởi quần tây, nếu không phải cái bao vẫn còn buộc chặt trên dương vật, hẳn thật có loại ảo giác mình mới là bị thương.

Hứa Khiêm dùng cà vạt trói tay hắn lại, lại dính chút chất trơn nơi bao, tùy tiện đưa tới phía sau. Y xem như là lần đầu làm chuyện này, sơ suất thuần thực, ngón tay dút vào một hồi lâu mới thật vất vả mở rộng ra một chút, liền vội vàng thọc vào ngón thứ hai, kết quả cắm tới cắm lui liền có cảm giác, hạ thân từ từ cứng rắn, Hứa Khiêm ưm ưm vài tiếng, lấy áo sơmi trong miệng đối phương ra, uốn eo ra lệnh: “Liếm.”

Nghiêm Mạc trừng mắt nhìn y một cái, nhưng vẫn thành thật làm.

Phía trước có người hầu hạ, dẫn tới hậu huyệt càng trở nên miễn cảm, Hứa Khiêm chơi đến nghiện, cọ lên làn da phiếm hồng của người dưới thân...

Đỏ hơn chính là ánh mắt của Nghiêm Mạc —— nhìn từ góc độ của hắn, cần cổ của Hứa Khiêm khẽ nhếch lên, trên cằm toàn là mồ hôi hột, hầu kết lặn lên lộn xuống, khi nuốt vào khô gợn chết người. Trong không khí từ từ truyền đến tiếng nước, hậu huyệt đã từ từ được khuếch trương, khi rút ra mang ra theo dịch ruột non dư thừa, dính một mảng lỏng lẻo trên ngực Nghiêm Mạc.

Thật sự là... quá phóng dăng.

Hứa Khiêm phóng dăng lên sẽ không có điểm dừng, hơn nữa chất còn thúc giục thiếu đốt, càng tùy theo lòng ham muốn. Cái này thật làm khổ Nghiêm Mạc, người trên thân tự chơi đến thật thoải mái, căn kia ở dưới của hắn lại nhịn gần nổ tung, còn bị cái bao số nhỏ hơn siết lấy, quả thật sống không bằng chết.

Về sau tựa hồ tìm thấy lương tâm, hay là kỳ thật ngón tay không có cách nào làm thỏa mãn, Hứa Khiêm híp mắt một cái, bôi dịch thể trên tay lên ngực Nghiêm Mạc, chậm rãi nhích về phía sau.

Lần này, dương vật đã phòng đến tím bầm dán ngay ở giữa cánh mông.

24. Chương 23

Bị nhiệt độ nóng rực ở phía sau truyền tới, Hứa Khiêm nheo mắt lại, cầm vuốt vật nặng nề ở phía sau, lúc này mới nâng thất lưng cao lên, nhắm chuẩn quy đầu nơi hậu huyệt đang đóng mở, chậm rãi ngồi xuống.

Tư thế này có chút khó khăn, hơn nữa cái vật của Nghiêm Mạc kích cỡ thật đồ sộ, đợi thật vất vả mới nuốt vào được, nhưng cả người như bị đóng đinh ở trên đầu, động cũng không dám động.

Hứa Khiêm ghé vào trên người hắn từ từ thở, nhưng như vậy vẫn không chịu thành thật, đôi môi dán trên cơ ngực của Nghiêm Mạc, khi có khi không liếm mút. Người kia vừa hưởng thụ được khoái cảm tràng đạo

được bao lấy, đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, cúi đầu nhìn, là Hứa Khiêm cắn hấn một cái, để lại dấu răng màu đỏ ở trên da.

Hắn có chút bất mãn: “Anh là chó à?”

Hứa Khiêm nhếch chân mày, thất lưng tụt xuống, liền nghe Nghiêm Mạc ừm ừm vài tiếng, không tự chủ được đẩy tới phía trước

Hứa Khiêm bị thúc đến thư thái, đưa tay phác hoạ mồ hôi nhễ nhãi trên cằm hắn, cười nói: “Ngay cả một con chó cũng có thể thao thoải mái, vậy cậu là gì? Hử?”

Mặt Nghiêm Mạc đỏ lên, nghiêng đầu qua bị Hứa Khiêm quay lại, hôn môi triền miên phủ xuống, hơi giở trò xấu khê cần, tê tê dại dại, rất thoải mái.

Chờ cảm thấy không khó khăn như vậy nữa, Hứa Khiêm thử xoay xoay vòng eo, miệng huyết căng ra đến phiem hồng thất chặt lấy vật trong cơ thể, phun ra nuốt vào từ trên xuống dưới. Lần đầu Hứa Khiêm làm chuyện này, mãi miết nghiên cứu rất nghiêm túc, Nghiêm Mạc muốn ngồi dậy ngược lại y đẩy ngã, vỗ một cái trên ngực, phát ra một tiếng bốp.

Hứa Khiêm vâng vâng cơ ngực bị co rút đến đỏ, khó chịu nói: “Bảo cậu đừng nhúc nhích... Ah...” Là Nghiêm Mạc đẩy thất lưng, đâm sâu thứ của mình vào bên trong.

Trước đó Hứa Khiêm thật vất vả mới chuẩn bị xong góc độ, lúc này đánh bậy đánh bạ quét lên điểm kia, thoải mái đến tay chân đều mềm nhũn, thở hổn hển phì phì, miệng cũng không kịp khép lại. Nghiêm Mạc nâng tay bị trói lên, ôm cổ người đang ở trên thân, nảy sinh lòng ác độc cố gắng chuyển động, cánh móng đánh vào xương hông ba ba vang dội, tiếng nước văng khắp nơi.

“Ừm... chính, chính chỗ đó... Mẹ nó cậu dùng chút lực... Thao...!” Hứa Khiêm chửi đồng dẫn dụ tạt xấu, về sau bị cắm vào đến khàn giọng, cũng không nên thân rên rỉ, giọng khàn khàn cực kì thúc tình. Nghiêm Mạc được y gọi càng cứng hơn, khí lực trên tay cũng mạnh lên, hận không thể dung nhập y vào trong xương, Hứa Khiêm bị đè đến thở không kịp thở, vừa trợn trắng mắt, vừa thâm mắng tiểu tử này học quá nhanh, nhưng mà con mẹ nó lực mạnh như vậy là muốn bẻ gãy cổ mình phải không!

Y bị kích thích, hậu huyết liền theo bản năng co lại, kẹp Nghiêm Mạc đến hơi đau, lại thúc vài cái thở hổn hển nói: “Anh, anh thả lỏng...”

Hứa Khiêm cắn một cái trên xương quai xanh của hắn, Nghiêm Mạc theo bản năng co rút lại, lực đạo trên tay cũng thả lỏng ra, Hứa Khiêm thở ra, một tay đưa xuống dưới lần mò dương vật của mình, vừa vuốt còn không quên cười với hắn: “Con mẹ nó cậu thật nhiều chuyện, không tự mình thao mà còn muốn tôi phải tới?” Xong rồi còn vắn vẹo cái móng, nuốt trọn cái cần kia vào cơ thể, thoải mái đến ngón chân đều cuộn lại.

Nghiêm Mạc bị y trên chọc như vậy, cơn tức giận bùng lên, ưỡn lưng ngồi thẳng dậy. Hứa Khiêm sợ hết

hồn, còn chưa kịp phản ứng thì trước mặt đã tối sầm, là bị cà vạt bịt mắt lại.

“Tôi thao, cậu cởi ra lúc nào... A!”

Cảm giác mất trọng lượng truyền tới từ bốn phương tám hướng, Hứa Khiêm theo bản năng ôm chặt người trên thân, thế nhưng hai chân quỳ quá lâu đã hơi tê rần, không vòng trên thắt lưng được nữa. Nghiêm Mạc thấy vậy đưa tay nâng chân y, từng bước nhaoáng cái đứng lên đi tới đi lui.

Dù gì Hứa Khiêm cũng là một nam nhân trưởng thành gần 1m8, nâng ở trong tay cũng không thể tính là nhẹ, hơn nữa Nghiêm Mạc chỉ thấy được tư thế này từ trong GV, hoàn toàn không cân nhắc qua tình huống thực tế, bây giờ đi hai bước đã hơi lắc lự, cảm thấy có thể ngã bất cứ lúc nào.

Hứa Khiêm vừa bị thúc đến suýt thủng, kêu lên. Đang làm chuyện phòng the còn không quên mắng vài câu: “Con mẹ nó cậu có được hay không... A!” Dòng điện khoái cảm lan khắp toàn thân, y thoải mái đến cả người run rẩy, trước mắt đen kịt một mảng, đành phải chôn đầu trên bả vai của Nghiêm Mạc: “Quá sâu... rồi...”

Người kia đổ một đầu mồ hôi, Hứa Khiêm kẹp hần đến gãy, rất đau đớn lại cảm thấy khoan khoái, hơn nữa đối phương hiếm khi tỏ ra yếu thế, hần ngừng lại lấy sức lực, lại đi vài bước về phía trước: “Tôi có được hay không, anh, anh đợi một chút sẽ biết...”

“Cậu... run tay đến tôi cũng, cũng cảm thấy... ừm a... Nghiêm Mạc. Thao! Con mẹ nó nếu cậu dám ngã, mông lão tử ngồi gãy cậu!”

Nghiêm Mạc run run rẩy đi vào phòng tắm, đặt ngược người lên bồn rửa tay, đá cẩm thạch lạnh lẽo tiếp xúc với da dẻ, Hứa Khiêm theo bản năng run rẩy, huơ huơ cánh tay, đồ đạc ướt bịch bịch đầy đất.

Một giây kế tiếp, mông bị nâng lên thật cao, Nghiêm Mạc giống như lui lại mấy bước, cũng rút căn kia ra, miệng huyết trống rỗng tham lam mấp máy, nội bích đói khát xoắn chặt, dịch bôi trơn lẫn dịch ruột non từ trong chảy ra, nhuộm khắp miệng huyết đỏ thẫm, một mảng ánh nước.

Hứa Khiêm ừ một tiếng, mới vừa muốn nói gì, đã bị một tiếng giòn vang cắt ngang — Nghiêm Mạc hung hăng đánh một cái trên cánh mông cong vênh của y, lại hung hăng thúc vào.

“Cậu... A a a!” Trước mắt Hứa Khiêm là một mảng tối tăm, bóng tối phóng đại năm giác quan, làm khoái cảm càng thêm rõ ràng. Hậu huyết lại một lần nữa bị đâm vào, vật gì đó còn nóng hầm hập hơn so với lúc đâm tới, đá cẩm thạch nơi ngực vẫn lạnh lẽo như cũ, nóng lạnh xen kẽ nhau, dương vật rỉ ra vài giọt dịch, theo bắp đùi đang mở rộng chảy xuống, đâm thẳng tới cực điểm.

Nghiêm Mạc đỏ mặt, nắm mông của Hứa Khiêm tách ra hai bên, lộ ra huyết nhãn đã chống đỡ đến cực hạn, lông mu ma sát nếp uốn nơi miệng huyết, ruột co rút quặn lại từng trận, khiến người ta rất có cảm giác như thăng tiên.

Hứa Khiêm bị hấn thao đến cả người run rẩy, cổ họng khàn đến nói không ra âm hoàn chỉnh, nhưng vẫn mắng chửi không ngừng: “Ai cho cậu... bỏ... bao ra...”

Nghiêm Mạc từ sau cần vành tai của y: “Ai cho anh cố tình mua số nhỏ hơn.”

Hứa Khiêm không chiều theo, lắc mông muốn tránh, dĩ nhiên Nghiêm Mạc không đồng ý, đè xuống mạnh mẽ thao một trận, rút tính khí tím bầm ra khỏi hậu huyết rồi cắm vào, kéo ra cả tràng thịt đỏ thắm, dâm thủy dư thừa theo đó tràn ra, lây lội một mảng.

Nghiêm Mạc nhả vành tai bị chà đạp đến phiem hồng ra, lần nữa đi tới gáy của Hứa Khiêm, giống dã thú giao hợp cắn xé mảng da thật mỏng kia, còn không quên mở miệng khiêu khích: “Hứa ca... anh thật chặt...”

Hắn thoải mái thở hắt ra, hô hấp ấm áp phủ vào, Hứa Khiêm run lên, lại nghe đối phương nói: “Tôi muốn thao anh đến lỏng...”

Nói rồi, nặng nề thúc một cái.

Hứa Khiêm bị thúc đến đau, nhưng không nhịn được cười, lòng nói tên khốn này thật là mặt người dạ thú mà... Kết quả kế tiếp cũng không thốt ra được, trong cổ họng kêu ưm ưm a a, nước bọt cũng chảy xuống.

Gần đến thời điểm bắn tinh, cả người Hứa Khiêm đều mềm nhũn, duy chỉ có tính khí cứng rắn thẳng đứng. Nghiêm Mạc đè ngọc hành của y lại không cho y bắn, phía sau không ngừng thao một giây, thay đổi góc độ đâm vào điểm G của y, cuối cùng, lật xuống bịt mắt.

Cái này đến đột ngột, Hứa Khiêm chỉ cảm thấy hoa mắt, đúng là bị thao đến bắn, trọc dịch màu trắng văng lên toàn thân.

Nghiêm Mạc ở một bên thở hổn hển, ấn khuôn mặt vì cao trào mà thất thần của đối phương đến trước gương.

Hắn dán sau tai Hứa Khiêm, gần từng chữ: “Ca, anh thật phóng đảng.”

25. Chương 24

Hứa Khiêm mở to con mắt nóng rực, một giọt chất lỏng theo khoé mắt trượt xuống, không biết là mồ hôi hay nước mắt.

Đường nhìn từ từ rõ nét, y nhìn thấy mình trong gương — vể mặt ửng hồng, khẽ nhếch miệng, đầu lưỡi đỏ thắm lộ ra từ bên trong, khiến nước bọt theo khó miệng chảy xuống, cực kì dâm đảng.

Cảm giác xấu hổ như dòng điện truyền khắp huyết quản toàn thân, liên đới hậu huyết điên cuồng thít chặt lại, thân thể sau cao trào cực kì mẫn cảm, y thậm chí có thể cảm nhận được hình dáng, độ dài của thứ trong cơ thể... cùng với độ nóng của tinh dịch bắn sâu vào thân thể.

Nghiêm Mạc lại bắn ở bên trong.

Hứa Khiêm hé miệng muốn chửi người, cổ họng khàn không phát ra tiếng, hơn nữa căn kia của đối phương ở đầu kia, chậm chạp không chịu lùi ra, trái lại như làm nũng khê cọ lên.

Vừa cọ còn vừa gọi ‘ca’.

Hứa Khiêm bị cọ đến hông cũng mềm nhũn, nhưng trong lòng càng nổi giận, đổ chút nước lạnh vào ly thủy tinh trong tay, trở tay hắt trên mặt đối phương.

Đầu này Nghiêm Mạc đang nghỉ ngơi, bị xối lạnh thấu tim, còn đang phát ngốc, liền nghe thấy thanh âm khàn khàn của Hứa Khiêm, bảo hắn rút ra ngoài.

Mỗi lần đều là như thế này —— mới vừa nãy còn ý thức mơ hồ xin tha thứ, bây giờ thoải mái xong rồi, liền mặt lạnh đuổi hắn đi. Nghiêm Mạc hơi khó chịu, ôm thắt lưng của đối phương không buông tay, Hứa Khiêm giãy giụa vài lần không vùng ra được, đành phải cố nhịn cơn giận mở miệng giải thích: “... Cậu lưu lại thứ kia ở trong thân thể... sẽ sinh bệnh.”

Kết quả vừa dứt lời, y liền bị Nghiêm Mạc ôm lấy, hai ba bước đặt lên bồn cầu, hai chân tách nhau lộ ra hậu huyết còn chưa kịp lại, tinh dịch màu trắng đầy tràn trong tràng đạo chảy ra ngoài, dính trên cái mông đỏ bừng, sắc tình tới cực điểm.

Nghiêm Mạc nghiêng nửa người dưới xuống, dễ dàng thâm nhập một ngón tay vào, đầu ngón tay hơi cong, móc tràng bích mềm mại ẩm ướt. Hứa Khiêm run rẩy, đưa tay muốn đẩy hắn, sau đó nghĩ lại, dứt khoát thả lỏng ngồi dậy, thoải mái ngồi ở chỗ kia, nhú mắt chỉ huy nói: “Lại đi vào trong một chút... Thao, cậu không được đâm bậy.... Ôm tôi đi tới bồn tắm, dùng chút nước sẽ dễ dàng lấy ra...”

Ngoài miệng y nói như vậy, eo bụng hơi co lại, rõ ràng cảm thấy thư thái.

Nghiêm Mạc thả y vào trong bồn tắm, lại thân thiết mở nước nóng, Hứa Khiêm vẩy dòng nước ướt đầm lên, hơi nước mù mịt, hiện lên khoé mắt đỏ hơi nhếch lên, lại cong cong.

“Qua đây.” Y ngoắc ngoắc tay, kéo cổ Nghiêm Mạc, kế tiếp hôn xuống một cái.

Hứa Khiêm nhấc hai chân lên đặt trên thành bồn tắm, lười biếng nói: “Lấy ra giúp tôi, có phần thưởng.”

Nghiêm Mạc bình tĩnh nhìn y, chỉ cảm thấy ánh mắt muốn đốt cháy, không tự chủ được tiến lên, bước vào

trong bồn tắm.

Bồn tắm không gọi là nhỏ, nhưng hai nam nhân trưởng thành vẫn phải chen chúc nhau, Nghiêm Mạc ghé vào trên người Hứa Khiêm, một tay đệm ở dưới mông xoa nắn, một tay dò vào trong hậu huyết, từng chút từng chút một moi tinh dịch ở trong tràng đạo ra. Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, khi cắm vào mang theo chút nước ấm, hơi nóng, Hứa Khiêm bị kích thích đến không ngừng run rẩy, ánh mắt buông xuống, phát ra âm mũi khoan khoái.

Ánh mắt của Nghiêm Mạc tối sầm lại, chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, ra tay cũng không còn chừng mực, Hứa Khiêm vừa mắng hắn vừa hưởng thụ, hơn nữa bị nước nóng bao vây, chỉ cảm thấy cả người tan chảy trong bồn tắm.

Nghiêm Mạc cọ cảm y, trả thù găm cần cần cổ yếu ớt, cởi áo sơ mi ướt đầm ra, lưu lại một dấu răng ở trên da. Đầu vú đầy vệt nước bị người kia ngậm lấy, đầu lưỡi quấn lấy chóp đỉnh rồi đảo vòng quanh, thỉnh thoảng mút vào hai cái, tiếng nước chụt chụt khiến người ta khó nhịn được, Hứa Khiêm nâng tay lên, đặt nơi gáy Nghiêm Mạc khi có khi không vuốt ve, còn không quên cười nhạo hắn: “Cậu đây là hồi nhỏ không bú đủ sữa sao?”

Nói xong y bị cắn một cái, còn rất tàn nhẫn, lập tức sưng lên, Hứa Khiêm tức giận nhéo gáy hắn, cũng không biết dùng cách gì, không tới hai cái toàn thân Nghiêm Mạc đều mềm nhũn, nằm trên ngực y thở hổn hển, một lúc lâu mới mở miệng: “Hứa ca, anh cứng rồi.”

Mặt sau bị đâm như thế, Hứa Khiêm đã sớm cương cứng, trái lại y chẳng biết xấu hổ tẹo nào, liền liếc mắt: “Cho nên cậu vẫn còn ở đó đâm làm gì? Còn phải chờ tôi mời cậu tiến vào?”

Nghiêm Mạc bị lời này của y kích thích, ngón tay vẫn còn ở tràng đạo móc lên, đụng đến điểm kia, kích thích Hứa Khiêm phát ra tiếng rên rỉ. Hậu huyết sau khi vừa mới lần qua lần lại trước đó vốn đã nói lỏng ra, lúc này ngậm ở trong nước, càng giống như tan chảy ra, dịu ngoan phun ra nuốt vào ngón tay của hắn, quả thật khác một trời một vực so với chủ nhân.

Nghiêm Mạc khẽ khàng hít một hơi, lại lần nữa đặt dương vật đã cương cứng ở miệng huyết, có nước bôi trơn, dễ dàng đi vào.

Thân thể rất nóng, cần kia trong thân thể càng nóng như bàn ủi, chỉ cảm vài cái, chợt nghe Hứa Khiêm a lên một tiếng, bắp đùi căng thẳng, ngón chân cuộn lại, bụng dưới run rẩy, giống như lập tức muốn bắn.

Dĩ nhiên Nghiêm Mạc không muốn buông tha y như vậy, một tay bám ở chóp đỉnh không cho phóng thích, nửa người dưới của hai người đều ngậm ở trong nước, khi rút ra cắm vào liên tục khiến nước nóng tràn vào, ban đầu còn không có cảm giác, càng về sau bụng của Hứa Khiêm có chút trướng lên, da dễ nóng đến kinh người, lại giống như phát sốt, không có một chút xiu sức lực. Nghiêm Mạc kéo y vào trong ngực, đâm vào từng cái, tiết tấu không nhanh, cũng rất có quy luật, kích thích tràng đạo tựa như run rẩy co rút lại, quả thật muốn bẻ gãy người ta.

Nghiêm Mạc ấn lên bụng dưới của Hứa Khiêm, cần lỗ tai nói: “Ca, anh như vậy... thật giống mang thai.”

Con người của người kia tan rã, cứ một mực bướng bỉnh hút vào một hơi nói với hắn: “Cái rắm...” Nói đến đoạn sau, chỉ còn là ưm ưm a a không có giai điệu.

Nghiêm Mạc lại thúc vài cái, tiếng nước ào ào văng khắp nơi: “Có muốn bắn hay không?”

Hứa Khiêm cười đứt quãng: “Cậu mà... mà có trình độ này...”

Nghiêm Mạc tựa như nổi nóng cắn y một cái, còn tính làm vài chuyện, túi tinh hoàn phía dưới đột nhiên bị người ta vuốt ve, kỹ thuật cực kỳ thành thạo, hơn nữa không ngừng buộc chặt tràng đạo, hắn chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, dĩ nhiên cứ như vậy mà bàn giao.

“Ưm a a...” Hứa Khiêm ngẩng cổ lên, neho mắt nhìn Nghiêm Mạc đang bắn một mình, xong xuôi ngữ khí thở hổn hển, dừng lại một lát lại bắt đầu cười hắn: “Cảm giác bắn ở trong thân thể tôi thoải mái đến như vậy?”

Lúc này Nghiêm Mạc vẫn còn ngớ ra, thật lâu mới trừng mắt nhìn, Hứa Khiêm cười lớn tiếng hơn: “Đáng tiếc cậu bắn bao nhiêu cũng sẽ không có thai... Được rồi, cút đi, kế tiếp tự tôi thu dọn.”

Y nói xong muốn bò ra phía sau, lại bị người kia đưa tay kéo về, Nghiêm Mạc trầm mặt, không để ý sự phản đối của đối phương ôm người kia tới bồn cầu, nâng nắp đậy lên.

Hứa Khiêm một bụng toàn nước, lúc này mặt sau không có vật gì nhét vào, dĩ nhiên sẽ chảy ra ngoài, lẫn vào cùng tinh dịch trắng bóng, từ từ róc rách chảy vào cống thoát nước.

Làm cho tới bây giờ, rốt cuộc y cũng đỏ mặt, ánh mắt cũng không biết nhìn chỗ nào. Nghiêm Mạc đến đây coi như xả được giận, hắn đưa ngón tay cắm vào tràng đạo mềm mại, nhẹ nhàng tách tách ra, để dòng nước chảy nhanh hơn một chút.

Hứa Khiêm cúi đầu xuống, đã nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của tiểu tử này, vẫn là một dáng vẻ đoan chính, hết lần này tới lần khác đều nói lời hạ lưu.

Hắn nói: “Ca, anh bị tôi thao đến lỏng.”

26. Chương 25

Tiếp tục qua lần lại một trận như vậy, sau cùng Hứa Khiêm cơ hồ ngất đi, chờ khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao. Y mơ mơ màng màng trở mình, ôm lấy chăn tính ngủ một giấc, đạp chân một cái trực tiếp đạp phải vật gì đó...

Đầu này Nghiêm Mạc đang ngủ say, bỗng nhiên bị người khác đập tỉnh, theo bản năng lâu bầu một hồi. Hứa Khiêm ban đầu sợ hết hồn, vừa nhìn thấy là hắn, cũng bình thường trở lại, chỉ hận vừa rồi chân đạp chưa đủ mạnh.

Nghiêm Mạc vẫn còn mơ màng: “Anh đá tôi làm gì?”

Hứa Khiêm cười lạnh một tiếng, cổ họng khàn khàn mắng một câu ‘cầm thú’.

Từ từ lấy lại ý thức, y mới phát hiện mình eo mỗi lưng đau, mỗi một cái xương giống như sau khi bị tháo ra lắp lại một lần nữa, chỉ vừa trở mình cũng đã hao phí sức lực toàn thân y, hoàn hảo là hôm nay không đi làm, bằng không tuyệt đối hỏng việc.

Nghiêm Mạc nhìn thấy y như vậy, ho khan vài tiếng hỏi y có muốn ăn gì không. Hôm qua Hứa tổng mệt nhọc, bây giờ nằm trên giường cũng không muốn dậy, nghe hắn hỏi như vậy, liền nói: “Cậu mua bao thuốc lá cho tôi đi.”

Nghiêm Mạc nhú mày: “Mới sáng sớm liền hút thuốc, không tốt đối với cơ thể... Tôi đi làm chút cháo cho anh, thịt nạc trứng bắc thảo thể nào?”

Hứa Khiêm trợn trắng mắt, mặc kệ hắn.

Nghiêm Mạc cho rằng y trầm chấp nhận, đi vào bếp loay quay, chỉ chốc lát sau mùi thơm bay ra, suy cho cùng Hứa Khiêm cũng đói bụng, liền lăn xuống giường, sau khi rửa mặt một phen thì đến phòng ăn.

Áo sơmi của y đầy nếp nhăn, cổ áo mở rộng, lộ ra vết tích khắp người, phía dưới chỉ mặc một cái quần lót, hai cẳng chân dài trần truồng tùy tiện phơi bày trong không khí, bắp đùi xanh tím một mảng. Nghiêm Mạc chỉ liếc một cái liền đỏ mặt, tìm cái áo khoác thay y phủ lên, Hứa Khiêm thấy vậy còn chế giễu hắn: “Cậu rất đắm đuối nha.”

Tay nghề của Nghiêm Mạc tương đối khá, dù sao từng xuất ngoại du học, không có việc gì cũng sẽ tự mình ở nhà mày mò một ít thức ăn. Cho nên khi Hứa Khiêm uống xong hai ba chén cháo, liếm miệng hỏi hắn còn không, Nghiêm Mạc vừa thăm sảng khoái ở trong lòng, vừa đi múc một chén cho y.

Chờ đến khi nồi cháo thấy đáy, Hứa Khiêm dựa vào ghế, thoả mãn ợ hơi, lẩm bẩm nói: “Nếu như có thuốc hút nữa là tốt rồi...”

Tay Nghiêm Mạc đang thu dọn chén đĩa dừng một chút: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe.”

Hứa Khiêm không nhịn được chặc một tiếng: “Con người cậu vì sao lại phiền phức thế chứ?”

Nghiêm Mạc lẳng lặng nhìn y, một lúc sau nói: “Ông nội của tôi mất vì ung thư phổi.”

Hứa Khiêm há miệng, phát hiện lời này con mẹ nó không có cách trả lời nào khác, không thể làm gì khác hơn nói một câu nén bi thương.

Nghiêm Mạc lại nói: “Ngẫm lại cha mẹ của anh...”

“Dừng lại dừng lại nha, chúng ta còn chưa quen thuộc đến trình độ này.” Hứa Khiêm lại lần nữa mở đề tài: “Đúng rồi, chớp mắt liền ba tháng, bản thiết kế thế nào rồi?”

“... Nếu như anh nói hài lòng, có thể trực tiếp khởi công, tôi cũng có thiết kế bày biện cụ thể đồ dùng trong nhà, đúng rồi, lần trước muốn sửa kích thước của bức hoạ kia phải không? Không cần nói tôi đã xác định rồi...” Nói tới chính sự, Nghiêm Mạc cũng không rề rà, trở về phòng đem máy vi tính ra, cùng y đối chiếu một lượt. Sau khi sửa đổi vài chi tiết, Hứa Khiêm tương đối hài lòng với đề nghị, lập tức điện thoại cho Giang Thành Vọng, để hắn liên lạc người tốt, mấy ngày sắp tới có thể chuẩn bị khởi công.

Giang Thành Vọng chăm chú nghe, đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì, nhỏ giọng hỏi y: “Vậy vấn đề tiền công...”

Hứa Khiêm nhìn thoáng qua Nghiêm Mạc bên cạnh: “Tăng gấp ba.”

“Không cần...”

“Câm miệng, đây không phải đưa cho cậu.” Hứa Khiêm chậm rãi cúp điện thoại, chỉ chỉ bản thảo trên màn hình: “Là cho nó.”

“...” Nghiêm Mạc cũng không nói nữa, hắn biết đây là một loại công nhận, khiến hắn không thể cự tuyệt, sự công nhận đến từ chính tình địch...

Mặc dù bọn họ mới lên giường tối qua, nhưng đúng như lời của Hứa Khiêm, hai người còn chưa quen thuộc đến trình độ đó.

“Vậy thì cảm ơn Hứa tổng.”

Hứa Khiêm nhìn dáng vẻ nghiêm trang của hắn liền muốn trêu chọc: “Hôm qua không phải vẫn gọi là ‘ca’ sao? Rút điếu ra liền vô tình mà...”

Nghiêm Mạc im lặng nhìn y, nhìn nhau không nói gì.

Tiếng chuông chói tai đánh vỡ sự trầm mặc, Hứa Khiêm nhận điện thoại, một giọng nữ quen thuộc truyền tới từ đầu kia.

Nghiêm Mạc nghe ra được, đó là Lâm Ngữ Khê đã từng gặp một lần.

“Anh, Ban Bố nhà chúng em mới sinh, anh có muốn con không?”

Nhận được ánh mắt quỷ dị của Nghiêm Mạc, Hứa Khiêm khẽ ho nhẹ mấy cái, làm khẩu hình giải thích: Mèo mẹ nhà cô ấy.

Bên đầu dây kia, giọng nói nhẹ nhàng của thiếu nữ mang theo chút bất đắc dĩ: “Trong nhà có quá nhiều vật nuôi, mấy chân ghế salon bị phá hư rồi, trước đó cho đi hai con, giữ lại một con cho anh, mẹ em lên tiếng phải đưa đi... Vậy con này, anh tới đây nhận được không?”

Hứa Khiêm ở bên này rối rắm: “Tôi gần đây phải dọn nhà... Hơn nữa, còn chưa kịp chuẩn bị đồ đạc... Aiz! Bỏ đi, trực tiếp mua cũng giống như nhau, đợi một chút tôi sẽ qua.”

Y cúp điện thoại, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo, Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng của y, quỷ thần xui khiến nói một câu: “Muốn tôi đưa anh đi không?”

Hắn vốn khách sáo một chút, kết quả hôm qua Hứa Khiêm không lái xe, hơn nữa từ tiểu khu đi ra ngoài cũng là một đoạn đường dài, nói một cách tự nhiên: “Được.”

Lâm Ngữ Khê thấy hai người bọn họ cùng tới một lúc có chút kinh ngạc: “Quan hệ của hai người các anh tốt như vậy rồi? Hoạn nạn thấy chân tình hả?”

Nghiêm Mạc nghiêng đầu, trái lại Hứa Khiêm cười một tiếng: “Hắn gần đây không có tiền, được tôi mượn tới làm tài xế... Mèo con ở đâu, tôi xem xem.”

“Mèo con cái gì, người ta có tên.” Lâm Ngữ Khê tức giận liếc y một cái, dẫn người đi vào trong phòng, vừa đi vừa giới thiệu: “Ban Bố sinh ba con, hai con đưa cho người ta rồi, em giữ lại con xinh đẹp nhất cho anh, tên Mễ Tô...”

Hứa Khiêm chắt lưỡi nói: “Không phải là mèo đực sao? Tại sao gọi tên này...”

“Anh biết gì, người ta là một bé trai đáng yêu, là mỹ nam tử!” Lâm Ngữ Khê đẩy cửa ra, chỉ thấy Ban Bố nhà nàng vẫy cái đuôi to đùng chậm rãi đi tới, cọ cọ mắt cá chân kêu meo meo.

Cô khom lưng ôm lấy con mèo bự, chỉ chỉ vào con mèo đang cuộn tròn trong ổ mèo: “Đây, ở đó.”

Nghiêm Mạc định thần nhìn lại, con mèo này thật đúng là xinh đẹp, một con mèo Ragdoll nâu hải cẩu thuần chủng hai màu, cặp mắt uơn ướn sợ hãi nhìn bọn họ, đầu lưỡi hồng nhạt cuộn lại, lộ ra răng sữa nhỏ nhỏ.

Hứa Khiêm ngồi xổm trước ổ mèo, đưa tay muốn chạm nó, lại sợ không nắm được lực đạo, cứ nhìn chăm chú như vậy một hồi, đột nhiên cười nói: “Trên mặt lông đã lông lông trắng thế nào giống như cái kê kê...” (Nguyệt: Khô héo lời =))))))))))

Vừa dứt lời, Nghiêm Mạc nghe được ho khan vài tiếng, Lâm Ngữ Khê tức giận kéo kéo y: “Anh có muốn hay không? Không muốn thì em đưa cho người khác!”

“Muốn! Đương nhiên muốn! Nhưng cô phải cho tôi chút thời gian chuẩn bị đồ đạc, tôi đi mua ít đồ dùng cho vật nuôi...” Hứa Khiêm ôm đầu xin tha thứ, Mễ Tô bé nhỏ lại đột nhiên từ trong ổ nhảy ra, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, cà cà chân y.

“Meo~”

27. Chương 26

Ngay một tiếng này, khiến tim Hứa Khiêm đều tan chảy, hận không thể đặt tiểu bảo bối này ở trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Mễ Tô vươn móng vuốt nho nhỏ ra vuốt quần tây y, trong miệng kêu meo meo, cắn lấy ngón tay Hứa Khiêm đang duỗi ra.

Hứa Khiêm mặc cho nó cắn, thận trọng vuốt ve bộ lông thật dài của con mèo Ragdoll, cảm thấy đang sờ một cục bông.

Lâm Ngữ Khê nhìn một người một mèo tương thân tương ái, tiến tới bắt chuyện với Nghiêm Mạc: “Aiz...”

Người kia như nhìn đến hơi ngây người đột nhiên hoàn hồn lại, a một tiếng.

Lâm Ngữ Khê khe khẽ cười, hỏi hắn: “Anh cũng thích mèo?”

Nghiêm Mạc có chút ngượng ngùng: “Tôi rất thích động vật nhỏ...” Lúc hắn ở nước ngoài từng nuôi mèo, về sau vô ý đánh mất, còn khó chịu rất lâu, sau khi về nước vẫn bận làm việc, cũng không nuôi nữa, hôm nay thấy Mễ Tô, có chút tình cũ lại cháy.

Lâm Ngữ Khê nghe được, trò chuyện với hắn về cách nuôi mèo, Hứa Khiêm vừa chơi đùa với mèo, vừa không ngừng hỏi mấy vấn đề. Lúc đầu Lâm Ngữ Khê còn trả lời, về sau thật sự không đáp được nữa, liền đẩy Nghiêm Mạc ra: “Nghiêm Mạc từng nuôi vài năm, các anh quan hệ tốt, có gì không biết hỏi hắn là được rồi.”

Hứa Khiêm ừ vài tiếng, lại nghĩ tới chuyện gì, nói: “Khi nhà mới kia của tôi trùng tu xong có thích hợp dưỡng vật nuôi hay không? Một nhà khác cách công ty quá xa... Anh có biết bảo mẫu chăm sóc thú nuôi nào không? Giới thiệu một người, giá cả không thành vấn đề.”

Nghiêm Mạc chăm chú nhìn Mễ Tô đang nũng nịu, không đành lòng: “Công tác của tôi tương đối tự do, cũng có nhiều thời gian, nếu anh không ngại, nuôi ở nhà tôi trước đã ...?”

Hứa Khiêm còn chưa lên tiếng, Lâm Ngữ Khê giành vỗ tay trước: “Cứ quyết định như vậy! Có đại thiết kế sư giúp anh, tôi cũng yên tâm hơn nhiều.”

Nghe vậy, y không cam lòng bĩu môi, nhưng thật sự sợ mình nuôi không tốt, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Hai người tạm thời tạm biệt Lâm Ngữ Khê, dự định đi đến cửa hàng thú nuôi gần đây mua ít đồ dùng hàng ngày, dĩ nhiên Nghiêm Mạc gánh vác trách nhiệm làm tài xế, lái xe một mạch đưa đến nơi, sau đó... đi theo phía sau Hứa Khiêm xách túi.

Bây giờ Hứa Khiêm đang cao hứng, nhân viên hướng dẫn nói gì y liền mua cái đó, nào là đồ ăn vặt cho mèo này cát vệ sinh nọ đồ chơi kia, lúc Hứa Khiêm chuẩn bị mua một cái nhà cho mèo cao hơn 3m, rốt cuộc Nghiêm Mạc không nhịn được nữa: “Mèo còn nhỏ, chưa dùng được nhiều như vậy...”

“Có thể chờ lớn rồi dùng mà, lo trước tránh tai hoạ.” Hứa Khiêm đã bắt đầu móc thẻ ra.

Nghiêm Mạc vội vàng nói: “Nhưng lớn như vậy, nhà tôi không có chỗ bỏ đâu...” Hắn nói đúng sự thật, dù sao vẫn chỉ có một người ở, nhà của Nghiêm Mạc không nhỏ, nhưng không rộng đến độ thừa ra được chỗ trống cho một cái nhà riêng cho mèo.

Nhân viên hướng dẫn thấy vậy, lập tức nói tiếp: “Nếu cái này lớn quá, chúng ta còn có một cái thiết kế đặc biệt cho mèo con, cũng dùng chất liệu tốt nhất, chỉ là giá cả sẽ...”

Hứa Khiêm căn bản không để cho gã nói xong, đập thẻ ở trên bàn: “Mua!”

Nghiêm Mạc: “...”

Bỗng nhiên hắn ân hận mình xen vào chuyện của người khác.

Chờ cấp sau và chỗ ngồi sau ghế lái đều chất đầy, Hứa Khiêm vẫn còn chưa thoả mãn, Nghiêm Mạc chỉ sợ y mua nữa, vừa kéo vừa lôi người ra khỏi cửa hàng vật nuôi, hai người ăn cơm tối ở vùng lân cận, lúc này mới trở lại nhà Lâm Ngữ Khê đón mèo.

Lúc gần đi, mèo mẹ Ban Bó liếm lông Mễ Tô, vẫy vẫy cái đuôi, có chút không muốn.

Hứa Khiêm tức cảnh sinh tình, dây dưa ở nhà Lâm Ngữ Khê hơn một giờ, cuối cùng không nhịn được nữa đập cửa ra. Mẹ Tô vùi ở trong ngực y kêu meo meo, khiến Hứa Khiêm cực kỳ đau lòng, suốt đường ôm không buông ra, còn dùng đồ chơi mới mua đùa với nó.

Nghiêm Mạc liếc mắt nhìn y: “Con mèo này rất thích anh.”

“Phải không... Aiz.” Hứa Khiêm thở dài, nhìn cục lông mềm mại trong lòng: “Kỳ thật nó cũng thật đáng thương, nhỏ như vậy đã tách ra khỏi cha mẹ...”

“Không nhìn ra, anh còn rất có lòng đồng tình.”

“Nói nhảm, cậu nghĩ tôi thành cái dạng gì?” Hứa Khiêm sờ sờ cằm: “Nhà giàu mới nổi muốn ăn thịt thiên nga?”

Nghiêm Mạc nhìn không được cười: “Anh cũng biết à...”

Hứa Khiêm cũng cười theo: “Vậy cậu có biết ở trong lòng tôi cậu là cái dạng gì không?”

“Dạng gì?”

“Nam nhân mặt người dạ thú.” Y nhấn mạnh: “Cái loại đặc biệt thích giả bộ.”

“...” Nghiêm Mạc không nói gì.

“Nhưng mà bây giờ khá một chút, ít nhất tôi thật lòng thích phong cách thiết kế của cậu. Có điều... lão tử đẹp trai như vậy, dầu gì cũng là một kim cương vương lão ngũ* đi, thế nào lại thành nhà giàu mới nổi?”

(*Kim cương vương lão ngũ (): chỉ đàn ông độc thân có tiền, đẹp trai, phong độ, tài giỏi)

“Hai từ này không phải có cùng một nghĩa sao?”

Hứa Khiêm rất nghiêm túc giải thích cho hắn: “Từ sau nghe như là một ông chú trung niên bụng bía, từ trước đẹp trai hơn nhiều nha!” Xong còn tự kỷ hất hất tóc.

“... Chỉ có anh nghĩ như vậy mà thôi!”

Hứa Khiêm đưa tay ra néo mặt hắn một cái: “Cậu trở về sửa lại cho tôi.”

Mẽ Tô cũng meo theo một tiếng, giống như tán thành.

Chờ mãi cuối cùng đã đến nhà, Hứa Khiêm phụ trách ôm mèo, Nghiêm Mạc gọi bảo an của tiểu khu tới phụ giúp mang một đồng lớn đồ dùng cho vật nuôi lên lầu. Đợi rốt cuộc cũng đã bố trí xong đã hơn mười giờ tối, Mẽ Tô hơi đói bụng, cắn gấu quần kêu meo meo, dưới sự chỉ đạo của Nghiêm Mạc, Hứa Khiêm dứt cho nó ít thức ăn cho mèo con, lại cùng chơi một lúc lâu, cuối cùng ôm con mèo đang ngáp vào trong ổ mới mua.

Lại nhìn giờ, cũng sắp mười hai giờ, mai còn phải đi làm. Hứa Khiêm mặt dày hỏi Nghiêm Mạc có thể ở nhờ hay không, lúc nói chuyện ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào ổ mèo. Nghiêm Mạc nhìn y, đột nhiên liền nhớ đến con mèo bị lạc của mình, lòng mềm nhũn, cũng đồng ý.

Kết quả nửa đêm Mẽ Tô tỉnh lại tìm không thấy ai, kêu meo meo ở trong căn phòng tối tăm, Hứa Khiêm không ngủ, liền chơi với nó một đêm, hôm sau trong mắt toàn là tơ máu, lúc ăn điểm tâm thiếu chút nữa thì vùi vào trong bát.

Hôm nay Hứa Khiêm có một hội nghị rất quan trọng, gọi Giang Thành Vọng đang tới đón y mua một ly cà phê tối.

Rút cuộc uống một hộp liền nhú mày, oán giận nói: “Vì sao đắng vậy...”

Giang Thành Vọng thân thiết giải thích: “Ông chủ, cà phê đen mới nâng cao tinh thần, anh bỏ nhiều đường và sữa như vậy thì không có hiệu quả.”

Hứa Khiêm chắc một tiếng, bịt mũi uống hết, tiếp tục lấy ra hai cục kẹo Thỏ Trắng(1)ở trên xe ném vào trong miệng.

Sau khi hội nghị kết thúc, y về nhà ngủ bù ba tiếng, sau khi tỉnh lại lại bắt đầu đi qua đi về sắp xếp mấy chuyện. Trong nhà còn có vài vật dụng trong nhà còn thừa lại cần phải dời đi, trừ cái đó ra, còn phải liên hệ đội lắp đặt thiết bị và vân vân, tuy rằng Giang Thành Vọng đã giúp y thu xếp gần hết, Hứa Khiêm vẫn định tự mình giám sát kiểm tra, dù sao mỗi lần sửa nhà đều không dễ dàng, y không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

Y muốn nhanh nhanh đón Mẽ Tô về.

Tối hôm đó trước khi ngủ, Hứa Khiêm nằm ở trên giường, nhắn WeChat cho Nghiêm Mạc: “Đang ở đâu?”

Người kia vừa tắm xong đi ra, thấy di động rung lên, cũng liền tiện tay đáp lại: “Ở nhà, làm sao?”

“Hôm nay Mẽ Tô thế nào?”

“Rất tốt, đút chút thức ăn mèo, vừa mới ngủ.” Nghiêm Mạc hỏi: “Anh muốn nhìn nó một chút sao?”

Hứa Khiêm suy nghĩ một hồi, nói: “Cậu cách xa một chút chụp cho tôi đi, tôi sợ đánh thức nó.”

Vì vậy một lúc sau, y nhận được bức ảnh chụp một cục lông, Mễ Tô vùi ở trong ổ mèo, lộ ra đệm thịt trắng mập.

Hứa Khiêm cảm giác mình được chữa lành: “Thật đáng yêu.”

“Quá xinh đẹp, huyết thống rất tinh thuần.” Nghiêm Mạc nói: “Chờ lớn rồi, có thể mang đi dự thi.”

Hứa Khiêm tự hào, hưng phấn đi tìm hiểu cả đồng cuộc tranh tài, lần lượt nhấn cho Nghiêm Mạc xem: “Tôi thấy cái này rất tốt, cậu xem con mèo quán quân này rất xinh đẹp... nhưng không xinh đẹp bằng Mễ Tô nhà chúng ta!”

Người kia nhìn ghi chép nói chuyện phiếm đầy màn hình, đột nhiên có chút buồn cười

Hứa Khiêm còn nói: “Chiều mai tôi không có chuyện gì, đi đến chỗ cậu thăm Mễ Tô một chút được không? Còn có đội xây dựng đã hẹn xong xuôi, cuối tuần đến nhà, cậu tới chỗ tôi nói với bọn họ cụ thể phải sửa thế nào một chút...”

Hai người hàn huyên một mạch tới nửa đêm, mới chúc ngủ ngon với nhau

28. Chương 27

Hôm sau Hứa Khiêm hoàn thành công tác sớm, buổi trưa liền lái xe chạy tới nhà Nghiêm Mạc. Khi người kia nhìn thấy y còn hơi lấy làm kinh hãi, vừa mới muốn nói chuyện, Hứa Khiêm đã rất tự nhiên đập cửa đi vào: “Làm gì đấy? Thơm quá mà...”

Nghiêm Mạc vừa mới làm xong đơn đặt hàng này của Hứa Khiêm, định cho mình nghỉ ngơi gần nửa tháng, lúc này đang ở nhà hầm xương sườn, toả đầy mùi vị nước tương trong không khí.

Hứa Khiêm không kịp ăn cơm, lập tức cũng hơi đói bụng, liền mặt dày cạo Nghiêm Mạc.

Nghiêm Mạc không từ chối được, cũng tùy y.

Kết quả một mình Hứa Khiêm xử lý hơn phân nửa xương sườn, lại ăn ba chén cơm, xong xuôi ưỡn bụng dựa trên ghế salon, dùng bánh ăn dặm đùa với Mễ Tô. Chỉ nửa ngày không gặp, y cũng đã rất nhớ, hôm

nay nhìn dáng dấp lẩn qua lẩn lại của chú mèo nhỏ, tâm tình cực kì tốt, hỏi Nghiêm Mạc có muốn ăn hải sản hay không, lân cận mới mở một tiệm ăn, mùi vị tương đối khá.

Quán ăn kia rất nổi danh, từ trước đến nay phải đặt trước chỗ ngồi, Nghiêm Mạc nhú mày muốn cự tuyệt, Hứa Khiêm lại nói là để trả bữa cơm này.

“Cậu không muốn nợ tôi cái gì, tôi cũng không muốn nợ cậu, cậu một lần, tôi một lần, như thế mới công bằng... A!” Vừa mới dứt lời, y đã bị móng vuốt nhỏ của Mễ Tô cào một chút, trên mu bàn tay có ba đường vết máu. Chú mèo có chừng mực thu móng vuốt lại, trừng cặp mắt to màu lam, vô tội nhìn người ta, muốn trách cứ cũng không thể nói ra miệng.

Hứa Khiêm hít một hơi, từ trong mấy vật được mua chọn một cái trụ cào móng bằng gỗ thả tới trước mặt nó: “Ngoan, chơi cái này.”

Mễ Tô meo một tiếng, có chút ghét bỏ gãi gãi.

Từ lúc ở chỗ Lâm Ngữ Khê, Mễ Tô cũng đã biết dùng cát vệ sinh cho mèo, nhưng đi tới chỗ mới còn chưa thích ứng được, vẫn thích phóng uế khắp nơi. Hai người không xem chừng, thăm trải sàn của Nghiêm Mạc đã có một bãi màu vàng, Hứa Khiêm nhìn sắc mặt của hắn cũng cảm thấy xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng: “Lát nữa tôi sẽ mua một tấm thảm đưa tới cho cậu...”

“... Không cần, anh ôm mèo vào toilet, tôi sẽ thu dọn.”

Vì vậy Hứa Khiêm ở trong toilet trêu chọc chơi đùa với mèo, Nghiêm Mạc hì hà hì hục tẩy tắm, càng tẩy càng cảm thấy quyết định của mình quá kích động — Hắn vốn không muốn quan hệ với đối phương trở nên thân mật như thế này, lúc trước hai người là tình địch, bây giờ không chỉ lên giường, còn cùng dưỡng một con thú nuôi... Con thú nuôi kia còn phạm quy một cách đáng yêu, khiến hắn hoàn toàn không có cách nào từ chối, kết quả là, hắn xoắn xuýt không ngừng giữa “bản tính miêu nô” và “vạch rõ quan hệ”, vị đương sự kia còn cố ý không có nửa điểm tự giác, vẫn hầu như mỗi ngày chạy qua đây, thỉnh thoảng không tới, cũng muốn trò chuyện nửa tiếng trên WeChat mới ngủ.

Hứa Khiêm nghĩ rất đơn giản — bạn vuốt pháo hay bạn giường, ngoại trừ làm tình, còn có thể có quan hệ bạn bè, dù sao cho tới hiện tại ở chung coi như cũng thoải mái, hơn nữa tay nghề nấu cơm của Nghiêm Mạc... thật sự không tệ.

Hứa Khiêm cũng không phải sẽ không nấu, chỉ là y cầm dao không vững lắm, lần trước thiếu chút nữa cắt tay, hơn nữa phần lớn thời gian y đều không ở nhà, không hợp ở công ty, thì xã giao các nơi, thỉnh thoảng rảnh rỗi, không phải ngâm nước thì đi tìm một đám hồ bằng cầu hữu HAPPY, ngày trôi qua thối nát, cũng may vận khí không tệ, coi như thuận buồm xuôi gió.

Đảo mắt lại non nửa tháng trôi qua, ngày trùng tu đã được định, Hứa Khiêm cũng từ từ bắt đầu bận rộn. Nhưng y không bỏ được Mễ Tô, vẫn cứ dành ra được một chút thời gian từ trong kẽ rảnh mà đi thăm, có lần thậm chí chưa an vị thì chuông đã reo, bỏ đồ ăn mới mua cho mèo xuống, liền vội vàng vàng rời đi.

Bởi vì nhà kia của y ở cách xa trung tâm thành phố, mỗi ngày đi tới đi lui cũng phải hơn mấy chục phút, rất tốn thời gian.

Có một lần y nằm úp sấp trên bàn làm việc ngủ thiếp đi, Giang Thành Vọng tiến vào mới tỉnh, nhìn ông chủ cặp mắt đỏ au ngáp cả ngày, trợ lý tri kỷ Tiểu Giang đưa ra một đề nghị: Mướn một phòng ở tạm ở lân cận.

Kỳ thật bỏ đi thời gian đi thăm Mễ Tô, chỉ đi chỉ về cũng không sao, nhưng hiện giờ nếu đã như vậy, Hứa Khiêm cũng không thiếu chút tiền này, lập tức nói với hắn: “Cậu tìm một hộ trong tiểu khu Thục Dương cho tôi.”

Tiểu khu Thục Dương là nơi ở của Nghiêm Mặc, cách công ty bọn họ hơn mười phút đi tàu điện ngầm, xem như là tương đối gần.

Giang Thành Vọng gật đầu ghi nhớ, qua hai hai ngày sau lại nói, vị trí phòng ở tiểu khu rất sát sao, có lẽ không tìm được nhanh như vậy.

Dù sao sát vách là trung tâm thành phố, giá phòng cao dọa người không nói, còn rất hiếm hoi trong thị trường*, hơn nữa không có ý định ký hợp đồng dài hạn, trong lúc nhất thời vẫn không tìm được chủ cho thuê nhà.

(*Rất hiếm hoi trong thị trường (): có 3 nghĩa: (1) Người tiêu dùng sẵn sàng trả giá cao để mua nhưng sản phẩm không hợp với yêu cầu // (2) Sản phẩm đắt tiền và không có người tiêu dùng muốn mua // (3) Một dự đoán khả quan về giá cả thị trường, nhưng số tiêu thụ không nhiều và không phụ thuộc vào sự lên xuống của giá cả. Ngoài ra thành ngữ này thường để dùng để chỉ những sản phẩm số lượng hiếm hoi, cầu nhiều hơn cung)

Hứa Khiêm nghe được liền nhúc nhích đầu, phát tay ý bảo hắn mau lên.

Kết quả là đợi đến khi dự án trong tay cũng đã xong xuôi, vẫn không thể tìm được.

Vừa thu vào một khoản lợi nhuận, số tiền không nhỏ, Hứa Khiêm hết sức vui vẻ, tổ chức tiệc ăn mừng trong công ty, do Lâm Ngữ Khê lo liệu, cùng với mấy cô bé trang trí công ty thật đẹp đẽ, bày đầy hoa tươi và ruy băng, ngay cả trên bàn làm việc của Hứa Khiêm, cũng đặt một bó hoa hồng.

Sau khi y vào cửa còn ngăn người ra một lúc, lập tức nở nụ cười.

Hứa Khiêm thích hoa hồng, rất thích.

Bởi vì đó là loại hoa mà mẹ y thích nhất.

Toàn bộ công ty chỉ có Giang Thành Vọng cùng Lâm Ngữ Khê biết điều này, cho nên cái này nhất định là tác phẩm của bọn họ, Hứa Khiêm nhìn bông hoa đỏ thắm kia, trong lòng có vài phần xúc động, có vài phần buồn bã.

Giờ đây, vươn tay là mẹ có thể lấy được thứ mình hằng mong suốt nửa đời người*.

(*Nguyên văn “ ”: Nguyệt bí câu này nên đi nhờ cao nhân giúp đỡ và được bạn Linh Linh trên fb chỉ điểm ra như thế.)

Hứa Khiêm theo họ mẹ.

Mà lúc mẹ Hứa sinh ra y, chỉ mới 17 tuổi.

Đó là một câu chuyện tục tĩu máu chó không nở nhắc lại — một cô học sinh giỏi tương lai xán lạn yêu một cậu trai nghèo, sau khi khăng khăng kết hôn vì có con, lại có một kết thúc đầy bi kịch.

Mẹ y — Hứa Trình Dung tự sát, sau khi cưới mười mấy năm bà mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng, cuối cùng sinh ra ảo giác cùng ảo thanh*, nghĩ máu thành hoa hồng, cắt đứt động mạch của chính mình.

(*Ảo thanh (): hay còn gọi là ảo giác thính giác, triệu chứng: nghe những âm thanh ở trong đầu, như tiếng người nói, tiếng chuông, tiếng còi,...)

Hôm đó, vừa vặn là Ngày của Mẹ, Hứa Khiêm vất vả làm việc vất ở ngoài cả một ngày mới mua được một cành hồng về nhà, định đưa cho mẹ y.

Mười mấy năm trôi qua, cảnh tượng địa ngục kia vẫn rõ ràng ở trước mắt như cũ, khuôn mặt của mẹ dần dần mơ hồ, chỉ có màu đỏ sặc sỡ của cánh hoa vẫn chói mắt.

Hứa Khiêm nhắm chặt mắt.

Cũng may, y vẫn thoát ra được.

Hôm nay y đã có thể sinh hoạt giống người bình thường, có thể cười, có thể khóc, chỉ là thỉnh thoảng sẽ cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Bi kịch của cha mẹ khiến y triệt để mất hết hy vọng vào hôn nhân, Hứa Khiêm không muốn kết hôn, càng không nghĩ đến chuyện có con — cho nên, y nuôi một con mèo.

Mấy ngày ngắn ngủi, Mễ Tô đã hoàn toàn trở thành người nhà của y, khi những thứ ồn ào qua đi biến thành chỗ dựa duy nhất trong đêm tối vắng người.

Ngón tay vuốt ve cánh hoa hồng đỏ thắm, y phục hồi tinh thần lại từ trong ký ức, sau một lúc lâu, khe khẽ thở dài.

“BOSS tại sao anh còn ở đây ah! Tất cả mọi người đang đợi anh, chị Ngữ Khê nói, nhất định phải do anh tự mình chủ trì... Aiz ông chủ, mắt anh sao đỏ vậy? Có phải mệt mỏi không?”

“... Không có việc gì, vừa mới nói đến đâu?” Hứa Khiêm cong khoé môi, nụ cười làm nhạt đi sự bi thương, làm những hồi ức không đẹp dễ kia, cũng bị tẩy đi.

Chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi.

Hôm nay y sống rất tốt.

29. Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hứa Khiêm bị một đám thanh niên trẻ tuổi vây quanh bắt lên sân khấu, vốn định lên nói lời mở đầu nghiêm túc một chút, lại thường xuyên bị người ta hi hi ha ha cắt ngang, cuối cùng bóp trán bất đắc dĩ nhìn Lâm Ngữ Khê cuối cùng đã cướp chủ đề của y: “Cô cứ lên nói là được rồi.”

Người kia cười híp mắt nhìn y: “Vậy đâu được chứ, là lão tổng, đương nhiên anh phải nói chuyện... Nếu không nói được, vậy hát một bài hát cho chúng tôi đi!”

Cô vừa dứt lời, dưới đài đều là tiếng phụ hoạ, còn có chút nghịch ngợm huýt sáo lên. Hứa Khiêm dở khóc dở cười: “Thì ra mấy người ở đây chờ tôi là vì như vậy phải không?”

Giang Thành Vọng dẫn đầu quát rồi: “Hát một bài! Hát một bài!”

Cuối cùng Hứa Khiêm vẫn thoả hiệp, y hất tóc, tháo cà vạt ra: “Nói đi, muốn nghe gì?”

Dưới sân khấu toàn tiếng thét chói tai, còn lộn xộn đề cử cái gì cũng có, nào là Chiếc Giày Trượt, Trái Táo Nhỏ... Về sau Hứa Khiêm không chịu nổi nữa, vung tay lên, hướng về phía người điều chỉnh âm thanh ở bên kia nói to: “Phát nhạc ngẫu nhiên đi.”

“Cái này không được đâu lão tổng! Ngộ nhớ ra một bài anh không biết, vậy phải làm sao...”

“Lo nhiều vậy làm gì chứ? Không biết thì liền cắt ngang bài hát, tôi xem có ai dám ngăn cản tôi.” Xong rồi nhìn đảo một lượt dưới sân khấu, quả thật không có mấy người lên tiếng. Trong lòng Hứa Khiêm cười thầm, vừa mới muốn nói chuyện, một khúc nhạc dạo quen thuộc đã vang lên...

Lại là một bài hát phổ biến nhất khắp mọi nơi.

Lúc đó Hứa Khiêm ngại lời bài hát này quá mức phô trương, chỉ dứt quãng nhớ vài câu, hôm nay theo giai điệu hát, cũng vẫn miễn cưỡng có thể theo kịp. Y hát vốn cũng không tồi, hôm nay lại tận lực đè thấp âm điệu xuống, giữa sự sâu lắng mang theo một chút âm sắc husky, càng gọi cảm đến cực độ. Mấy cô bé ở dưới sân khấu hoan hô đến khản giọng, Hứa Khiêm hát xong còn gọi người đem nước cho mấy cô uống, lại nói vài câu để kích động bầu không khí lên, lúc này mới xuống sân khấu.

Dưới sân khấu, y kéo Lâm Ngữ Khê qua nói: “Buổi tối mang mọi người ra ngoài ăn một bữa ngon, vui chơi cho đã một hồi, chi phí do tôi chi trả.”

“Anh không đi sao?”

Hứa Khiêm lắc đầu: “Tôi không can thiệp vào chuyện của mấy thanh niên trẻ các người... Tôi phải đi qua nhà kia thăm mèo.”

Lâm Ngữ Khê phì cười, phát phát tay: “Đi đi đi đi, nhớ trao đổi tình cảm với vị “cha” khác nhiều vào...”
Hứa Khiêm sững sốt một chút, ho nhẹ hai tiếng: “Hai chúng tôi không phải là loại quan hệ đó.”

Lâm Ngữ Khê mập mờ nháy mắt mấy cái: “Trước kia nghe Tiểu Giang nói, anh còn tìm phòng ở gần nhà hẳn. ‘Con trai’ cũng cùng nhau nuôi, hai người các anh dự định khi nào sống chung?”

“Phòng ở là bởi vì... Bỏ đi, nói ra cô cũng không biết.” Hứa Khiêm buồn bực nắm tóc: “Tóm lại ở đây sẽ giao cho mấy người, chơi cho vui vẻ, nếu có người hỏi, thì nói thân thể tôi khó chịu nên đi trước...”

Lúc Hứa Khiêm rời khỏi công ty đã hơn tám giờ, đến nhà Nghiêm Mạc đã gần tới chín giờ. Người kia mua đồ ăn trở về dọc đường bị kẹt xe, khi về đến nhà chỉ thấy có người thà thà thụt ghé trên cánh cửa, sợ hết hồn.

“Khụ khụ...”

Hứa Khiêm bị người kia phát hiện có chút ngượng ngùng, nói cà lăm: “Tôi, tôi nghe Mễ Tô kêu ở bên trong...” Xong rồi đặc biệt chủ động giúp hắn cầm đồ đặc.

Nghiêm Mạc im lặng liếc nhìn y, giao bao lớn bao nhỏ vào tay y, dùng chìa khoá mở cửa.

Quả nhiên Mễ Tô đang ở cửa, lúc này vui mừng chạy ra, uốn éo kêu, nũng nịu cọ cọ gấu quần của Hứa Khiêm.

Hứa Khiêm không thể chờ nữa tiếp tục chơi với nó, một lát sau, y thấy Nghiêm Mạc trên người mang tạp dề đi qua, mới hỏi: “Cậu chưa ăn cơm?”

“Dọc đường kẹt xe, không có thời gian ăn.” Trở tay cột dây lại, Nghiêm Mạc chọn một vài thứ trong số đồ ăn mua về hôm nay, ngẩng đầu chỉ thấy Hứa Khiêm ôm mèo, trơ mắt nhìn hắn, không khỏi có chút buồn cười: “Không phải công ty có tiệc ăn mừng sao? Anh không đi?”

Hứa Khiêm làm bộ đáng thương nói: “Tôi đây không phải là vì vội vàng chạy về thăm nó sao... nên không đi.”

Mễ Tô liếm liếm cằm y, meo một tiếng.

Nghiêm Mạc hơi bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ, trong lòng không biết sao mềm nhũn liền nói: “VẬY... tôi giúp anh làm chút gì đó.”

Hứa Khiêm tiến tới phía trước hôn hắn một cái, khen: “Nghiêm Tiểu Mạc cậu quá đảm đang! Thật muốn cưới cậu về nhà...”

Khi y nói lời này rõ ràng không suy nghĩ nhiều, Nghiêm Mạc lỡ đi có chút lúng túng quá độ, đi vào nhà bếp: “Anh có kiêng kị cái gì không? Lòng trứng gà có cần chín...”

Hứa Khiêm ôm Mễ Tô đứng ở cửa, một hơi trả lời tất cả các vấn đề, lại nhéo nhéo cái đệm thịt mềm mềm: “Hình như nó đói bụng phải không? Tôi sẽ đút cho nó ăn gì đó, cậu để đồ ăn cho mèo ở đâu?”

“Trong tủ bát cạnh TV, hộp thứ ba từ dưới lên. Mễ Tô còn nhỏ nên sức ăn không nhiều, tôi có để một cái thìa ở bên trong, anh lấy cái muỗng nhỏ ra, dùng nước ấm tráng qua, đút từng chút một, nhất thiết đừng ăn nhiều...” Đầu này Nghiêm Mạc vừa nấu nước vừa thái rau, còn không quên dặn dò: “Vừa vừa là được rồi, không cần ăn quá no, ngộ nhỡ tiêu hoá không tốt sẽ xảy ra vấn đề.”

Hứa Khiêm nghiêm túc nghe hết, cẩn thận lấy một ít cho vào bát ăn của mèo, sau khi chuẩn bị xong trả lại cho Nghiêm Mạc xem: “Như vậy được không?”

“Hơi nhiều.”

Hứa Khiêm dùng chiếc thìa hất một chút ra ngoài.

Nghiêm Mạc gật đầu: “Đủ rồi, đi đút đi...”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe tiếng ùng ục truyền tới từ trong nồi, quay đầu lại nhìn là nước sôi tràn ra, vội vàng đưa tay muốn tắt lửa, kết quả bị nước làm phỏng, lập tức đỏ một mảng lớn.

Hứa Khiêm sợ hết hồn, buông bát cho mèo xuống một bước phóng tới phía trước, nắm lấy tay hắn dội nước lạnh xuống, vừa dội vừa mắng: “Cậu ngốc hử! Không thấy nước đều trào ra ngoài cả sao? Găng tay cách nhiệt ở ngay bên cạnh sao cậu không dùng chứ?”

Nghiêm Mạc bị y nói hơi sững sốt: “Chỉ là nóng một chút thôi, không sao đâu...”

Hứa Khiêm nặng nề chặc một tiếng: “Con mẹ nó cậu không tiếc cái tay vẽ tranh, chờ thật sự xảy ra chuyện gì chỉ có cậu khóc đi. Trong nhà có thuốc không? Có thì tự mình bôi đi, còn lại giao cho tôi.” Nói rồi đeo găng tay vào, chỉnh lại ngay ngắn cái nồi nóng bỏng tay, ném nguyên liệu nấu ăn phù hợp vào.

Đầu đầy mồ hôi giăng co hồi lâu, vừa quay đầu lại phát hiện Nghiêm Mạc vẫn còn ở đây, Hứa Khiêm có chút không nhận được: “Vì sao cậu vẫn còn ở đây chợt vào nó?”

Người kia đặc biệt ngờ vực nhìn y: “Anh sẽ làm sao? Cái này là muối, cái này là...”

“Cậu cho tôi là đứa bé ba tuổi hử? Anh đây nể mặt bộc lộ tài năng cho cậu, cậu đi xử lý tốt cái tay của mình đi, ngoan ngoãn đợi, à đúng rồi, thuận tiện dứt cho Mễ Tô...” Hứa Khiêm nói, vớt rau cải đã được hâm nóng ra, xé một hũ súp gà cô đặc⁽¹⁾ bỏ vào, bắt đầu nấu canh.

Nghiêm Mạc nhìn y như vậy, cũng liền không nói gì, thành thành thật thật đi ra ngoài.

Một lát sau, Hứa Khiêm bưng đồ đã nấu xong xuôi lên bàn, gọi nghiêm Mạc tới dùng cơm.

Người kia vốn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận bị kịch, kết quả sau khi ném thử một tiếng bất ngờ phát hiện mùi vị cũng không tệ lắm: “Thì ra anh biết nấu ăn hử.”

“Dĩ nhiên rồi, trước đây thời điểm còn nghèo không mua nổi thức ăn nhanh, liền mua chút nguyên liệu nấu ăn tự mình pha chế.” Hứa Khiêm cười cười: “Về sau có tiền, hiển nhiên không cần túng quẫn như vậy nữa, không phải gọi thức ăn ở ngoài thì đi ra ngoài xã giao, thời gian ở nhà cũng không nhiều.”

Ngọn đèn vàng nhạt, chiếu khắp gian phòng ấm áp, y nhìn lòng đỏ trứng lòng đào nổi lên trên bề mặt, cúi đầu cắn một miếng.

Hơi lạnh của trứng lòng đào tràn ra, miệng đọng lại đầy mùi hương.

Hết chương 28

(1) Hũ súp gà cô đặc ():

30. Chương 29

Chờ cơm nước xong, việc rửa chén của Nghiêm Mạc bị Hứa Khiêm tiện thể nhận làm hết, nam nhân khí phách phần chần thường ngày bây giờ lại cởi áo khoác ra, thành thành thật thật vén tay áo lên, hai tay chà xát bọt biển rửa chén. Nghiêm Mạc đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, vẫn có loại cảm giác không thật.

Hắn tưởng rằng loại người... như y, sẽ không thêm để ý đến việc nhà, tuy cũng đã nghe nói qua Hứa Khiêm dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, nhưng so với lời đồn đại lưu lại trước đây, thật sự là ——

“Răng rắc!”

“...” Hứa Khiêm hơi ngượng ngừng nhìn mảnh sứ bị vỡ nơi lòng bàn chân, khẽ ho nhẹ hai tiếng: “Chút nữa tôi sẽ bảo Tiểu Giang mua cho cậu hai cái mới...”

Nghiêm Mạc im lặng nhìn y, trong ánh mắt loé ra tâm tình “tôi biết mà”, sau một lúc lâu hần thở dài một tiếng, che mặt.

Hứa Khiêm dọn dẹp mảnh vụn trên đất, sau khi rửa hết toàn bộ chén bát còn lại liền cất vào trong tủ, chột dạ kéo hần rời khỏi nhà bếp.

Mẽ Tô ngồi phịch ở trên ghế salon lộ ra cái bụng nhỏ, từ xa nhìn lại giống như một cái chăn, Hứa Khiêm ôm lấy đặt nó trên đùi, khi có khi không gãi cầm, chú mèo nhỏ phát ra mấy tiếng khò khè nho nhỏ, thoạt nhìn rất ư thoải mái.

“Mấy ngày nay tay cậu không thể đụng vào nước, tôi sẽ nói Tiểu Giang tìm một người giúp việc tạm thời...”

Nghiêm Mạc nhú nhú mày: “Không cần, chỉ là phỏng chút mà thôi, tôi không có yếu ớt như vậy, không nhọc Hứa tổng phí tâm.”

Hứa Khiêm trầm mặc vài giây, lần nữa nặn ra một nụ cười. Y bỏ Mẽ Tô xuống, vươn tay ra phác thảo cầm của Nghiêm Mạc, ngả ngớn nói: “Trước đây không phải gọi ‘ca’ sao? Thế nào xuống giường liền không nhận nữa vậy?”

Người kia chăm chăm nhìn y, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, vừa muốn mở miệng đã bị Hứa Khiêm hôn lên, sau khi phản kháng mấy tiếng dừng dừng không có hiệu lực, bị ấn ngã xuống ghế salon.

Hứa Khiêm hơi đè trên người hần, đầu gối đẩy mở hai chân ra, đặt tại thứ yếu ớt ở trong quần chậm rãi cọ xát. Vài âu phúc phát ra tiếng ma sát, trộn lẫn với tiếng nước bọt quần quýt càng trở nên cực kì ám muội, ngực Nghiêm Mạc phập phồng, một luồng nhiệt từ ngực dần dần đi xuống, từ từ tụ lại ở bụng dưới, cuối cùng hoá thành dục vọng đốt người, găm thét cắn nuốt lý trí.

Theo bản năng, hần vươn tay ra, ôm sát người hơi lộ ra vòng eo gầy gò trên thân mình, hé miệng nghênh đón cái lưỡi trơn tru giấy lụa kia, bọn họ cắn xé múi môi lẫn nhau, vừa ôn nhu lại hung ác, quyến luyến liếm láp vết thương trầy da, nuốt vào tất cả toàn bộ tia máu.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Nghiêm Mạc nghe được tiếng tim đập rõ mồn một của nhau, kịch liệt, lửa nóng, từng chút từng chút một, giống như liên tục đánh trống không ngừng —— thân thể ấm áp quần lấy nhau, quần áo cởi xuống, khuôn ngực trần trụi dán sát, lúc mồ hôi chảy xuống hần nhìn thấy một đôi mắt trong suốt, Hứa Khiêm đang cười nhìn hần, ánh mắt như nước, khiến cho người ta có một loại ảo giác thâm tình.

Hầu kết của Nghiêm Mạc lẫn lên lộn xuống, hạ thân trường to đến phát đau, hần đê lấy gáy của người kia, hung hăng hôn sâu hơn. Hơi thở nóng ướt phun ra kề bên, khí oxi từ từ bị éo khô, cảm giác mê muội xen lẫn sự gào thét dục vọng, không liên quan đến lập trường, càng không liên quan đến tình ái, đây chỉ là hai người đàn ông bị dục vọng trực tiếp đốt người, nói trắng ra là phát tiết...

Thế thôi.

Không biết khi nào thì lẫn đến trên giường, cũng không có sức đi phân rõ. Khi Hứa Khiêm bị đẩy xuống chỉ có một ý nghĩ: Mụ nội nọ cuối cùng cũng làm ở trên giường!

Trừ bỏ lần đầu tiên không phải là kỷ niệm tốt đẹp gì cho lắm, hai người từ phòng khách lẫn đến phòng tắm, sau khi dùng đủ mọi loại tư thế, ngày hôm sau toàn thân khó chịu giống như bị nghiền qua. Cho nên hôm nay rất cuộc đi một con đường bình thường, y còn có hơi xúc động, hai tay ôm lấy bờ vai của Nghiêm Mạc, thoải mái mở rộng chân, mặc cho đối phương lột đi quần tây dùm đó.

Nghiêm Mạc nằm ở trên người Hứa Khiêm, hung ác lưu lại đủ loại vết tích, người kia đã sớm quen với sự khác biệt giữa lúc ân ái và lúc bình thường của tiểu tử này, lười biếng đón nhận, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn, gợi cảm động lòng người, mang theo một chút thờ ơ, Nghiêm Mạc đã cực kì cứng rắn, hần hận không thể đắm vào ngay bây giờ, thao người này đến khóc.

Đối với lần này, Hứa Khiêm không chút do dự đập hần một cái, ra lệnh: “Bôi trơn đã.”

Người kia thở hổn hển hai hóp, tay run run kéo tủ đầu giường ra, lấy ra một cái hộp mới từ bên trong.

Hứa Khiêm cười phụt ra tiếng, y chống lên giường hơi ngồi dậy, cẳng chân vẫn còn ở trên không trung, giẫm lên vai của đối phương, ngón chân từng chút từng chút một cọ lên cổ áo, cọ đến khi đỏ một mảng.

“Lần này ngược lại cậu chuẩn bị đầy đủ... nói đi, mua lúc nào?”

Nghiêm Mạc buông mắt xuống, nhìn đến cái chân nơi ngực kia: “... Sau lần trước.”

Hứa Khiêm đoạt lấy đồ kia nhìn vào hai mắt, dùng hàm răng xé giấy bọc, phụt một cái nhổ ra: “Nào nào nào, anh đây dạy cho cậu...”

Y vừa nhắc chân, ôm lấy Nghiêm Mạc áp sát lại phía trước một chút, một chân quỳ trên nệm. Hứa Khiêm nở nụ cười, với chân ra toàn tâm toàn ý đập lên chỗ đang gõ lên trong quần đối phương: “Tự mình cỡi.”

Người kia trợn mắt nhìn y liếc mắt một cái, nhưng cũng ngoan ngoãn kéo quần xuống, tính khí đã hoàn toàn cương cứng vọt ra ngoài, vỗ bốp một tiếng vào mu bàn chân y.

Hứa Khiêm ghét bỏ chà hai cái, mắt nhìn thấy cần cổ đối phương đều đỏ lên, mới cười mở nắp đệm bình

thuốc bôi trơn, một lần đổ ra nửa bình.

Nghiêm Mạc theo bản năng run rẩy một chút, thân thể hơi rùng mình, Hứa Khiêm hôn hấn một cái: “Nhấn nài.” Lúc này mới vươn tay ra, chậm rãi cầm lấy tính khí ướt đầm, nhẹ nhàng vuốt một cái.

Bởi vì có dầu bôi trơn, lực ma sát giảm xuống, nhưng kích thích không bớt đi một tí nào. Nghiêm Mạc rên lên một tiếng, ddầu chôn ở trên vai của đội phương cộ mấy cái, lại bị Hứa Khiêm quay lại: “Nhìn cho kỹ...”

Y chà sát dương vật của Nghiêm Mạc mấy cái, mãi cho đến sau khi đầu ngón tay cũng đều dính đầy dầu bôi trơn, mới chậm rãi đặt tới chỗ đang khép chặt kia của mình.

Hứa Khiêm liếm liếm môi: “Nào, cắm vào đi.”

Thanh âm của y rất thấp, mang theo một chút giọng khàn khàn, Nghiêm Mạc nghe được bụng dưới liền nóng lên, ngón tay khẽ động, mượn dầu bôi trơn dễ dàng tiến vào nửa ngón, Hứa Khiêm ôm lấy cổ hần, vỗ vỗ lưng.

Y ghé sát lại lỗ tai hần, phát ra âm thanh gợi cảm khiến người ta phát cuồng, gần từng chữ: “Lúc mới bắt đầu... không nên qua nóng vội, vào từng ngón một, nếu không tiếp sau đó ai cũng không thoải mái...”

Nghiêm Mạc nhỏ nhẹ ừm một tiếng, đỏ từ cổ đến tận mang tai, khẩn trương đến nhắm mắt lại. Hứa Khiêm cảm thấy lúc tiểu tử này xấu hổ thật vô cùng dễ thương, nhịn không được trêu hần: “Thế nào, nhiệt độ trong thân thể của anh đây có nóng không? Có chặt hay không?”

Đỉnh đầu Nghiêm Mạc đã sớm bốc hơi, hô hấp càng trở nên gấp gáp, ngón tay đang cắm trong thân thể rút lại, bị tràng thịt quần lấy, truyền tới độ ẩm khiến cả người hần nóng lên.

Hứa Khiêm cắn lỗ tai của hần nói: “Trừ cậu ra, mặt sau của tôi đây... chưa từng có người nào từng chạm vào, tiểu tử cậu gặp được vận may... ừm...” Y thở phào nhẹ nhõm, hơi thở ẩm ướt phả ra khiến toàn thân Nghiêm Mạc nổi da gà, mũi hít hít, giống như muốn khóc.

Hứa Khiêm cười mấy tiếng, nắm cổ tay hần chậm rãi cắm vào mấy cái, chờ sau khi đã hoàn toàn thích ứng mới nói: “Rồi... tiến vào cả ngón đi.”

31. Chương 30

Nghiêm Mạc nghe lời làm theo, hai ngón tay chen vào giữa tràng đạo nhỏ hẹp, so với lúc trước khó khăn hơn nhiều. Hứa Khiêm ôm cổ hần khẽ thở hổn hển, chân mày hơi nhíu lại, xem ra cũng tiếp nhận không được dễ dàng cho lắm.

“Từ từ... động một cái, tìm tuyến tiền liệt của tôi...” Y vừa nói, còn điều chỉnh góc độ tay của Nghiêm Mạc, bộ dáng thành thật chỉ bảo: “Giống như vị trí này sẽ không quá sâu, cậu không cần vội vàng đi vào trong đâu, tìm tòi thêm một chút... Đờng...”

Nghiêm Mạc cắn cổ y: “Là ở đây sao?” Xong rồi lại đâm một cái.

Hứa Khiêm thoải mái đến cả người run lên, bắp đùi cũng căng thẳng, tính khí cũng run lấy bầy ngẩng đầu lên, hích vào trên bụng.

“Đúng... chính là... A!” Y chìa tay ra nắm lấy căn kia của mình, vuốt hai cái, thúc giục: “Tiếp tục.”

Nghiêm Mạc híp mắt một chút, không biết sao đột nhiên nhớ tới lần hai người vô tình gặp nhau ở nhà hàng, khi đó Hứa Khiêm vì giả bộ còn đặc biệt đeo kính thường, phối hợp với một bộ âu phục tinh xảo, bộ dáng thật sự có vài phần nhã nhặn tinh anh.

Nghĩ tới đây, ngón tay cắm ở trong huyết thịt giật giật, quây đến bên trong vang tiếng lồm bồm, vừa vuốt ve tràng thịt mềm nóng, hần hân cảm Hứa Khiêm, nói: “Hứa ca, tôi muốn thấy dáng vẻ đeo mắt kính của anh.”

Thanh âm của Nghiêm Mạc rất êm ái, âm cuối hơi kéo dài ra, mang theo một chút nũng nịu. Hứa Khiêm ừ một tiếng, hé mí mắt nói: “Sao đột nhiên nhớ tới việc này?”

“Tôi nghĩ đến... lần nọ chúng ta ở nhà hàng.” Nghiêm Mạc nhìn y, trong mắt loé ra một ánh sáng khác thường: “Lúc đó tôi đã cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?”

“... Cảm thấy người như anh thật đáng ghét.” Rõ ràng là một nhà giàu mới nổi không có thưởng thức gì, lại cố tình giả bộ làm ra vẻ đứng đắn. Nghiêm Mạc không nói ra về sau, hần chỉ tùy ý khuấy động ngón tay, dịch bôi trơn trào ra theo cổ tay chảy xuống, ướt nhẹp.

Hứa Khiêm cười một tiếng, căn bản đã thông suốt suy nghĩ trong lòng tiểu tử này —— đều là đàn ông, Nghiêm Mạc luôn giả bộ đứng đắn, thời khắc mấu chốt vẫn dựa vào nửa người dưới để suy nghĩ, hơn nữa bây giờ ánh mắt đối phương như một con sói, hận không thể ăn sống y.

Vì vậy y buông tính khí đang nắm trong tay ra, bôi dịch thể lên trên gương mặt đó: “Bây giờ còn đáng ghét không?”

Nghiêm Mạc hơi không được tự nhiên nghiêng đầu, không lên tiếng.

Hứa Khiêm cười haha quay đầu hần lại: “Thật ra không chỉ đáng ghét đi? Có phải đặc biệt muốn xé áo

quần của tôi ra, bổ nhào xuống đất, dùng cấn vừa cứng lại vừa thô kia hung hăng chen vào, làm đến lúc tôi không nói ra lời phải không?”

Nghiêm Mạc nhìn y chăm chăm, đột nhiên mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Anh... đây là anh đang khen tôi sao?”

Hứa Khiêm ngơ ngác một giây rồi cười to lên.

Y vừa cười vừa hôn lên mặt đối phương: “Mẹ kiếp Nghiêm Tiểu Mạc, sao cậu đáng yêu như vậy! Đùa chết tôi!”

Ánh mắt Nghiêm Mạc hơi trốn tránh, trả thù bằng cách dùng thêm chút lực, cấn vào khiến toàn thân Hứa Khiêm run rẩy không ngừng.

“Anh, anh đừng cười...”

Hứa Khiêm vừa run vừa không nhận được cười, thiếu chút nữa đau sốc hông, miệng huyết phía dưới bị đâm đã hoàn toàn mở ra, hai ngón tay ra vào không chút áp lực, cùng kéo ra chất bôi trơn vang lên tiếng nước phốc phốc. Y dựng thẳng thắt lưng nâng người lên một chút, đè đầu Nghiêm Mạc xuống dán trên bộ ngực phập phồng: “Liếm.”

Người kia há miệng nhẹ nhàng cấn một cái, đầu lưỡi quấn quanh, bao lấy đầu vú nhỏ liếm mát. Hứa Khiêm được phục vụ đến thoải mái, đặt cằm trên đỉnh đầu Nghiêm Mạc: “Mắt kính ở đâu?”

Trong miệng Nghiêm Mạc còn ngậm lấy vật kia, nói chuyện hơi âm ờ: “Ngăn kéo... đầu giường ấy.”

“Cậu là Doraemon à, cái gì cũng có...” Hứa Khiêm xoa xoa gáy hần, duỗi cánh tay dài ra với lấy, Nghiêm Mạc thừa cơ cấn xương quai xanh y, nặng nề hít một hơi.

Hứa Khiêm vỗ hần một cái, một tay mở hộp kính, cảm thấy kiểu dáng này của đối phương có chút giống cái kia của mình, đều là kính nửa gọng màu bạc. Y giật khăn lau kính xuống, mang lên: “Cậu bao nhiêu độ vậy... hơi chóng mặt.”

Thị lực của Hứa Khiêm là 5.3, đeo kính không độ, Nghiêm Mạc bởi vì liên quan đến nghề nghiệp, mắt cận thị cỡ 100-200 độ*, trong sinh hoạt hàng ngày không có gì đáng ngại, nhưng đối với Hứa Khiêm mà nói cũng đã bắt đầu choáng váng.

(*Bên Trung Quốc 100 độ tương đương với 1 đi-ốp ở Việt Nam, nên thị lực của Hứa Khiêm là 0.53 đi-ốp, Hứa Khiêm là 2 đi-ốp.)

Y đeo một chốc liền hơi khó chịu, đưa tay ra muốn gỡ xuống, lại bị Nghiêm Mạc bắt lấy, hung hăng hôn

lên, ngón tay trong hậu huyết đột nhiên rút ra ngoài, tràng đạo trống không làm bộ đáng thương co chặt lại, giống như vì bất mãn mà co rút, mãi cho đến khi quy đầu nóng hổi đặt ở miệng huyết, thử tiến vào bên trong.

Hứa Khiêm a lên một tiếng, mở mắt lại là một trận trời đất quay cuồng, trông kính nhiều độ khiến y hoa mắt, xúc giác lập tức được phóng đại gấp mấy lần, từ từ bị xâm lấn, cảm giác lấp đầu đến căng đau từ dưới thân truyền đến, tràng đạo theo bản năng cắn chặt bao vây lấy vật lạ, y thậm chí còn có thể cảm nhận được độ ẩm cùng hình dạng của căn dương vật kia... cùng với gân xanh nổi lên trên bề mặt.

Một tay Nghiêm Mạc đè ép bụng dưới y, từ từ vùi toàn bộ của mình vào, lần này khuếch trương đầy đủ, so với lúc trước thuận lợi hơn rất nhiều, dường như đâm một cái liên cầm tới đáy, dịch bôi trơn dư thừa trượt xuống bắp đùi căng thẳng, hấn chùi chút gì đó trên môi đối phương, cắn một ngụm.

“Đủ sâu chưa?”

Hầu kết Hứa Khiêm lặn lên lộn xuống, mắt nhắm lại dưới trông kính mắt, mơ mơ hồ hồ không thấy rõ thứ gì.

Cổ họng hấn khàn khàn cười: “Con mẹ nó... cũng đâm đến dạ dày luôn rồi... thật khó chịu.”

Nghiêm Mạc vỗ vỗ cái mông toàn là nước của y, nắn bóp nhéo một cái: “Thầy à, nói cho em biết nên làm thế nào đây?”

Vừa dứt lời, chợt nghe Hứa Khiêm rên lên một tiếng, phía dưới càng cắn chặt hơn, siết lấy hút khí đến phát đau. Nghiêm Mạc nhẹ nhàng hơi rút ra, oán giận nói: “Anh quá chặt, thả lỏng một chút.”

Hứa Khiêm hút một ngụm khí, chìa tay ra sờ cảm hấn: “Lúc thì ca lúc thì thầy, đợi chút nữa có phải nên gọi ba không?”

Nghiêm Mạc nhìn y chằm chằm: “Tưởng bỏ.”

Hứa Khiêm nhịn không được bắt đầu cười, y nhắc trông kính trên mặt nghiêng qua một bên, liếm đôi môi đỏ thắm: “Vừa rồi dạy cậu cái gì ấy nhỉ? Tìm tuyến tiền liệt của tôi, tìm đúng rồi lại cắm vào, bằng không không thoải mái được.”

Nghiêm Mạc nhìn bộ dáng nghiêm trang này của y liền cứng rắn phát đau, lập tức đẩy vài cái, đẩy đến nỗi Hứa Khiêm cảm giác ruột mình cũng rách luôn, bụng dưới thoáng co giật, đặt tay lên đó cũng có thể cảm nhận được hình dạng tính khí của đối phương.

Loại cảm giác này mặc dù rất đau, nhưng có một loại thoải mái không nói nên lời, không chỉ là tuyến tiền liệt kích thích, còn có trong lòng, cần phải dựa vào loại cảm giác này để bình tĩnh, cũng hơi khó khăn.

Y giống như bị ngược một hồi, về sau không nhịn được nữa, chìa tay ra nắm lấy căn kia của Nghiêm Mạc, liền mạng rút ra ngoài một chút, tìm đúng góc độ chủ động nghênh đón.

Quy đầu nghiền qua miệng huyết cơ rút, nặng nề đánh vào điểm nhạy cảm kia, Hứa Khiêm bị cảm đến toàn thân run rẩy, giọng rên rỉ cũng thay đổi, trong ánh mắt mơ màng toàn là hơi nước, tay chân đều leo lên thân thể Nghiêm Mạc, vừa vận ôm lấy hắn.

Ánh mắt người kia tối lại, dè eo y xuống ra sức đâm vào mấy cái, xuyên vào đến khi Hứa Khiêm không nói nên lời, trên mặt ửng hồng, ngực đầy mồ hôi phập phồng, dán vào nhau, như vậy mà lại cũng có một tia hương vị thiên nhiên.

Áo giác đi, giữa trời đất quay cuồng, Hứa Khiêm nghĩ.

Tròng kính quá cao độ làm mờ đi tầm mắt của y, thế cho nên cũng không thấy rõ cả mặt đối phương, trong đầu một mảng trống rỗng, chớp mũi vương vấn mùi tình ái, giữa tiếng nước rút ra cảm vào và thanh âm của thể xác va chạm vang lên, cuối cùng lại che đầy tiếng tim đập mãnh liệt.

32. Chương 31

Thân thể Nghiêm Mạc rất nóng, dĩ nhiên, cái căn phía dưới càng nóng hơn, dương vật nóng hổi như bàn ủi chôn sâu trong cơ thể, mỗi một lần đâm vào cũng mang đến cảm giác kích thích không gì sánh kịp, Hứa Khiêm thoải mái đến đại não trống rỗng, cả người giống như mới được vớt ra từ trong nước, mồ hôi làm ướt khăn trải giường, liên tục chỗ giao hợp ướt đầm đìa, dâm dịch cùng dịch bôi trơn trộn lẫn cùng một chỗ, chảy xuống theo bờ đùi đỏ bừng, đọng lại thành một vũng nho nhỏ.

Nghiêm Mạc rút ra lưỡi đao bằng thịt lấp lánh ánh nước, dựa vào góc độ đối phương điều chỉnh lúc trước mà mạnh mẽ thao vào, bởi vì chấn động khiến kính mắt từ sống mũi tuột xuống, trên mặt nửa đeo nửa cỡi, lộ ra cặp mắt thâm đắm ánh nước ở đằng sau.

Con mắt của Hứa Khiêm thật xinh đẹp, khoé mắt hơi nhướn lên, giống như một cánh hoa đào, lúc cười lộ lên càng cong thành hình trăng lưỡi liềm, mang theo vài phần phóng đãng, lại thêm mấy phần hăng hái.

Một đôi mắt như vậy, một người nồng cuồng tự cao tự đại như này, lúc này lại ngoan ngoãn nằm dưới thân hắn, thở hển hển theo từng lần luật động, rên rỉ khát cần mình lấp đầy y...

Cái này so với thuốc kích thích còn mãnh liệt hơn nhiều, hắn nghĩ.

Hai chân bị người kia nâng lên thật cao, hậu huyết bị thao đến hoàn toàn mở rộng hiện lên màu đỏ đầy sắc dục, tràng thịt ngọc ngậy mút lấy dương vật trong cơ thể, giọng của Hứa Khiêm cũng khản cả đi, dường như vẫn còn không biết đủ thúc giục hắn: “Mau, nhanh lên một chút... chưa ăn cơm à...”

Nghiêm Mạc nhéo đầu vú của y hung hăng đâm vào, người kia theo bản năng ưỡn ngực tới, cần cổ yếu ớt phơi bày trong không khí, xương quai xanh gồ lên, mồ hôi theo da dễ chảy xuống, lướt qua từng vết hằn bầm tím, không có xuống tới đệm chăn dưới thân.

Điểm kia trong cơ thể liên tiếp bị đâm vào, tuyến dịch trong suốt chảy ra từ quy đầu, theo mỗi một lần cắm vào, phía trước sẽ bắn ra chất lỏng trong suốt, tựa như bắn tinh theo. Nghiêm Mạc chùi chất lỏng kia trên ngực Hứa Khiêm, dùng sức nhào nặn: “Thầy, ngài thật dâm dăng.”

Hứa Khiêm bị thao đến bối rối, thật lâu mới phản ứng được đối phương nói gì đó, run rẩy cười: “Học trò ngoan... làm rất tốt, bắn khô sẽ thưởng cho em... Đừng a a...” Y nhắm mắt lại, chân cong cứng lại, ngón tay túm chặt khăn trải giường dùm đó, bụng dưới nóng lên, đã gần đến cao trào.

Nghiêm Mạc tự tay tháo cặp mắt kính kia xuống, hôn khoé mắt rỉ lệ của người nọ, thắt lưng chuyển động, xương hông đánh vào cánh hông đến đỏ bầm, khiến dâm thủy nơi miệng huyết đều bị đánh ra bọt, dính đáp ở miệng huyết lây lội một mảng.

Lúc Hứa Khiêm bắn ra, chỉ cảm thấy toàn bộ sức lực đều bị rút ra, thân thể giống như bị điện giật không ngừng co quắp, trước mặt loé lên mọi loại ánh sáng đủ màu, giống như mới chết một trận. Tròng đạo thất chặt cắn lấy dương cụ của Nghiêm Mạc, người kia chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, liền bắn ra ở một chỗ sâu trong tròng đạo, kích thích Hứa Khiêm lại run rẩy một hồi, phía trước phun ra một cỗ dịch thể trong suốt, khăn trải giường đều ướt nhẹp.

Sau cơn hoan ái hai người tê liệt nằm trên giường, một lúc lâu mới đỡ đau, Hứa Khiêm không cho đối phương giúp đỡ, xoay người đi vào toilet moi toàn bộ thứ gì đó trong cơ thể ra rồi nhảy vào tắm.

Bên này Nghiêm Mạc đỏ mặt giặt sạch khăn trải giường bừa bộn, lại mở cửa sổ để thông gió, Hứa Khiêm vừa ra khỏi cửa liền bị thổi đến run cầm cập, hai ba bước liền lăn vào trong chăn bọc như một cái bánh chưng.

“Đóng cửa sổ lại đi, cần thần kéo bị cảm.”

Nghiêm Mạc ho khan hai tiếng: “Mùi... hơi nồng.”

Hứa Khiêm tức giận trợn trắng mắt nhìn hắn: “Cậu sao còn già mồm được vậy?” Xong rồi liền trở mình, tự ngủ.

Nghiêm Mạc liếc nhìn bóng lưng của đối phương, trong lòng không biết suy nghĩ điều gì, cuối cùng vẫn rời khỏi phòng, khi đóng cửa sổ lại tiện tay tắt đèn.

Mấy ngày kế tiếp, bình an vô sự.

Thời gian sau đó, áp lực trên người Hứa Khiêm cũng buông lỏng rất nhiều, cho nên y có đủ thời gian chạy

tới thăm, đặc biệt là mấy ngày nay Mễ Tô không biết bị sao, tinh thần không được tốt, cầm đồ chơi trên chộc vẫn không động đậy, ủ rũ vùi trong ổ mèo, ngay cả bộ lông cũng phai màu u ám. Hứa Khiêm hơi sốt ruột, sau khi báo một tiếng với Nghiêm Mạc liền mang nó tới bệnh viện kiểm tra, kết quả lần này đã xảy ra chuyện.

Lúc nhận được điện thoại Nghiêm Mạc đang nấu ăn, chỗ trước kia bị phỏng đã lành lại gần hết nhờ Hứa Khiêm đưa thuốc tới ngay ngày hôm sau. Hắn đang bận cắt cà rốt bỏ vào nồi, chợt nghe bên ngoài truyền đến chuông điện thoại di động, vội vàng tắt lửa đi ra khỏi phòng bếp.

“Alo? Chào ngài...”

“Mễ Tô xảy ra chuyện rồi.” Đầu bên kia, thanh âm của Hứa Khiêm coi như bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nghe ra một chút run rẩy: “Bác sĩ nói là... dịch mèo*...”

(*Dịch mèo () : hình như bệnh giảm bạch cầu – viêm ruột truyền nhiễm của mèo)

Trong nháy mắt Nghiêm Mạc sợ run lên, ngực giống như bị cái gì đè xuống, phiền muộn lại khó chịu.

Vẻ mặt hắn trầm xuống, mở loa ngoài của di động ra đặt lên bàn, bắt đầu mặc áo khoác treo sau lưng ghế.

“Ở bệnh viện nào? Bây giờ tôi sẽ tới ngay.”

Bên kia Hứa Khiêm báo tên một bệnh viện thú ý, Nghiêm Mạc biết chỗ ấy, đó là bệnh viện cho vật nuôi tốt nhất toàn thành phố...

Nhưng tình hình này, cũng chưa chắc có thể cứu được mạng sống của Mễ Tô.

Lúc Nghiêm Mạc vội vàng vàng chạy đến, Hứa Khiêm ngồi nơi hành lang trong bệnh viện, trong tay kẹp một điều thuốc chưa đốt.

Người trong bệnh viện thú nuôi không tính là quá nhiều, đây cũng là tầng VIP, người lui tới càng ít lại, cho nên liếc nhìn lại, hơi lộ ra vẻ lẻ loi.

Đó là lần đầu tiên Hứa Khiêm mất đi dáng vẻ tươi cười, y giống như cực kỳ mệt mỏi, đang nhắm hai mắt lại, cúi thấp đầu, chân mày nhíu chặt lại. Nghiêm Mạc nhẹ nhàng đi tới trước mặt y, do dự mở miệng, nhưng cũng không nói ra lời.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể vỗ vỗ vai đối phương.

Lúc này Hứa Khiêm mới ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng, một lúc lâu mới định thần lại, y hướng về

phía hần hơi nhếch khoé miệng nhưng lại cười không nổi.

Nghiêm Mạc hỏi y: “Thế nào rồi?”

Hứa Khiêm lắc lắc đầu: “Bác sĩ nói tuổi nó quá nhỏ, sức đề kháng yếu... rất có thể không chống chọi được.”

Lúc y nói lời này thanh âm thấp lại gần như không nghe được, tay trái đặt ở trên đùi run rẩy không ngừng, Nghiêm Mạc nhìn thoáng qua, muốn kéo tay kia lại nhưng bị tránh được.

Hứa Khiêm hít một hơi thật sâu: “Hần nói chúng ta nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.”

Nghiêm Mạc ngồi xuống bên cạnh y: “Bây giờ nói buông tay thì còn quá sớm... Chúng ta nên tin tưởng nó.”

Lời nói này có chút ngây thơ, càng giống như không có ý an ủi, nhưng Hứa Khiêm nghe xong, trong lòng vẫn dễ chịu hơn một chút.

Y liếc nhìn Nghiêm Mạc, trong ánh mắt mang theo một chút cảm kích: “Cảm ơn.”

Người kia áy náy nói: “Đây không phải là trách nhiệm của anh, chủ yếu là tôi...” Là tôi không chăm sóc tốt.

Mẽ Tô còn quá nhỏ, sức đề kháng yếu, cho dù khi mới sinh ra được tiêm vắc-xin vẫn có khả năng bị bệnh như cũ. So với con mèo hoang đi lạc nhiều năm trước của mình, hôm nay Mẽ Tô bị bệnh càng làm hần khó chịu, giống như mình hại chết nó vậy.

Hứa Khiêm nói: “Bây giờ đẩy trách nhiệm cũng không có ý nghĩa, tôi sẽ không trách cậu.” Tôi chỉ tự trách mình, vì sao không chăm sóc nó tốt hơn.

Y nhắm chặt mắt lại, đặt đầu lọc ở giữa môi khẽ hút, mùi ni-cô-tin quen thuộc từ đầu lọc tiến vào phổi, giống như có thể bình tĩnh lại vậy.

Hứa Khiêm rất khó chịu.

Thời điểm bác sĩ tuyên bố kết quả chẩn đoán bệnh, y thoáng nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại quá khứ nghĩ lại mà kinh hoàng kia, nhớ lại trận tai nạn khủng khiếp kia —— ngọn lửa ác quỷ đốt người cắn nuốt nhà y, biến thứ đã từng không tính là ẩm áp gì, nhưng cũng coi như cũng là một chỗ ẩm áp hoá thành một mảnh đất khô cằn.

Đã nhiều năm như vậy, y vẫn không thể giữ lại cái gì.

... Dù là một con mèo.

33. Chương 32

Đã thật lâu rồi y không trải qua loại cảm giác vô lực này, từ sau khi công ty được thành lập, sự nghiệp ngày càng đi lên, dọc đường cũng chưa từng gặp qua việc quan trọng gì không trôi chảy. Xuôi gió xuôi nước cho đến ngày hôm nay, bỗng nhiên Hứa Khiêm hiểu ra, hết thấy của hôm nay là dùng thứ y đã mất đi để đổi lấy...

Hồi ức từ rất lâu kia dâng lên cuộn cuộn, huyết thái dương nhói đến đau, kích thích lỗ mũi cay cay, mắt nóng lên. Hứa Khiêm không yếu ớt như vậy, nhưng không đến mức sức mạnh vô địch, y chỉ là theo thói quen, thói quen cô quạnh một thời gian dài cho đến nay, thói quen thẳng sống lưng vào bất cứ lúc nào ——

Tiếp đó, bên cạnh y có một bàn tay vươn ra rồi nhẹ nhàng khoác lên bả vai.

Theo bản năng, Hứa Khiêm run rẩy lên.

Cách một lớp áo quần, y thậm chí không cảm giác được bàn tay kia là ấm hay lạnh, là mềm hay cứng, nhưng ít ra khiến y hiểu rõ, vào giờ phút này, y không hề cô độc.

Dường như Nghiêm Mạc nhích tới gần thêm một chút, mùi nước hoa* từ người hắn truyền tới, xen lẫn giữa mùi nước khử trùng lạnh như băng, hợp lại như là độ ẩm trong ảo giác.

(*Nước hoa: ở đây tác giả ghi là “ ”, có nghĩa “eau de cologne”, mùi thường khá nhẹ nhàng chỉ có tỉ lệ tinh dầu trong khoảng 2 – 4%)

Hứa Khiêm ngồi yên lặng trên ghế, sau một lúc lâu đứng dậy, nói: “Cậu giúp tôi trông chừng một lúc, tôi đi lên tầng trên hút một điếu.”

Y vội vàng vàng rời đi, giống như chạy trốn vậy, Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng y rời khỏi, không khỏi cảm thấy thảm hại.

—— Ảo giác đi, làm sao có thể?!

Cười cười tự giễu, Nghiêm Mạc tựa về phía sau, lưng ghế bằng kim loại cách một lớp áo quần vẫn truyền tới một trận lạnh lẽo.

Hắn nhớ lại thân thể ấm áp yếu diệu kia của Mễ Tô, nhớ lại tiếng kêu nũng nịu kia, nhớ lại con mắt màu xanh như bảo thạch kia của nó, nhớ lại bộ lông xinh đẹp kia...

Nửa tháng ngắn ngủi, nó đã mang đến quá nhiều kỷ niệm cho hắn, tai hoạ tới trở tay không kịp, thế cho nên tất cả những thứ tốt đẹp đều càng khắc cốt ghi tâm, mà việc đã đến nước này, hắn lại không thể làm gì.

Hít một hơi thật sâu, Nghiêm Mạc phiền não nắm lấy tóc, ánh mắt loé lên, liên tục nhìn về phía cửa phòng giải phẫu.

Cầu nguyện là chuyện vô dụng nhất, nhưng hắn chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Còn lại, chỉ đành phải phó mặc cho số phận.

Hứa Khiêm ở bên ngoài hút thuốc nửa tiếng đồng hồ, khi trở về trên người vẫn còn mang theo mùi vị rất rõ ràng. Vì vậy Nghiêm Mạc ghét bỏ liếc nhìn y, móc ra một cái chìa khoá từ trong túi đưa cho y: “Anh về trước đi, vứt hết những thứ Mễ Tô đã dùng qua, đổi một bộ mới.”

“Vậy còn cậu?”

“Chu kỳ tử vong của dịch mèo rất ngắn, nhưng cũng không phải chết bất đắc kỳ tử, bản tính của mèo Ragdoll chậm chạp dịu ngoan, tuy phát hiện chậm một chút, nhưng đưa vào bệnh viện chữa trị coi như kịp thời, cũng chưa chắc...” Hắn dừng một chút, giọng nói mềm lại: “Tôi ở đây coi chừng nó.”

Lúc nghe được câu này, Hứa Khiêm chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn, dường như bị cái gì đó làm cho xúc động.

Không ngẫm nghĩ gì thêm nữa, y nhẹ nhàng nói một tiếng ‘được’.

Đầu tiên Hứa Khiêm đi cửa hàng dành cho vật nuôi, mua một đồng sản phẩm thay thế rồi còn mua vài dụng cụ chuyên biệt để khử trùng, lại nói Giang Thành Vọng tìm cho y một hai người làm việc theo giờ, tạm thời trông nom việc trong nhà cùng tổng vệ sinh toàn bộ một lượt. Chờ đến ngày kia khi tất cả đã xong xuôi, y bảo người ta làm ít đồ ăn đặt trong hộp giữ nhiệt, lái xe đưa qua cho Nghiêm Mạc.

Lúc này Mễ Tô đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nằm trên thảm điện truyền dịch. Sau khi Hứa Khiêm vào cửa thấy Nghiêm Mạc đang ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt lớp lông mềm mại trên đầu nó, động tác ôn nhu khó có thể tin được.

Hắn thấy Hứa Khiêm vào cửa, giơ ngón tay lên đặt ở giữa môi ra dấu, ý bảo ra ngoài nói chuyện.

“Tình huống thế nào rồi?”

“Mới vừa ngủ, tốt hơn so với dự đoán, nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm... Bác sĩ bảo phải xem mấy ngày nữa, ý chí của Mễ Tô rất mạnh, nó muốn sống sót.”

Hứa Khiêm liền thở phào nhẹ nhõm: “Có hy vọng là tốt rồi...” Y lấy lại bình tĩnh, mở hộp giữ nhiệt ở trong ngực ra, nói Nghiêm Mạc đi rửa tay trước.

Người kia thấy thức ăn nhìn vừa ngon vừa thơm ở bên trong, nhú mồm hỏi: “Anh làm à?”

“Tôi tìm người làm việc theo giờ làm, mùi vị cũng không tệ lắm.” Hứa Khiêm sắp thức ăn ở trên bàn, lại đem một chiếc đĩa ghép lại ngay ngắn đặt ở trên: “Cậu đói bụng không? Mau tới ăn một chút, ăn xong rồi về nghỉ ngơi, đến lượt tôi trông coi.”

Nghiêm Mạc ngồi xuống, gấp một miếng đồ ăn đưa vào miệng: “Ngày mai anh không phải đi làm à?”

“Chỉ là vài báo cáo hoá đơn, tôi để cho Tiểu Giang đi xử lý, một lát nữa chỉnh lý xong rồi đưa đến bệnh viện cũng được... Trái lại là cậu, gần đây có nhận đơn hàng nào mới hay không, đủ thời gian chứ?”

“Có hai cái vẫn còn đang bàn, sao vậy?”

Hai bàn tay Hứa Khiêm chụm lại, đệm ở dưới cằm: “Tôi sẽ làm việc ở bệnh viện, phòng kia sẽ không có ai trông coi, cậu là thiết kế sư chính, rất quen thuộc với quy trình kỹ thuật... Tôi muốn mời cậu giúp tôi trông coi và kiểm tra, tiền lương cứ tính như trước.”

Nghiêm Mạc thoáng sửng sốt, muốn nói cái này đã không còn ở trong phạm vi nghề nghiệp của tôi, nhưng lại luyến tiếc Mẽ Tô đang bị bệnh nên liền gật đầu đồng ý.

Thấy hắn gật đầu, tảng đá vẫn luôn đè ở trong lòng của Hứa Khiêm cuối cùng cũng được nhấc đi, y nhếch nhếch khoé miệng, lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay: “Cảm ơn cậu.”

Nghiêm Mạc có chút không được tự nhiên cúi đầu xuống: “Tôi không phải là vì anh.”

“Tôi biết.”

“... Tôi đi trông coi nhà giúp anh, anh chăm sóc Mẽ Tô thật tốt.”

Hứa Khiêm nhắm mắt lại: “Tôi sẽ không để cho nó chết.”

Nghiêm Mạc chẳng nói lời nào ăn hết cơm, rửa hộp cơm sạch sẽ mang về nhà, để Hứa Khiêm ở lại gác đêm.

Một lát sau, thân thể nhỏ bé của Mẽ Tô đang nằm trên thảm điện, yếu ớt kêu lên, ngay cả cặp mắt xanh kia dường như cũng ảm đạm hơn nhiều.

Hứa Khiêm đau lòng đến đứt ruột, ngồi bên cạnh nó, nhìn thân thể chỉ lớn cỡ cánh tay, cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Y vẫn luôn không tin vào số mệnh, lúc này cũng vạn đất đắc dĩ mới tin, y hy vọng tiểu tâm can của y nhanh nhanh khoẻ, tốt nhất là giống như trước đây, có thể chạy có thể nhảy, có thể ăn có thể ngủ...

Ngày hôm sau lúc Giang Thành Vọng đưa báo cáo tới, mắt Hứa Khiêm đều đỏ, uể oải giống như mấy ngày rồi không ngủ, làm hấn sợ hết hồn.

“Hứa ca... anh có muốn nghỉ một lát trước không? Tôi nghĩ... mèo cũng đã ngủ rồi.”

Hứa Khiêm xua tay, giữa kẽ tay còn kẹp một điều thuốc, cả đêm y không rời một tấc, thuốc cũng không dám châm, cứ thỉnh thoảng hút vào hai cái như vậy một đêm, đầu óc cũng bị biến đổi hình dạng.

“Dem đồ qua.”

Khách quan mà nói, Hứa Khiêm là một người rất lý trí, y có thể phân rõ giữa tình cảm và cuộc sống —— dù sao con người cũng vẫn phải sống.

Còn sống mới có hy vọng, mới có tương lai.

Hiểu rõ ông chủ nhà mình, Tiểu Giang thở dài, lấy một xấp văn kiện từ trong cặp công văn ra, bày ra ở trên bàn.

Buổi trưa lúc Nghiêm Mạc làm cơm đưa tới, khi vào cửa làm Giang Thành Vọng sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp gọi một tiếng LAX.

“Hiện tại Tiểu Nghiêm giúp tôi trông coi nhà, kiểm tra việc lắp đặt thiết bị và vân vân.” Hứa Khiêm lừa cơm vào trong miệng, ậm ờ nói: “Lát nữa cậu ghi chép sổ sách lại một chút, dựa theo giá cả cấp lúc trước rồi cuối tháng chuyển vô trong thẻ của hấn...”

Giang Thành Vọng gạt đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó: “Hứa ca, chuyện trước đây anh bảo em tìm phòng ở tiểu khu Thực Dương...”

Hết chương 32

34. Chương 33

Nghiêm Mạc ngẩng đầu nhìn y.

Hứa Khiêm ừ một tiếng: “Tìm được chưa?”

“Vẫn chưa, không có, nhưng mà em đã nói chuyện với người môi giới rồi, nội trong tháng sau nhất định có phòng trống, nhưng mà không nhất định cho dưỡng thú nuôi.”

“Không sao, cậu trở về gọi người dọn dẹp, chuẩn bị sạch sẽ một chút...”

Y phân phó rồi căn dặn Giang Thành Vọng xong chuyện ở công ty thì đuổi hẩn đi, yên tâm ăn hết cơm, Nghiêm Mạc rửa chén trở lại, liền thấy Hứa Khiêm đã mệt đến nỗi gục xuống bàn ngủ gật, do dự một chút vẫn tiến tới, lay y tỉnh lại.

“Anh đi về nghỉ một lát đi, đến lượt tôi trông chừng.”

“Hả? À... không cần...” Hứa Khiêm ngáp một cái: “Nhà tôi cách đây quá xa, đi tới đi lui bất tiện.”

“... Vậy đi tới chỗ tôi trước đi.” Nghiêm Mạc móc chìa khoá kèm thêm cả mền đưa hết cho y: “Cũng mang cái này về đi, nhớ khử trùng tủ chén bát.”

Khi Hứa Khiêm nhận lấy đồ thì hơi sững sốt, lập tức cười lên, y thừa dịp bốn bề vắng lặng, tiến lên phía trước hung hăng hôn một cái lên mặt đối phương: “Bảo bối, cậu thật tri kỷ.”

Người kia có chút bối rối né ra mấy bước: “Tôi không phải làm việc này vì anh...”

“Tôi biết, là vì Tiểu Mễ Tô của chúng ta.” Hứa Khiêm nói, nhìn thoáng qua trong phòng bệnh: “Cậu nói thử... chờ nó khỏi bệnh, nhận cậu làm cha nuôi, thế nào?”

Khoẻ miệng Nghiêm Mạc giật một cái, rõ ràng nghĩ tới thứ gì đó không tốt: “... Không cần, cảm ơn.”

Hứa Khiêm vẫn muốn nói gì đó, lại bị đẩy ra khỏi phòng bệnh, liền bị từ chối.

“Không phải làm cha nuôi thôi sao, đâu cần uất ức thành như vậy chứ...” Y nhún nhún vai, giơ cả mền lên đi ra ngoài, lúc nghịch di động dọc đường mới phát hiện trên Moments có tin @ tới, mở ra nhìn, lại là Văn Bàn đang phơi nắng cho con.

Hứa Khiêm phụt một tiếng, thật sự nhịn không được mà nở nụ cười.

Hèn gì mình thấy sao lại nhạy cảm như vậy chứ, thì ra là chịu đả kích ở chỗ này... Nhưng mà cũng không biết có phải sinh con đều như vậy hay không, spam đủ loại trên Moments, giống như hận không thể thông cáo khắp thiên hạ.

Hứa Khiêm ngồi trên xe, nhìn điện thoại di động, không biết dây thần kinh nào trong đầu bị chập, đăng lên hình bán manh của Mễ Tô trên Moments, còn kết hợp thêm một câu.

Hứa Khiêm: Hy vọng tiểu bảo bối nhanh khoẻ lên một chút, cậu nói phải không cha nuôi @Nghiêm Mạc của nó.

Sau khi đăng lên, chính y cười trước một lúc lâu, yy đủ loại mọi biểu tình của đối phương sau khi nhận được tin tức. Một lát sau điện thoại di động vang lên, liếc nhìn chính là Văn Bân bình luận đầu tiên.

“Con mèo thật xinh đẹp, Hứa ca đây là anh cùng sư huynh nuôi sao? Quan hệ của các anh không tệ đi...”

Hứa Khiêm còn chưa kịp đáp, đã thấy nghiêm Mạc giành trước một bước.

“Y dọn nhà, tạm thời gởi nuôi ở chỗ này của anh.”

Ngay sau đó là một tin nhắn riêng.

Nghiêm Mạc: Anh mau trở về nhà nghỉ ngơi.

Hứa Khiêm lười biếng tựa vào chỗ tài xế, dụi dụi con mắt: “Tình hình của Mễ Tô thế nào rồi?”

Lúc này lại nhận được voice message.

“Ban nãy bác sĩ vừa tới, nói có chuyển biến tốt đẹp, đã có thể ăn một ít đồ, khả năng sống tiếp rất cao...”

“Thật quá tốt! Chờ trị hết bệnh, chúng ta đưa nó về nhà... Tôi mượn một phòng rất có thể không cho dưỡng vật nuôi, còn phải làm phiền cậu nhiều một đoạn thời gian.” Hứa Khiêm trả lời: “Cậu có cần gì cứ nói với tôi, hoặc đi tìm Tiểu Giang, sau này sẽ ở gần nhau, tôi sẽ năng chạy tới hơn...”

Y nói lảm nhảm rất nhiều, Nghiêm Mạc chỉ có thể mở miệng nói đôi chút, cuối cùng khi Hứa Khiêm rút cuộc nói phải về nhà, khó tránh khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Có chuyện gì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, tôi lập tức chạy tới...”

Nghiêm Mạc ừ một tiếng, lòng nói tốt nhất không nên có chuyện gì.

Mề Tô mới vừa ăn cơm, bây giờ đã có tinh thần hơn, cái đuôi khê động đậy, muốn quần lấy tay của Nghiêm Mạc. Người kia liền chà xát bàn tay cho nóng, vuốt bộ lông thật dài, mãi cho đến khi nó nheo mắt lại, phát ra tiếng gừ gừ thoải mái.

Tim của Nghiêm Mạc cũng mềm nhũn, không biết sao nhớ tới cái Moments kia của Hứa Khiêm, chợt có hứng thú mở ra nhìn, lại phát hiện có một người xin kết bạn.

Thần Hi? Là ai?

Nghiêm Mạc mở ảnh đại diện của người này ra, cảm thấy mặt của người này quen quen...

Quý thần xui khiến kiêu sao hấn liền đồng ý.

Nghiêm Mạc còn chưa kịp phản ứng gì, liền bị bắn tới một loạt tin nhắn vào mặt, tập trung nhìn lại, là vị “Thần Hi” không quen biết này đang chất vấn hấn, nói chuyện còn khá thiếu lễ độ.

Thần Hi: Anh với Hứa ca có quan hệ gì?

Thần Hi: Anh chính là người thiết kế nhà? Y bao dưỡng anh?

Thần Hi: Tôi ngắm được y trước, mặc kệ anh là ai, biết điều thì rút xa một chút.

Đọc từng tin nhắn đến, Nghiêm Mạc tức giận đến tay đều run rẩy, hấn lớn như vậy nhưng trước này chưa từng bị người sỉ nhục như vậy, huống gì còn là vì... vì một người đàn ông.

Mà người đàn ông kia, còn từng tình địch của hấn.

Thần Hi vẫn không ngừng spam, kỳ kỳ quái quái châm chọc hấn, lời nói vô cùng khó nghe, Nghiêm Mạc căn bản không muốn tranh luận với gã, dứt khoát kéo vào sổ đen. Nhưng vậy vẫn chưa đủ, ngực hấn nghẹn một cổ tức giận, cảm giác cực kỳ bị khuất nhục hung hăng kích động lòng tự trọng của Nghiêm Mạc, hấn muốn gọi điện tìm Hứa Khiêm khởi binh hỏi tội, thế nhưng hấn đã nhận được.

Cứ như vậy mình có khác gì mấy oán phụ kia chứ? Nghiêm Mạc còn chưa tới nỗi như thế, hấn chỉ là ghê tởm, ghê tởm Thần Hi kia, đến nỗi ghê tởm cả Hứa Khiêm —— nghĩ đến người như vậy giờ này đang nằm ở trên giường mình ngủ khò khò, trong dạ dày hấn liền khó chịu một trận, thậm chí có chút buồn ói.

Nghiêm Mạc có tính khiết phích, hấn có thể không quan tâm đối phương đã từng trải qua mấy cuộc tình, nhưng nếu ở chung với hấn còn đi dụ dỗ người khác —— cho dù chỉ đơn giản là quan hệ bạn giường thô bạo, hấn cũng không thể nhận được.

Kỳ thật nghĩ kĩ lại thấy chính mình cũng có vấn đề, từ bắt đầu không nên ham mê khoái cảm, do đó tìm tới một kẻ phong lưu phóng đảng như Hứa Khiêm, người này luôn luôn không thành thật, trước kia nói thích Văn Bản, nhưng không biết bí mật bao dưỡng bao nhiêu “Thần Hi”... Đây tuyệt đối không phải là người thứ nhất, cũng sẽ không phải là người cuối cùng... cũng chỉ có mình ngu ngốc như vậy mới tin tưởng y, thậm chí, thậm chí...

Thậm chí đã từng xúc động nhiều như thế, bây giờ xem ra, đều là chó má.

Nghiêm Mạc dùng sức nắm điện thoại di động đến ngón tay trắng bệch đi, ngực phập phồng, tức giận đến choáng váng đầu óc.

Hắn đã nghĩ ra, Thần Hi mở miệng nói tục này chính là người đã bỏ thuốc hắn ở hộp đêm, hình như Hứa Khiêm cũng có đề cập tới, khi đó còn bảo hắn không nên so đo... cũng thật là đạo hạnh của hắn quá non, không nhìn thấu tiếng cười mập mờ kia của đối phương.

Phỏng chừng bắt đầu từ khi đó hai người đã quen biết nhau.

Nhu tình mật ý chẳng qua là “kinh nghiệm” của Hứa Khiêm đã từng trải sa trường... mình lại có thể vì câu “lần đầu tiên” kia mà hưng phấn, hiện tại nghĩ lại, chỉ sợ chẳng qua chỉ là một trò bịp bợm.

Xét cho cùng là hắn coi ảo giác thành thật —— lời của nam nhân ở trên giường làm sao có thể tin? Những lời đường mật vừa há mồm liền tuôn ra kia, y đã từng nói với vô số người, ngay cả tiếng “Hứa ca” kia, cũng có vô số người gọi...

Ngay cả người phụ tá Tiểu Giang bên cạnh y cũng không ngoại lệ.

Cơn tức giận đến rồi đi, Nghiêm Mạc đã bình tĩnh tĩnh lại rất nhiều, hắn kỹ càng nhớ lại khoảng thời gian sống chung trong mấy ngày này của hai người, tính chặt đứt phần liên hệ này.

Hắn và Hứa Khiêm, vốn cũng không phải là người đi trên cùng một con đường, là Văn Bản đưa bọn họ đến với nhau, sau khi Văn Bản rời đi, bên trong liền có một lỗ hổng, hai người bọn họ tìm mọi cách muốn bù vào, nhưng trời xui đất khiến lẫn đến với nhau... Hắn không muốn trách ai, Hứa Khiêm không sai, lỗi chính là ở hắn, là hắn chủ động mời, hôm nay cũng chỉ trách hắn mắt mù đã nhìn lầm người, tự chuốc vạ vào mình mà thôi.

35. Chương 34

Hứa Khiêm ngủ một giấc khi tỉnh lại đã là buổi tối, y liếc nhìn đồng hồ, nhấn WeChat qua cho Nghiêm Mạc.

“Ăn chưa?”

Một lúc lâu đối phương không trả lời lại, Hứa Khiêm liền nhân tiện soát Moments, dưới bức ảnh của Mễ Tô có không ít bình luận, đa số đều khen mèo xinh đẹp, thu hoạch mười mấy lời khen. Hứa Khiêm say sưa thích thú đọc lướt qua, đột nhiên nhìn thấy một ID tên là Thần Hi, vào nhìn một chút mới nhớ ra chính là An Thần quen biết trước kia, hai người sau bữa cơm chiều đó chỉ nhắn vài tin, cũng không tán gẫu gì nhiều lắm.

Vốn tưởng sẽ tiến thêm một bước phát triển một chút, bây giờ cũng không cần thiết nữa.

Y thuận tay xoá khỏi danh sách bạn bè, rồi giường thu dọn một chút liền lái xe đến bệnh viện.

Nghiêm Mạc quả thật vẫn còn coi chừng ở đó, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, Hứa Khiêm cho là hắn đói bụng, liền tiến lên vỗ vai hắn: “Vất vả rồi, để anh dẫn cậu ra ngoài ăn chút gì đó ngon ngon...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ‘bốp’ một tiếng, tay bị người kia tách ra.

Hứa Khiêm ‘Ss’ một tiếng, còn tưởng rằng tiểu tử này giận dữ với y, cười hì hì tiến lên an ủi: “Tôi ngủ quên mất, xin lỗi đã để cậu đợi lâu, nào để tôi sờ coi có đói bụng lắm không...”

Nghiêm Mạc hung hăng trừng y, túm lấy người kia liền đi ra ngoài, lực đạo cực lớn, Hứa Khiêm chỉ cảm thấy cổ tay như muốn gãy, dọc đường kêu ai ya ai ya, chờ đến một góc không có ai cũng đã tím một vòng.

Gặp một trận như vậy, y cũng hơi phát cáu: “Cậu có ý gì vậy hả?”

Mặt Nghiêm Mạc không chút thay đổi nói: “Vừa rồi bác sĩ nói tối nay Mễ Tô có thể thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm.”

“Quá tốt rồi, con trai đã không sao rồi, tôi đã nói nó khẳng định cực kì không muốn chết... Nhất định nó luyến tiếc chúng ta.” Hứa Khiêm vui mừng, cơn đau lúc trước cũng quên mất, tùy tiện nín vai Nghiêm Mạc: “Đi đi đi, ăn một bữa lớn chúc mừng nào, bây giờ tôi sẽ bảo Tiểu Giang đặt chỗ trước, lái xe đến liền có đồ ăn nóng hổi đang chờ...”

Đầu này y hết sức phấn khởi, đáng tiếc Nghiêm Mạc không nghe theo, lại lần nữa hất y ra: “Hứa tổng, tôi nghĩ anh đang hiểu lầm gì đó rồi.”

Hứa Khiêm có chút không hiểu, nhưng cũng cảm thấy bất thường: “Tại sao lại gọi như vậy? Quá xa lạ mà, hai chúng ta có quan hệ nào...”

“Chúng ta không có bất cứ quan hệ gì.” Nghiêm Mạc nhấn mạnh hai chữ “bất cứ”, lui về sau một bước: “Chờ Mễ Tô khỏi bệnh và trước khi anh tìm được chỗ ở, có thể tạm thời gởi nuôi nó ở nhà tôi, sau này tôi

hy vọng anh có thể nhanh chóng mang nó dọn ra ngoài. Tôi vẫn chưa muốn công khai* với cha mẹ, bị hàng xóm thấy trong nhà thường xuyên có đàn ông lui tới sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

(*Công khai (): nguyên văn ‘xuất quỷ’, nghĩa là công khai tính hướng của mình, một từ thường thấy nữa là ‘come out’)

Hứa Khiêm ngơ ngác một lúc lâu mới phản ứng được: “Đây là cậu muốn bỏ lão tử?”

Nghiêm Mạc hít sâu một hơi: “Đúng vậy, nói cho đúng chúng ta chẳng qua chỉ là quan hệ bạn giường, không thể nói là bỏ hay không bỏ...”

Không đợi hắn nói xong, Hứa Khiêm bùng nổ trước, hung hăng mắng ‘Đêch’ một tiếng.

“Tôi con mẹ nó còn không ghét bỏ cậu sống thối nát, cậu trái lại muốn bỏ tôi? Nghiêm Mạc cậu có ý gì? Cậu không phải rất thoải mái sao? Lão tử tùy tiện chọc thì cậu đã cứng rắn thành cái thứ gì rồi, gọi Hứa ca Hứa ca mãi, bây giờ mặc quần rồi lại giả bộ làm con người hả? Đêch tôi cũng đã nhìn lắm, vì sao trước đây không phát hiện ra cậu có thể giả bộ như thế ah...”

Miệng y mắng cho sướng, nhưng trong lòng kìm nén nỗi khó chịu, thái độ lãnh đạm tuyệt tình của Nghiêm Mạc làm y nổi nóng —— Hứa Khiêm chưa từng bị người khác bỏ rơi, chỉ có đối với Văn Bản, y thừa nhận y sợ hãi, y không có can đảm tỏ tình, đối là bởi vì y yêu thích nên y mới cam tâm tình nguyện chịu đau khổ như vậy —— thế nhưng Nghiêm Mạc dựa vào cái gì chứ?

Ngay từ đầu nói muốn lên giường chính là Nghiêm Mạc, hôm nay rút trym trở nên vô tình đoạn tuyệt quan hệ cũng là Nghiêm Mạc, chuyện gì tốt cũng để hắn chiếm, quyền chủ động đều ở trong tay hắn —— dựa vào cái gì chứ?! Hứa Khiêm bực bội, không thoải mái, y cảm thấy lão tử cũng đã con mẹ nó chống mộng cho hắn thao rồi, không cần hắn mang ơn hay nói hai câu xuôi tai còn chưa đủ à? Hôm nay ngược lại còn ruồng bỏ y?

Nghiêm Mạc da mặt mỏng, tuy rằng gần đây không có ai, nhưng ở bên ngoài bàn luận chuyện giường chiếu cũng không phải là tác phong của hắn, lúc này tức giận đến phát run, hận không thể xông lên phía trước, chặn cái miệng thối của người này lại.

Hắn ép buộc bản thân phải giữ được tỉnh táo: “Thật ngại ngần Hứa tổng, tôi có chứng khiết phích nghiêm trọng...”

Giọng của Hứa Khiêm cũng khàn cả ra, y khó có thể tin nói: “Đây là cậu chê tôi dơ bẩn?”

“...” Nghiêm Mạc không nói gì, chỉ chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Một giây kế tiếp, bụng bị đánh một cú rất mạnh, lực đạo cực lớn khiến Nghiêm Mạc cúi người xuống, tụt vào bên tường đau đớn thở hổn hển.

Hứa Khiêm đá một cước trên tường, vôi trên tường rơi xuống lã tã, vấy toàn thân.

Sau một lúc lâu, y nhắm đôi mắt đỏ lên lại: “Cút đi, như cậu mong muốn.”

Nghiêm Mạc không nói lời nào, lão đảo đi xa.

Hứa Khiêm đốt một điếu thuốc, hít một hơi, run rẩy phun ra sương trắng. Bây giờ trong lòng cùng trong đầu y như bị lửa đốt, cảm giác bức bối ùn ùn kéo đến ép y đến hít thở không thông, y rất muốn kéo Nghiêm Mạc qua đánh một trận, đánh tới khi mình thấy sáng khoái thì ngừng.

Nhưng hết lần này tới lần khác y đều không làm như vậy —— y chỉ nhẹ nhàng đạp một cước, ngay cả một câu giống như cảnh cáo cũng không có, cứ như vậy để hắn cút đi.

Đây là vì ai chứ? Là vì Văn Bân.

Văn Bân không muốn thấy hai người bọn họ như vậy, hơn nữa cho dù Hứa Khiêm không muốn thừa nhận, địa vị của Nghiêm Mạc trong lòng người nọ đích thật cao hơn mình một chút, y không trách ai, y chỉ đổ thừa cho ông trời không có mắt, để y gặp cậu chậm năm năm.

Nhưng mà hôm nay y và Nghiêm Mạc không có ai thắng, năm năm này cũng không tạo nên ảnh hưởng gì, ngược lại bản thân mình đã sớm thoát khỏi, toàn thân nhẹ nhõm.

Sẽ đi xem kẻ ngu ngốc chân hãm sâu vào vũng lầy kia.

Ngây thơ? Một lòng? Dùng cái rắm.

Nín hơn hai mươi năm khô thành đại ma đạo sư, đối tượng thâm mểm đã ăn cơm trước keng, bây giờ người ta đã có con gái ở trong ngực, tiểu tử này ngược lại cũng hay ho lắm, đều phải dựa vào cường gian tình địch để chống đỡ...

Nghĩ tới đây, Hứa Khiêm xém bật cười —— nhìn loại đó có chút hả hê.

Y hưng hăng hít một hơi thuốc lá, thâm nghĩ Nghiêm Mạc chính là đồ ngốc đệ nhất thiên hạ, mình so đo với hắn là giảm giá, là Low! Y muốn hạng người gì mà không có chứ? Nếu không phải thấy đối phương bộ dạng đáng thương cầu xin y, nếu không phải thấy đáng đáp hắn thật đẹp trai, làm việc rất xuất sắc, nấu ăn ngon còn rất tài hoa... người xuất chúng cùng y lãng phí một thời gian dài như vậy...

Càng nghĩ càng nhức đầu, dứt khoát không thèm nghĩ nữa. Hứa Khiêm lén dụi tàn thuốc, phủi bụi tường tính ra ngoài ăn chút gì đó ngon ngon liền thấy một y tá trẻ chạy tới: “Ngài là chủ nhân của con mèo Ragdoll giường 02 sao?”

“Là tôi, làm sao vậy?”

“Là như vậy, trước lúc đi vị tiên sinh kia bảo tôi chuyển lời nói lại cho ngài một tiếng, để ngài chăm sóc nó thật tốt...”

Hiện tại dáng vẻ của Hứa Khiêm thật sự không tính là hiền hoà gì cho lắm, mắt đỏ lên còn thêm một thân mùi thuốc lá, y tá trẻ hơi sợ y, sau khi nhấn nhủ xong liền chuẩn mắt như thỏ.

Y vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, ngay sau đó đi tới phòng bệnh của Mễ Tô, chú mèo nhỏ có sức sống hơn lúc trước, vẫy vẫy cái đuôi to, thấy Hứa Khiêm tới, còn kêu ồm ộp một tiếng.

Nổi lòng khó chịu vì bị đồ phá hoại kia dần vật cuối cùng cũng khá hơn một chút, Hứa Khiêm cười cười, khom người xuống, hôn đầu lông xù của nó.

“Vẫn là mày tốt nhất.”

Giống như Nghiêm Mạc tên tiểu bạch nhân lang kia, bất thành linh căn người một cái, còn rất đau.

Hết chương 34

36. Chương 35

Giai đoạn nguy hiểm qua đi nhưng vẫn không thể vội vàng xuất viện, còn cần quan sát một thời gian, vì vậy mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Nghiêm Mạc đúng giờ xuất hiện vào bữa trưa để thay ca cho Hứa Khiêm. Người kia căn bản căn bản không muốn gặp hắn, mỗi lần đều rời đi rất sớm để tránh dịp gặp mặt hắn.

Vào một ngày nọ, Hứa Khiêm tan việc sớm, nhàn rỗi không có chuyện gì làm liền lái xe đi quán bar thả lỏng một chút, ghế còn ngồi chưa nóng, đã thấy Ray thần bí cười hề hề lại gần: “Đã lâu không thấy anh, gần đây bạn gì thế?”

Hứa Khiêm lười biếng căn điều thuốc: “Cho gì đó nhẹ thôi, tối nay còn có việc.”

Ray pha rượu xong đưa cho y, nhìn bốn phía một chút: “Sao không thấy người bạn trước kia của anh?”

“Mẹ nó đừng nhắc tới hắn với tôi.”

“... Được rồi, không đề cập tới thì thôi vậy, hung dữ với em làm gì.” Ray ưỡn khuỷu bĩu môi: “Nhưng một thời gian dài như vậy anh không có tới, tất cả mọi người đều nhớ anh... Aiz, em nghe An Thần nói, hai

người các anh đi chung đường hả? Duyên phận nha! Vẫn là Hứa ca lợi hại, tiểu tử kia kiêu căng ngạo mạn như vậy, trước kia còn quần em hỏi anh thích gì...”

Cậu lú lú nói một tràng, Hứa Khiêm căn bản không nghe vào chỉ ngậm có ngậm không uống rượu, thỉnh thoảng phụ hoạ đôi câu.

Ray đang nói đến cao hứng, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: “Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, Hứa ca anh xoay người lại đi, nhìn xem ai tới vậy?”

Hứa Khiêm bị sự phấn khích của cậu làm cho xém chút nữa sặc, vỗ ngực ho khan vài tiếng, mới chậm rãi quay đầu lại.

Ở sau lưng, An Thần đang dùng cặp mắt hạnh trong veo như nước kia nhìn y, trong ánh mắt mang theo một chút tủi thân cùng không cam lòng.

Hứa Khiêm chắc một tiếng, lại nói với Ray: “Cậu gọi gã tới làm gì.”

Mưu kế bị đoán trúng, Ray hơi lúng túng lè lưỡi: “Một mình uống rượu thật sự không thú vị, em không phải là không nhìn ra tâm tình của Hứa ca anh không tốt, mới...”

Hứa Khiêm không để cậu nói xong, ngửa đầu nốc hết ly kia của mình, lại móc một xấp tiền mặt từ trong túi ra thả lên bàn: “Tiền mặt nhiều như vậy nên các cậu cứ uống đi, tôi đi trước.”

Đi chưa được mấy bước liền bị người kéo lại, vừa quay đầu là tiểu tử An Thần kia, gã kéo vạt áo không chịu buông tay.

“Hứa ca, em có chút chuyện muốn tâm sự riêng với anh.”

Hứa Khiêm nhìn gã, đột nhiên nhớ tới gì đó, liền nói: “Dẫn đường.”

Hai người đi tới một chỗ yên tĩnh, An Thần ở đằng kia rồi rầm không biết mở miệng thế nào, Hứa Khiêm cũng tự mình đốt điếu thuốc lên: “Trước khi tôi hút xong mà cậu còn chưa nói xong thì tôi sẽ đi.”

“Em... em muốn hỏi một chút, vì sao anh huỷ kết bạn trên WeChat với em?”

An Thần có chút nóng nảy: “Là bởi vì Lax kia sao? Hắn thì có gì tốt? Anh bao dưỡng hắn sao?”

Hứa Khiêm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của gã, nhíu mày lại: “Cậu uống nhiều rồi phải không?”

An Thần trời sinh trắng trẻo, trước đó còn uống rượu, bây giờ ở dưới ánh đèn mờ ảo, trên da hiện lên một tầng ửng đỏ rất mê người. Đáng tiếc bây giờ Hứa Khiêm không có hứng thú kia, y chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này để đến bệnh viện chăm Mẹ Tô.

Nhưng đối phương cũng không chùn bước, thậm chí sau khi rượu xộc lên đầu còn làm bắt đầu châm chọc khiêu khích ngay trước mặt y. Hứa Khiêm nghĩ sau này cũng không gặp nhau nữa nên rất có phong độ vừa hút thuốc vừa nghe gã oán trách, về sau càng nghe càng khó chịu, mãi cho đến khi đối phương nhắc đến ‘cha nuôi’...

“Cha nuôi gì?”

Mắt An Thần đều đỏ lên, uỷ khuất rơi nước mắt lã chã: “Thì, thì Moments của anh đăng con mèo kia, em còn khen... anh có biết lúc em khen thì thấy khổ sở thế nào không...”

Hứa Khiêm ngơ ngác rất lâu, đợi đến khi thuốc đốt tay mới giật mình phản ứng kịp.

Tên tiếng Anh của Nghiêm Mạc là Lax, y còn sửa ghi chú nên sẽ không để ý, bây giờ đột nhiên nhớ tới cũng mơ hồ hiểu ra gì đó.

Nhìn An Thần đang khóc đến khổ sở thảm thương, Hứa Khiêm lạnh lùng nói: “Cậu tìm hấn gây phiền toái?”

Người kia tựa hồ không ngờ sẽ là thái độ này liền do dự một chút, vẫn khẽ cắn môi: “Em, đây không phải là vì em hâm mộ nên mới đi hỏi mấy câu...”

Hứa Khiêm nhếch nhếch khoé miệng mắng “đêch”.

Rốt cuộc y đã hiểu vì sao mà Nghiêm Mạc bất thành linh đổi tính —— đều con mẹ nó bị tiểu tử trước mặt này chinh. Hứa Khiêm dùng gót chân suy nghĩ cũng biết gã không phải chỉ “hỏi mấy câu” đơn giản như vậy, hơn nữa đó là số dùng để công tác của Nghiêm Mạc, không có một hình selfie trong Moments, tất cả đều là bản thảo thiết kế, cũng khó trách An Thần không nhận ra được đối phương chính là kẻ xui xẻo đã từng bị gã hạ thuốc ở quán bar cách đâu không lâu...

Thật là mẹ nó nhỏ vãi*.

(*Nguyên văn “ ”: cụm từ dùng để chỉ sự xui xẻo của bản thân)

Suy nghĩ nửa ngày, là An Thần thấy y cùng Nghiêm Mạc tương tác qua lại trên Moments nên chạy đi điều tra ngọn ngành, phỏng chừng còn hiểu lầm mình có quan hệ với An Thần... thêm nữa bị trộn chung nói là vịt con được bao dưỡng, cũng khó trách nhà đại thiết kế kiêu căng ngạo mạn kia giận dữ như vậy.

Mà nếu nói như vậy, ngày đó hành động của Nghiêm Mạc càng giống như là phát cáu hoặc là... ghen tị.

Cho dù thế nào cũng không phải bởi vì ghét bỏ y mới tách ra.

Nghĩ thông suốt hết thấy, tâm tình của Hứa Khiêm bỗng nhiên thả lỏng xuống, tuy xét cho cùng vẫn là mình hứng xui xẻo, thế nhưng trời đất chứng giám, y còn chưa đụng tới cả bàn tay bé nhỏ của An Thần không phải sao?

Quả thật còn oan hơn Đâu Nga!

An Thần thấy Hứa Khiêm vẫn trầm mặc, cũng không dám tùy ý nói xen vào, cuối cùng đợi lúc người nọ sắp đi mới chạy tới, ôm lấy cánh tay y muốn làm nũng này nọ liền bị hung hăng hất đi.

“Tôi chưa bao giờ hứa hẹn với cậu cái gì, hôm nay cậu lại vì vậy mà xúc phạm người bên cạnh tôi... Nếu như biết điều, thì rút xa một chút, đừng quấy rối tôi.” Hứa Khiêm nói xong lời này liền thấy đáy mắt của đối phương chợt hiện lên ánh nước, trong lòng mềm lại liền vươn tay ra, khẽ khoé mắt An Thần: “Hơn nữa bảo bối à, cậu xứng đáng điều tốt hơn.”

Rõ ràng là ngữ khí ôn nhu như thế, An Thần nghe thấy tâm trạng liền lạnh lẽo, đôi môi run rẩy, không phát ra được nửa âm tiết.

Hứa Khiêm không quản gã nữa, vội vội vàng vàng rời đi.

Chờ đến bệnh viện, lại phát hiện Nghiêm Mạc vẫn còn ngồi, đặt vào trước kia e là y cũng lườm nhìn, hôm nay chân tướng được vạch trần, cũng hơi chột dạ hơn.

Nhưng nhiều nhất chỉ là lúng túng —— Hứa Khiêm khẽ ho nhẹ hai tiếng, muốn hỏi tình hình thế nào rồi đã nghe được người kia lạnh nhạt nói: “Bác sĩ nói qua đêm nay, ngày mai Mễ Tô có thể xuất viện, anh có tính toán gì không?”

“... Phải tháng sau mới có phòng ở, hay là trước đó thuê ở bên chỗ cậu đi.” Đang lúc nói chuyện Hứa Khiêm liếc trộm hần một cái, mấy ngày nay Nghiêm Mạc cũng ngủ không ngon, vành mắt sưng cả lên, nhìn có chút tiêu tụy.

Lại nghĩ đến tính tình phách lối của An Thần, y đột nhiên thấy đau lòng, giọng nói hiềm khi mềm mỏng: “Xin lỗi, tôi không nên ra tay.”

Nghiêm Mạc có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn y một giây, nói: “Tôi cũng không nên nói như vậy... Hứa tổng, thật ra anh là một người vô cùng tốt, chỉ là chúng ta không thích hợp mà thôi.”

Hứa Khiêm nghe được nửa câu đầu liền cảm thấy cổ khó chịu trong lòng lập tức được buông lỏng, kết quả

nửa câu sau vừa được thốt ra y lại thấy phiền não, trên mặt vẫn giả vờ một dáng vẻ tiêu sái: “Đúng vậy, cậu không xứng đáng với tôi.”

Khoé miệng Nghiêm Mạc giật một cái, không nói tiếp.

Hết chương 35

37. Chương 36

Một đêm cứ bình yên trôi qua như vậy, ngày hôm sau Mễ Tô xuất viện, Nghiêm Mạc lái xe tới đón, Hứa Khiêm không an tâm, ôm mèo ngồi ở phía sau theo hẫc về nhà.

Rõ ràng chỉ mới vài ngày không tới, nhưng giống như đã hơn nửa tháng, Hứa Khiêm sưng sốt đứng ở huyện quan, mãi cho đến khi Nghiêm Mạc thúc giục mới phản ứng lại.

“Dép đặt trong tủ giày, nhớ thay.”

Hứa Khiêm không tình nguyện lắm hứ một tiếng, thành thành thật thật cất giày da, ngẩng đầu đã nhìn thấy một cục lông màu trắng nhào tới, cuộn vào trong ngực y kêu meo meo.

Trong tay Nghiêm Mạc cầm một cái vòng xích mèo, dây da rất nhỏ rất mềm, vừa nhìn chính là làm từ da thật; ngay chính giữa cái vòng treo một quả chuông nhỏ, khẽ động liền kêu leng keng, lạnh lạnh êm tai.

Mễ Tô hình như không thích đồ chơi này lắm, ban nãy Nghiêm Mạc muốn mang cho nó liền chạy trốn, bây giờ chôn trong ngực Hứa Khiêm ra sức làm nũng, móng vuốt nhỏ cào loạn áo sơ mi, còn vươn đầu lưỡi trắng nõn liếm mặt y.

Hứa Khiêm vuốt lông, nghi hoặc nhìn Nghiêm Mạc, người kia bị nhìn hơi không được tự nhiên, quay đầu đi: “Sau này sẽ không có nhiều cơ hội gặp mặt, tôi... tôi muốn lưu lại vật kỷ niệm cho nó, nếu anh ngại thì thôi vậy.” Nói xong liền muốn thu lại cái vòng kia, Hứa Khiêm chặc một tiếng: “Sao cậu khác người quá vậy.”

Tuy lời là nói như vậy, y vẫn giành tới trước cướp lấy cái vòng kia, đeo cho chú mèo trong ngực.

Nghiêm Mạc tựa hồ hơi khản trương: “Cái này có thể điều chỉnh, lớn lên vẫn có thể mang, tôi chọn chất liệu tốt nhất, lục lạc cũng làm theo yêu cầu, mặt sau có khắc tên nó...”

Hứa Khiêm nghe vậy lật cái chuông bạc lớn bằng đốt ngón tay lên, quả thật phát hiện hai chữ cái nho nhỏ ở mặt sau, không nhịn được nở nụ cười: “Không nhìn ra đấy, cậu còn rất có tâm.”

Nghiêm Mạc không lên tiếng, ánh mắt nhìn Mễ Tô rõ ràng mang theo sự không nỡ, rất đáng thương.

Hứa Khiêm đã mềm lòng, vẫn luôn không bỏ được khẩu khí kia, nín miệng không lên tiếng.

Hai người giằng co một hồi, Nghiêm Mạc xoay người đi vào trong phòng, Mễ Tô nhảy ra từ trong lòng Hứa Khiêm, vẫy đuôi đi vào cùng hắn, dọc theo đường đi còn dùng móng vuốt gãi cái vòng, hình như vẫn chưa quen lắm.

Tiếng chuông lạnh lạnh hoà lẫn với tiếng kêu ỏn ẻn của chú mèo đâm thẳng vào trái tim người khác.

Bỗng nhiên Hứa Khiêm có xung động muốn hút thuốc lá.

Y lần mò bao thuốc lá trong túi, lại nghĩ tới Nghiêm Mạc không thích mùi thuốc lá, bĩu môi, vẫn là để tay xuống.

Nghiêm Mạc làm một bữa cơm tối, không tính là thịnh soạn, cũng rất bình đạm như thường ngày, hai người lặng lẽ ngồi ăn không nói gì, mãi cho đến lúc đi bầu không khí vẫn cứng ngắt như cũ, sự ấm áp kém khá xa so với trước kia.

Trong lòng Hứa Khiêm khó chịu, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt như cũ, giống như sĩ diện to đùng có thể so với trời vậy, sau đó lúc phải đi đang đổi giày ở huyện quan, nghe một trận chuông reo, Mễ Tô mở đôi mắt to tròn màu xanh lam nhìn y, vô tội khiến người ta tan nát cõi lòng.

Cuối cùng Hứa Khiêm không kèm chế được nữa.

Nghiêm Mạc đang rửa chén ở nhà bếp, nghe được điện thoại di động trong túi rung mấy hồi, cũng không vội vã nhìn, chờ nhanh chóng làm xong, lau khô tay mới chậm rãi mở ra.

Khiến hắn có phần bất ngờ là Hứa Khiêm gửi WeChat tới.

Nghiêm Mạc liếc nhìn huyện quan, người nọ còn chưa đi, chỉ quay lưng ngồi ở trên bậc thang ôm mèo, bóng lưng thẳng tắp và quật cường nhưng có vẻ có một chút cô đơn lẻ loi.

Trong tin nhắn, Hứa Khiêm hẹn hắn ra ngoài ăn cơm, bảo là muốn chúc mừng Mễ Tô khỏi bệnh.

Có lẽ là bóng lưng cô độc kia hơi đáng thương, ấy vậy mà trong chốc lát Nghiêm Mạc không tìm được lý do từ chối.

Vì vậy hắn đồng ý.

Trong nháy mắt chữ “Được” kia được phát đi, hần trông thấy Hứa Khiêm vội vàng vàng đứng dậy, sau khi để lại một câu “hẹn gặp lại” liền vọt ra khỏi cửa, tiếng đóng cửa rất lớn làm Mễ Tô hoảng sợ kêu meo meo, khiến lục lạc cũng vang dội lên.

Nghiêm Mạc tiến tới phía trước kéo con mèo đang phát run kia vào trong lòng, nhẹ nhàng an ủi.

Hần thừa nhận hần không bỏ được vật nhỏ đáng yêu này, nhưng chuyện của Thần Hi như một thứ nghẹn ở cổ họng, ối không được, nuốt không trôi, mắc kẹt ở đó đến mức khó chịu, trong tiềm thức hần hy vọng Hứa Khiêm cho hần một lời giải thích, nhưng vì tự ái hần lại không thêm giải thích với đối phương.

Tình cảm rối bời này cùng nhau xông lên, suy cho cùng là thất vọng hơn đau lòng.

Hứa Khiêm là một người tốt, hần công nhận.

Nhưng bọn hần thật sự không phù hợp.

Hai ngày sau, Nghiêm Mạc nhận được một vật Hứa Khiêm gửi chuyển phát nhanh tới, đó là một bộ nơ nhỏ đeo cho mèo, có thể đeo trên vòng của Mễ Tô, khá dễ thương.

Hần đeo lên cho Mễ Tô, lấy tay chụp vài tấm ảnh gửi qua cho Hứa Khiêm, hình như tâm tình của đối phương không tệ, gửi lại một đoạn thu âm.

“Ngày mai lúc ăn cơm ôm nó theo đi.”

Nghiêm Mạc nói được.

Đêm đó hần lái xe, dọc đường hơi kẹt xe, khi đến quán cơm đã trễ một chút, mới vừa vào bãi đậu xe liền nghe thấy tiếng cãi nhau, mà thanh âm còn đáng ghét rất quen tai.

Theo bản năng Nghiêm Mạc mở cửa sổ xuống, thấy được ở bên cạnh trong màn đêm mờ tối có người đang dựa vào trên xe, tàn thuốc trong tay nửa sáng nửa tối.

An Thần dùng hết sức rít lên gào thét, giống như một mụ đàn bà chanh chua vừa khóc vừa nháo, cuối cùng bị thanh âm không nhận được nữa của Hứa Khiêm cắt ngang: “Tôi chưa bao giờ hứa hẹn gì cả, cậu đừng dây dưa nữa. Có người đến, nếu cậu không muốn mất mặt trước người lạ thì...” Y quay đầu lại, vừa lúc đối mặt với tầm mắt của Nghiêm Mạc, ngăn người.

Người kia mặt không hề thay đổi bước xuống từ trên xe, Mễ Tô ngoan ngoãn rúc vào trong ngực, móng vuốt nhỏ nhắn gầy cà-vạt, thấy Hứa Khiêm, thân mật kêu một tiếng.

An Thần vốn đã thấy được con mèo kia, vừa định nổi cáu lại nhìn thấy mặt Nghiêm Mạc, trong nháy mắt dơ ngay tại chỗ.

Hứa Khiêm mặc kệ gã, lười biếng tiến lên phía trước, nhận lấy con trai bảo bối từ trong tay đối phương, hung hăng hôn một cái.

“Đi thôi, Tiểu Giang đã đặt phòng rồi, tôi còn nói người ta chuẩn bị rượu, cậu muốn uống chút gì không? Mao Đài?” Y một tay ôm mèo, một tay kia vô cùng tự nhiên dắt Nghiêm Mạc, một màn này cực kỳ kích thích An Thần ở một bên, y dường như kêu the thé thành tiếng: “Mày chính là LAX?!”

Hứa Khiêm theo bản năng nắm chặt lấy tay đối phương, kéo hẳn đi tới cửa thang máy.

An Thần cho là mình bị lừa bỡn, lúc này bắt đầu chửi đồng: “Ngày đó ở quán bar tao còn tưởng mày là TOP, không ngờ mày đắm chìm trong truy lạc như vậy... Hứa tổng ở trên mày có thoải mái không? Kỹ thuật vô cùng tốt sao? Hả? Con mẹ nó mày còn giả bộ thanh cao cái gì, đều là...”

Còn dư lại lời nhưng chưa kịp nói hết bởi vì Hứa Khiêm đột nhiên quay người lại hung hăng tát một cái bạt tai khiến gã trở tay không kịp, bụm lấy chỗ đau vẻ mặt khó tin.

Nghiêm Mạc đã bực mình đến nỗi không nói ra lời, bây giờ mặt đen lại tách tay của Hứa Khiêm ra, người kia nhìn bộ dáng oan ức của hắn thấy cực kỳ đau lòng, cắn răng mở miệng nói: “Cậu biết cái đêch gì chứ, con mẹ nó đây là đàn ông của tôi, ở cùng với hắn, lão tử luôn luôn ở dưới!”

Nói đến nước này Hứa Khiêm cũng dứt khoát tuôn ra hết: “Cậu biết vì sao tôi từ chối cậu không? Bởi vì lão tử cảm thấy bị thao còn sướng khoái hơn so với thao người khác, con mẹ nó không cần dùng lực, chỉ cần thoải mái là được rồi...”

An Thần bị dọa sợ đến giọng cũng run lên: “Nhưng anh, anh không phải cho tới nay luôn làm TOP...”

Hứa Khiêm cười một tiếng, cười tà nói: “Vậy thì thế nào? Có bản lĩnh cậu cũng thao tôi cho đến khi phục đi, Tiểu Mạc nhà chúng tôi người đẹp trai vóc dáng khỏe mạnh kỹ thuật tốt, cả đêm tám lần không cần uống thuốc, còn cơ thể nhỏ bé kia của cậu e bắn một lần là tạch rồi... Ai ya không phải tôi nói đâu, đồ chơi kia của cậu cũng không lớn nữa? Đứng lên có dài bằng ngón tay út của tôi không? Như vậy mà còn muốn lên giường cùng lão tử, cũng không biết tự lượng sức mình có mấy cân mấy lạng!”

38. Chương 37

Nghiêm Mạc không nói được tâm tình bây giờ như thế nào.

Hứa Khiêm cực kỳ dùng sức nắm lấy tay hắn, giống như sợ mình chạy trốn vậy, ngăn ở trước mặt hắn,

ngăn cách ánh mắt tràn đầy địch ý của An Thần.

Đây rõ ràng là tư thế che chở, cộng thêm những lời y vừa mới nói kia —— không cái nào không khiến Nghiêm Mạc cảm thấy kinh hãi, suy nghĩ lại kỹ càng liền đỏ mặt.

Rốt cuộc thoát khỏi sự quấy rầy của An Thần, cuối cùng Hứa Khiêm mới thở phào nhẹ nhõm, dẫn Nghiêm Mạc đi tới ghế lô, đặt Mễ Tô ở một bên chơi với mình, vừa dặn người phục vụ rót rượu mang thức ăn lên, tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ mới nâng ly ra dấu với đối phương.

“Hôm nay tôi tới vốn là muốn tìm cậu để giải thích rõ ràng. An Thần không có bất cứ quan hệ gì với tôi, sau khi tôi ở cùng một chỗ với cậu cũng không hề lên giường với bất kỳ ai khác, lời gã vừa nói cậu cũng đã nghe được rồi đấy, từ trước đến giờ tôi chỉ làm TOP, sẵn lòng cho cậu dè chỉ là sợ cậu sẽ giống như cá chết ở trên giường thì chẳng còn gì thú vị, đừng suy nghĩ quá nhiều.” Cũng đã liều đến mức này, trái lại lừa đảo để che dấu sự thật, Hứa Khiêm nốc một hơi hết rượu trắng trong ly, rót đầy lần nữa: “Nói cũng đã nói đến đường này, tin hay không thì tùy cậu, tôi tự phạt ba ly coi như tạ tội, là đàn ông thì sông phẳng một chút —— gã chửi cậu, cậu cũng chửi tôi, tôi đánh cậu, tôi cũng đã nói xin lỗi, nói thật nha Nghiêm Mạc, tôi rất coi trọng cậu, cũng hy vọng sau này chúng ta còn có thể làm bạn bè.”

Ba ly Mao Đài đi xuống, cho dù là Hứa Khiêm cũng hơi chệnh choáng, cúi đầu nhất thời không nói ra lời.

Mễ Tô ở một bên không chịu nhàn rỗi, thừa dịp này nhảy lên đầu gối Hứa Khiêm, không an phận cào cào móng vuốt nhỏ lên bàn, lục lặc trên cổ vang lên một trận. Hứa Khiêm nắm lấy chân trước của nó ôm lấy nhóc tinh nghịch không cho nó lộn xộn, cúi người muốn thả nó xuống đất, nhưng Mễ Tô nhất định không chịu, húc loạn vào ngực y một hồi, lông rối bời cả lên.

Nghiêm Mạc nhìn thấy một màn ầm áp này khiến trong lòng cũng mềm nhũn.

Tính cách của Hứa Khiêm là dạng gì, qua mấy ngày sống chung hẳn cũng hiểu rõ, đối phương nguyện vì bảo vệ hắn mà nói rõ quan hệ trước mặt người ngoài, còn là dùng cái loại... cái loại phương thức đó, đổi lại là mình cũng không làm được.

Nghiêm Mạc thừa nhận hẳn có chút xúc động, nếu như tất cả đúng như theo lời của Hứa Khiêm chỉ là một sự hiểu lầm, hẳn sẵn lòng lại tin tưởng y một lần nữa...

“Anh... mấy ngày này ở đâu?”

“Công ty ah, trong phòng làm việc của tôi có một phòng trong, tuy không thoải mái như ở nhà, nhưng dù sao vẫn tốt hơn chạy tới chạy lui.” Hứa Khiêm đang bận cỡi xuống cà vạt bị Mễ Tô cắn lấy, “Sao vậy?”

“Nếu như anh muốn, có thể trước tiên đến nhà tôi... thế nhưng chờ anh tìm được phòng thì phải dọn ra ngoài!”

Hứa Khiêm hoàn toàn không chú ý đến nửa câu sau, vui vẻ nói: “Thật hả? Cậu tha thứ cho tôi?”

Kỳ thật nào có cái gì tha thứ hay không tha thứ, từ đầu đến cuối đối phương cũng không có lỗi gì, là chính hắn không chịu nổi, còn nói lời đả thương người khác... Bỏ đi, sự tình cũng được giải quyết xong xuôi rồi, lại nghĩ đến cũng không có ý nghĩa.

Nghiêm Mạc nhấp một ngụm rượu, khuôn mặt hơi đỏ lên.

Hứa Khiêm cực kỳ thích dáng vẻ xấu hổ của hắn, kéo cà vạt Nghiêm Mạc qua, hôn bẹp một cái.

“Bảo bối, cậu thật đáng yêu.”

Mẽ Tô kẹp ở giữa hai người, bắt mồm meo lên một tiếng.

Mặt Nghiêm Mạc càng đỏ lợi hại hơn, mùi rượu trong miệng đối phương phả tới khiến hắn cũng say, nhỏ giọng nói: “Anh không được lên giường với người khác, thêm một lần nữa, tôi sẽ...”

Hứa Khiêm lẩn lộn trong tình trường nhiều năm như vậy, mấy lời ve vãn có thể vừa mở miệng là tuôn trào, dăm ba câu đã ghẹo Nghiêm Mạc đến đỏ lỗ tai, tập trung toàn bộ trí não vào tăng bò bít tết trước mặt.

Giải quyết xong một nỗi tâm sự, tâm tình của Hứa Khiêm rất tốt, lấy điện thoại ra chụp ảnh một bàn đồ ăn, còn thả Mẽ Tô ở một bên ghế salon bắt đầu tạo dáng cho nó. Kết quả chú mèo nhỏ không nghe lời, liên tục bám dính lấy y, Hứa Khiêm không có cách nào đành phải gọi Nghiêm Mạc tới.

“Sao vậy?”

“Cậu giữ nó đi, tôi lấy di động... Đúng rồi, Mẽ Tô ngoan, đừng nhúc nhích, nào nào nhìn vào ống kính”

Hứa Khiêm nắm đúng thời cơ nhanh chóng đề nút chụp: “OK!”

Y chụp xong rồi dùng app chỉnh lại ánh sáng, thích thú đưa Nghiêm Mạc xem: “Thế nào?”

Trên màn hình, một con mèo Ragdoll xinh đẹp nằm trên ghế salon màu đen bằng da, trên cổ đeo nơ cùng lục lạc, con mắt màu lam xa xăm vô tội nhìn vào ống kính, vừa dễ thương lại tinh xảo.

Nghiêm Mạc không kèm được mà nở một nụ cười: “Chụp không tồi.”

Hứa Khiêm post ảnh lên Moments, lúc này mới ngồi xuống bắt đầu ăn.

Thịt bò bít tết đã hơi lạnh, may là nguyên liệu nấu ăn rất tươi, mùi vị coi như không tệ.

“Vốn định dùng rượu đỏ, nhưng trước đây thấy cậu không thể uống nhiều lắm nên mới không gọi.” Hứa Khiêm nuốt thức ăn vào miệng, nhấp một ngụm rượu, cả người cũng thanh tỉnh lại, ngoài miệng cũng càng ngày càng không nên thân: “Ai ya Tiểu Mạc Mạc, cậu nói xem sau hôm nay, chuyện tôi bị cậu đề chắc sẽ truyền khắp nơi, tôi thối phồng cậu thành anh dũng uy vũ như vậy, nếu có thằng 0 lằng lờ nào tới tìm cậu, vậy làm sao bây giờ đây?”

Nghiêm Mạc nhú nhú mày: “Tôi cũng không phải là anh.”

Hứa Khiêm hí mắt cười lên: “Aiz, vì sao tôi lại thành gương xấu vậy... Nếu tôi không có chút kinh nghiệm, chỉ với kỹ thuật của tiểu xử nam cậu thì lên giường xong không phải sẽ vô thăng bệnh viện à?”

“Ý tôi không phải là thế này —— ”

“Cho nên, cậu thấy tôi cũng đã thối phồng cậu như vậy, nào là không uống thuốc một đêm tám lần cũng đã khoe ra ngoài, nếu cậu không dùng chút lực, tôi sẽ rất mất mặt nha.”

Nghiêm Mạc không lên tiếng, con mắt cong lên nhìn y, ánh mắt u tối.

Hứa Khiêm biết đây là bị mình chọc ghẹo, bình thường nhìn rất nghiêm chỉnh, lên giường biến con mẹ nó thành cảm thú... Mỗi lần làm xong không phải đều đau lưng mỗi eo ư? Tuy không đủ kinh nghiệm nhưng tốc độ học tập cũng không tệ lắm, trọng điểm là rất nghe lời.

Hơn nữa có căn bản vững chắc, bộ dạng rất soái, ăn mặc đứng đắn, dáng vẻ đường đường như vậy, không sợ không ai giúp lại.

Như vậy xem ra mình phải giám sát chặt chẽ một chút... Thật vất vả mới bồi dưỡng ra được củ cải trắng, nếu như bị đứa đực rựa nào cuỗm mất, y sẽ lỗ chết.

Suy nghĩ một hồi khiến cơ thể nóng lên, cộng thêm uống rượu, chỉ chốc lát sau đã ra một thân mồ hôi, Hứa Khiêm lắc lắc đầu, gọi nhân viên phục vụ qua thanh toán tiền rồi lôi kéo Nghiêm Mạc đi đến tầng hầm để xe.

Y uống nhiều đến nỗi không mở xe được, cho nên chỉ có thể ngồi xe của Nghiêm Mạc, người kia lúc đầu cũng có nhấp một ngụm nhỏ, nên không bị ảnh hưởng lắm. Hai người trở lại tiểu khu, Hứa Khiêm dựa vào ghế giống như đang thiếp đi, Nghiêm Mạc thấy y bất tỉnh, hơn nữa Mễ Tô kêu suốt nên đành phải đưa mèo lên trước rồi trở lại kéo con ma men này...

Thả Mễ Tô vào trong ổ, lại đút cho nó ít đồ ăn mèo nên tốn chút thời gian, Nghiêm Mạc vội vội vàng vàng đi xuống lầu, mới mở cửa xe còn chưa phản ứng kịp đã bị một cỗ sức lực thật mạnh hung hăng kéo vào.

Một giây kế tiếp, cửa xe đóng lại phát ra tiếng vang thật lớn, kèm theo là nhiệt độ cơ thể quen thuộc cùng mùi rượu bao vây lấy hắn, trừ cái đó ra, còn có một nụ hôn nóng rực như muốn thiêu cháy hết vậy.

Hứa Khiêm đè người ở trên ghế phó lái, hai chân tách ra quỳ gối hai bên ghế ngồi, hôn môi đồng thời chậm rãi hạ chỗ tựa lưng xuống, Nghiêm Mạc đang văng đầu hoa mắt thì chợt nghe một tiếng ‘két’, ghế ngồi ngã một khoảng lớn về phía sau.

Bên tai là tiếng thở dốc phập phồng lẫn nhau, xen lẫn với tiếng cười khàn khàn của người nọ.

“Có dám mần một lần ở trong này không?”

39. Chương 38

Hô hấp khẩn trương của Nghiêm Mạc cũng ngừng lại, trong đầu ông ông tất cả đều là tạp âm, trong một chớp nhoáng chưa thể hồi thần. Hứa Khiêm không nghe thấy lời đáp, chắc một tiếng: “Cậu không động đây thì để tôi tự mình tới nha.”

Nói xong thành thạo cởi nịt đối phương ra, thân người lùi về phía sau một chút, cúi đầu liếm cho hắn.

Chỗ đậu xe này của Nghiêm Mạc phair tốn rất nhiều tiền mới mua được, có không gian đơn độc, hơn nữa cũng đã trở nên trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai đến, nhưng mặc dù như thế hai người vẫn không mở đèn, mượn nguồn sáng từ garage mờ mẫm. Hứa Khiêm dùng hàm răng cắn lấy khoá quần của Nghiêm Mạc, thở ra kéo xuống một chút, lộ ra một đoạn quần lót ở phía sau liền vươn đầu lưỡi ra bắt đầu hoạt động qua về nơi miếng vải nhỏ kia, toàn bộ hơi thở nóng hổi phun ra đều phả lên trên bụng, người kia bị chấn động mạnh hoảng hốt cuống quýt nói: “Đừng ở chỗ này...”

Hứa Khiêm liếc mắt, trực tiếp không thèm để ý sự kháng nghị của hắn, cúi đầu khẽ liếm cơ bụng của Nghiêm Mạc, tiếng nước chập chập truyền đến, vang dội trong không gian nhỏ hẹp khiến người ta đỏ mặt tới mang tai, càng đừng nói đến cái hoàn cảnh như vậy trong garage, lỡ may, lỡ may bị người khác nhìn thấy.

Nghiêm Mạc nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy năm giác quan trong nháy mắt đều phóng đại gấp mấy lần, cảm giác xấu hổ càng thiêu đốt hắn, từ từ nhắm hai mắt lại thậm chí không dám mở ra. Hứa Khiêm nhìn thấy hắn sợ thành cái bộ dáng này, liền có hứng trêu đùa, khiêu khích càng lợi hại hơn, kỹ xảo của y rất thành thạo lại hiểu rõ chỗ mẫn cảm của đối phương, trong chốc lát đã khiến Nghiêm Mạc càng thở dốc nặng nề hơn, cắn ở phía dưới cũng từ từ cứng lên.

Cách một cái quần lót hứa Khiêm hôn lên cái cấn kia, cười xấu xa nói: “Ngoài miệng nói không được, thân thể vẫn rất thành thật nha.”

Nghiêm Mạc nghe được đỉnh đầu cũng bốc hơi, đưa tay qua muốn đẩy y, kết quả bị Hứa Khiêm ngậm một

cái, nồng nhiệt liếm mút, đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua khe hở dùng răng nanh khẽ cắn lấy, bài tiết nước bọt làm ướt hơn nửa bàn tay, dâm mỹ đến không cách nào nhìn thẳng.

Quần lót bị cởi ra, tính khí sưng tấy lộ ra từ bên trong, Hứa Khiêm dùng tay nắm lấy ước chừng, ngón tay cái ma sát nhẹ ở chóp đỉnh, liền nghe đối phương rên lên tiếng, kéo theo ngón tay ở trong miệng cũng gấp lại, Hứa Khiêm không có cách nào nói chuyện, cặp mắt hoa đào cười cười cong lên, khoé miệng lộ ra ánh nước, Nghiêm Mạc nhìn y, hạ thân cứng rắn đến lợi hại nhưng vẫn còn một tia lý trí: “Bị người khác nhìn thấy... thì làm sao bây giờ?”

Hứa Khiêm phun ngón tay ướt nhẹp ra, cũng không nhịn được: “Vậy cứ nói là tôi cưỡng gian cậu.”

Nói xong lời này ngược lại chính y càng hưng phấn trước, bò lên một chút tháo cà vạt trên cổ Nghiêm Mạc ra, cười dâm đãng nói: “Tiểu mỹ nhân cậu đi theo gia đi ~” Tiếp sau đó liền cúi thắt lưng, trái lại bộ dáng thật sự có mấy phần giống như một tên dê xồm háo sắc.

Người kia khẽ thở hắt ra, cũng không để ý đến, đưa tay ra muốn giúp y cởi, kết quả bị Hứa Khiêm vỗ trở lại: “Cậu đây là bị cưỡng gian hay là hợp gian vậy?”

Nghiêm Mạc đỏ khốc đỏ cười: “Anh còn đùa đến nghiện luôn à?”

Hứa Khiêm bất mãn nói: “Lần đầu tiên là cậu cưỡng gian tôi, tôi đòi lại không được à?”

“... Sao anh còn nhớ việc này.”

“Nói nhảm, nếu là cậu thì cậu có thể quên được ư?” Hứa Khiêm nhìn vẻ mặt bối rối của hắn, trêu đùa: “Anh đây là người lớn rộng lượng sẽ không so đo với cậu, nhưng thao thì thao đàng hoàng, không xài hết lực để thao cho đến khi tôi chịu phục thì coi chừng tôi —— ”

Nghiêm Mạc nheo mắt lại, ngữ khí chợt lạnh xuống: “Anh đừng tưởng bở.”

Hắn tựa hồ có chút tức giận, thô bạo lột quần Hứa Khiêm xuống, vỗ mạnh một cái lên cặp mông, Hứa Khiêm run lên, trên mặt vẫn cười, ghé vào bên tai đối phương nói: “Vậy thì mạnh mẽ thao tôi đi.”

Việc đã đến nước này, nhịn nữa thì không phải là đàn ông, một tay Nghiêm Mạc giữ lấy eo y, ngón tay dính nước bọt lần xuống theo đường eo, ấn vào miệng huyệt đang khép chặt ở phía sau, dâm hai cái mới nhớ ra: “Trên xe... không có dầu bôi trơn.”

Hứa Khiêm hung hăng liếc mắt: “Còn phải để tôi tự mình tới sao?”

Nghiêm Mạc không nói gì, buồn bực bắt đầu khuếch trương, hắn căn cứ theo ký ức lần trước, đầu tiên là thăm dò một ngón tay vào...

Ngực Hứa Khiêm phập phồng, y ghé vào trên ngực Nghiêm Mạc, giở trò xấu cần cổ đối phương, để lại một dấu vết ái muội trên đó. Y uống rượu, bây giờ toàn thân phát nhiệt, lưỡi biếng tựa trên thân người kia, mở rộng chân mặc cho ngón tay kia khuấy động ở sau lưng. Phương pháp của Nghiêm Mạc còn tương đối non tay, thận trọng, giống như rất sợ sẽ làm y bị thương.

Hứa Khiêm chịu không nổi sự chậm chạp này, cần tai hấn giục hấn nhanh lên một chút, còn không cần mặt mũi nói một đồng lời thô tục, ghẹo Nghiêm Mạc đến nói không ra lời, dương vật dựng đứng như cây gậy sắt, đặt ở đáy chậu nóng đến đốt người.

Hứa Khiêm ép xuống cọ cọ cần kia của hấn, lại vươn tay ra cùng ma sát hai cần cùng một nơi. Tính khí trong lòng bàn tay chống đỡ nhau, thân sùng dè ép lẫn nhau, quy đầu không ngừng có nước rỉ ra, ướt nhẹp cả tay. Hứa Khiêm thoải mái ngâm nga một tiếng, lực đạo càng tăng lên, lòng bàn tay vuốt ve quy đầu đến đỏ lên, dán lên gân xanh đang nổi lên, kèm theo mạch đập lẫn nhau, thành thịch nhảy loạn.

Tiếng nước dồn dập từ phía sau truyền tới, Nghiêm Mạc từ từ nắm được mấu chốt, bắt đầu tìm tòi điểm kia trong cơ thể. Buồng xe nhỏ hẹp, bọn họ không thể duỗi thẳng hai tay hai chân như ở trên giường, chỉ có thể gần như cong người ôm lấy nhau, cách một lớp quần áo còn chưa cởi ra hết cảm thụ nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

Miệng thịt nhỏ hẹp bị đầu ngón tay mở rộng ra, nếp uốn buộc chặt từ từ thư giãn, cái miệng nhỏ nhắn mút lấy vật từ bên ngoài, Hứa Khiêm vừa uống rượu nên cơ thể còn mẫn cảm hơn so với lúc bình thường, không đợi Nghiêm Mạc hoàn toàn tìm đúng vị trí, cũng đã nhận được khoái cảm từ sự ma sát nơi tràng bích, dịch thể trong suốt bài tiết ra.

Nghiêm Mạc rút ra ngón tay đầy ánh nước lấp lánh, trả thù lau sạch trên mông người kia: “Hứa ca, anh thật nhiều nước...” Hấn chậm rãi nói, trong thanh âm mang theo một chút thích thú khác: “Quả thật là anh thích hợp bị người ta đè hơn.”

Hứa Khiêm cười một tiếng, liếm liếm cằm hấn: “Anh đây chỉ cho cậu đè, người khác cũng không thêm liếm nhìn một cái, thế nào?”

Ánh mắt của Nghiêm Mạc đỏ lên: “Anh nói xem.”

“Tôi nói rồi, cho nên cậu còn không mau một chút... Ừm... chính là chỗ này...” Y cong bụng lại, sáng khoái đến tay không nắm chắc, núm lấy Nghiêm Mạc đến đau, cần lỗ tai hấn.

“Hứa ca, tên của anh thật là dễ nghe.”

Hứa Khiêm còn chưa kịp thở dốc, lại bị húc một cái, lực đạo còn mạnh hơn lúc trước, theo bản năng “a” lên một tiếng, nước mắt cũng nhanh chóng trào ra.

Nghiêm Mạc thích bộ dáng này của y, ngón tay không nhanh không chậm đâm vào tràng đạo, hai ngón tay khép lại tách miệng huyết ra, kéo lấy nếp uốn buộc chặt, nhấn nãi ban đầu đã từ từ giảm xuống, hấn thâm

ngiht hôm nay phải đâm cần kia của mình vào, cắm xuyên qua, thao đến khi ý thức của y mơ hồ chỉ có thể nhìn chính mình.

Loại ham muốn chiếm giữ làm của riêng giống dã thú này không biết từ đâu đến, tựa như thuốc độc lặng lẽ âm thầm ngấm vào xương tủy.

Bởi vậy, muôn đời muôn kiếp không trở lại được nữa.

40. Chương 39

Lúc tiến nhập vào Hứa Khiêm kêu lên một tiếng rất lớn, Nghiêm Mạc cho là y đau liền vội vàng rút ra một chút, kết quả bị Hứa Khiêm đè xuống.

“Không phải trước kia cậu cường gian tôi mạnh mẽ lắm sao...” Y nắm lấy tay Nghiêm Mạc, hạ thân người xuống một chút, làm cho cảm giác căng đau khó chịu truyền tới, rõ ràng rất không thoải mái nhưng vẫn cười: “Thời khắc mấu chốt không thể kinh sợ nha bảo bối.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm cũng run rẩy.

Nghiêm Mạc hôn môi y một cái, ngón tay trượt xuống theo đường eo của Hứa Khiêm, mò tới chỗ hai người giao hợp. Hắn có thể cảm nhận được thứ kia đang được miệng thịt giữ lấy, cồng vào buộc chặt ngậm lấy dương vật hắn, đang làm bộ đáng thương run rẩy.

Hô hấp của hắn càng nặng nề, hạ thân lại cứng thêm mấy phần, Hứa Khiêm chống đỡ đến cả người mềm nhũn ra, dứt khoát tựa vào bệ xe ở phía sau, kéo bàn tay của Nghiêm Mạc đặt lên bụng đầy mồ hôi.

Dáng người của Hứa Khiêm rất đẹp, gần ba mươi nhưng không có một miếng thịt dư, là loại hình gầy gò, hơn nữa khung xương nhỏ, ôm lấy đúng là mảnh khảnh kinh người, khiến hắn không khỏi nhớ tới bộ dáng ở trên giường của đối phương, vòng eo như thể bị uốn thành đủ loại tư thế...

Hứa Khiêm nhìn cặp mắt tràn ngập dục vọng kia, chân mày khẽ nhíu lên, không chút do dự đốt thêm lửa.

“Mò tới chưa?”

“... Cái gì?”

“Cậu ah.” Y giống như oán giận nói: “Cũng đứng thẳng đến mức này rồi.”

Hô hấp Nghiêm Mạc nghẽn lại.

Một cổ xúc động mạnh mẽ không thể bỏ qua nổ tung trong cơ thể hắn, giống như trong nháy mắt máu huyết sôi trào lên, sự mất tự nhiên từ đầu đến nay bị đánh phá trong chớp mắt, đây đây chỉ còn lại dục vọng ——

Hứa Khiêm trêu ghẹo xong chờ phản ứng xấu hổ ử ử của đối phương, rốt cuộc liền bị đánh một cái lên mông, còn chưa kịp giao hàng, liền nghe người kia khàn giọng nói: “Nằm sắp xuống.”

“Cái gì?”

“... Nằm sắp trên ghế ngồi.”

Hứa Khiêm hơi ngơ ngẩn: “Không gian nhỏ như vậy mà cậu bảo tôi nằm sắp thế nào chứ... Địch mợ!”

Không biết Nghiêm Mạc tìm đâu được cái chìa khoá, mở cửa sổ trên đỉnh đầu ra, một luồng không khí theo đó lùa vào, tuy rằng vẫn khô nóng khó nhịn như cũ nhưng tóm lại vẫn dễ chịu hơn một chút.

Sau khi mở cửa sổ, hắn đổi vị trí của hai người, lật người kia lại, quỳ gối nằm úp sắp trên ghế ngồi.

Cởi toàn bộ quần áo của Hứa Khiêm, quần tây bị lột xuống hơn nửa, mông hoàn toàn lộ ra ngoài, bây giờ eo bị Nghiêm Mạc ôm chặt lấy, cả người bị ép đến cong lại, phần eo bị giữ chặt, mông nâng cao, dán lên tính khí của Nghiêm Mạc. Hắn cúi người xuống, cắn sau cổ Hứa Khiêm, hàm răng cọ sát da thịt mỏng manh, giống như dã thú đã khê gửi con mồi.

Theo bản năng, cả người Hứa Khiêm nổi da gà lên, cười khan muốn nói gì đó lại bị Nghiêm Mạc đoạt trước.

“Hứa ca, đêm hôm đó, tôi chính là thượng anh như thế này.”

Tính khí tiến quân thần tốc giống như mỗi lần cử động đều cảm đến dạ dày. Hứa Khiêm gấp gấp kêu lên một tiếng, toàn thân rã rời không còn chút lực nào, dương vật treo giữa hai chân nhỏ dịch, rơi xuống ghế da.

Nghiêm Mạc cố gắng động thất lưng, quyết đoán tiếp tục thao, xương hông vỗ vào cánh mông vang lên tiếng ba ba, cũng mang theo mấy phần thô bạo. Tròng đạo chật hẹp liên tiếp bị nghiền lấy, khi rút ra kéo theo màng nhầy ra ngoài, Hứa Khiêm bị làm đến cả người run rẩy, trong miệng kêu ưm ưm a a, nói không được một câu trọn vẹn, hậu huyết nóng hừng hực, có chút đau nhức nhưng càng nhiều hơn chính là thoải mái —— loại lửa gần rơm giống như ái tình nồng cháy này đúng là kích thích mà y tìm kiếm.

Không có bất kỳ gánh nặng hay xấu hổ gì, y kêu thành tiếng.

“A a... thật thoải mái... chính là chỗ đó... con mẹ nó cậu có phải chưa ăn cơm không vậy...”

Thanh âm của Hứa Khiêm vẫn run run, chỉ cần Nghiêm Mạc thoáng đẩy một cái, y liền thoải mái đến choáng váng. Dịch ruột non bắt đầu tiết ra, tràng đạo bị thao đến mềm ướt không còn buộc chặt như lúc đầu, trái lại càng nhiệt tình dâm dăng cắn nuốt lấy dương vật của người kia, bụng dưới co giật tựa như run rẩy, mồ hôi lã lộn với dâm thủy theo bắp đùi trượt xuống, sáng lấp lánh một mảng.

“Hứa ca...” Thanh âm trầm thấp khàn khàn từ phía sau truyền tới, Hứa Khiêm chỉ cảm thấy trên vai đau xót, cộng thêm phía sau lưng hăng đẫy một cái, đẩy đến y trượt tới phía trước một chút lại bị hai tay đang giữ chặt lấy lưng hăng kéo về.

Không có cổ tay chống đỡ, y chỉ có thể để mặt dính vào trên ghế, thở hổn hển liền ngửi thấy mùi thuộc da, xộc lên khiến đại não như bị say xe. Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu theo khoeo mắt trượt xuống làm trán ướt nhẹp, thân thể bởi vì cồn rượu mà hơi ửng đỏ, vừa chặt vật lại gợi cảm.

Một người đàn ông như vậy —— Nghiêm Mạc vừa nghĩ tới dáng dấp nồng cuồng vênh vác của y thường này, yết hầu càng khô nóng.

Hắn hôn cổ Hứa Khiêm, từng chút từng chút một đi xuống, cắn phần xương bả vai nhô ra kia. Hắn cắn rất mạnh, giống như là muốn dùng hết sức để lại dấu vết vậy, in mùi của mình trong thân thể của đối phương.

“Hứa ca, bên trong của anh thật chặt... Nóng quá... tôi cắn xuống, anh liền co rút lại.”

“Hứa ca tên anh thật là dễ nghe.”

“Hứa ca...”

Hứa Khiêm “ừ” một tiếng: “Cường gian còn lắm nhảm nhiều như vậy, con mẹ nó cậu có thể có chút phẩm đức nghề nghiệp hay không?”

Nghiêm Mạc hơi ngượng ngừng giải thích: “Lần này là anh tình tôi nguyện.”

Nói xong húc một cái, thứ kia đâm quá sâu thiếu chút nữa khiến Hứa Khiêm ói ra.

Tiểu tử này thật sự ngây thơ hay là giả bộ... Giữa lúc thao kịch liệt đến khô, Hứa Khiêm rất bội phục mình vẫn còn có tâm tư nghĩ đến những thứ nhảm nhí này, đối phương giống như thật muốn vui đùa tình thú với y, làm càng lúc càng mạnh hơn, đâm đến nửa người dưới của y đã tê rần, trên mông đau rất giống như bị đánh một trận.

Lần đầu làm không phải cũng như vậy sao?

Nếu nói có cái gì khác, đó chính là...

Phía sau lại bị húc mạnh một cái, đẩy đến Hứa Khiêm theo quán tính lao về phía trước, lại bị một lực mạnh lôi trở lại, đặt ở dưới thân.

Hứa Khiêm có chút chịu không nổi, chỗ trong buồng xe quá chật, cơ bản không thể nào động đây, hơn nữa vừa nóng lại buồn bực, vừa động xe cũng rung theo, y lại uống rượu, bây giờ đầu óc choáng váng, cũng bắt đầu thiếu dưỡng khí.

Vì vậy y liền giãy giụa hai tay muốn đi tìm căn kia của mình, nhưng Nghiêm Mạc không cho, nắm lấy chỗ hiểm của y, Hứa Khiêm mắng vài câu cũng không có tác dụng, chỉ có thể thẳng thắt lưng, phối hợp theo tiết tấu luật động ở phía sau, cạo loạn trên ghế da.

“A... Ha... A a...”

Y nhắm nghiền hai mắt lại, chân mày nhíu lại chung một chỗ, nói không rõ là đau đớn hay vui thích, chất lỏng không ngừng chảy ra từ quy đầu, khiến ghế da ở dưới thân bừa bộn cả lên, Nghiêm Mạc buông bàn tay vô lực của y ra, lấy chút dâm dịch dính ở chỗ vừa mới giao hợp chà lên đầu vú đã sớm cứng rắn của Hứa Khiêm, sau khi chơi đùa liên khê lôi kéo, kích thích hậu huyệt lại khép chặt một lần nữa, gắt gao cắn lấy côn thịt của hắn.

“Hứa ca, đêm hôm đó, anh chính là phóng đảng như vậy.”

“Anh thích hợp bị người ta thao hơn...”

Hứa Khiêm cười khàn một tiếng.

“Trước đây không ai có gan này... là cậu nhất được món hời lớn...”

Thân thể Nghiêm Mạc cứng lên, một cổ chất lỏng lỏng bỗng nhiên phun vào tràng đạo, Hứa Khiêm theo bản năng lắc đầu muốn tránh ra, lại bị một sức mạnh từ đằng sau gắt gao kẹp lại, không thể động đây.

Đợi đến khi đối phương đã bắn tinh xong, y cũng gần như mệt lả bắn ra ngoài, thở hổn hển.

Điểm khác nhau... Hứa Khiêm nghĩ, đêm đó, Nghiêm Mạc gọi tên của Văn Bản ——

Mà không phải của y.

Lần đầu tiên làm không phải cũng như vậy sao?

41. Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, Hứa Khiêm gọi điện thoại cho Giang Thành Vọng bảo hắn không cần tiếp tục tìm phòng, nhân tiện lái xe đổ ở quán rượu về, y để chìa khoá xe ở quầy trước, báo tên mình để lấy lại.

Người kia nghe xong có chút kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, thành thành thật thật làm theo. Hứa Khiêm cúp điện thoại, quay đầu lại nói với Nghiêm Mạc đang bận rộn trong bếp: “Cậu để chìa khoá xe ở đâu? Tôi đi rửa xe, tối nay hai ta đi siêu thị mua ít vật dụng hàng ngày đi.”

Nghiêm Mạc từ phòng bếp thò đầu ra, khuôn mặt hơi ửng hồng, hôm qua sau khi hai người hoan ái, khắp nơi trong xe đều là... đều là mùi kia, bản thân hắn da mặt mỏng xấu hổ không muốn đi, đành phải giao Hứa Khiêm làm giúp.

“Ồ trên tủ giày.”

Hứa Khiêm hôn hắn một cái, cầm chìa khoá ra cửa, kết quả quên mang theo điện thoại di động, một chỗ sau Giang Thành Vọng lái xe đến, gọi điện báo y một tiếng: “Hứa ca, em...”

“Y vừa ra ngoài, tí nữa mới quay về, cậu có chuyện gì không?”

Giang Thành Vọng sợ hết hồn, lại cảm thấy thanh âm của đối phương hơi quen tai, sau mấy giây im lặng thận trọng mở miệng: “Ngài là... Lax?”

“Ừ.”

Tại sao Lax có điện thoại của anh ấy?! Bọn họ không phải là không ngồi cùng bàn à!

Giang Thành Vọng không dám nghĩ tiếp, giải quyết việc chung nói: “Hứa ca nói tôi lái xe về, thế nhưng bảo vệ không cho vào, tôi...”

“... Tiểu khu Thực Dương?”

“Vâng đúng vậy... Á, làm sao ngài biết vậy?”

“Biển số xe số mấy?”

Giang Thành Vọng đọc số, Nghiêm Mạc ghi xuống, dùng di động gọi điện thoại cho bảo vệ.

“Cậu vào đi, dừng ở dưới toà nhà XX.”

“Còn chìa khoá...”

“Chìa khoá trước tiên đưa cho tôi đi.”

“Vâng.”

Chờ đến khi gặp mặt, Giang Thành Vọng từ trên xe bước xuống liền thấy Nghiêm Mạc mặc đồ ở nhà, có chút lúng túng lên tiếng chào hỏi.

“Vây, xin mạo muội hỏi một chút, ngài và Hứa tổng là...”

“Chúng tôi là bạn bè.”

Giang Thành Vọng đi theo bên người Hứa Khiêm nhiều năm như vậy, cũng có một chút năng lực quan sát, hắn không hỏi tiếp nữa, ngược lại móc điện thoại di động ra: “Ngài còn giữ số điện thoại của tôi không? Nhân tiện thêm WeChat đi, sau này có vấn đề gì liên quan đến Hứa ca ngài có thể tìm tôi, tôi sẽ dốc toàn lực giúp ngài.”

Nghiêm Mạc gật đầu, hai người kết bạn với nhau xong liền tách ra.

Lại qua nửa giờ, Hứa Khiêm đã rửa xe xong về đến nhà, vừa đúng lúc Nghiêm Mạc đã làm cơm xong. Bây giờ đã hơn 2 giờ chiều, nói là bữa trưa thì hơi trễ, dù sao 11 giờ mới tỉnh còn bận rộn cả buổi nên cũng đã đói.

Nghiêm Mạc làm sườn chua ngọt, cà chua với xào trứng gà, kèm theo canh rong biển trứng gà, rau thịt kết hợp, ăn đến trong lòng ấm áp cả lên. Hứa Khiêm vui đầu ăn bởi thêm cơm, vừa ăn vừa khen tay nghề của hắn rất tốt, Nghiêm Mạc gấp một cục sườn cho y: “Cái này cũng không ngăn nổi miệng anh.”

Hứa Khiêm cười khà khà, ánh mặt ấm muội từ từ nhẹ nhàng di chuyển xuống thứ ở dưới bàn: “Ai nói...”

Nghiêm Mạc dở khóc dở cười. “Lưu manh.”

Hắn đã dần dần quen với việc đối phương bất thành linh thốt ra chuyện “tiểu lâm mạn”, nhưng cũng chỉ là quen, còn lâu lắm mới đáp trả lại được... trừ khi ở trên giường.

Tối qua Nghiêm Mạc có chút mất khống chế, trong lòng của hai người cũng hiểu rõ, nhưng không ai mở miệng nói ra truy xét đến cùng, Hứa Khiêm là lười lục lại nợ cũ này, Nghiêm Mạc ngoài mặt giả bộ không có việc gì, nhưng trong lòng hơi sợ hãi.

Cho nên hắn lựa chọn trốn tránh.

Sau khi ăn uống no đủ, Hứa Khiêm dứt cơm cho Mễ Tô, chờ Nghiêm Mạc rửa chén xong, hai người lái xe đến siêu thị gần đây mua ít đồ dùng hàng ngày. Dù sao cũng là ở chung, thời gian chung đụng sẽ nhiều hơn, bàn chải đánh răng, ly, khăn mặt cũng không thể quá sơ sài, Hứa Khiêm xài tiền luôn không có tiết chế, nhân viên tiếp thị mua hàng nói mua cái gì y liền mua cái đó, đã mua thì mua một cặp, Nghiêm Mạc có ngăn cũng không ngăn được, đành phải theo y.

Mua đủ loại đồ dùng hàng ngày xong liền đẩy xe tới khu đồ ăn, Nghiêm Mạc mua ít thịt và rau, ngoảnh đầu lại đã thấy Hứa Khiêm ôm mấy bạch bự khoai tây lát mỏng trở lại, còn cười hì hì hỏi hắn: “Cậu thích ăn vị gì? Vị tự nhiên? Vị cà chua? Hay vị dưa chuột, cậu ăn của tôi... Á!”

Nghiêm Mạc đánh y một cái: “Anh bao nhiêu tuổi rồi, sao còn ăn loại thực phẩm rác rưởi này?”

Hứa Khiêm ném khoai tây lát mỏng vào trong xe: “Tôi còn chưa tới ba mươi mà, sao đến miệng cậu lại thành ông lão bảy tám mươi... Cậu muốn ăn kem không? Tôi vừa mới thấy kem cây Lão(1) đang giảm giá...”

“Không ngờ anh sẽ ăn bình dân như thế.”

“Hồi còn nhỏ nghèo túng mà, hoàn toàn không dám mơ tưởng đến Haagen-Dazs(2) gì, lần đầu tiên ăn cái này là nhờ lượm được tiền trên đường đi học về, vui vẻ gần chết.” Hứa Khiêm cười cười: “Vậy tôi đi lấy một bạch nha, cậu ở đây chờ tôi.”

Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng y, lòng nói thật đúng là giống như một đứa trẻ con.

Chờ mua đồ đạc xong đã hơn 4 giờ gần 5 giờ, hai người lên xe lái thẳng về nhà. Hứa Khiêm ngồi ở ghế phó lái xé bao ra, cắn một miếng kem rồi dứt tới bên miệng Nghiêm Mạc: “Nào, nếm thử một miếng.”

“Tôi đang lái xe mà...”

“Không sao, đèn đỏ.” Hứa Khiêm dụ dỗ: “Chẳng lẽ muốn tôi dùng miệng dứt cậu?”

Nghiêm Mạc trừng y một cái, mở miệng cắn một miếng.

Hứa Khiêm cười híp mắt rút tay về, mắt nhìn thẳng hắn, sau đó nhẹ nhàng liếm láp nơi chỗ hồng Nghiêm Mạc mới cắn, sau đó há miệng ra cắn mạnh một cái.

Suy cho cùng Nghiêm Mạc da mặt mỏng, tiếp theo cũng không dám nhìn y nữa, cực kỳ chăm chú lái xe.

Thật vất vả mới đến nhà, Hứa Khiêm cắn cây kem, thấy xe mình mới sực nhớ ra: “Tiểu Giang tới tìm cậu?”

“Ừm, hắn đưa chìa khoá cho tôi bảo tôi giao cho anh.”

Hứa Khiêm âm ờ ừ một tiếng, hai người xuống xe, xách bao lớn bao nhỏ đi vào cửa, chờ dọn dẹp xong đồ đạc cũng đã hơn 6 giờ. Hứa Khiêm nằm trên ghế salon nhai khoai tây lát mỏng, Mễ Tô ghé vào ngực y chơi đùa với lục lạc trên cổ, một lát sau y thấy nhàm chán liền lấy đi động ra bắt đầu lướt weibo.

“Mai đi xem phim không? Gần đây mới ra một phim điện ảnh có rất nhiều lời khen ngợi... Nào, há miệng, a

Nghiêm Mạc nuốt xuống lát khoai tây mỏng, suy nghĩ một chút: “Được đấy.”

“Vậy tôi đặt vé nha... cùng xem với người khác? Hay nên đặt bao cả rạp?” Hứa Khiêm cười khà khà: “Nếu như đặt bao hết cả rạp, chúng ta có thể làm việc kia...”

Nghiêm Mạc nheo mắt lại: “Hôm qua anh còn chưa đã ghiền à?”

Hứa Khiêm cũng chỉ là nói ngoài miệng thôi chứ cái mông của y vẫn còn chưa lành đâu, vì vậy quyết đoán chữa lại: “Vậy thì cùng xem đi, tôi đặt vé nha...”

Chờ đặt xong vé rồi, y thấy có phiếu mua bóng ngô nên tiện thể đặt luôn, kết quả hôm sau rạp chiếu phim chật ních, hai người bị kẹt xe trên đường, khi vội vàng vàng lấy vé thì đã gần chiếu phim. Nghiêm Mạc để Hứa Khiêm vào trước, còn mình thì ở bên ngoài xếp hàng, rốt cuộc không đứng được mấy phút, đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc truyền tới từ phía sau...

“Sư huynh?”

Hết chương 40

(1) Kem cây Lão (老):

(2) Haagen-Dazs: thương hiệu kem cao cấp của Mỹ. (Nguyệt đã ăn và thấy nó cũng chẳng ngon hơn những kem hiệu khác là mấy mà lại đắt thí mỗ =.=):

42. Chương 41

Đã gần một tháng kể từ khi lần gặp mặt trước nhưng Nghiêm Mạc thấy giống như đã hơn một năm không gặp, ngăn người tại đó hồi lâu không nói ra lời.

“Sư huynh, thật là trùng hợp, anh cũng tới xem phim sao?” Văn Bản liếc nhìn hai phần bồng ngô trong tay hắn, mặt mỉm cười: “Cùng bạn gái?”

“... Bạn bè bình thường.” Nghiêm Mạc phục hồi lại tinh thần: “Còn cậu?”

“Cùng bà xã em, cô ấy là fan của nam diễn viên chính, cứ nằng nặc lôi em đi theo cô ấy xem, sư huynh, hai người xem suất nào? Chờ xem xong rồi cùng ăn một bữa đi, em có chút chuyện muốn...”

“Không cần, tối nay chúng tôi còn có việc, phim đã bắt đầu rồi, anh đi trước một bước, gặp lại sau.”

Hắn quẳng lại một câu nói rồi chạy như bay, cũng không quản đối phương có còn muốn nói gì nữa không. Nghiêm Mạc cảm thấy mình như vậy rất yếu ớt, đặc biệt nhất gan —— rõ ràng muốn quên nhưng những cảm tình đã ngủ say kia vẫn chưa hoàn toàn biến mất liền bị thức tỉnh, trái tim quặn chặt lại, đau đến khó thở.

Hắn cho là mình đã quên.

Cả bộ phim điện ảnh, Nghiêm Mạc từ đầu đến cuối không để tâm tới, Hứa Khiêm ở một bên cười lẫn lộn, lúc đi ra vẫn còn ôm bụng: “Ai ya má ơi vừa này cái kia làm tôi cười suýt chết...”

Y hưng phấn nói nửa ngày, Nghiêm Mạc hoàn toàn không nghe vào, thỉnh thoảng đáp lại vài từ cho có lệ. Sau đó Hứa Khiêm cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu hắn lại để hắn nhìn qua, bất mãn nói: “Cậu làm sao vậy? Sao giống như mất hồn thế?”

Nghiêm Mạc nhìn người đàn ông trước mặt, đôi môi giật giật nhưng cũng không nói gì.

“Hôm qua hơi mất ngủ, không ngủ ngon.” Hấn bắt lấy tay Hứa Khiêm, khẽ đẩy ra: “Bây giờ hơi mệt... chúng ta đi ăn cơm đi, ăn cơm sẽ tỉnh người hơn.”

Hứa Khiêm nhú mày nhưng cũng không tiếp tục hỏi mà lại thoả hiệp nói: “Được rồi.”

Đảo mắt đã đến thứ hai, Hứa Khiêm đi làm, Nghiêm Mạc đi xem chừng nhà cửa — bởi vì trùng tu lại toàn bộ bên ngoài, hôm nay mới chỉ phá đổ tường dư thừa và xà ngang, dưới tình hình còn chưa phá lớp nền rồi xây lại toàn bộ, cộng thêm để mùi sơn tản đi hết, còn phải cần một khoảng thời gian nữa mới có thể cho người vào ở.

Lúc hấn tới vừa lúc đang thi công, bụi bay tán loạn trong phòng, Nghiêm Mạc mang theo khẩu trang kiểm tra một vòng rồi kêu đốc công tới, giải thích bản thảo thiết kế một lượt cho gã...

Chẳng mấy chốc đã qua nửa ngày, Giang Thành Vọng đưa một hộp cơm tới rồi lôi kéo Nghiêm Mạc vào trong góc, nhét một hộp giữ ấm cho hấn.

“Đây là Hứa tổng bảo tôi mang tới để anh ra ngoài ăn, trong phòng quá nhiều bụi dễ hút phải bụi.”

Hấn lại dặn dò thêm vài câu rồi vội vàng rời đi, Nghiêm Mạc đi tới ghế dài nơi tiểu khu, mở hộp cơm ra, bên trong đều là thức ăn mà hấn thích.

Nếu là bình thường, hấn đều có thể dễ dàng làm xong đêm hôm trước, nhưng hôm nay Hứa Khiêm nói đồ ăn để qua đêm không tốt nên bảo hấn đừng làm. Nghiêm Mạc vốn muốn tự mình đi mua đồ ăn nhanh hay gì đó, không ngờ tới đối phương tri kỷ đến cỡ này, lại có thể đặc biệt đưa qua đây.

Lòng tốt này, hấn nhận lấy, buổi tối cũng làm một bàn đồ ăn ngon, Hứa Khiêm vừa về nhà đã ngửi được mùi thơm, y nhìn thấy ngọn đèn vàng ấm áp trong phòng, Mễ Tô chạy như điên tới, chào mừng vung vẩy cái đuôi to nhìn y kêu lên.

Trái tim như được ngâm ở trong nước nóng, cả người thoải mái đến tan chảy.

Hứa Khiêm ở một mình nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng đã sớm cứng cõi như sắt thiết nhưng kết quả vẫn là làm bằng thịt.

Y liền cúi người xuống, ôm lấy cục lông mềm mại, hai ba bước đi vào phòng khách, vừa vặn trông thấy Nghiêm Mạc bưng canh đặt lên bàn, trở tay cởi dây tạp dề.

Hứa Khiêm đặt Mễ Tô dưới đất, từ phía sau ôm chầm lấy.

Nghiêm Mạc hoảng sợ: “Buông ra.”

“Lúc cậu mặc cái này vô cùng dễ nhìn.” Hứa Khiêm hôn một cái lên tai hắn, chưa kịp nói thêm gì nữa đã bị đẩy mạnh ra.

Sắc mặt của Nghiêm Mạc hơi ửng hồng, nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo.

“Chúng ta... chúng ta chỉ là quan hệ ở chung, không cần thiết thân mật như thế.”

Lời hắn nói uyển chuyển, Hứa Khiêm cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Y không hề hấn gì nhún vai: “Cậu thật là không biết nói đùa.”

Trọng tâm câu chuyện bị đổi quá nhanh, hai người ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, vừa ăn Nghiêm Mạc vừa báo lại tiến trình ngày hôm nay, Hứa Khiêm lắng nghe, thỉnh thoảng chêm mấy câu, coi như hài hoà. Đợi đến sau khi ăn xong, Nghiêm Mạc rửa chén đĩa, liền nghe truyền tới một tiếng rầm nơi cửa, nhìn lại thì Hứa Khiêm đã đi rồi.

Một lát sau, di động trong túi hắn rung lên, là một tin nhắn.

“Tiệc xã giao, tối khuya mới về, cậu ngủ trước.”

Nghiêm Mạc trả lại “được” rồi không quản nữa.

Kết quả đêm hôm đó Hứa Khiêm đến nửa đêm mới trở lại, vẫn là bị Giang Thành Vọng khiêng về.

“Hứa ca phải xã giao, mấy ông chủ kia rót rất nhiều rượu cho anh ấy, cản cũng không cản được.”

Nghiêm Mạc gạt đầu tỏ ý đã hiểu, tránh ra nhường đường: “Vào đi.”

Giang Thành Vọng đỡ Hứa Khiêm vào phòng, Mễ Tô nghe được tiếng động, từ trong ổ mèo nhảy ra ngoài, tò mò nhìn khách tới. Giang Thành Vọng liếc mắt liền liếc thấy nó: “Đây là mèo do hai người nuôi?”

“Đúng vậy.”

“Hứa ca rất thích động vật nhỏ.”

“... Ừm.”

Hai người cùng dịch Hứa Khiêm đến trên ghế salon, Giang Thành Vọng lau mồ hôi, do dự một lúc lâu mới nói: “Con người của Hứa ca kỳ thật rất dễ mềm lòng, nhưng mà độc miệng lại còn thích cậy mạnh...”

Nghiêm Mạc đang giúp Hứa Khiêm cởi nút áo ra: “Cậu nói với tôi chuyện này làm gì?”

Giang Thành Vọng lúng túng gãi đầu: “Hai anh... không phải là loại quan hệ kia sao, đừng hiểu lầm, tôi hoàn toàn không có ý sỉ nhục, tuy Hứa ca chơi bời, nhưng tuyệt đối không bừa bãi, hơn nữa...”

Hơn nữa người mà y vẫn luôn để ý như vậy là Văn Bân.

Điểm này Giang Thành Vọng không nói ra, dù sao có hiểu rõ đi nữa cũng không cách nào thay đổi tâm nguyện của chính người đó.

Nghiêm Mạc nói: “Chúng tôi không phải là loại quan hệ mà cậu tưởng tượng.”

Nói xong lời này chính hấn xoắn xuýt trước —— hấn và Hứa Khiêm, là cái loại quan hệ gì? Bạn cùng phòng? Nhưng bọn họ đã lên giường, còn không chỉ một lần... Bạn giường? Nào có bạn giường nào ăn ở chung với nhau, huống gì là hấn chủ động mời.

Trong lòng Nghiêm Mạc loạn cào cào, kể từ sau khi gặp lại Văn Bân, ngày đó trái tim đã thật vất vả mới bình tĩnh lại bị làm rối loạn, hấn không biết rốt cuộc mình muốn cái gì —— hấn không thể quên được, hấn không thể quên được Văn Bân, cho dù là Hứa Khiêm cũng không thể khiến hấn quên được, nhiều nhất chỉ là tạm thời không nghĩ đến, mà cũng không phải là đau khổ một đời suốt đời thoải mái.

Cái lỗ hổng trong lòng quá lớn, hấn tìm mọi cách bổ khuyết đủ thứ vào, nhưng vừa thấy được người thật, hấn mới phát hiện hết thấy những gì mình đã làm đều là phí công.

Thích một người rất dễ dàng, mà để quên lại cực kỳ khó khăn.

Thời gian tám năm làm lên men phần tình cảm kia tạo thành kịch độc đục khoét thấu xương tủy, ngấm vào máu thịt, không có thuốc nào cứu được.

43. Chương 42

Tình yêu là một thứ gì đó rất đầy đoạ con người.

Hứa Khiêm bị hành hạ ba năm còn ngại chưa đủ, không sợ chết tiếp tục ném thử, cuối cùng tự mình sa vào.

Sau khi y suy nghĩ cẩn thận đã hiểu ra toàn bộ, là bản thân nhẹ dạ, quá coi trọng cảm tình. Lúc còn trẻ vì sự nghiệp nên quá bận rộn không để ý tới, sau này thấy Văn Bản liền toàn tâm toàn ý lao vào, mất tròn ba năm, Văn Bản đi, y buông tay, trong lòng trống trải vì vậy muốn tìm cái gì đó lấp vào.

Lúc đầu là mèo, nhưng dù sao mèo cũng không biết nói chuyện, không thể thật sự trao đổi — cho nên, Nghiêm Mạc cứ như vậy mà tiến vào.

Trừ những lần cãi vã, đại đa số thời gian bọn họ vẫn rất ngọt ngào.

Con người của Nghiêm Mạc làm việc kỹ lưỡng, quá khắt khe, yêu cầu hoàn mỹ, ý tưởng thiết kế ăn nhập với Hứa Khiêm — hẳn biết nấu ăn còn quét dọn vệ sinh, hầu hết thời gian rất tâm lý, ví dụ như dậy sớm chuẩn bị áo quần cho ngày hôm sau, khi đánh răng thì nặn kem đánh răng cho cả hai người... Có đôi khi Hứa Khiêm về trễ còn có thể thấy canh giải rượu trong lò vi sóng. Có đôi khi, cảm động trong nháy mắt đó có thể khiến người ta quên đi rất nhiều thứ, tính của Hứa Khiêm rộng rãi, chỉ cần không phải là thâm cừu đại hận, y sẽ không so đo với người ta.

Ăn canh, ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm hôm sau tỉnh lại vẫn có thể trêu ghẹo người kia, lời ngon tiếng ngọt nói không mất tiền, cũng có thể làm cho Nghiêm Mạc cười ầm lên, chửi một câu lưu manh.

Hứa Khiêm tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, không ít lần bị gọi là lưu manh cảm thú, da mặt dày có thể sánh với tường thành, cười hì hì cắn một miếng bánh quẩy: “Làm xong đơn đặt hàng này, chúng ta đi ra ngoài chơi đi, cậu muốn đi trong nước hay là nước ngoài?”

Nghiêm Mạc cũng muốn mượn dịp này giải sầu một chút, liền nói: “Nghe nói nước A có một buổi triển lãm tranh không tồi, tôi có quan hệ với một sư huynh ở bên kia, đến lúc đó có thể đặt trước cho hai người.”

“Được đấy, cuối tuần khởi hành đi, đi ba ngày, cậu để tôi sắp xếp mấy thứ sau đó... Nhà ở bên kia, trước tiên cho bọn họ nghỉ phép đi, người ta cũng vất vả rồi.”

Từ khi bắt đầu ở chung cho đến bây giờ đã qua một tháng, sinh hoạt cùng tình ái của hai người đều trở nên ăn nhập, cũng không ai nói đến chuyện dọn ra ngoài.

Qua mấy ngày, Hứa Khiêm đã đặt xong vé máy bay, lại bảo Giang Thành Vọng liên hệ với khách sạn, khi trở về còn nhắc nhở Nghiêm Mạc: “Nghe nói bên kia rất lạnh, mang nhiều quần áo một chút.”

Trong nước cũng đã vào cuối thu, nhiệt độ giảm xuống đột ngột là thời gian dễ bị cảm mạo. Nghiêm Mạc trở về phòng lấy áo măng tô ra trải ở trên giường, chuẩn bị bỏ vào vali.

Sau khi Hứa Khiêm vào ở trong nhà, y cũng mua không ít quần áo, ngay cả mác cũng chưa tháo ra, mới tinh treo ở trong tủ quần áo không khác gì treo trong cửa hàng. Bản thân y rất để ý bề ngoài, hỏi Nghiêm Mạc bộ nào soái, kết quả càng về sau càng không thành thật, cuối cùng hai người lẫn lộn một lần trên quần áo, ngày hôm sau đem toàn bộ đi giặt...

Hứa Khiêm còn có chuyện bên ngoài chưa giải quyết xong nên lần này cũng chỉ có thể nhờ Nghiêm Mạc chạy đi làm, khi bị hỏi vết bầm ở phía trên là thế nào, hắn hận không thể đập thối xuống đất.

Máy bay là vào hơn 3 giờ chiều ngày mai, Hứa Khiêm thật vất vả mới từ chối được một bữa tiệc xã giao, lái xe tính thuận đường thì đi lấy quần áo về, không ngờ tới cửa tiệm giặt áo quần gặp phải Văn Bản... Hai tháng không gặp, lúc Hứa Khiêm nhìn thấy cậu đã không còn có cảm giác gì nữa, may mắn là mình đã thật sự buông xuống được.

Không làm được tình nhân còn có thể làm anh em, Văn Bản muốn kéo y đi ăn cơm, Hứa Khiêm cũng không nghĩ nhiều liền đồng ý.

Hai người đi tới quán ăn, kêu hơi quá nhiều đồ ăn nên Hứa Khiêm muốn gọi Nghiêm Mạc đến, lại bị Văn Bản ngăn cản, tiếp tục truy hỏi mới cười khổ trả lời: “Hình như sư huynh đang giận em chuyện gì đó, trước đây ở rạp chiếu phim... Aiz, cũng trách em gần đây quá bận bịu không có thời gian tìm anh ấy hỏi rõ ràng.”

Cậu móc hai thiệp mời đỏ thắm từ trong cặp ra, để lên bàn giao cho Hứa Khiêm: “Trước đây lúc mừng đầy tháng tính gọi các anh nhưng Tư Song ở cữ nên không tiện vận động lắm, liền tự mình làm trong gia đình. Nửa tháng nữa là tròn trăm ngày, em muốn mời anh cùng sư huynh tới tham dự, em thấy quan hệ của hai người vô cùng tốt, Hứa ca anh có thể giúp em chuyển cái này cho anh ấy không?”

Hứa Khiêm không ngờ đối phương sẽ xài đến chiều này, ngừng một lát nhưng vẫn nói: “Được.”

Về tình về lý y cũng không có lập trường để từ chối, cũng không biết khi Nghiêm Mạc thấy thứ này sẽ cảm thấy ra sao... Ngay cả y cũng không nhớ đoạn tuyệt hoàn toàn với Văn Bản, huống gì là Nghiêm Mạc đã yêu tám năm?

Hứa Khiêm không hút thuốc trước mặt Văn Bản, vì vậy y nhấp một ngụm bia: “Này, kể cho anh nghe một vài chuyện về sư huynh của em đi.”

Tuy Văn Bản thấy khó hiểu về chuyển biến trong quan hệ của hai người nhưng với tư cách là anh em mà nói thì cậu cũng rất vui mừng, lúc này không giấu diếm gì lật lại nợ cũ, kể cho Hứa Khiêm nghe một lượt những chuyện thời niên thiếu của nhiều năm về trước, vừa nói còn có chút hoài niệm.

“Từ nhỏ em đã thích vẽ, lúc học cao trung thì vào câu lạc bộ, sư huynh là đội trưởng của câu lạc bộ tranh sơn dầu, tác phẩm của anh ấy thường được trưng bày ở triển lãm tranh, không thể không nói anh ấy rất có thiên phú ở mảng này, giỏi hơn em nhiều.” Văn Bản nói đến đây còn có mấy phần ngượng ngùng: “Thật ra nhiều kỹ xảo của em đều là nhờ anh ấy dạy, về sau tác phẩm lúc tốt nghiệp cũng là cùng hoàn thành với anh ấy, tất cả mọi người đều nghĩ em hưởng kế hào quang của sư huynh, chính em cũng cho là như vậy, chỉ có sư huynh cổ vũ em, nói em rất có thiên phú còn có thể đi xa hơn anh ấy.”

“Khi đó em thật sự rất biết ơn anh ấy, anh ấy giống như anh ruột của em vậy... Sau này sư huynh xuất ngoại, học chuyên ngành thiết kế, thầy cô của tụi em đều cảm thấy rất đáng tiếc, em cũng cảm thấy như vậy, nhưng sư huynh đã muốn vậy thì em sẽ tôn trọng ý nguyện của anh ấy...”

Cậu dứt quãng nói rất nhiều, Hứa Khiêm chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào một đôi lời, một chai bia trong chớp mắt đã thấy đầy.

Từ trong lời kể của Văn Bản liền thấy được tình cảm của Nghiêm Mạc đối với cậu có thể nói là rất rõ ràng, nhưng bạn không thể yêu cầu một thằng nam có thể hiểu được tấm lòng tinh tế của một chàng gay, cho nên từ đầu đến cuối Văn Bản chỉ kể ở góc độ của anh em, không mang theo một tí xíu tình cảm dư thừa nào, thuần túy sạch sẽ khiến người khác không còn lời nào để nói.

Trong nháy mắt đó, Hứa Khiêm thậm chí cảm thấy có một chút đau lòng cho Nghiêm Mạc, y có thể nhìn ra đối phương đã đổ bao nhiêu tâm sức cho mối quan hệ này —— Nghiêm Mạc là một người rất chuyên tâm, chuyên tâm đến gần như cố chấp, thế cho nên đến mức không thể buông bỏ được của ngày hôm nay.

So với hẳn, ba năm của y thật sự chẳng là gì cả.

Hứa Khiêm cảm giác mình đã say.

Rõ ràng Nghiêm Mạc không cần bất kì kẻ nào thông cảm —— hẳn cũng giống như mình, đều là tự nguyện trả giá, mà kết quả này cũng tự mình nhận lấy.

Thế nhưng cảm tình là thứ không bao giờ thuận theo bản thân, có lẽ là thay đổi lập trường, từ tình địch biến thành bạn giường... ở chung với nhau, có tiến thêm một bước quan hệ thể xác, Hứa Khiêm đã không thể nào đứng ở góc độ lúc ban đầu để đối xử với người nọ, việc này là bởi vì bỏ đi vài thành kiến lúc đầu mới thấy Nghiêm Mạc đích thật là một người ưu tú —— tuổi trẻ tài cao, tương lai rộng mở, cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc trong cuộc sống...

Còn có chút đáng yêu.

Đặc biệt là lúc đỏ mặt.

44. Chương 43

Lúc Hứa Khiêm đưa thiệp mời cho Nghiêm mạc, rõ ràng có thể nhìn thấy một tia cứng ngắc nơi vể mặt của đối phương, y giả vờ không để ý chỉ cười cười, nhét cái thứ màu đỏ đến phồng tay kia vào tay đối phương: “Nhớ chuyển bay ngày mai.”

Nghiêm Mạc vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Hứa Khiêm không để ý tới nữa, lướt qua hẳn đi vào phòng ngủ...

Máy bay lúc ba giờ rưỡi chiều, hai người đến sân bay trước một giờ để làm thủ tục, Nghiêm Mạc đi gọi hành lý, Hứa Khiêm chạy đến McDonald's gần đó mua đồ ăn, chờ khi hai người hết bận rộn liền cùng ngồi ở trên ghế dài ăn.

Bởi vì có Nghiêm Mạc nên lần này Hứa Khiêm không liên hệ với phiên dịch viên, kết quả tiểu tử này bởi vì chuyện thiệp mời ngày hôm qua mà từ đầu đến cuối khuôn mặt nặng như chì, Hứa Khiêm gọi hắn nhiều lần mới có phản ứng, ngay từ đầu còn tàm tạm, một lúc sau Hứa Khiêm cũng bực bội, lên máy bay liền mang bịt mắt bắt đầu nghe nhạc, hai người hầu như không trao đổi gì, bầu không khí toàn toàn cứng nhắc.

Bởi vì phải bay đến mấy tiếng, bay được nửa đường thì Nghiêm Mạc hơi say máy bay, sắc mặt tái mét dựa trên ghế ngồi, hơi thở rối loạn. Do ở khoang hạng nhất, phục vụ tương đối chu đáo, tiếp viên hàng không chủ động tiến tới hỏi có chuyện gì không, Nghiêm Mạc lắc đầu, mới vừa muốn trả lời chợt nghe được Hứa Khiêm đã im lặng rất lâu ở bên cạnh đột nhiên nói: “Cho hắn ít thuốc say máy bay đi, lấy thêm một ly nước nóng, một cái chăn.”

Tiếp viên hàng không gật đầu quay người rời khỏi, Hứa Khiêm ngả ghế ngồi ra sau cho hắn, rồi ném bịt mắt của mình đưa hắn: “Nghỉ một lát đi, đừng coi di động nữa.”

Ngữ khí của y rất nặng nề, nhưng suy cho cùng vẫn là quan tâm, tâm tình của Nghiêm Mạc tốt hơn nhiều: “Ừ.”

Từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi một hồi, chờ tiếp viên hàng không đem đồ tới, Hứa Khiêm dìu hắn ngồi dậy đưa thuốc uống: “Còn khó chịu nữa thì nôn ở đây.” Nói rồi xé một cái túi giấy sau lưng ghế ngồi đưa cho hắn.

Hai người qua về thật có chút ám muội, cho nên ánh mắt của người bên ngoài nhìn bọn họ cũng khác thường, Nghiêm Mạc hơi không được tự nhiên nghiêng đầu, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Hứa Khiêm nhìn thấy hắn thật sự đang cực kỳ khó chịu, lòng mềm nhũn, cũng không so đo những chuyện không vui trước đó nữa liền an ủi: “Cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi, chờ đến nơi, anh đây sẽ dẫn cậu đi ăn đồ ngon...”

Y mở tấm chăn ra, đắp lên người đối phương: “Ngủ đi.”

Khó khăn mấy cũng chỉ có mười mấy tiếng đồng hồ, lúc xuống máy bay, chân Nghiêm Mạc hơi nhũn ra, ỉu xiu tựa trên vai Hứa Khiêm, rất mệt mỏi. Người kia đau lòng nhưng vẫn rất hưởng thụ, mang người đi tới khách sạn đã sớm đặt trước, lấy di động ra gọi đường dài cho Giang Thành Vọng, dùng trình độ tiếng Anh chỉ mới học cao trung của mình lắp ba lắp bắp bảo nhân viên phục vụ nấu chút cháo đưa tới.

Sau khi Nghiêm Mạc húp cháo liền ngã xuống, ngủ một giấc đến nửa đêm mới tỉnh, bởi vì đặt phòng giường cỡ lớn, Hứa Khiêm nằm ở bên cạnh hắn ngủ bất tỉnh nhân sự, lúc này đặc biệt không nhận được nữa dúi dúi người về phía trước, vừa dúi vừa chui vào trong ngực hắn.

Hứa Khiêm mặc một cái áo sơmi mỏng tanh, nửa người dưới không mặc quần, chân trần quần chần, nửa người trên hoàn toàn dán tới, có chút mát lạnh, Nghiêm Mạc nhất thời không nở lòng đẩy ra, cứ như vậy ôm lấy y, tư thế có chút cứng ngắc.

Hứa Khiêm tìm được nguồn nhiệt dĩ nhiên không nở buông tay, quần lên giống bạch tuộc đè Nghiêm Mạc đến hơi khó thở, vội vàng gạt cánh tay đeo trên cổ xuống, nhét vào trong chần.

Hứa Khiêm dụi hai cái, mơ màng mắng một câu “tiểu khốn nạn”.

Nghiêm Mạc nghĩ người này đang ngủ còn đang mắng người khác mà... 80% là đang chửi mình, đành chịu thôi, ai bảo hôm nay chính hắn không thể điều khiển được tâm tình, cũng khó trách làm đối phương mất hứng.

Nghĩ như vậy, hắn lại có chút áy náy, lúc Hứa Khiêm quần lầy cũng không giãy giụa, trái lại ôm cả đêm, đến khi trời sáng thì cơ thể cũng đã tê rần.

Ngủ một giấc dậy, chuyện buồn bực gì cũng quên hết, Hứa Khiêm tinh thần thoải mái rời khỏi giường, rửa mặt mặc áo quần xong còn thúc giục Nghiêm Mạc nhanh lên một chút, kéo không kịp thời gian vào cửa.

Người kia xoa xoa bả vai đau nhức, sau đó phủ thêm một cái áo vét, đến lúc thất cà vạt, Hứa Khiêm đột nhiên xuất hiện, lấy một cái kẹp cà vạt màu bạc từ trong túi ra ghim lên, sửa sang lại.

“Đi thôi.”

Bữa sáng do khách sạn tự mang tới, chỉ toàn bánh mì nhồi trứng ốp la, thật sự không hợp với khẩu vị của người Trung Quốc. Thời gian eo hẹp, Hứa Khiêm cũng không kén chọn, chỉ lấp đầy bao tử, lại đưa phần sữa tươi của mình cho Nghiêm Mạc: “Dạ dày của cậu không khỏe, đừng uống cà phê,”

Người kia không phản đối, yên lặng uống sạch ly sữa tươi ấm áp kia, liếm liếm môi chút sữa dính bên mép, ngẩng đầu liền phát hiện Hứa Khiêm đang nhìn hắn, con mắt cong lên, mang theo sự ám muội.

“Tôi thật sự muốn lột sạch cậu ngay ở chỗ này...”

“Khụ khụ khụ!” Nghiêm Mạc không chút nề tình bị sắc, điên cuồng ho khan.

Hứa Khiêm liếc mắt, tiến lên vỗ vỗ sau lưng hắn.

Nghiêm Mạc trở tay nắm cánh tay y, trên mặt đỏ như thiêu đốt: “Về sau, về sau đừng nói cái này ở bên ngoài.”

“Sợ cái rắm gì, bọn họ cũng nghe không hiểu tiếng Trung.”

“Dù sao cũng...”

Hứa Khiêm nhìn thấy hấn như vậy, vừa bực mình vừa buồn cười: “Cậu là người lớn rồi sao còn sĩ diện hảo vậy, tôi cũng đã làm số 0 như con vịt nhỏ* phơi ra trước mặt, để tôi chọc ghẹo đôi câu thì thế nào? Hử? Bớt miến thịt à?”

(*Con vịt nhỏ (): từ lóng để chỉ trai bao, MB)

Nghiêm Mạc bị lời này chặn họng, tìm không ra lý do phản bác, đành phải nhỏ giọng lại nói: “Chờ đến lúc riêng tư anh nói thế nào cũng được...”

Hứa Khiêm nhìn bộ dáng tủi thân của hấn, trong lòng biết da mặt đối phương mỏng, cũng liền tha hiệp: “Được được được, vậy cậu về nhà phải nấu ăn ngon vào cho tôi, thứ đồ ăn quý quái này thật không phải để cho người ăn.”

“Muốn ăn gì?”

“Thịt kho tàu lần trước cũng không tồi, còn có sườn chua ngọt... thêm cà chua xào trứng.”

Nghiêm Mạc cười: “Sao anh thích ăn ngọt như vậy.”

Hứa Khiêm hừ hừ: “Cậu nói đi có làm hay không!”

“Được, nhưng nếu anh muốn ăn ngọt, tôi biết có một tiệm đồ ăn ngọt...”

Hai người cười cười nói nói lên xe taxi, Nghiêm Mạc dùng tiếng Anh nói địa chỉ, xe từ từ chuyển bánh.

Chờ đến nơi đã bắt đầu chuẩn bị mở cửa, bọn họ xếp ở hàng cuối cùng đi theo đoàn người tiến về phía trước, trong lúc chờ được phát tờ rơi, ở trên có giới thiệu đủ thứ về triển lãm, còn có vài hình thu nhỏ của một vài tác phẩm.

Hứa Khiêm lười biếng dính trên người Nghiêm Mạc, câu được câu không lật trang, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, nhìn tên ký ở dưới một bức tranh đến hơi xuất thần.

Nghiêm Mạc không phát hiện được điều này, trái lại chủ động giới thiệu: “Lần này trong triển lãm có mấy tác phẩm của người Trung Quốc là do sư huynh tôi và học sinh của anh ấy, được treo riêng ở một khu vực, sau khi triển lãm kết thúc sẽ có bán đấu giá, toàn bộ tiền quyền góp được sẽ cho các tổ chức từ thiện...”

Hứa Khiêm từ một tiếng: “Quá tốt, chốc nữa gặp được tác phẩm vừa mắt, chúng ta cũng mua một bức về treo.”

Mắt thấy sắp mở cửa, y đứng dậy, gấp đôi tờ rơi ở trong tay bỏ vào túi.

45. Chương 44

Hội trường không lớn lắm, sau khi theo dòng người chậm rãi di chuyển vào cửa, Hứa Khiêm vừa đi dạo ngắm các tác phẩm vừa khẽ thảo luận đôi chút với Nghiêm Mạc, đang trò chuyện đến cao hứng thì thấy một người trẻ tuổi mặc tây trang vượt qua đoàn người đi tới về phía bọn họ, Nghiêm Mạc nhìn thấy liền rất kích động nghênh đón: “Đàn anh.”

“Đây là đàn anh của tôi – Triệu Tử Mặc...” Hần quay đầu lại giới thiệu thân phận và lai lịch của đối phương cho Hứa Khiêm, người kia khách sáo vươn tay ra: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Triệu Tử Mặc khách sáo cười một tiếng: “Hai người có thể tới là may mắn của tôi, đặc biệt là cậu... Tiểu Nghiêm, cậu là người có thiên phú nhất về tranh sơn dầu mà anh từng gặp, thật sự không cần nhắc đến chuyện trở lại nghiệp cũ sao?”

Tiếng “Tiểu Nghiêm” này trái lại có vẻ vô cùng thân thiết, Nghiêm Mạc ngượng ngùng cười cười: “Đàn anh, em không có loại cảm xúc mãnh liệt như các anh, em quá trần tục, không làm chuyện lớn được.”

Hai người qua một bên ôn chuyện cũ, Hứa Khiêm không tiện quấy rầy liền tự mình tiếp tục đi dạo lung tung, thỉnh thoảng có được cảm giác hứng thú, dừng lại nhìn một hồi, y không thông thạo ngôn ngữ, không có cách nào trao đổi với người bên cạnh, chỉ đành phải âm thầm thưởng thức.

Lại một lát sau, hai người trò chuyện xong đã trở lại, Nghiêm Mạc đi tới bên cạnh y: “Đàn anh Triệu nghe nói anh có ý định mua một bức vẽ nên tỏ ý có thể dẫn anh đi tới hậu trường xem trước một chút.”

Hứa Khiêm nghe được rất vui vẻ, vỗ vỗ vai của Triệu Tử Mặc: “Người anh em tốt, tối nay tôi mời anh ăn cơm nha.”

Người kia cười ha hả nhìn y, lễ phép đáp: “Hứa tổng khách sáo rồi, đó cũng là tác phẩm của học trò tôi, nhưng mà quý ở tấm lòng...” Ngụ ý là nói y hạ thấp kỳ vọng một chút để tránh gặp phải thất vọng.

Hứa Khiêm tự có tính toán: “Ngài quá khách sáo rồi, Tiểu Mạc từng kể với tôi về ngài, với năng lực của ngài, dạy ra đồ đệ tuyệt đối cũng sẽ không kém...”

“Haha, vậy thì tốt rồi.”

Ba người cùng nhau đi tới hậu trường, bởi vì màn vải còn chưa kéo ra, Triệu Tử Mặc nói người mở đèn lên, lại dẫn dò thêm vài câu mới cười cười dẫn y đi dạo.

Tranh trưng bày tổng cộng có bốn bức, phân biệt nhau đại diện bốn mùa xuân hạ thu đông, chủ đề rất đơn giản, dưới ngòi bút của mỗi người lại được biểu đạt ra ngoài hết sức khác nhau, từ phối màu đến kết cấu đến bút pháp, thậm chí là dàn ý...

Triệu Tử Mặc vốn tưởng Hứa Khiêm chỉ như đại đa số kẻ có tiền, chẳng qua là nhất thời có hứng thú với tranh sơn dầu, không ngờ thật đúng là có nghiên cứu qua, từ đối thoại giữa y và Nghiêm Mạc có thể thấy được nhiệt huyết của người đàn ông này đối với tranh sơn dầu thậm chí không thua gì hẳn.

Cứ như vậy, khó tránh khỏi có thêm vài phần thiện cảm.

Vì vậy hẳn bắt đầu nhiệt tình giải thích từng bức hoạ một, đây là những học trò do đích thân hắn dạy dỗ, không thể nghi ngờ rằng Triệu Tử Mặc hiểu rất rõ, hẳn có thể phân tích chính xác tâm tình lúc vẽ bức hoạ này của tác giả lần điều mà họ muốn biểu đạt...

Hứa Khiêm chỉ nghe, thỉnh thoảng nói đôi câu bày tỏ ý kiến của mình, cuối cùng, bọn họ đứng trước “Thu” liền dừng lại.

Trong mấy bức tranh thì “Thu” có thể nói là bức đặc biệt nhất, đối lập với quang cảnh hay nhân vật của mùa xuân và mùa hạ, thu là bức tranh phong cảnh tả thực, vẽ một công viên người đến người đi, tổng thể chủ yếu nghiêng về cảm giác kìm nén, nhưng lại dùng màu sắc sáng để phác thảo nên chỗ này, là một tác phẩm có tình cảm tương đối phức tạp.

Hứa Khiêm đứng trước bức tranh chăm chú nhìn một lát, Triệu Tử Mặc giải thích ở một bên, hẳn cũng không biết có nghe vào hay không.

“Chính nó.”

Sau khi chấm trúng, y bắt đầu hỏi giá cả, Triệu Tử Mặc không ngờ đối phương sáng khoái như vậy: “Còn có một bức tranh chưa xem, không bằng...”

“Không cần xem đâu, chính nó đi.” Xong xuôi còn hỏi Nghiêm Mạc: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Người kia suy tư một chút: “Dùng màu sắc rất nhu hoà, bút pháp cũng lão luyện, nhưng mà tổng thể chủ yếu nghiêng về cảm giác kìm nén, màu sắc lại có chút quá sáng, nhưng xét toàn diện thì là một bức tranh không tồi...”

Hứa Khiêm không để hắn nói xong: “Có câu cuối này của cậu là đủ rồi. Ngài Triệu, tôi nghe tiền của cuộc bán đấu giá này là để tặng cho tổ chức từ thiện, đã như vậy, tôi cũng sẽ không keo kiệt.” Y đề ra một mức giá cao hơn nhiều so với mức bán đấu giá: “Đây coi như để tôi cống hiến một chút vào sự nghiệp từ thiện

đi.”

Triệu Tử Mặc nhận lấy chi phiếu, đưa cho người phục vụ ở một bên: “Đã như vậy, tôi sẽ ký tên ngài trong danh sách quyên góp.”

“Làm phiền rồi.”

Sau khi mua bán xong xuôi, Hứa Khiêm để địa chỉ lại, Triệu Tử Mặc còn muốn giữ bọn họ lại ăn cơm liền bị khách sáo từ chối, hai người đơn giản trao đổi phương thức liên lạc, trước khi đi, hắn hỏi một thắc mắc: “Xin hỏi ngài biết tác giả của bức họa này sao?”

Hứa Khiêm cười cười: “Có lẽ vậy.”

Chờ ra khỏi hội trường, Hứa Khiêm vỗ nhẹ Nghiêm Mạc: “Ai nha, không phải cậu muốn mang tôi đến một tiệm đồ ngọt sao? Đi thế nào?”

Nghiêm Mạc tựa hồ còn đắm chìm trong câu hỏi vừa nãy, nhin không được hỏi y: “Anh thật sự biết tác giả kia?”

“Thế nào? Cậu ghen à?” Hứa Khiêm nhéo nhéo mắt hắn, rút cuộc nhìn thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Nghiêm Mạc cũng liền giải thích: “Aiz, cậu ta là một đứa trẻ tôi đưa ra nước ngoài mấy năm về trước, thủ tục là tôi bảo Tiểu Giang làm, sau này tôi cũng không để ý lắm, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, cậu ấy đã không cần tôi giúp đỡ nữa... Nhưng cũng không chắc lắm, ngộ nhỡ cùng tên thôi.”

“Không nhìn ra anh còn thích làm từ thiện...”

“Người có tiền đều làm, thỉnh thoảng tôi cũng tâm huyết dâng trào...” Hứa Khiêm nói đến đây liền dừng một chút: “Hơn nữa có ai không muốn từ phía dưới leo lên chứ, tay cũng đưa đến trước mặt tôi rồi, gọn gàng sạch sẽ, tôi thấy không giống như sẽ làm chuyện xấu, thuận tiện kéo một cái.”

“ ... ”

“Thế nào, bị thánh quang từ lòng bác ái của tôi chiếu rọi đến cảm động rồi ư?”

Nghiêm Mạc liếc nhìn y, đột nhiên đổi chủ đề: “Sau này ở bên ngoài đừng gọi tôi là Tiểu Mạc, quá buồn nôn.”

“Đàn anh của cậu không phải gọi Tiểu Nghiêm sao?”

“Đó là đàn anh của tôi.”

Hứa Khiêm nhú mày, mới vừa muốn nói gì đó thì đúng lúc xe taxi đã tới. Y phất phất tay, không thèm nhìn Nghiêm Mạc: “... Lão tử không so đo chuyện này với cậu, quá ấu trĩ.”

“Dẫn đường, đến tiệm đồ ngọt.”

Tiệm đồ ngọt Nghiêm Mạc nói cũng không xa hội trường lắm, lái xe hơn mười phút đã tới, hai người xuống xe, cùng nhau đi vào, đến cửa mới phát hiện bên trong ngồi đầy các cặp tình nhân, chủ tiệm vô cùng nhiệt tình tiến lên đón, dùng tiếng Anh lớn tiếng nói vài lời chào đón, Hứa Khiêm nghe không hiểu, rất lúng túng ngồi một bên, chờ bọn hắn nói chuyện phiếm xong mới hỏi Nghiêm Mạc: “Ông ấy nói gì mà nhiều vậy?”

“Ông ấy nói, chúng ta là vị khách thứ 1314* đến đây...” Khoé miệng Nghiêm Mạc giật giật: “Có quà tặng nhỏ...”

(*1314: đọc gần giống như “nhất sinh nhất thế” nên ý nghĩa là “trọn đời trọn kiếp”)

Hứa Khiêm ồ lên một tiếng, không lưu tâm lắm, lấy thực đơn ở một bên qua mở ra: “Ồ đây có gì ăn ngon? Giới thiệu một chút đi.”

“Tiramisu không tồi, còn có bánh éclair muối biển.” Nghiêm Mạc suy nghĩ một chút: “Nghe nói soufflé sôcôla cũng rất nổi tiếng nhưng tôi chưa ăn bao giờ.”

“Vậy mỗi thứ một phần đi, không ăn hết thì gói lại ăn khuya.” Hứa Khiêm đẩy menu ra, lười biếng dựa vào ghế: “Cậu gọi đi, tôi không biết tiếng Anh.”

Nghiêm Mạc bắt đầu nhìn y, kêu người phục vụ tới gọi món.

46. Chương 45

Kết quả chờ khi đồ ăn vừa đem lên, Hứa Khiêm phụt một cái suýt phun ra, vô ý nhìn Tiramisu ghép lại thành hình trái tim ở trước mặt, hai bên còn có hoa hồng tươi đẹp, vừa ho khan vừa cười: “Không nhìn ra được cậu còn rất lãng mạn nha? Học ai vậy?”

Mặt Nghiêm Mạc thoáng đỏ ửng lên, ánh mắt né tránh không dám đối diện với Hứa Khiêm, bị đối phương chuyển tầm qua, hung hăng hôn một cái.

Lần này, tiếng huýt gió trong tiệm đồ ngọt nổi lên khắp bốn phía, nhất loạt vỗ tay ồn ào không ngớt, thậm chí dùng tiếng Anh hô to “thêm một lần nữa”.

Nghiêm Mạc ở một bên chùi miệng, đầu cúi xuống cũng không ngẩng lên, bộ dáng xấu hổ chộc cho Hứa

Khiêm thấy buồn cười, y dùng muỗng xúc một miếng bánh ngọt đưa vào trong miệng, chỉ cảm thấy ngọt ngào mà trước nay chưa từng có.

Nghiêm Mạc không thích đồ ngọt, cả phần Tiramisu chỉ đựng hai miếng, ngồi đối diện im lặng uống cà phê. Gò má của hắn rất tuần tú, tư thế hơi cúi đầu càng thấy rõ hàng lông mi rất dài, giống có chút khăn trương tựa như kích động, gãi vào tim Hứa Khiêm một cái khiến y hận không thể ôm người kia vào trong lòng, thương yêu thật nhiều.

Cũng chính vào thời điểm này, y mơ hồ biết mình để tâm đến.

Thế nhưng Hứa Khiêm không muốn truy đến cùng để xác nhận, bởi vì y biết rõ đối phương chỉ là vui đùa tạm thời —— loại tình cảm chênh lệch không ngang hàng này rất tổn thương tự ái, vì vậy y đào một cái hố rồi bỏ phần cảm giác rung động này xuống đất, qua loa vùi lấp lại.

Mà hạt giống này từ khi được trồng xuống, mọc rễ, nảy mầm... nhưng chưa kịp nở hoa đã héo tàn.

Hồi tưởng đến đây, Hứa Khiêm vừa tiếc cũng vừa thấy may mắn, tiếc là bọn họ đến cuối cùng vẫn không thể đi tới một bước kia, may mắn là bản thân chưa hãm quá sâu vào.

Buổi tối hai người trở lại khách sạn, Hứa Khiêm lười biếng nằm trên giường, không biết đang suy nghĩ gì. Nghiêm Mạc tắm xong đi ra thấy trong miệng đối phương cắn điều thuốc, theo bản năng nhú mồm: “Đi ra ngoài hút.”

Hứa Khiêm bỏ xuống, ra dấu cho hắn nhìn: “Không châm lên mà.”

Nghiêm Mạc trợn trắng liếc mắt nhìn y, tiện tay lấy điều thuốc kia ném vào thùng rác ở một bên, kết quả còn chưa ngồi dậy đã bị người kia từ phía sau ôm lấy. Thân trên của hắn còn chưa mặc quần áo, phía dưới chỉ quần khăn tắm, trên người còn mang theo hơi nước ẩm ướt, Hứa Khiêm nhìn thấy mái tóc đen ẩm ướt sau đầu của người kia cùng cái gáy vì hơi nóng mà đỏ lên... Một luồng nhiệt từ trái tim tràn ra, theo mạch máu lan đến toàn thân, đột nhiên y rất muốn hôn đối phương một cái, chỉ hôn môi đơn thuần, không liên quan đến dục vọng.

Kích động như vậy, cả đời của Hứa Khiêm chỉ có hai lần, một lần là lúc gặp Văn Bản, một lần khác, chính là hiện tại.

Nhưng mà y lại nhịn xuống.

Vào giờ phút này, một nụ hôn thanh thuần như thế có chút không đúng lúc cũng không được yêu cầu, vì vậy Hứa Khiêm cười thô bỉ xoay người kia lại, ôm lấy cổ lần lên giường...

Nghiêm Mạc không ngờ đối phương đáp một chiêu như vậy, mặt ngơ ngác bị ép ngã xuống giường, hạ thân chợt mất lạnh.

Sau đó, liền nóng rực...

Đêm hôm đó, Hứa Khiêm cười ở trên người hắn, giống như lưu manh khêu cằm Nghiêm Mạc, thở gấp gấp hỏi hắn: “Anh đây có đối tốt với cậu hay không?”

Nghiêm Mạc bị kẹp đến hai mắt đỏ ngầu, dùng hết sức húc lên phía trên, Hứa Khiêm suýt chút nữa bị hắn hất xuống, bắt lấy ra giường đến biến đổi hình dạng.

Không có được bất kỳ lời đáp nào, vì vậy y lại nói: “Tôi sẽ... sẽ đối tốt với cậu một chút... thế nào...”

Nghiêm Mạc nhéo eo y, dùng sức đổi vị trí của hai người, Hứa Khiêm bị hắn đè ở dưới thân, hai chân gấp lại giơ lên thật cao, phần thắt lưng bị kéo căng thành một đường run rẩy, Nghiêm Mạc cắn hầu kết y, mơ màng màng nói: “Như vậy... cũng rất tốt...”

Xong xuôi lại nặng nề húc tới làm mất Hứa Khiêm trợn trắng lên, hô to một tiếng, chợt bắn ra ngoài.

Ngày hôm sau hai người eo mỗi lưng đau đi đón máy bay, trước khi đi Nghiêm Mạc nhận được một cú điện thoại, là đàn chị của hắn gọi tới.

“Đàn chị là người Mỹ gốc Hoa, từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài, sau khi tốt nghiệp không đi làm mà mở một tiệm đồ ngọt, tự mình trông coi mỗi một tắc mỗi một góc... cũng chính vì vậy mà cửa tiệm nước ngoài kia mới có hoạt động lãng mạn như thế cho 1314.” Nghiêm Mạc nói: “Hôm qua chị ấy ra ngoài vẽ vật thực không ở trong tiệm, sau đó thấy được tên của hai chúng ta ký, sợ hết hồn mới gọi điện tới hỏi một chút.”

Hôm qua lúc rời khỏi tiệm đồ ngọt, nhân viên phục vụ thỉnh cầu bọn họ lưu lại dòng gì đó trên giấy, Hứa Khiêm vô cùng ấu trĩ lôi kéo Nghiêm Mạc ký tên, còn vẽ một trái tim xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Cô ấy nói gì?”

“Nói... ừm, chỉ là lời chúc phúc thông thường.” Nghiêm Mạc hơi nghiêng tầm mắt: “Còn có một vài chuyện nhà đại loại thế.”

Hứa Khiêm ồ một tiếng, không tiếp tục truy hỏi nữa.

Sau khi về nước, cuộc sống vẫn tiếp tục như cũ.

Hứa Khiêm bận bịu vì có một đơn đặt hàng mới, sửa sang nhà cũng dần dần đi vào thời kỳ cuối, cơ bản đã hoàn thành rồi, chỉ còn lại vài phần chi tiết cần phải suy xét, Nghiêm Mạc có kiên nhẫn này, Hứa Khiêm cũng không gấp gáp, bằng lòng để hắn từ từ làm, gắng đạt tới mức hoàn mỹ.

Lại qua vài ngày, bức tranh đắt giá mà Hứa Khiêm mua đã được gửi đến, lúc ấy y đang nghe điện thoại, phát phát tay ra hiệu Giang Thành Vọng mở ra nghiệm hàng.

Bức tranh đã được đóng khung rồi mới gửi tới, có thể trực tiếp treo lên, Hứa Khiêm thấy rất hài lòng bảo hần đo kích cỡ gửi qua cho Nghiêm Mạc để đến lúc đó treo lên tường. Người kia nhận được thông tin, tự mình ra trận đi đo đạc, phát hiện trừ cái đó ra còn có một khoảng trống lớn, không có tác phẩm nào.

Hứa Khiêm sưu tầm không ít tác phẩm, phần lớn là tranh sơn dầu cận đại, có phong cảnh, nhân vật, trừu tượng... đủ loại, Nghiêm Mạc lướt qua từng cái một, xác định vị trí để treo chúng lên, cái này phải cân nhắc đến cả phong cách lẫn cảm tưởng riêng, cho nên đối với chỗ trống cuối cùng kia, hần rất tò mò, thậm chí đã từng chủ động hỏi, nhưng luôn lấy được một đáp án là “chờ tí đi”.

Qua mấy lần hần cũng không suy nghĩ nữa, làm những chuyện bận rộn khác.

Trong nửa tháng còn lại, hai người chung sống rất hài hoà, ngày thường đi làm, nấu cơm, trêu ghẹo mèo... Nói đến điểm này, Hứa Khiêm không biết bị trúng gió gì, ở trên mạng nhìn thấy một phương thuốc làm đồ ăn cho mèo, lôi kéo Nghiêm Mạc thật sự muốn thử, kết quả tay run run bỏ muối hơi nhiều, mèo ăn không hết, hai người bọn họ tự mình giải quyết.

Hứa Khiêm đập một quả trứng bỏ vào phần nguyên liệu đã băm nhỏ như hồ, bỏ thêm ít bột mì và hạt tiêu, chiên trên chảo, chẳng bao lâu một mùi thơm nhẹ nhàng toả ra, Mễ Tô ngửi được mùi, bước từng bước chân mèo đi tới cửa phòng bếp, ngồi chồm hổm ở đó nhìn rất tội nghiệp, Hứa Khiêm khẽ sờ đầu nó, nháy mắt với Nghiêm Mạc, người kia đi lấy ít đồ ăn vặt dụ nó đi.

Đợi đến lúc ăn cơm tối, Hứa Khiêm cắn một miếng bánh rán thơm phức, xúc động nói: “Trước đây lão tử còn ăn thua mèo nữa.”

Nghiêm Mạc cười với y: “Bây giờ nuôi nuôi mèo chó còn đắt hơn người... Aiz đúng rồi, cái giá trong phòng cho mèo ở nhà mới của anh đã làm xong, ngày mai sẽ có người giao hàng tới cửa, chờ lắp đặt xong xuôi tôi sẽ chụp một tấm gửi cho anh?”

“Không thành vấn đề, nếu không thì tôi sẽ rút ra ít thời gian đi nhìn một cái, mà cuối tuần này...” Hứa Khiêm nói một nửa đột nhiên không lên tiếng nữa.

Bởi vì y đột nhiên nhớ tới, cuối tuần này là tiệc trăm ngày của con gái Văn Bản.

47. Chương 46

Duyên phận thật là một thứ kỳ diệu, không có Văn Bản, bọn họ căn bản sẽ không đi đến bước này của hiện tại, mà cũng chính bởi vì Văn Bản, quan hệ của hai người cũng sẽ dừng ở đây, nhiều hơn một chút sẽ vượt ranh giới.

Hứa Khiêm không nói ra, Nghiêm Mạc cũng rất ăn ý không đáp lời, hai người lại lần nữa đổi đề tài, cười nói nói cơm nước xong, Nghiêm Mạc rửa chén còn Hứa Khiêm đút cho mèo, hài hoà đến kỳ diệu.

Sau khi ăn xong, bọn họ lần nữa đi siêu thị một chuyến, nửa đường Hứa Khiêm bị bạn gọi đi dự tiệc, khi tới thì đám cầm thú kia đang đánh bóng bàn, một người đang ôm tiểu tình nhân tán tỉnh, nhìn thấy y đến, ánh mắt liền tập trung lại.

Trên mặt Hứa Khiêm tỉnh rụi, nhưng trong lòng thì lộp bộp một cái, liền biết bị người gài bẫy.

Quả nhiên là tên quỷ gọi điện y tới đang cười hì hì tiến sát lại, ôm lấy vai y. Người lẩn lộn trong gang hồ dù sao cũng có vài bạn nhậu, hướng gì Hứa Khiêm dựng nghiệp từ bàn tay trắng, không có chỗ dựa, cũng không có quan hệ với những con em của mấy cán bộ cao cấp, đa số đều là những ông chủ cùng cấp bậc với y, mọi người đều là người tục tũ, cũng sẽ không chú ý ai khinh thường ai.

Giống như người đang ôm vai y gọi là Tào Hồng Vĩ, chưa tới 40, xuất thân ở nông thôn, chưa học xong sơ trung* liền ra ngoài dốc sức làm việc, kết quả trúng vé số được một thùng vàng, đi một mạch cho đến sự nghiệp thành công ngày hôm nay, trong tay tích góp được không ít nhân mạch, trong đám đồng lứa trước mắt là người lớn tuổi nhất, cũng rất có uy tín.

(*Sơ trung (): trung học cơ sở)

“Nào nào nào, Hứa đệ, ngồi xuống.” Tào Hồng Vĩ lôi kéo y ngồi xuống, tự mình rót đầy rượu, Hứa Khiêm không nói hai lời gật đầu uống hết, đặt ly xuống vừa định nói mấy câu, chỉ thấy mọi người đều đang nhìn cổ y.

Tối qua lúc y làm với Nghiêm Mạc bị cắn một cái, bởi vì không thấy đau nên ngủ dậy cũng quên mất, rút cuộc lúc này để người khác nhìn thấy, Hứa Khiêm cũng không e lệ, sờ sờ cằm: “Thế nào, hăm mộ hả? Để tiểu tình nhân bên cạnh anh cắn một cái không phải là xong rồi sao...”

Y còn chưa nói dứt lời, ngược lại đã có người cười trước: “Niềm vui mới của Hứa tổng thật là cay, đổi thành Thuần Thuần nhà anh cũng không dám làm như thế...” Gã nói xong lời cuối cùng, cơ hồ không che dấu sự khinh bỉ, Hứa Khiêm nghe được liền bắt đầu cười, vẻ mặt cong lên, ánh mắt cũng trở nên hung hãn.

“Bành Nghị, mày con mẹ nó là cái thá gì! Ở đây đến phiên mày nói chuyện? Ai chả biết trước kia mày mua cổ phiếu rồi giá bị dừng phiên giao dịch, mấy nón nợ cá độ bóng đá đua ngựa còn chưa thanh toán sạch sẽ đâu nhỉ? Còn có lòng ở đây bao tiểu tình nhân, mày cho anh ấy xem qua tài khoản ngân hàng chưa?”

Lời này của Hứa Khiêm tương đối không nể mặt mũi, Bành Nghị bật người dậy mặt tối sầm, nhưng không tiện nổi cựa, dù sao ở đây có được mấy bạn bè thật lòng chứ? Không phải là ngu ngốc ngu ngốc mà ngu ngốc, có thể có lợi mới tụ họp một chỗ sao, hôm nay gã mất tiền, cũng không có địa vị, gã không phải là cái rắm gì cả.

Tào Hồng Vĩ nhìn hai người chửi xong, mới đóng vai trò khuyên ngăn: “Được rồi được rồi, mọi người đều là

anh em, không nên vừa thấy mặt đã bầy mồm tám mỗ chỗ vào... Hứa đệ, gần đây tâm tình của Bành Nghị không tốt, chú cũng đừng luôn trêu chọc gã thế.”

Huống gì chuyện Hứa Khiêm tự khai làm số 0 đã truyền khắp trong giới, không biết có bao nhiêu người cười ở sau lưng, mà tiểu tử Bành Nghị này cũng không có não, nói ra ngay tại đây khiến mọi người đều lúng túng.

Mấy năm nay Hứa Khiêm từng chút một đưa công ty đi lên, tất cả mọi người đều nhìn thấy ở trong mắt, trong lòng Tào Hồng Vĩ hiểu rõ khoảng vài năm nữa đối phương sẽ vượt qua mình, hơn nữa Hứa Khiêm còn trẻ, chưa tới 30, tương lai của công ty thênh thang rộng mở... Hắn đã quen làm đại ca, không tránh khỏi hơi đồ kị mà chèn ép một chút, phen này ngày hôm nay cũng chính là vì như vậy.

Hứa Khiêm lặn lội mấy năm này, sao có thể không nhìn thấu chút đạo lý này chứ? Chỉ là trước mắt vẫn chưa tới thời điểm để xé rách mặt nhau, cũng không tranh cãi nữa, đem qua một ly rượu tự phạt.

Đêm hôm đó Hứa Khiêm bị một đám người vây lại rớt, về sau thật sự không chịu nổi nữa, tìm một kẻ hở chạy vào nhà vệ sinh, gọi điện thoại cho Giang Thành Vọng để hắn tới đón, sau khi cúp máy không vội ra ngoài, mà ngồi trên nắp bồn cầu hút từng hơi thuốc lá.

Lại một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, có người lão đảo nghiêng ngả đi vào, nghe tiếng là Bành Nghị và Thuần Thuần, hai người vừa cười đùa vừa lên vào gian bên cạnh, bắt đầu làm vài chuyện không dục dăng.

Tuy Hứa Khiêm uống không ít, nhưng còn chưa tới nhỏ nhất đến mức đó, bây giờ cũng lười để ý tới đôi gian phụ dâm phụ này, híp mắt tiếp tục hút thuốc, kết quả không tới năm phút đồng hồ thì gian bên cạnh đã xong chuyện, sau khi xong chuyện bọn họ cũng không đi ra, ôm nhau bắt đầu ve vãn.

Giọng nói ồm ồm của Thuần Thuần mở lời trước: “Bành tổng, chuyện anh nói ban nãy... là thật sao?”

Trình nững nịu không tồi, hơn nữa vừa mới XXOO xong, Bành Nghị không so đo là ả bắt kính, trái lại kéo người lại: “Dĩ nhiên là giả, tên thổ già Hứa Khiêm kia gần đây coi trọng một con thổ trắng nhỏ tuổi, còn để cho người ta thao...” Nói xong hôn đối phương một cái: “Sở dĩ hạ thấp anh đó là bởi vì đồ kị anh, bảo bối hiểu chưa?”

Thuần Thuần bấu môi, ánh sáng mờ tối hoàn hảo che khuất đi sự ghét bỏ trong mắt ả: “Thế nhưng em thấy anh trai kia không giống như là một người như vậy nha... Y đã như vậy, còn cần làm, làm cái kia sao?”

Bành Nghị chắc một tiếng, không nhận được nói: “Em thì biết cái gì, có vài người chính là biến thái, giống như em vậy mà bọn họ lại không thích, lại thích bị người ta thao lỗ sau... Em đừng có nói, nhìn hình dáng Hứa Khiêm như vậy, không chừng làm sẽ thấy rất thích đi, em nhìn cái eo kia, cặp chân kia... Á em đừng đánh anh mà hahahaha...”

Gã uống nhiều rượu, âm lượng cũng mất ổn định, vang vọng trong nhà vệ sinh nghe đến chói tai, Hứa

Khiêm bình tĩnh đứng dậy, đi tới trước cửa gian sát vách, khẽ gõ một cái.

Bên trong truyền ra tiếng chửi rủa, Bành Nghị la lên để y cuốn xéo, Hứa Khiêm lấy điều thuốc xuống, đè thấp giọng nói: “Cảnh sát, mở cửa!”

Y giả vờ không giống chút nào, nhưng Bành Nghị chợt dạ, cộng thêm uống rượu nên không có sức phán đoán, lập tức bị mắc lừa.

Kết quả cửa vừa mở ra, còn chưa phản ứng kịp, Hứa Khiêm tiến một bước dài đi vào trong, một tay túm đầu đối phương nhét xuống bồn cầu, y đang nổi nóng, Bành Nghị cũng không chuẩn bị tâm lý, đụng phải việc này cả người đều bối rối, vừa định ngăn đầu, một chân của Hứa Khiêm đã giẫm trên đầu gã, không để gã đứng dậy.

Thuần Thuần ở bên kia đã sớm sợ ngây người, muốn thét lên lại bị ánh mắt Hứa Khiêm trừng mắt một cái khiến cả người nhũn ra tựa vào trong góc, cũng không dám thở mạnh. Hứa Khiêm phát tiết xong, giờ đầu điều thuốc lên đập tắt ở trên tường, lại châm một điều.

Y cắn điều thuốc, từ trong túi bộ âu phục bị nhấn rút ra một tờ chi phiếu, thông thả chậm rãi viết một con số, vứt xuống một bên Thuần Thuần, sau đó thu chân về, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

Hứa Khiêm không sợ Bành Nghị trả thù, y cũng là từ tầng dưới chót lăn lộn tìm tòi bò từng bước đi cho tới ngày hôm nay, lúc còn trẻ đùa giỡn quá hung tàn cũng đã từng chảy máu, ẩu đả đánh nhau với người khác trong đêm tối... nhưng mà về sau gặp vận may, có tiền phát tài, thay áo sơ mi và quần jean cũ nát thành âu phục và giày da thủ công của thương hiệu nổi tiếng, nhưng thứ này cũng không thể khiến y từ nay về sau trở thành một người cao nhã, y vẫn là Hứa Khiêm kia, một Hứa Khiêm không cha không mẹ không bối cảnh, bị đánh rớt hàm răng cũng phải nuốt máu vào bò về phía trước.

Điểm duy nhất khác biệt là mười năm về trước, y là một đứa trẻ bị người khác giẫm dưới bàn chân, mà bây giờ, đổi lại là y đạp người khác mà thôi.

48. Chương 47

Khi Hứa Khiêm về đã quá 12 giờ, y vẫn không uống đến nổi không đi đứng được, Giang Thành Vọng tiễn y ở lầu dưới và không đi lên, vì vậy trong thang máy vắng vẻ chỉ có một mình Hứa Khiêm.

Dưới ánh đèn sáng loá, nhìn gương mặt hơi có chút tang thương của mình trong gương, Hứa Khiêm vò tóc, giấu đi những ưu tư dư thừa kia.

Lúc mở cửa Nghiêm Mạc vẫn chưa ngủ, đèn trong phòng khách còn sáng, ngọn đèn ấm áp giống như mang theo một nhiệt độ nhu hoà nào đó khiến trái tim đang căng thẳng của y được buông lỏng một chút.

Hứa Khiêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười nói: “Tôi về rồi —— ”

“Hôm nay sao trễ thế.” Nghiêm Mạc đi qua giúp y lấy dép, kết quả mới dựa gần vào liền nhú mày lại: “Uống nhiều rượu như vậy?”

Hứa Khiêm ừ một tiếng, kéo kéo cổ áo: “Xả giao.”

Nghiêm Mạc không nói gì nữa, dìu y vào phòng, vừa mới ngã xuống ghế salon liền bị ôm lấy, Hứa Khiêm vòng qua eo y, chôn đầu thật sâu nơi gáy đối phương, khẽ ngửi mùi hương sạch sẽ ở đó: “Để tôi ôm một lát đi.”

Mùi rượu trên người Hứa Khiêm rất nặng, nhích lại gần, còn có thể ngửi được mùi thuốc lá và mùi nước hoa nồng nặc, những mùi này lẫn lộn cùng một chỗ tạo ra một mùi rở tiền gay mũi, Nghiêm Mạc nhú mày, những vẫn không đẩy y ra.

Hai người im lặng ôm một hồi lâu, đợi đến khi muốn đứng dậy, Nghiêm Mạc đột nhiên nhìn thấy ở cổ áo của đối phương có một vết màu đỏ, hôm nay Hứa Khiêm mặc một áo sơmi nhạt màu, cho nên vết đỏ kia càng quá mức chói mắt khiến hắn muốn không chú ý cũng khó.

Mặt Nghiêm Mạc không hề thay đổi, đứng lên, đưa tay ra kéo đối phương: “Anh đi tắm đi.”

Người kia say rượu còn chưa tỉnh táo, sợ mình sẽ ngã trong phòng tắm, xua xua tay nói: “Không vội...”

Kết quả Nghiêm Mạc không nói lời nào kéo y lên, túm lấy đi tới phòng tắm, Hứa Khiêm thật sự khó chịu, bị kéo xềnh xệch cũng nổi giận: “Con mẹ nó tôi bẩn như vậy sao?”

Câu này vừa ra khỏi miệng, y liền hiểu rõ là mình mất khống chế.

Thế nhưng có đôi khi lý trí cùng tình cảm ở hai tần sóng khác nhau, đại não của Hứa Khiêm nói cho y biết không thể tiếp tục nữa, y cần phải tỉnh táo, nhưng lại vào lúc này nhận tiếp một câu: “Mùi rượu trên người anh quá nặng.”

Hứa Khiêm bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt tan rã, nhưng khoé miệng không tự chủ được mà cong lên, lộ ra một nụ cười không quá thâm hại như vậy nữa.

Y lùi về sau hai bước, xiêu vẹo ngã về trên ghế salon, quần tây bọc lấy đôi chân dài cũng kéo lên, sống lưng thẳng giống như một cây thương.

Hứa Khiêm móc bao thuốc lá từ trong túi ra, bật lửa hai ba lần rồi bỏ vào miệng.

Từ khi bọn họ ở chung cho đến nay, đây là lần đầu tiên y hút thuốc trước mặt Nghiêm Mặc, người kia cau mày nhìn y, trầm mặc một hồi, lúc điều thuốc đã cháy nửa điếu, cuối cùng không nhịn được nữa liền mở miệng: “Rốt cuộc anh... đi đâu?”

Hứa Khiêm tỉnh táo nói: “Hộp đêm, phòng VIP, phục vụ loại gì cũng có.”

Ấn đường của Nghiêm Mặc càng hõm lại sâu hơn, giống như là muốn nhú lại thành cái nút thắt, hẩn nhìn y, đôi môi giật giật, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không nói gì.

Hứa Khiêm kéo thùng rác qua một chút, run run khảy tro thuốc.

“Thật ra không chỉ là hộp đêm, sau đó chúng tôi còn chơi bóng bàn, bọn họ đều dẫn theo người, cứ nhét một người qua cho tôi.” Nhưng thật ra bọn họ gọi con vịt kia tới rồi đẩy vào trong ngực y, khi đó Hứa Khiêm đang đứng mời rượu, nếu như né đi, không chừng đối phương sẽ té xuống đất. Y không muốn nhưng không có thù hận gì, hơn nữa làm nghề này cũng không dễ dàng gì, ngã rồi tàn phế hay đùa giỡn đến hỏng cũng không có tiền chi trả, chỉ có thể thối rửa ở đây, sợ rằng chết cũng không có người phát hiện.

Vì vậy hứa Khiêm giúp đỡ lấy, có lẽ son môi dính lên trên vào lúc đó.

Y nhìn dáng vẻ xoắn xuýt đến ghét bỏ của Nghiêm Mặc, trái tim giống như bị một vật nặng đè lên, đến mức khó chịu, thậm chí không thở nổi.

Hứa Khiêm là một người sĩ diện hảo, sĩ diện hảo đến mức y có thể xem nhẹ những đau đớn kia cũng phải chùng ra mặt ngoài tốt nhất.

“Cậu không cần hỏi tôi về sau sẽ còn đi hay không... Nghiêm Mặc, có một số việc chính là như vậy, tôi ở trong cái vòng này có rất nhiều khác biệt với các cậu.” Y tỉnh táo giải thích, điều thuốc lá ở đầu ngón tay an tĩnh đốt cháy, đốm lửa nhỏ lấp lánh, mang theo một độ ẩm mơ hồ có thể thấy được, sinh ra một tia ảo giác âm áp.

“Hoa kiều du học về nước, thạc sĩ tiến sĩ... các cậu đều là phần tử đọc sách có trình độ học vấn cao, các cậu có sự từng trải lẫn kiến thức rộng lớn hơn, gia đình của các cậu quyết định tổ chức, tu dưỡng của các cậu... Nhưng tôi thì không phải, Nghiêm Mặc, tôi đã dám nói cũng không sợ cậu khinh bỉ, lúc học cao trung tôi đã nghỉ học, mấy thứ học trước đó đã quên gần sạch, bây giờ cho tôi một đề toán sơ trung có thể tôi cũng không giải được.”

Hứa Khiêm hít một hơi thuốc lá, mùi vị ni-cô-tin quen thuộc làm tê dại cảm giác đau đớn, có thể để y càng nói lưu loát hơn.

“Tôi ở cái vòng này, mọi người đều là như vậy... có rất nhiều người xuất thân từ nông thôn, ông chủ đất không biết mặt chữ, có nhiều người lại giống như tôi vậy, nhặt được nhân bánh từ trời rơi xuống, hoặc là gặp may mắn, một đêm chợt giàu lên. Mặc kệ khởi điểm như thế nào, nói chung chúng tôi trở nên giàu có, kiếm tiền, có thể thoát khỏi cuộc sống nghèo túng thiếu cơm ăn trước đây... Dục vọng của con người cũng

tăng lên, trước đây có ý dân cũng không có điều kiện, sau khi có tiền thì không thành vấn đề nữa.”

Phụ nữ, quyền lợi, đồ xa xỉ... những thứ thói rũa tầm thường kia, thậm chí mấy thứ dung tục lại thành trọng tâm trong sinh hoạt hàng ngày của bọn họ. Hứa Khiêm chính là ở trong một cái vòng như vậy, tràn đầy lợi ích và dục vọng, thỉnh thoảng đứng đắn lên cũng sẽ học đòi làm sang, chỉ khi nào uống nhiều rượu vào, bản tính sẽ bị bại lộ.

Giống như một đám súc vật được bọc lên một lớp trang phục đài hoàng, cồn rượu lên não mới đánh mất hình người, dưới hoàn cảnh như vậy, Hứa Khiêm không cách nào làm được việc “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”*, bởi vì cái kia liên quan mật thiết tới lợi ích.

(*Nguyên văn “độc thiện kỳ thân” (): nghĩa là chỉ lo giữ mình đức tốt, mặc kệ kẻ khác tốt xấu. Nguyệt edit thoát một chút cho xuôi tai ~)

Hứa Khiêm là một người trần tục, y rất xem trọng tiền bạc, bởi vì y đã chịu đựng đủ tháng ngày không có tiền, ngay cả tôn nghiêm cũng phải ném xuống đất, mặc cho người đập vỡ, nghiền thành bụi phấn, rồi lợi dụng khi chưa có ai quét đi liền cẩn thận cất giữ lại.

Bởi vì y chỉ còn dư lại chút đồ như vậy thôi, ngoại trừ cái này, y không có gì cả.

Tay trái cầm điều thuốc hơi run rẩy, Hứa Khiêm khạc ra một ngụm sương trắng, tiện tay dập tắt đầu lọc.

Y cũng đã từng có ước mơ, nhưng cái gọi là “ước mơ” kia không thể làm ra cơm ăn, không thể làm ra nước uống —— mẹ y cũng cũng vì thế mà qua đời, còn nói ước mơ cái rắm gì?

Nhưng chỉ cần có tiền, những thứ này đều không phải là vấn đề.

Hút xong một điều thuốc, cũng tỉnh rượu hơn phân nửa, Hứa Khiêm lộ ra một nụ cười trước sau như một, mang theo chút ngả ngớn và thô bỉ, nhìn như thờ ơ hời.

“Nếu như tôi nói tôi không chạm qua bất cứ người nào, bây giờ sẽ không, sau này cũng sẽ không... Cậu có tin không?”

Cậu có tin không?

Nghiêm Mạc cũng đang tự hỏi.

Một nơi như vậy, hoàn cảnh như vậy, lấy tư cách là đàn ông... thật có thể chống lại sự cám dỗ sao?

Một lần hai lần còn nói vượt qua được, nếu là nhiều lần, nếu như... thêm vài vết son in trên người, mùi

nước hoa trên người lại đậm hơn một chút...

Có thể tin tưởng sao?

Nghiêm Mạc có chút mê man.

Mà kiên nhẫn của Hứa Khiêm cũng đã cạn kiệt.

Y giống như một mối tới cực điểm, cả người hõm vào trong ghế salon, thanh âm cũng có chút run rẩy.

“... Tôi hiểu rồi.”

Hết chương 47

49. Chương 48

Ngày hôm sau, Lâm Ngự Khê ở nước ngoài gọi điện thoại đến, nói hạng mục trong tay tốt nhất nên đích thân ra mặt, đổi thành lúc trước Hứa Khiêm có thể mượn cớ để từ chối, hôm nay không nói hai lời đã bay qua làm Lâm Ngự Khê giật nảy mình, mang người đến sân bay đón y.

Tâm tư của con gái bao giờ cũng tinh tế hơn, Lâm Ngự Khê thấy sắc mặt của Hứa Khiêm không được tốt lắm, sau khi kết thúc công việc, cẩn thận dè chừng hỏi y có khó khăn gì trong sinh hoạt hay không.

Hứa Khiêm không có ý kể chuyện này nên chỉ hời hợt băng qua lướt qua.

Trước khi y lên máy bay có nhắn WeChat cho Nghiêm Mạc, nói đi công tác, thực tế là cảm thấy hai người đều cần bình tĩnh lại. Tối qua ngoại trừ yếu tố cồn rượu làm mất khống chế ra, những thứ kia căn bản vẫn luôn tồn tại nhưng đều bị coi nhẹ đi rồi cùng bộc phát một lần, Hứa Khiêm cảm thấy mình cực kỳ thảm hại, đặc biệt không góc đầu nổi, ném sạch thể diện.

Vì vậy y mượn danh nghĩa đi công tác chạy đến đây điều chỉnh tâm tính, y muốn dùng một phong thái thật hoàn mỹ đi chạm trán với chuyện này, y thu lại nỗi đau và sự ngã lòng của mình, giống như năm đó nhất tôn nghiêm lên vậy, giấu trong một góc mà không ai nhìn thấy được.

Y đã không phải là đứa trẻ thê thảm kia nữa, y sẽ không bởi vì một chuyện gì đó mà suy sụp mấy ngày, cũng sẽ không bởi vì bị đá kích mà không gượng dậy nổi, mặc kệ đời người thế nào, còn sống thì phải tiếp tục, y không có quá nhiều thời gian đứng tại chỗ bị thương qua xuân thu*, bởi vì có quá nhiều người muốn đạp y xuống.

(*Xuân thu (): chỉ thời gian qua mau)

Công việc tiến hành rất suôn sẻ, ký hạng mục thuận lợi, người hai phía ăn một bữa cơm, người hợp tác muốn uống rượu, dĩ nhiên Hứa Khiêm không thể để một cô gái trẻ nhỏ tuổi như Lâm Ngữ Khê gánh vác, chủ động ôm đồm phần lớn chén tạc chén thù.

Kết quả là vừa vào khách sạn đã ôm bồn cầu ối đến không biết trời đất, Lâm Ngữ Khê vội vàng yêu cầu người khác mua thuốc giải rượu đưa tới, còn không quên đau lòng cho y mà vỗ lưng: “Thật ra anh không cần uống nhiều như vậy...”

Thứ gì trong dạ dày đều đã nôn sạch sẽ, Hứa Khiêm thoải mái hơn một chút, nhận lấy nước ấm mà đối phương đưa tới rồi súc miệng: “Bọn họ xông tới chỗ cô, tôi sao có thể đẩy cô ra tiếp chứ?”

Lâm Ngữ Khê nói: “Hứa ca, anh cũng đâu lớn hơn em mấy tuổi...”

Hứa Khiêm khề khề lướt qua mũi cô, giọng nói hơi khàn nhưng rất ôn nhu: “Cô ở trong mắt tôi vẫn còn là một cô gái nhỏ tuổi, loại vĩnh viễn ở tuổi mười tám.”

“Mấy ngày này cô vất vả rồi, sau này loại chuyện này để Tiểu Giang làm đi, một cô gái ở bên ngoài dễ bị thua thiệt.”

Mắt Lâm Ngữ Khê đỏ lên nở nụ cười: “Hứa ca, đây là anh muốn bao dưỡng em ư?”

Nói rồi, cô đặc biệt nghiêm túc đếm ngón tay: “Anh xem anh đi, có xe có nhà, đáng đáp còn rất soái, nếu ai gả cho anh thật là hưởng phúc.”

Hứa Khiêm cũng cười theo: “Vậy thì tiếc rồi, tôi không dự định kết hôn, qua vài năm nữa có thể... có thể nghĩ đến con cái, không nói chính xác được.”

Lâm Ngữ Khê gật đầu: “Vậy tôi muốn làm mẹ nuôi của đứa bé.”

“Không thành vấn đề...”

Lại một lát sau, thuốc mua về tới, Hứa Khiêm uống thuốc xong liền nằm xuống, ngủ một giấc đến giữa trưa ngày hôm sau.

Đầu này không thấy bóng dáng y đâu, Nghiêm Mạc ở bên kia cũng không nhàn rỗi, mắt thấy nhà bên này đã gần xong, bạn bè lại giới thiệu một đơn hàng nhỏ, giá thị trường, yêu cầu không coi là quá nhiều. Nghiêm Mạc vẫn luôn làm một mình, cũng không lập phòng làm việc gì gì đó, hắn mới 24 tuổi nên muốn thừa dịp còn trẻ học hỏi thêm kinh nghiệm, tích lũy chút kinh nghiệm.

Vì vậy sau đó lúc đi giám sát, hắn liền mang theo bản thảo của mình, mấy ngày kế tiếp vẽ không ít bản vẽ phác thảo, gửi qua bưu phẩm để hộ khách chọn lựa, đợi đáp trả cho bước tiếp theo.

Đi làm, tan giờ, phòng mới phòng cũ tuy hai nơi mà chung một lối*, Hứa Khiêm không ở đây, hắn không có người nói chuyện, dĩ nhiên sẽ hơi không quen, đặc biệt đôi lúc thấy Mễ Tô nằm ở huyền quan như có vẻ chờ người, trong lòng càng giống như là thiếu một miếng thịt.

Hứa Khiêm là người hắn chưa bao giờ muốn tiếp xúc, hôm nay trời đất xui khiến lẫn đến cùng một chỗ, cũng không biết là tốt hay xấu.

Nghiêm Mạc thừa nhận rằng đối phương mang đến cho hắn kích thích và cảm giác mới mẻ không có gì sánh kịp, thế nhưng kích tình cuối cùng sẽ qua đi, thời gian ở chung với nhau càng dài, có ít thứ suy cho cùng sẽ hiện rõ ra — tam quan, thói quen, thân thể khác nhau quyết định tính cách còn hơn so với quá khứ không thể nghịch chuyển kia, nên buông tay hay vẫn tiếp tục chung đụng?

Nghiêm Mạc không dám suy nghĩ quá nhiều, giống như đó là một ngòi nổ vừa chạm vào sẽ nổ tung, không cẩn thận sẽ thật nát xương tan.

Mấy ngày gần ngủ cứ trôi qua như vậy, đảo mắt đã đến tiệc trăm ngày của Văn Xảo Xảo, Nghiêm Mạc hiếm khi ăn diện một phen, chải kiểu tóc thật đẹp mắt, xịt nước hoa lên — hắn cảm giác như mình giống như một chiến sĩ thất bại, mang theo cả người ỉu xiu đầy vết sẹo đi tham gia tiệc mừng của quân địch, nhưng vẫn không lộ ra một tí đau lòng nào.

Mỉm cười, phải mỉm cười — tuyệt đối không thể để Văn Bản nhìn ra gì, hắn đã đủ thảm rồi, không thể cũng thua sạch sẽ cả sự tôn nghiêm cuối cùng.

Mang theo tâm tình như vậy, Nghiêm Mạc cầm lấy thiệp mời đỏ thắm đi tới hội trường.

Bởi vì tổ chức tiệc trăm ngày và đầy tháng cùng một lần, trong nhà Văn Bản bao hơn nửa khách sạn năm sao, mời hơn chục bàn cho người nhà cùng bạn bè, náo nhiệt còn hơn đám cưới. Sau khi vào bàn, Nghiêm Mạc không dám trực tiếp đối diện với Văn Bản, tìm vị trí ngồi xuống trước, vừa uống trà vừa ngắm người ra.

Ngồi một lát, đám người bỗng nhiên náo loạn lên, đôi mắt nhìn chính là Hứa Khiêm dắt cánh tay của Lâm Ngữ Khê vào hội trường, Văn Bản nghênh đón rồi hai người ôm một cái.

Hầu kết Nghiêm Mạc lẫn lên lộn xuống, chỉ cảm thấy cái ôm này nhìn thế nào cũng chướng mắt.

Cách cả tá người, Hứa Khiêm cũng không chú ý tới hắn, mà cười cười tách ra khỏi Văn Bản, lại tự mình đeo một cái khoá trường mệnh(1) mới mua cho con gái nuôi... Cái khoá bằng vàng kia là y đặc biệt tìm người làm, mặt trên khắc ngày sinh tháng đẻ của Văn Xảo Xảo, kiểu dáng trang nhã hoa lệ, vừa nhìn liền biết nhất định tốn một số tiền lớn.

Đứa trẻ được bọc trong tã lót, mềm mại giống như một cục bông, Hứa Khiêm tò mò chọc chọc bàn tay nhỏ nhỏ kia, cho dù nắm lên cũng chỉ bắt được một ngón tay của y, yếu đuối đến khó tin.

Mặt của Văn Bản đỏ ửng, mắt sáng lên, sự hạnh phúc trong con người cũng sắp trào ra: “Chờ vài năm nữa, để bé gọi anh là cha nuôi.”

Hứa Khiêm cũng cười theo: “Vậy anh chờ đấy.”

Giao con cho vợ ôm, Văn Bản nhìn sang Lâm Ngữ Khê ở một bên, nhỏ giọng hỏi y: “Ban này là chị dâu sao? Dáng dấp thật xinh đẹp, rất xứng đôi với anh.”

“Đây là em gái họ của anh, cùng đi theo anh mà thôi.” Hứa Khiêm vỗ cậu một cái, lại đinh đing đặc đặc quàng bả vai: “Em nha, đừng lo lắng cho anh nữa, anh hiện tại rất tốt, ăn uống không thiếu... Aiz, anh nghe nói em sắp mở một triển lãm tranh hả? Có gì cần trợ giúp không...”

Hai người cười cười nói đi xa, Nghiêm Mạc mới hồi phục tinh thần lại, cúi đầu nhấp nước trà.

Trà đã nguội, vị đắng chất lan tràn trong khoang miệng, theo yết hầu trượt xuống, từng chút một xông vào trong tim.

(1) Khoá trường mệnh (): quà thường được tặng cho em bé vào dịp đầy tháng. Mọi người cho rằng, chỉ cần đeo vật trang sức này thì có thể trừ được tai hoạ, “khoá” được sinh mệnh. Cho nên nhiều em bé từ khi sinh ra đã đeo “trường mệnh toả” mãi cho đến lúc trưởng thành.

50. Chương 49

Lúc ngẩng đầu lên lại, chẳng biết từ lúc nào Lâm Ngữ Khê đã đứng trước mặt hắn, nhìn hắn cười tủm tỉm.

“Đã lâu không gặp rồi nhà đại thiết kế, gần đây thế nào rồi?”

Nghiêm mạc hơi lúng túng cười: “Chào cô...”

Hắn còn chưa nói hết lời, đối phương đã cực kì tự nhiên ngồi xuống: “Vừa rồi anh đang nhìn Hứa ca sao?”

“...”

“Chúng tôi chỉ là bạn mè mà thôi, anh không cần ăn —— ”

“Chúng tôi cũng chỉ là bạn bè.” Nghiêm Mạc thản nhiên nói: “Cô Lâm ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.”

Lâm Ngữ Khê ngẩn ra, cô là người thông minh, một câu nói cũng đủ hiểu.

“Thế à, đó là tôi hiểu lầm, nhưng mà thật ra tôi đến đây vì muốn hỏi một chút về tình hình của Mễ Tô...”

Mễ Tô là cô tặng, cho dù Nghiêm Mạc biết rõ đối phương chẳng qua chỉ tìm cơ hội để tiếp lời, cũng không có cách từ chối thẳng, kiên trì trò chuyện một hồi, đầu kia Hứa Khiêm đã tạm biệt với Văn Bản đang đi qua bên này. Lâm Ngữ Khê đứng lên vẫy tay, đập trên đôi giày cao gót chạy chậm tới, tặng y một cái ôm thật thắm thiết.

Hứa Khiêm hết hồn, chỉ sợ cô gái nhỏ này té, vội vàng đưa tay đỡ: “Làm sao vậy?”

Lâm Ngữ Khê ghé vào trong ngực y nhỏ giọng nói: “Có phải Nghiêm Mạc ăn hiếp anh không?”

Hứa Khiêm phì cười: “Tại sao lại nghĩ vậy? Tôi là ai, còn có thể để cho người ta ăn hiếp sao?” Y đỡ Lâm Ngữ Khê đứng vững lại, “Trước đó tôi gặp một kẻ ngốc nghếch, phá hỏng tâm trạng mà thôi, không liên quan đến hấn.”

Lâm Ngữ Khê nhìn vẻ mặt y cảm thấy hơi đau lòng, nhưng hiểu rõ tính tình của Hứa Khiêm, chỉ đành cười lớn nói: “Vây thì tốt rồi.”

Căn cứ theo sắp xếp vị trí cho khách mời, Hứa Khiêm và Nghiêm Mạc coi như là bạn bè của Văn Bản, dĩ nhiên được an bài vào một bàn, nhưng hai người không ngồi kế nhau, mặt đối mặt ngồi ở hai đầu, ở giữa cách một cái bàn tròn, đứng lên cụng ly cũng khó khăn.

Lúc ăn được một nửa, Văn Bản mang con gái qua mời rượu, Nghiêm Mạc không chuẩn bị quà gì, chỉ đưa một phong bì đỏ chót, gần như gượng cười nhét vào tay Văn Bản, Văn Xảo Xảo trong tã lót mở to đôi mắt đen nhánh tò mò nhìn hấn, cuối cùng còn cười lên.

Văn Bản trái lại vô cùng vui vẻ: “Sư huynh, Xảo Xảo thích anh đấy.”

Nghiêm Mạc chật vật ừ một tiếng, có chút không dám nhìn đứa trẻ bé bỏng kia, trong lúc nhất thời đơ tại chỗ.

Văn Bản rõ ràng nhìn ra đối phương có vẻ trốn tránh, tưởng là không thích con nít, bầu không khí tức khắc có chút lúng túng.

Cuối cùng vẫn là Hứa Khiêm không nhìn được nữa, đứng dậy đi tới bên cạnh hai người, quàng lấy cổ Nghiêm Mạc kéo người ra, cười hì hì nói: “Tiểu tử này xấu hổ đấy, em đừng để ý đến hắn, tiếp tục lo việc đi.”

Lúc này Văn Bản mới rời đi.

Sau khi cậu đi rồi, Hứa Khiêm buông tay ra, phủi phủi áo quần, thấy Nghiêm Mạc nhìn y chăm chăm liền nói: “Tôi đây cũng không phải vì cậu.”

Rõ ràng, y sợ Văn Bản xấu hổ mới tới giải vây. Vì vậy Nghiêm Mạc chậm rãi gật đầu: “Tôi hiểu.”

Hứa Khiêm không quản hắn nữa, trở lại vị trí của mình ăn uống no nê, Nghiêm Mạc ngồi đối diện y, dường như nhìn y không chớp mắt, chịu đựng đến khi dạ tiệc kết thúc, trong bát vẫn sạch sẽ.

Trong toàn bộ quá trình, Hứa Khiêm đều nói chuyện với Lâm Ngữ Khê, sau khi Văn Bản qua đó cũng không tới nữa, trái lại Hứa Khiêm lôi kéo bạn nữ chủ động đi tìm cậu mời rượu, Nghiêm Mạc cũng đi, hắn đã thất lễ một lần, không thể có lần thứ hai, vì vậy lúc đối mặt với Văn Bản một lần nữa, hắn cười, giống như chuyện lúng túng trước đó chưa từng xảy ra.

Một chén rượu xuống bụng, đốt cháy phế phủ lục tạng đến đau đớn.

Mùi vị ruột gan đứt đoạn này, nhưng cũng đã lâu rồi không nếm qua —— nhưng so với lần kia trong hôn lễ, Nghiêm Mạc đau đến bình tĩnh, say đến tỉnh táo, hắn đã có thể mặt không đổi sắc nói ra lời chúc phúc, giống như đã buông xuống được.

Chưa đáng trong đó cũng chỉ có mình biết rõ.

Đợi đến khi tiệc tan, Hứa Khiêm gọi người đưa Lâm Ngữ Khê về nhà, tự mình lấy di động ra chuẩn bị kêu xe tới, nhưng bị một người kéo tay lại.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Nghiêm mạc đứng bên cạnh y, mặc âu phục tươm tất, vẻ mặt gần như sụp đổ, giống vừa chạm vào liền đứt dây.

Hứa Khiêm xoay cổ tay: “Buông ra.”

Nghiêm Mạc dĩ nhiên không chịu, lôi người đi tới một chỗ vắng người, bởi vì đang ở bên ngoài, Hứa Khiêm cũng không muốn làm hắn khó xử.

Chờ đến nơi, Nghiêm Mạc buông Hứa Khiêm ra, người kia xoa xoa nắm tay đang ngứa ngáy định cho hắn một đấm, nhưng đột nhiên có gì đó sà vào lồng ngực.

Nghiêm Mạc ghé đầu nơi cần cổ y, hô hấp run rẩy, lưng hơi nhấp nhô.

Đợi đến khi có một chất lỏng ấm áp chảy xuống cần cổ trần trụi, y mới dám khẳng định, Nghiêm Mạc đang khóc.

Nam nhi đổ máu không đổ lệ chỉ là vì chưa tới lúc thương tâm —— Hứa Khiêm không ít lần thấy đôi phương khóc, phần lớn là vì Văn Bản, mà lần này ngày hôm nay chỉ sợ cũng giống vậy.

... Lại có thể có chút không giống, Hứa Khiêm nghĩ, Nghiêm Mạc còn chưa hoàn toàn say, cũng không phải vì thuốc mà mất lý trí, hẳn rất tỉnh táo mà khóc, ở trước mặt mình... trước mặt tình địch trước kia.

Vì sao? Bởi vì đồng bệnh tương lân? Hay là ——

“Tôi tin tưởng anh.”

Trong nháy mắt đó, Hứa Khiêm biết rất rõ ràng có cái gì đó bị đánh vỡ.

Bốn chữ bất thành linh —— mang theo ghen ngào, run rẩy, yếu ớt gần như khấn cầu, đó là Nghiêm Mạc gỡ xuống phòng bị, bày ra bộ mặt thật nhất, không chịu nổi nhất trước mắt y...

Trái tim giống như bị xoắn lại thành một cục, hoặc như bị cái gì đó đâm trúng, có chút đau đớn, nhưng càng nhiều hơn lại là vui vẻ.

Vì đáp án trễ nguyên một tuần này —— Hứa Khiêm nghĩ, có một số việc thật là con mẹ nó không công bằng như vậy.

Dựa vào cái gì mình động lòng trước?

Chỉ vì những ngày ở chung kia? Những kích tình trên giường, những món ăn ngon, thức ăn nóng hổi, hay là mỗi lần mở cửa, ở đó lại toả ra một ánh sáng ấm áp...

Ai là người bước qua ranh giới trước đã không còn quan trọng.

Nghiêm Mạc ôm y, giống như muốn hoà tan cả người vào trong lồng ngực.

Hắn nói: Hứa ca, Hứa ca, tôi tin tưởng anh, anh đừng đi...

Hắn như một đứa trẻ bị mất món đồ chơi quý báu, đem hết toàn lực nắm chặt lấy cọng rơm cuối cùng, khóc đến không thở được.

Khóc đến tim Hứa Khiêm cũng mềm nhũn, y ôm chặt lấy hắn, không ngừng vỗ nhẹ tấm lưng phập phồng của đối phương.

“Cậu thật sự tin tôi ư? Cho dù tôi sẽ đi những chỗ kia?”

“... Ừ.”

“Không ăn giấm chua sao?”

“Tôi... tôi tin anh.”

Hứa Khiêm cười lên, lau sạch mặt hắn, ngưng mắt nhìn con người đen nhánh thấm ướt lệ kia, ôn nhu nói.

“Cậu muốn quên em ấy phải không?”

Nghiêm Mạc gật đầu thật khẽ hầu như không nhìn ra.

“Hãy giúp tôi.”

Gò má hắn ửng hồng, không biết vì khóc hay vì say, nhưng vừa vặn là dáng vẻ mà Hứa Khiêm thích nhất.

Vì vậy y hôn một cái lên mặt hắn, liếm đi chỗ nước mắt mặn mặn kia, cuối cùng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Đó là nụ hôn ôn nhu nhất mà Hứa Khiêm nhận được, không hề có ý ve vãn hay phô trương kỹ thuật thần sầu, chỉ đơn thuần đến ngu ngốc mà môi dán lấy nhau, không tiến sâu vào, nhưng cũng đủ triển miên.

Y ôm cổ hắn, đè người kia lên tường.

“Quên em ấy đi... Anh đây có phần thưởng.”

Cho dù cũng không biết là cậu có quan tâm hay không.

51. Chương 50

Nghiêm Mạc không bao giờ nghĩ rằng mình cũng sẽ làm chuyện khác người như vậy —— Hứa Khiêm dẫn hắn đi tới nhà vệ sinh của khách sạn, thừa dịp đêm khuya vắng người, khoá trái cửa chính, đẩy vào một gian ở bên trong.

Dù sao cũng là khách sạn năm sao, toilet rất sạch sẽ, Hứa Khiêm đặt Nghiêm Mạc trên nắp bồn cầu, dạng chân cười lên, quay mặt qua chính giữa liền bắt đầu hôn lên.

Y hôn vào rất sâu, đầu lưỡi khiêu khích thịt môi mềm mại, cạy hàm răng đang đóng ra rồi tiến nhanh vào, khuấy đảo vang lên tiếng nước chụt chụt. Hai người đều uống rượu, cồn rượu nồng nặc theo nhiệt độ cơ thể từ từ lên men, làm cho nụ hôn ngày càng say lòng người, theo biến đổi của góc độ mà nước bọt dư thừa trượt xuống theo khe miệng, lại một lần nữa bị liếm mút sạch sẽ.

Tim Hứa Khiêm đập rất nhanh, là vui sướng khác xa với chỉ thuần túy dục vọng của ngày trước, nhịp tim từng tí một lan tràn khắp toàn thân, chèn vào đó là rung động không nói được ra lời cùng với... sự vui vẻ, mang theo một chút bất đắc dĩ và cứng chiều, y nhắm mắt lại, than nhẹ một tiếng, cuối cùng tiếp nhận số mệnh.

Y dời ra đằng sau một chút, bắt đầu cởi quần Nghiêm Mạc, trên mặt của người kia đều là mồ hôi, khoe môi bị hôn để lại ánh nước, con mắt ướt ươn ướt đỏ lên, làm bộ đáng thương.

“Không nên ở chỗ này...”

“Hừ.” Hứa Khiêm khẽ dè môi hắn xuống: “Mỗi lần cậu đều nói như vậy, có tác dụng gì không?”

Nghiêm Mạc không nói gì, vẻ mặt hơi mờ mịt, ánh sáng vàng nhạt từ trên chiếu xuống, miêu tả gương mặt của hắn càng trở nên đẹp mắt hơn.

Hứa Khiêm yêu chết gương mặt này, yêu chết vẻ mặt này... và cuối cùng đã yêu người này.

Y kéo lấy cà vạt âu phục, nới lỏng nút buộc một chút, nhếch miệng cười liền lộ ra hàm răng trắng: “Yên tâm, anh đây sẽ làm cho cậu thoải mái.”

Nghiêm Mạc không lên tiếng, chỉ chăm chú ôm lấy y giống như đang ôm một cái phao cứu mạng.

Hứa Khiêm chủ động cởi quần xuống, dùng hạ thể cọ cọ lên căn kia của đối phương, y ôm lấy đầu Nghiêm Mạc, thỉnh thoảng hạ xuống một nụ hôn, trên trán, khoe mắt, mũi... môi, vút qua như chuồn chuồn lướt nước, cuối cùng thăm dò vào khoang miệng, đẩy đưa lẫn nhau quay cuồng khuấy động, khi kết thúc kéo ra một đường chỉ bạc.

Liếm đi nước bọt dư bên môi, Hứa Khiêm cởi móc khoá quần của Hứa Khiêm ra, thả cái căn tính khí đã bị

đề nén nửa ngày kia ra ngoài, đặt vào giữa cánh môn trượt tới trượt lui.

Dù không gian của gian phòng này có lớn hơn nữa, hai người đàn ông chen vào một chỗ cũng hơi chật chội, bên ngoài vách tường gạch màu đen, ngọn đèn mờ mờ toả xuống đủ để bọn họ thấy rõ vẻ mặt lẫn nhau, Hứa Khiêm thẳng eo bụng dậy, nắm tay đối phương đặt trên lồng ngực: “Bảo bối, giúp tôi cởi ra nào.”

Hầu kết của Nghiêm Mạc giật giật, trái tim dưới lòng bàn tay đang đập dữ dội khiến hắn có chút lúng túng, hắn cúi đầu xuống, không nói lời nào cởi nút ra, từ từ đi xuống mãi cho đến cuối cùng tay hắn dán lên dương vật đã hơi cứng rắn của Hứa Khiêm.

“Hứa ca, Hứa ca, tôi...”

“Cậu biết nên làm thế nào rồi chứ?” Hứa Khiêm dán vào lỗ tai hắn phả ra hơi thở: “Làm ướt tôi một chút đi.”

Cổ của Nghiêm Mạc đỏ lên, tiếng thở dốc từ từ nặng nề hơn vang dội trong gian phòng, hun đến đầu óc hắn nóng lên.

Phân vân trong tay không có thứ bôi trơn, Hứa Khiêm không có ý định để Nghiêm Mạc giúp y, tự mình nhỏ một chút nước bọt trong lòng bàn tay, quay tay lại duỗi ra phía sau.

Loại chuyện này trước lạ sau quen, y lại là da mặt dày, lúc này cười hì hì trêu đùa Nghiêm Mạc, còn dùng tính khí đâm vào lòng bàn tay của hắn, truyền tới khoái cảm dọc theo bụng dưới, Hứa Khiêm thoải mái hít không khí không ngừng, xoa nhẹ trên quy đầu đang trướng lên của đối phương: “Động tác nhanh lên một chút.”

Hô hấp của Nghiêm Mạc ngừng lại một chút, chôn đầu trên vai của Hứa Khiêm, ngón tay thon dài xinh đẹp bao phủ dương vật của Hứa Khiêm trượt lên xuống, ngón cái khê khấy cái miệng đang rỉ ra chút dịch, lại đem toàn bộ xoa lên bụng Hứa Khiêm, chà xát đầy sắc tình.

Hứa Khiêm hí mắt lại, ngón tay sau lưng khê co rút, dùng nước bọt làm chất bôi trơn chậm rãi tiến vào nơi căng chặt nóng như lửa trong cơ thể, còn rượu khuếch đại khoái cảm, bây giờ toàn thân y như nhũn ra, ngón tay ở phía sau khuấy đảo, trước mặt lại có Nghiêm Mạc phục vụ, đánh từ hai mặt, cực kì kích thích, giọng nói cũng run rẩy.

Nghiêm Mạc xoè năm ngón tay ra, ngón giữa quệt một chút chất lỏng trong suốt đưa cho y xem, “Đủ ướt chưa?”

Rõ ràng là nói như vậy, do hắn nói ra lại trong sáng đến gốc gác, Hứa Khiêm phì cười, nhấc môn lên: “Cắm vào mới biết.”

Ánh mắt Nghiêm Mạc tối sầm lại, ngón tay ướt nhẹp dán sau lưng đối phương, lần theo cột sống từ từ đi

xuống, chìm vào khe môn ả ướt, xâm nhập miệng huyết nóng như lửa kia.

Ngón tay của Hứa Khiêm vẫn chưa rút ra, hai ngón cùng tiến vào, ngay cả y cũng không khỏi run rẩy lên, cau mày thả lỏng cơ thể để không đến mức quá khó chịu.

Hô hấp của Nghiêm Mạc càng nặng nề hơn, do cồn rượu xộc lên não nên thấy chóng mặt, đường nhìn cũng mơ hồ, hấn híp mắt lại không thấy rõ mặt của người trên người mình lắm, chỉ có dục vọng đã lên men không ngừng gặm thét cắn nuốt lý trí.

Hứa Khiêm dẫn ngón tay của hấn khuếch trương một vòng, cảm thấy cũng khá đủ rồi mới rút ra, nâng eo bụng lên, đem quy đầu đã trưởng lên của đối phương đè nơi miệng huyết, miệng thịt được mở rộng tới mềm rục không ngừng úp vào mở ra, như muốn nhét vào trong cơ thể, tiến nhập chỗ càng sâu hơn nữa...

“Ngoan, gọi tên tôi đi.”

Y cắn tai Nghiêm Mạc: “Gọi tên đầy đủ... A!”

Đối phương bất ngờ không kịp đề phòng liền đâm vào khiến Hứa Khiêm mất trọng tâm, cả người ngã trên mình Nghiêm Mạc, không nói ra được nửa lời.

Nghiêm Mạc hôn một cái lên mặt y, giọng nói khàn khàn: “Xin lỗi... tôi không nhận được...” Dứt lời, liền bắt đầu đâm lên xuống.

Cái tư thế này chọc vào quá sâu, Hứa Khiêm vịn vào bốn vách tường, chỉ cảm thấy thứ kia sẽ đâm đến dạ dày, hơn nữa góc độ không tốt, hầu như không có khoái cảm gì đáng nói, ngoại trừ căng đau chính là buồn nôn, nhưng tiểu tử này cứ bầu lấy eo y không cho y động đậy, ngay cả đổi hướng cũng không làm được, cắn răng nhẫn nhịn một hồi đến phía trước cũng sắp mềm nhũn thì rốt cuộc mới hơi thích ứng được.

Y thở phào nhẹ nhõm, run rẩy mất vệ sinh.

Nghiêm Mạc thoải mái mấy lần, cũng coi là lương tâm trào dâng, lòng bàn tay ả áp bọc lấy tính khí của Hứa Khiêm rồi chậm rãi chà xát, có khoái cảm lôi kéo, tất nhiên mặt sau cũng không còn khó chịu lắm, nhưng Hứa Khiêm vẫn chưa hài lòng, dùng cựa vạt siết cổ hấn đổi vài góc độ, lúc điểm G bị đâm trúng cơ hồ lập tức kêu thành tiếng, thoải mái đến nước bọt cũng chảy xuống.

“Đúng... Đúng... Chính là chỗ này... Dùng chút lực... A!”

Y mất hết quang, tiếng rên rỉ này che lấp tiếng kia, giữa không gian chật hẹp không ngừng vang vọng. Nghiêm Mạc đỏ cả mặt, nhéo môn của y ba ba hai cái, đánh đến toàn thân Hứa Khiêm run rẩy, phía sau cũng cắn chặt hơn, tầng tầng lớp lớp trắng thịt bọc lấy dương vật đầy gân xanh, lúc rút ra nghe tiếng nước phốc xuy, đầm đìa tới cực điểm.

Thân thể lần nữa ngã xuống, bụng dưới gần như gồ lên một khối, cảm giác sợ hãi giống bị xuyên thấu khiến ngón chân của Hứa Khiêm cũng cong lại, tay nắm lấy cà vạt cũng mất điều khiển, nhất thời dùng sức quá độ siết trên cổ Nghiêm Mạc tạo thành vết.

Hô hấp dồn dập khó khăn —— khoái cảm liên tiếp đến ngạt thở, dáng vẻ của người trước mắt rất mờ ảo, Nghiêm Mạc mở to đôi mắt đỏ như máu, nhớ lại lời đối phương vừa mới nói, há miệng gọi một cái tên khác...

Tiếp ngay sau đó, một nụ hôn nóng cháy nuốt sống tất cả.

52. Chương 51

Hứa Khiêm hơi nhúu mắt lại, hung ác hôn lên giống như muốn ăn tươi hún vậy, cái lưỡi linh hoạt mềm mại trêu chọc bên trong khoang miệng, chặn hún không nói ra lời, chỉ có tiếng nghẹn ngào không rõ ràng.

Tám năm, mấy ngàn ngày đêm, Hứa Khiêm không mong đợi rằng bốn tháng ngắn ngủi có thể khiến Nghiêm Mạc từ bỏ đoạn tình cảm thất bại này, y chỉ muốn thử xem, đánh cuộc một lần.

Thích một người nhưng không giành giật còn có thể gọi là thích không?

Vì vậy y cần môi Nghiêm Mạc, nói uy hiếp: “Nếu cậu... lúc lên giường cùng lão tử còn gọi tên của người khác, lão tử sẽ chặt cái cần kia của cậu.”

Đôi môi người kia rịn máu ra giống như cuối cùng đã lấy lại tinh thần liền nhỏ giọng nói xin lỗi.

Hứa Khiêm không so đo với hún, bên dưới co rút lại cắn chặt tính khí của Nghiêm Mạc, liếm khô vết máu trên môi đối phương, khê hôn một cái.

Nghiêm Mạc nheo mắt lại, hai tay bên eo y ôm chặt lại, lòng bàn tay chậm rãi hướng lên phía trên, vuốt ve sống lưng trơn bóng, ngón tay chạy dọc theo xương sống, lại thuận thể đi xuống, xoa nhẹ chỗ hai người giao hợp... ngón tay lạnh lạnh đụng vào miệng huyết căng chặt, theo bản năng Hứa Khiêm run lên, kẹp càng chặt hơn.

Nghiêm Mạc vui đầu nơi cần cổ y, hàm răng nhọn khê cắn trên da dễ trần trụi, nhún nhún thất lưng, nấp dậy bồn cầu chịu đựng sức nặng của hai người lưng lay muốn đổ, làm cho cánh cửa cũng lay động, Nghiêm Mạc ôm lấy mông của Hứa Khiêm, dùng lực tách ra hai bên, phơi bày miệng huyết bị thao đến đỏ bừng trong không khí, tính khí to dài ra vào giống đóng cọc, lúc đầu Hứa Khiêm còn chịu đựng được, càng về sau càng không chịu nổi, bị đâm đến khê rên thành tiếng, rỉ ra mồ hôi thấm ướt áo sơ mi, dính lên da hơi lộ ra da thịt phiếm hồng, cực kỳ gợi cảm.

Tiếng nước chảy đột ngột vang lên, hai người giật nảy mình, phản ứng của Hứa Khiêm càng rõ ràng hơn, khăn trương đến suýt nữa thì kẹp Nghiêm Mạc bắn ra. Người kia chặc một tiếng, vỗ vỗ mông y: “Thả, thả lỏng một chút.”

Bàn tay đánh lên cánh mông phát ra tiếng ba ba, Hứa Khiêm nghen ngào một tiếng, phía trước rỉ ra vài giọt dâm dịch, y đột nhiên nhớ lại gặp phải một màn kia trong toilet tuần trước, xấu hổ đến toàn thân đều đỏ lên, lồng ngực nhấp nhô lên xuống, dán trên người Nghiêm Mạc, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Một giây kế tiếp, Hứa Khiêm bị người kia dùng lực quay lại, tính khí ở tràng đạo gấp ghe xoay một vòng, khoái cảm cực đại khiến toàn thân y run rẩy, gần như tê liệt dựa vào ván cửa, hai mắt trắng bệch, nói cũng nói không nên lời.

Từ đằng sau Nghiêm Mạc cắn lấy cổ y, theo từng lần lượt động xương hông đánh vào cánh mông, kéo ra dịch ruột non dính ở miệng huyết biếng thành một lớp bột, tí tách tí tách trượt xuống theo bắp đùi.

Ván cửa bị đụng rung lên rầm rầm, kèm theo thỉnh thoảng vang lên tiếng nước, mơ hồ có người đi qua bên ngoài hành lang, cảm giác cực kỳ xấu hổ lan ra khắp toàn thân dẫn theo mặt sau thêm mẫn cảm, tính khí ẩm ướt đến chảy nước, miệng thịt tham lam cắn nuốt dương vật trong cơ thể làm giao hợp càng kịch liệt khiến người ta không kịp thở... Hứa Khiêm dán trên ván cửa lạnh lẽo, đầu vú dưới sự ma sát từ từ cứng rắn lên, bị bề mặt thô ráp cọ xát đến đỏ lên, giọng nói khàn khàn, y thậm chí không nghe rõ mình có kêu lên hay không, chỉ có tiếng tim đập vang dội từ từ che lấp một thứ.

Hứa Khiêm bị thao thành một bãi nước, lúc bắn ra cả người đều mệt lả, bên tai ông ông một trận, mắt hoa cả lên, ghé trên ván cửa thở hổn hển phù phù. Nghiêm Mạc hung hăng đâm mấy cái, nhưng ở giây phút cuối cùng lại rút ra, tinh dịch phun lên động thịt mềm rục, cửa động bị thao đến mở rộng liền co rút lại, từng chút một nuốt dịch thể màu trắng vào.

Lúc đẩy cửa ra, chân Hứa Khiêm còn hơi nhũn, liền giả vờ như say rượu tựa vào trên người Nghiêm Mạc, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo ra khỏi phòng vệ sinh, quẹo không đến mấy lần liền gặp được Văn Bản ở cửa chính.

Người kia rất kinh ngạc nhìn hai người bọn họ: “Các anh sao còn chưa đi vậy?”

Nghiêm Mạc nghĩ đến chuyện mình mới làm trong toilet, xấu hổ không ngẩng đầu lên nổi nhưng Hứa Khiêm thì đặc biệt phối hợp vừa nghiêng đầu vừa tựa vào vai hắn: “Anh... uống hơi nhiều, mới đi toilet ới cả buổi, bây giờ để cậu ấy đưa anh về.”

Văn Bản gật đầu, nhìn sắc mặt của hai người cũng không tốt lắm, vô cùng lo lắng hỏi: “Có muốn em gọi người đưa hai anh...”

“Không cần, bọn anh, bọn anh sẽ kêu xe.” Nghiêm Mạc vội vội vàng vàng cắt ngang cậu, như chạy trốn ôm Hứa Khiêm chuẩn mất, chờ đến cổng, Hứa Khiêm lấy cùi chỏ đụng hắn một cái, nhẹ nhàng nói: “Sao lại sợ người khác biết hai ta ở chung một chỗ vậy hả? Hửm?”

Bây giờ Hứa Khiêm vẫn còn tựa trên người Nghiêm Mạc, chơi đùa như thế khiến hai người thiếu chút nữa cùng ngã xuống, người kia vội vàng đứng vững lại: “Đừng nháo...”

Hứa Khiêm liếc mắt, lòng nói dù sao cũng có cậu lót ở dưới, không đến lượt tôi ngã.

Nghĩ như vậy, trong lòng còn rất ngọt ngào, cũng không tính toán với hắn nữa, kêu chiếc xe về nhà.

Nháy mắt cuối tuần đã trôi qua, thứ hai đến mọi người đi làm như thường lệ, Nghiêm Mạc nhận được phản hồi của hộ khách, ôm bản vẽ đi tới phòng mới, bận rộn cả buổi đến tối mới kết thúc công việc, khi vừa mới đi tới cửa tiểu khu đã thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ thẫm dừng trước mặt, Hứa Khiêm quay kính xe xuống, cười hì hì búng ngón tay về phía hắn: “Lên đi, dẫn cậu đi ăn cơm.”

Nghiêm Mạc liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Đã trễ thế này mà anh còn chưa ăn sao?”

“Đây không phải vì cậu sao... Nhanh lên nào, tôi đã bảo Tiểu Giang đến trước cướp chỗ ngồi, chậm chạp là không có đâu.”

Nghiêm Mạc không còn cách nào đành phải lên xe.

Dọc đường đi Hứa Khiêm hỏi hắn: “Hôm nay thế nào rồi?”

“Phần lắp đặt thiết bị đã hoàn thành hết rồi, mới vừa sơn tường xong, mùi hơi nồng...”

“Không phải hỏi cậu việc này.”

“... Vậy hỏi cái gì?”

Hứa Khiêm âm thầm mắng đạch một tiếng, nhưng trên mặt lại thờ ơ nói: “Nghe nói cậu mới nhận một đơn hàng?”

Nghiêm Mạc gật đầu: “Dù sao tôi giúp anh... không phải nằm trong nghiệp vụ của mình, một người bạn trước kia giới thiệu mà tôi thấy cũng không nhiều yêu lắm liền nhận lời.”

Hứa Khiêm ồ một tiếng, lại hỏi: “Cậu vẫn làm riêng à? Không nghĩ tới mở phòng làm việc hay gì sao? Tôi thấy mạng giao tiếp của cậu rất rộng rãi, nếu cậu thật muốn mở, anh đây có thể giúp cậu một tay...”

Nghiêm Mạc không biết trong hồ lô đối phương bán thuốc gì, cẩn thận nói: “Không cần, tôi có tính toán của mình.” Huống gì mạng giao tiếp trong tay Hứa Khiêm chưa chắc giúp đỡ được gì cho hắn, Nghiêm Mạc không nói ra miệng điều này, nhưng thật ra Hứa Khiêm đã hiểu, chìa tay ra nhéo một cái trên mặt hắn: “Tiểu tử cậu dám chê tôi sao.”

“Hứa ca, tôi...”

“Được rồi, tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, tôi lại không ngốc, không ai muốn làm chuyện không có lợi mà.” Hứa Khiêm thấy đèn đỏ liền dừng xe lại, tựa lưng vào ghế đuổi người: “Chờ đến lúc mở, tôi có thể tìm cậu làm ăn nha, đơn hàng đầu tiên định sẵn là của tôi, không ai được cướp đâu đấy.” Y còn có bất động sản ở thành phố khác, vẫn đang xây dựng, chờ mấy năm nữa mới có thể vào ở.

Nghiêm Mạc có chút dở khóc dở cười: “Được.”

53. Chương 52

Hai người tới nhà hàng, Hứa Khiêm đỗ xe xong liền cùng Nghiêm Mạc cười cười nói nói đi vào gian phòng.

Phòng VIP rất lớn, bên trong có đặt ghế salon TV và vân vân, cộng thêm một cửa sổ sát đất vừa lớn vừa sang trọng. Trong lòng Hứa Khiêm thấy hài lòng liền gọi người phục vụ tới kêu một bình Mao Đài, tự mình rót đầy cho hai người.

Nghiêm Mạc không muốn uống rượu lắm nhưng cũng không tiện thẳng thừng dập tắt hào hứng của đối phương nên cũng không nói gì.

Chờ dọn thức ăn lên, Hứa Khiêm bắt đầu hỏi dò: “Tôi nhớ cậu không ăn cay, cũng không ăn thức ăn cay... Cậu xem thử có thích không.” Nói xong tự tay múc cho hắn một chén canh.

Nghiêm Mạc hơi ngượng ngùng nhận lấy, kết quả cả bữa cơm đều là Hứa Khiêm ân cần gấp thức ăn thay hắn, rút cuộc chất thành một núi nhỏ trong chén, đến cuối cùng thật sự ăn không hết thì Hứa Khiêm mới dừng lại, qua loa bôi hai miếng cho mình.

Nghiêm Mạc cảm thấy hôm nay thái độ của y đặc biệt kỳ quái, liền hỏi làm sao vậy.

Thiếu chút nữa Hứa Khiêm buột miệng nói là tôi muốn theo đuổi cậu, về sau suy nghĩ lại sợ hù người kia chạy mất rồi trần trọc cả buổi mới mở miệng: “Việc kia... lần trước cậu nói tin tưởng lời của tôi có phải là thật không?”

Khi đó Nghiêm Mạc uống rượu, lại đúng lúc tâm trạng sụp đổ nhất, Hứa Khiêm hỏi như vậy là muốn xác định một chút, nếu như tiểu tử này dám nuốt lời, y liền...

Được rồi, y cũng không thể làm gì, đơn giản chỉ là càng khó theo đuổi hơn một chút.

Nếu như còn chưa nếm thử đã buông tay thì thật sự không phải là tác phong của mình.

Bên này Hứa Khiêm đang suy nghĩ miên man nên không chú ý tới ánh mắt hơi ngưng trọng của Nghiêm Mạc, hần trầm mặc vài giây rồi mở miệng nói: “Đương nhiên là thật, tôi sẽ không lừa gạt người khác.”

Nghe vậy, Hứa Khiêm lập tức nở nụ cười, thả sự thấp thỏm trong lòng kia về chỗ cũ, y nâng thẳng ly rượu trên bàn lên, nghiêm túc chân thành nói: “Cậu tin tưởng tôi, tôi cũng sẽ không để cậu thất vọng. Như vậy đi Nghiêm Mạc, tôi đáp ứng với cậu rằng sau này khi đến những chỗ đó sẽ báo trước với cậu, cũng sẽ cố gắng tránh đi những nơi đó, có thể chạy sẽ bỏ chạy.”

Cam kết xong, Hứa Khiêm nâng ly uống một hơi.

Nghiêm Mạc nhìn thấy ánh mắt trịnh trọng của y, mơ hồ chạm đến cái gì đó trong lòng, nhưng chỉ thốt ra một từ “được.”

Xong bữa cơm, rượu cạn một nửa, Nghiêm Mạc hầu như không đụng tới, hình như tâm tình của Hứa Khiêm khá tốt nên uống đến mặt mày đều ửng hồng cả lên, thế nhưng không say, một đôi mắt sáng lấp lánh, rất tỉnh táo...

Y cảm thấy giữa y và Nghiêm Mạc cũng có hy vọng —— ít nhất đối phương chịu tin y không phải sao? Cho dù... cho dù tạm thời không quên được Văn Bản cũng không quan trọng, ngày tháng còn dài, mình nên phải có chút kiên nhẫn này...

Nhưng con người của Nghiêm Mạc y chang một hoà thượng, không hút thuốc không uống rượu, trong việc tình ái đa số đều do y chủ động, đều nói tặng quà phải chiều theo sở thích, Hứa Khiêm suy nghĩ hồi lâu liền nhờ người ở nước ngoài mua trọn bộ dụng cụ vẽ tranh rồi nhờ người ta gửi về.

Từ sau khi Nghiêm Mạc tốt nghiệp rất ít khi động tới tranh sơn dầu, hơn nữa đa phần dụng cụ của hắn đều để ở quê nhà, không có bao nhiêu trong nhà hai người ở chung, hơn nữa cửa phòng vẽ tranh cho tới bây giờ vẫn khoá chặt, Hứa Khiêm chỉ đi vào một lần chính là lần trước y đưa Nghiêm Mạc say rượu về nhà rồi thay hắn đóng cửa sổ lại.

Mấy ngày sau đã được đưa tới, Hứa Khiêm xã giao ở bên ngoài, lúc trở về liền thấy Nghiêm Mạc ngồi trên ghế salon xem tivi, tất cả bao bì lớn nhỏ xếp đống ở trong góc, mở cũng chưa mở. Y xoa xoa huyệt thái dương, mới vừa muốn nói chuyện đã thấy người kia quay đầu lại hỏi y: “Anh muốn học vẽ tranh sơn dầu?”

Hứa Khiêm sững sốt một chút, câu “đây là mua tặng cậu” nghẹn trong cổ họng, hồi lâu không nói ra lời.

Y đành phải hỏi: “Làm sao cậu biết?”

Nghiêm Mạc chỉ bên ngoài bưng kiệu: “Viết ở trên đơn chuyển phát nhanh... Trước kia tôi qua nhà anh vừa vặn gặp được Tiểu Giang đang thu dọn bản vẽ của anh...”

Trong mắt Hứa Khiêm thoáng loé lên một tâm tình phức tạp rồi lập tức cười nói: “Thế mà bị cậu phát

hiện ra rồi.”

Y cúi người xuống, cầm dao rọc giấy trên bàn trà mở từng lớp trên gói hàng, lộ ra dụng cụ được gói kín ở bên trong, thuốc màu hơi vẩy ra làm bẩn y phục của Hứa Khiêm, xanh xanh đỏ đỏ.

Nghiêm Mạc có chút không nhìn được nữa, đứng dậy nói: “Để tôi giúp anh.”

Hứa Khiêm xua xua tay với hắn, vén tay áo lên lau mồ hôi trên mặt, cười nói: “Nếu cậu thật muốn giúp tôi thì dạy tôi vẽ tranh đi.”

Y vốn chỉ là thuận miệng nói thể thôi nhưng lại thấy Nghiêm Mạc rất nghiêm túc chăm chú nhìn y: “Anh thật sự muốn học? Anh muốn học thì tôi có thể dạy anh, nhưng mà dù sao chuyện như vậy cũng không thể làm được trong một sớm một chiều... Này! Anh đừng đột nhiên nhào lên thế!”

Hứa Khiêm quệt hết số phẩm màu trên tay lên áo ở nhà của hắn, vừa lau vừa cười hết ga, về sau Nghiêm Mạc bị y chọc đến hơi nổi giận, vừa định đẩy ra lại bị ôm chặt lấy.

“Cảm ơn cậu.”

Thanh âm của y rất nhẹ, không thấy nửa phần cân nhắc của ngày thường nhưng nghiêm túc chân thành tới cực điểm. Nghiêm Mạc ngẩn người, trên mặt bỗng nhiên mát lạnh, giờ tay lên vuốt thì ra là một mảng màu tím.

“Con người anh sao ấu trĩ thế!”

Hứa Khiêm cười ha hả hôn hắn một cái: “Là cậu quá nghiêm túc thôi, thảo nào có tên gọi như thế... Ai ya tôi nói nè, hai ngày nữa chúng ta ra ngoài chơi đi, cậu xem một chàng trai mới hơn hai mươi như cậu mà cả ngày ngoại trừ làm việc chính là làm việc thể thì giống cái dạng gì chứ? Quá nhàm chán mà...”

Nghiêm Mạc ra sức lau thuốc màu trên mặt, nhìn y chăm chăm: “Đoạn thời gian trước không phải mới đi triển lãm tranh sao?”

Hứa Khiêm chớp mắt vài cái: “Triển lãm tranh là nơi nghiêm túc như vậy mà có thể gọi là chơi đùa sao? Ý của tôi là đi... nơi giải trí...”

“Tôi sẽ không đi quán bar.”

Lòng Hứa Khiêm nói dù cậu muốn tôi cũng không cho cậu đi, y ho nhẹ hai tiếng, từ trong túi lấy ra hai vé suối nước nóng ở làng du lịch: “Cái này, gần đây công ty định tổ chức ra ngoài chơi tập thể, cậu tới không?”

Mắt thấy sắp đến Trung Thu, thời tiết từ từ chuyển lạnh, công ty định cho mọi người nghỉ ngơi một chút, thuận tiện cùng ra ngoài vui chơi một chuyến và vân vân, coi như là an ủi công nhân viên.

Nghiêm Mạc nhú mày: “Tôi lại không phải là người của công ty các anh...”

Lòng Hứa Khiêm nói dĩ nhiên cậu không phải rồi, lại nói: “Cậu coi như làm việc cho tôi, cậu muốn tới thì sẽ không có ai nói gì đâu.”

Y lại suy nghĩ thêm một chút, nói bổ sung: “Tôi đã đặt vé máy bay và khách sạn rồi, nếu cậu không đi... tôi sẽ...”

“Sẽ gì?”

“... Tôi cũng không đi.”

“Vì sao?”

Hứa Khiêm không nhịn được nói: “Cậu làm gì nghiêm túc quá vậy? Mười vạn cho một chữ ”vì sao” hử, cho một lời chắc chắn, có đi hay không?”

Nghiêm Mạc suy nghĩ một hồi, nhớ tới năm nay người nhà ăn tết ở nước ngoài, hần trở về cũng không để làm gì, dứt khoát gạt đầu: “Vậy thì đi.”

Nhận được câu trả lời, Hứa Khiêm rất vui vẻ, hung hăng hôn hần hai cái: “Vậy ngày mai cậu phải theo tôi ra ngoài mua quần áo, mua ít đồ bơi quần bơi này nọ... Hì hì.”

“... Tôi có quần áo rồi.”

“Tôi mặc kệ, tôi muốn cậu mặc đồ do tôi mua!”

“Vì...”

“Nếu cậu còn dám hỏi vì sao thì có tin tôi thưởng cậu ngay bây giờ hay không?”

Nghiêm Mạc thở dài, thoả hiệp nói: “Được rồi.”

54. Chương 53

Ngày hôm sau Hứa Khiêm nói trước sẽ tan việc lúc hai giờ, lái xe đón Nghiêm Mạc đi tới trung tâm mua bán lớn nhất ở lân cận.

Rõ ràng chỉ là đi ngâm suối nước nóng, Hứa Khiêm thật sự lôi kéo hắn đi dạo đủ loại tiệm bán quần áo, thấy y phục gì cũng lấy xuống đưa lên người hắn ướm thử. Dáng dấp của Nghiêm Mạc rất đẹp, lại có thân cao một mét tám mấy, cao hơn Hứa Khiêm gần nửa cái đầu, hơn nữa ở nước ngoài thường xuyên tập thể dục, chân dài vai rộng eo nhỏ, giống như một cái móc treo quần áo, khiến cho cô bán hàng cũng đặc biệt niềm nở, ánh mắt cũng đã sớm nhìn chòng chọc.

Hứa Khiêm sờ cằm nhìn đại soái ca đi ra khỏi phòng thay áo quần, rất đặc ý, lòng nói nhìn đi nhìn đi, dù thế nào thì mấy người cũng không ăn được.

Y đặc ý đến nghiệm, nhưng khổ cho Nghiêm Mạc phải đi tới đi lui mười mấy chuyến, đừng nói chứ cởi áo quần đến sắp tróc một lớp da rồi, sau đó cả người mồ hôi ngồi trên ghế, lập tức lại thấy Hứa Khiêm ôm một đồng quần áo tới, thiếu chút nữa lên cơn suyễn không dậy được.

Vì vậy hắn đứng lên, thuận tay lấy một bộ quần áo nhét vào trong lòng Hứa Khiêm: “Anh mặc cái này rất đẹp.”

Người kia cúi đầu xuống, nhìn thấy đối phương chọn trúng một bộ âu phục: “Tôi mặc đồ trắng rất khó coi.”

Hứa Khiêm rất ít mặc quần áo màu nhạt, lý do rất đơn giản là y sợ làm dơ.

Nghiêm Mạc nói có lệ: “Thử mới biết... Tôi nghĩ anh rất thích hợp.”

Hắn cũng đã nói như vậy, dĩ nhiên Hứa Khiêm không từ chối nữa, ôm quần áo vào phòng thay đồ. Nghiêm Mạc tựa ở ngoài cửa ngồi xuống một chốc, miệng thấy hơi khát, thấy đối diện có Starbucks liền nói với cô bán hàng chờ lát nữa mình sẽ trở lại, nhờ nàng gọi khi cần.

Kết quả bởi vì cuối tuần, người trong Starbucks khá đông, lúc Nghiêm Mạc xếp hàng thấy buồn chán nên nhìn xung quanh vừa vặn thấy được biển quảng cáo macaron, hắn nhớ rõ Hứa Khiêm thích ăn ngọt liền tiện tay mua một hộp.

Cuối cùng khi trở lại trong tiệm đã thấy Hứa Khiêm đang mặc âu phục màu trắng mới thay ngồi trên băng ghế nói chuyện phiếm với nhân viên tiếp thị, y không thất cả vật, cổ áo lỏng lẻo lộ ra xương quai xanh, cũng không cài nút áo vét, tuy tiện mở rộng ra, áo sơ mi sát người phác hoạ vòng eo mạnh mẽ thon gầy, khôu gợi rối tinh rối mù.

Yết hầu Nghiêm Mạc co lại, chỉ cảm thấy một màn này trước mặt hơi ngứa mắt, không đợi hắn mở miệng nói chuyện, Hứa Khiêm đã đứng dậy đi tới trước một bước, đặc biệt tự giác nhận lấy cả phê trong tay hắn

uống một ngụm.

Sau đó vang lên một tiếng kêu kinh hãi, vẻ mặt đương sự nhăn nhó, lè lưỡi khó khăn cười đùa: “Cậu uống cái quái gì mà đắng dữ vậy!”

Nghiêm Mạc đỏ khốc đỏ cười nhìn y: “Của tôi là cà phê đen, không thêm đường, dĩ nhiên đắng... Tôi mua sô-cô-la cho anh, anh uống cái này đi.”

Hứa Khiêm nhận lấy đồ uống liền uống vài ngụm lớn mới đề xuống được vị đắng trong miệng, lại bắt đầu mở cái túi của Nghiêm Mạc, lúc thấy macarons trên mặt rất vui vẻ, nhanh chóng ăn một cái.

Nghiêm Mạc thừa dịp lúc y đang ăn đồ cài nút cổ áo giữ y, sửa sang lại một chút rồi chọn một cái cà vạt thắt lên cho y.

Hứa Khiêm lại cầm thêm một cái macaron tính bỏ vào miệng hắn liền bị Nghiêm Mạc né ra: “Tôi không ăn ngọt.”

Hứa Khiêm chắc một tiếng, chuyển tay tự mình ăn, liếm liếm ngón tay, cười hỏi hắn: “Anh đây có soái hay không?”

Nghiêm Mạc cũng nở nụ cười, thành thành thật thật khen: “Soái.”

Hứa Khiêm hung hăng hôn hắn một ngụm, xoay người vỗ một cái vào nhân viên phục vụ đã hoá đá từ lâu: “Hoá đơn!”

Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng của y, trong ánh mắt mang theo một sự ôn nhu mà bản thân cũng không phát giác ra được, nhưng đoạt trước một bước đi lên phía trước: “Lần này đến lượt tôi đi.”

Hứa Khiêm nhìn hắn, ngược lại cũng không từ chối, chỉ chọn hai cái khay măng sét, sau khi trả tiền xong hết trực tiếp mở bọc ra, tự tay cài lên cho hắn...

Chờ ra khỏi tiệm này, Hứa Khiêm để đồ trên xe, lại lôi kéo Nghiêm Mạc đi vào cửa hàng chuyên bán đồ thể dục, trái chọn phải chọn quần bơi, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo vài câu, mặt Nghiêm Mạc đỏ rần, chọc cho Hứa Khiêm cười hô hố, cuối cùng còn chọn một cái có thắt lưng cực kì thấp, phỏng chừng sau khi mặc vào nhân ngư tuyền trên người đều lộ ra hết.

Nghiêm Mạc dĩ nhiên không chịu nhưng Hứa Khiêm trừng mắt nhìn: “Tôi muốn nhìn cậu mặc cái này thao tôi.”

Lúc y nói lời này cơ hồ như dán vào bên tai, khí nóng trong miệng phun ra, Nghiêm Mạc bị kích thích đến hô hấp cũng có chút bất ổn, hận không thể lột sạch tên vô liêm sỉ này ngay tại chỗ, thao đến khi y có nề có

nếp...

Hứa Khiêm nhìn hần xấu hổ đến bốc khói, nhìn thế nào trong lòng cũng thấy đáng yêu, cười đùa nói: “Chọc cậu thôi, tôi nào chịu để cho người ta thấy hết cậu chứ, mua về chúng ta tự mặc, không cho những người khác thấy.”

Trái tim Nghiêm Mạc đập rộn lên một trận, hần nheo mắt, giọng nói khàn khàn: “Anh nói đấy.”

Hai người ăn cơm ở ngoài, đi dạo đến hơn 9h mới xách theo bao lớn bao nhỏ đi về nhà, vừa vào cửa đã thấy Mễ Tô ở sau cửa, thừa dịp khom lưng cởi giày cọ cọ làm nũng. Mèo Ragdoll là mèo cỡ lớn, mấy tháng qua hình thể đã không còn nhỏ nữa, ôm vào trong ngực coi như là có trọng lượng. Hứa Khiêm nghĩ tới lúc nó bị bệnh gầy như thế, ôm mà như không ôm gì, trong lòng thấy khó chịu liền bồi bổ cho nó mua nhiều đồ ăn vặt đắt tiền, kết quả đút rồi lại đút trở nên béo hơn nhiều.

Hơn nữa lúc này đến thời kỳ xấu hổ, bắt đầu thay lông, lông tóc toàn thân không đều, nhìn cần cổ hơi dài, Hứa Khiêm còn thường xuyên chê cười sao giống con lạc đà Alpaca* vậy...

(*Lạc đà Alpaca: từ tiếng Trung là thảo nê mã (), từ này còn hay được hiểu theo tiếng lóng là đmm. Bó tay với anh Khiêm =)))))))))

Vào lúc này y đang ngồi dưới đất, vuốt Mễ Tô bởi vì bộ lông mà lộ ra cái cằm nhọn: “Cậu nói coi nó cúi đầu xuống sẽ không tự đâm mình chứ?”

Nghiêm Mạc dở khóc dở cười đá đá y: “Đừng chắn ở huyền quan, vào trong rồi chơi.”

Hứa Khiêm ôm mèo đi vào, Nghiêm Mạc dọn dẹp giày xong đi vào bếp rửa tay, bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho mèo...

Hứa Khiêm ôm Mễ Tô nằm trên ghế salon, nhìn bóng lưng bận rộn của người nọ, chỉ cảm thấy nơi lồng ngực kia cứ như được lấp đầy, không nhịn được cười cười, chôn mặt trong bộ lông thật dài của chú mèo, hít một hơi thật sâu.

Thật tốt mà, giống như mình cũng có một gia đình vậy.

Kỳ thật có đôi lúc con người thật ra rất dễ được thoả mãn như vậy.

Hứa Khiêm không đòi hỏi quá nhiều, đơn giản là ăn no mặc ấm, tốt nhất còn có một người làm bạn, lúc trước y thích Văn Bản, không phải là vì thấy được khí chất làm người khác an tâm trên người đối phương sao, cho tới bây giờ y vẫn không nhìn lầm chuyện đó —— Văn Bản là một người chồng tốt, chỉ là không thuộc về y mà thôi.

Có vài thứ, đau đến mức tận cùng cũng sẽ quên, thứ Hứa Khiêm coi trọng, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không buông tay —— nhưng y cũng không phải là người không có được ai đó liên sống không nổi, đau thì cứ đau nhưng y cũng có điểm giới hạn, nếu như đến lúc tôn nghiêm không còn cách nào bù đắp được nữa thì thà rằng y không cưỡng cầu nữa.

Có lẽ vì cùng chịu một cảm giác sâu sắc như vậy, y thậm chí cho phép Nghiêm Mạc nhìn mình mà lại đồng thời nghĩ đến người khác, y cho hắn cơ hội và thời gian để quên đi, về phần làm như thế nào còn phải xem bản thân người nọ nghĩ ra sao.

Đáng tiếc cuối cùng Hứa Khiêm cũng không thể đợi đến ngày Nghiêm Mạc suy nghĩ ra.

55. Chương 54

Chớp mắt đã đến ngày xuất hành, hai người lái xe đi tới phi trường. Bởi vì đã sớm báo trước nên khi những người khác nhìn thấy Nghiêm Mạc cũng không nói gì, trái lại Lâm Ngữ Khê bịu môi, lôi kéo Hứa Khiêm trò chuyện một hồi lâu, Nghiêm Mạc không chen lời vào, đành phải đi sau cùng với Giang Thành Vọng, híp mắt im lặng nhìn chăm chăm hai người.

Tiểu Giang mua nước cho mọi người, đang phát cho từng người, lúc đến phiên Nghiêm Mạc thấy thần sắc hắn hơi khác thường, theo tầm mắt nhìn lại liền cười cười hiểu rõ: “Hứa tổng chỉ xem cô ấy như em gái thôi, anh cứ yên tâm đi.”

Thanh âm của hắn không lớn, cơ hồ dán bên tai Nghiêm Mạc nói chuyện, người kia quay đầu lại nhìn hắn một cái, trong mắt loé lên thần sắc quý dị, giống như đứa trẻ nhỏ bị làm mất hứng, trầm mặc không nói gì.

Qua kiểm tra an ninh, lúc chờ máy bay Hứa Khiêm mua ít cổ vịt ở phi trường rồi phân phát cho mọi người, bởi vì Nghiêm Mạc không ăn cay, y còn đặc biệt mua một cái chân vịt, nhét gang tay vào trong lòng bàn tay của hắn, “Ném thử đi, mùi vị không tệ.”

“...”

“Ném thử đi, thật sự không cay.” Nói xong lấy một cái nhét vào miệng, gặm cắn cực kì không ưu nhã.

Nghiêm Mạc nhìn quai hàm đang phồng lên của y, có chút buồn cười, lại nghĩ tới lần gặp đầu tiên Hứa Khiêm giả vờ ra vẻ vênh váo tự đắc, ăn bò bít tết cũng phải khoe mẽ... Mà bây giờ, người này đã nguyện ý lộ ra một mặt như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng nhiên cũng mềm nhũn, kết quả dĩ nhiên là...

“Khụ khụ khụ!!!”

Nghiêm Mạc bị cay đến chảy mồ hôi, vẻ mặt cũng méo xeo, Hứa Khiêm vừa đưa nước cho hắn vừa cười, người kia tức giận không nói nên lời, gắt gao nhìn y chăm chăm, ánh mắt giống như muốn ăn luôn người nọ.

Nhưng dù sao cũng là ở trước mặt mọi người, Nghiêm Mạc dù bực cũng không thể làm gì, cầm nước đi qua một bên. Hứa Khiêm cười đủ rồi, vừa quay đầu lập tức thay đổi biểu cảm, hỏn hển lè lưỡi, “Mẹ nó có nước không, mau đưa cho tôi...”

Giang Thành Vọng bắt đắ dĩ đưa nước cho y: “Thì ra anh cũng không thể ăn cay hả...”

Sau khi nhận lấy Hứa Khiêm tu một hơi hơn nửa bình, quệt miệng: “Có khi nào cậu nhìn thấy tôi ăn tiêu chưa? Nhưng mà nhìn thấy sắc mặt hắn không được tốt lắm nên muốn trêu chọc một chút...” Vừa nói vừa nhớ tới đối phương mới bị mất mặt, thiếu chút nữa tự sặc.

Giang Thành Vọng lén liếc mắt rồi lại nhìn không được nữa mà liếc qua chỗ của Nghiêm Mạc, nói: “Em thấy Lax giận thật rồi...”

Hứa Khiêm thấy không hề gì: “Hắn sẽ không nhỏ mọn vậy đâu.”

Kết quả sự thật chứng minh rằng Nghiêm Mạc chính là nhỏ mọn như vậy —— nín một mạch cho đến khi lên máy bay cũng không để ý đến y, cho dù thật vất vả mới ngồi chung với nhau, nhưng mặt luôn quay về phía cửa sổ. Điều này làm Hứa Khiêm phải khổ sở nhỏ giọng nỉ non dỗ dành cả đường, về sau không nhịn được liền quay đầu hắn về phía mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con mẹ nó một tảng mây có thể đẹp mắt hơn lão tử sao?”

Hai người ngồi ở hàng cuối cùng, bên cạnh không có ai, cộng với tạp âm rất lớn, cũng tiện cho Hứa Khiêm nháo như thế... Trên thực tế bọn họ vốn là khoang hạng nhất, sau đó Nghiêm Mạc phát cẩu ngồi ở phía sau, Hứa Khiêm không có cách nào đành cùng đi qua, lúc này bị ù tai đến hơi đau đầu, ngữ khí dĩ nhiên cũng kém đi.

Nghiêm Mạc thấy sắc mặt y tái nhợt, hơi đau lòng nhưng dù sao cũng không bỏ mặt mũi xuống được, cắn môi nửa ngày không nói lời nào.

Hứa Khiêm thấy thái độ của hắn đã dịu xuống, cũng liền thở phào nhẹ nhõm, dán cái trán vào đối phương, chủ động cho một bậc thang: “Lần này coi như anh đây sai rồi, có được không? Sau này tuyệt đối sẽ không trêu chọc cậu như vậy nữa... Aiz, thật ra tôi cũng không thể ăn cay, sau khi cậu bỏ đi tôi cũng cay kinh khủng, cậu không thấy môi tôi đều đỏ sao...”

Y nói miết còn dựa vào càng gần hơn, lợi dụng khi Nghiêm Mạc ngây người ra tiến lại gần hôn một cái, toàn thân người kia chấn động, theo bản năng trốn về phía sau, Hứa Khiêm khê cần môi dứt khoát tựa cả người lên bả vai hắn: “Tôi chóng mặt...”

Nghiêm Mạc hít một hơi thật sâu, cuối cùng không đẩy ra.

Mơ mơ màng màng ngủ một mạch, chờ đến khi xuống máy bay Hứa Khiêm vẫn còn đang ngáp, Nghiêm Mạc cùng sánh vai đi với y, mặc dù không coi như là nói nhiều, nhưng tạm thời đã tiêu tan hiềm khích trước đó.

Ra khỏi sân bay, di chuyển nhiều lần mới tới chỗ suối nước nóng, lúc Lâm Ngữ Khê đặt phòng dựa theo chuẩn hai đến ba người một phòng, dĩ nhiên Hứa Khiêm muốn ở cùng Nghiêm Mạc, hai người nhận chìa khoá dưới ánh nhìn mập mờ của mọi người, vào phòng nghỉ ngơi một lát, nửa giờ sau tụ tập bên ngoài.

Suối nước nóng lần này là theo phong cách của Nhật, vào nhà liền thấy đèn giấy đặt dưới đất, ánh sáng màu vàng ấm áp tản ra, toả khắp nơi trong gian phòng. Hứa Khiêm vừa vào phòng liền bắt đầu lấy hành lý ra, thật vất vả mới tìm được quần bơi ở dưới cùng, lúc ngẩng đầu lên thì Nghiêm Mạc cũng đã cởi một nửa, sống lưng trần hướng về phía y, được ánh sáng chiếu lên biến thành màu lúa mì, bắp thịt cũng theo động tác mà giãn ra, đường nét hoàn mỹ tựa như một bức vẽ chân dung khêu gợi, nhìn đến vành mắt người kia phát nóng.

Hứa Khiêm nhịn không được, dán lên ôm lấy eo hắn: “Cậu nói thử, bây giờ nếu chúng ta làm một lần...”

Bị dục vọng ảnh hưởng, trong thanh âm của Hứa Khiêm tự dưng hơi khàn khàn, Nghiêm Mạc rũ mạnh một cái, bắt được móng vuốt không thành thật của y: “Đừng làm rộn... còn có người đang chờ.”

Mặt Hứa Khiêm cười xấu xa: “Cũng phải, nửa giờ quá ngắn, ít nhất phải cả đêm mới coi như đủ.” Xong rồi còn vô cùng sắc tình liếm một cái lên cột sống của đối phương làm Nghiêm Mạc thiếu chút nữa cứng lên, đến khi quay người lại liền thấy người này đã nhảy qua bên cạnh bắt đầu thay quần áo.

Hít sâu một hơi, hắn mạnh mẽ đè kích thích đang dâng lên ở dưới bụng xuống, tính toán sau này sẽ tìm thời gian tính sổ.

Hai người thay quần bơi rồi lấy bộ yukata treo trong tủ quần áo ra mặc, bởi vì là phong cách Nhật, khách sạn còn chuẩn bị guốc gỗ đặc biệt, Hứa Khiêm thử một tí thật sự không quen mang, cuối cùng vẫn đổi thành dép thường.

Nghiêm Mạc chỉnh cổ áo y lại ngay ngắn rồi thắt đai lưng lên, sau khi xác định đã mặc chỉnh tề mới thả người ra.

Từ sau khi Hứa Khiêm thích Nghiêm Mạc, cũng rất ít hút thuốc lá, còn mang theo bên mình mấy cây kẹo cai thuốc lá, bây giờ cũng không quên ngậm một cây, mấy cô gái trẻ trong công ty thấy liền nói đùa với y là cũng muốn một cây, rốt cuộc y thật sự lấy một cây từ trong túi ra: “Nào nào nào, muốn ăn vị gì thì tự mình chọn đi.”

Nghiêm Mạc thấy bọn họ nháo nhào liền hỏi Giang Thành Vọng: “Y vẫn luôn dễ gần như thế sao?”

Người kia thành thật đáp: “Đúng vậy, chỉ ngoại trừ lúc làm việc nghiêm chỉnh, Hứa ca luôn dễ gần như vậy, anh thấy đó chúng tôi đều gọi anh ấy là ”ca“, trừ trường hợp nghiêm túc mới gọi ”Hứa tổng“. Trước

kia Hứa ca còn chê lời xưng hô này quá già...”

Nghiêm Mạc còn chưa kịp trả lời đã bị nước bắn lên mặt, không biết từ lúc nào Hứa Khiêm đã chạy đến đầu trên của vũng tắm, đang chơi trò tạt nước.

Da Hứa Khiêm rất trắng, ngâm trong suối nước nóng một hồi liền đỏ lên, trong đôi mắt ướt nhẹp toàn bộ đều là hơi nước, lại còn cười thành hình trăng non, chân mày hơi nhú lại, tuy tiện lại đáng hoàng, vẫn là bộ dáng hăng hái kia.

Sau khi hấn lau chỗ bị nước làm ướt nhẹp đi liền hơi lộ ra vẻ xốc xếch, thấy y tới cắn kẹo que nói không rõ ràng: “Cậu ở sau này rề rà cái gì vậy...”

Nếu như trường hợp cho phép, Nghiêm Mạc muốn tự mình ăn sạch y ngay tại chỗ này một trận, làm y kêu cha gọi mẹ, không cười nổi với người khác được nữa.

56. Chương 55

Ý nghĩ như vậy chỉ thoáng hiện trong đầu, Nghiêm Mạc liền không dám tiếp tục đi sâu vào nữa, dù sao bây giờ tất cả mọi người đều mặc đồ tắm, lỡ may... lỡ may có gì đều không giấu được.

Y cởi yukata ra đi xuống nước, Hứa Khiêm ngồi dựa vào bờ, thấy hấn tới liền dịch qua bên cạnh nhường chỗ.

Lúc cơ thể hoàn toàn được nước nóng bao phủ, Nghiêm Mạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy mệt nhọc của mấy ngày nay như được giải tỏa trong nháy mắt, thoải mái ngâm một hồi liền nghe bên cạnh có một trận tiếng nước, là Hứa Khiêm Khiêm đã đứng dậy đang ngồi ở trên bờ lấy chân đạp nước. Nghiêm Mạc đuổi tay kéo khăn tắm ở một bên qua khoác lên người y: “Coi chừng cảm lạnh.”

Kẹo que trong miệng đã ăn xong, Hứa Khiêm cắn que không cười híp mắt nhìn hấn, thấy người kia có chút không được tự nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác.

Mấy cô gái trẻ đã túm tụm lại đi ngâm bên hồ hoa hồng để làm đẹp, một đám đàn ông không có chuyện gì làm, dứt khoát hoạt động riêng rẽ, Hứa Khiêm quang minh chính đại lôi kéo cánh tay của Nghiêm Mạc, lắc la lắc lư đi tới chỗ ít người.

Bây giờ không tính là mùa đất khách, người đi du lịch cũng không gọi là nhiều, hai người tìm chỗ ít người, Nghiêm Mạc đi lấy hai ly trà gừng qua, Hứa Khiêm một mình độc chiếm cái ao lớn, gần như ngâm toàn thân ở bên trong, chỉ lộ phần từ cổ trở lên.

Nghiêm Mạc ngồi xuống, đưa trà cho y: “Uống chút đi, đừng bốc hoả nữa.”

Hứa Khiêm uống một hớp nước trà, liếm đôi môi đỏ mọng: “VẬY CẬU CÁCH XA TÔI MỘT CHÚT ĐI.”

Nghiêm Mạc trừng mắt nhìn, thật lâu sau mới phản ứng được là đối phương đang ám chỉ cái gì, khẽ ho nhẹ một tiếng: “ĐỪNG LÀM RỘN.”

Hứa Khiêm nhìn xung quanh một hồi, sau khi xác định không có người liền dựa vào trong lòng Nghiêm Mạc, cánh tay dán trên cơ ngực hắn ám muội vuốt ve: “VỪA NẤY CẬU CŨNG NGHĨ NHƯ VẬY PHẢI KHÔNG? HỪM? KHÔNG PHẢI THẾ THÌ VÌ SAO MẶT ĐỎ NHƯ VẬY?”

“... NƯỚC NÓNG HUN ĐẦY.”

Hứa Khiêm bật cười khúc khích, xoa nắn mặt hắn: “LÀM CŨNG LÀM NHIỀU LẦN NHƯ VẬY RỒI, CẬU XẤU HỔ CÁI GÌ DỮ VẬY... AI YA, TRONG PHÒNG CỦA CHÚNG TA CÓ MỘT CÁI SÂN SAU, CÓ MUỐN ĐẾN LÚC ĐÓ...” Y cố ý kéo dài âm cuối, cũng không nói hết lời, chỉ để lại tưởng tượng xa vời mập mờ thế.

Nghiêm Mạc đứng dậy, bước chân ra khỏi hồ tắm, Hứa Khiêm vỗ một cái trên bắp chân ngâm đến đỏ bừng của hắn: “LẤY CHO TÔI CHÚT GÌ ĂN ĐI, HƠI ĐỐI BỤNG RỒI.”

“... MUỐN CÁI GÌ?”

“TRỨNG SUỐI NƯỚC NÓNG ĐI, ĐEM ÍT TRÁI CÂY GÌ CŨNG ĐƯỢC.” Hứa Khiêm nói: “TRONG ÁO KHOÁC CỦA TÔI CÓ ĐỂ TIỀN.”

Nghiêm Mạc gật đầu, cầm tiền đi mua đồ ăn, Hứa Khiêm một mình ngâm rất nhàm chán, dứt khoát ngồi ở bên hồ tắm coi điện thoại di động, lướt lướt liền thấy hình Mễ Tô, trong lòng mềm nhũn nhất thời thấy nhớ nhung.

Chờ Nghiêm Mạc xách đồ về, hai người ngồi trên bờ hồ ăn xong xuôi lại đối vãi hồ nữa, thời gian cũng không còn sớm nữa mới theo mọi người trở về phòng thay quần áo.

Buổi tối sau khi cơm nước xong được tự do hoạt động, Hứa Khiêm lôi kéo Nghiêm Mạc tới chỗ không có ai qua lại, sau đó mượn trời tối lén hôn hắn, Nghiêm Mạc bị y trêu ghẹo cả ngày, bây giờ cũng có hơi bốc hỏa nhưng nghĩ ngày mai còn phải đi chơi, nên không thể không nhịn.

Vẫn nhẫn nhịn đến tối trở về khách sạn, hai người lăn qua lăn lại trên thảm tatami, Hứa Khiêm muốn làm thật nhưng lại sợ ngày mai không dậy nổi, đành phải qua quýt tuốt vãi cái rồi đi ngủ. Máy sưởi trong phòng bật cao, nửa đêm y đập sạch chăn, lại theo bản năng làm ổ trong lồng ngực Nghiêm Mạc, ngày hôm sau lúc thức dậy bọn họ ôm nhau cùng một chỗ, toàn thân đều là mồ hôi.

Lúc Nghiêm Mạc tỉnh dậy, Hứa Khiêm còn đang ngủ, bởi vì quá nóng nên y không mặc quần áo, toàn thân chỉ có một cái quần lót, hai cẳng chân dài đầy mồ hôi quấn một chỗ, trên mặt mang bọt mắt, đôi môi khê nhếch lên, toàn thân đỏ ửng, đôi mắt nhìn cũng có mấy phần sắc tình. Nghiêm Mạc ngáy ngốc chầm chầm

nhìn y, trong lúc nhất thời lại không nỡ đánh thức, rồi giường đi rửa mặt trước.

Chờ hẩn thay quần áo xong rồi trở lại, Hứa Khiêm vẫn ngủ ở chỗ cũ, nhưng mà độ ẩm bên cạnh đã biến mất, y đành phải kéo về chăn đã đạp đi, quần chặt ôm vào trong lòng, mặc cho Nghiêm Mạc kéo thế nào cũng không chịu buông tay.

Nháo tới nháo lui mấy lần, rốt cuộc Hứa Khiêm mới thức dậy, tháo bịt mắt xuống ngồi dậy, híp mắt hơi thất thần, một lúc lâu mới tỉnh táo lại, hướng về phía hẩn cười cười: “Chào buổi sáng.”

Nghiêm Mạc gạt đầu, rót cho y một ly nước nóng, Hứa Khiêm đánh răng xong đi ra ngoài tiện tay uống, y liếc nhìn điện thoại di động liền thấy được group Wechat của công ty nhảy ra mấy tin nhắn.

Gần suối nước nóng có một thị trấn nhỏ, ở đó có bán không ít đồ lưu niệm, mấy cô nàng đã sớm đi chơi, hơn nữa vốn ngày hôm sau chủ yếu là hoạt động tự do, liền thảo luận đường đi ở trong nhóm. Tiếp theo Hứa Khiêm nhìn mấy lượt, chỉ chỉ tên một cửa tiệm trên màn hình nói với Nghiêm Mạc: “Bọn họ nói mì sợi của tiệm này không tồi, có muốn đi thử không?”

Nghiêm Mạc cảnh giác nhìn y: “Cay không?”

Hứa Khiêm ôm lấy bờ vai hẩn: “Không cay, chút nguyên chất cũng tốt... Thật ra tôi cũng không ăn cay được, trước đó là vì lừa cậu... Khụ.”

Nghiêm Mạc bắt đắc dĩ giơ hai tay lên: “Anh thắng rồi.”

Hứa Khiêm nhếch miệng cười cười.

Hai người mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, tới trước sảnh tìm xe đi đến trấn nhỏ, bởi vì cùng một chuỗi với suối nước nóng, trấn nhỏ cũng nghiêng về phong cách Nhật, liếc nhìn toàn là nhà trệt thấp nhỏ, cộng thêm ánh mắt trời vừa vắn cũng coi như non xanh nước biếc.

Bọn họ đi ở một bên đường, trên đường Hứa Khiêm nhịn không được, thấy được mớ cá hồi tươi liền tiến tới mua một hộp nhỏ, hẩn miệng vừa muốn ăn lại bị Nghiêm Mạc ngăn cản: “Buổi sáng ăn sống không tốt cho dạ dày.”

Hứa Khiêm bĩu môi, hơi khó chịu nhưng vẫn nhịn.

Y đã quen tự do, thứ nhất là không ai quản, thứ hai là không ai quản được, bây giờ cuối cùng bị người hạn chế này nọ khó tránh có mấy phần không thoải mái. Kỳ thật Nghiêm Mạc rất giống một bà cô, hận không thể quản tất tần tật về ăn uống vệ sinh, Hứa Khiêm khó chịu một hồi cũng qua đi, ngược lại có cảm giác vui vẻ khi được người khác quan tâm... Dù chỉ là trong một lúc nhất thời rất ngắn ngủi.

Dẫu sao vài chục năm trước, y cũng từng có một gia đình, một người mẹ tâm thần bất ổn nhưng lại ôn nhu...

Hôm nay, đã là cảnh còn người mất.

Cầm khaki mấy câu không ngọn nguồn, Hứa Khiêm điều chỉnh tâm tình lại, tiếp tục cười cười nói nói với Nghiêm Mạc, tìm cửa hàng trên đường mua một phần sushi, Hứa Khiêm gỡ lại mảnh cũ, ngấm ngấm phết mù tạt ở trong, tự mình ăn phần không có cái kia. Nghiêm Mạc không kịp đề phòng cắn một ngụm xuống, nước mắt liền chảy ra, ngay cả vẻ mặt cũng hơi méo xệch, Hứa Khiêm vừa đưa khăn giấy cho hắn vừa không nhịn được cười.

Nghiêm Mạc tức giận nói: “Không cho cười!”

Ánh mắt hắn đỏ au, trong tay còn đang cầm khăn giấy, nước mũi cũng chảy ra, thật là chật vật vô biên. Toàn bộ tâm tình không tốt trước đó của Hứa Khiêm đều được giải tỏa, cũng không quản đối phương có thể thật sự tức giận hay không, cười đến thiết chút nữa không thở nổi.

Chờ cười đủ rồi, mặt của Nghiêm Mạc cũng đen y chang đáy nồi, Hứa Khiêm hít hít lỗ mũi, lại cầm miếng sushi có trét mù tạt ném vào trong miệng.

Hốc mắt không kiểm soát được mà đỏ lên, y che mũi, cười như một tên ngốc.

57. Chương 56

Nghiêm Mạc chăm chú nhìn y một hồi lâu bỗng nhiên nói: “Tâm trạng tốt hơn một chút rồi chứ?”

Hứa Khiêm không ngờ đối phương nói như vậy, hơi không hiểu: “Làm sao cậu biết tâm trạng tôi không tốt?”

Nghiêm Mạc tính đáp tôi nhìn ra được, lời đến khoe miệng lại bắn khoả đến sĩ diện của Hứa Khiêm liền nói: “Đoán vậy.”

Hứa Khiêm ồ một tiếng, không nói tiếp.

Một lát sau, Nghiêm Mạc lại hỏi y: “Vì sao tâm trạng không tốt?”

“Thật muốn nghe? Nghe xong phải chịu trách nhiệm với tôi nha!”

“... Vậy hay là quên đi.”

Hứa Khiêm phì cười: “Thế nào, còn sợ ăn cậu hay sao?”

Nghiêm Mạc không lên tiếng, mắt hơi nheo lại, hoài nghi nhìn y.

Hứa Khiêm bước nhanh đi tới trước mặt hắn: “Chết đói rồi, chúng ta đi nhanh lên một chút, sắp đến rồi...”

Y cố gắng dùng âm thanh để che dấu tiếng tim đập loạn thành thịch —— phập, thiếu chút nữa nói ra rồi.

Bây giờ còn không chưa tới thời điểm tỏ tình... thay vì nói ra rồi sẽ bị từ chối, cứ tạm thời nín đã.

Dù sao dựa vào tính tình của Nghiêm Mạc, từ chối rồi mà còn muốn giữ vững quan hệ thân mật như hiện tại có thể khó, nếu nói “lầu cao gần mặt nước được ánh trăng trước tiên”*, cảm tình cũng phải cần từ từ bồi dưỡng, Hứa Khiêm có kiên nhẫn này.

(*Nguyên văn “cận thủy lầu đài tiên đắc nguyệt”: ý là được gần những thứ tốt đẹp có ích thì mình cũng sẽ được hưởng lợi theo)

Ăn sáng xong, hai người đi dạo loanh quanh ở trên đường, thỉnh thoảng gặp tiệm bán đồ lưu niệm, Hứa Khiêm đều sẽ vào xem, chọn ít quà tặng mang về cho đồng nghiệp ở công ty. Nghiêm Mạc đứng ở cửa chờ y, một lát sau Hứa Khiêm đi ra, trong tay cầm một tấm thẻ gỗ nhỏ trống không, phía dưới treo một cái chuông nhỏ và tua rua, gió vừa thổi vang lên đinh đàng.

Hôm nay là Trung Thu, đêm đoàn viên, không ít người cầm thẻ đến dưới tán cây cầu nguyện, Nghiêm Mạc được Hứa Khiêm nhét vào một cái, cũng thuận theo viết hai câu chúc phúc, treo ở trên nhánh cây đầy ắp những tấm thẻ gỗ.

Đêm đến, trăng tròn nhô lên cao, Hứa Khiêm tựa vào bên cửa sổ còn Nghiêm Mạc đang cầm di động gọi điện ở dưới lầu, đại khái là đang báo cáo với ba mẹ, nói những chuyện vui vẻ trong cuộc sống, những chuyện lông gà vỏ tỏi, còn về những khó khăn và phiền não gặp phải thì không nhắc tới một chữ.

Y kiên nhẫn đợi đối phương nói chuyện xong, trong lúc đó còn không quên rót cho mình một ly rượu —— rượu Nhật Bản nguyên chất uống vào làm cả người nóng lên, Hứa Khiêm đang mặc yukata của khách sạn, đai lưng lỏng lẻo, hai chân tùy tiện lộ ra, da dẻ trắng trẻo phơi bày dưới ánh đèn, vạt áo che đầy một bóng đen mập mờ nơi bắp đùi.

Lúc Nghiêm Mạc trở lại thấy một màn như vậy, nhưng đương sự vẫn không cảm thấy gì, cười hì hì bảo hắn: “Ngồi đi.”

Sau khi ngồi xuống, Hứa Khiêm hỏi: “Dì có khoẻ không?”

Nghiêm Mạc gật đầu: “Sức khỏe ba mẹ tôi vẫn tốt lắm, bây giờ đang theo nhà dì nhỏ của tôi ra nước ngoài nghỉ mát, bà còn mới nói với tôi rằng trăng ở nước ngoài không đẹp bằng ở Trung Quốc, rất xa lạ...”

Nói về chuyện của người thân, cho dù là ai cũng có mấy phần xúc động, ánh mắt của Hứa Khiêm cũng mềm nhũn, mang theo chút bi thương cùng hoài niệm.

Y uống một hớp rượu, hỏi: “Nếu như tôi không kéo cậu đi thì cậu sẽ cùng đi với bọn họ phải không?”

“Thế thì không, bọn họ đi nghỉ chừng nửa tháng lận, kỳ nghỉ Trung Thu quá ngắn, đi qua đi về rất phí thời gian.” Nghiêm Mạc dừng một chút: “Huống gì tôi đã ra ở riêng rồi.”

Trong giọng nói của hắn mang theo chút gì đó trẻ con không tự chủ được, Hứa Khiêm nở nụ cười rồi vỗ vỗ lưng hắn: “Nếu cậu thật muốn đi tìm bọn họ thì tôi sẽ cho cậu nghỉ phép.”

“Trùng tu nhà cũng sắp xong rồi...” Sự hợp tác của chúng ta cũng sẽ tạm thời kết thúc.

Hứa Khiêm không nghe tiếp lời của hắn mà đứng dậy kéo cổ áo Nghiêm Mạc qua.

“Làm tình không?” Làn môi dính dịch rượu hôn lấy đối phương, Hứa Khiêm hơi nóng liền chủ động kéo quần áo ra một chút, yukata nói lỏng tản ra trượt xuống khoác lên khuỷu tay, lộ ra đường cong khêu gợi. “Hôm nay chính là đêm cuối cùng, cậu muốn đùa thể nào tôi cũng sẽ chiều cậu...”

Lúc này nếu còn nhẫn nhịn được nữa thì thật không phải là đàn ông.

Nghiêm Mạc híp mắt lại, đột nhiên ôm lấy eo Hứa Khiêm ôm nang người kia kia.

Người kia sợ hết hồn liền hỏi hắn: “Cậu làm gì thế?”

“... Đi suối nước nóng.”

Trong phòng còn đi kèm theo một hồ nước tắm lộ thiên, ở trên không che bất cứ thứ gì, có thể trực tiếp nhìn thấy bầu trời đêm đen như mực. Nghiêm Mạc ôm Hứa Khiêm đi tới bên cạnh, lúc bỏ xuống tay có hơi mỗi nhứ, Hứa Khiêm bị hắn thả xuống nước, xoa xoa cánh mông nhói đau, đánh một cái: “Không có bản lĩnh chơi cái gì tình thú cả!”

Sức lực của y không lớn nhưng đánh vào trước ngực Nghiêm Mạc phát ra tiếng “ba” giòn tan làm cho ngực cũng đỏ lên.

Người kia xấu hổ cúi đầu: “Vậy để tôi xoa xoa cho anh?”

Hứa Khiêm nhe răng cười: “Cậu liếm mút cho tôi đi.” Nói rồi chống tay ngồi bên bờ nơi thành hồ, lột quần lột ướm đầm ra, lộ ra tính khí đã nửa cứng rắn. Nghiêm Mạc nuốt một ngụm nước bọt, cũng thật sự đi xuống nước, nửa quỳ giữa hai chân y, cẩn thận ngậm cắn kia vào.

Khoang miệng ẩm áp bọc lấy chóp đỉnh nhạy cảm, Hứa Khiêm thoải mái thả lỏng lưng lại, ngón tay luồn vào tóc hắn khi có khi không chà xát, thậm chí múc chút nước nóng tưới lên người y, nước hơi nóng tỏa ra hơi nóng hun da đỏ bừng một mảng, sắc tình đến chết người.

Đây xem như là lần thứ hai Nghiêm Mạc khẩu giao, dù sao hắn có tính khiết phích, lần đầu lại là có cần trợ giúp, tuy bây giờ đồng ý nhưng càng thêm buông không được, thỉnh thoảng cạ hàm răng. Hứa Khiêm bầu vào gáy hắn, chỉ dạy: “Thả lỏng một chút... đầu lưỡi dẹt ở dưới... đúng, môi bọc hàm răng lại... Địch, bảo bối, cậu quá tuyệt vời!” Y dứt quãng chữ thô tục, yêu thích không buông tay vò đầu Nghiêm Mạc, thỉnh thoảng cố gắng uốn eo để thọc bản thân vào sâu thêm một tí.

Quy đầu nghiền ép trong khoang miệng, cắn một cái đến cổ họng, Nghiêm Mạc bị làm cho muốn ói, ngậm nửa người ở trong nước giống như bị nấu chín, nửa người trên dính nước, gió vi vu thổi qua thấy lạnh lạnh... Lúc hắn đang choáng váng đến căng não, một tràng tiếng nước vang lên, một cái chân vén áo choàng tằm lên, cách lớp quần lột giẫm lên tính khí của hắn.

Hứa Khiêm đè lại cái đầu đang muốn ngẩng lên của hắn: “Đừng dừng...” Nói xong, cũng không thành thật vuốt ve qua lại.

Nước rất nóng, cái cắn kia của Nghiêm Mạc càng nóng, chỉ chốc lát sau cứng rắn tựa một thanh gậy sắt, đang được ngậm trong nước nóng khiến gan bàn chân muốn nhũn ra, tê tê đại đại. Hứa Khiêm dùng ngón chân lột quần lột của hắn xuống, đập lên nhẹ nhàng chà xát, lòng bàn chân ma sát cái cán thẳng đứng kia, mũi chân bọc lấu quy đầu khê đập lên, cổ họng Nghiêm Mạc thít lại, phát ra tiếng a a, theo bản năng bọc kín dương vật trong miệng lại. Hứa Khiêm hưởng thụ nheo mắt lại, ngón tay luồn trong tóc hắn nắm chặt lại, kéo đến da đầu của người kia phát đau, chân mày nhíu lại một chỗ, cũng không biết là thoải mái hay khó chịu.

Không khí trong phổi bị ép khô, khi hạ thân bị trêu chọc lúc có lúc không thì càng nhẫn nại, máy móc phun ra nuốt vào thứ ở trong miệng, sắc mặt đỏ như sắp rỉ máu. Hứa Khiêm hơi rút ra một chút, cho hắn thời gian lấy lại hơi liền thu chân về, chủ động khai mở để lộ ra cái lỗ ở phía sau, kéo ngón tay của đối phương đặt nơi miệng huyết, tình sắc cực điểm.

“Tiền hí...” Y hôn một cái lên trán hắn, dụ dỗ: “Làm xong sẽ có thưởng.”

58. Chương 57

Ánh mắt Nghiêm Mạc tối lại, khàn giọng hỏi: “Phần thưởng gì?”

Hứa Khiêm khê cọ thứ kia ở trên mặt hắn: “Bắn vào thì thế nào?”

“... Chưa đủ.” Nghiêm Mạc bóp eo y, dùng sức kéo người kia xuống nước, đồng thời còn không quên đưa tay dìm dưới lòng để phòng bị té. Mượn dòng nước làm chất bôi trơn, y cầm một ngón tay vào cơ thể Hứa Khiêm, tràn ngập bị kích thích liền co lại, gắt gao cắn lấy ngoại vật.

Hứa Khiêm chủ động vòng chân ngang eo hắn, cánh tay vắt lên cổ đối phương. “Vậy thế nào... mới gọi là đủ?”

Nghiêm Mạc liếm môi hắn như con chó nhỏ: “Phải... bắn tới khi anh có thai...”

Hứa Khiêm cười haha: “Vậy phải xem cậu có bản lĩnh này không đã.”

Nghiêm Mạc không nói thêm gì nữa, im lặng hôn đối phương, mang theo mấy phần ngượng ngùng cùng cẩn thận từng từng tí, đầu lưỡi dán lên khoe môi khẽ đảo một vòng, thỉnh thoảng đi vào trong chút ít, Hứa Khiêm bị hôn đến không nói nên lời, rên rỉ ưm ưm, miệng thịt ở phía sau bị ngón tay xâm lấn lôi kéo, cả người y run lên, hai chân kẹp ngang hông Nghiêm Mạc khẽ cọ xát, giống như âm thầm mời gọi.

Ao rất cạn, ngồi thẳng thì nước không quá ngực, lúc này Hứa Khiêm nửa nằm nửa ngâm mình ở bên trong, toàn thân đều mềm nhũn tựa như bánh bao được hấp chín, đâm một cú liền tạo cái hố. Ngón tay cắm ở trong người khẽ khuấy động, dưới nước truyền đến tiếng bọt nước dồn dập, dương vật cứng rắn phát đau, trượt lên trượt xuống nơi bụng dưới của Nghiêm Mạc, rỉ ra dịch hoà vào trong nước, biến mất không dấu vết.

Tóc ướt nhẹp, hơi nóng bốc lên khiến sắc mặt của hai người đỏ gay như phát sốt, Hứa Khiêm hé mở đôi mắt mông lung, không nặng không nhẹ bóp mấy cái nơi gáy đối phương: “Chỉnh nước ấm xuống một chút... kéo ngắn đi sẽ rất mát mẻ.”

Nửa người trên của Nghiêm Mạc phơi bày ở bên ngoài toàn là mồ hôi, ánh trăng từ phía sau chiếu tới phủ lên một lớp ánh sáng nhẹ nhàng trên thân hình trẻ tuổi này, trong đôi mắt đen láy mang theo sự ôn nhu mà ngay cả chính mình cũng không phát giác được, hôn lên trán Hứa Khiêm rồi tăng thêm một ngón tay.

Hậu huyệt ngâm trong nước nóng đến mềm nhũn, ngâm chín đến nỗi chỉ cần khẽ kích thích một cái liền có thể bóp ra nước, Hứa Khiêm khó nhịn ngứa cần cổ, đầu kết lặn lên lộn xuống, khoe mắt ửng đỏ toàn là bọt nước. Mồ hôi chảy vào trong mắt, nóng hừng hực, mơ mơ hồ hồ, y dứt khoát nhắm mắt lại, đắm chìm giữa tiếng thở dốc cùng tiếng nước, lồng ngực đập bình bịch, mang theo nhiệt tình chưa từng có... lẫn tình yêu.

Khu vực nhạy cảm được ngón tay đùa giỡn, Hứa Khiêm thoải mái đến cả người run lên, bao nhiêu lần chìm xuống nước đều được Hứa Khiêm kéo ra, cuối cùng đành phải đặt đầu ở bên bờ, thở hổn hển kịch liệt. Chẳng biết từ lúc nào Nghiêm Mạc đã chỉnh nước bớt ấm lại, không đến mức đầu choáng váng nữa, nhưng cả người vẫn mềm oặt không khí lực, Hứa Khiêm nửa mở mắt, lưỡi biếng vờn tay ra, vỗ về tính khí của mình, phía trước được sáng khoái làm cho miệng thịt ở phía sau co rút lại, gắt gao xoắn lấy ngón tay của Nghiêm Mạc, giống như khiêu khích, hoặc như có phần nào đó âm thầm mời gọi.

Nghiêm Mạc tức giận cắn cổ y một mạch đi xuống, lưu luyến trên chỗ gồ lên của xương quai xanh, ấn xuống một vết hôn tím đỏ. Hứa Khiêm nâng cao thắt lưng nghênh đón sự môn trớn của đối phương, thậm

chí chủ động đưa đầu vú đến bên miệng đối phương, ra lệnh: “Liếm.”

Nghiêm Mạc hít mắt lại, ngậm quả cầu thịt be bé kia, đầu lưỡi bọc lấy đảo quanh đầu vú, sau khi hàm răng ngậm lấy liền nhẹ nhàng cắn lấy, đồng thời tách ngón tay ở hậu huyệt ra khiến nước nóng tràn vào cơ thể, Hứa Khiêm a lên một tiếng, thân thể giãy lên rồi liền bị đè về tại chỗ.

Y run rẩy thở dốc, giọng nói khàn khàn dán bên tai Nghiêm Mạc, chê cười nói: “Cậu tính... làm tôi mang thai như thế ư?”

Hô hấp Nghiêm Mạc trì trệ, nhưng cũng không nhịn được nữa, rút ngón tay ra thay bằng cái cắn kia của mình, bóp mông y đâm vào, quy đầu to lớn nghiền lấy tràng thịt bị nước nóng ngâm đến mềm rục, đánh nhanh thắng nhanh*.

(*Nguyên văn “trực đảo hoàng long”: Thường được dùng để chỉ việc không quan tâm đến đối phương, lật tức xông vào bên trong đánh bại đối phương.)

“A a...!” Hứa Khiêm bị húc đến phát ra tiếng nứt nổ, hai chân vòng quanh eo cũng nảy lên, ngón chân vì khoái cảm mà hơi co quắp lại. Nghiêm Mạc cắn đầu vú y, liếm quả cầu thịt đáng thương kia tới phiếm hồng phát cứng, sau đó lại hút mạnh, Hứa Khiêm dùng tay vỗ hấn một cái: “Muốn bú thì tìm mẹ cậu đi.”

Mắt Nghiêm Mạc đều đỏ cả lên, bàn tay dán nơi bụng dưới khế ấn xuống: “Nếu như mang thai thì sẽ có sữa...” Hấn nói xong còn hung hăng húc hai cái, tạo nên một trận bọt sóng nho nhỏ.

Hứa Khiêm đỏ khóc đỏ cười nhìn hấn, giọng khàn khàn: “Đáng tiếc, lão tử không có tử cung.”

Nghiêm Mạc hôn khoé mắt y, cổ gồng động thất lưng, thao như đóng cọc. Lực cắn trong nước không hề nhỏ, cho nên tốc độ không tính là mau nhưng mỗi lần tiến vào ít nhiều gì đều dẫn nước nóng vô, trong chốc lát, bụng dưới của Hứa Khiêm đã hơi gồ lên, Nghiêm Mạc dùng sức đè xuống nơi chỗ ấy, khoái cảm mãnh liệt xen lẫn cảm giác xấu hổ ủa đến, đôi mắt của Hứa Khiêm ướt đầm, môi đỏ bừng vô lực nhếch lên, chân mày nhíu chặt lại tựa như muốn khóc vậy.

“Dừng, dừng đề... Ô a!” Bỗng nhiên Nghiêm Mạc rút dương vật ra, ngón tay xấu xa chèn vào tràng đạo đảo một vòng, dẫn luồng nước nóng đi vào rồi lại đem bản thân mình đâm vào chắn lấy.

Hứa Khiêm gần điên rồi, ngoài miệng ú ớ chữ thô tục, thậm chí nảy sinh ác tâm cắn Nghiêm Mạc một cái, người kia đau đến chau mày, dứt khoát lật người kia lại, đặt ở bên bờ thao mãnh liệt, bụng hơi phồng lên đặt trên vách đá lạnh buốt, thân thể đỏ như tôm luộc, đầu gối cạ vào đáy ao có chút đau, hai chân run rẩy, ngay cả quỳ cũng quỳ không được.

Nghiêm Mạc đè trên lưng y, khế cắn da dễ trơn mềm nơi gáy, kích động lưu lại một vết hôn ở xương bả vai. Hấn làm rất mạnh mẽ, tiếng bọt nước không dứt bên tai kèm theo tiếng ba ba phát ra khi đụng vào cơ thể, đâm mỹ lại đâm đắng, mắt Hứa Khiêm trắng dã, kêu a a, nước bọt chảy xuống từ khoé miệng được Nghiêm Mạc dùng ngón tay lau đi bôi ở trên lưng.

“Hứa ca... Tôi thao đến tử cung của anh chưa?” Hấn cắn lỗ tai y, đầu lưỡi bắt chước cách người ta giao hợp khê đâm vào tai, kích thích Hứa Khiêm nức nở mấy tiếng, còn chảy cả nước mắt xuống.

Bị người ta thao đến khóc là một chuyện vô cùng xấu hổ, Hứa Khiêm muốn khỏi bị mất mặt vừa không muốn để đối phương chiếm thế thượng phong, không điều chỉnh được thanh âm run rẩy trả lời: “Đạch... Mịa cậu... con mẹ nó cậu húc đến dạ dày tôi rồi... Buồn ối...”

Nghiêm Mạc nở nụ cười: “Vậy anh ới cho tôi xem đi.” Nói xong, đụng tới đụng về ngay đúng chỗ cực kỳ mẫn cảm nhất kia, rất nhanh Hứa Khiêm liền đảo ngũ bắn ra, nhưng Nghiêm Mạc vẫn không chịu buông tha hấn, ôm thân thể mềm nhũn mãnh liệt hút khô thêm mấy cái rồi phun tinh dịch trong sâu của tràng đạo...

Hấn ôm eo Hứa Khiêm, ôm y ra khỏi mặt nước, sau khi ngồi lên bờ liền tách hai chân ra, phơi bày miệng thịt bị thao khô tới đỏ bừng kia trong không khí, không đếm xỉa gì đến sự giãy giụa của đối phương, vẫn cứ đưa ngón tay xâm nhập miệng huyết đã nói lỏng, sau khi hưng hăng khuấy đảo một vòng rồi rút ra.

Hứa Khiêm phát ra một tiếng gần giống như tiếng khóc rên rỉ, y chôn đầu trên vai Nghiêm Mạc, hậu huyết không cách nào khép lại mở ra đóng vào, bụng dưới bị đè xuống làm nước nóng cùng bạch trọc trong suốt gần như không khống chế được mà chảy ra ngoài...

59. Chương 58

Một đêm đó Hứa Khiêm bị thao liên tục đến ngất đi, ngày hôm sau lúc thức dậy đầu hơi choáng váng ử rũ cả đường, thật vất vả mới về đến nhà liền ngã xuống giường ngủ bất tỉnh nhân sự.

Nghiêm Mạc đón Mễ Tô gọi ở nhà bạn về, vào phòng đã thấy Hứa Khiêm nằm trên giường, trên mặt má ửng hồng một cách bất thường, đưa tay ra sờ thật sự là nóng hầm hập.

Hấn sợ hết hồn, vội vàng kéo người từ trong chăn ra, lái xe đi bệnh viện ngay trong đêm.

Hứa Khiêm sốt chừng 39 độ, đồng thời còn có viêm amidan, bị bệnh đến cả người đều ỉu xiu. Nghiêm Mạc vì chăm sóc y mà cả đêm không ngủ, dù sao dấu vết trên người đối phương còn chưa phai, khi y tá trẻ đi qua xét còn liền bị hấn đuổi đi. Nghiêm Mạc dìu lưng Hứa Khiêm để y ngồi dậy, tựa vào trong lồng ngực mình, cởi quần áo xuống, dùng khăn mặt đã chuẩn bị sẵn lau chùi khắp thân thể đang sốt cao, cuối cùng đắp chăn kỹ càng rồi dán miếng hạ nhiệt lên.

Hứa Khiêm truyền dịch cả đêm, giữa chừng y tá đổi ca là một thực tập sinh, bởi vì hồi hộp mà châm hai kim liên tục vẫn không tìm được mạch máu, Nghiêm Mạc nhíu chặt mày muốn nói gì đó, nhưng Hứa Khiêm đã mở miệng trước, giọng nói khàn khàn bảo nàng đừng quá khẩn trương, cứ từ từ làm.

Đến kim thứ ba rút cuộc mới thành công, y tá trẻ lau mồ hôi trên trán, sau khi điều chỉnh tốc độ truyền

liền rời khỏi. Nghiêm Mạc hơi bực dọc ngồi bên giường, sờ mặt Hứa Khiêm: “Sao anh tốt với cô ấy như vậy?”

Người kia bị bệnh hơi không có sinh lực, nhưng đôi mắt vẫn cong cong cười: “Điều là không dễ dàng gì mà thôi... Thế nào, ghen à?”

Nghiêm Mạc bĩu môi: “... Tôi chỉ đau lòng cho anh.”

Nói xong, ngược lại hắn tự sửng sốt trước, trong mắt loé lên một tia mơ màng, nhưng tiếng cười của Hứa Khiêm kéo thần trí về lại. Thấy người đàn ông bình thường luôn hăng hái lúc này lại mặc áo quần xanh trắng của bệnh viện, tái nhợt nằm ở trên giường nhưng vẫn đùa giỡn vô lại: “Vậy cậu hôn tôi một cái, tôi sẽ không khó chịu nữa.”

“...”

“Tới đây, cũng không phải là chưa từng hôn... Xấu hổ cái gì.” Hứa Khiêm khê lừa gạt nói: “Hôn tôi một cái đi bảo bối, hôn tôi một cái, bệnh sẽ thuyên giảm đi.”

Nghiêm Mạc bất đắc dĩ nhìn y: “Người đã lớn như vậy rồi, sao còn con nít như thế...” Dứt lời, thật sự khom người xuống nhẹ nhàng hôn một cái trên mí mắt của đối phương.

“Ngủ đi.”

Dường như Hứa Khiêm vẫn chưa thoả mãn: “Cậu lừa trẻ con chắc? Người mấy tuổi rồi mà còn chơi trò này... Aiz bỏ đi, bận rộn cả đêm cũng mệt mỏi rồi, cùng nhau ngủ.” Nói rồi nhích nhích cơ thể để một chỗ trống cho hắn.

Hứa Khiêm ở phòng VIP, căn phòng rất lớn, có hai giường, y vẫn cứ nằng nặc lôi kéo Nghiêm Mạc ngủ một giường, người kia bó tay, đành phải đẩy cái giường kia tới, ghép lại cùng một chỗ.

Buổi trưa sau khi xuống máy bay cho đến bây giờ không hề chớp mắt, Nghiêm Mạc cũng mệt mỏi, sau khi đắp kín mền cho Hứa Khiêm liền nhắm mắt lại. Rút cuộc không ngủ được bao lâu, một thân thể nóng hầm hập đã chủ động dán lại gần, vừa mở mắt, đối diện là gương mặt của Hứa Khiêm, trong đôi mắt toàn là hơi nước ẩm ướt, giống như một động vật nhỏ bé.

Trong bóng tối, Hứa Khiêm nhe hàm răng trắng, y cười hôn một cái trên môi Nghiêm Mạc, thấp giọng nói: “Nghe nói lúc sốt, chỗ đó sẽ đặc biệt nóng...”

Nghiêm Mạc ghen một búng máu trong cổ họng, thiếu chút nữa thì hất y ở trên giường xuống —— động vật nhỏ bé quái gì, rõ ràng là một con sắc lang!

Hắn hít sâu mấy hơi, gần như cắn răng khắc ra hai chữ: “Đi ngủ!”

Hứa Khiêm vốn chỉ trêu đùa hắn, bây giờ thấy phản ứng này cũng coi như hài lòng, sau khi cười cười mấy tiếng liền thật sự đằng hoàng lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ thiếp đi. Cách một lớp áo quần Nghiêm Mạc vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương, do dự một hồi, vẫn vươn tay ra kéo người vào trong lòng.

Hai người ôm nhau ngủ một đêm, hôm tiếp theo sau khi thức dậy, cơn sốt của Hứa Khiêm đã giảm đi gần hết, nhưng cổ họng còn đau, uống nước cũng khó chịu. Nghiêm Mạc dậy sớm mua một phần cháo ở bên ngoài về cho y, kèm theo chút thức ăn với cháo trắng, Hứa Khiêm húp một hớp chỉ cảm thấy trong miệng nhạt nhẽo vô vị, không khỏi oán giận: “Vì sao kể từ khi ở chung một chỗ với cậu, tôi khi không cứ chạy đến bệnh viện hoài vậy.”

Nghiêm Mạc biết y chỉ thuận miệng nói, cũng không tranh luận, chỉ nói: “Về sau sẽ không còn nữa.”

Hứa Khiêm ăn sáng xong, hắn thu dọn cả mền cho y, nhìn đồng hồ đã không còn sớm, hơn nữa còn chưa động tới bản vẽ cho khách. Hứa Khiêm nhìn ra được hắn khó xử, phát phát tay nói: “Cậu đi làm việc trước đi, buổi trưa để tôi gọi Tiểu Giang đưa cơm tới cho tôi.”

Nghiêm Mạc tìm cặp nhiệt độ bảo y ngâm lấy, một lát nữa sau khi xem số độ không còn cao nữa mới yên tâm rời đi.

Hứa Khiêm ở hai ba ngày trong bệnh viện xong liền về nhà, cơn sốt của y coi như giảm nhanh, nhưng vẫn viêm amidan, không được ăn đồ cay nhiều dầu mỡ, không đụng được rượu hay thuốc lá. Nghiêm Mạc mượn dịp này buộc y từ chối đa số các dịp xã giao, mỗi ngày về nhà đối lại là đủ kiểu canh và cháo, tới tới lui lui nuôi gần nửa tháng.

Cũng chính nửa tháng này, tí xú lý trí còn sót lại của Hứa Khiêm cũng theo đó mà thất thủ.

Y bắt đầu về nhà đúng giờ, cơ bản không hề đụng đến thuốc lá, rượu cũng ít uống hơn rất nhiều, đối với Nghiêm Mạc càng tốt hết khả năng, gần như cầu gì được đó. Người kia không biết có phải là nhìn thấu gì đó hay không, đối với thái độ của y hình như cũng không còn căng thẳng như lúc đầu, nhu hoà hơn nhiều, bình thường không có việc gì còn có thể đùa giỡn một chút.

Có một ngày cuối tuần, Hứa Khiêm giống như rút cuộc đã lấy được dũng khí, mang theo bản vẽ mà thuốc màu đến tìm Nghiêm Mạc, quần lấy người kia bảo hắn dạy học.

“Bút này không phải cầm như vậy... Tay thả lỏng một chút, đừng cầm chặt thế, hạ bút nhẹ nhẹ thôi, màu sắc quá đậm rồi.” Nghiêm Mạc coi như kiên nhẫn, tay nắm lấy tay y hoàn thành gần nửa bức hoạ, cuối cùng cho nhận xét là: Cảm giác màu sắc không tồi, còn lại quả thật không dám khen tặng...

Hắn thấy Hứa Khiêm không có thiên phú này.

Đương sự cứ khăng khăng không tự giác, vẽ một mạch gần nửa ngày, giữa chừng khi Nghiêm Mạc nhìn không nổi nữa, đành tới thêm lên hai nét bút cho y, về sau thấy đối phương hạ bút thô bạo, lại không nhận được sửa chữa cho y. Tới tới lui lui công việc vẽ bản thảo của mình còn chưa hề động tới, trái lại Hứa Khiêm đã hoàn thành tác phẩm đầu tiên, vui sướng chụp hình đăng trên WeChat, còn nói hôm nào mua một cái khung về để treo lên tường.

Nghiêm Mạc thấy y thích thú ký tên lên, ngực giống như bị chặn cái gì đó —— hần luôn kiêu ngạo, rất ít khi cùng hoàn thành một tác phẩm với người ngoài, qua nhiều năm như vậy ngoại trừ Văn Bản ra cũng không có người nào được đãi ngộ này, hôm nay lại là vì Hứa Khiêm... mà phá bỏ.

Có thể là không kim lòng được, cũng có thể là nhìn không nổi... Hần không biết điều này tượng trưng cho cái gì, dường như hần mơ hồ cảm giác được, vốn tưởng rằng thứ đồ vật không thể dao động ở trong lòng lại nhẹ nhàng lay động một chút, cũng chính một thoáng như vậy khiến Nghiêm Mạc sinh ra cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Giống như trên căn bản mình không yêu cậu ấy như trong tưởng tượng.

Giống như tám năm này của đời người bị chối bỏ, giống như... hết thấy chỉ là ảo giác do không cầu được.

Làm sao Nghiêm Mạc cam tâm thể được?

Mà mâu thuẫn như vậy, cuối cùng lại bùng nổ do một bức tranh.

Từ trước đến nay, hần chỉ đặc biệt vì Văn Bản mà vẽ tranh.

60. Chương 59

Đầu này hần xoắn xuýt mấy ngày, Hứa Khiêm cũng đã đặt người ta làm khung tranh xong xuôi rồi, đang loáy hoáy treo ở nơi nào thì thích hợp. Nghiêm Mạc phiền muộn trong lòng, thấy thứ này liền cảm thấy chướng mắt, tuy vẫn chịu đựng không nói gì, thái độ đối với Hứa Khiêm cũng lãnh đạm hơn chút.

Hần cũng biết bản thân mình làm kiêu, thể nhưng trong lòng mãi không qua được cái hổ này —— đối với Hứa Khiêm mà nói thì đoạn tình cảm này có thể chỉ là một bọc quần áo, nhưng đối với Nghiêm Mạc mà nói thật sự sáp nhập vào xương máu ở bên trong, chỉ là chưa buông xuống được, phải dùng dao, từng chút từng chút một lấy miếng thịt thối rửa kia ra —— nhưng mà nghĩ đến sẽ đau đến phát run.

Nghiêm Mạc không có dũng khí để buông xuống, nhưng từ trước đến nay đều có ý nghĩ này, bây giờ ở trạng thái nửa vờ, cực kỳ lúng túng.

Sau đó Hứa Khiêm cầm một bức tranh đã hoàn thành được một nửa tới, thận trọng hỏi hần có thể giúp

một tay để hoàn thành không, Nghiêm Mạc nhìn ra được trên bức tranh là một người phụ nữ mặc đồ trắng đang cầm hoa hồng, gương mặt đã hoàn thành hơn nửa, nhưng từ cánh tay trở xuống chỉ vẽ vài sắc khối cơ bản. Hần vốn có thể từ chối, nhưng một tác phẩm như vậy, nếu từ đầu đến cuối như thế khó tránh khỏi có chút quá đáng tiếc, lại gật gật đầu nói: “Anh đặt ở đây trước đi, tôi...” Tôi có thời gian đã rồi hăng bàn.

Hứa Khiêm hung hăng hôn hần một cái: “Bảo bối, tôi yêu cậu chết đi được!”

Nghiêm Mạc trừng mắt nhìn, thấy y cao hứng đến như vậy không khỏi chột dạ một hồi.

Sau đó bức hoạ kia bị hần đặt trong phòng vẽ, dần dà cũng đã quên.

Nói đến thì phòng vẽ nằm cạnh ban công, ở giữa có một hàng rào ngăn cách, bên ngoài giăng lưới bảo vệ, sau khi nhà có mèo, Nghiêm Mạc đặc biệt gọi người tới để làm thêm một lớp, có thể nói là gió thổi không lọt.

Hứa Khiêm ở trong nhà Nghiêm Mạc nhiều ngày như thế vẫn chưa bao giờ bước vào phòng vẽ một bước, bởi vì sau khi y đến thì chỗ đó liền bị khoá lại, chìa khoá do Nghiêm Mạc tự mình giữ, Hứa Khiêm cũng chưa từng bao giờ thấy, có đôi khi đi ngang qua gian phòng kia cũng dừng lại liếc hai cái, thật lòng mà nói thì cũng không quá ham muốn đi vào đó.

Nhưng mà nếu có cơ hội, đích thật y vẫn muốn nhìn bức tranh kia một chút... Nhiều năm trước bức vẽ kia đã khiến y ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nó, hôm nay lại làm y hoài niệm.

Hứa Khiêm không ngờ rằng cơ hội này đã tới rất nhanh.

Vào một ngày cuối tuần, Nghiêm Mạc ra ngoài làm việc, y hiếm khi nghỉ ở nhà nên chỉ đành nhàm chán nằm trên ghế salon xem tivi. Mễ Tô từ trên người y nhảy xuống, chân mèo với lớp đệm thịt chạy khắp nơi, sau đó không biết thế nào lại chạy ra sân thượng, đập lên chậu bông phóng lên tám tầng, rồi nhảy vài cái nhẹ nhàng lên vào phòng sát vách. Hứa Khiêm không thấy mèo nên vội vàng đi tìm xung quanh, kết quả nghe được tiếng động truyền từ trong phòng vẽ, thử gõ cửa một cái, quả thật nghe thấy vài tiếng mèo kêu.

Đầu tiên y hơi sững sốt, bắt đầu nghĩ cách đi vào, đáng tiếc khe hở nơi ban công quá nhỏ, một người đàn ông trưởng thành như y tuyệt đối không lọt, gọi điện thoại cho Nghiêm Mạc thì đối phương cũng không nhắc máy. Hứa Khiêm chỉ sợ mèo phá hư dụng cụ vẽ tranh, khẽ cắn môi, tìm một dây kẽm cắm vào khoá cửa thử cời cời.

Chiều này là y học được lúc còn nhỏ, chủ yếu là vì chơi nghịch, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thử, lúc đầu không quen tay lắm, đầu dây mồ hôi giăng co gần hai mươi phút, cuối cùng cũng cạy khoá ra được. Rút cuộc mới vừa mở cửa, Mễ Tô meo meo một tiếng chui ra, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, Hứa Khiêm không rảnh quản nó, vội vàng nhìn vào cửa — quả nhiên toàn bộ thùng thuốc màu đặt ở góc tường vấy tán loạn, đủ loại bút vẽ rơi đầy đất, vừa liếc nhìn liền thấy nhức đầu.

Hứa Khiêm không còn cách nào khác, đành phải thu dọn, xong rồi còn phải chùi sàn nhà. Chờ sau khi khô

phục lại mọi thứ, Hứa Khiêm nhịn không được mà kéo màn vải của bức hoạ kia lên, chăm chú ngắm tác phẩm từng vệt liếc mắt đã ngỡ ngàng vì vẻ đẹp của nó nhiều năm trước.

Lần trước vội vàng vàng rời đi nên không thể xem thật kỹ, bây giờ nhìn lại thật sự có thể nhìn rõ được khuyết điểm trong đó, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, xét tới tuổi của Nghiêm Mạc lúc đó, đây đã là một tác phẩm hiếm có rồi.

Hứa Khiêm nhớ Nghiêm Mạc đã từng kể với y về cuộc gặp gỡ buổi ban đầu kia, vừa mới nghĩ tới liền có thể nhận ra được thân phận của người trong bức tranh —— ký ức của ba năm trước lại ùa về, trong đám đông y nhìn thấy hình bóng cùng nụ cười thanh thuần sạch sẽ như có thể vắt ra nước của... người đã đánh mất kia.

Y buồng Văn Bản xuống, bằng lòng làm bạn với cậu, nhưng điều này cũng không có nghĩa là tình yêu đơn phương của ba năm kia bị xoá đó từ lúc đó, Hứa Khiêm không lưu luyến, y chỉ tiếc hận.

Cậu rất tốt, đáng tiếc cuối cùng cậu không thuộc về tôi.

Hôm nay lần nữa thấy bức tranh này, người trong bức tranh cùng bóng dáng trong trí nhớ chồng lên nhau, trong nháy mắt Hứa Khiêm thậm chí nghĩ rằng sở dĩ mình vừa gặp Văn Bản đã yêu, là bởi vì...

Y không kiềm chế được mà vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ lên thuốc màu đã khô hằn trong tranh, ánh mắt ngập tràn sự hoài niệm.

Nghiêm Mạc vừa về nhà đã nhìn thấy một màn này.

Hắn thấy Hứa Khiêm đứng trước bức tranh, lần theo người trong bức tranh —— từng nét từng nét bút miêu tả hình dáng Văn Bản của hắn mang theo tất cả yêu thương thời niên thiếu, dốc hết toàn bộ kỹ xảo cùng tâm sức...

Tự dưng lửa giận trào lên, giống như trận bão mà mình đã cất giữ cẩn thận bị nhiễm vết nhơ, gần như không kịp suy nghĩ mà chỉ theo bản năng xông lên trước, hung hăng đánh rớt cái tay đang treo giữa không trung kia.

“Ai cho anh vào!”

Hứa Khiêm bị hét đến sững sốt, vội vàng muốn giải thích: “Là Mẽ Tô...”

Nghiêm Mạc đang nổi nóng, buồn bực tích góp trong mấy ngày nay rốt cuộc đã tìm được chỗ phát tiết —— thấy nét mặt của Hứa Khiêm khi đứng trước bức tranh, ôn nhu và bi thương như thế, cùng với quyến luyến không dứt ra được trong mắt...

Ánh mắt sẽ không gạt người, thì ra người này chưa từng quên Văn Bân, huống gì bọn họ vẫn thường xuyên liên lạc, ngay cả thiệp mời tiệc rượu trăm ngày cũng là đối phương chuyển giao —— hẳn gần như cảm uất nghĩ tới, trong lòng phảng phất có một sự bức bối tụ lại, đè ngực hẳn đến khó chịu, không hiểu sao nảy ra lòng ghen tuông, cũng không biết là vì ai.

“Cút!”

Nghiêm Mạc vút suy nghĩ qua một bên, hẳn chỉ muốn ở một mình tĩnh lặng.

Nhưng Hứa Khiêm cũng không phải là người đầu gối, cho dù là ai thì bị đánh bị rổng làm sao tâm trạng có thể tốt được chứ?

“Tôi đụng bức tranh của cậu một cái thôi mà làm gì cậu nhăn mặt như vậy với tôi?” Hứa Khiêm lắc lắc cái tay hơi tê dại, trong lòng không nói được là có cảm nhận gì, ghen đến cuống cuồng.

Y cho rằng vị trí của mình ở trong lòng Nghiêm Mạc đã cao hơn một chút, không ngờ rằng...

Trong đầu người kia đã loạn cào cào, không chút nghĩ ngợi liền buột miệng: “Anh không xứng chạm vào nó.”

Vừa dứt lời, Nghiêm Mạc liền hơi hồi hận, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Tay Hứa Khiêm run lên.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi y chưa từng nghe lại ba chữ này, nhiều năm trước lúc y vì giấc mộng cầm cọ mà bị người ta hung ác giẫm nát dưới bàn chân, cũng là nói như vậy.

Hôm nay y đã quên mất tên hay tướng mạo của đối phương, chỉ có ba chữ này, giống như sắt thiêu đỏ, vĩnh viễn khắc dấu nơi đáy lòng y.

Vết thương mười năm đã kết vảy bị người ta tàn nhẫn xé toác ra, máu tươi chảy đầm đìa, Hứa Khiêm đau đến gần không thở nổi, trong nháy mắt giống như bị lôi về lại mười năm trước —— cái đêm mưa mà y mãi mãi không bao giờ quên được kia, cho dù bây giờ nhớ lại vẫn hoảng sợ đến run rẩy như cũ.

Y hứng lấy nợ nần của bố, mang theo dụng cụ vẽ tranh đi trên đường, gặp phải người đến đòi nợ.

Thân thể gầy yếu của thiếu niên bị đẩy té xuống đất, thuốc màu vẩy ra, nhuộm màu bãi nước đọng dưới thân. Mưa rất lớn, từng giọt nước lớn chứng hạt đậu đánh mạnh vào người cũng không so được với quyền cước hạ xuống liên tiếp.

Những người đó rất có chừng mực, không nhằm vào bộ phận nguy hiểm nào, chỉ ra tay ở những chỗ đau nhất, Hứa Khiêm chỉ có thể cuộn tròn mình lại, cắn chặt răng không phát ra một tiếng động, y không van xin được tha, không tranh cãi, chỉ chịu đựng.

Đến sau này, khi ý thức đã mơ hồ, một chai thuốc màu lặn qua trước mặt, y theo bản năng với tay ra nhặt lấy, lại bị người kia tiện thể nắm lấy cổ tay, đặt trên bậc thang...

Dùng dụng cụ vẽ tranh mà y yêu thích nhất, từng cây từng cây một đập gãy xương ngón tay.

Mưa to tầm tã, thứ bị nước mưa cuốn trôi đi, ngoại trừ thuốc màu đã loãng, còn có giấc mộng của một thiếu niên mười chín tuổi.

61. Chương 60

Hứa Khiêm thuận tay trái, từ sau lần nọ tay trái không thể sử dụng như thường được nữa, nhìn kỹ sẽ thấy được trên đốt ngón tay hơi vẹo, thậm chí tổn thương tới kinh mạch... những thứ này đều là do năm đó lưu lại di chứng, khi đó y không đi bệnh viện vì không có tiền, chỉ đi tới một trạm xá lân cận xử lý qua loa, thế cho nên về sau mới còn có thể sử dụng được.

Chỉ là một tay run run, không có lực, lại không thể cầm được bút vẽ mà y yêu thích nữa.

Qua hai ngày sau, tiền bảo hiểm của người bố qua đời bất ngờ được đưa tới, lúc đó Hứa Khiêm đã nghĩ trong lòng, có phải ông trời cố tình ép buộc y hay không, ngay cả thứ duy nhất của y cũng muốn lấy đi.

Y không phải không muốn đi tìm cái chết, nhưng y không cam tâm, y nghĩ y còn rất trẻ như vậy, không mù không điếc, cũng không có bệnh tật bẩm sinh gì... dựa vào cái gì phải chết trước mắt đám súc sinh kia?

Cũng chính là dựa vào nỗ lực không chịu thua như thế, y đã leo lên.

Thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất, đã nhiều năm như vậy, từ hai bàn tay trắng Hứa Khiêm biến thành muốn gió có gió muốn mưa có mưa của hiện tại, chưa từng nghe lại ba chữ kia, cũng không có ai dám nói như vậy với y... Nhưng hôm nay là thuyền lật trong mương, bị một tên nhóc mới vào xã hội nhỏ hơn mình năm tuổi chỉ vào mũi nói không xứng, nếu y nhẫn nhịn thì y cũng sống uống cmn mấy chục năm rồi.

Hứa Khiêm tát một cái vào mặt đối phương, sức lực cực lớn khiến khoé miệng Nghiêm Mạc chảy máu, lão đảo ngời xuống đất, cả người đều lơ mơ.

Hứa Khiêm trở tay muốn đánh thêm một cái nữa, nhưng nhìn thấy dấu tay xanh tím trên làn da trắng của đối phương thì trong lòng quặn lại đau đớn, đau đến y khó thở, tay nâng lên giữa không trung nhưng không đánh nổi nữa.

Cmn thế mà không nở!

Vì một người gốc ghêc như thế!

Trong mũi dâng lên một cổ chua xót, Hứa Khiêm nhắm mắt lại, biết mình tiêu rồi.

Y thích Nghiêm Mạc... thích đến nỗi cho dù đối phương quất vào vết thương mà người khác không nhận ra của mình đến toác ra, thích đến nỗi có thể nhin hấn chân chừ do dự, thích đến, thích đến đi tới bước này, y thậm chí ngay cả cái tát thứ hai, cũng không nhẫn tâm đánh được.

Thật ra tận trong đáy lòng Nghiêm Mạc khinh thường mình, Hứa Khiêm nhìn ra được, tên nhóc này mắt cao hơn đầu, trước kia hai người không hợp mắt nhau vì chuyên dùng lỗ mũi nhìn người, bây giờ ngược lại quá tốt rồi, bằng lòng cúi đầu xuống, nhưng xuyên qua mình nhìn thấy người khác...

Chậm rãi thở ra một hơi, y dứt tay trái đang run bần bật vào túi, đốt ngón tay vặn vẹo cuộn lại, gắt gao nắm chặt thành cú đấm.

Bức vẽ chân dung Văn Bản treo ở sau lưng, áo sơmi trắng, ánh tà dương màu vàng ấm áp... thanh thuần xinh đẹp chỉ cần liếc mắt đã trói chặt tim y, bởi vì bức tranh này mà y vừa gặp đã yêu Văn Bản, nhưng bây giờ lại không muốn phá hỏng phần tốt đẹp này ——

Hứa Khiêm quay người rời đi, y không muốn đánh nhau với Nghiêm Mạc ngay trước bức tranh này, đó là một trong số những thứ đáng giá ít ỏi trong quá khứ thảm thương của y, y không muốn ngay cả một chút kỷ niệm của ước mơ cũng không giữ được.

... Về phần giải thích? Giải cmn thích, Nghiêm Mạc tính là cái gì, coi như mình yêu thích thì thế nào chứ? Chẳng lẽ thích một người sẽ phải đem những thứ ngổn ngang trong lòng viết thành lý lịch sơ yếu rồi đưa qua cho hấn?

Hứa Khiêm cũng không dựa vào bán sự thảm hại mà sống, y cũng không cảm thấy mình thảm lắm, có nhiều người còn thảm hơn so với y, vả lại có mấy người có thể ăn sung mặc sướng, nhiều tiền đến có thể đốt chơi giống y bây giờ chứ?

Người cười nhạo y, châm chọc y là cóc muốn ăn thịt thiên nga, kết quả không phải bị y đạp dưới chân đến đầu không ngẩng lên nổi rồi sao!

Nghiêm Mạc tính là cái rắm gì! Nếu không phải ỷ vào mình thích hấn, chắc chắn Hứa Khiêm đã đánh hấn đến nhập viện, sau đó ném xuống một tờ chi phiếu rồi quay người bỏ đi, giống như đối với Bành Nghị vậy...

Hứa Khiêm nghĩ lung tung, trong đầu loạn cào cào, ngược lại ghen đến mức khó thở.

Trái tim giống như bị khoét đi một góc, phơi bày chỗ cực kỳ yếu ớt nhất của y giữa ban ngày... Kỳ thật lời như vậy y cũng nghe không ít lần rồi, còn khó nghe hơn nhiều so với nó, nhưng cho tới bây giờ Hứa Khiêm chưa lần nào khó chịu như vậy, y đặt một người ở đầu quả tim mà nâng niu, nhưng người nọ lại không chút do dự đâm y một dao.

Đáng giận nhất là y vẫn không nỡ ra tay —— cách lớp máu thịt xương cốt, y muốn đánh người nọ một đấm, trước tiên phải xé ra từng lớp từng lớp bên ngoài, rồi đưa tay luồn vào, móc ra.

Như vậy mới nhiều đau đớn ah, Hứa Khiêm nghĩ, còn sẽ để lại sẹo.

Hứa Khiêm rất sợ để lại sẹo, y luôn ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, ngay cả tay trái bị thương cũng tìm bệnh viện đặc biệt để chữa lành, về phần vết phỏng lưu lại sau trận hỏa hoạn năm đó đã sớm được lớp da non mọc lên che lại. Y mặc quần áo đắt tiền, mang đồng hồ xa hoa, đi xe thể thao phong cách... những thứ này đều để che giấu quá khứ mà y không muốn nhắc đến nữa.

Bản thân của giai đoạn mà khi tôn nghiêm của mình cũng bị giẫm nát ở dưới chân nhưng vẫn tham sống sợ chết... cùng với Hứa tổng đầy sức sống, tuổi trẻ tài cao của hiện tại thật sự không giống nhau.

Tự tôn của Hứa Khiêm không chịu nổi điều này.

Y không sợ đau, y sợ mất thể diện.

Hôm nay ở trước mặt Nghiêm Mặc, vừa đau lại vừa mất thể diện, Hứa Khiêm ngồi trong xe, hút một điếu tiếp một điếu thuốc nữa, giam trong buồng xe kín,, mặc cho sương trắng ừn ừn bao trùm nuốt chửng lấy y, mỗi một lần hít ra thở vào đều mang theo cay đắng đến sắc mũi.

Đã gần một tháng y không đụng đến thuốc lá, bây giờ liên tục hút trong một giờ, khi người đã hút hơn nửa gói thuốc lá, Giang Thành Vọng gọi điện tới, nghe được giọng khàn khàn của đối phương, sợ hết hồn: “Hứa, Hứa ca, anh sao...”

Hứa Khiêm mở cửa sổ thông khí: “Có chuyện mau nói có rắc mau thả.”

Giang Thành Vọng nuốt một ngụm nước bọt, vẫn là nói chuyện chính trước: “Hạng mục kia của C thị, Trình tổng muốn tự anh đích thân qua họp.”

“... Đã đặt vé máy bay rồi sao?”

“Đã đặt rồi, theo lần trước anh nói thì lần này em sẽ đi cùng anh.”

Hứa Khiêm ngồi thẳng dậy, ép buộc bản thân chuyển dời sự chú ý vào công việc: “Mang thêm vài người, lão hồ ly Trình Quân kia thích nhất là rót rượu cho người khác, mẹ kiếp lần trước tôi bàn chuyện với lão

xong suýt nữa nôn ra cả mặt.”

Y mắng chửi mở điện thoại không dây ra, khởi động xe: “Vé máy bay lúc mấy giờ? Có thể đổi vé hay không, nếu có thể hôm nay chúng ta qua đó luôn, mua trước ít đồ giải rượu chuẩn bị một chút...”

Giang Thành Vọng vừa nghe liền biết đối phương đang kiểm cố nói đại, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đáp: “Có thể đổi, nhưng mà sẽ hơi trễ... Hứa ca, anh bớt hút thuốc một chút đi, giọng cũng khản cả ra. Em để ít kẹo thông cổ trong xe anh, lúc chờ đèn đỏ anh nhớ ăn một ít.”

Hứa Khiêm cười một tiếng: “Cái cậu này, tuổi còn trẻ mà sao giống như bà già vậy, thật dài dòng.”

Tiếng cười của y càng về sau càng run rẩy, tay lại bắt đầu run lên, suýt chút nữa không cầm vô-lăng được, đành phải lái xe đến ven đường đậu lại.

Cúp điện thoại xong, Hứa Khiêm lấy một cái kẹo thông hòng từ trong hộp nơi ghế trước xe ra, vị bạc hà, ném một viên vào miệng, vừa mát lạnh vừa cay xè.

Y dụi dụi mắt: “Đạch, cay chết rồi.”

62. Chương 61

Chờ tâm trạng bình phục lại, Hứa Khiêm lái xe đi tới siêu thị gần đó, tùy tiện mua ít đồ dùng hàng ngày, lúc tính tiền thấy kẹo thông cổ trên quầy, do dự vài giây rồi vẫn ném một hộp vào trong giỏ mua hàng.

Hứa Khiêm tới sân bay sớm, ăn thức ăn nhanh, vào một cửa hàng hiệu ở phi trường mua hai bộ đồ tây rồi tắm rửa, lại thuận tay mua thêm một cái vali... Lúc Giang Thành Vọng chạy tới, y đã chuẩn bị xong tất cả, đang ngồi ở ghế chờ lên máy bay chơi điện thoại di động.

Giang Thành Vọng lau mồ hôi: “Hứa ca, em...”

“Không sao, vừa đúng giờ, đi thôi.” Hình như Hứa Khiêm không muốn nói nhiều, đứng dậy kéo vali vẫn còn chưa cất móc tới cửa lên máy bay, Giang Thành Vọng nhìn bóng lưng của y ở phía sau, không khỏi cảm thấy cô đơn.

Hắn lắc đầu rồi bước nhanh đuổi theo.

Hứa Khiêm vừa lên máy bay liền ngủ, di động tắt máy trong toàn bộ hành trình, đợi đến khi xuống máy bay đã hơn nửa đêm quá 0h. Ngủ được một giấc, Hứa Khiêm cũng không suy sụp như trước nữa. Sau khi bỏ hành lý xuống, liền kéo vai Giang Thành Vọng cùng cả bọn đi tới lân cận ăn khuya, lang thang một

vòng lớn bên ngoài, cuối cùng chọn một quán cháo sa oa* ngồi xuống.

(*Cháo sa oa (): cháo nấu trong nồi đất)

Đoàn người đều là người lớn, cũng không cần kiêng kị gì, Hứa Khiêm gọi nhân viên phục vụ chạy đi mua gói Trung Hoa* về, châm một điếu hít một hơi: “Hôm nay tôi mời khách nha, mọi người muốn ăn gì thì tùy ý, nhưng, không được uống rượu.”

(*Gói Trung Hoa: gói thuốc lá hiệu Trung Hoa)

Y vừa dứt lời liền có một cậu trai trẻ vẻ mặt đau khổ: “Ăn đồ nướng mà không uống rượu thì thật không thú vị ạ.”

Giang Thành Vọng vội vã vỗ cậu một cái: “Ngày mai nói chuyện chính sự đấy, cậu thật sự tưởng là đi chơi hả... Hứa tổng, tử lượng của cậu nhỏ này không tồi, lại là người mới, tôi dẫn cậu ta ra đây để học hỏi kinh nghiệm.”

Hứa Khiêm gạt tàn thuốc: “Quá tốt, nếu đã muốn uống như vậy, ngày mai sẽ dựa vào mọi người chống đỡ... Dĩ nhiên cũng không thể ngốc nghếch nghĩ là người ta mới cậu rượu thì cậu liền phải uống, lát nữa để Tiểu Giang dạy cho cậu.” Y cắn điếu thuốc lá, vỗ mạnh bàn một cái: “Nếu có thể rót ngã toàn bộ bọn họ, tôi sẽ phát tiền thưởng cho mọi người!”

Mọi người liền phần chấn, có người còn huýt sáo: “Ông chủ nói nha, đừng nuốt lời đấy.”

Hứa Khiêm cười mắng: “Một đám ranh con, tôi có bao giờ nuốt lời chưa?”

Đang lúc nói chuyện nháo nhào, cháo được bưng lên, cháo sa oa sôi sùng sục, bong bóng nổi lên ừng ực. Giang Thành Vọng thuận tay nhận lấy rau thơm, đảo mắt một vòng: “Mọi người ai không ăn thì nói trước, có thể ăn thì nói tôi để lại nha.”

Hứa Khiêm vỗ hân một cái không nhẹ không nặng: “Cậu hỏi như vậy thì ai dám nói chứ? Đừng để lại rau thơm, muốn ăn hết thì tự mình thêm... Còn có tương và vân vân, phân phát đi. Tôi nghĩ khá đủ rồi đấy, mọi người ra sức mà ăn cho tôi, ăn no ăn sướng khoái vào, ngày mai làm cho tốt!”

Y nói xong liền vung tay lên: “Phục vụ, đem thực đơn đồ nướng tới!”

Hứa Khiêm gọi một đồng thức ăn, sau đó lại kêu hai chai Coca, một đám người lớn mỗi người đều bụng căng tròn, ngay cả Hứa Khiêm cũng biến bi thương thành sức ăn, trước mặt đã xếp thành một cái núi nhỏ. Sau khi tính tiền cũng đã hơn ba giờ, Hứa Khiêm ăn quá no nên nói muốn ra ngoài đi dạo, Giang Thành Vọng sợ y xảy ra chuyện liền khăng khăng muốn đi theo.

Hứa Khiêm hơi mất kiên nhẫn: “Thôi đi, tôi lớn hơn cậu hai tuổi đấy, có cần phải phải trông tôi giống như trông trẻ con vậy không? Cho dù tôi không biết đường, ở đây không phải còn có GPS sao...”

Người kia im lặng nghe y nói: “Hứa ca, anh biết tên khách sạn không?”

“ ... ”

Lúc này Hứa Khiêm mới nhớ ra từ sau khi xuống máy bay vẫn chưa bật di động.

Đây giống như là một loại chạy trốn theo bản năng, trên một phương diện nào đó mà nói thì y hy vọng Nghiêm Mạc gọi điện cho y hoặc nhắn một mẫu tin ngắn hay thứ gì tương tự thế, xin lỗi cũng được mà chia tay cũng xong... dù sao cũng nên có một kết quả.

Thật là muốn cắt đứt ngay tại đây, Hứa Khiêm rất không cam lòng, còn chưa tỏ con mẹ nó tình đã kết thúc rồi sao? Bắt y phải tiếp tục dày mặt làm như không có chuyện gì xảy ra... chính là không thể nào, y không hối hận đã cho một tát kia, y cảm thấy mình không sai.

Nhưng loại thời điểm này, dù sao vẫn phải có một người cúi đầu trước, Hứa Khiêm vẫn chưa có được biện pháp tốt, định kéo thời gian trước đã, chờ công việc xong xuôi lại nghĩ tiếp.

Y bật máy lên, tìm được vị trí của khách sạn theo GPS, sau khi đóng app còn thuận tay mở một tin nhắn ra, quả nhiên Nghiêm Mạc có nhắn, cũng chỉ là bốn chữ ngắn ngủi.

“Anh đang ở đâu?”

Giống như một chậu nước lạnh lần nữa đổ xuống, Hứa Khiêm hơi nản lòng tắt màn hình, định đi loang quanh một chút.

Giang Thành Vọng vẫn muốn cùng đi theo liền bị Hứa Khiêm đuổi cổ: “Cậu nhìn hai vành mắt đen thui của cậu đi, ngày mai làm sao để gặp khách hàng chứ? Tôi đi dạo rồi quay lại ngay, sẽ không quá muộn đâu.”

Người kia chăm chú nhìn y: “Hứa ca, em thật sự coi anh là anh trai, nếu anh có chuyện gì nhớ phải nói với em, em sẽ giúp anh.”

Ánh mắt của Hứa Khiêm hơi dịu lại, y nở nụ cười, vỗ vỗ đầu Giang Thành Vọng, nửa xúc động nửa trêu đùa nói: “Tri kỷ thế này, cậu nói coi nếu tôi thích cậu thì tốt biết bao nhiêu chứ...”

“Hứa, Hứa ca, em em em không phải là ý đó...” Giang Thành Vọng bị dọa sợ đến giọng cũng run lên.

“Nói giỡn thôi, tôi mà có ý đó thì còn có thể chờ tới bây giờ sao?” Hứa Khiêm nhìn khuôn mặt đỏ rần của hắn, cũng không trêu đùa nữa: “Ngoan, về đi, ngủ một giấc thật ngon, tiệc xã giao trưa mai còn phải dựa vào mấy người thanh niên các cậu đấy.”

Thật vất vả mới đuổi được Tiểu Giang đi, Hứa Khiêm đi dạo bốn vòng quanh khách sạn, thuốc lá trong túi cũng gần hết, y lại mua một gói, đang mở bao ra thì di động đột nhiên vang lên, móc ra nhìn lại là Nghiêm Mạc gọi tới.

Hứa Khiêm do dự thật lâu, mãi đến tiếng đổ chuông cuối cùng mới ấn nút trò chuyện.

Đối phương mở miệng vẫn chỉ là một câu: “Anh đang ở đâu vậy? Trước đó gọi điện cho anh vì sao đều tắt máy...”

Hứa Khiêm bay lúc mười giờ, cách thời gian lúc xảy ra xích mích giữa y và Nghiêm Mạc lúc buổi trưa cũng gần nửa ngày, nhưng y lười truy vấn chuyện này, chỉ nói: “Cậu là ai chứ? Quản tôi làm gì?”

Nghiêm Mạc im lặng mấy giây: “Anh sẽ qua đêm bên ngoài sao?”

“Đúng thế, vậy thì thế nào.” Hứa Khiêm xé giấy bọc bao thuốc lá ra, đeo tai nghe lên ném di động vào trong túi. “Cậu quản tôi?”

“... Anh đã đồng ý với tôi sẽ không qua đêm ở ngoài.”

“Tôi đã đổi ý.”

“...”

Hứa Khiêm chỉ nghe thấy tiếng rè rè từ trong tai nghe, đốt thuốc, hít một hơi thật sâu.

Không biết qua bao lâu, Nghiêm Mạc lại nói chuyện: “Anh đang ở lối đi bộ? Không ở trong quán bar?”

“Mới ra khỏi, đang đi tới khách sạn.” Hứa Khiêm phun ra một hơi thuốc: “Thế nào, cậu cũng muốn đến hả?”

Nghiêm Mạc trực tiếp tắt điện thoại.

Hứa Khiêm cười giễu cợt một tiếng, trong lòng lạnh buốt, xuyên qua bộ âu phục đắt tiền gió đêm thổi đến tận xương tủy.

Y hơi lạnh, ôm cánh tay đứng trơ trọi dưới ngọn đèn đầu đường, chỉ cảm thấy trong thế giới này hình như chỉ còn một mình y, cái loại cảm giác cô đơn này lan từ trong đáy lòng ra ngoài, giống như trở lại về thời điểm của nhiều năm về trước... cảm giác hoảng sợ mà từ trước đến nay chưa từng có.

Tiếng chuông lại vang lên lần nữa, Hứa Khiêm nhìn, mẹ nó vẫn là Nghiêm Mạc.

Nhưng lần nhận điện thoại này y lại không do dự, giống như khẩn cấp thoát ra khỏi một cảm giác nào đó, nhanh chóng ấn nút trò chuyện.

“Anh không có đi quán bar, tôi vừa mới hỏi Giang Thành Vọng, các anh đi công tác ở thành phố khác... ngày mai còn có chuyện quan trọng, mà đã trễ thế này rồi, anh sẽ không có tinh thần lẫn thể lực đi tìm người khác.” Nghiêm Mạc nói một hơi những điều này, có chút thở phào nhẹ nhõm: “Hứa ca... hôm nay, hôm nay là tôi không đúng, là tôi không biết lựa lời, thế nhưng anh cũng không nên tự ý vào phòng vẽ của tôi, như vậy rất không lễ phép...”

Hứa Khiêm nghe nửa câu đầu thấy còn giống người nói, về sau càng nghe càng khó chịu, sau khi mắng một câu “cút”, nhất quyết dập điện thoại.

Nghiêm Mạc lại gọi tới, y cũng không nhận, dứt khoát kéo người kia vào trong sổ đen, chờ đốt tới hơi thuốc cuối cùng mới tắt, phúi phúi quần đi tới khách sạn.

63. Chương 62

Nghe được âm thanh bận vô tận trong điện thoại, Nghiêm Mạc có chút bức bối đóng di động lại, nằm trên chiếc giường lớn trống rỗng hơi sững người.

Gò má đã không còn đau như vậy nữa, hấn dùng đá đắp hơn nửa ngày nhưng vẫn sưng thật to, thật sự dọa người.

Hắn sờ sờ mặt, trong lòng ề ảm, hơi buồn bức, còn có chút uất ức —— có lẽ là trước kia Hứa Khiêm quá tốt với hắn, hôm nay trái ngược nên trong lúc nhất thời không thể nào tiếp thu được, thế nhưng suy nghĩ lại những chuyện trước kia thì lại hoài niệm. Đời này Nghiêm Mạc hầu như chưa từng bị ai đánh, chỉ có mấy lần đều là Hứa Khiêm ra tay, trong ba năm làm tình địch, hai người không ít lần ẩu đả, cũng đã từng có chuyện cùng nhau vào bệnh viện, cho nên một tát này của ngày hôm nay... kỳ thật không sao cả.

Nghiêm Mạc nhắm mắt lại, cưỡng ép đại não phải thả lỏng, ngày mai còn phải đi bàn chuyện với khách hàng, bây giờ mặt sưng... nhất định phải mang khẩu trang, nghĩ tới đây, hắn lại hơi oán giận Hứa Khiêm, người ta nói đánh người không đánh mặt, nhận một tát này, hắn cảm thấy mình vô cùng mất mặt.

Nhưng xét đến cùng là hắn dưới cơn thịnh nộ đã nói sai... có điều vì sao Hứa Khiêm muốn vào phòng vẽ của hắn chứ? Vì sao... vì sao lộ ra biểu cảm như thế đối với bức họa của Văn Bản? Không phải y nói đã

quên rồi sao, vì sao lại...

Suy nghĩ ngổn ngang trào lên, Nghiêm Mạc trở mình, lại lần nữa cầm di động lên.

Hắn biết số di động của mình đã bị kéo vào sổ đen, thế nhưng Wechat vẫn chưa block, hắn vẫn có thể nhìn thấy bài đăng của Hứa Khiêm trên newsfeed... Một vòng người vây quanh cùng ăn khuya, thấy thế hắn liền hơi đói bụng, dạ dày co rút đến đau, trong lòng rất buồn bực, nhịn không được để lại một tin nhắn bên dưới.

“Đợi anh về nhà.”

...

Hứa Khiêm ngủ một giấc đến hơn mười giờ, rửa mặt xong xuống lầu gặp đám người Giang Thành Vọng, lúc này mới lái xe đi đến nhà hàng đã hẹn trước.

Buổi trưa này chủ yếu là thảo luận, Hứa Khiêm uống hai ly tượng trưng, xong rồi lại bị kéo đi karaoke. Một đám người lớn ngồi trong một phòng rộng rãi, vài người phụ trách khuấy động bầu không khí, nối đuôi nhau ca hát, Hứa Khiêm nói chuyện với Trình Quân một hồi, chỉ cảm thấy đau đầu, tìm cơ chạy đến nhà vệ sinh hút hai điếu thuốc, dù gì cũng phải thở một cái.

Y liếc nhìn giờ, đã hơn năm giờ gần sáu giờ. Đoán chừng buổi tối khoảng bảy tám giờ mới đi ăn, bỏ một giờ đi trên đường, còn hơn một tiếng nữa.

Lúc ở chỗ karaoke, mọi người rất ăn ý chỉ gọi bia, chuyện công đã bàn được kha khá, Trình Quân lôi kéo Hứa Khiêm chơi xúc xắc so thắng thua, ai thua thì người đó uống. Hứa Khiêm vừa nghe liền phấn khởi, trước đây y đã từng làm việc ở sòng bài, đối với phương diện này có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng cũng không dám làm thái quá, dẫu sao lấy mặt mũi làm trọng, cứ như vậy ung dung rót cho đối phương một nửa bia, còn mình cũng uống không ít.

Kèo buổi chiều kết thúc, buổi tối đuổi tiếp, tửu lượng của đám người Trình Quân cũng xem như rất cao, hơn nữa hợp tác thành công khiến tất cả mọi người đều vui vẻ, đơn giản là liều mạng uống rượu, ngay từ đầu Hứa Khiêm còn không chế được, về sau bị buộc đến không còn cách nào, kiên trì uống hết, rượu tây và mao đài trộn lẫn nhau, cuối cùng say mềm.

Hơn mười một giờ mới kết thúc, không mấy người của hai phe đứng dậy nổi, Giang Thành Vọng và người mới mà hắn mang tới rất vinh hạnh tránh được một kiếp, dĩ nhiên gánh vác nhiệm vụ thu dọn “chiến trường”. Giang Thành Vọng kêu xe, cùng với người phục vụ đỡ những người đang say mềm đến oạt người đi, người mới trông coi ở phía dưới, lúc đến người cuối cùng đã lên xe, không tránh khỏi lau mồ hôi: “Uống kinh thật... Trước khi xuống em có đếm, mười mấy chai.”

Giang Thành Vọng tựa lưng vào ghế ngồi, đầu cũng hơi choáng váng, nhìn thấy nét mặt hồng hào của cậu trai trẻ này, không có một chút xúy say rượu nào, không khỏi cảm khái: “Trước đây cậu nói cậu có thể

uống, anh còn không tin lắm, sớm biết ngày hôm nay đã để mình cậu lên...”

Chàng trai mới tới này tên Vương Đào, chỉ chừng hai mươi, vẫn còn đang trong kỳ thực tập, nhìn giống như học sinh, cho nên cổ tình rớt ít ít cho cậu. “Anh Giang, anh tha cho em đi, tửu lượng của em cho dù tốt hơn nữa, nhiều nước trong bụng như vậy cũng sẽ khó chịu ah... Ai ya chúng ta thay phiên nhau lên giúp Hứa tổng chặn rượu mà cuối cùng còn thành như vậy, thật không dám tưởng tượng trước kia các anh làm sao sống sót được.”

Trước kia làm sao sống sót được? Lời này lập tức gợi lại hồi ức của Giang Thành Vọng, lúc hắn hai mươi tuổi đã đi theo Hứa Khiêm, coi như là cùng nhau nhìn công ty này lớn lên, lúc vừa mới thành lập, không có nhân mạch, không có khách hàng, bọn họ phải lần lượt tới tận cửa tìm người xin làm hạng mục, trước kia lần nào mà không bị người ta rớt đến ói chứ? Hứa Khiêm làm anh cả dĩ nhiên muốn che chắn trước mặt em trai, cũng ý vào khi đó tuổi còn trẻ có thể uống được, bây giờ nếu làm như vậy, thế nào cũng thủng dạ dày.

Nhưng so với trước kia, tửu lượng của Hứa Khiêm xác thật cũng đã giảm xuống, trước kia người kiểm tra sức khỏe cũng đã nói dạ dày của y không khỏe, không thể uống nhiều rượu, kết quả vẫn là...

Giang Thành Vọng ấn xuống huyết thái dương, cảm thấy mình đặc biệt vô dụng.

“Tiểu Đào, chút nữa cậu đưa người lên trước, anh đi đến chỗ gần đây mua chút thuốc giải rượu, trước kia mua không đủ.”

“Dạ.”

Có người phục vụ giúp một tay, cái này cũng không tính là khó khăn, Vương Đào tự mình đỡ Hứa Khiêm đưa vào trong phòng, sau khi đặt người xuống liền vào toilet.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Hứa Khiêm mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhíu mày di động hồi lâu: “Alo... Alo...”

Vương Đào đi ra khỏi toilet, thấy y nửa người treo ngoài mép giường, vội vàng tới đỡ: “Hứa tổng, cẩn thận một chút.”

Trong điện thoại im lặng vài giây rồi vang lên một giọng nam: “Anh uống say?”

Hứa Khiêm vô ý phát ra vài tiếng thở dốc, được Vương Đào đỡ lên lại giường.

“Tại sao không nói chuyện?”

Vương Đào lau mồ hôi, nhận điện thoại: “Ngài tìm Hứa tổng có việc gì không, chờ mai anh ấy tỉnh rượu sẽ gọi lại vậy, nếu có việc quan trọng gì có thể để tôi chuyển lời...”

“Cậu là gì của y?”

“Uầy, tôi là cấp dưới của anh ấy.”

“Giang Thành Vọng đâu?”

“Anh Giang đi mua thuốc giải rượu rồi, xin hỏi...”

“Khách sạn các người ở đâu?”

Vương Đào sững sốt một chút, vẫn nói tên khách sạn.

Trong ống nghe truyền đến tiếng gõ bàn phím, nửa phút sau, đối phương lại mở miệng lần nữa: “Máy bay của tôi là vào lúc 5h30 sáng ngày hôm nay, có lẽ hơn tám giờ có thể tới chỗ mọi người, số phòng bao nhiêu?”

“3... 302.”

Đợi nói xong, Vương Đào mới phản ứng kịp, ngay cả thân phận đối phương cậu cũng không biết lại tùy tiện cung cấp vị trí ra ngoài, lỡ may là kẻ thù của Hứa tổng thì làm sao bây giờ? Lại liếc mắt nhìn di động, không hiển thị tên người gọi, chỉ trơ trọi một dãy số xa lạ... Cậu càng nghĩ càng sợ, chờ mai đối phương tìm tới cửa phải xem lại.

Một lát sau đó, Giang Thành Vọng đưa thuốc tới cửa, Vương Đào nói chuyện này cho hắn biết, người kia ngẩn người, lẩm bẩm: “Đây là muốn tìm tới cửa sao?”

“Đúng vậy anh Giang, em... Ai ya, cũng tại em ngu xuẩn, lỡ may là kẻ thù thì làm sao bây giờ đây?”

Giang Thành Vọng phì cười: “Hứa tổng không có nhiều kẻ thù như vậy đâu... Nhưng tối nay anh ấy uống nhiều rồi, cậu ở lại đây chăm sóc anh ấy cũng tốt.” Mấy ngày nay tâm trạng của Hứa Khiêm không được tốt lắm, hẳn ít nhiều gì cũng có thể đoán được nguyên nhân, Nghiêm Mạc và Hứa Khiêm cũng từng có lịch sử đánh lộn, hẳn sợ hai người gặp nhau rồi lại mỗi người đổ mặt tía tai ấu đả nhau, có một thanh niên như Tiểu Đào giúp đỡ, Hứa Khiêm cũng không đến nỗi chịu thiệt thòi.

Vì vậy ngày hôm sau, Nghiêm Mạc một đêm không ngủ bay tới gõ cửa phòng, lại thấy một chàng trai trẻ tuổi xa lạ...

Còn là nửa thân để trần.

64. Chương 63

Vương Đào hầu hạ Hứa Khiêm cả đêm, lúc nửa đêm đối phương còn ới làm bồn áo sơ mi cậu, làm hại cậu khổ sở chà chà giặt giặt rồi hong dưới máy điều hoà, bây giờ vẫn còn chưa khô đâu.

Vương Đào mệt mỏi ngáp to: “Ai đó.”

Nghiêm Mạc chỉ cảm thấy máu toàn thân đều vọt tới đỉnh đầu, trong đôi mắt lộ ra ngoài lớp khẩu trang đều là tơ máu, một nửa là tức giận, một nửa là tròn một đêm không ngủ cộng với sốt ruột tức giận.

Hắn trợn mắt trừng Vương Đào, vành mắt phát nóng, đường nhìn nóng hừng hực hận không thể đốt thủng người kia.

Người kia không hiểu lý do, nhưng nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của hắn, theo bản năng thẳng người dậy, cũng nâng giọng cao lên một quãng tám: “Anh là ai hả? Muốn làm gì?”

Nghiêm Mạc nghiêng răng, cổ hết sức mới không phát tiết lửa giận trong ngực ra ngoài, lạnh lùng nói: “Cậu là ai? Hứa Khiêm đâu? Bảo y ra đây!”

Vương Đào nhìn hắn mờ mờ ám ám mang khẩu trang, dĩ nhiên không thể cho đi vào, vươn cánh tay đặt ngang cửa: “Tôi qua ông chủ của chúng tôi uống khá nhiều nên còn đang ngủ, anh đến tìm anh ấy để làm gì?”

Ánh mắt Nghiêm Mạc tối sầm lại, ngón tay cũng bóp không còn giọt máu: “Cả đêm cậu không rời đi?”

“Đó là đương nhiên rồi, tôi hầu hạ anh ấy cả đêm.” Vương Đào là một thằng nam tính khiết, nói chuyện không mang theo một ý nghĩ sai lệch nào: “Rất cuộc anh là ai vậy, sáng sớm chạy đến tìm người... Ấy! Có phải anh là người gọi điện thoại tối hôm qua hay không?”

Nói đến đây, cậu lập tức lên tinh thần, toàn thân ngăn trước người Nghiêm Mạc: “Không cho phép anh đi vào!”

Nghiêm Mạc tức giận đến đầu đã sớm nổ tung, bất chấp mọi thứ, chìa tay ra muốn xông vào: “Tránh ra!”

Lúc hai người xô đẩy ở cửa, Hứa Khiêm cũng đã từ từ tỉnh dậy, y mơ màng thần trí còn chưa tỉnh, tiện tay túm một cái gì đó ném xuống đất, vang lên một tiếng “bịch” thật lớn. “Con mẹ nó sáng sớm có để cho người ta ngủ hay không?”

Vương Đào sợ hết hồn, sức lực trên tay buông lỏng xuống, Nghiêm Mạc nhắm vào chỗ yếu xông vào, vừa vào cửa đã nhìn thấy thân trên của Hứa Khiêm để trần đắp ở trong chăn, cười lạnh một tiếng: “Có phải cả đêm anh không ngủ rồi nên toàn thân đều khó chịu?”

Hứa Khiêm mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy hấn mang khẩu trang, thoáng chốc vẫn không nhận ra được: “Cậu là ai vậy...” Kết quả lại đối mặt với con mắt màu đỏ như máu của người nọ, toàn thân giật nảy một cái, tỉnh hấn.

“Nghiêm, Nghiêm Mạc? Sao cậu lại tới đây?”

Y hơi khó có thể tin được ngồi dậy, kết quả vì say rượu nên còn choáng váng lại ngã xuống giường, xoa xoa huyết thái dương còn có chút ngơ ngẩn: “Cậu tới làm gì...”

Vốn là một câu nói vô tình, rơi vào tai đối phương lại không khác gì ghét bỏ.

Nghiêm Mạc khàn giọng nói: “Tôi đã nhìn lầm anh rồi Hứa Khiêm, tôi tưởng rằng... là tôi ngu ngốc, đáng ra tôi không nên tới!” Hấn nói xong xoay người muốn rời đi, Hứa Khiêm vội vàng vươn tay ra kéo lại, kết quả mất thăng bằng té xuống giường, đầu đập vào chân giường, kêu to một tiếng “đau”. Nghiêm Mạc theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một cậu trai trẻ tuổi cướp trước một bước xông lên đỡ y dậy: “Hứa tổng, anh không sao chứ?”

Tối qua quần áo của Hứa Khiêm bị bẩn, bây giờ khoác áo choàng tắm, trán bị trầy, không bao lâu liền có máu rướm ra. Y mắng “đêch” một cái, lảo đảo chúi choáng đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng Nghiêm Mạc đã sớm đạp cửa rời khỏi, Vương Đào đi theo phía sau hô lên: “Hứa tổng, anh mặc áo quần đã, coi chừng bị cảm lạnh...”

Hứa Khiêm nhận lấy khăn mặt cậu đưa tới ấn ở trên đầu, bình tĩnh một lúc lâu mới nói: “Cậu mới vừa nói cái gì với hấn?”

“Dạ?”

“... Vì sao hấn đột nhiên tới đây, còn nữa, làm sao hấn biết địa chỉ.”

Không đề cập tới còn tạm được, vừa nhắc tới Vương Đào liền rất chột dạ, lấp ba lấp bắp giải thích: “Hôm qua, hôm qua anh uống khá nhiều, hấn gọi điện thoại tới, sau đó... sau khi anh nhận mà không lên tiếng, hấn hỏi em anh đang ở đâu, em mới...”

Y vốn đang căng thẳng, nói tới nói lui lộn xộn, Hứa Khiêm càng nghe thì đầu càng đau: “Vậy sao cậu ở trong phòng tôi? Còn không mặc quần áo?”

“Oái... Ngài uống khá nhiều, ới trên người hai ta, em mới tiện thể cởi để giặt sạch...”

Hứa Khiêm tức giận la rầy: “Cậu không biết tôi là GAY sao? Không sợ tôi ăn cậu à?”

Vương Đào sững sốt một chút: “A... Em cũng không nghĩ tới... nhưng mà người như Hứa tổng, nhất định

chương mắt em mà. Ai ya, vừa nãy người nọ là ai vậy? Bạn trai anh? Hấn mang khẩu trang nên em cũng không nhận ra được... Có phải hấn hiểu lầm hai ta không? Để em đi giải thích cho hấn nha!”

“...” Hứa Khiêm liếc mắt, đứa nhỏ này thật là ngay thẳng khiến y không có lời nào để nói.

Vương Đào thấy y không nói lời nào, hơi sốt ruột: “Em thật không có tư tưởng gì không an phận đối với ngài đâu! Cho em thêm mười lá gan em cũng không dám, anh Giang phân em... là anh ấy bảo em ở lại mà! Nói là sợ các anh đánh nhau, nhưng mà các anh không phải là người yêu hay sao, tại sao lại đánh nhau chứ...”

Cậu kích động đến nói chuyện cũng cà lăm, như hạt đậu sột soạt không ngừng, đầu Hứa Khiêm cũng đã sớm nứt ra rồi, vội vàng bảo cậu ngừng lại: “Bây giờ cậu ra ngoài tìm Tiểu Giang, bảo hấn mua ít thuốc đến đây.”

Vương Đào dạ một tiếng, ngoan ngoãn ra ngoài.

Một tay Hứa Khiêm đề xuống vết thương, một tay kia cầm di động, gọi ba cuộc điện thoại cho Nghiêm Mạc, rút cuộc vĩnh viễn là máy treo, về sau dứt khoát không gọi được nữa. Y cười khổ, muốn lên Wechat xem, kết quả liền thấy dòng nhắn kia.

Chờ anh về nhà —— bốn chữ ngắn ngủi, nhưng tựa như dòng nước ấm ngấm tâm can của Hứa Khiêm đến mềm nhũn, đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi không ai nói với mình những lời này, đã bao nhiêu năm rồi... mình chỉ có một cái nhà, mà không phải là “nhà”.

Y hít một hơi thật sâu, ngón tay trượt vài cái trên màn hình, muốn nói gì đó với Nghiêm Mạc, lại sợ vừa nói sẽ bị block, do dự thật lâu vẫn viết một câu: “Tôi không có gì với cậu ấy, cậu ấy là thẳng.”

Sau khi đề xuống nút gọi đi, y đợi hồi lâu nhưng không đợi được lời đáp, trái lại Giang Thành Vọng vội vội vàng vàng xông vào, nhìn vết thương trên đầu y, cả người trở ra.

“Hứa ca, hấn đánh anh hả?”

“Chớ má, tôi có thể để hấn đánh sao, hấn tính là cái thá gì.” Hứa Khiêm hít một hơi thật sâu: “Còn đứng gây ra đó làm gì, đem thuốc lại đây, xịt cho tôi một chút là ổn rồi... vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Giang Thành Vọng vội vàng tiến lên, sau khi thấy thật sự là vết thương nhỏ mới thở phào thườn thượt, bắt đầu xé bao thuốc ra: “Ban nãy Tiểu Đào tới nói với em là anh bị thương, thiếu chút nữa dọa em sợ hết hồn.”

Hứa Khiêm cười cười: “Với lá gan này của cậu, sau này làm sao để làm ăn đây chứ?”

“Cái này không liên quan đến việc làm ăn, em là lo lắng cho anh.” Giang Thành Vọng lau cồn, phun thuốc Vân Nam Bạch Dược(1) lên miệng vết thương, rồi dán băng dán cá hân lên: “May là vết thương không lớn cho dù lượng máu chảy có chút dọa người... Mẹ nó, em thật nghĩ là chấn thương sọ não luôn rồi.”

“Cậu là người nhả nhận, đừng có giống như tôi, không có việc gì thì đừng nói lời thô tục.” Hứa Khiêm ngáp một cái, tiện thể nằm xuống giường, bắt đầu cuộn lấy chăn: “Cậu đi đi, trước tiên tôi ngủ một lát đã, buồn ngủ quá.”

Giang Thành Vọng vốn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt của y, không khỏi than nhẹ một tiếng rồi lui xuống.

Hết chương 63

65. Chương 64

Hứa Khiêm mơ màng mấy tiếng đồng hồ, mở mắt đã là mười hai giờ.

Y mở di động, Nghiêm Mạc vẫn chưa nhắn lại, nhưng cũng không kéo vào blacklist, tin nhắn gửi cách đây mấy tiếng đang trôi ở phía trên, có vẻ đặc biệt thiếu sinh khí và bất lực.

Hứa Khiêm gõ vài chữ, rồi xóa đi, cho dù nói thế nào đi nữa, Nghiêm Mạc đã vì y mà chạy thật xa để đến đây, điều này vẫn thật sự khiến người ta rất cảm động, y cũng không so đo chuyện lúc trước nữa, hai người đều cần bình tĩnh một chút, chờ khi trở về... trở về nhà, mặt đối mặt nói chuyện đi.

Y cũng không tin tiểu tử kia dám nhốt y ở bên ngoài.

Nghĩ vậy, trong lòng Hứa Khiêm thả lỏng đôi chút, đuổi người ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo. Hôm qua y cũng không thấy Nghiêm Mạc có đem hành lý gì, đoán chừng cũng là vội vã chạy tới, không biết bây giờ thế nào rồi... Còn mặt hân nữa, một tát kia của mình cũng không nể nang gì, thấy hân mang khẩu trang, không phải là khuôn mặt bị huỷ luôn rồi chứ?

Nghĩ như vậy, Hứa Khiêm hơi mềm lòng, hoán đổi vị trí mà suy nghĩ, nếu mà y đi máy bay suốt đêm sang đây lại thấy Nghiêm Mạc ở trần ngủ cùng một phòng với khác... Đoán chừng sẽ đánh đi bệnh viện luôn rồi, chứ không phải chỉ quay đầu bỏ đi đơn giản như vậy là có thể cho qua chuyện, hơn nữa ai mà không có một phút kích động, y cũng không thể so đo với tên gốc nhỏ hơn mình năm tuổi được!

Huống gì lúc Nghiêm Mạc không ngốc lại rất thú vị khiến người ta yêu thích... Hai ngày này đều ăn uống ở bên ngoài, có chút nhớ đồ ăn do tên kia nấu, Hứa Khiêm đặt di động xuống, nghĩ chuyện quá khứ thì để nó qua đi, bản thân không cụt tay cụt chân cũng không bị tổn thương gì trên thực tế, y cũng đã đánh Nghiêm Mạc một cái tát, coi như huề nhau.

Bàn chuyện yêu đương mà thôi, không có kết quả gì thì chia tay, ở chỗ này chần chừ chừ chừ mãi thì còn ra thể thống gì nữa? Y cũng là người gần 30 rồi, cũng không thể giống như một cô bé tuổi dậy thì vừa mới nói một câu đã xoắn xuýt, như vậy quá khác người, rất không đàn ông, cũng quá không dứt khoát.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Hứa Khiêm thu dọn đồ đạc rời phòng, xuống lầu thấy bọn Giang Thành Vọng đã ra khỏi cửa.

Vé máy bay chiều về là vào buổi sáng ngày mai, còn chút nữa mới kết thúc công việc cho hạng mục hợp tác với Trình Quân, Hứa Khiêm đoán chừng bọn họ cũng sẽ say sả, đến buổi tối mới gọi điện thoại tối, hai người thoải mái trò chuyện vài câu rồi định ra địa điểm liên hệ.

Buổi tối vừa thấy mặt, Trình Quân vẫn nhiệt tình như cũ, chỉ là bọn họ cũng rất ăn ý không đề cập tới vụ uống rượu, Hứa Khiêm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa khách sáo vừa bàn bạc chuyện chính, lúc giải tán Trình Quân còn có chút chưa thoả mãn, vẫn muốn lôi kéo y ngày mai ăn trưa, coi như tiệc tiễn đưa.

Hắn nhiệt tình quá nên khó từ chối, Hứa Khiêm cũng không có cách nào khác, đành phải bảo Giang Thành Vọng đổi vé máy bay sang buổi chiều, hơn nữa còn nói trước sẽ không uống rượu.

Buổi tối trở về lại khách sạn, Hứa Khiêm nằm trên giường lướt di động, thấy Nghiêm Mạc đăng post mới trên newsfeed, là ảnh chụp sân bay ở bên kia, bây giờ đã về tới nhà rồi. Y thở phào nhẹ nhõm, do dự hồi lâu vẫn like ở phía dưới, nhấn lại một câu: Chờ tôi trở về.

Làm xong hết chuyện này, Hứa Khiêm đặt di động ở bên gối, an tâm đi ngủ.

Kết quả chuyến bay ngày hôm sau bị trì hoãn, hơn 12h khuya Hứa Khiêm mới về tới nơi, chuyến này xui xẻo khiến tất cả mọi người đều mệt mỏi, y cũng bảo bọn Giang Thành Vọng không cần tiễn, ép người đi về nghỉ ngơi, tự mình lái xe về nhà.

Dấu sao đã khuya, ánh sáng trong bãi đậu xe rất tối, Hứa Khiêm dựa theo trí nhớ đi tìm chỗ đậu của mình, phương hướng của y không được tốt lắm, lòng vòng hơn nửa giờ mới tìm ra, đầu cũng choáng váng luôn rồi.

Hứa Khiêm lái xe về đến nhà muốn chóng mặt, kéo thân thể mệt mỏi đến cực điểm nhấn chuông cửa, kết quả Nghiêm Mạc lại không có ở nhà — y dán người vào cửa nghe ngóng hồi lâu, xác định bên trong không có tiếng động gì lại xuống lầu nhờ bảo vệ, mới biết được lúc hơn 8h người này đã vội vàng vàng đi ra ngoài, bây giờ vẫn chưa quay về.

Hứa Khiêm không đem theo chìa khoá, lại hơi đói bụng, tính đi đến gần đây tìm chút đồ ăn, nhưng vào giờ này ở gần đây chỉ có một quán mở cửa là quán bar, y thật sự lười đi xa, đi vào gọi một món ăn vặt khai vị, gọi một ly rượu độ cồn thấp ngồi ở trong góc, từng chút một lấy đầy bụng.

Bây giờ y thật sự rất mệt, ngáp cả buổi, ngay cả mấy em số 0 đi đến gần bắt chuyện cũng không muốn quán, vô cùng lạnh lùng đuổi chạy mấy người.

Kết quả vẫn có người gan lớn, không nói hai lời trực tiếp ngồi đối diện, Hứa Khiêm cũng không ngẩng đầu lên: “Cút.”

“Anh cũng quá lạnh lùng rồi, đã lâu lắm không gặp, ôn lại vài chuyện cũ không được sao?”

Nghe giọng hơi quen quen, Hứa Khiêm nhìn lên, thì ra là An Thần.

Lần trước sau khi tên oắt này bị y tổng cổ đi không còn thấy mặt nữa, bây giờ đang cười tủm tỉm nhìn y, khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần ở dưới ánh sáng của quầy bar tạp nham này thật có chút không ăn hợp.

Hứa Khiêm hí mắt lại: “Cậu còn dám tới tìm tôi?”

Chuyện y tự bộc lộ mình làm 0 chỉ nói với một người, về sau thông tin này truyền ra ngoài, là người nào mở miệng, liếc mắt đã biết... mình còn chưa tìm tên oắt này tính sổ, gã đã chủ động xuất hiện?

“Có cái gì không dám chứ, em đâu làm chuyện gì trái với lương tâm đâu.” An Thần tựa hồ như không sợ gì, cười hì hì thuận tay nhét vào miệng một cọng khoai tây chiên từ đĩa đồ ăn nhanh: “Chẳng lẽ Hứa tổng cảm thấy làm 0 rất mất mặt sao?”

Hứa Khiêm cười một tiếng, lười nói nhảm với gã: “Cút đi, bỏ đây tha cho cậu một cái mạng, nếu không thì đã cho cậu một cái đập vào mặt rồi.”

An Thần mút đầu ngón tay, vô tội nhìn y: “Đừng dữ tợn như vậy chứ Hứa tổng, bây giờ em cũng có người rồi, hôm nay đúng lúc gặp được anh nên đến ôn lại chuyện cũ thôi... Haiz, vị kia của nhà anh đâu rồi? Hôm nay sao không mang ra đây, không biết có phải đã cãi nhau không?”

Gã không mở miệng còn tạm, vừa mở miệng đã khiến Hứa Khiêm muốn đánh gã, nhưng tên oắt này mảnh mai mềm yếu quá, thân thể giống như con gái, ngay cả thể ngồi cũng đặc biệt nường... Hứa Khiêm hơi chán, y cảm thấy mình đúng là mất bị mù mới có thể nghĩ tới việc phát sinh gì đó với người này, may mà Nghiêm Mạc xuất hiện đúng lúc để ngăn cản tổn hại.

Vừa nói như vậy y lại nghĩ đến Nghiêm Mạc, không biết tiểu tử này đã trở về chưa, rốt cuộc là chuyện gì mà phải ra ngoài trễ như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hứa Khiêm càng nghĩ càng phiền não, đứng dậy vào phòng vệ sinh hút một điếu thuốc, tiện tay gọi điện thoại cho Nghiêm Mạc, vẫn là trong trạng thái tắt máy, tin nhắn cũng không gửi lại, rốt cuộc là sự bất thường này là sao đây? Không biết có đi chơi trai không?

Nhưng mà với tính tình kia của Nghiêm Mạc, đoán chừng không có dự tính này.

Cho nên rốt cuộc đã làm gì?

Hứa Khiêm mang một bụng đầy tâm sự trở lại chỗ ngồi, An Thần vẫn còn ngồi ở đó, cười hì hì nâng ly hướng về phía y: “Uống một ly đi, dù thế nào đi nữa hai chúng ta cũng không có người đi cùng.”

Hứa Khiêm tiện tay nhận lấy tự mình uống một hơi cạn sạch phần kia: “Có thể cút được rồi chứ? Không cút thì đừng lải nhải nữa, phiền quá.”

Nói xong, y ngồi vào chỗ nghịch di động, không cho thêm cả một ánh mắt.

Trong mắt của An Thần thoáng hiện lên vài tia sáng chói rọi, lại được nhanh chóng che giấu đi, gã cười cười, ngón tay trắng nõn vẽ một vòng trên bàn rượu, thở dài dùng tiếng ngọt lịm nói: “Thật ra, lúc anh từ chối em, kim chủ tuổi trẻ tài cao kia của em, mấu chốt là sự việc thuận lợi...”

Gã chúm cha chúm chít nói, nửa là khoe khoang nửa là mỉa mai, Hứa Khiêm nghe mà đầu phát đau, muốn rống lên bảo gã câm miệng, kết quả vừa mở miệng, nhưng giọng nhỏ như muỗi kêu.

“Mày... mẹ nó...”

Hứa Khiêm lắc lắc cái đầu đang quay vòng vòng, chỉ cảm thấy tia sáng ở trước mắt bỗng nhiên rất rối loạn, ở giữa là những vết lốm đốm đủ mọi màu sắc, ngay cả mặt của An Thần cũng từ từ mờ nhạt. Y lão đảo lung lay muốn đứng dậy, nhưng ngã vào trong lòng đối phương, trước mắt tối sầm lại, ngất đi.

Hết chương 64

66. Chương 65

Lúc bị một chậu nước đổ xuống, Hứa Khiêm giật nảy mình, từ từ mở mắt ra.

Y không ngờ tên tiểu súc sinh An Thần này có thể gan to như vậy, dám hạ thuốc cho mình, một phút khinh suất liền lâm đường, bây giờ hai tay bị người ta trói ở sau lưng, toàn thân ướt đầm ngồi trên ghế, Hứa Khiêm lắc lắc đầu, muốn đại não tỉnh táo hơn một chút, kết quả bị người vịn lấy quai hàm, ép ngẩng đầu lên.

Người nọ đứng chỗ ngược sáng, ánh sáng từ đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu thật chói mắt, y theo bản năng nhắm mắt lại, chợt nghe người nọ khẽ cười một tiếng: “Tỉnh rồi?”

Hứa Khiêm quay đầu hất tay An Thần ra, trên trán y vẫn còn dán miếng băng dán cá nhân, ánh mắt hơi đỏ lên, mang theo vài phần tàn nhẫn lại tỉnh táo khiến người ta sợ hãi: “Kim chủ mới của cậu là ai?”

An Thần cười một tiếng, lại sờ sờ mặt y: “Hứa tổng hỏi như vậy, là đang ghen ư? Vẫn còn thèm muốn?”

Hứa Khiêm híp mắt cười lạnh lùng: “Chỉ thằng ranh con như cậu sẽ không có can đảm này, trừ khi là có người sai khiến... nếu như vậy, che giấu cũng không có ý nghĩa nữa, bảo gã ra đây đi.” Đang nói vẫn không quên quan sát bốn phía.

Trước mắt y là một căn phòng trống trải, trừ đồng linh tinh ở trong góc và cái ghế đang ngồi này ra, cũng không có gì đáng chú ý, Hứa Khiêm đoán rằng đây là một nhà kho, từ ánh sáng lộ ra nơi cửa quạt điện thì bây giờ vẫn còn là ban đêm, chứng minh rằng thời gian y hôn mê cũng không lâu lắm, dĩ nhiên còn có một khả năng là đã qua một ngày một đêm, nhưng mà xét thấy y không đói bụng lắm, có thể loại bỏ khả năng này.

Trong phòng chỉ có một mình An Thần, chờ được hiệu hoàn toàn tan đi hết, Hứa Khiêm có lòng tin giải quyết được gã, nhưng nếu đúng theo lời đối phương, nhất định còn có chủ mưu sau màn này, tùy tiện hành động có thể khó thoát, chẳng thà thành thành thật thật nghỉ ngơi một lúc, chờ thể lực khôi phục lại sẽ suy nghĩ tiếp.

Nghĩ như vậy, y nâng giọng cao lên: “Bây giờ vẫn còn trốn à, thế nào, sợ sau này tôi ra ngoài sẽ trả thù sao? Cũng quá hèn nhát rồi!”

Dường như An Thần không ngờ y có thể bình tĩnh như vậy, trong lúc nhất thời hơi luống cuống, mới vừa muốn nói gì đó để xoay chuyển cục diện, chợt nghe một tiếng kéo kẹt ở phía sau, cửa bị người đẩy ra.

Gã vội vã quay đầu lại cười ngọt ngào: “Bành tổng ~ ngài tới rồi?”

Bành Nghị thuận tay kéo người vào trong lòng, dương dương tự đắc nói với Hứa Khiêm: “Cảm giác bị tình nhân nhỏ của mình hãm hại thế nào? Mà không ngờ rằng mình cũng có thể có ngày hôm nay phải không?”

Hứa Khiêm nhìn bộ dạng vênh váo tự đắc của gã, khinh thường cười giễu cợt ra tiếng: “Tôi còn tưởng là thằng ngốc nào, không ngờ là đồ súc sinh này... Bành Nghị à, mà không phải là không chơi đàn ông sao? Vì sao lại ở cùng cái thứ hơn cả thối nát này? À cũng phải, cởi quần lên giường đều giống nhau cả, hướng gì với dáng vẻ của An Thần, ngoại trừ không có ngực ra thì cũng không khác đàn bà mấy...” Y liếm liếm đôi môi khô nẻ, nhe răng nói: “Còn nữa, lúc nào thì mà nghe được nó là tình nhân cũ của tao? Một đứa như nó, dâng tới cửa cho tao chịch, bỏ đây còn sợ bẩn chim!”

Đã đến mức này thì giả bộ văn hoá cũng không có ý nghĩa nữa, Hứa Khiêm thẳng thắn bùng lụa, y vốn là một tên lưu manh, lẫn lộn đến ngày hôm nay nhưng trong xương vẫn không xoá sạch được tính côn đồ, bây giờ bị người ta lột đi áo khoác âu phục, áo sơ mi ướt nhẹp dán ở trên người, tóc ẩm ướt rũ xuống ở trước mặt, khiến tầm nhìn hơi mờ nhạt. Y thối thối lên trên, lắc lắc đầu: “Vì sao thế? Hôm nay mà trời tao ở đây, là muốn đánh tao một trận báo thù, hay là dọa nạt vợ vết tài sản hả?”

An Thần bị nói đến sắc mặt trắng bệch, cắn răng nghiêng lợi nhìn y chăm chăm, Bành Nghị thấy thế, đưa tay ra đẩy gã một cái: “Tức giận rồi sao? Tức giận thì đánh cho tao! Nhắm mặt đánh!” Ba chữ cuối cùng gần như là rống ra ngoài.

Hứa Khiêm đuổi thẳng cái chân bị buộc lại, lười biếng dựa vào ghế, chờ An Thần nhích tới gần mới mở

miệng: “Người dám cho bố đây một cái tát, khi ra ngoài bố đây sẽ chặt một đầu ngón tay của mày.”

m thanh của y không lớn, nhưng cũng đủ rõ ràng, An Thần theo bản năng co rúm lại một chút, trong lúc vô tình đối mặt với cặp mắt đào hoa kia, không tìm thấy nửa phần phong lưu thường ngày nơi khoé mắt phần chân kia nữa mà chỉ còn sót lại ánh mắt sắc bén như dao, vừa lạnh lùng lại mãnh liệt, mang theo một sức mạnh không nói ra lời được.

Hứa Khiêm nở nụ cười, hai khoé miệng nhếch lên, lộ ra hàm trắng trắng: “Mày đánh đi.”

An Thần hít một hơi, tay nâng lên không trung nhưng chậm chạp không đánh xuống.

Có điều Bành Nghị đang nhìn chăm chăm sau lưng gã, gã không còn cách nào khác, vung tay cho hai má một bạt tai, lực đạo không quá lớn, chỉ là trên tay gã đeo nhẫn, rạch nơi cầm Hứa Khiêm một vết máu.

Tiếng bạt tai lạnh lạnh, bên trong phòng quanh quẩn tiếng thở gấp gấp dồn dập của An Thần, trái lại Hứa Khiêm hơi cúi đầu, không nói lời nào.

Bành Nghị vẫn chưa đủ nghiện, thúc giục: “Tiếp tục!”

An Thần khề cần môi, lại tát thêm mấy cái, đánh đến hai gò má của Hứa Khiêm đều ửng đỏ, đôi môi của y vốn đã trắng bệch, lúc này có vẻ càng tái nhợt, bộ dáng toàn thân ướt đầm lộ ra mấy phần nhếch nhác, đường nhìn của An Thần tia từ cần cổ thẳng tắp của y đi xuống, xuyên thấu qua áo sơ mi có thể nhìn thấy vóc người hoàn mỹ, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Bành Nghị thấy gần đủ rồi liền thò tay vỗ vỗ gã: “Đi đi, đem thuốc tới.”

Nghe được chữ “thuốc” này, Hứa Khiêm vốn không có phản ứng gì hơi nhúu mày một chút.

Tiếp theo y nghe Bành Nghị nói: “Đây chính là thuốc kích thích mạnh nhất, tao sai người mua từ chợ đen về, nữ thần băng thanh ngọc khiết trong truyền thuyết sau khi trúng phải nó cũng sẽ biến thành dâm phụ... Nếu Hứa tổng đã thích bị người ta chịch đến vậy, thì ngày hôm nay sẽ khiến mày no đủ thoải mái.” Xong rồi vỗ tay một cái, ba tên bộ dáng như du côn từ ngoài phòng đi vào, bước chân chệch choạng, y không khỏi hơi thở phào nhẹ nhõm.

Y đã chuẩn bị tinh thần là thuốc phiện... không ngờ chỉ là thuốc kích thích mà thôi, vẫn tốt hơn một chút xú so với dục tính.

Một người trong đám đó cười hì hì đi tới, véo một cái nơi ngực Hứa Khiêm: “Bành, Bành tổng, anh đừng có nói, thật đúng là một vật hảo hạng... Ồ, nhìn cái eo này, chân này... Quá mẹ nó hứng thú rồi!”

“Cút!”

“Ui, còn rất cay...” Tên du côn kia xoay người lại: “Trước đó không phải nói đã chuẩn bị thuốc rồi sao? Thuốc đâu?”

“Tôi đã cho người đi lấy rồi.” Bành Nghị theo bản năng lùi về sau hai bước, ánh mắt dâm tà của đối phương nhìn gã như đang trực tiếp phạm tội đến buồn ói: “Hứa tổng có thích phần lễ vật này của tôi không?”

Hứa Khiêm híp mắt lại, kiêu căng hất hàm lên: “Tao còn tưởng chính mày thượng chứ, đáng tiếc... không thể tự mình bẻ gãy chim của mày.” Ánh mắt của y chậm rãi quét về phía những người khác đang có mặt: “Muốn thượng thì cứ tới, bố đây sẽ ghi nhớ khuôn mặt chúng mày, chờ ra ngoài, một cây đồ chơi của chúng mày cũng đừng hòng giữ lại được.”

Bành Nghị cứng cổ: “Mày nghĩ rằng tao sẽ buông tha mày như thế sao? Tao đã sớm chuẩn bị camera, chờ qua đêm nay, tao sẽ tung ra cho mọi người xem... để mọi người thấy Hứa tổng dâm đang thế nào, lần lượt bị chịch thế nào! Đến lúc đó, tao xem thử ai còn giúp mày!”

Gã vừa mới dứt lời, cánh cửa lại lần nữa bị mở ra.

An Thần đi lấy thuốc đã trở về.

67. Chương 66

“Bành tổng, tôi, tôi đã trở về.” An Thần nhìn một phòng đầy người, hơi sợ hãi.

“Ừ, đưa thuốc cho tôi.” Bành Nghị tiếp lấy rồi thả thuốc vào rượu, hươ hươ: “Đây chính là rượu mao đài hảo hạng, đặc biệt dùng để tiếp đãi Hứa tổng.” Nói xong, gã kéo mặt Hứa Khiêm, bóp quai hàm đổ vào trong miệng y.

Rượu để năm sáu chục độ vào cổ họng giống như nuốt một con dao nhỏ, Hứa Khiêm không dám giãy giụa, rất sợ bị sặc, hiếm khi thuận theo nuốt vào toàn bộ chất lỏng, khê ho nhẹ hai tiếng, không nhịn được nói: “Có thể cắt chưa? Chẳng lẽ mày còn muốn tận mắt nhìn hiện trường sao?”

Vừa nói như thế một chén rượu đã rót hết sạch, sắc mặt y đỏ lên, đôi môi càng trắng bệch hơn, cả người nhìn qua giống như bị thiêu đốt, ánh mắt lại phát sáng khiếp người.

Bành Nghị nhìn ánh mắt y, không khỏi hơi sợ hãi, sau khi quăng vài câu hung ác, mang theo An Thần đi ra ngoài, lưu lại ba tên du côn phê thuốc và Hứa Khiêm bị hạ thuốc ở trong phòng. Camera đã được bày biện xong xuôi, ống quay tối om nhắm ngay bốn người, với Hứa Khiêm mà nói, giống như họng súng lúc hành hình.

Y run rẩy phun ra một ngụm hơi nóng, thẳng lưng dậy, đôi mắt hơi đỏ lên không hề có một chút sợ hãi,

ngược lại lấy thái độ từ trên cao nhìn xuống mà khinh thường mọi người. Ba tên du côn kia nhìn y một hồi lâu, y nhìn chúng một lúc, lát sau vẫn không có ai tiến lên, về sau có lẽ là phê thuốc, lá gan cũng lớn hơn, vươn tay ra nắm quai hàm đối phương rồi hôn lên...

Một giây kế tiếp, chỉ nghe một tiếng rắc rắc vang lên, gã kêu thảm một tiếng, bị quả đấm của Hứa Khiêm nặng nề bung ra, lực đạo rất mạnh làm cả cằm bị đánh nát, hàm răng rớt ra ra một cái răng, miệng đầy máu, đụng vào tường ngắt đi.

Lúc này Hứa Khiêm mới lấy tay vẫn luôn bị trói ở đằng sau lưng về, trên khuôn mặt ửng hồng toàn là mồ hôi, đôi môi không biết từ lúc nào đã cắn ra máu — tay trái của y bởi vì trước đây bị thương mà tương đối dễ trật khớp, vừa rồi y lợi dụng lúc những người khác không chú ý liền thật sự bẻ ngón cái trật khớp, thoát ra khỏi còng tay.

Đã giải quyết một tên, còn hai tên nữa, mặc dù hai chân Hứa Khiêm bị trói khiến hành động bị giới hạn, nhưng cũng may những người này đều đang phê thuốc, bước chân chệch choạng, hai chân Hứa Khiêm chụm lại gạt ngã một tên, lại bị tên còn lại đè xuống đất, trên bụng đã trúng hai cú, đau đến y không đứng dậy nổi, ánh mắt đỏ tươi đầy máu, tay phải mang theo còng tay vung lên thật cao, hung hăng đập xuống nơi gáy của người nọ.

Đồng hồ trên cổ tay y vẫn còn chưa tháo, bây giờ mặt đồng hồ đập xuống, lực sát thương khá lớn, mới mấy cái đã đập đối phương ra máu, chờ sau khi tên súc sinh này hoàn toàn bất tỉnh, Hứa Khiêm thở hắt ra, eo dùng sức hồi lâu mới ngồi thẳng dậy.

Cách trói của Bành Nghị khá nghiệp dư, chỉ hai ba động tác là Hứa Khiêm đã tháo được sợi dây trên đùi ra, lão đảo chệch choạng đứng dậy, y liếm vết thương bị rách ở trên môi, trong lòng nín một ngọn lửa, lúc này tên vừa mới bị gạt ngã tỉnh dậy, y tiến tới dùng chân đập bộ phận dưới của đối phương, giữa tiếng kêu gào thê thảm hung ác tra hỏi: “Di động đâu? Giao ra đây!”

Người nọ đau đến mặt cũng biến dạng, giọng run rẩy kêu khóc: “Ồ, ở trong túi — a!” Hứa Khiêm lại đập xuống một cú, sắc mặt gã trắng bệch, chớp mắt liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hứa Khiêm lau nước trên mặt, nắm lấy áo khoác của tên du côn này khoác lên người rồi cầm camera trong đồng hồ bện lên nhét vào trong túi, y đi tới cửa, dán tai lên ván cửa nghe ngóng một hồi, xác định không có ai ở mai phục ở phía sau mới tìm một dây kẽm trong ngăn kéo nơi góc, tay run run giữ cửa cạy ra.

Ra khỏi cửa, gió đêm lạnh buốt tạt vào mặt, toàn bộ quần áo của Hứa Khiêm đều ẩm ướt, lúc này lạnh cóng đến run cầm cập, y lại không muốn quần cái áo khoác quá chặt, mùi khói thuốc lá trên đó thật mẹ nó khiến người ta buồn nôn... Nghĩ tới đây, Hứa Khiêm hơi muốn ới, dứt khoát bỏ áo khoác ra.

Nhà kho mà y bị Bành Nghị vứt xuống không biết là ở đâu, bốn phía một mảnh đen kịt, hơn mười thước mới thấy được đèn đường. Hứa Khiêm mở di động ra, phát hiện chỉ còn lại 20% pin, không nhận được lại chửi một tiếng “địch”.

Hôm nay thật là mẹ nó ngày hạn trong năm — y vừa suy nghĩ vừa mượn ánh sáng yếu ớt phát ra từ

màn hình, chà xát đi tới lối đi bộ gần đó. Trước khi ly rượu bỏ thuốc kia thấm xuống, thân thể càng nóng lên, không còn lạnh như trước, y phải rời khỏi cái chỗ quỷ quái này trước khi được hiệu hoàn toàn phát tác... hoặc là ít nhất biết bây giờ y đang mẹ nó ở đâu!

Có lẽ thật sự đã quá muộn, dọc đường Hứa Khiêm đi không gặp chiếc xe nào, được hiệu đã phát tác, cả người y mềm nhũn không có sức lực, cần bản đi vài bước phải vịn vào cột điện ho khù khụ một hồi, hạ thân cứng rắn như một cây sắt làm cho quần tây y ướt đầm dính lên một túp lều nhỏ.

Hứa Khiêm hơi hồi hận đã ném áo khoác đi, ít nhất còn có thể che sơ sơ sự xấu hổ này... Thật sự không còn cách nào khác, y liền hơi khom lưng lại, hai cánh tay vãn để trước ngực, dáng vẻ cực kì chật vật.

Thật vất vả mới tìm được một quán trọ nhỏ cũ nát, rốt cuộc Hứa Khiêm đã không chịu nổi nữa, máu như sôi trào trong huyết quản, y chỉ là chịu đựng không rên rỉ ra mà phải dùng hết sức lực toàn thân. Y cơ hồ co quắp ở trước quầy lễ tân, làm cho bà chủ đang buồn ngủ sợ hết hồn run lập cập muốn báo cảnh sát, chợt nghe một tiếng rầm, Hứa Khiêm tay run run cởi đồng hồ đeo tay ra, đập lên bàn: “Cái này, ít nhất hơn mười mấy vạn... đổi, một gian phòng, một đêm...”

Đồng hồ này của y không chỉ là vàng ròng, xung quanh còn đính kim cương, dưới ánh sáng mờ tối cũng chói loà đến loá mắt. Tuy bà chủ không có văn hoá gì, khả năng quan sát điểm này vẫn phải có, lập tức ném ra một chùm chìa khoá: “Hai, lầu hai... phòng thứ nhất ở bên trái...”

Hứa Khiêm nhận lấy chìa khoá, véo mạnh vào đùi, băng dán cá nhân trên trán không biết đã rơi lúc nào, vết thương vẫn chưa lành lộ ra, cộng thêm đôi mắt đỏ ngầu làm cả người càng có vẻ cực kỳ hung tợn: “Nơi này là nơi nào?”

Bà chủ run lấy bấy báo ra một dãy địa chỉ, Hứa Khiêm gật đầu, vịn tường đi lên lầu.

Thất vất vả mới vào phòng, y lão đảo nghiêng ngã vọt vào phòng tắm, lần mò mở nước lên.

Nước lạnh từ vòi chảy xuống, ở đây đang vào mùa thu đông trời lạnh, Hứa Khiêm rùng mình, cảm thấy nhiệt số trên người đã thoáng giảm đi đôi chút. Tay y run run móc di động trong túi ra, run rẩy dè xuống một dãy số...

Ánh sáng nhạt từ màn hình rọi sáng khuôn mặt vì sắc dục mà hơi vẩn vơ của y, giữa tiếng nước chảy xối xả, Hứa Khiêm cuộn tròn người lại giống như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên y cảm thấy bất lực, cũng là lần đầu y cầu khẩn, cầu khẩn Nghiêm Mặc sẽ nhận cuộc điện thoại này... sẽ, vào thời điểm này, đến bên cạnh y.

“Tích... tích...”

Tiếng chuông vũng vàng vang lên không khỏi làm cho trái tim trong lồng ngực của y cũng đập cực nhanh.

Thời gian bị kéo dài vô hạn, mỗi một giây đều có vẻ hết sức gian nan, Hứa Khiêm thở hổn hển, ánh mắt từ từ tan rã, nước theo khoé mắt trượt xuống, y không nhìn thấy rõ màn hình, không thấy rõ dãy số chẳng biết từ lúc nào đã quen thuộc đến ghi nhớ vào tim, cũng không nhìn thấy người kia...

Khi y gần như tuyệt vọng, đường giây điện thoại rốt cuộc được kết nối.

“Alo, chào ngài, xin hỏi ngài là ai?”

Cách tiếng nước chảy, thanh âm quen thuộc của Nghiêm Mạc yên lặng truyền vào tận đáy lòng y, Hứa Khiêm nhắm mắt lại.

Một dòng nóng hổi từ khoé mắt trượt xuống, hoà tan vào nước lạnh như băng, thoáng chốc đã biến mất.

68. Chương 67

Hơn nửa đêm trên đường không có xe, Nghiêm Mạc điên cuồng đạp chân ga suốt dọc đường, liên tiếp vượt ba cái đèn đỏ, nhưng hắn vẫn còn sợ không đủ nhanh, hận không thể đạp thùng chân ga.

Lúc hơn 10h tối hôm nay, hắn nhận được cuộc điện thoại từ đội xây dựng, nói là nhà ở bên kia xảy ra vài vấn đề, muốn hắn nhanh chóng đi qua một chuyến. Kết quả chuyến này đi gần mấy tiếng, chờ đến khi nhận được điện thoại của người nọ, hắn thậm chí vừa mới về đến nhà, giày cũng chưa kịp cởi mà lại quay người xông ra ngoài.

Trong điện thoại, thanh âm của Hứa Khiêm cực kì suy yếu, mỗi lần thở lộ ra tiếng thở dốc khó nhận được nữa, hắn nghe được mà xoắn cả lòng.

Không rảnh suy nghĩ nguyên nhân hậu quả, Nghiêm Mạc nắm chìa khoá xe, không tìm được nhà trọ mà đối phương nói trên định vị trên di động nên đành phải đến gần đó trước, rồi từ từ tìm.

Từ trung tâm thành phố đến ngoại ô, hắn lái xe mau hơn nữa cũng phải hơn một tiếng, nhưng sau mười mấy phút Hứa Khiêm ở đầu kia đã hoàn toàn không có một tiếng động, bất luận hắn gọi lại thế nào đều tắt máy. Nghiêm Mạc nóng ruột đến mắt đều đỏ cả lên, tay cầm vô-lăng cũng hơi run rẩy, hắn rất sợ Hứa Khiêm đã xảy ra chuyện gì – sợ mình tới trễ một bước sẽ đánh mất một thứ gì rất trọng yếu.

Nghiêm Mạc càng nghĩ càng sợ hãi, đây là lần đầu tiên mà hắn mất bình tĩnh trong mấy năm gần đây, thậm chí... thậm chí hơn xa lúc Văn Bản kết hôn.

Hắn không biết làm sao lại như vậy, cũng không có thời gian nghiên cứu kĩ, đành phải gởi gắm tất cả vào trên bánh xe chạy như băng này, trong lòng cầu khẩn mau hơn nữa, mau hơn nữa...

Uy lực từ thuốc kia của Bành Nghị thật không phải dạng vừa, lúc đầu nước lạnh còn có tác dụng, về sau giống như mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang thiêu đốt, một vài tác động bên ngoài căn bản không thể tiêu diệt được lửa dục vọng trong cơ thể y, Hứa Khiêm phát ra tiếng kêu trầm thấp gần như rên rỉ, thả người mạnh vào trong bồn tắm bên cạnh, còng tay chưa tháo ra được treo ở trên cổ tay trắng nõn, di chuyển theo phát ra tiếng âm ỉ.

Tay Hứa Khiêm run run cởi quần ra, quần tây ướt nhẹp dán ở trên người, hơi nặng, khoá giống như mở không ra làm y vất vả kéo kéo một hồi lâu, cuối cùng mới thả được tính khí đã nín thật lâu ra ngoài, ngâm mình ở trong nước lạnh cứng đến phát đau.

Y vô lực cầm lấy căn kia của mình, chà chà lên xuống, bọc lấy quy đầu ẩm ướt mềm mại trong lòng bàn tay xoa nắn, ngón cái gầy gầy cái lỗ nhỏ ở chóp đỉnh, từng đợt sóng sánh khoái như thủy triều đánh tới, nhưng dưới tác dụng vô cùng khuếch đại của thuốc làm cho cơ thể như một hố đen không thể lấp đầy. Hứa Khiêm nhăn mày lại, thống khổ và vui sướng đan xen hiện lên trên gương mặt, quy đầu rỉ ra từng dòng dịch đầy tay, nhưng vẫn còn thiếu gì đó để đạt đến cao trào...

Nếu có gì có thể cắm vào cơ thể thì tốt rồi.

Một khi nảy ra ý nghĩ như vậy liền lan rộng nhanh chóng như vi-rút vậy, tràng đạo trống không thít chặt lại, miệng huyết bắt đầu đóng mở, tràng thịt tươi đỏ co vào mở ra, cảm giác ngứa ngáy trong cơ thể khiến người ta gần như phát điên, Hứa Khiêm dễ dàng cắm vào một ngón tay, cả người thoải mái đến phát run, vui sướng mãnh liệt đánh vào trí não y, trước mắt nhoà đi, giống như muốn ngất đi.

Chẳng biết từ lúc nào nước đã ngừng lại, loại nhà trọ thể này đều hạn chế lượng nước, Hứa Khiêm nửa nằm trong bồn tắm, nước lạnh theo động tác của y hơi tràn ra, văng xuống trên đất phát ra tiếng ào ào.

Nghiêm Mạc ở dưới lầu lẳng nhẳng hồi lâu mới lấy được chìa khoá nơi bà chủ, vội vội vàng vàng mở cửa, nhưng bên trong là một mảng đen kịt, chỉ có tiếng động truyền đến từ phòng tắm, hắn không buồn suy nghĩ tiến tới tiện tay mở đèn lên...

Dưới ánh đèn huỳnh quang màu vàng ấm áp, hắn thấy được một màn như vậy –

Toàn bộ quần áo của Hứa Khiêm đều ướt đẫm, áo sơ mi màu trắng dán lên thắt lưng gầy gò, lộ ra hai đầu núm vú màu nhạt. Y để chân trần vắt lên thành bồn tắm, chẳng biết từ lúc nào đã đập rớt tất, bởi vì quần tây thấm nước quá nặng nề nên chỉ cởi nó cùng quần lót đến ngang chân, hai chân mở rộng ra, sau quần là một màn cảnh xuân. Dương vật phồng cứng dựng thẳng lên cao, ngón tay cắm vào hậu huyết đang đầm vào rút ra với tần số điên cuồng, lực đạo mạnh mẽ khiến đáy chậu cũng đỏ lên, nhưng hình như vẫn không đủ nên nhăn mày lại, sắc mặt ửng hồng như rì máu, đôi môi cắn chặt lại, mắt nhắm lại vì không thể thích ứng với ánh sáng choang, trên lông mi run rẩy đầy bọt nước, hầu kết chuyển động, gợi cảm nhưng lại cực kì... khiến người ta thương yêu.

Trong nháy mắt này, Nghiêm Mạc thậm chí nghĩ rằng nếu như một màn như vậy bị bất kì kẻ nào thấy được thì... hắn sẽ phát điên.

Mà bây giờ, hấn cũng đã điên rồi – Nghiêm Mạc bước nhanh về phía trước, vót thân thể ấm áp như nhũn ra của đối phương từ trong nước lên, hai ba bước ôm đến giường, cởi quần áo vướng víu ra, dùng khăn trải giường sạch sẽ phủ lên... Ánh mắt Hứa Khiêm rã rời, trống không, chỉ còn lại dục vọng, xiềng tay rung lên, y bám vào cần cổ Nghiêm Mạc, giống như điên kéo hấn xuống, run rẩy dán lên cánh môi nóng lên, mang theo hơi nước lạnh lẽo, khoé môi cũng khẽ cong lên như đang cười.

Từ trong miệng y Nghiêm Mạc nếm được mùi máu tanh nồng nặc... và mùi rượu, hai mùi trộn lẫn vào nhau, nồng nặc như thuốc kích thích không thể nào kiềm chế được, trong nháy mắt hấn suýt cứng lại, tính khí ở phía dưới phồng cộm lên, đặt trên bắp đùi trần trụi của Hứa Khiêm khẽ cọ xát.

Toàn thân Hứa Khiêm giống như bị lửa đốt, da dẻ nóng đến dọa người, nhưng mềm nhũn như bông, ôm giống như không có xương. Nghiêm Mạc biết đây là ảnh hưởng của thuốc – nhưng hấn nghĩ người nam nhân có nội tâm cứng rắn hơn bất kì ai khác mà lúc này lại rơi vào tình cảnh này khiến khi hấn nhìn cặp mắt hoa đào vì vui sướng mà ngập hơi nước kia thì trong lòng đau như kim đâm.

Hấn dùng giọng nói run rẩy gần như nghẹn ngào gọi khẽ một tiếng “Hứa ca”, ôm ngang eo người này siết chặt lấy tay y, hấn không thể làm người này hoà tan vào trong thân thể.

Hứa Khiêm trừng mắt nhìn, con ngươi rời rã co rút lại, đôi môi vô lực khẽ nhếch lên, phun ra hai chữ nhỏ đến gần như không thể nghe thấy.

“Làm... tôi...” Hô hấp của y cứng lại, tim đập lên xuống kịch liệt, nước bọt theo khoé miệng chảy xuống, nhưng cũng có mấy phần si dại: “Nghiêm Mạc... làm chết tôi...”

Nói đến cuối cùng còn mang theo tiếng nghẹn ngào.

Y vịn vào thân thể hấn, hạ thể căng đau đến nổ tung chà chà lên khăn trải giường, hậu huyết bị ngón tay cắm vào đến mềm nhũn trống rỗng khép mở, dâm thuỷ theo từng đợt tràn đạo co rút mà chảy ra khiến khăn trải giường cũng ướt nhẹp – loại cảm giác này khiến Hứa Khiêm hoảng sợ, y sợ mình sẽ thật sự biến thành một đám phụ không biết liêm sỉ, nhưng sự tồn tại của Nghiêm Mạc lại khiến y thấy an tâm.

Là hấn... cho dù đường nhìn đã mờ ảo, cho dù thần trí bị ngọn lửa dục vọng thiêu rụi, y vẫn nhận ra.

Bởi vì đó là người y thích... y yêu.

“Nghiêm Mạc...” Giọng Hứa Khiêm khàn khàn hết hơi, nhưng có thêm mấy phần tỉnh táo. Con người y đồ ngẫu, tứ chi vô lực căng thẳng lên, kéo nhấn khăn trải giường dưới thân.

“Tôi muốn cậu... cắm vào... Nghiêm mạc...”

“Chịch tôi...”

Nghiêm Mạc ôm lấy eo y, hơi lạnh từ ngón tay chạy dọc xuống theo xương cột sống, cọ xát da dẻ nóng hập như bốc lửa.

Hắn hôn xuống khoé mắt ửng hồng của Hứa Khiêm, ngón tay chìm vào cơ thể ấm áp...

69. Chương 68

“Hứa ca...” Hắn gọi tên y, đồng thời ngậm lấy môi y. Nghiêm Mạc hôn cánh môi của Hứa Khiêm, mút lên vết thương bị chính y cắn rách, hắn không có kỹ năng hôn cao thâm gì, chỉ có thể giống như một con chó nhỏ cọ dọc theo, làm cho bầu không khí dâm mỹ này tăng thêm mấy phần ấm áp. Hứa Khiêm thoáng nở nụ cười, rất khẽ, nhưng cũng rất an tâm, y thoải mái nheo mắt lại, hậu huyệt mềm mại dễ dàng đón nhận ngón tay mang theo chút lạnh lẽo, hai chân theo bản năng kẹp chặt lại, thúc giục hắn mau tiến vào.

Phía sau của Hứa Khiêm rất ẩm ướt, cực kỳ nhạy cảm, Nghiêm Mạc khẽ cắn xuống liền ra nước, tròng thịt nóng hổi phun ra nuốt vào đốt ngón tay, vành miệng hơi lật ra ngoài, tạo thành một động thịt đỏ tươi đối khát. Hắn vừa khuấy động phần mềm bên trong, lòng bàn tay dán vào eo Hứa Khiêm ma sát đầy sắc tình, vẻ mặt người kia đầy mê loạn, ngón chân vì ngâm nước lâu mà trong suốt hơi co lại, hầu kết lên xuống, phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn trầm thấp, rõ ràng là giọng nói thuần nam tính, nhưng mang theo vài phần mềm nhũn, cực kì mê người.

Nghiêm Mạc đè y ở trên giường, hai chân tách ra treo bên hông, ba ngón tay cùng nhau ra vào trong người, lại cầm lấy tính khí của Hứa Khiêm ma sát lên xuống. Hắn hôn lên cái trán ướt đầm của người nọ, đầu lưỡi khẽ liếm khoé mắt, nhỏ giọng vỗ về: “Hứa ca... anh bắn một lần trước đi... nếu không thì chờ tí nữa sẽ chịu không nổi mất.”

Không biết Bành Nghị cho thuốc gì, thời gian phát tác chậm hơn nhưng sức ngấm về sau càng kinh người, Hứa Khiêm mở to con mắt đầy hơi nước mông lung, nhìn miệng của người kia hé ra đóng lại, nhưng rốt cuộc vẫn không nghe rõ hắn đang nói gì. Hậu huyệt bị ngón tay kích thích liền co giật giống như rút lại, sáng khoái công kích trước sau như sóng gằm, cọ rửa mỗi một tế bào đối khát của y, cả người giống như vớt ra từ trong hồ rượu, toàn thân hiện lên màu đỏ gay không bình thường, bụng dưới co rút lại, tính khí nơi bàn tay theo nhịp điệu vỗ về mà phun ra dâm thủy, trong nháy mắt ướt cả tay.

Lúc được đâm đến điểm G, Hứa Khiêm bắn ra theo bản năng, lại bị cơ thể Nghiêm Mạc ra sức đè xuống giường lại, đây là gian phòng một người ở, giường vốn không lớn, hơn nữa nhà trọ nhỏ không gian cũng nhỏ, ra ra vào vào vài lần đều có thể nghe được tiếng giường kêu kéo kẹt. Nghiêm Mạc trấn an hôn lên thân thể y, để lại vô số vết hôn trên da, đồng thời ngón tay không ngừng an ủi, Hứa Khiêm được hắn cầm đến cả người xụi lơ, cánh tay treo trên cổ hắn siết chặt lại, còng tay cứng chắc bằng thép đặt lên bả vai đối phương, lưu lại dấu vết màu đỏ.

“Nghiêm Mạc... Nghiêm Mạc...” Y mơ màng nỉ non gọi tên y, mũi chân kéo căng, run rẩy bắn ra.

Nghiêm Mạc do bất ngờ không kịp đề phòng bị bắn đầy người, hắn hôn đôi môi Hứa Khiêm, nuốt lấy trọn câu nói vào bụng, ngón tay đồng thời liên tục cắm vào hậu huyệt khiến dịch không ngừng chảy ra, tinh dịch

tiết ra như sữa tươi, ướt át dính đầy tay.

Hứa Khiêm run lên, rất nhanh liền cứng lại lần nữa, nhưng mà lúc này trong mắt y đã tỉnh táo hơn vài phần, y quần lấy eo Nghiêm Mạc, đưa ngón tay nhét vào miệng hắn, tùy tiện khuấy động.

“Vào đi... Tôi muốn cậu.”

Ánh mắt của Nghiêm Mạc tối sầm lại, hắn nâng eo Hứa Khiêm lên, cầm côn thịt nóng hổi đặt ở lối vào, “phốc xuy” một tiếng, cắm vào tận gốc.

Kích thước của hắn tương đối to, cũng không thể so sánh với ngón tay, Hứa Khiêm đang ở cao trào nên phía sau rất mẫn cảm, được cắm vào liền rên rỉ thành tiếng, toàn thân co quắp giống như phát run, côn thịt nảy lên một cái, lại bắn tinh ra một lần nữa.

Nghiêm Mạc cắn ngón tay y, đầu lưỡi tùy ý quét qua lại, khoang miệng ẩm áp bao lấy, mút mút, răng nanh khê cọ lòng bàn tay, mang tới một dòng điện khoái cảm đến tê dại. Hắn ôm lấy bắp đùi run rẩy không ngừng của Hứa Khiêm, thắt lưng thúc một cái làm côn thịt thô to cắm vào cả căn, đánh vào đáy chậu phát ra tiếng ba ba vang vọng, dâm thủy tràn ra theo từng đợt giao hợp, chỗ bắp đùi phiem hồng ướt đầm óng ánh lấp lánh, khiến khăn trải giường dưới thân đều bị ướt nhẹp, khê quần một tí liền có thể vắt ra nước.

Hứa Khiêm nâng thắt lưng cao lên, tính khí cứng rắn kẹp ở giữa hai người, theo từng lần luật động dần lên bụng Nghiêm Mạc, chà ra một mảng tinh dịch dâm mỹ. Y không ngừng rên rỉ, bị thuốc kích tình ảnh hưởng càng làm cho giọng thêm mềm nhũn mang theo tiếng nghẹn ngào, sống lưng khoan khoan cọ lên tấm chăn, đầu vú trên bộ ngực phập phồng gồ lên, cũng sưng lên một vòng so với bình thường.

Nghiêm Mạc phun ngón tay ướt nhẹp ra, cúi người cắn lấy cơ ngực gầy gò của y, đầu lưỡi đảo vòng quanh dẫu rằng, dần liếm lan ra, tiếng nước đầy sắc tình, liếm đến khi Hứa Khiêm thấy thoải mái, vòng eo thẳng dậy mạnh mẽ khuấy động côn thịt ở trong người, quy đầu to lớn nghiền qua từng nơi lồi lõm của nội bích, hoá giải được kha khá ngứa ngáy khó nhịn, nhưng không ngừng được mà muốn càng nhiều hơn.

Nghiêm Mạc ngậm lấy đầu vú nhô ra của y, mút chụt chụt, lưỡi lướt qua chóp đỉnh nhạy cảm, lại dùng răng nanh cắn lấy nhẹ nhàng lôi kéo, Hứa Khiêm a a vài tiếng, cánh tay đơng đưa vô lực, muốn bắt lấy gì đó, khiến còng tay lạch cạch theo, bị Nghiêm Mạc bắt lại, thuận tay móc trên trụ giường.

Hắn kéo chân y ra, nâng mông lên cao, phơi bày chỗ hai người giao hợp dưới ánh mắt, tràng thịt ẩm áp quần chặt lấy côn thịt xanh tím, theo từng lần cắm vào rút ra phát ra tiếng nước phốc xuy, mỗi một lần đâm vào đều có thể nhìn thấy bụng dưới người nọ co rúm lại, chỗ đáy chậu thu hẹp lại, vì bị thao mà của động mềm nhũn phiem hồng đầy tràn ánh nước, theo từng đợt làm tình kịch liệt nội bích đỏ tươi hơi lật ra liền bị tính khí đâm thẳng vào, ra ra vào vào mấy lần liền đánh cho dâm thủy trong suốt đến sủi bọt, dính dính ở xung quanh được hắn dùng ngón tay khê quét đi, chà lên đôi má ửng hồng.

Khăn trải giường ở dưới thân bị mồ hôi làm ướt đầm, Hứa Khiêm mệt lả nằm dưới thân người nọ, cánh môi phiem hồng hơi hé ra, nước bọt chảy xuống từ khe môi chưa khép lại, sắc dục lại dâm loạn. Tóc y đều ướt nhẹp, bờ bẹn dính trên mặt, trong cặp mắt hoa đào đầy hơi nước, bớt đi vài phần phô trương, thêm

mấy phần mơ màng, cuối cùng trầm luân vào tình dục vô bờ bến.

Y gần như khóc lên khẩn cầu Nghiêm Mạc dùng sức một chút, bảo hắn đâm mạnh vào, cắm xuyên qua... Sự ngứa ngáy và khô nóng càng tăng lên, khoái cảm giống như dòng điện chạy khắp toàn thân, lệ chảy xuống theo khoé mắt, rõ ràng thoải mái đến gần hỏng rồi, nhưng theo bản năng vẫn kêu còn muốn.

Hứa Khiêm đã điên rồi, y giống như hoàn toàn mất hết lý trí, hoá thành một con thú cái động dục, giọng nói khàn khàn run rẩy phun ra toàn lời thô tục lung tung, những thứ mà y chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ mở miệng ra nói... những từ ngữ dâm loạn dâm loạn khó nghe, kích thích Nghiêm Mạc véo chân y, sức lực mạnh mẽ lưu lại một dấu tay nơi bắp đùi. Hắn cũng đã sớm điên rồi, lại còn bị tên ham ăn này ép đến ra máu toàn thân, cố gắng động thất lưng giống như máy đóng cọc, không chút lưu tình đánh vào chỗ ngứa ngáy nhất, chỗ lằng lờ nhất kia, làm y rên rỉ không ngừng, ý thức rời rạc... làm đến y khóc lên!

Hứa Khiêm khóc thật, y chưa từng chậ vật như vậy ở trên giường, y nằm dưới thân một cậu trai trẻ nhỏ hơn mình mấy tuổi, đối phương còn là tình địch nhiều năm của y... Vừa nghĩ đến điểm này, y xấu hổ đến bắp đùi cũng căng thẳng, ngón chân cuộn lại, khuấy động ra giường lộn xộn ở dưới thân, giống như một con mèo mẹ động dục.

Y chỉ có thể không ngừng gọi tên đối phương, càng về sau lỗ mũi càng cay cay, y không biết mình làm sao vậy, sự mạnh mẽ của tình yêu kích thích tâm trạng của y, y có chút mất khống chế...

“Nghiêm Mạc... Nghiêm Mạc...” Trong thanh âm của Hứa Khiêm đầy tiếng nước nỡ, ánh mắt rã rời trống rỗng, nhưng đặc biệt sáng ngời, trong như gương chiếu ra cái bóng của người đang ở trên thân.

“Nghiêm Mạc... tôi thích cậu...”

70. Chương 69

Nghiêm Mạc ngây ngẩn cả người.

Lời tỏ tình bất thành linh khiến hắn không ứng phó kịp, hắn không hề lường trước được nên dừng động tác lại, kinh ngạc nhìn người dưới thân. Hứa Khiêm đang khóc, là kiểu khóc vì bị tình triêu ép đến ngõ cụt mà hỏng mắt, bắn bao nhiêu lần rồi nhưng tính khí vẫn nửa cứng rắn rữ ở giữa hai chân, xoa nắn đến quy đầu bị rách da hiện lên màu hồng làm bộ đáng thương, tình dịch vẫn chảy ra từ chóp đỉnh của lỗ nhỏ đã loãng đến gần như trong suốt.

Hứa Khiêm mệt rã rời, cánh tay vô lực khoát trên người hắn, giống như muốn ôm người kia vậy, trong miệng lại lầm bầm một câu.

Tôi thích cậu.

Đáy lòng Nghiêm Mạc dâng lên một niềm vui kỳ lạ, hắn vươn tay ra che đi cặp mắt mờ mịt kia, rồi cúi người xuống, ngậm vào đôi môi hơi đóng mở nọ.

Một tay kia theo bụng dưới trượt xuống, đầu ngón tay xẹt qua bắp thịt co rút, chạm vào vị trí hai người giao hợp.

Hắn lần tới cửa động bị thao đến sưng lên, mỗi lần đụng vào đều khiến Hứa Khiêm không tự chủ được mà run rẩy, tràn đạo theo bản năng co chặt, tầng tầng lớp lớp mị thịt mát lạnh tính khí của hắn, rất thoải mái, thoải mái đến suýt làm người ta chết chìm trong khoái cảm.

Nghiêm Mạc khẽ hít vào một hơi, hắn nghe được tiếng tim đập điên cuồng của mình, như trống đánh vang vọng bên tai, hắn cảm thấy mình rất hưng phấn, bản năng ham muốn chinh phục của người đàn ông tạo cho hắn một cảm giác thỏa mãn cực lớn, nhưng về mặt khác hắn lại có chút sợ hãi, bởi vì từ trước đến nay hắn luôn có một ranh giới cuối cùng... Nhưng lúc này, những thứ này đều không quan trọng, Hứa Khiêm bị hắn thao đến khóc đỏ cả mặt thật là một mỹ vị, mỹ vị đã để ngay trước miệng hắn, phải ăn sạch người này vào bụng.

Vì vậy hắn càng thêm hưng hưng hăng cùng dùng sức hôn y, hàm răng cắn xé thịt môi mềm mại, làm cho vết thương chảy máu, Nghiêm Mạc liếm tí vết máu chảy ra kia, miệng toàn vị ngọt.

Lúc hôn xong, Hứa Khiêm đã gần không thở được, thiếu dưỡng khí cộng thêm khoái cảm hành hạ y đến gần hôn mê, chỉ biết tuân theo từng lần lượt động của Nghiêm Mạc, còn phát ra tiếng thở hổn hển trầm thấp, đôi môi đỏ bừng run rẩy nhưng không nói ra được một câu trọn vẹn.

Mãi cho đến khi ngón tay của Nghiêm Mạc từ bên lề chỗ hai người giao hợp cứng rắn xâm nhập vào tràng đạo đã bị tính khí lấp đầy hoàn toàn...

“Ô a...”

Thân thể Hứa Khiêm nảy lên dữ dội, giống như con cá sắp chết nằm trên thớt gỗ, y vùng vẫy như điên, không ngừng lắc đầu, trong miệng đứt quãng hô không cần, nhưng bụng dưới lại đạt tới cao trào mà co rúm lại, tính khí lại lần nữa chảy ra dịch.

Lòng đen tối của Nghiêm Mạc hoàn toàn nổi dậy, hắn ôm lấy thân thể mềm nhũn của Hứa Khiêm rồi đặt y ngồi dựa lưng về phía mình, cắn gáy của người nọ, hôn lên xương bả vai, cuối cùng hạ một chuỗi vết hôn trên cột sống.

Cánh mông bị đánh đỏ bừng lên, hai chân Hứa Khiêm mở rộng ra, chân gác trên khuỷu tay của Nghiêm Mạc, ánh mắt mê loạn, cả người ngồi phịch trên người đối phương, nước bọt lẫn mồ hôi theo cần cổ chảy xuống đầu vú rách da sưng to lên, đau nhói tê dại một trận.

Nghiêm Mạc dùng sức đẩy thẳng lưng, ngón tay banh rộng miệng huyết sưng đỏ để mở càng lớn hơn, rên lên một tiếng, mạnh mẽ bắn vào thân thể đối phương.

Hứa Khiêm giống như bị thứ gì làm phỏng vậy, khóc nói muốn đi tiểu, nhưng bị Nghiêm Mạc gắt gao đè lại, dương vật trống rỗng cũng không bắn ra được thứ gì, y kêu thảm thiết một tiếng, toàn thân co quắp giống như bị điện giật, một cổ chất lỏng màu vàng nhạt từ quy đầu tràn ra, đứt quãng vẩy lên giường...

Ấy vậy mà không nhịn được.

Giống như ý thức được điều này, Hứa Khiêm thống khổ nhắm mắt lại, vào giờ khắc này tự tôn coi như hoàn toàn nát bét.

“Đừng nhìn...”

Nghiêm Mạc hôn lỗ tai y một cái, càng thúc thêm vài cái mạnh hơn nữa, lại một đợt chất lỏng phun ra, còn không thể khống chế hơn lúc trước.

Cuối cùng Hứa Khiêm là bị làm đến ngất xỉu.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, bên ngoài đã phủ ánh chiều tà, sau khi Nghiêm Mạc thay y chùi rửa xong liền thay ra giường bừa bộn, Hứa Khiêm nằm trong chăn đệm sạch sẽ mà đầu óc trống rỗng, qua hơn mười mấy phút mới miễn cưỡng hoàn hồn lại.

Y nghĩ tới đủ thứ tối qua, sắc mặt tái xanh, hận không thể tìm cái lỗ để chui vào, hoặc là lòi tên đầu sỏ ra ngoài rồi dạy dỗ cho ra trò một trận.

Nghĩ như vậy thì cả người giống như có thể phun ra lửa giận, Hứa Khiêm cắn răng ngọ nguậy ngồi dậy, thật lâu sau mới nhớ ra không biết đã ném di động của mình ở đâu rồi...

Nghiêm Mạc cũng không ở trong phòng.

Tối hôm qua hắn cũng mệt mỏi gần chết, sau khi dọn dẹp phòng xong liền vội vàng ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy liền nhớ tới những hành vi cầm thú kia của mình, nhưng mà hối hận cũng không kịp rồi nên nhất thời có chút không thể đối mặt với Hứa Khiêm. Hắn thu xếp ổn thoả cho người kia xong liền ra ngoài lái xe đến lân cận mua chút đồ ăn về, trở về vừa vào cửa liền thấy sưng sốt.

Hứa Khiêm tựa vào đầu giường, phía sau kê hai cái gối, trên người mặc áo T-shirt nhàu nát rớt trên sàn, nửa người dưới đắp chăn lên, trên chăn đặt cái gạt tàn thuốc, lúc này đang hút thuốc.

Y không mở cửa sổ, đầy khói mù lượn lờ trong căn phòng nhỏ, Nghiêm Mạc nhíu mày, tiến lên dập điếu thuốc, dùng bịch cháo thay thế cái gạt tàn thuốc gần đầy ắp.

“Ăn chút gì đi.” Hắn nói như vậy nhưng ánh mắt hơi lẩn tránh rồi đứng dậy mở cửa sổ cho thoáng khí.

Hứa Khiêm nhìn thoáng qua bóng lưng hắn, lại cúi đầu xuống mở nắp đậy ở ngoài ra, uống hai ngụm cháo đầy.

Im lặng ăn xong một bữa, hơi thoải mái hơn một chút, nhưng toàn thân vẫn còn đau nhức khó chịu, đặc biệt là eo, hầu như không thể động đậy được. Hứa Khiêm không muốn để Nghiêm Mặc nhìn ra, y lau miệng, khàn khàn mở miệng nói: “Đưa di động của cậu cho tôi mượn đi.”

Cầm điện thoại di động, y không nói hai lời bấm số điện thoại của Giang Thành Vọng.

“Hứa ca... anh anh anh anh bị sao thế? Bị cảm? Sao giọng khàn đến vậy?”

Hứa Khiêm không nhịn được cau mày lại, vẻ mặt âm trầm dọa người. “Bớt nói nhảm, tôi giao cậu một nhiệm vụ... cậu điều tra công ty của Bành Nghị thật kĩ càng cho tôi... đúng rồi, chính là cái đó.”

Giang Thành Vọng nghe ra được tình trạng của y không được tốt lắm, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thận trọng nói: “Đây là ngài muốn...?”

Hứa Khiêm gần như nặn ra từng chữ từ kẽ răng: “Tôi muốn gã sống không bằng chết.”

“Hic...” Hình như Giang Thành Vọng không ngờ tới điều này, nhưng nghiêm túc tra xét một hồi, trong chốc lát chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím từ điện thoại, sau một hồi lâu mới nghe hắn nói: “Tình trạng của công ty này gần đây không tốt lắm, có thể nói là ở bờ vực phá sản, thật ra ngài không cần lo, chỉ cần chờ...”

“Tôi không muốn chờ.” Thanh âm của Hứa Khiêm bỗng nhiên nâng cao lên, tâm trạng y rất kích động, gần như vỡ giọng: “Trong vòng một tháng, tôi muốn công ty gã phá sản, chuyện này sẽ giao cho cậu, tôi mặc kệ cậu dùng phương thức gì, tóm lại tôi muốn nhìn thấy gã... Khụ khụ khụ khụ!!!” Nói xong lời cuối, hắn là không nhịn được mà ho khan.

Giang Thành Vọng sợ hết hồn, vội vàng nói: “Vâng vâng vâng, em sẽ chuẩn bị... Hứa ca, anh nghỉ ngơi trước đi, có tin tức gì em sẽ báo cho anh...”

Nghe được câu này, Hứa Khiêm dường như bình phục hơn một chút, y vỗ vỗ ngực đang nhấp nhô không ngừng, run rẩy nói câu “được”.

Hết chương 69

71. Chương 70

Cúp điện thoại xong Hứa Khiêm nhắm mắt lại tựa vào đầu giường, thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêm Mạc không phải là kẻ ngốc, từ cuộc đối thoại ban nãy cũng nghe được đôi chút, ngón tay hắn bện chặt lại, do dự nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hứa Khiêm, đột nhiên nhớ tới lời tỏ tình tối hôm qua, vẻ mặt ửng đỏ lên.

Tuy ở trên giường không thể tin, nhưng thái độ của Hứa Khiêm lúc đó lại không giống như là giả, từ sau khi tỉnh dậy Nghiêm Mạc vẫn suy nghĩ làm thế nào để... từ chối.

Hắn và Hứa Khiêm bắt đầu từ quan hệ bạn giường người tình ta nguyện, hôm nay Nghiêm Mạc cảm thấy mình vẫn chưa thể hoàn toàn buông xuống Văn Bản, mà với phần tình cảm này của Hứa Khiêm, hắn không có cách nào có thể toàn tâm toàn trí trao ra nên cũng không cần thiết tiếp nhận... Coi như là hắn tự mình đa tình cũng được, nhưng có một số việc nhất định phải giải thích rõ ràng, Nghiêm Mạc nghĩ như vậy, giống như cuối cùng phải hạ quyết tâm. Hắn tăng hắng giọng, mang theo chút tâm trạng buồn bã mở miệng: “Tối hôm qua...”

Hứa Khiêm như đã sớm có dự cảm, nhanh chóng cắt ngang lời hắn: “Hôm qua tôi không đem chìa khoá, về nhà nhấn chuông cửa không ai mở nên phải đi ra... quán bar gần đó, ngồi một lát.”

Nghiêm Mạc đợi cả buổi không nghe thấy đoạn tiếp theo, không nhận được nói tiếp: “Sau đó?”

“... Sau đó gặp một kẻ trước đây không hợp nhau, cuối cùng là như hôm qua cậu đã thấy.” Hứa Khiêm nhớ tới những thứ lộn xộn đã trải qua liền thấy ghê tởm, đơn giản lướt qua. “Nhưng di động và hành lý của tôi không thấy đâu, nơi này quá hẻo lánh, không gọi được xe... Tình huống lúc đó của tôi lại không thể nào nhờ người khác đến chỉ có thể gọi cho cậu.”

Y nói xong lời cuối cùng, nặng nề chặc một tiếng, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Thế nào, đêm qua khá thoải mái chứ?”

Nghiêm Mạc nhìn y, lông mày nhíu lại thật sâu: “Anh có còn nhớ... nhớ chuyện xảy ra tối qua không?”

Hứa Khiêm nhún vai: “Tôi chỉ là bị hạ độc, cũng không phải là tên ngốc.”

“Vậy anh...”

“Nói đi, khá thoải mái chứ, có phải nóng hơn so với bình thường? Mà còn ảm ướt nữa?”

Nghiêm Mạc bị chặn đến á khẩu không trả lời được, thật lâu sau mới nặn ra một chữ từ trong cổ họng: “... Ừ.”

Hứa Khiêm lại nở nụ cười, dáng tươi cười đã trở nên tự nhiên hơn nhiều, y ngáp một cái, kéo chăn đắp lên người. “Cậu về nhà đem hai bộ quần áo đến đây giúp tôi, vừa rồi cậu không có ở đây, tôi đã gọi điện để nhân viên phục vụ chạy đi mua... quê mùa chết được.”

Nghiêm Mạc đành nói “được.”

Theo tiếng đóng cửa vang lên, từ dưới chần Hứa Khiêm nhô đầu ra, y chăm chú liếc nhìn bóng lưng đang rời đi của đối phương, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Từng ký ức nóng bỏng nhất hiện lên, y còn nhớ cổ khô nóng khó nhịn kia, nụ hôn kịch liệt đầy sảng khoái và sắc tình, y còn nhớ lúc mình lên đến cao trào đã không khống chế được, cũng nhớ rõ hết lần này đến lần khác... tỏ tình như thế nào.

Vốn cũng không ôm hy vọng gì với câu trả lời, nhưng nói từ đây phải tách ra, Hứa Khiêm lại không cam lòng — y không muốn thừa nhận mình đã thua, y tự phụ nghĩ rằng nếu trong nháy mắt đó Nghiêm Mạc vẫn chưa mở miệng từ chối trước mặt y thì như vậy vẫn còn cơ hội.

Y không muốn tin rằng Nghiêm Mạc không hề động tâm một chút xíu nào đối với mình, y cắt ngang lời Nghiêm Mạc muốn nói ra, dùng cách thức lưu manh và cường ép mà nói sang chuyện khác, mặt mỉm cười tiễn người đi nhưng mình lại núp trong chần trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Thật sự rất sợ hãi, đời này trừ Văn Bản ra thì Hứa Khiêm chưa từng như thế... Y có thể không so đo rất nhiều chuyện, y thậm chí có thể dung túng cho người nọ đang lúc thao y mà gọi tên người khác, nhưng duy chỉ không chịu nổi Nghiêm Mạc từ chối y — như vậy càng tổn thương lòng tự tôn của y hơn so với việc bị xử nam làm đến tè ra quần, Hứa Khiêm không thể tiếp nhận việc này, cho nên cuối cùng lựa chọn trốn tránh.

Nghĩ tới nghĩ lui, chớp mũi y muốn cay cay, đối với chuyện yêu đương thì bản thân tuyệt đối không thể dùng lợi và hại để tính, cho dù lúc này y có lý trí mà thoát ra buông tay xuống thì sau này cũng chưa chắc sẽ cam lòng.

Đã như vậy, không bằng được ăn cả ngã về không, đem hết toàn bộ của mình... đều bỏ vào hết.

Thắng thì đủ kiểu vui sướng, thua... cũng sẽ không thiệt hại cái gì, chỉ sẽ hơi đau lòng một chút, khổ sở một chút, tóm lại rồi sẽ qua thôi.

Giống như Văn Bản vậy.

...

Hôm sau là cuối tuần, Hứa Khiêm mơ mơ màng màng ngủ thì một mùi thơm từ trong bếp bay tới làm y tỉnh dậy. Y dụi mắt bò dậy đánh răng rửa mặt, Nghiêm Mạc nhô đầu từ trong bếp ra: “Dậy rồi? Uống nước đi, đợi lát nữa ăn cơm.”

Nghiêm Mạc trời sinh đã đẹp mắt, khuôn mặt tuấn tú giống như bức hoạ, lúc này hần mang tạp dề, mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, chân trần giẫm trong đôi dép bông màu trắng, cầm trong tay muống canh

theo thói quen nắm bút vẽ, ngón tay thon dài trắng nõn, ưu nhã lại thoải mái.

Tim của Hứa Khiêm đập rộn thành thạch, y nở nụ cười, tựa phía sau ôm lấy eo của đối phương, đầu chôn ở trên lưng nhẹ nhàng cọ xát: “Nấu gì?”

“Canh thịt dê với củ khoai(1).” Nghiêm Mạc hơi mất tự nhiên nghiêng đầu đi, rũ mắt xuống. “Buông ra, tôi muốn nếm vị.”

Hứa Khiêm ngoan ngoãn làm theo, cũng không vội vã ra ngoài, cột nhả tới gần: “Tôi cũng muốn ăn.”

Nghiêm Mạc nâng muống lên, mùi thơm lừng toả ra, hắn dùng cái thìa lật ít nguyên liệu nấu ăn, nước canh màu trắng sữa sôi sùng sục, vị ngọt của rau thấm vào trong canh, thịt hầm đến mềm lụi, vừa vào miệng đã tan đi.

Nghiêm Mạc múc một ít canh thổi nguội đi rồi đưa tới bên miệng y.

Hứa Khiêm cúi đầu nếm thử một miếng, mùi vị tươi ngon đậm đà, húp cực kì ngon.

Y khen mấy câu, còn muốn nói thêm gì nữa đã bị Nghiêm Mạc đẩy ra khỏi phòng bếp. Một lát sau, người nọ bưng dọn bữa cơm phong phú ra, “Ăn đi.”

Mí mắt Hứa Khiêm giật một cái, có một loại dự cảm xấu.

Nhưng y không trực tiếp biểu hiện ra ngoài, chỉ múc canh cho hai người, vừa thổi hơi nóng bên trên, tỏ vẻ như thờ ơ mở miệng.

“Xế chiều hôm nay chúng ta ra ngoài một chuyến đi.”

Nghiêm Mạc nhíu mày, như có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Kết quả hắn tuyệt đối không ngờ rằng Hứa Khiêm lại dẫn hắn tới một buổi đấu giá.

Khí trời dần dần chuyển lạnh, hai người đều mặc áo gió thật dày, chỉ Hứa Khiêm mang khăn quàng cổ để che dấu vết hôn chói mắt nơi cổ. Thân thể y còn hơi yếu, sắc mặt trắng bệch, tay đông lạnh đến đỏ bầm đút ở trong túi, ít nói hiếm thấy.

Chờ vào hội trường, quy trình cứ diễn ra như bình thường, Hứa Khiêm và Nghiêm Mạc ngồi ở chỗ ngồi hạng nhất, nhìn từng vật đấu giá rực rỡ muôn màu ở trước mặt, lúc đến nửa buổi thì cuối cùng Nghiêm Mạc đã không nhịn nổi nữa, quay đầu muốn hỏi Hứa Khiêm rốt cuộc tính làm gì, lại bị đối phương chìa tay ra ngăn cản.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Hứa Khiêm nhìn hẩn, cặp mắt đào hoa có phần mệt mỏi kia hơi cong lên, ôn nhu đến lạ lùng.

Cùng lúc đó, người chủ trì hưng phấn giới thiệu món đấu giá tiếp theo: “Đây là khối gỗ tử đàn hảo hạng, nặng đến 50kg, chỗ đường kính dài nhất hơn một thước, khuôn hình vuông, ruột đặc...”

Một khối gỗ thô như vậy là đồ tốt, giá bắt đầu đã trên trời, chỉ có mấy ông chủ đất thông thạo cạnh tranh với nhau, giá càng ngày càng tăng vọt, cuối cùng dừng lại ở một vị trí khiến người ta đỏ mắt.

Ông chủ ra giá sau cùng đắc ý ưỡn ngực, yên lặng chờ ba tiếng gõ xuống để bỏ món bảo vật này vào trong túi...

Mà Hứa Khiêm, cũng ra tay đúng vào lúc này.

72. Chương 71

Nghiêm Mạc không nhịn được nhìn y.

Hứa Khiêm hết sức tập trung ra giá. Hai người đấu giá, thay nhau đẩy giá lên gấp đôi. Cuối cùng ông chủ bên kia chịu không nổi trước, sắc mặt xanh lét thu tay.

Hứa Khiêm lấy giá trên trời hốt khúc gỗ kia, sau khi trả tiền mang theo Nghiêm Mạc đi đến hậu trường, nhìn nhân viên công tác đem vật phẩm đấu giá đóng gói, niêm phong trong rương.

“Xin hỏi anh, muốn đưa đến đâu ạ?”

Hứa Khiêm viết địa chỉ, người ký nhận là bậc thầy điêu khắc gỗ nổi tiếng trong thành phố. Nhân viên công tác cắt tờ giấy xong, cẩn thận hỏi y còn gì nữa không.

Hứa Khiêm nghĩ nghĩ, nói: “Cậu nói với ông ấy, hôm qua tôi đã đưa nguyên vật liệu làm khung ảnh lồng kính đến, muốn ông ấy mau chóng hoàn thành.”

Tim giật thót, Nghiêm Mạc đột nhiên nghĩ tới gì đó, vẻ mặt có chút quái dị: “Khung ảnh lồng kính?”

“Trước đó..... Là tôi không tốt, tự tiện vào phòng vẽ tranh của cậu.” Y khẽ ho, không được tự nhiên dời đi tầm mắt: “Thật ra tôi, tôi đã thấy bức tranh đó của cậu rồi, tại một buổi triển lãm..... Tóm lại, bây giờ thấy nó không có khung ảnh, trong lòng tôi cứ bồn khoăn mãi, cho nên..... Cậu đừng giận.”

Đây là lần đầu Hứa Khiêm chủ động nhún nhường, Nghiêm Mạc giật mình nói không ra lời, ngay cả vô số lí do từ chối cũng nghẹn trong cổ họng. Một lúc lâu mới tìm về tiếng nói của mình.

Hầu kết Nghiêm Mạc trượt trượt, nhớ tới giá của khúc gỗ này, có chút đau đầu.

“Tôi không thể nhận cái này.” Hắn hơi hốt hoảng từ chối, lại bị đối phương tóm lấy tay, nắm trong lòng bàn tay vuốt ve.

“Đây là tôi tặng cho cậu, cậu không thể không nhận.” Hứa Khiêm bá đạo nói, lại ngằm căng thẳng hít một hơi: “Nếu cậu ghét, cứ vứt đi là được. Tôi tặng gì đó, chưa bao giờ lấy lại.”

Ngay cả trái tim này, cũng như thế.

Bị y cho một kích như vậy, Nghiêm Mạc càng kháng cự. Hứa Khiêm đọc được sự giãy dụa trong mắt hắn, cười khê, thâm nghĩ: Cưng muốn chơi theo anh, còn kém xa lắm.

Với tính tình cao ngạo của Nghiêm Mạc, chỉ có thể vuốt lông, chủ động dỗ hắn vài câu cũng không mất miếng thịt nào. Huống chi Hứa Khiêm bây giờ đang cố gắng theo đuổi người ta, lại càng không quan tâm đến uất ức hay không. Hôm nay y ở trước mặt hắn mất một khoản tiền lớn như vậy, Nghiêm Mạc kia cho dù là đầu gỗ, cho dù không thể nở hoa, tốt xấu cũng nên có tí phản ứng đi chứ?

Nghiêm Mạc có phản ứng. Đầu tiên hắn nôn nóng xấu hổ, sau dứt khoát mặt lạnh không để ý tới Hứa Khiêm, chính là muốn người nọ lấy đồ về. Hứa Khiêm sao có thể làm thế? Đấu giá đã xong, y cũng chỉ tiền rồi. Người trưởng thành đều biết là không thể lui. Nghiêm Mạc nóng tính là thế, bị ép phải ngoan, nói y *cũ rích.

*Nguyên gốc “lão thổ” để gọi những người ăn diện không hợp mốt, hoặc dùng lối mòn để làm việc.

Da mặt Hứa Khiêm cực dày, không quan tâm chút công kích ấy, vẫn cười như cũ: “Tôi cũ rích đấy, bằng không cậu dạy tôi cách không cũ rích đi?”

Vì thế Nghiêm Mạc lại cạ lời.

Hắn hơi sợ, cái loại này..... Cái loại giống như sợ hãi khi phản bội này. Ký ức về Văn Bân trong hắn chỉ còn lại bức tranh kia, nhiều năm như vậy ngoại trừ một lần triển lãm tranh, hắn không cam lòng cho nó ra ánh sáng dưới ánh mắt của người khác..... Hôm nay lại có người xông thẳng vào, thế nhưng lại dùng cách đốt tiền. Giống như hắn nói trước đó vừa dung tục vừa quê.

Nhưng cũng chính người như vậy, chẳng hiểu sao trong lòng Nghiêm Mạc lại xúc động. Hắn mơ hồ cảm giác có cái gì đó chệch đường ray, loại cảm giác mâu thuẫn mà nguy cơ vận vẹo này, cộng thêm đỉnh điểm là câu tỏ tình kia, khiến Nghiêm Mạc triệt để không thể bình tĩnh.

Hắn cảm thấy ít nhất mình phải làm gì đó, nhưng nhìn vào ánh mắt Hứa Khiêm nhìn hắn đầy dịu dàng, Nghiêm Mạc không đành lòng nói ra lời từ chối.

Như là có cái gì lặng yên nẩy mầm dưới đáy lòng, nếu Nghiêm Mạc muốn bỏ đi chỉ có hai phương pháp — nhỏ tận gốc, hoặc là trực tiếp cắt đứt. Người trước (Văn Bân) hắn sẽ khó chịu, người sau (Hứa Khiêm) người nọ sẽ đau, hắn không muốn làm như vậy, vô tình xúc phạm tới bất luận kẻ nào..... Chỉ là hiện tại, nói gì cũng muộn.

Hắn chỉ có thể mặc cho nó đâm sâu xuống, đâm đến trong lòng hắn.

Hứa Khiêm nhìn ra hắn rồi rầm, cũng không ép, cuộc sống hai người dần dần trở về như trước.

Phòng của y đã được trang trí nội thất xong, cũng trong ngày đó, Hứa Khiêm tự mình mở tiệc ăn mừng, đãi mấy bàn lớn, tất cả đều là đội ngũ trang trí nội thất. Ngày đó y tương đối hưng phấn, ánh mắt khi nói chuyện luôn phát sáng, nhất là khi nói với Nghiêm Mạc. Y nói muốn cảm ơn hắn mấy ngày nay bận rộn cùng vất vả, cảm ơn hắn cho y một cái nhà.

Hứa Khiêm lúc ấy đã có chút say, khi nói xong một chữ cuối cùng, tay cầm ly hơi hơi run lên. Y cười rất vui vẻ, trước mặt mọi người cùng Nghiêm Mạc chạm ly, sau đó ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu cay xè đi qua yết hầu vào bụng, như là nuốt vào một ngụm lửa, trong trời đông giá rét khi ấy, nóng đến tận trong tim.

Hứa Khiêm uống rất nhiều rượu, như là muốn giữ lấy luồng nhiệt độ không dễ gì mới có này, luồng nhiệt độ hơn mười năm rồi không thấy..... Ấm áp. Y cũng sắp ba mươi tuổi rồi, không lâu sau là tới sinh nhật. Giấc mơ năm mươi bảy tuổi của y là vẽ tranh, song kéo dài hai năm thì giấc mơ này cũng vỡ tan. Kể từ khi đó, nguyện vọng của Hứa Khiêm liền trở nên vô cùng đơn giản — y muốn một gia đình.

Mỗi khi tan tầm về nhà không phải đến đâu cũng quanh què trống rỗng, mỗi khi ốm đau không phải lại lẻ loi một mình. Ở nhà có một người cùng y vượt qua nửa đời sau.

Y dạo chơi khắp nơi, y phong lưu phóng khoáng, xét cho cùng chẳng qua là vì lấp đầy nỗi trống vắng trong lòng. Giờ đây lỗ hổng này đã được lấp đầy, dùng nhiệt độ của thức ăn ngon, dùng những lúc vô tình quan tâm, dùng những lời ân ái mập mờ lại ngọt ngào. Mấy thứ này rất nhiều người đều có thể cho y, nhưng Hứa Khiêm cố tình lại coi trọng — một người từng là tình địch của y, từng nhắc tới là nghiêng răng nghiêng lợi. Đối lại là trước kia, y có nằm mơ cũng không ngờ rằng mình sẽ yêu Nghiêm Mạc. Nhưng nghiệt duyên là thế, trái tim không thuộc về y nữa.

Trên người Nghiêm Mạc có quá nhiều thứ hấp dẫn y..... Hắn có được điều mình khát vọng nhất, đại biểu cho niềm tiếc nuối nhất trong đời của Hứa Khiêm, cũng là giấc mơ khó quên nhất. Y yêu từ cái nhìn đầu tiên với hội họa, cũng vì một bức tranh mà yêu phải Văn Bân. Y khâm phục tài học của Nghiêm Mạc, cũng từng khát vọng trở thành người giống như Nghiêm Mạc.

Y thậm chí ghen tị — bởi vì Nghiêm Mạc không có sự nhiệt tình với vẽ tranh. Hắn có thể dễ dàng buông bỏ ước mơ của mình. Thế nhưng mỗi người có sự lựa chọn khác nhau, Hứa Khiêm không có quyền chỉ trích gì cả. Y chỉ tiếc nuối, trong tiếc nuối mang theo âm mộ — chẳng sợ lòng tự tôn cao của y không cho phép mình biểu hiện ra trước mặt bất kỳ ai. Nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có chính mình mới biết thật giả trong đó.

Ông trời rất công bằng, ông lấy đi giấc mơ của Hứa Khiêm, lại đổi lấy sự giàu có ngày hôm nay.

Quan trọng nhất là, ông để cho mình gặp được Nghiêm Mạc.

73. Chương 72

Đêm đó Hứa Khiêm say quá trời quá đất, Nghiêm Mạc gọi xe đưa hai người về nhà, tiếp theo dìu y vào nhà.

Mẽ Tô nghe thấy tiếng động, phe phẩy đuôi ngồi ở trước cửa, đôi mắt to màu lam chăm chú nhìn bọn họ. Mấy tháng vừa qua, nó đã hết thời kỳ xí hổ, bộ lông xinh đẹp bao phủ toàn thân. Lúc nằm ngang trông rất giống một tấm thảm lông xinh đẹp.

Nghiêm Mạc đẩy nó sang một bên, đỡ Hứa Khiêm say đến chúi ngã choáng bất tỉnh dựa vào ghế sofa. Hắn cúi người cởi tất và áo khoác ngoài vừa dày vừa nặng giúp y. Đối phương dường như đang ngủ, hai mắt khẽ nhắm, mặc cho Nghiêm Mạc làm gì đi chăng nữa cũng không phản ứng. Thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rĩ ngắn ngủn, mơ hồ.

Sắc mặt Hứa Khiêm rất đỏ nhưng tay chân lại lạnh lẽo. Nghiêm Mạc nắm tay hắn chà xát, phát hiện tay trái và tay phải Hứa Khiêm khác nhau. Đốt ngón tay trái rõ ràng không bình thường, thậm chí còn hơi..... vụn vụn.

Hắn nhất thời không thả tay ra, không tự chủ vuốt ve các đốt ngón tay, ngẩn người.

Ngón tay Hứa Khiêm cuộn lại, đầu ngón tay vuốt vuốt lòng bàn tay hắn, lại còn gãi nhẹ vào tay hắn.

Người kia như bị điện giật giật mình, ánh mắt hoảng loạn, trái tim đập thành thịch, cảm xúc đều tụ lại ở ngực, như là có cái gì sắp phá đất chui lên —

Hứa Khiêm mơ mơ màng màng trở người, không cẩn thận lăn xuống dưới sofa.

Nghiêm Mạc hoảng sợ, vội vã tiến lên ôm y, mang vào trong phòng tắm.

Mở nước ấm vào trong bồn tắm lớn, Nghiêm Mạc đặt Hứa Khiêm ngồi ở trên bồn cầu, còn mình thì nửa

quỳ trước người y, cởi từng cái cúc áo một. Rượu làm cho làn da hơi ngăm đỏ lên, sờ lên ấm áp, khiến hắn nhớ tới cái đêm không lâu trước đây, nhớ đến dáng vẻ mắt Hứa Khiêm đỏ bừng vì bị trúng thuốc.....

Nghiêm Mạc hít sâu một hơi, quăng mấy suy nghĩ bậy bạ ra khỏi đầu, tập trung giúp y lau người.

Mãi cho đến khi đưa Hứa Khiêm đã sạch sẽ thả xuống giường, hắn mới giật mình lấy lại tinh thần. Phát hiện mình vậy mà có thể làm tất cả mọi chuyện tự nhiên đến thế, thậm chí không cảm thấy sai trái gì cả.

Tóc Hứa Khiêm còn hơi ướt dán vào trên trán có vẻ như càng làm cho làn da trắng hơn. Sắc mặt ửng hồng của y vùi vào trong lớp chăn mềm mại, lông mi khẽ run, hơi thở đều đều, rơi vào giấc ngủ say.

Nghiêm Mạc nhớ tới tối hôm nay tại trên bàn rượu, người này cách một cái bàn kính rượu với hắn. Đôi mắt hoa đào xinh đẹp cười đến híp lại, khóe miệng nhướn lên, cảm hơi hơi nâng lên, thần thái kiêu ngạo – song ánh mắt nhìn hắn lại mang theo sự dịu dàng rất khác.

Sự dịu dàng ấy tựa như một cái gai, khiến Nghiêm Mạc không thoải mái. Hắn vội nuốt rượu trong ly, một lần nữa ngồi trở lại xuống ghế, không dám ngẩng đầu nhìn đối phương nữa.

Nghiêm Mạc ngồi ở trên mép giường, dựa vào ánh sáng mờ lung nhìn Hứa Khiêm đang ngủ say đến mất hồn.

Đôi mắt sáng rực kia đã khép lại, không còn nhìn chăm chăm khiến hắn cảm thấy nặng nề nữa. Đáy lòng Nghiêm Mạc thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút hoang mang.

Hắn vươn tay khẽ chạm vào tóc người nọ. Mái tóc ẩm ướt rất mềm, sờ lên giống như lụa vậy, không phù hợp với bề ngoài cao ngạo của y tí nào.

Ngủ say như vậy, không hề đề phòng..... Thậm chí là có chút yếu ớt, hoàn toàn khác xa hình tượng Hứa Khiêm trong suy nghĩ của Nghiêm Mạc.....

Tim Nghiêm Mạc đập hẫng một nhịp. Hắn cứ như trốn khỏi phòng, đâm đầu chui vào phòng vẽ tranh.

Trong căn phòng trống trải, bức tranh kia lẻ loi đặt ở trên giá vẽ. Ánh sáng màu trắng của đèn huỳnh quang tạo thành cái bóng khiến bức tranh càng thêm thê lương. Nghiêm Mạc ngồi ở trước bức tranh, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào thuốc màu khô cứng, vuốt ve mỗi một tắc mỗi một nét bút. Hắn nhắm mắt lại, bả vai hơi hơi run, trên mặt rõ ràng đang giãy dụa.

Phải đưa ra lựa chọn thôi.

.....

Bên tai truyền đến tiếng đóng cửa, Hứa Khiêm lặng lẽ hé mắt, xác nhận trong phòng không có ai, trở người.

Tối nay y uống rất nhiều, nhưng còn chưa say đến nỗi bất biết. Chỉ là Nghiêm Mạc suốt cả đêm cũng không chịu phản ứng mình, lúc ấy y mới đưa ra hạ sách này. Giả bộ say rượu để đối phương hầu hạ, không ngờ rằng cái tên này thoát trông rất lạnh lùng nhưng trong xương vẫn là nóng.

Hứa Khiêm nghĩ vậy, không nhịn được cúi đầu, nhìn tay trái của mình. Trên đốt ngón tay phảng phất vẫn còn nhiệt độ của hắn, ấm áp muốn khóc.

Y đổi tư thế, kéo chân vào ôm trong lòng, chôn mặt vào, hít thở mấy hơi thật sâu.

Một đêm ấy, Hứa Khiêm mơ một giấc mơ.

Y mơ thấy nười nhà đã lâu không thấy. Y mơ thấy người mẹ đã chết của mình đang cầm cành hồng, mặc váy trắng tinh, cười với y.

Nhiều năm không thấy, bà vẫn đẹp như vậy. Khóe mắt ngay cả một nếp nhăn cũng không, màu môi đỏ tươi không khác gì cánh hoa trong lòng.

Nước mắt Hứa Khiêm lập tức chảy xuống. Trong mơ y đứng trước mặt mẹ, phát hiện bóng dáng phía trước chỉ tới đầu vai y, gầy yếu mà nhỏ nhắn. Y chỉ cần dùng một tay là có thể kéo vào trong lòng.

Nhưng mà chính người phụ nữ nhỏ bé ấy đã ban sinh mệnh cho y.

Y cứ như vậy nhìn bà, mắt cũng không dám chớp. Y rất sợ. Sau khi chớp mắt người trước mắt liền biến mất không thấy..... Bà đã đến một nơi y mãi mãi không thể chạm được, ngay cả nhìn ngắm một chút thôi cũng là điều xa xỉ.

Viền mắt bắt đầu nóng lên, cánh mũi Hứa Khiêm phập phồng. Kí ức cuộn cuộn kéo đến như thủy triều nghẹn lại ở trong lòng y, nghẹn đến y khóc như mưa.

Trong mơ Hứa Khiêm khóc giống như đứa trẻ. Ở đây y rút cuộc rút đi lớp vỏ kiên cường, lộ ra sự yếu ớt nhất trong lòng- Nhiều năm qua, y đã thay đổi rất nhiều. Y phủ thêm tầng tầng khô giáp, vứt bỏ nước mắt vô dụng, dần dần trở nên mạnh mẽ. Bất kể là ai cũng không thể phá nổi. Song trong xương, y vẫn là thiếu niên cô độc và khát vọng ấm áp. Trái tim của y là mềm, là nóng.....

Nếu có thể lựa chọn, y bằng lòng buông bỏ tất cả thành tựu từ trước đến nay để đổi về mẹ của y.

Trong lúc ngủ mơ, mặt Hứa Khiêm chôn ở trong chăn, tràn đầy nước mắt.

74. Chương 73

Editor: Huyền Sinh

Beta: Tịnh

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy đôi mắt Hứa Khiêm có hơi sưng. Y từ trong tủ đầu giường lấy thuốc nhỏ mắt nhỏ vài giọt rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nghiêm Mạc đã chiên hai cái trứng hồng đào, cháo hoa cùng với dưa muối đặt hâm nóng ở trong lò vi sóng. Sáng ra Hứa Khiêm tìm khắp nơi trong nhà mà không thấy người đâu nhưng lại tìm thấy Mễ Tô đang vẩy đuôi, cọ cọ bên chân meo meo làm nũng.

Hứa Khiêm ôm lấy nó đặt trên đùi, ngồi vào bàn cầm di động lên xem tin tức ngày hôm nay. Trong lúc ăn, Mễ Tô cứ muốn nhảy lên bàn, y phải vừa ăn vừa ngăn nó lại làm cho ăn sáng mất cả nửa tiếng.

Trải qua lần tự ăn hành này, trong đầu ngược lại là trở nên thoải mái hơn rất nhiều, Hứa Khiêm vuốt tóc rồi đi tới công ty.

Buổi tối ngày hôm nay không có tiệc xã giao, hiếm khi được rảnh rỗi như vậy nên Hứa Khiêm định về nhà sớm. Ngồi đâu lại nhận được cuộc gọi của điêu khắc gia nói rằng khung tranh đã làm xong rồi nên có thể đến đem về.

Hứa Khiêm nhìn đồng hồ, cũng không xa lắm nên quyết định tự mình đi lấy. Kết quả là đụng phải giờ cao điểm, bị kẹt ở trên đường hơn hai giờ, khi về tới nhà đã là chín giờ rưỡi tối.

Y ôm cái khung tranh cao bằng cả nửa người này lên tới trên lầu, đến lúc đứng trước cửa hai chân muốn nhũn ra. Hứa Khiêm hít sâu một hơi rồi bấm chuông cửa, chỉ chốc lát sau đã nghe bên trong truyền tới tiếng bước chân...

Nghiêm Mạc vừa mở cửa liền nhận được một cái ôm.

“Mệt chết tôi rồi.....Mẹ nó chứ, ở đường XX xảy ra tai nạn, kẹt xe kinh khủng...” Hứa Khiêm ôm hông hân, cả người gần như dựa vào trên người hân, lười biếng cười nói: Cuối cùng cũng về được tới nhà.”

Y ôm khung tranh vào, cẩn thận đặt ở góc nhà, lau mồ hôi trên mặt rồi nói: “Cái này rất quý nên không dám để người ta gửi tới. Hôm nay bên đó vừa làm xong là báo cho tôi, tôi đến lấy về luôn....Thợ là người chuyên nghiệp, vì để dành cho cậu sự bất ngờ nên tôi không cho cậu xem bản thiết kế. Bây giờ cậu xem thử coi có thích không?” Hứa Khiêm vừa nói vừa cởi áo khoác, nhìn chung quanh tìm con dao rọc giấy.

Nghiêm Mạc từ phía sau đột nhiên bắt lấy cổ tay y, tay của hắn rất lạnh, Hứa Khiêm theo bản năng khẽ run.

“Không cần...” Nghiêm Mạc rũ mắt, lông mi khẽ run, giọng điệu lạnh lùng, “Bức tranh kia tôi tặng cho người khác rồi.”

Hứa Khiêm sững sốt hồi lâu mới tìm về được âm thanh của mình.

“Tặng? Tặng cho ai?”

Mà thật ra không cần nói thì y cũng biết. Ba ngày sau chính là sinh nhật của Văn Bản. Y cũng đã mua xong quà đặt ở công ty rồi.

Cho tới hôm nay thì thật lòng Hứa Khiêm không còn để ý đến Văn Bản nhiều như trước nữa. Thậm chí còn không tự mình đi mua quà tặng mà để cho trợ lý làm thay, mua về đặt ở công ty cũng đã hơn nửa tháng nhưng chưa từng nghĩ qua....Y không yêu cầu Nghiêm Mạc cũng phải làm giống như mình, thậm chí y cũng không thêm để ý quà hắn tặng là gì. Cái mà y để ý chính là Nghiêm Mạc cố ý dùng cách này để từ chối y lấy lòng.

Hứa Khiêm nheo mắt: “Cậu cố ý làm như vậy đúng không?”

Nghiêm Mạc không nói gì, im lặng quay đầu đi.

Hứa Khiêm thở dài, giọng hơi run run, hỏi: “Cậu ghét tôi đến thế sao?”

Thực ra chuyện này không cần thiết phải hỏi, thái độ của đối phương đã chứng minh tất cả, tiếp tục tiến tới thì chỉ có tự mình rước lấy nhục. Nhưng Hứa Khiêm thật sự không cam lòng, y cảm thấy mình bị kẹt xe trên đường mấy tiếng đồng hồ hoàn toàn uổng phí, vì hắn mà muộn về sớm hơn một chút. Từ sau giờ cơm trưa đến giờ vẫn chưa ăn gì, vốn chẳng có cảm giác gì, lúc này dạ dày lại đau dữ dội.

Nhưng cũng không khó chịu bằng trong lòng y...Y vẫn luôn cho rằng mình thắng rồi. Ít nhất Nghiêm Mạc không phải là không có cảm giác với y, vẫn còn chừa lại cho y chút thể diện. Nhưng đối phương lại chơi trò rút củi dưới đáy nồi. Dù sao cũng không ra mặt từ chối thẳng vậy nên y giả ngu coi như không biết giống như lần tỏ tình trước vậy.

Thế nhưng làm vậy thì sao?

Hứa Khiêm tựa vào tường, bụng cứ quặn đau lên từng cơn, đau đến tim y cũng bị siết chặt lại. Huyết Thái Dương giựt giựt, trong đầu ghen một đám lửa không bùng phát ra được.

Giọng Nghiêm Mạc lạnh đến mức vô tình nhẹ nhàng truyền đến bên tai y: “Bức tranh kia tôi đã sớm muốn

đem đi tặng lâu rồi.....Muốn tặng, nhưng lại không có can đảm. Lúc trước không nói cho anh là bởi vì vẫn còn chưa quyết định. Tôi cũng đã kí tên mình lên đó rồi. Hứa...Hứa Khiêm, anh giữ cái khung đó mà dùng, tôi không cần.”

Nghiêm Mạc nói xong những lời này, cả phòng im lặng hồi lâu mà không nhận được phản hồi làm cho hắn phải ngẩng đầu lên.

Tại sao y lại không nghĩ đến Nghiêm Mạc cơ bản không cần phần lấy lòng này, không cần y lại mở miệng nói ra cái chữ “Thích” tầm thường kia.... Chỉ có mỗi y cảm thấy, quan hệ giữa hai người quá thân thiết quá mờ ám thôi sao? Chuyện đã tới nước này Hứa Khiêm cũng lười suy nghĩ thêm. Y chửi thề trong lòng: Mẹ kiếp, ông đây đã thua thảm hại thế này rồi, tuyệt đối không thể mất hết mặt mũi được.

Vì thế y dứt tay đan run rẩy vào trong túi quần, miễn cưỡng cười, giọng gần như nghẹn.

“Tôi giữ nó lại cũng vô dụng, cậu đã tặng rồi vậy thì tôi cũng tặng.”

Nghiêm Mạc dường như không nghĩ tới điều này, nhú mào: “Thật ra anh không cần phải làm như vậy...”

Hứa Khiêm nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Cũng à, có phải cũng đã quên rồi không?”

Y thẳng lưng, chịu đựng từng cơn đau cứ quặn lên liên tục, ánh mắt không chịu thua nhìn thẳng vào Nghiêm Mạc, kiêu căng nói: “Tôi yêu Văn Bản suốt ba năm, mặc dù không thể so với Nghiêm đại tình thánh nhưng cũng là thật tâm thật lòng.....Nay tới sinh nhật cậu ấy, tôi tặng nó làm quà chia tay, cậu có ý kiến à?”

Nếp nhăn giữa hai mày Nghiêm Mạc càng sâu thêm chút nữa, hắn gần như không suy nghĩ đã mở miệng: “Quả nhiên anh vẫn chưa quên được cậu ấy.”

Hứa Khiêm cười khê, như thể bị thứ gì đó cắt một nhát, trong miệng toàn là vị rỉ sét của máu, y cố gắng chịu đựng nên nó xuống: “Những lời này cậu để lại cho mình mới đúng. Lúc trước là tên đàn nào cứ ôm lấy tôi khóc lóc nói rằng muốn quên cậu ấy? Nghiêm Mạc, anh con mẹ nó không phải là người. Từ chối ông đây mà phải dùng đến cách này. Mẹ kiếp, nếu cậu không thích tôi tí nào bây giờ ông đây cút ngay. Thế nhưng cậu có dám nói không? CÓ DÁM NÓI KHÔNG HẢ?”

Mấy chữ cuối cùng gần như là hét lên, làm cho viền mắt đỏ lên, cái mũi cũng chưa xót. Càng đừng nói là trái tim như bị ai đó khoét đi một miếng, chỉ để lại một lỗ hổng đâm đũa máu, từng cơn gió lạnh lẽo thổi qua.

Với tự tôn của Hứa Khiêm, chỉ cần hắn mở miệng từ chối....mọi thứ sẽ lập tức chấm dứt.

Nhưng hắn nhìn đến hai mắt Hứa Khiêm đều đỏ lên, thấy bờ mi không giấu được run rẩy cùng một chút yếu ớt lóe qua rồi biến mất. Nghiêm Mạc há miệng ra, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Hứa Khiêm nhìn thấy bộ dáng rối rắm này của Nghiêm Mạc cũng không vui nổi.

Bọn họ cũng đã cùng nhau trải qua hơn nửa năm, với cái tính trọng tình cảm của Nghiêm Mạc, tất nhiên là hắn không nói được rồi....Ít nhất là trước mặt y.

Cho nên chuyện này chẳng đáng để ăn mừng hay vui vẻ gì....Trở ngại của Nghiêm Mạc là cái tình không quyết đoán của hắn chứ không phải là.....bản thân hắn.

Hứa Khiêm chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Vài chi tiết cố ý bị bỏ qua kia từng việc từng việc cứ thay nhau ùa ra, cứ như là từng nhát dao, từng nhát từng nhát đâm vào tim y, đau đến toàn thân đều lạnh.

Còn nhớ rõ ban đầu y đã nghĩ. Nếu thích thì chịu đựng một chút đi, cũng không mất đi miếng thịt nào.

Thịt thì không thiếu đi miếng nào, nhưng trái tim như thể bị khoét đi một miếng, không thoải mái chút nào.

Có lẽ trái tim Hứa Khiêm lớn, nhiều hay ít đi một miếng cũng không có cảm giác gì.

Vì vậy trong lúc vô tình, y mất đi một nửa trái tim.

75. Chương 74

Editor: Huyền Sinh

Nếu như buông tay sớm thì có lẽ bây giờ đã không chật vật như thế này.

Nhưng Hứa Khiêm biết rõ rằng bản thân sẽ không cam tâm làm như vậy. Y chính là cái loại “Được ăn cả ngã về không”. Y cũng không sợ thua, chỉ cần hắn đồng ý thì cho dù y có táng gia bại sản cũng không hề gì.

Thời gian cứ trôi, tiệc sinh nhật của Văn Bản cuối cùng cũng tới.

Hứa Khiêm đứng trước gương chậm rãi thắt cravat, hôm nay y mặc bộ âu phục được thiết kế riêng, hoa văn màu tối làm tôn lên vóc dáng cao gầy. Y lấy từ trong đồng hồ mà hôm trước Giang Thành Vọng vừa đưa đến một đôi giày da mới tinh mang vào rồi đứng trước gương dặm dặm chân.

Từ sau lần cãi nhau đó, y liền chuyển ra khỏi nhà Nghiêm Mạc đến ở phòng nghỉ tại văn phòng công ty. Hứa Khiêm lúc rời đi không mang theo bất kì thứ gì, chậm rãi bắt đầu mua đồ dùng cho nhà mới, tính toán vài ngày nữa chuyển vào ở.

Sửa sang lại cravat cho đúng vị trí, Hứa Khiêm đút hai tay vào túi quần, nhìn trái nhìn phải, trong lòng thầm giờ ngón cái.

Perfect.

Y búng tay một cái, sờ sờ cái cằm nhẵn nhụi, khẽ hát queo vào phòng vệ sinh.

Hứa Khiêm xịt keo vào lòng bàn tay, nhìn vào gương chỉnh lại kiểu tóc, sửa soạn rõ lâu rồi lại dùng lược chải chải. Cuối cùng cũng hài lòng, tiếp đó y lại đeo lên cặp kính viền bạc.

Người trong gương dáng vẻ lịch sự, mặc tây trang giày da, đôi mắt trong phong lưu có đào hoa bị cặp kính che giấu, thiếu vài phần tùy ý, thêm vài phần ổn trọng.....so với bình thường nhìn chín chắn hơn nhiều.

Hứa Khiêm nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Y ăn mặc đắt giá từ đầu đến chân để vô trang cho mình chẳng qua là để mình không còn lộ ra vẻ giống như “chó nhà có tang”. Dầu gì cũng là việc vui, sao có thể vì cảm xúc cá nhân mà làm ảnh hưởng đến người khác chứ?

Huống chi người này, y có thua cũng phải thua một cách đẹp đẽ.

Nháy mắt đã tới giờ, Hứa Khiêm chạy đến khách sạn đã hẹn. Tiệc sinh nhật này của Văn bản không mời nhiều người, chỉ có vài bàn, bạn bè người thân chia ra ngồi cùng.

Y rất vinh hạnh được xếp chung bàn với Nghiêm Mạc, ngay cả vị trí cũng là kề bên nhau. Chẳng qua người kia so với y tới sớm hơn nhiều, hiện đang ngồi tại chỗ uống trà. Hứa Khiêm vừa vào cửa liền thấy bức tranh đã được đóng gói thành quà tặng liền cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng y vẫn thoải mái đi qua, đặt mông ngồi tại chỗ của mình, đưa tay xoay bàn đưa nước trà về chỗ mình.

Nghiêm Mạc kiểm lòng không dặng xoay người qua nhìn, vừa liếc mắt liền không dời đi được.

Hứa Khiêm ngồi uống trà, tầm mắt lơ đãng nhìn về phía hắn, nhe răng cười, ngữ khí có phần hung tợn: “Nhìn cái gì!”

Trông cậu thật ngứa mắt.

Nghĩ thế lại khó chịu hơn. Trong lòng thầm oán sao mình lại thích gã mù này chứ.

Nghiêm Mạc rũ mắt, nửa ngày cũng không lên tiếng.

Ngay tại lúc Hứa Khiêm nghĩ hần không thềm nói chuyện thì lại nghe người kia nhỏ giọng: “Mẽ Tô....Anh tính khi nào thì đưa nó đi?”

“.....Phòng ở mới chưa chuẩn bị xong, tạm thời để ở chỗ của cậu vài ngày đi.”

“Được” các ngón tay của Nghiêm Mạc ở dưới bàn xoắn chặt vào nhau: “Vậy còn đồ của anh....”

“Tùy cậu muốn làm gì thì làm” Hứa Khiêm nhấp ngụm trà, đột nhiên đến gần bên tai hắn, thấp giọng: “Nếu không thì cứ để đó, sau này lúc nào cậu muốn có thể dùng chúng để tự tử.”

Y cố ý nói rất dâm dăng, Nghiêm Mạc nháy mắt đỏ rần cả cái cổ, ánh mắt hoảng loạn nhìn quanh, giọng phát run: “Đừng...đừng có nói vậy!”

Hứa Khiêm cười to, trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Đợi đến lúc tặng quà, quà của Hứa Khiêm và Nghiêm Mạc hợp nhau đến bất ngờ khiến Văn Bản rất vui, nhìn hai người cười nói: “Các anh quan hệ tốt như vậy từ khi nào thế? Quà tặng cũng là một bộ?”

Người nghe vậy thì có chút luống cuống, kẻ thì cười hì hì tiến tới cho người tổ chức sinh nhật một cái ôm: “Sinh nhật vui vẻ!”

Văn Bản vỗ lưng y, cảm khái không ngừng: “Lúc trước hai người vừa thấy mặt nhau là không vừa mắt, không cãi nhau thì không chịu được, làm em xấu hổ không thôi. Hiện tại lại tốt như vậy, mấy ngày trước còn thấy trên Weibo hai người cùng nhau nuôi mèo phải không?”

“Con mèo kia là do trợ lý của anh đưa tới, anh sợ nuôi không được nên tìm Nghiêm Mạc hỏi thử....Đúng rồi, em dâu sao rồi? Thân thể vẫn khỏe chứ? Còn con gái nuôi của anh nữa?”

“Cô ấy vẫn ổn, hai ngày trước còn ồn ào muốn đi giảm béo, em mới đi tập chung với cô”. Nói đến chỗ này, ánh mắt Văn Bản sáng lên: “Xảo Xảo biết lật rồi, còn biết bỏ nữa.”

“Ai u, thiệt là giỏi nha ~~~~” Hứa Khiêm vừa nói, xoay người vỗ vai Nghiêm Mạc: “Tiểu Nghiêm nói chút gì đó coi!”

Khóe miệng Nghiêm Mạc giật giật, ánh mắt lướt qua y đặt lên người Văn Bản, chủ động tiến lên cầm lấy tay đối phương: “Lần trước tiệc đầy tháng của bé anh bận thiết kế bản thảo nên không tham gia được, anh xin lỗi.”

Văn Bản sững sốt một chút, không nghĩ tới là hắn sẽ nói như vậy, vội vàng nói: “Không có gì đâu sư huynh. Anh xem đã lâu như vậy rồi, em cũng quên mất...”

Nhìn bộ dáng giở đoán ý người này của đàn em, Nghiêm Mạc bật cười: “Sinh nhật vui vẻ. Lần sau anh mời cả nhà em một bữa cơm coi như bồi tội.”

“Sư huynh, anh quá khách khí rồi...”

“Việc nên làm thôi.”

Hai người một lời tiếp một lời nói chuyện, Hứa Khiêm nhất thời không thể chen vào, nhàm chán nhìn chung quanh.

Đợi tới lúc Nghiêm Mạc trò chuyện xong quay lại chỗ ngồi, Hứa Khiêm ở dưới bàn hung hăng đạp hắn một cái: “Cậu sợ nợ nhân tình của tôi đến mức như vậy sao hả?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy có chút không đúng. Đối phương đã tuyên bố chương mắt mình vậy mà mình cần gì phải giống như oán phụ cứ dây dưa không ngớt? Hứa Khiêm chắc một tiếng, Hứa Khiêm đứng dậy, cũng không thèm quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Nghiêm Mạc bắt lấy tay y: “Anh đi đâu?”

Hứa Khiêm giật tay ra không được, lại không thể làm ra động tác gì lớn sợ người khác chú ý, nói: “Hút thuốc, cậu muốn đi theo? Cũng không sợ bị xông khói tới chết?”

Nghiêm Mạc nhăn mi: “Sắp tới giờ vào tiệc rồi.”

Hứa Khiêm vươn tay còn lại, lộ ra một cái đồng hồ mới tinh, xem thời gian liền nói: “Tôi đi mười phút sẽ quay lại, không cần bận tâm.”

“.....Như vậy không tốt lắm đâu, rất bất lịch sự”.

Hứa Khiêm thầm chửi tục trong lòng, có chút không kiên nhẫn: “Chuyện này liên quan gì tới cậu?”

Nghiêm Mạc không nói nữa, nhưng cũng không buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Cứ như vậy giằng co quả thật không dễ nhìn chút nào, sắc mặt Hứa Khiêm hơi khó coi, ngồi lại tại chỗ dùng dưa khây khây mấy hạt đậu phộng trong đĩa.

Nghiêm Mạc thấy y như vậy, trong lòng có chút bối rối: “Anh đừng tức giận mà...”

Hứa Khiêm đang nóng trong người, nghe hắn nói như vậy thiếu chút nữa là bùng nổ: “Con mẹ nó ai thêm tức giận! Hôm nay là sinh nhật Bàn Bàn, ông đây thật sự rất vui. Nếu như không có cậu thì còn vui gấp mấy lần!” Câu này là thật. Lúc trước khiến y cảm thấy không thoải mái là Nghiêm Mạc, cho đến tận bây giờ cũng là Nghiêm Mạc. Kiếp trước y thiếu nợ tên này phải không?

Nhất định là như vậy rồi!!!

Hứa Khiêm càng nghĩ càng thấy phiền, đúng lúc đồ ăn được đem lên, y liền đem sự chú ý dời đến trên đồ ăn, không thèm liếc nhìn Nghiêm Mạc thêm cái nào nữa.

76. Chương 75

Editor: Huyền Sinh

Đưa đồ ăn nóng hổi ngon lành vào miệng, Hứa Khiêm phát giác mình chẳng có tí khẩu vị nào, cứ như là đang nhai sáp vậy.

Tình huống này không khác gì lúc trước. Có tức giận, bực mình như thế nào cũng không thể hiện ra bên ngoài, thậm chí còn phải giả bộ vui vẻ, không làm ảnh hưởng đến người khác...

Tầm mắt Hứa Khiêm không hiểu tại sao lơ đãng chuyển đến nơi đặt quà tặng. Quà của y và Nghiêm Mạc là hai cái lớn nhất, dùng giấy màu đỏ gói lại, còn dán hoa lên, lẳng lặng đặt ở góc tường.

Bất chợt liếc nhìn qua, quả thật là xứng đôi.

Nhéch khóe miệng cười tự giễu, Hứa Khiêm vì chính mình rót một chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

Tự mình đa tình đến mức này, thật sự là cũng không dễ dàng gì.

Rượu cay nồng chảy xuống cổ họng, y thở phào nhẹ nhõm. Y gần như không nghe thấy gì xung quanh nữa, thanh âm cứ như cách y càng ngày càng xa, chỉ còn lại bộ phận còn một nửa nào đó đang kéo dài hơi tàn cố gắng đập. Hứa Khiêm ngồi thẳng dậy, dùng ly che lại nụ cười đã có chút cứng ngắc, lại gấp hai dưa đỏ ăn đưa vào miệng, nuốt vào.

Y không uống nhiều, cuối cùng vẫn duy trì một phần tỉnh táo. Y không thể say như lần trước nữa, bởi vì y thiếu một người để say cùng.

Tới lúc tiệc tan, Hứa Khiêm không nói một lời liền rời đi, lúc gần đi y quay đầu lại, cách đám người lặng lẽ nhìn bóng lưng của Nghiêm Mạc. Người kia đang đứng nói chuyện với Văn Bản, không biết nói gì mà hai người trông đều rất vui vẻ. Nghiêm Mạc còn lộ ra vẻ chuyên chú mà trước kia y chưa bao giờ được thấy.

Trong lòng dâng cảm xúc cực kỳ không cam lòng, Hứa Khiêm nhét hai tay đang phát run đút vào túi quần, xoay người rời khỏi nơi vui tươi khắp nơi này.

Y kéo thân thể mềm nhũn ngồi vào trong xe, trầm nghĩ về nhà nghỉ ngơi. Nhưng mà cho đến khi chạy được gần nửa đường, y bất giác phát hiện ra bản thân đang chạy xe về nhà Nghiêm Mạc.

Theo bản năng đạp phanh xe lại, Hứa Khiêm theo quán tính cả người chúi về phía trước lại bị dây an toàn kéo ngược lại về chỗ ngồi siết y thở không nổi.

Phía sau truyền đến tiếng kèn xe inh ỏi thậm chí có người cò mở cửa sổ xe chui ra ngoài chửi tục. Hứa Khiêm không thèm để ý đến bọn họ, tay run run lái xe dừng lại ở ven đường.

Y nhin, nhin hết cả một buổi tối rồi. Chịu đựng người nọ đem ánh mắt lướt qua mình, chịu đựng những hành động vô tư tới mức vô tâm của người nọ, chịu đựng đem món quà tự tay mình cẩn thận chuẩn bị đưa cho Văn Bản, chịu đựng.....Chịu đựng không thèm nhìn hấn. Hứa Khiêm không dám, y sợ không khống chế được.

Ở trước mặt của bao nhiêu người vì một tên không ra gì mà làm ra hành động khó coi nào đó thì thật con mẹ nó mất mặt.

Mà hiện tại ngay lúc này, thời điểm chỉ còn lại duy nhất bản thân mình, rốt cuộc lại không nhin nổi.

Hứa Khiêm đâm mạnh xuống tay lái, cứ như vậy mà nổi điên gào to lên, tiếng của y vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, chấn động đến mức tai có chút phát đau. Mà nhìn từ bên ngoài chỉ nhìn thấy thân xe chấn động một lát rồi dần dần tĩnh lại, tiếng xe cộ inh ỏi bên ngoài đã che đầy tất cả âm thanh từ bên trong phát ra.

Không biết mất bao lâu, Hứa Khiêm rã rời ngồi trên ghế lái, dùng bàn tay có chút phiểm hồng vì dùng lực quá mạnh che lại đôi mắt. Ngực kịch liệt phập phồng, mũi có chút lên men, lòng bàn tay dần dần ướt. Đó không phải là nước mắt, chỉ là mồ hôi mà thôi.

Hứa Khiêm lau mặt thật mạnh, lấy điện thoại ra.

Số của Nghiêm Mạc y lưu ngay phía đầu danh bạ, rất nhanh đã được tìm thấy, làm cho y một chút thời gian để do dự cũng không có.

Hứa Khiêm che ngực, nơi mà trái tim đang nhói đau từng hồi, khẽ cắn môi, dứt khoát nhấn nút gọi....

Ở một đầu khác, Nghiêm Mạc đang giúp Văn Bản tiễn khách.

Tiệc sinh nhật đã kết thúc từ lâu nhưng hắn không nỡ lòng nào rời đi, hắn muốn ở cùng Văn Bản đã hồi lâu không gặp. Hôm nay cuối cùng hắn cũng đã tìm thấy một chút cảm giác trước kia, dường như là đang trốn tránh một điều gì đó mà ngay cả bản thân hắn cũng không muốn tìm hiểu rõ, nhất thời có chút luyến tiếc.

Cho đến khi tiễn người khách uối cùng rời đi, văn bản nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ vai hắn nói lời cảm tạ, ngay lúc Nghiêm Mạc đang tính trả lời thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Xin lỗi, anh đi nghe điện thoại một chút...” Nghiêm Mạc nói rồi xoay người đi ra tìm chỗ vắng, đến lúc nhìn vào màn hình, nhất thời ngậm ngẩn cả người.

Là Hứa Khiêm.

Trong lòng tự nhiên dâng lên cảm xúc khó tả, Nghiêm Mạc nhìn cái tên đang hiện ra trên điện thoại thật chói mắt, ngón tay do dự hồi lâu, cho đến khi tiếng chuông gần kết thúc mới nhấn xuống.

Hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đưa điện thoại để vào bên tai, trong giọng nói mang theo chút run run mà ngay cả bản thân cũng không nhận ra: “.....Alo”

Bên kia thật sự rất im lặng, chỉ có tiếng thở dốc từng tiếng từng tiếng truyền vào bên tai, có thể nhận ra tình trạng đối phương không ổn lắm.

Hứa Khiêm ngồi trong xe mở cửa sổ ra, tay run run tự châm cho mình điều thuốc.

“Nghiêm Mạc...” Hứa Khiêm từng từ từng chữ như là nặn ra từ trong kẽ răng, “Tôi không tin cậu không có chút nào thích tôi!”

Nghiêm Mạc im lặng không nói gì, nhưng cũng không cắt ngang, chỉ là lẳng lặng lắng nghe.

Có lẽ việc ngầm đồng ý này tiếp cho Hứa Khiêm thêm một chút sức mạnh. Y rít một hơi dài, ni cô tin cay nồng xông thẳng vào trong phổi, theo từng tiếng thở nhẹ nhàng nói ra bốn chữ: “Tôi thích cậu”. (Wo xi hoai ni)

Hứa Khiêm nắm chặt tay lái, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, các khớp ngón tay trắng bệch. Y dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân từ trước tới nay mới có thể nói ra những chữ này một cách tùy ý như vậy. Sau lần bị từ chối kia, y vẫn cầm lấy trái tim đầm đìa máu tươi chỉ còn nửa cần thận đưa đến trước mặt đối phương, được ăn cả ngã về không.

“TÔI THÍCH CẬU!!! NGHIÊM MẠC!!! CẬU CÓ NGHE THẤY KHÔNG???” Y gần như là gào ra từng tiếng, do dùng sức nên giọng nói có chút nghẹn. Tàn thuốc rơi xuống trên người làm lúng vài lỗ nhỏ bộ veston đắt giá.

“....”

Nghiêm Mạc ngưng thở trong chốc lát, đầu óc trống rỗng.

Bất chợt tiếng của Văn Bàn từ phía sau truyền đến, hấn giật mình theo bản năng tắt điện thoại.

Nghe tiếng âm báo máy bận từ bên kia truyền tới, trái tim Hứa Khiêm nặng nề rơi xuống. Tựa như câu thỏ lộ kia, rơi xuống đất, rơi xuống bùn.

Sống lưng lúc nào cũng thẳng tắp của y từ từ cong lại, y cuộn mình tại không gian nhỏ hẹp này, chôn mặt vào lòng bàn tay.

Trên mặt ứa đầm, không rõ là mồ hôi hay nước mắt, Hứa Khiêm cũng không thèm quan tâm. Y cảm thấy mình sống lâu như vậy, phóng túng nhiều năm như vậy, kiêu ngạo nhiều năm như vậy.... nhưng chưa có bao giờ khó chịu như lúc này.

Đúng! Đúng là y bị coi thường. Là y ngang tàng. Là y tự mình đa tình! Cho rằng bản thân giao cả tấm chân tình thì có thể khiến đối phương thích mình. Nhưng sự thật lại hung hăng tát thẳng vào mặt. Nghiêm Mạc ghét y. Điều làm cho Nghiêm Mạc quyến luyến, dịu dàng chẳng qua là vì tâm lý trai tân kia, là sự vui sướng trong quan hệ thể xác. Ngoại trừ những cái này, Hứa Khiêm y thật sự không là gì trong mắt người đó.

Nghiêm Mạc cứ như là đang cầm một cây kiếm đặt ở trên cổ y, lưỡi kiếm sắc bén nhưng lại cứ dùng dằng nơi đó không chịu kết thúc mà cứ nhẹ nhàng từng chút chút ma sát trên da y. Máu chảy không ngừng, vết thương càng lúc càng rộng.... nhưng lại không thể chết.

Hứa Khiêm cắn môi đến mức bật máu, y cứ như nổi điên đập lên tay lái, ở trong xe quyền đâm cước đá, dây an toàn trói buộc lấy thân thể hạn chế hành động của y...siết chặt đến mức y không thở nổi.

Vì chút “Không đành lòng” và “Bảo vệ” mà trói buộc. Y không cần!

Nhưng mà rất nhanh Hứa Khiêm đã không có thời gian để nghĩ nhiều như vậy nữa.....

Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, một lực lớn tông thẳng vào đuôi xe, túi khí an toàn bung ra đập mạnh lên đầu.....

Trước mắt Hứa Khiêm bỗng dưng tối sầm, ngay sau đó liền triệt để mất đi ý thức.

77. Chương 76

Editor: Tịnh

Hứa Khiêm nằm trên giường bệnh, hồi tưởng lại tất tần tật mọi việc trong nửa năm này, cuối cùng vò đoạn tình cảm thất bại này thành một cục, ném vào trong thùng rác.

Y có thể cho, không hề do dự mà dâng lên, nên bây giờ rơi vào kết cục như vậy Hứa Khiêm cũng không một câu oán hận. Ngược lại có vài phần ung dung. Tuy là trong lòng trống rỗng, không biết đau đớn là gì.

Nghĩ như vậy, y kéo chăn lên trùm đầu, ngủ một lát.

Đến khi tỉnh lại, Giang Thành Vọng đến thăm nói cho Hứa Khiêm, kẻ tông y ấy vậy mà lại là Bành Nghị.

Từ sau khi nợ nần chồng chất, tâm trạng Bành Nghị vô cùng không ổn định. Bị người của Hứa Khiêm dồn, cộng thêm đêm đó Bành Nghị uống rượu quá nhiều ở ven đường trông thấy xe Hứa Khiêm nên không thêm suy nghĩ mà đạp ga xông tới.

Kết quả gã lái xe khi say, lên xe lúc không có cài dây an toàn, đầu đập vào kính chắn gió trở thành người sống đời sống thực vật, lúc này vẫn còn đang cấp cứu.

Hứa Khiêm nghe xong cười lạnh: “Đáng đời.”

Giang Thành Vọng thấy sắc mặt y tốt hơn hôm qua nhiều, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người bắt đầu trò chuyện chính sự. Chẳng mấy chốc hết cả buổi sáng, Hứa Khiêm đuổi Giang Thành Vọng ra ngoài ăn trưa, mình thì chập vọt ngồi dậy, muốn đi nhà vệ sinh. Nhìn cái chân đang bó thạch cao của mình, Hứa Khiêm bực bội không có chỗ phát tiết, trong lòng lại chửi Bành Nghị thêm lần nữa, nhảy cẫng thọt khó khăn đi đến toilet.

Kỳ thực không phải y không thể nhờ y tá được. Chỉ là mình một quý ông, một quý ông lại để cho con gái nhà người ta hầu hạ thì không tốt lắm. Với lại đây là chuyện riêng tư... Rất quái dị.

Vì vậy sau khi giải quyết nỗi buồn xong, lúc Hứa Khiêm vịn tường cầ thọt thận trọng trở về, cửa phòng bệnh đột nhiên mở.

Một chàng trai cao ráo đứng ở ngoài cửa. Bề ngoài cậu ta khá non nớt, thoát nhìn giống như học sinh chưa đến hai mươi. Mái tóc xoăn mềm mại vểnh lên tứ lung tung, đằng sau ót ghim một bím tóc nhỏ, ăn mặc đơn giản nhưng lại vẫn đẹp trai sáng láng. Lúc cậu chàng trông thấy bộ dạng Hứa Khiêm chẳng thêm nề

mặt mũi bật cười, lộ ra hai cái răng khểnh.

Hứa Khiêm cũng biết cái tư thế này có chút mất mặt, cảm tức nói: “Cười cục cốt! Ai cho cậu vào?”

Đối phương lắc đầu, tiến lên trước qua đây muốn đỡ y, bị Hứa Khiêm hất một cái gạt ra. “Không đúng, cậu là ai?”

“Hứa ca, anh quên em rồi hả?” Cậu chàng tủi thân trong chớp mắt. “Em là Kỷ Văn Hàn.”

Kỷ Văn Hàn?

Hứa Khiêm sững sốt chốc lát, một lúc lâu mới nhớ, cậu trai này là thằng nhóc năm đó mình giúp đỡ đưa ra nước ngoài, Kỷ Văn Hàn... Lúc đó cậu vừa gầy vừa lùn, còn không cao bằng y, sao mà mới mấy năm không thấy đã cao vọt như vậy rồi? Ít nhất cũng mét tám lăm, hai người đứng bên cạnh nhau dĩ nhiên là y lùn hơn một khúc.

Hãy còn đang ngẩn ngơ, Kỷ Văn Hàn đã dìu người về trên giường, “Trước khi về nước bởi vì không có số điện thoại của anh nên em nói với anh Giang rồi. Hôm qua mới xuống máy bay, ngày hôm nay lại nghe anh xảy ra tai nạn xe cộ nên tới thăm.”

Cậu đắp chăn cho Hứa Khiêm, đặt mông ngồi lên ghế bên cạnh, ánh mắt dịu dàng. “Anh Giang rất bận rộn, không có nhiều thời gian chăm sóc anh... Hứa ca, là anh đã giúp đỡ lúc em khó khăn nhất, thay đổi cuộc sống của em, cho nên bây giờ đến lượt em chăm sóc anh.”

Hứa Khiêm hé mắt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, y nở nụ cười, vỗ vỗ đầu cậu. “Thôi đi, anh mà cần một thằng nhóc chăm sóc? Năm nay là năm hạn. Mẹ kiếp, gặp hai tên sát tinh. Đợi chân lành rồi anh sẽ lên núi bái Phật...” nói xong lời cuối cùng, y thở dài.

“Không phải em vừa mới vừa tốt nghiệp à? Lo lắng làm cái gì? ”

“Em theo bạn bè lấy nhà làm phòng làm việc, quan hệ cùng tài chính đã có chỗ đứng rồi, nếu có chỗ nào cần giúp đỡ em sẽ nói với anh.” Hai tay Kỷ Văn Hàn mở ra đặt trên đầu gối, “Số tiền mấy năm nay anh giúp em em sẽ trả hết. Cho nên, anh cho em chút thời gian nữa.”

Hứa Khiêm ngẩng khuôn mặt tràn đầy thanh xuân của cậu, chút không thoải mái trong lòng thoáng tản đi, nói: “Em có thể được như ngày hôm nay chứng tỏ ánh mắt anh lúc đó rất...” y muốn nói rất tốt, nhưng trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Nghiêm Mạc. Như là bị cái gì đâm một cái, thoáng chốc không có thanh âm.

Kỷ Văn Hàn cười híp mắt nhìn y. Cậu cười lên rất đáng yêu, hai cái răng khểnh lóe lên mang theo sức sống của tuổi trẻ.

“Hứa ca, anh đói không? Em gọt hoa quả cho anh nha.”

Hứa Khiêm ừ một tiếng, chỉ chỉ giỏ trái cây trong góc.

Kỷ Văn Hàn lanh lẹ xé bọc đóng gói, từ trong túi mang theo lấy ra một con dao, bắt đầu gọt vỏ.

Tay cậu rất đẹp mắt, đốt ngón tay cái có vết chai, vừa nhìn là biết thường xuyên vẽ.

Hứa Khiêm ngấm ngón tay linh hoạt bay lượn, rất nhanh đã gọt xong một quả táo. Kỷ Văn Hàn giống như khoe khoang dơ lên dải vỏ táo không bị đứt tí nào trong tay lên, “Thế nào?”

Hứa Khiêm bị tính trẻ con của cậu chọc cười, “Ừm, lợi hại.”

Y bảo Kỷ Văn Hàn cắt đôi quả táo, mỗi người một nửa cắn, lại ngồi hàn huyền trên trời dưới đất, mãi đến khi Hứa Khiêm mệt mỏi, Kỷ Văn Hàn thấy y ngủ rồi mới rời khỏi.

Liên tiếp vài ngày, đều là do Kỷ Văn Hàn đến săn sóc cho Hứa Khiêm. Thằng nhóc này thoát nhìn tuổi còn trẻ, ở nước ngoài ngây người mấy năm vậy mà việc gì cũng nhanh gọn. Hứa Khiêm sai sử rất thuận tay, có xúc động muốn hốt đổi phương vào công ty. Nhưng ngấm lại, con nhà người ta học ở nước ngoài mấy năm, lại còn nhỏ, chuyên ngành không đúng, quá lãng phí.

Lâm Ngữ Khê cũng tới một lần, vừa thấy y mắt liền đỏ dóa Hứa Khiêm phát khiếp. Y sợ nhất là người khóc. Thấy người khóc là không biết làm gì, chỉ đành nhỏ giọng dỗ.

Lâm Ngữ Khê tâm tư mẫn cảm, vừa nghe thấy xảy ra chuyện sau buổi tiệc sinh nhật Văn Bàn, tức giận tím chần. Hứa Khiêm vỗ vỗ tay của cô, trêu đùa: “Xinh xắn đáng yêu thế này, không sợ xấu à?”

“Anh mang Mễ Tô về đi! Nếu như sợ không nuôi được thì đưa cho em, em chăm cho!” Lâm Ngữ Khê nện một cái xuống giường, “Trái lại sau này anh đừng gặp anh ta nữa. Tốt nhất là đừng dính dáng gì đến nhau.”

Hứa Khiêm đương nhiên biết “anh ta” trong miệng cô là chỉ ai, thoải mái cười cười, nói được.

Còn có gì dính dáng nữa đâu? Nền ngừng đã cắt sạch sẽ, y không có hứng thú lấy thất bại dằn vặt bản thân... Tuy tổn thương trong lòng không lành nhanh như vậy, nhưng chỉ cần một thời gian thôi là sẽ hết.

Huống chi là chút thất bại này còn kém xa so với mấy lần trước.

78. Chương 77

Editor: Tịnh

Nghiêm Mạc kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà.

Khách hàng hôm nay là một người đàn ông trung niên, yêu cầu nhiều đến nỗi có thể viết một quyển sách. Nghiêm Mạc đã thử đưa ra ý kiến nhưng cơ bản đều bị đẩy trở về, cuối cùng làm cho anh có cảm giác không biết làm thế nào. Nhưng hợp đồng đã ký, hắn cho dù không nhẫn nại cũng phải tiếp tục. Dù sao phí bồi thường vi phạm hợp đồng không phải trọng điểm, lỡ như danh tiếng bị ảnh hưởng đậm ra được không bằng mất.

Thời gian đã hơn tám giờ, Nghiêm Mạc không có mong muốn gì hơn. Sau khi cho Mễ Tô ăn no, trông nó nhảy lên nhảy xuống, đầu óc cuối cùng thoáng thả lỏng một chút.

Chỉ là lại vừa nghĩ tới nó chẳng mấy chốc sẽ bị người ta mang đi, Nghiêm Mạc lại không cười nổi. Hắn nhìn ngôi nhà quen thuộc của mình, trong lòng lại như thiếu gì đó, trống vắng.

Hứa Khiêm đi rồi, song dấu vết của y vẫn còn đó. Nghiêm Mạc vốn định tranh thủ sắp xếp xong rồi gửi cho đối phương. Nhưng lại muốn trốn tránh không muốn gặp y, chần chờ mãi nên kéo dài đến bây giờ.

Nghiêm Mạc ngã vào trong đệm chăn mềm mại, hít một hơi thật sâu.

Sau khi từ chối Hứa Khiêm, hắn cũng không nhẹ nhõm như mình tưởng. Chẳng những thế lại thấy thất vọng, mất mát, mông lung... Trước đây vào giờ này, Hứa Khiêm dù cho không về nhà được cũng sẽ gọi điện báo trước, hay là gọi người mà y tin tưởng mua đồ ăn giúp hắn. Nghiêm Mạc thích ăn sủi cảo nhân tôm, thỉnh thoảng gọi một vài lần nên bị Hứa Khiêm biết. Y liền gọi quán trà chuyên món đó ship đến. Cho tới sau này, Nghiêm Mạc mới phát hiện, quán đó không nhận đơn ở ngoài, mà là Hứa Khiêm mua rồi dùng tiền nhờ người khác đưa giúp y.

Đáng tiếc là, đã từng có quan hệ như vậy lại bị y dùng một tin nhắn ngắn, chỉ có mấy chữ, cắt đứt dễ dàng.

Nghiêm Mạc lướt màn hình di động, mở hộp thư ra.

Tin nhắn Hứa Khiêm gửi cho hắn vẫn còn đó, ngắn ngủi năm chữ, rất rõ ràng lại cục súc. Nghiêm Mạc đọc đi đọc lại mấy lần, không cách nào bỏ được sự hổ thẹn trong lòng.

Trừ cái đó ra, hắn cố ý bỏ qua tình cảm đã lặng lẽ nảy sinh, mãnh liệt như nước sông với nước biển, đậm chồi nảy lộc.

Nghiêm Mạc cố nén nỗi bất an, vội vã ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hắn xoa mắt rời giường, lúc xuống đất theo thói quen thả nhẹ bước chân, đi vào toilet, phát hiện kem đánh răng đã chuẩn bị từ hôm qua vẫn còn nguyên. Nghiêm Mạc hoảng hốt một lúc lâu, đành cau mày rửa kem đánh răng đã quét lên đi, lấy của mình quét lên cái mới.

Bọn họ đã xa nhau nửa tháng, nhưng hắn vẫn luôn hành động như người nợ vẫn còn ở chung, không tự chủ được làm ra chuyện dư thừa... Nghiêm Mạc bỏ hai phần trứng chiên vào tủ lạnh, ôm bức tranh ở trên ghế salon đến mất hồn. Đầu óc trống rỗng, không có tí linh cảm nào.

Hắn phiền não nắm tóc, xé bỏ hết bản thảo nháp, đang định làm gì đó để điều chỉnh trạng thái, chuông cửa lại đột nhiên bị người nhấn...

Mẽ Tô kêu meo meo, lượn vòng quanh chân Nghiêm Mạc. Hắn không thể làm gì khác hơn là khom lưng ôm nó, đi tới mở cửa.

Kỷ Văn Hàn đứng ở cửa, đang cúi đầu xem điện thoại di động thấy Nghiêm Mạc đi ra bèn cười khê.

“Em là bạn của Hứa ca, đến lấy giúp anh ấy ít đồ.” Cậu trông thấy Mẽ Tô, ánh mắt sáng ngời: “Anh ấy nói đi lấy con *mèo Ragdoll về... Là con này đúng không!? Em xem hình rồi, giống hệt.” nói xong muốn đưa tay bắt nó, Nghiêm Mạc nhú nhú mày, lùi một bước tránh được.

*Mèo Ragdoll (hay còn gọi là Ragamuffin) là giống mèo cảnh “khổng lồ” xinh đẹp có nguồn gốc từ Mỹ. Chúng là giống mèo mang ngoại hình quyến rũ cùng bản tính nhẹ nhàng, hòa đồng và tình cảm. Mèo Ragdoll nhận được sự yêu thích của mọi người bởi chúng sở hữu những nét đẹp tinh tế của một chú mèo, nhưng lại mang những phẩm chất tuyệt vời của một chú chó.

Mẽ Tô ghé vào trong ngực hắn, chớp mắt to vô tội, ngoẹo đầu liếm liếm mặt của hắn.

“Cậu có chứng cứ gì?”

Kỷ Văn Hàn a một tiếng, nói: “Anh ấy gửi qua WeChat, em tìm cho anh xem...” cậu mở âm lượng điện thoại lên tối đa, giọng Hứa Khiêm vang lên, xuyên qua microphone cùng điện lưu có chút biến âm.

“Em lấy giúp anh con mèo là được rồi, còn bức tranh kia nữa. Những thứ khác không cần, coi như cậu ta cho, không cần mang về. Lúc xuống lầu tiện thể vứt đi là được rồi, nếu có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh.”

Nghiêm Mạc nói không rõ cảm xúc trong lòng lúc này là gì, nói chung là không dễ chịu lắm. Hắn trầm mặc vài giây, vẫn không cho Kỷ Văn Hàn vào, vẫn để cậu đứng ngoài cửa.

Nghiêm Mạc trở lại trong phòng, tìm một cái túi có thể bỏ mèo vào, vuốt bộ lông dài của Mẽ Tô, khê hôn lên đầu nó rồi cũng đành bỏ nó vào trong túi.

Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này... Hấn không ngừng nhấn mạnh trong lòng, cảnh cáo chính mình, nhưng lại như cũ không thể nào ổn định được tâm trạng đang xao động.

Chuyện đến nước này hấn đã hiểu ra, Hứa Khiêm thật sự muốn cắt đứt với hấn, cắt đứt hấn, không dây dưa lằng nhằng. Đây mới là tính cách Hứa Khiêm, cũng là chuyện hấn đã dự liệu được.

Nửa người dưới Mễ Tô đứng trong túi, chân trước thò ra lay lay mép túi, tới gần liếm tay hấn. Nghiêm Mạc không đành lòng lại xoa xoa nó vài cái, cũng ngày càng luyến tiếc.

Mình đang làm gì vậy?

Hấn buồn phiền nhắm mắt lại, ngực dồn dập phập phồng, thật lâu không bình ổn lại được.

Kỷ Văn Hàn ngồi ở ngưỡng cửa chơi điện thoại, sắp qua ả rồi mà cũng không thấy người bên trong đi ra. Rốt cục không kèm chế được, ló đầu ra nhìn.

“Ai cho cậu vào.”

Bị mắng, Kỷ Văn Hàn méo xẹo, dường như tủi thân lắm nói: “Ai bảo anh lâu thế làm gì.”

Sắc mặt Nghiêm Mạc khó coi đi tới, “Phòng anh ta không cho nuôi động vật, anh ta định nuôi ở đâu?”

“Chị Ngữ Khê nói chỉ biết cách chăm, bảo Hứa ca cứ yên tâm.” Kỷ Văn Hàn nhú mày: “Còn mấy thứ khác nữa đâu?”

“Cậu mang mèo đi đi, bức tranh kia tôi còn đang sửa. Khi nào xong tôi sẽ đưa cho anh ta.”

“Còn vẽ á? Vẫn chưa xong á?”

“... Liên quan gì đến cậu.” Mặt mày Nghiêm Mạc lạnh tanh, dường như không muốn nhìn thẳng nhãi này chút nào, đưa cái túi chứa Mễ Tô cho cậu ta, đóng cửa cái rầm.

“Này này... ” Kỷ Văn Hàn đập cửa, không có ai đáp lại, chỉ có thể sặc một tiếng: “Đóng cái quần. ”

Mễ Tô như thể biết được gì đó, hướng về phía cửa kêu meo meo, khá là thảm thiết.

Kỷ Văn Hàn lấy tay chọc nó, “Mi đẹp đấy, chẳng trách Hứa ca coi mi là con trai nuôi. Đi, anh mang em về với ba... Quần què, dám cắn tao!”

Tiếng nói càng ngày càng xa, Nghiêm Mạc dựa vào ván cửa, rã rời ngồi bệt dưới đất.

Hắn nhìn gian phòng trống trải, chỉ cảm thấy trong lòng bị rút đi thứ gì đó, ảm áp dần tan đi để lại mặt đất đầy lạnh lẽo, thuốc độc rót vào trong xương.

Không phải... là thế này.

Hết chương 77

79. Chương 78

Editor: Tịnh

Nghiêm Mạc lắc lắc đầu, từ dưới đất đứng lên, loạng choạng vào phòng vẽ tranh.

Từ sau khi đưa bức tranh đó cho Văn Bản, giá vẽ của Nghiêm Mạc vẫn trống không. Nhìn thoáng qua, thiếu thiếu thứ gì đó, cảm thấy không quen khó tả.

Nghiêm Mạc đi tới bên tường, xóc vải che lên, lộ ra bức tranh Hứa Khiêm để ở chỗ này.

Người phụ nữ trong tranh cười rạng rỡ mà dịu dàng. Nghiêm Mạc nhìn chăm chăm một hồi, cúi người xuống chuyển nó đến giá vẽ, lại xoay người bắt đầu chuẩn bị thuốc màu.

Chỉ là vẽ thôi nhưng hắn lại không dám tùy tiện hạ bút. Suy nghĩ đắn đo nên dùng kỹ thuật nào, lại thử màu lên tờ giấy khác, cuối cùng cũng chọn ra được mấy cái tương tự để vẽ tiếp, dùng bút quét màu, thận trọng hạ xuống một nét.

Hắn vẽ rất chậm, động tác lại tương đối nhẹ nhàng, mỗi một nét đều là đáp án đã được cân nhắc. Màu sắc phong phú không ngót, dần dần bổ khuyết những mảng lớn trống rỗng nhức mắt. Từ lúc đổi nghề tới nay, Nghiêm Mạc rất ít khi tập trung như thế. Như thể dùng toàn bộ nhiệt tình từ trong xương. Nước rửa bút đổi hết thùng này đến thùng khác, trên tay trên người đủ mọi màu sắc thuốc màu. Hắn vẽ một hơi tới tối đen.

Bức tranh sơn dầu là công việc tỉ mỉ, với tốc độ bây giờ bức tranh này cũng mất ít lâu nữa, ít ra cũng phải mười ngày nửa tháng. Huống chi Nghiêm Mạc còn có đơn hàng chưa làm xong. Hôm nay còn đỡ, bắt đầu từ ngày mai, hắn cũng không thể nhàn nhã giống như bây giờ.

Để bút xuống, Nghiêm Mạc đuổi người, tắm rửa thay đổi bộ quần áo sạch sẽ. Chỉ chớp mắt, hắn lại trở về như lúc ban đầu. Nghiêm Mạc nhìn phòng khách trống rỗng. Vẫn còn mấy thứ chưa kịp dọn dẹp, trong lúc

nhất thời có chút không thích ứng được.

Có lẽ mình cũng nên nuôi một con gì đó?

Hắn nghĩ ngợi linh tinh để thả lỏng, song không chịu được nữa, thay giày liền vội vã ra ngoài.

Nghiêm Mạc tìm một quán ăn nhanh ở gần đó ăn cho no bụng, lại tạm thời không muốn về nhà nên đi dạo ở dưới nhà. Hôm nay là một ngày cuối tuần, trong tiểu khu không ít người, một đám bác gái tụ tập ở trên quảng trường khiêu vũ, máy ghi âm phát bài ăn mừng đang thịnh hành. Nghiêm Mạc tìm một chỗ náo nhiệt nhất ngồi xuống, lấy điện thoại ra bắt đầu xem.

Hắn mở WeChat, chọn vào vòng bạn bè... Hứa Khiêm đã hủy kết bạn, Nghiêm Mạc không xoát được tình trạng của y, nhưng lại thấy con gái đang phơi nắng của Văn Bản. Nghiêm Mạc mở video, trong màn ảnh cô bé cười hi hi ha ha, mềm mềm như cục bột, rất đáng yêu. Hắn vô thức cong khóe miệng, khen một câu ở dưới.

Làm xong tất cả Nghiêm Mạc bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, phát hiện đã không còn đau lòng mỗi khi nhìn thấy như trước kia nữa. Có lẽ vẫn còn chút ít tiếc nuối, nhưng hắn hoàn toàn không khó chịu như thế nữa, ngược lại có cảm giác khá là nhẹ nhõm.

Trái lại, Hứa Khiêm... lại làm cho hắn dễ tâm.

Xem như là đã... buông xuống rồi sao?

Nhưng lúc này mới nửa năm mà thôi, sao lại thế...

Nghiêm Mạc ôm đầu, trong lúc nhất thời tâm tư rối loạn, không đợi hắn ngẫm nghĩ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, nhìn cuộc gọi nhận được, vậy mà là Hứa Khiêm.

Hắn chợt có chút bối rối, suýt chút nữa không nhận điện thoại, “Alô?”

“Con bà nó, sao bên cậu ồn vậy?” Hình như tâm trạng Hứa Khiêm không tốt lắm, giọng nói chột búa.

“Tôi đang ở ngoài... Sao vậy?” Nghiêm Mạc đứng dậy đi tới chỗ yên tĩnh, trái tim đập thành thịch.

“Kỷ Văn Hàn nói cậu không chịu đưa bức tranh cho tôi? Nghiêm Mạc, má nó chứ cậu có ý gì? Cầm đồ không trả đúng không? Địch, nếu cậu dám phá hỏng nó, tôi...” Hứa Khiêm ghen một cái, quát: “Bố đây không để yên cho cậu đâu!”

Nghiêm Mạc chưa từng bị người nào chửi như vậy, ngón tay cầm điện thoại nắm chặt, “Hứa ca... tôi mới

vẽ thêm vào, nếu bây giờ anh lấy về có thể sẽ làm thuốc màu bị lem. ” Hấn hít một hơi thật sâu, “Đây là chuyện tôi đã đáp ứng với anh, tôi sẽ làm được.”

Hứa Khiêm ở bên kia cười gằn, “Cút con mẹ nó đi. Khốn kiếp. Nghiêm Mạc, cậu sờ lương tâm xem, bố đưa bức tranh đó cho cậu từ đời nào rồi? Hừm? Địch mợ gần hai tháng rồi. Sao giờ cậu mới nhớ tới? Cậu coi tôi là thằng ngốc để đùa giỡn thế à?”

Nghe người nọ mắng chửi liên tục, trái tim Nghiêm Mạc dần dần trầm xuống, đồng thời còn có chút khủng hoảng, bởi vì Hứa Khiêm nói đúng. Hấn đúng là... đúng là không để bức tranh kia vào trong lòng. Nhưng bây giờ hấn phát hiện, hấn muốn bồi thường, nhưng mà đối phương đã không để cho hấn cơ hội này nữa.

“Hứa ca... Tôi biết là tôi có lỗi với anh. Cho tôi một cơ hội đi!” hấn vô lực dựa vào trên vách tường, ngăn người nhìn ngọn đèn ven đường, trong giọng nói lộ ra vài phần xót xa. “Coi như... không làm được cái kia, chúng ta vẫn có thể làm bạn mà!”

Hứa Khiêm tức quá hóa cười, “Phắc, cậu có thể xem Văn Bân là bạn không? ”

Kỳ thực, trạng thái bây giờ của hấn và Văn Bân... giống như bạn bè bình thường.

Nghiêm Mạc cắn cắn môi dưới, vừa muốn nói gì, lại bị cắt ngang.

“Kỳ thực bây giờ cậu ra sao không còn liên quan đến tôi nữa.” Giọng Hứa Khiêm rất lạnh, mang theo chút run rẩy khó phát hiện, “Tất cả sự trả giá đều là tôi tự nguyện, không hề liên quan gì đến cậu. Cậu chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, tôi cũng sẽ không trách móc. Có lẽ bây giờ cậu vẫn còn đang rối rắm không rõ là đã xảy ra chuyện gì? Nhưng bức tranh kia rất quan trọng với tôi. Nghiêm Mạc, nếu như cậu thật lòng muốn tu sửa nó, vậy tốt nhất cậu phải hết lòng hết sức mà làm. Nếu như cậu chỉ làm cho có lệ, cũng đừng trách tôi không nể tình cũ.”

Những lời nói vô tình đó tựa như con dao đâm vào Nghiêm Mạc có chút đau đớn. Hấn chưa từng thấy Hứa Khiêm như vậy bây giờ. Cho dù là khi đối chọi gay gắt lúc ban đầu, Hứa Khiêm cũng không phải như vậy, giống như nói hơn một câu đều là dư thừa.

Nhưng hấn lại chỉ có thể gật đầu nói được.

“WeChat tôi sẽ thêm bạn lại. Sau này mỗi lần cậu vẽ đều phải phát video cho tôi. Sau khi vẽ xong, tôi sẽ dựa theo giá thị trường trả giá cao nhất cho cậu. Nghiêm Mạc, cậu không nợ tôi gì cả, tôi cũng không nợ cậu. Cho nên giữa chúng ta cần phải tính toán rõ ràng. Hứa Khiêm tôi không thiếu thứ gì, càng không thiếu tiền, cho nên tình nghĩa đó cậu tự giữ lấy đi.. ”

Hứa Khiêm nói xong những câu này cũng không chịu nổi. Y là con người, y không thể nào coi như không có gì với kẻ đã giẫm nát trái tim xuống bùn. Dù cho y có biết rõ đối phương cũng không làm gì sai... Nhưng có một số việc, hết lần này tới lần khác là không thể kiểm soát được trái tim.

Cửa phòng chẳng biết lúc nào bị người gõ, y tá đẩy cửa vào, khiếp sợ nhìn sắc mặt âm trầm của anh chàng bệnh nhân trên giường, “Anh bệnh nhân kia, đến giờ đổi thạch cao rồi.”

Giọng cô không lớn nhưng Nghiêm Mạc lại nghe thấy, nhất thời biến sắc: “Anh đang ở bệnh viện?”

Hứa Khiêm nhanh chóng cúp điện thoại.

80. Chương 79

Sao Hứa Khiêm lại ở bệnh viện?

Nghiêm Mạc nghe trong loa truyền đến tiếng tút tút tút báo bận, nóng vội muốn chết, nhưng lúc gọi lại thì đối phương không nhận. Hắn sợ đối phương dưới cơn giận dữ kéo mình vào danh sách đen, khê cần mỗi chuyển sang gọi cho Giang Thành Vọng.

“Alô?”

“Hứa Khiêm có chuyện gì? Sao anh ấy lại ở trong bệnh viện?”

Đối phương trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Sao anh biết?”

Giang Thành Vọng nói: “Hứa ca không cho tôi nói với bất kì ai. Tôi mặc kệ anh biết được bằng cách nào, quên đi.”

Nói xong hắn liền cúp điện thoại, không chừa chút đường sống nào. Sắc mặt Nghiêm Mạc cực kỳ khó coi, hàm răng cắn đến kêu ken két, lo lắng sắp điên rồi.

Tại sao Hứa Khiêm? Chẳng lẽ nghiêm trọng lắm sao? Cũng phải, lấy tính cách mạnh của người nọ, thật ra chuyện gì cũng luôn luôn tự mình gánh vác..... Nhưng mà là bệnh gì mà cần đúng giờ đổi thuốc chứ?

Giọng của y tá kia quá nhỏ, Nghiêm Mạc mông mông lung lung chỉ nghe nửa đoạn, lúc này nhớ lại cũng hù hấn hết hồn. Thật vất vả tỉnh táo lại, Nghiêm Mạc siết di động, suy nghĩ tìm cách nào để đến được chỗ Hứa Khiêm. Rối rắm nửa ngày, hắn định đến nhà mới của y xem thử.

Nhưng có lẽ Hứa Khiêm còn chưa chính thức chuyển vào, hắn tự nhiên vồ hụt. Một lòng chạy đến cộng thêm ngồi ở dưới lầu trong chốc lát, lúc Nghiêm Mạc về đến nhà đã hơn mười hai giờ, mệt đến mí mắt cũng nâng không nổi, ngã xuống giường mơ màng ngủ.

Kết quả nổi lòng hấn quá rối loạn, gặp ác mộng. Trong mơ, dưới bầu trời mưa to Hứa Khiêm cả người là máu chảy trên mặt đất. Nước mưa tẩy rửa gương mặt tái nhợt gần như không có màu của y, giống như chết vậy.

Nghiêm Mạc nhìn một màn này, chỉ cảm thấy trái tim đều bị ai đó bóp nát, máu tươi theo khe hở ào ào chảy ra. Cả người anh lạnh lẽo, đầu gối run rẩy mềm nhũn, thở hổn hển quỳ trên đất.

Hắn nhớ rõ hấn cởi quần áo trên người ra đi bằng bó lên miệng vết thương trên người Hứa Khiêm, nhưng vết thương kia rất sâu rất nhiều. Sơ cứu yếu kém của hấn không có tí tác dụng, chỉ có thể phí công nhìn quần áo màu trắng bị máu tươi một lần nữa thẩm thấu, nhìn bờ môi hồng hồng dần dần trở nên tím tái..... Nghiêm Mạc cảm giác mình không chịu nổi, trong mơ hấn vẫn đang khóc. Nước mưa lạnh lẽo đập vào trên mặt, giấy lát đã làm trôi mất nước mắt, không để lại chút dấu vết.

Ngày hôm sau, mắt Nghiêm Mạc đầy quầng thâm nặng nề tỉnh dậy. Hắn đã quên mất mình mơ cái gì, chỉ là cái cảm giác tim đập nhanh vẫn còn đó, nguyên rửa kéo dài không đi.

Hắn không có tâm trạng để ăn sáng, vội vàng ra cửa, lái xe chạy đến dưới lầu công ty Hứa Khiêm canh chừng. Nghiêm Mạc vẫn không quên công việc của mình, đặc biệt mang theo bản vẽ đến, vừa vẽ bản nháp, chốc chốc lại nhìn lên trên lầu. Canh từ sáng sớm đến hơn ba giờ chiều, rốt cuộc thấy một bóng dáng quen quen bước nhanh đi ra từ cửa chính.

Là thằng nhóc hai ngày trước đến nhà hấn lấy đồ.

Kỷ Văn Hàn tiếp nhận trọng trách chân chạy vặt cho Hứa Khiêm, trở về đưa một phần tư liệu cho Giang Thành Vọng. Chờ đưa xong, cậu lại đến khách sạn gần đó mua sủi cỏ, dùng cà mèn giữ nhiệt xách trở lại bệnh viện.

Hứa Khiêm làm việc cả một buổi sáng, lúc này mơ mơ màng màng ngủ, cơm cũng quên ăn. Lúc Kỷ Văn Hàn trở về vẫn chưa ngủ tỉnh, mơ mơ màng màng trở người, kết quả quên luôn chân mình đang bó thạch cao. Cái trở người này làm chân rút khỏi băng vải treo, rớt xuống giường rầm một tiếng.

Kỷ Văn Hàn biến sắc, bỏ đồ trong tay xuống muốn qua giúp đỡ. Kết quả có người giành trước lao từ phía sau cậu ra, hai ba bước đã tới bên giường Hứa Khiêm.

Nghiêm Mạc nhìn người đàn ông mặc áo bệnh nhân nằm trên giường, môi khê run, hồi lâu không nói nên lời.

Chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra..... Từng màn từng màn giấc mơ tối qua thoáng hiện trước mắt tựa như đèn kéo quân hành hạ hấn. Trái tim kinh hoàng, trước mắt lúc thì trắng lúc thì đen như thể giấy tiếp theo sẽ ngắt xiu.

Hắn chưa từng thấy Hứa Khiêm suy yếu như vậy. Đa số đều là người này hăm hở vênh váo tự đắc mà không phải như bây giờ. Được bọc trong bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh, trên đùi bó thạch cao, cơ bản

là không xuống giường được..... Ánh mắt chết lặng của Nghiêm Mạc chuyển động, rất nhanh, hắn thấy trên tủ đầu giường vẫn kiên xếp thành một sấp thì càng thêm khó chịu

Hứa Khiêm không cho hắn quá nhiều thời gian để áy náy, sau khi nhìn thấy người tới, tiện tay cầm một cây bút máy, vút lên người hắn: “Cút!”

Mẹ kiếp, vừa mở mắt đã thấy sát tinh. Xui thế không biết. Hắn ở trong đầu hung hăng mắng một câu, đột nhiên như nghĩ tới gì, nhíu mày nói: “Sao cậu tìm được tới đây?”

Nghiêm Mạc chậm rãi cúi lưng, nhặt cái nắp bút bị văng ra khi bị ném.

“Tôi..... Tôi đến công ty của anh.” Ngữ khí hắn mềm mỏng, mang theo cẩn thận dè chừng, “Ngày hôm qua sau khi tôi nghe thấy anh đang ở bệnh viện..... Rất lo lắng nên đến cầm chốt canh người. Hứa ca, rốt cuộc là anh bị sao vậy? Anh, anh hắn là nên nói cho tôi biết. Nhìn thấy anh như vậy tôi không chịu nổi.....”

Nói đến cuối, đúng là có vài phần nói năng lộn xộn. Hứa Khiêm “Đệt” một tiếng, nghiêng mắt qua chỗ khác không nhìn hắn: “Hôm qua tôi chưa nói rõ ràng sao? Tôi ra sao liên quan đến gì tới cậu?”

Nghiêm Mạc buông xuống ánh mắt, nhìn chằm chằm vào cái chân bị thương kia, ma xui quỷ khiến vươn tay ra nhẹ nhàng sờ lên băng vải trắng tinh.

“Bởi vì tôi mà anh..... mới bị như vậy sao?”

Hứa Khiêm hít thở hơi run, thế nhưng lại cười.

“Ông đây chưa từng thấy ai ngu dốt vậy..... Còn mẹ nó là vì cậu á? Sao cậu có thể trưởng thành được vậy Nghiêm Mạc?! Ông đây làm ăn buôn bán đắc tội không mười người thì cũng hơn mười là bình thường, trong đó có không ít xã hội đen. Ngày đó ông đây đen đủi, dừng ở ven đường cho người ta đụng, hắn mẹ nó còn phá xe ông.....”

Y cười rút lại giọng điệu, “Ôi thôi không nói nữa. Văn Hàn, cậu đưa tên gốc này ra ngoài, nhìn mặt hắn ông đây ăn không ngon.”

Sắc mặt Nghiêm Mạc có chút trắng, đến khi Kỷ Văn Hàn lại đây kéo hắn là đã không còn chút máu, so với Hứa Khiêm cũng chẳng tốt hơn là bao. Nhưng nếu là vậy, hắn rất không cam lòng, hắn vẫn chưa làm gì cả..... Vì thế cùng Kỷ Văn Hàn ở trong phòng bệnh lồi lồi kéo kéo. Nghiêm Mạc luyện qua *Tán thủ nên không hề yếu đuối như vẻ ngoài, nhưng người kia cũng không phải dạng vừa. Anh tới tôi đi như vậy vài lần, hai người cũng bưng bưng lên. Đúng là từng bước diễn biến đến tình trạng quyết đấu.

*Tán thủ: là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là kungfu)

Nhìn một màn này, Hứa Khiêm chỉ cảm thấy huyết Thái dương giật giật đau. Y vốn dĩ đã không nghĩ ngơi tốt, vừa mở mắt đã thấy cái Nghiêm Mạc bám dai như đỉa này..... Hứa Khiêm không muốn thấy hắn, một chút cũng không muốn. Y hiện tại vừa thấy Nghiêm Mạc là lại nhớ đến sự nhục nhã kia. Chỉ một câu tỏ tình trước mặt Nghiêm Mạc đã làm y thấp hơn một khúc. Y ghê tởm, y không muốn chịu đựng sự ức chế này nữa.

Vì thế y cầm lên mớ bản thảo ném qua hai người, “Các người đánh nhau ở bệnh viện là muốn để người ta báo cảnh sát ư?!”

Kỷ Văn Hàn hồng hộc thu tay, ánh mắt Nghiêm Mạc chuyển lại đây. Trong ánh mắt đen nhánh mang theo vài phần tủi thân, nhìn Hứa Khiêm không chớp mắt, lại rất nhanh tỉnh táo lại.

“Văn Hàn, nhóc đi ra ngoài trước đi.” Y lạnh lùng bình tĩnh ngoắc ngoắc tay. “Cậu, lại đây.”

Nghiêm Mạc ngoan ngoãn đi tới. Mặt hắn bị một đấm của Kỷ Văn Hàn quệt trúng, thái dương một mảnh bầm tím, lại thêm quãng thâm trên mắt, thoát nhìn vô cùng tiêu tụy.

“Hứa ca, tôi.....”

Hứa Khiêm không để hắn nói xong, “Cậu thật sự muốn giải thích? Ngay cả khi tôi không cần?”

Đối phương gật gật đầu.

Hứa Khiêm xuy một tiếng, “Đưa mặt lại đây.”

Ngay khi Nghiêm Mạc cho rằng đối phương mềm lòng, trả lời hắn, lại là một cái tát vang dội.

Lần này hắn bị đánh đến tỉnh cơn mê, má bồng rất đau đớn, hơn nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Hứa Khiêm lắc lắc lòng bàn tay phát đau, vẻ mặt lạnh lùng: “Tôi nhận lời giải thích của cậu, cút đi.”

81. Chương 80

Nghiêm Mạc đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đều là đau đớn không thể tin. Hắn che gò má đỏ ửng lại, hơi thở run lên, như là sắp khóc.

Hứa Khiêm nhắm mắt lại không nhìn hắn, y sợ mình mềm lòng. Mới sơ ý một chút mà lại nhớ tới trạng thái trước kia rồi..... Y mệt mỏi rồi, mới nửa năm ngắn ngủi y đã trải qua hai lần thất tình. Người y thích

vĩnh viễn không thuộc về y. Một khi đã như vậy, y cũng không cần.

Đến khi mở mắt ra, người nọ đã đi rồi, lặng lẽ, chỉ để lại đống hỗn độn đầy đất lạnh giá. Hứa Khiêm hít sâu một hơi, nhắc chân lên quán người lại, muốn ngủ một giấc.

Thực ra Nghiêm Mạc nhìn thấy y chật vật như vậy, áy náy cùng đồng cảm dâng lên cho nên mới cầu xin tha thứ. Xét đến cùng hẳn chỉ là muốn cho mình dễ chịu hơn chút. Một khi đã như vậy, Hứa Khiêm dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn, dứt khoát nhất, không cho hẳn như ý.

Dây dưa lằng nhằng không phải tính cách Hứa Khiêm tính. Y rất hiểu Nghiêm Mạc, biết hẳn sợ nhất là gì. Một bạt tai này người nọ phỏng chừng là sẽ không đến tìm y nữa. Mà như vậy đối với cả hai người đều tốt.

Kỷ Văn Hàn gõ cửa, đi vào. “Hứa ca, ăn một chút gì đi.”

Hứa Khiêm lúc này không muốn gặp ai, buồn bực bảo cậu đi về.

Kỷ Văn Hàn gãi đầu, suy nghĩ một lát, nói: “Có cần em đến nhà anh ta lấy bức tranh về cho anh không?”

Hứa Khiêm thở dài một tiếng: “Không cần, cậu ta cũng đã vẽ rồi..... cứ để cậu ta vẽ cho xong đi.” Y vốn ôm niềm hy vọng này, y thường thức chút tài hoa ấy của Nghiêm Mạc. Dù có thế nào cũng sẽ không thay đổi. Huống chi mỗi người bút mỗi nét vẽ, phong cách cũng không giống nhau. Kỷ Văn Hàn chưa chắc là thích hợp để vẽ lại chân dung, cho nên từ lúc bắt đầu Hứa Khiêm đã không đề cập đến chuyện này.

Nửa tháng tiếp theo, Nghiêm Mạc đúng là không xuất hiện nữa, chỉ là thỉnh thoảng gửi tiến độ đến cho y. Hứa Khiêm nhìn trong màn hình di động, gương mặt y nhưng nhớ nhiều năm từng chút từng chút hiện ra, hình dáng mẹ càng ngày càng sống động, trong lòng xúc động vô cùng.

Cuối cùng, y khép lại di động, như thể viên đá cuối cùng trong lòng đã rơi xuống, có lẽ sẽ có một chút thương cảm cùng buồn bã, nhưng chung quy là vẫn phải buông xuống.

Thoáng chốc đã gần nửa tháng ở bệnh viện, Hứa Khiêm trừ đổi thạch cao, mỗi ngày đúng giờ tập hồi phục chức năng, sắp mốc meo tới nơi rồi. Nhưng y lại nhàn rỗi ngồi ở trên xe lăn vật lộn, không muốn đi ra ngoài gặp ai, vẫn là Lâm Ngữ Khê dùng Mễ Tô dụ y, lúc này mới đưa Hứa tổng sĩ diện hão ra khỏi giường.

Bệnh viện không cho phép mang vật nuôi vào, hai người đành phải hẹn gặp ở quán cà phê gần đó, lúc Kỷ Văn Hàn đẩy Hứa Khiêm tới nơi, cô nàng đã tới, ôm con mèo trong lòng, bên cạnh vây quanh ba người dường như muốn đến gần, trên bàn còn bày điểm tâm chưa được động đến, tình huống thật quái dị.

Hứa Khiêm nhú mào, đưa tay vỗ vỗ Kỷ Văn Hàn: “Đẩy anh qua.”

Y dựa vào xe lăn chen vào trong đám người, Mễ Tô đã lâu không gặp y, meo một tiếng liền lên đến trên

người y. Hứa Khiêm ôm mèo yêu vuốt lông, lại đưa món quà đã chuẩn bị trước ra “Tặng em.”

Lâm Ngữ Khê nhận lấy mở ra, là một *vòng tay Pandora. Trên chiếc vòng bạc đơn điệu được kết nhiều hạt nhiều màu, màu sắc phối hợp đẹp mắt, không hề thô tục. Cô phát ra một tiếng kêu khoa trương, lập tức mang lên cổ tay, cười hì hì đưa cho y xem. “Sao anh biết em thích phong cách này?”

*Vòng tay Pandora: Vòng Pandora là mẫu trang sức được xâu từ hạt charms, các hạt charms được tạo nên từ bạc ý, vàng, bạc s925, đá quý... Người mang sẽ xỏ từng hạt vào vòng Pandora để phối. Có nhiều loại dây Pandora như: dây da, dây mềm hoặc dây Pandora cứng làm bằng bạc.

Hứa Khiêm dịu dàng nói: “Anh dựa vào lần làm móng trước chọn đấy. Thế nào, còn thích không?”

Lâm Ngữ Khê cười tí mắt, làm nũng nói: “Hứa ca, vẫn là anh tốt với em.”

Y đùa như vậy khiến mấy kẻ đến gần kia biết khó mà lui. Hứa Khiêm xem menu chọn vài món ăn trà chiều, ba người cùng nhau trò chuyện.

Kỷ Văn Hàn rất có hứng thú với Mễ Tô, cầm di động không ngừng chụp ảnh. Ẽm thì lại ngoan ngoãn ghé vào người Hứa Khiêm, đuôi to lắc qua lắc lại, lâu lâu ngáp một cái.

Có lẽ là gặp chủ nhân, Mễ Tô hôm nay cực kỳ ngoan, Kỷ Văn Hàn thò tay cũng không có phản ứng gì, còn dùng đầu cọ cọ tay cậu.

Cậu say mê nói: “Con mèo này của Hứa ca đẹp ghê, anh không suy nghĩ mở weibo post hình gì sao? Em thấy bây giờ có không ít idol mạng dựa vào thú cưng để quảng cáo, kiếm không ít tiền đâu.”

Hứa Khiêm dở khóc dở cười, “Tụi trẻ mấy đứa chơi cái gì anh không hiểu..... Huống chi anh cũng không thiếu chút tiền ấy.” Y ôm Mễ Tô, cầm hai bàn chân nho nhỏ của nó, tự hào nói: “Con của anh rất xinh đẹp, anh còn mua cho nó một cái nơ nhỏ, tí nữa chụp gửi Wechat cho em.”

Kỷ Văn Hàn liên tục nói được.

Ba người vượt qua một buổi chiều hài hoà, Hứa Khiêm vốn đang muốn mời Lâm Ngữ Khê ăn bữa cơm tối, nhưng cô nàng lại vội vã muốn về cho mèo ăn, y cũng không ngăn cản nữa.

Trước lúc chia xa, Hứa Khiêm lưu luyến không rời hôn trán Mễ Tô một cái, nhủ lòng chờ chân y khỏi rồi, phòng bên kia cũng ổn thoả, đến lúc đó là có thể đón con về. Không giống như giờ làm phiền người khác.

Vừa nghĩ đến điểm ấy, y đột nhiên tâm huyết dâng trào, liền bảo Kỷ Văn Hàn dẫn y đến xem phòng mới.

Từ sau khi trang hoàng xong, số lần Hứa Khiêm đến có thể đếm được trên một bàn tay, hiện tại nghĩ đến đúng là có vài phần đáng tiếc. Vào cửa, Hứa Khiêm kêu Kỷ Văn Hàn tùy tiện đi dạo, tự mình đẩy xe lăn đi tới đi lui trong phòng khách, thỉnh thoảng sờ sờ đồ gia dụng mới tinh. Trong không khí tràn mùi vừa mới trang hoàng xong, hơi sắc chút nhưng vẫn chưa tới mức không chịu được. Hứa Khiêm đi đến ban công đẩy cửa kính ra, gió đêm lạnh lẽo ngoài cửa thổi vào, thổi qua khiến y run run.

Hứa Khiêm bọc kín quần áo trên người, tính gọi Kỷ Văn Hàn cũng mở cửa sổ trên lầu ra, liền nghe đối phương kêu lên một tiếng, lạch cạch lạch cạch chạy xuống đến: “Hứa, Hứa ca!”

“Sao?”

“Bức tranh đó!” Kỷ Văn Hàn hưng phấn khoa tay múa chân, “Bức tranh đó là anh mua?”

Hứa Khiêm ngẩn ra hồi lâu, mới nhớ tới đối phương nói là cái gì, cười nói: “Đúng vậy, là em vẽ sao?”

“Đúng vậy! Lúc trước thầy hướng dẫn nói cho em biết có một ông chủ trẻ tuổi mua nó em còn không tin..... Đó là bức bán được giá cao nhất trong bốn bức, không ngờ là do anh mua!” Kỷ Văn Hàn kích động đến ánh mắt cũng đỏ lên, “Hứa ca, ân tình của anh cả đời này em làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp được hu hu.....”

Hứa Khiêm rút tờ khăn giấy đưa cho cậu. “Em kích động gì chứ, anh mua là vì anh thích, với lại không phải các em làm từ thiện sao, sẵn thuận tay cho nhiều hơn chút coi như làm chuyện tốt..... Ai, không phải em nói muốn làm phòng làm việc sao? Hai ngày nay em đều ở đây, bên kia thế nào rồi?”

“Em có nhờ thầy em rồi, ông ấy nói giới thiệu cho em vài tiền bối, mấy ngày nữa em cùng bạn đến gặp mấy người đó.” Kỷ Văn Hàn khoa trương lau nước mắt, lại hít sâu mấy hơi, “Hứa ca, em thật sự cảm ơn anh.....”

“Những lời này anh nghe nhiều rồi, lỗ tai sắp đóng kén đây này.” Hứa Khiêm cười cười, hai tay vất chéo trên đầu gối, “Tóm lại chờ phòng làm việc của em chính thức khai trương, anh muốn là khách hàng đầu tiên.”

Kỷ Văn Hàn cảm động nhìn y, gật đầu nói được.

Hết chương 80

82. Chương 81

Vài ngày tiếp theo, Kỷ Văn Hàn nhận được điện thoại, là bạn cùng hùn vốn gọi tới, nói là thầy hướng dẫn khó có dịp về nước giới thiệu mấy người tiền bối cùng nhau ăn cơm, muốn cậu buổi tối nhớ đến.

Cậu chạy đến chỗ Hứa Khiêm xin nghỉ phép, lại mất chút thời gian để đổi thành dáng vẻ chỉnh chu, lúc này mới vội vàng đi qua.

Làm chủ Kỷ Văn Hàn đương nhiên là phải đến đầu tiên, trừ đó ra còn có một bạn học cùng tốt nghiệp về nước. Mọi người đang ngồi đợi trong phòng chợt nghe cửa bị người gõ vang, Kỷ Văn Hàn chủ động đứng dậy nghênh đón, “Thầy, làm phiền thầy phải đích thân đến.....”

Cậu nói được một nửa liền ngắc ngứ cả người, giống như đầu gối đứng đực tại chỗ. Bạn học phía sau thấy lạ, không nhẹ không nặng vỗ cậu một phen, “Ông sao vậy?”

Cùng nhau sững sốt còn có một người, đó chính là Triệu Tử Mặc phía sau Nghiêm Mạc.

Hắn chỉ là nhận được điện thoại của đàn anh tới đây ăn một bữa cơm mà thôi..... Tuyệt đối không nghĩ tới cái cậu lần trước suýt đánh nhau hắn ấy vậy mà là trò yêu của đàn anh.

Ánh mắt hai người va chạm ở không trung, đều nhìn thấy sững sốt cùng xấu hổ trong mắt lẫn nhau, ngược lại là Triệu Tử Mặc cười cười, “Giới thiệu một chút, đây là đàn em của tôi, hiện tại đang làm trong phòng thiết kế. Trước đó là cậu ấy dẫn người đến triển lãm đấy, đối phương nhìn phát là đã coi trọng tác phẩm của em..... Aiz, nghĩ như vậy, hai người thật là có duyên mà.”

Mặt Kỷ Văn Hàn giãn giãn, tươi cười có chút gượng gạo, “Là, là sao.....”

“Này này, mọi người còn đứng ở cửa làm gì.” Bạn học cười đẩy cậu một cái, “To xác như vậy còn giữ cửa, này là đang chặn người đứng không.....”

Kỷ Văn Hàn lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng mời Triệu Tử Mặc bọn họ vào cửa. Mọi người nói cười cười ngồi trên sofa, có người đưa menu qua để Triệu Tử Mặc gọi món ăn.

Kết quả Triệu Tử Mặc cầm trên tay rồi chuyển qua cho Nghiêm Mạc, “Cậu, xem thử muốn ăn món gì?”

Hắn liếc nhìn Kỷ Văn Hàn, chọn tượng trưng vài món rồi lại chuyển về trên tay Triệu Tử Mặc. Một lát sau lại có người đến, mọi người đứng dậy nghênh đón, hòa bình ngồi chung bàn.

Kỷ Văn Hàn và bạn học ngồi cùng nhau, đối diện chính là Nghiêm Mạc, cúi đầu không thấy ngắc đầu thấy. May mà sau khi dọn đồ ăn lên, ở giữa cách một bàn thức ăn ngon, phục vụ rót cho mỗi người một ly rượu, Kỷ Văn Hàn đi đầu đứng lên, kính các vị tiền bối đang ngồi.

Một bữa cơm ăn trò chuyện với nhau thật vui, Triệu Tử Mặc không keo kiệt với học trò tẹo nào, lời tất cả quan hệ của ông ở trong nước đến. Kỷ Văn Hàn cùng phía đối tác chào hỏi, trao đổi với nhau phương thức liên lạc, coi như là mở mang kiến thức.

Đợi đến sau khi tàn cuộc, mọi người đều uống chút rượu, Kỷ Văn Hàn cầm điện thoại gọi lái xe hộ. Kết quả là vận khí không tốt, những người khác đều đi cả rồi chỉ còn lại cậu cùng Nghiêm Mạc đứng ở trên ven đường. Ông anh lái xe hộ lạc đường, không biết ở phố đó ở đâu nên chạy lung tung, nửa ngày không thấy bóng người.

Kỷ Văn Hàn khó chịu vò đầu, đi tới đi lui dưới ánh đèn đường. Trái lại Nghiêm Mạc lại bình tĩnh, chỉ là trạng thái rõ ràng có chút không tốt, như là do dự rất lâu, rốt cuộc nhìn không được, nhẹ giọng mở miệng: “Anh ấy..... thế nào rồi?”

Cái “Anh ấy” kia chỉ ai, không cần nói cũng biết.

Kỷ Văn Hàn nhú nhú mày, vốn muốn nói liên quan đến anh, nhưng nhớ tới người này có quan hệ với thầy giáo nên đành nuốt trở về.

Nghiêm Mạc gặp đối phương không nói lời nào, cũng không truy vấn. Sắc mặt hẩn dưới ánh đèn trắng bệch, thoát nhìn như bị bệnh.

Lại một lát sau, người lái xe hộ tới, hai người đều về nhà mình.

Ngày hôm sau lúc Kỷ Văn Hàn đưa đồ vào buổi sáng cho Hứa Khiêm thì nhắc đến chuyện này, y nhướn mày, “Anh quên mất còn có vụ này..... Thế nhưng nếu là chuyện công thì chớ nên xen chuyện riêng vào.”

Kỷ Văn Hàn gật gật đầu, “Hứa ca, em tự có chừng mực. Thế nhưng hôm qua anh ta còn hỏi em tình trạng của anh, cơ mà em ứ trả lời, há há.”

Hứa Khiêm ừ một tiếng, trên mặt nhìn không ra quá nhiều cảm xúc, chỉ là thản nhiên nói: “Như vậy thì tốt.”

Y không muốn nói về chuyện này nữa chủ động mở miệng chuyển đề tài, cùng Kỷ Văn Hàn câu được câu không hàn huyên. Kỷ Văn Hàn ngây người ở nước ngoài nhiều năm như vậy, quan điểm cũng thoáng, còn thật sự có thể dính với Hứa Khiêm. Lại một lát sau, Hứa Khiêm ăn xong cơm, Kỷ Văn Hàn nhận điện thoại, nói là có khi giữa trưa không về được.

Hứa Khiêm lười biếng duỗi eo, phát phát tay, “Đi đi đi đi, anh tự gọi cơm được. Về sau cũng không cần chạy như vậy. Ông chú như anh vẫn chưa tàn đâu, nào cần mấy thằng nhóc chăm sóc.....”

Kỷ Văn Hàn chau mày, “Hứa ca, người nói như vậy là rất khách khí, không có anh thì đã không có em rồi. Em không phải ăn cháo đá bát, hướng chi.....” Hướng chi tình cảnh của Hứa Khiêm Giang Thành Vọng từng nói qua với cậu. Điều này Kỷ Văn Hàn chưa nói đi ra, cậu sợ Hứa Khiêm sẽ khổ sở.

“Là mấy người quá coi thường anh đây rồi.”

“Hứa ca.....”

“Được rồi được rồi, về sau em ít đến đây thôi. Bên đó vừa mới mở, em làm phía đối tác hai ba ngày không thấy người đâu, người khác hỏi đến em thì phải làm sao? Đưa cơm cho đàn ông?” Hứa Khiêm cười khẽ, “Anh đã công khai tính hướng ở công ty rồi, em không sợ anh động lòng với em à?”

Nhắc tới điểm ấy Kỷ Văn Hàn có chút ngượng ngùng, khẽ khụ hai tiếng: “Hứa ca, em là thật lòng kính trọng anh, xem anh như đại ca..... Thêm nữa em làm bên nghệ thuật, gay rất nhiều cho nên.....”

Mất thấy cậu càng ngày càng chăm chú, Hứa Khiêm nhin không được cắt ngang, “Đi được rồi đó.”

Kỷ Văn Hàn vô tội nháy mắt mấy cái, lộ ra hai cái răng khểnh nho nhỏ, “Anh troll em à? Trách không được Giang ca nói anh ngây thơ.....”

Hứa Khiêm thò tay muốn đánh cậu, lòng bàn chân Kỷ Văn Hàn bôi dầu chớp mắt đã không thấy bóng dáng, khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Hứa Khiêm đánh hụt, chậm rãi rút người lại, tựa vào đầu giường nhẹ nhàng thở hắt ra.

Lại một lát sau, y chống nạng lắc lư xuống giường, lại từ dưới gối đầu giường lấy hộp thuốc lá giấu mấy ngày nay, tựa vào bên cửa sổ ngắm người châm thuốc.

Đợi đến khi hút hết hộp thuốc, đầu óc cũng tỉnh táo, Hứa Khiêm đẩy cửa sổ ra lớn hơn được chút, để mùi thuốc lá tản đi hết trước khi y tá đến. Kết quả vừa nhìn ra ngoài liền thấy chiếc xe dừng bên dưới..... rất giống xe Nghiêm Mặc.

Hứa Khiêm nheo mắt, từ trong túi lấy điện thoại ra, mở ra chức năng quay phim phóng to màn hình ra, phát hiện trên kính chắn gió là con thỏ bọn họ cùng mua lần trước. Lúc y mua vốn mang ý định trêu đùa, không nghĩ tới hấn đúng thật.

Nhưng là bây giờ làm mấy chuyện đó thì có tác dụng gì chứ?

Hứa Khiêm chắc một tiếng, đóng lại di động, lắc lư nằm ngã xuống giường.....

83. Chương 82

Giang Thành Vọng đặt tư liệu ở một bên, Hứa Khiêm tiện tay lấy tới, tựa ở đầu giường lật xem từng tờ. Kết quả càng xem càng không vui, cau mày gọi điện thoại cho đàn em mắng một trận.

Đến khi cúp điện thoại, y mở laptop ra, dùng wifi bệnh viện gọi cho khách hàng. Đối phương ngó bối cảnh phía sau y, hơi giật mình: “Hứa tổng, anh...”

“Đường để ý đến cái này. Giám đốc Vương, tôi muốn nói chuyện với ông về hạng mục lần này...”

Hứa Khiêm gắn tai phone, nói chuyện video với đối phương hơn ba giờ đồng hồ, đến khi kết thúc lúc đã qua buổi trưa. Y đuổi người, mở điện thoại di động lên liếc một cái, Kỷ Văn Hàn gửi tin nhắn WeChat cho y xin nghỉ, giọng điệu còn nhấn mạnh y phải ăn trưa. Trừ cái đó ra, Lâm Ngữ Khê còn gửi đến một đoạn video. Là video cô nàng làm ở sô pha chơi đùa với Mễ Tô. Hứa Khiêm xem liền nở nụ cười, trong lòng bớt giận không ít. Y phản hồi lại cho hai người, sau đó bắt đầu nghỉ xem muốn ăn gì.

Trong lúc đang suy nghĩ, chợt nghe cửa bị người gõ, y tá mang theo gì đó vào, Hứa Khiêm trông thấy cảm thấy lạ, “Cô đưa sai phòng rồi!”

Bệnh viện cũng có thức ăn, chỉ là dở ẹt, Hứa Khiêm không có lí do gì phải bạc đãi bản thân cho nên chẳng bao giờ gọi. Ngờ đâu y tá lắc đầu, “Một anh nhờ tôi mang vào cho anh.”

Hứa Khiêm lập tức nhớ ra cái gì đó, sắc mặt một cái tiêng, nói: “Cô để qua đó đi!”

Y tá ngoan ngoãn làm theo.

Hứa Khiêm còn nói: “Cô giúp tôi nhìn xuống dưới xem có cái xe nào có biển số XXXX không?”

Y tá xoay người ra ngoài, một lát sau sau cô thở hổn hển trở về: “Không có...”

Đưa xong cơm rồi bỏ chạy? Làm cái đêch gì vậy?

Hứa Khiêm phiền não vuốt mặt, “Cảm ơn, cô đi ra đi...”

Cuối cùng trong phòng chỉ còn mình y. Hứa Khiêm thở dài, nhìn cũng không nhìn cơm canh nóng hổi, mà là lấy điện thoại ra, gọi đi đâu đó. Kết quả bên kia không biết có phải là bạn quá hay không, phải tới hai giờ mới ship đến cho y. Hứa Khiêm đói đến ngực dán vào lưng, lấy đồ ăn vặt Kỷ Văn Hàn ra gặm, quả thực tức không có chỗ xả.

Ăn bậy bạ cũng no bụng, lại nhận được điện thoại của Lâm Ngữ Khê, nói là có nơi nào đó cần quay vòng vốn muốn y tự ký tên. Hứa Khiêm không còn cách nào khác, đành phải lu bu vào công việc, bận rộn cả buổi cơm tối liền đi qua. Đến tám giờ Kỷ Văn Hàn tới, đem theo chút đồ ăn cho y.

Kỷ Văn Hàn cũng bận rộn cả ngày nay, lúc tới tiện tay ở trên đường mua cơm Tây, pizza và cánh gà. Kết quả vừa vào đã thấy đầu giường có cái hộp, hơi bất ngờ, “Ô, ai đưa đây?”

Hứa Khiêm kẹp phô mai lên pizza, nói không rõ ràng, “Không biết. Chắc là ai đó rảnh rồi đau bi bị sét đánh ấy mà!”

Kỷ Văn Hàn mở nắp, phát hiện bên trong có ba tầng, mỗi một tầng đều là thức ăn rất ngon. Nào là *giò heo nướng, thịt kho tàu, *cà vượt đại dương... Mặc dù đã lạnh, nhưng vẫn khiến người khác nhìn thấy mà chảy nước miếng. Cậu nuốt nước miếng, “Em, em có thể ăn hông?”

*Giò heo nướng

*Cà vượt đại dương (tui chém) Nguyên văn Ngư hương cà tử () món này là cà tím xào thịt sốt lên tương làm từ bong bóng cá.

Hứa Khiêm lườm cậu, “Em muốn ăn thì ăn đi. Để anh kêu người hâm lại giúp em.”

Kỷ Văn Hàn gật đầu liên tục.

Mấy phút sau, cậu cầm đồ ăn nóng vui vẻ hơn hở trở về. Một đĩa là một ngum, vừa nhai vừa khen: “Má ơi, hết sảy bà bầy!”

Hứa Khiêm ăn hai miếng pizza thì hết nổi rồi nên tạm thời dừng lại. Kết quả thấy Kỷ Văn Hàn há to lừa cơm vào, trong miệng đầy ụ, nói cũng nói không rõ. Y dở khóc dở cười cầm ống hút vào cola đưa tới, “Em ăn chậm một chút, có ai dành với em đâu.”

“Thật ra tối nay em chưa ăn gì... Cái bầu không khí kia cơ bản là nuốt không trôi.” Kỷ Văn Hàn phát âm không rõ, cầm cola hít một hơi thật sau, hô to quá đã.

Đến khi cậu quét sạch hộp cơm, xoa cái bụng ngồi một bên thở dài, “Hứa ca, ai đưa cho anh vậy, ngon hơn thức ăn nhanh nhiều... Ế, lẽ nào là người thầm yêu anh!?”

Hứa Khiêm suýt chút bị cậu chọc cho bật cười, thuận miệng nói: “Sau này không có nữa.”

Kỷ Văn Hàn cực kỳ thất vọng ề một tiếng, cả người ỉu xìu.

Hứa Khiêm thấy cậu như vậy, không thể không biết xấu hổ mà nói cho cậu đó là do ai làm. Nhưng y đã gửi WeChat cho Nghiêm Mạc, kêu đối phương về sau đừng làm những chuyện vô nghĩa thế này nữa. Thế mà không thấy người nọ phản hồi, cũng không biết có nghe lọt tai không.

Kết quả một tuần tiếp theo, Hứa Khiêm mỗi ngày đều nhận được đồ Nghiêm Mạc đưa tới. Y lại muốn từ chối, thế nhưng cái tên khốn kiếp này má nó còn chạy nhanh hơn cả thỏ. Giấy trước còn thấy dưới lầu, đến khi xuống tới thì người đã biến mất, cộng thêm mấy nay Hứa Khiêm vô cùng bận rộn, ở trong phòng bệnh không ngừng nhận videocall. Còn có cả đồng văn kiện đang chờ y phê duyệt, cơ bản không thời gian

quản. Thêm nữa Nghiêm Mạc không chịu nhận điện thoại của y, Hứa Khiêm lên dây cót mắng hằn một trận trên WeChat, đối phương còn cương hơn làm như không thấy. Khiến y tức tối muốn chết.

Cộng thêm Kỷ Văn Hàn không có việc gì liền chạy tới chỗ y, Hứa Khiêm nhìn thấy là bực bội. Toàn đưa hết cho cậu ăn, vậy mà thằng nhãi này còn chưa thôi, thậm chí còn truy hỏi Hứa Khiêm là con gái nhà ai đưa, cậu muốn làm quen.

Lúc đó Hứa Khiêm liếc sắc lẹm, lòng nói có cô gái nào lại dùng mỗi loại inox như thế chứ. Y nghi không biết có phải Nghiêm Mạc có bán sỉ hộp không, ngày nào ngày nấy đều là một loại, không có ý thức bảo vệ môi trường tí nào.

Tiếp tục như vậy không được... Y phải nghĩ cách.

Lại qua vài ngày nữa, Hứa Khiêm xong hết công việc, đặc biệt dậy thật sớm đứng ở dưới lầu. Nghiêm Mạc cứ theo lệ thường lái xe đến, lúc quẹo vào thì thấy người nào đó chống gậy tựa như thần giữ cửa đứng ở đằng kia. Hắn giật thót trong lòng, tính phản xạ quay xe, thế nhưng phía sau còn có người khác, tiếng kèn rung trời kêu lên.

Hứa Khiêm mắt lạnh nhìn đối phương bị ép đứng ở chỗ không xa. Y khập khểnh đi tới, gõ cửa xe, “Xuống đây.”

Trong lòng Hứa Khiêm rất loạn, chẳng dám ngẩng đầu nhìn y, lúc này đang do dự tựa như không nghe thấy, tay siết tay lái đến toát mồ hôi.

Hứa Khiêm tức đến muốn dậm chân, lại quên mất mình đang bị thương, suýt nữa là té.

Thế nhưng chuyện này lại làm Nghiêm Mạc sợ hãi, đẩy cửa xông ra dìu. Kết quả là hai người té sấp mặt trên đất, Nghiêm Mạc đệm ở dưới cho Hứa Khiêm, thất lưng đè lên cục đá, đau đến mặt mày nhăn hết lại.

Hứa Khiêm “Đạch” một tiếng, chống nạng loạng choạng đứng lên, từ trên cao nhìn Nghiêm Mạc ở dưới đất chửi ầm lên: “Cậu ngu hả? Không có chuyện gì làm chạy đến bệnh viện làm gì? Muốn vào ở đến thế sao? ”

Nghiêm Mạc từ từ chống nửa người lên, vẫn khép mắt như trước không dám nhìn y, rất tủi thân.

“Tôi muốn đến thăm anh mà...”

Hết chương 82

84. Chương 83

Hứa Khiêm xuy một tiếng, xoay người lấy điện thoại ra bấm số, Nghiêm Mạc thấy thế muốn đứng lên lại bị Hứa Khiêm lấy nạng đẩy trở về, “Đạch mợ, lộn xộn cái gì?”

Một lát sau, Hứa Khiêm cúp điện thoại, mặt không chút thay đổi nói: “Rất nhanh sẽ có người mang cáng cứu thương xuống, cậu chờ đó. ” nói xong, y khập khểnh muốn đi. Không hiểu sao Nghiêm Mạc nóng đầu, nón vội kéo áo y muốn đứng lên, kết quả liên lụy đến cái eo, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Hứa Khiêm bị hấn kéo một cái mà lão đảo, suýt chút nữa lại vồ ếch, quả thực bức không thể tả. Y quay người đẩy tay hấn ra, nhẹ nhàng nói: “Nghiêm Mạc, bà nội nó nếu cậu muốn vào bệnh viện đến vậy cứ nói một tiếng, bố giúp cậu!”

“Hứa ca.” Giọng Nghiêm Mạc do đau đớn nên hơi run rẩy, so với Hứa Khiêm đang giương nanh múa vuốt hấn tựa như cô vợ nhỏ cúi đầu, nói nhỏ xiu: “Cơm tôi mang đến... ăn ngon không?”

Hứa Khiêm ghen một búng máu ở cổ họng, y nhưng lại muốn đánh hấn một trận. Cơ mà nom hấn yếu đuối thế này ngay cả hứng thú muốn nện cũng không có, chỉ cảm thấy gai mắt.

“Tôi vút hết rồi.” Hứa Khiêm chống gậy lui về phía sau mấy bước, cũng không quay đầu lại nói: “Cho nên về sau đừng đưa nữa.”

Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng tuyệt tình của y, ánh mắt hấn dần dần âm đạm, hấn mất hồn mất vía ngồi ngay tại chỗ. Sự khó chịu trong lòng đã lấn át cái thất vọng đau đớn, thế cho nên ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Hấn không đợi cáng tới mà loạng choạng đứng lên, đi về phía ngược với Hứa Khiêm.....

Sau khi Hứa Khiêm trở lại phòng bệnh, ánh mắt đáng thương của Nghiêm Mạc vẫn hiện trong đầu y không biến mất, y khó chịu chà đạp cái gối, hấn không thể đập một phát vào nó mất trí nhớ cho rồi.

Không có tâm trạng xem văn kiện, lại không có chuyện gì khác để làm, Hứa Khiêm vì chuyển dời lực chú ý log vào weibo đã lâu không lên để giết thời gian. Kết quả không vào nghĩa thì được rồi, vừa vào là hơn mười tin nhắn chỉ có ba chữ xin lỗi ().

Đây đều là Nghiêm Mạc gửi đến. Hứa Khiêm đếm, từ lúc y cho một cái tát đuổi đi, đối phương mỗi ngày đều đúng giờ login gửi đi, tựa như check vậy. Y càng xem càng cảm giác nực cười, càng cảm giác cay đắng trong lòng..... Đã đến nước này rồi, bọn họ đã thanh toán xong, sao còn nói đến hai chữ xin lỗi làm gì chứ?

Thuận tay kéo id đối phương vào sổ đen, Hứa Khiêm lướt lướt weibo, bắt đầu xoá hình chụp chung của hai người post lên trước đây..... Có nuôi mèo, có nấu ăn, còn có lần triển lãm tranh trước và suối nước nóng..... Ngắn ngủi một trăm bốn mươi câu chữ cộng thêm mấy tấm hình ảnh lại là đoạn kí ức đẹp khó quên của bọn họ. Nhưng hôm nay xem ra lại không thể không dùng dao được rồi.

Hít sâu một hơi, y trấn tĩnh, gần như máy móc xoá bỏ nó, xoá hết những hình ảnh có vẻ tình cảm kia đi. Đến khi xoá xong tấm cuối cùng, weibo đã bị xoá hơn nửa. Hứa Khiêm nhìn trang chính trống rỗng mà có chút khó chịu, liền thuận tay post ảnh của Mễ Tô được Lâm Ngữ Khê gửi tới lên, vòng vo nửa giờ tắt cả album đều là hình mèo, rốt cuộc thoải mái hơn nhiều.

Bên kia, Nghiêm Mạc ghé vào trên giường, quần áo vén lên đến ngực lộ ra phía sau lưng ứ máu bầm tím. Lòng bàn tay bác sĩ thoa thuốc chính là để bôi thuốc cho hắn, sức lực khi ấn khiến Nghiêm Mạc toát mồ hôi lạnh. Nếu không phải sợ dọa đến người khác, lúc này hắn đã kêu thành tiếng rồi.

Đợi đến xoa bóp xong, Nghiêm Mạc hoàn toàn đuối sức, nằm lỳ trên giường thở phì phò. Y tá đến đắp chăn cho hắn và nói một vài điều kiêng kị với hắn. Nghiêm Mạc mơ mơ màng màng nghe, song vẫn mãi nhớ mấy câu nói kia của Hứa Khiêm, nhìn không được lặn qua lộn lại suy nghĩ, càng nghĩ càng khó chịu.

Hắn khó khăn trở người, với lấy áo khoác treo ở lan can bệnh viện, từ trong túi lấy di động ra. Kết quả vừa lên weibo, phát hiện mình bị kéo vào sổ đen.

Nghiêm Mạc mê mang nằm ở trên giường, nhìn giao diện weibo màu sắc rực rỡ, thế nhưng lại không thấy bóng dáng quen thuộc của người nọ. Trong lòng cũng như thiếu một thứ gì đó, không quen tí nào.

Nghiêm Mạc buông di động xuống, chôn mặt trong khuỷu tay, thở dốc.....

Cái tát lần trước khiến hắn mấy ngày cũng không bình tĩnh được, hôm nay lại bị xả một mớ lời độc địa. Hắn cho rằng mình làm nhiều như thế, thế nhưng Hứa Khiêm ngay cả xem cũng không thèm mà lại dùng cách này..... Cái loại ánh mắt hờ hững ấy giống như là hắn không hề tồn tại.

Ánh mắt như vậy khiến Nghiêm Mạc cảm thấy sốt ruột, hắn bắt đầu hoài niệm trước đây, hắn dạo dạo weibo Hứa Khiêm, từng câu từng từ giữa những hồi ức ngọt ngào..... Hắn cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì, chỉ là không tự chủ được muốn nhìn y một chút, xem y có sống tốt hay không.

Đây là thói quen được tạo thành trong vòng nửa năm, từ sau lúc ở chung, mỗi ngày rời giường mở mắt có người ở bên, sinh hoạt có người làm bạn, trong nhà còn có Mễ Tô đáng yêu như thế, hắn không còn cô đơn như trước nữa, trong lúc chưa thoát khỏi việc thất tình..... Ái tình chống đỡ quan hệ giữa hai người, hắn không rõ vì sao mình sẽ chủ động mở miệng cùng Hứa Khiêm trở thành này dạng quan hệ, nhưng hắn cũng chưa bao giờ hối hận.

Hứa Khiêm là một bạn giường tốt hoặc là..... tình nhân tốt.

Đã từng Nghiêm Mạc cảm giác đây là điều hắn muốn, thế nhưng hiện tại hắn mê mang, hắn không biết rốt cuộc là mình muốn gì, chỉ có thể siết chặt cọng rơm cuối cùng này, không muốn buông tay.

Liên tiếp ba ngày tiếp theo, không có thêm hộp cơm nào đưa đến nữa, Kỷ Văn Hàn còn bởi vậy mà oán giận thiệt lâu. Hứa Khiêm đỡ khóc đỡ cười nhìn cậu, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Tuần này anh mời em ăn đại tiệc nhé? Em xem muốn ăn gì.”

Kỷ Văn Hàn vừa nghe ánh mắt đã sáng lên, “Thật ă? Chị Ngừ Khê có đến không?”

“Tuần này Ngừ Khê và Tiểu Giang cùng đi chạy một hạng mục, không ở thành phố.” Hứa Khiêm nhướn mày, thò tay nhéo nhéo lỗ tai cậu, “Không lẽ thằng nhóc mi để ý người ta chứ? Hửm?”

Kỷ Văn Hàn bị nhéo la oai oái, thà chết chứ không chịu khuất phục nhưng chốc lát sau vẫn thẳng thắn, “Em, em thấy chị Ngừ Khê xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt, chưa có bạn trai.....”

Mắt thấy cậu càng nói càng lệch, Hứa Khiêm nhanh chóng khiến cậu dừng, “Ngừ Khê lớn hơn nhóc mấy tuổi, rất có năng lực, sao lại để ý tên nhóc mới tốt nghiệp như em chứ?”

Kỷ Văn Hàn bĩu môi, ủ rũ nói: “Em biết mà..... Cho nên không phải em đang cố gắng đây sao. Ày, nhưng anh không được nói nhé. Ngày hôm qua em dẫn thầy đến chỗ phòng làm việc của bọn em. Bọn em mượn mặt tiền cửa hàng ở đường X, trang hoàng được nửa rồi.” Nói đến đây, Kỷ Văn Hàn khó tránh khỏi nháy nhót, như là trẻ con ở trước mặt người lớn khoe ra thành tích. Hứa Khiêm thấy cậu như vậy thì rất mừng, trêu ghẹo nói: “Lương Ngừ Khê một năm có thể bao trọn phòng làm việc mấy đứa đây. Em nếu muốn theo đuổi cô ấy thì còn phải cố gắng nhiều.”

Kỷ Văn Hàn liên tục gật đầu.

85. Chương 84

Nháy mắt đã đến cuối tuần, Hứa Khiêm mang Kỷ Văn Hàn đi tới quán cơm Tây mà y và Nghiêm Mặc thường đến – thật sự đây cũng không có mục đích gì khác, Hứa Khiêm thích bầu không khí và thức ăn nơi đó, hơn nữa một tháng này toàn ăn đồ thanh đạm, hơi nhớ mùi vị ở đây.

Hôm nay Kỷ Văn Hàn chỉ mặc một bộ âu phục thoải mái, cổ áo thắt cà vạt, thân cậu cao, vóc dáng cũng không tồi, tuy tiện đứng đó, 100% người đi qua đều quay lại nhìn. Hứa Khiêm lặn xe từ lối riêng của bệnh viện xuống, liếc mắt liền thấy cậu thanh niên đẹp trai kia, không tự chủ được mà cười cười.

Đây là một cậu chàng rất tốt, trên người cậu có thiên phú lẫn hy vọng nhiệt huyết của Hứa Khiêm, huống gì, cậu còn rất trẻ.

Kỷ Văn Hàn thấy Hứa Khiêm tới, vui vẻ chạy lại, xoay một vòng trước mặt y, “Thế nào thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Có đẹp trai không, hôm nay em mất một tiếng đồng hồ trước khi ra khỏi nhà đây.” Kỷ Văn Hàn cười hì hì nói, lộ ra hai cái răng nanh dễ thương, “Bọn bạn cùng phòng đều nói cực kì đẹp trai!”

Hứa Khiêm bật cười, “Đẹp trai, đẹp trai, nhưng mà nhưng mà bộ âu phục này của em ghê quá, lát nữa anh dẫn em đi mua bộ đẹp hơn.”

Kỷ Văn Hàn lắc đầu, “Vây cũng không được, Hứa ca, em đã sớm thề không lấy thêm của anh một phân tiền nào nữa...”

“Không phải là em lấy của anh, mà anh muốn đưa em lấy, không được sao?” Hứa Khiêm nheo mắt lại, “Em dám nói một chữ không đi, anh sẽ không để yên cho em đâu.”

Kỷ Văn Hàn hơi oan ức, “Hứa, Hứa ca...”

Hứa Khiêm không để ý đến cậu nữa, mà cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Nhanh đến quán ăn thôi, đi thôi, đẩy anh lên xe.”

Cũng đã qua hai tháng, chân của Hứa Khiêm đã gần lành hẳn rồi, nhưng vẫn còn cách việc tự do đi lại xa lắm, ngược lại cứ tận sức thành thật ngây ngô, đã như vậy, y cũng lười động.

Hơn 8h hai người đến quán ăn, còn chưa đi vào phòng riêng thì đã gặp người quen trên hành lang – hiềm thấy Nghiêm Mạc ăn mặc trịnh trọng, thất nơ cẩn thận, hẳn mới ra khỏi phòng riêng, vốn định đi toilet, không ngờ đụng ngay phải Hứa Khiêm.

Hai bên đều ngẩn ra, vẫn là Nghiêm Mạc phản ứng kịp trước, hắn nhìn chăm chăm vào Kỷ Văn Hàn đang đẩy xe lăn, nhìn đối phương rõ ràng là đã ăn mặc chỉnh chu hơn trước, hai người cùng tới một lúc lại cười đùa vô cùng thân thiết, đầu óc trống rỗng.

Đầu tiên Hứa Khiêm nhú mi lại, sau đó làm như không nhìn thấy, giục Kỷ Văn Hàn mau rời khỏi. Lúc đi lướt qua, Nghiêm Mạc đột nhiên bắt lấy xe lăn của đối phương, đôi môi run run, cũng nói không ra lời.

Hứa Khiêm lạnh lùng nói, “Buông ra!”

“Hứa ca...”

Kỷ Văn Hàn vươn tay ra ngăn hắn lại, “Anh làm gì thế hả? Không nghe Hứa ca nói gì sao?”

Ánh mặt của Nghiêm Mạc đảo một vòng giữa hai người, chất vấn: “Quan hệ của các người là như thế nào?”

Hứa Khiêm không trả lời, mà gỡ từng ngón tay của hắn ra, để Kỷ Văn Hàn đẩy đi.

Lần này, Nghiêm Mạc không ngăn lại nữa, ánh mặt của hắn trống rỗng, đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngón tay bị gỡ ra khẽ run không nhìn thấy được, cuối cùng nắm chặt thành nắm đấm.

Chờ cửa phòng riêng được người ta mở ra, Kỷ Văn Hàn mới thở phào, đẩy Hứa Khiêm đến trước bàn, vẻ mặt người kia hơi phiền muộn, nhưng vẫn kiềm chế cơn giận của mình, cười cười với cậu, đẩy thực đơn qua, “Muốn ăn gì? Tự xem đi.”

Chọn thức ăn xong, Kỷ Văn Hàn chống cằm, mắt lóng lánh nhìn Hứa Khiêm từ trên xuống dưới, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

Hứa Khiêm và cậu nhìn nhau một hồi rồi thở dài nói: “Có gì thì mau hỏi đi.”

Kỷ Văn Hàn cười khì khì, chà xát tay: “Tên họ Nghiêm kia là bạn trai cũ của anh sao?”

“Không phải.” Hứa Khiêm nhấp một ngụm nước chanh, “Nhưng mà bọn anh sống chung một đoạn thời gian... Căn nhà trước kia phá bỏ rồi trùng tu lại, Tiểu Giang mời hẳn qua thiết kế, sau này nhận Mễ Tô về từ nhà Ngữ Khê, anh không biết nuôi, hẳn nói đã từng nuôi rồi nên tạm thời để chỗ hẳn.”

Nhớ tới nhiều thứ giữa hai người trong nửa năm qua, lòng Hứa Khiêm trăm mối cảm xúc xúc ngổn ngang, “Sau đó, bởi vì anh bận việc hay rảnh rồi đều chạy đến nhà hẳn, ngại phiền phức liền ở chung.”

Kỷ Văn Hàn ồ lên một tiếng đầy ngụ ý, hỏi tiếp: “Vậy vì sao các anh lại biến thành như bây giờ?”

Hứa Khiêm chặc một tiếng, “Tên nhóc ranh cậu sao quản nhiều thế?”

Kỷ Văn Hàn oan ức méo miệng, “Em đây không phải là quan tâm anh thôi ư, Hứa ca, em thấy đáng về quần mãi không buông của hẳn ta có vẻ là rất thích anh, các anh thật không phải là loại quan hệ đó sao?”

“Thằng cha kia rất đạo đức giả, còn thích tự mình đa tình, không cần để ý đến hẳn, qua mấy ngày sẽ tốt hơn thôi.” Đợi đến khi sự áy náy trong đầu Nghiêm Mạc vơi đi, cũng sẽ không tiếp tục đuổi theo nữa.

Như thế thật vô cùng tốt, y không cần người kia áy náy – Hứa Khiêm nghĩ, y gọi người phục vụ đến, chọn một chai rượu đỏ mở nắp ra, hướng về phía Kỷ Văn Hàn ở xa xa nâng ly lên.

“Chúc phòng làm việc của tụi em khai trương tốt đẹp.”

Người kia cộng với y một cái, “Cảm ơn.”

Hai người cùng ăn cơm, bầu không khí rất hoà hợp, giữa chừng Kỷ Văn Hàn sẽ nhao nhao khen ăn cái gì ngon, Hứa Khiêm an tĩnh nhìn cậu, không hề muốn nói chuyện, một ly tiếp một ly uống rượu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Rượu đỏ từ từ ngấm vào, mặc dù không đến mức khiến y say, nhưng cũng có chút chéch choáng. Kỷ Văn

Hàn dè tay y lại, mạnh mẽ gỡ ly rượu trống từ tay đối phương ra, thay bằng một cái muỗng ăn tráng miệng, “Chân anh còn chưa lành hoàn toàn đâu, kiềm chế chút.”

Hứa Khiêm nhún vai, xúc một cục kem đưa vào miệng, lạnh đến run lên.

“Tửu lượng của em thế nào? Sau này phải ra ngoài xã giao, đừng để người ta rót ngã trên bàn tiệc, mất mặt không nói, còn hỏng việc nữa.”

Kỷ Văn Hàn ngượng ngùng sờ đầu, “Trước kia lúc ở nước ngoài có vào quán bar làm công, không ít lần bị người ta mời, nên cũng tạm được? Dù sao đi nữa thì em cũng chưa say bao giờ...” Cậu hơi tự hào ưỡn ngực, “Hứa ca, sau này anh có chuyện gì quan trọng, có thể gọi em nha, em sẽ cản rượu cho anh.”

“Vậy thì khỏi cần, anh còn chưa ăn gì đấy, dầu gì vẫn còn Giang ca của em gánh vác.” Hứa Khiêm cười, “Nói đi nói lại thì hạng mục lần này rất quan trọng, tối nay chắc sẽ có email gửi vào máy vi tính. Em ăn no chưa? Ăn no rồi thì chúng ta về thôi, ngồi mãi ở đây cũng không làm gì.”

Kỷ Văn Hàn đứng dậy, “Em đưa anh về.”

Hai người ra khỏi phòng riêng đi tới đại sảnh, Hứa Khiêm bảo Kỷ Văn Hàn đi trước lái xe đến đây, còn mình thì chờ ở bên ngoài, rút cuộc người còn chưa đi được hai phút, một cái bóng phủ trên người y, y ngẩng đầu lên, vừa vặn đối mặt với cặp mắt ửng đỏ của Nghiêm Mặc.

Tim của Hứa Khiêm nảy lên, không biết sao, y luôn đọc được sự cố chấp từ ánh mắt của đối phương. Điều khiển xe đẩy lùi vài bước, Hứa Khiêm lấy điện thoại ra muốn giục Kỷ Văn Hàn nhanh lên một chút, kết quả bị người kia bắt lấy cổ tay.

Trên mặt của Nghiêm Mặc không có biểu tình gì, nhưng đặc biệt ra sức nắm lấy tay y, giống như vòng sắt vậy.

Hứa Khiêm lạnh nhạt nhìn hắn, “Cậu muốn làm gì?”

86. Chương 85

Hầu kết Nghiêm Mặc giật giật, hắn cắn môi lại, không nói lời nào đi vòng đến sau lưng Hứa Khiêm, đẩy xe lăn.

Hứa Khiêm mắng “đêch”, bật người muốn đứng dậy liền bị Nghiêm Mặc dùng lực đè xuống xe lăn không động dậy được, dù sao cũng là trước mặt mọi người, hai người vờ nhau phen này đã hấp dẫn không ít ánh mắt, Nghiêm Mặc không dám ở lại nữa, đẩy Hứa Khiêm chạy thẳng đến thang máy rồi nhấn nút xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Hứa Khiêm trở tay kéo cà vạt hắt lại, do tay trên vai vẫn còn chưa buông ra, y không đứng dậy nổi, đành phải trả thù bằng cách kéo cái kia, “Thả tôi ra!”

Mặt Nghiêm Mạc ghen đỏ, khó khăn mở miệng: “Tôi... tôi dẫn anh đi coi bức tranh.”

Hứa Khiêm nói lỏng một chút lực, “Thế nào, vẽ xong rồi?”

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Nghiêm Mạc nhân cơ hội này cởi cà vạt xuống, đẩy Hứa Khiêm một mạch đến trước xe, lúc xoay người mở cửa thì Hứa Khiêm muốn chạy liền bị Nghiêm Mạc một tay kéo xe lặn lại, y thuận theo lực ở phía sau mà đứng dậy, lão đảo chéo choáng tựa vào tường, hắt là tính rút một chân về.

Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng y, vừa buồn cười lại đau lòng, còn chưa kịp hiểu gì đã thấy người kia lấy điện thoại ra, đoán chừng là muốn gọi điện cho tên nhóc con vừa nãy. Nghĩ tới đây, sắc mặt Nghiêm Mạc lập tức trầm xuống, hắt bước một bước dài xông tới, cánh tay ôm lấy thắt lưng và cong chân lại, có lẽ cố gắng bế Hứa Khiêm lên.

Người kia bị việc này làm cho bối rối, sau khi lấy lại tinh thần thì đã bị bỏ vào trong xe, Nghiêm Mạc đóng cửa xe lại, sau đó xếp xe lặn lại nhét vào cốp sau, Hứa Khiêm nằm ngang ở chỗ ngồi phía sau, trừng mắt nhìn người nọ đi tới đi lui, nắm chặt điện thoại di động trong tay, cúi đầu xuống xem thì ra là không có sóng, Hứa Khiêm tức giận đâm vào đệm, vào lúc này Nghiêm Mạc vừa vịn lên xe, ngồi ở ghế tài xế.

“Con mẹ nó rốt cuộc cậu có ý gì?!” Hứa Khiêm dùng chân không bị thương đạp sau lưng hắt, ghé ngồi rung lên, Nghiêm Mạc không thể không mở miệng, nhưng rất u ám. “Hứa ca, có phải anh muốn chôn cùng tôi không?”

“Dựa vào cậu? Cậu là cái thá gì chứ!” Hứa Khiêm giấu cợt một tiếng, nhưng vẫn không tiếp tục giằng co nữa, y cúi đầu liếc nhìn bên ngoài, nhắm mắt lại tựa vào ghế xe, “Tôi cho cậu một tiếng đồng hồ, trong vòng một giờ cậu phải đưa tôi về bệnh viện, nếu không sau này mỗi một lần bố đây thấy cậu liền sẽ đánh một lần...”

Trong lòng Nghiêm Mạc xoắn lại, khẽ giọng nói: “Anh không nỡ đâu.”

Hứa Khiêm cười nhạt, “Cậu thử đi rồi biết.”

Xe mới vừa ra khỏi hầm, di động Hứa Khiêm vang lên, Nghiêm Mạc phanh lại xe quay đầu lại, bị Hứa Khiêm đẩy mặt về lại, “Tập trung lái xe cậu đi!”

Hứa Khiêm nhận điện thoại, là Kỷ Văn Hàn gọi tới, nghe tiếng là rất lo lắng, “Hứa ca, anh đang ở đâu vậy? Sao em không thấy anh? Điện thoại cũng gọi không được, em...”

“Đi rồi, anh không sao, người lớn thế này thì có thể có chuyện gì chứ.” Hứa Khiêm thấp giọng an ủi, giọng nói rõ ràng nhẹ nhàng xuống khiến Nghiêm Mạc nghe được mà ngực rất chua, hắt cắn môi, im lặng không

lên tiếng mà chỉ lái xe càng nhanh hơn.

Ngồi ở phía sau, Hứa Khiêm còn đang trò chuyện câu được câu không với Kỷ Văn Hàn, hai mươi phút sau, Nghiêm Mạc đã lái xe vào bãi đậu xe, dĩ nhiên sóng lại bị mất, lúc này Hứa Khiêm mới lưu luyến cúp điện thoại, trong nháy mắt vẻ mặt lạnh xuống.

Nghiêm Mạc mở cửa cho y, đưa tay tới muốn chạm vào eo của Hứa Khiêm liền bị đối phương đập một cái đẩy ra. Hứa Khiêm dùng một chân nhảy xuống, vịn vào cửa xe lão đảo lung lay trừng hắn, “Xe lẫn của tôi đâu? Lấy xuống đi.”

Đột nhiên Nghiêm Mạc tiến tới một bước, ôm ngang người kia lên, Hứa Khiêm tức giận đến mặt tối sầm, “Đờ mờ cậu thả tôi xuống!”

Nghiêm Mạc bị y giãy giụa suýt không đứng vững được, tựa vào trên nắp xe ổn định một tí mới lại đứng thẳng dậy. Hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Hứa Khiêm, khàn khàn giọng nhắc nhở, “Anh mà cử động nữa thì hai chúng ta cùng ngã đấy.”

Hứa Khiêm hận không thể cắn hắn một cái, nhưng y cũng không muốn tự mình gây khó khăn cho mình, lúc này cái chân còn chưa lành lặn lại nữa chứ, nếu như ngã thì không biết y còn phải nằm đến khi nào?

Hít một hơi thật sâu, Hứa Khiêm nhìn gò má của Nghiêm Mạc, ánh mắt tức giận, “Cậu chờ đấy.”

Người kia đối với việc này vẫn mắt diếc tai ngơ, trái lại lăm bắm nói: “Anh... gậy đi.”

Lúc tay hắn đem nơi eo Hứa Khiêm có thể sờ được xương sườn cộm lên rất rõ ràng, Nghiêm Mạc len lén liếc nhìn y, nhưng chỉ có thể thấy cái cảm cương nghị của đối phương. Hứa Khiêm nhắm hai mắt lại, ấn đường nhú chặt, lông mi khẽ run, ngực hơi phập phồng, toàn thân cứng đờ, cực kì không tình nguyện.

Nghiêm Mạc ôm y vào thang máy, bây giờ đã tối lắm rồi, trong không gian nhỏ hẹp không còn ai khác, có lẽ là ở trong môi trường chật kín tạo cho hắn chút cảm giác an toàn, Nghiêm Mạc đặt nơi trán của Hứa Khiêm, cọ cọ.

Hai người vào nhà, hắn thả Hứa Khiêm ở trên ghế salon, còn chưa đứng dậy thì ngực đã bị đập một cú, không nặng, nhưng đánh cho hắn nghẹt thở một hồi, phảng phất như có một vật gì đó nặng trĩu hung hăng đè nặng nơi tim đến không thở nổi.

Tóc Hứa Khiêm hơi dài ra, lúc này bù xù rũ xuống trước mặt, y vươn tay hất ra đằng sau, lộ ra đôi mắt lạnh lùng, “Bức tranh đâu?”

Nghiêm Mạc nhìn y, trong mắt mang theo sự quyến luyến mà ngay cả bản thân cũng không phát giác ra, hắn ngừng thở, dùng thanh âm rất nhỏ gần như khó lắm mới nghe được mở miệng: “Tôi nhớ anh.”

Hứa Khiêm không bị lay chuyển, “Bức tranh đâu? Lấy ra đi, xem xong tôi sẽ đi liền.”

Ánh mắt của Nghiêm Mạc hơi đỏ lên, giọng nói khàn khàn càng giống như là một giây kế tiếp sau sẽ khóc lên, “Hứa ca, tôi...”

“Địch mịa cậu, cậu còn muốn như thế nào nữa?” Không hiểu sao Hứa Khiêm bùng nổ, y thuận tay ném cái ly trên bàn xuống, liền nghe một tiếng giòn giã vang lên, mảnh nhỏ văng khắp nơi.

“Tôi thừa nhận, tôi cmn thích cậu, tôi cmn không tự trọng, tôi cmn lần nữa tỏ tình mà cậu chẳng thèm quay đầu liếc một cái! Không thích thì cậu cứ từ chối đi, bỏ đây sẽ không trách cậu, nhưng bây giờ cậu lại muốn thế nào nữa? Mẹ nó, Nghiêm Mạc, trước đây sao tôi không thấy cậu buồn nôn như vậy chứ? Không phải cậu đã từ chối tôi sao? Không phải cậu cúp điện thoại rồi còn gửi tin nhắn để xác nhận à? Cậu cắt đứt rất dứt khoát, dứt khoát đến độ tôi không có một chút vọng tưởng nào, điểm này thì tôi thật sự cảm ơn cậu, cậu không để tôi phải tiếp tục lãng phí thời gian nữa...” Sau khi y hét lên, giọng nói cũng khàn, Hứa Khiêm nặng nề ho hai tiếng, “Nhưng Nghiêm Mạc à, cậu hãy nghe cho kỹ, đối với tôi, không tồn tại việc không làm bạn giường nữa vẫn có thể làm bạn bè! Chân tôi không quan hệ gì đến cậu! Tôi cmn có xảy ra bất kì chuyện gì trên người cũng chẳng liên quan đến cậu! Bỏ đây cho dù khi đó bị đụng chết, cũng chẳng có bất kì liên quan gì đến cậu! Bắt đầu từ thời điểm mà cậu cúp điện thoại của tôi thì chúng ta đã không còn tình nghĩa gì nữa, cậu không nợ tôi, tôi cũng chẳng thiếu cậu, mọi người đều là người lớn, dính như hồ thế này thì hay ho gì? Có cần thiết không? Hoặc có thể nói chuyện tôi đã từng thích cậu khiến cậu cảm thấy vô cùng chán ghét, bây giờ cũng tới lượt tôi thấy buồn nôn?”

Nước mắt của Nghiêm Mạc đã rơi xuống, nức nở nói: “Không phải... Hứa ca, không phải vậy... thật ra... tôi rất thích anh...”

Ngực Hứa Khiêm phập phồng mấy cái, có vẻ như y cực kỳ mệt mỏi, giơ tay lên ôm kín mặt: “Cậu biết yêu là cái rắc gì... Cậu chỉ là mắc chứng xử nam tình kết*... Một là bố đây không thể mang thai, hai là không cần cậu chịu trách nhiệm, con mẹ nó cậu đạo đức giả làm gì? Nếu cậu có lòng thương dân vì dân thì lúc quay tay nên sám hối, tự đứng bóp chết nhiều thế hệ con cháu như vậy...”

(*Xử nam tình kết () : chỉ thích đối tượng là những người còn trinh)

87. Chương 86

Nghiêm Mạc lắc đầu, liều mạng muốn giải thích gì đó, nhưng giống như mất khả năng nói, không biết nói từ đâu. Cuối cùng hắn chỉ có thể lảo đảo tiến tới, ôm lấy thân thể Hứa Khiêm đè lên ghế salon, hắn ôm rất chặt, Hứa Khiêm bị siết vừa tức vừa sốt ruột, hai tay ở sau gáy quơ quơ, đâm một cái lên lưng hắn, phát ra một tiếng đánh nặng nề. Hai mắt Nghiêm Mạc nhắm nghiền, dùng trọng lượng toàn thân áp chế sự nổi giận của người đàn ông này, đôi môi run rẩy không ngừng cọ cọ lên lỗ tai Hứa Khiêm, nước mắt nóng hổi rơi trên cằm trần trụi, Hứa Khiêm giống như bị bỏng run lên, “Cút!”

“Hứa ca... tôi không chịu nổi khi anh đứng chung một chỗ với người khác... Tôi khó chịu... Tôi cảm thấy... tôi cảm thấy tôi thích anh, anh cho tôi chút thời gian có được không? Cho tôi chút thời gian, đừng đi tìm

người khác...”

Hứa Khiêm kéo tóc hắn, vành mắt ửng đỏ, trong giọng nói khàn khàn cũng đầy sự mệt mỏi, “Cậu thật có thể chịu nổi hả Nghiêm Mạc... Con mẹ nó cậu không thích tôi nhưng không cho tôi đi tìm người khác, chuyện tốt trên đời này đều để cậu chiếm hết phải không? Tôi chỉ muốn hỏi nhẹ là cậu dựa vào cái gì chứ? Con mẹ nó cậu là cái thá gì? Con mẹ nó cậu chỉ là cái rắm! Bỏ đây buông tay sẽ quên ngay! Cậu dựa vào cái gì để quản tôi gặp ai, lên giường với ai, ở chung một chỗ với ai?”

Nghiêm Mạc nghe vậy toàn thân run rẩy, giống như trái tim bị treo giữa không trung, có một nỗi sợ hãi một giây kế tiếp sẽ rơi mạnh xuống đất... Hắn thật sợ, hắn chưa bao giờ sợ như vậy, lời của Hứa Khiêm giống như một con dao từng xẻo trái tim hắn – hắn chỉ cần nghĩ đến việc người này bị kẻ khác đè ở dưới thân chịch đến khô, nghĩ đến thân thể trần truồng cùng vẻ mặt lúc cao trào của người này bị kẻ khác nhìn thấy thì toàn thân hắn khó chịu.

Giống như một bảo bối khiến người khác mơ ước được mình lén lút giấu đi bị phát hiện... Đè nén đã lâu khiến tâm trạng bùng nổ luôn một lần, Nghiêm Mạc quay thẳng mặt Hứa Khiêm lại, hôn lên.

Đó là một nụ hôn hung tàn, giống như hai con dã thú cắn xé lẫn nhau, mang theo vị mặn của nước mắt cùng mùi rỉ sắt của máu tanh, ngoài dục vọng thuần túy như trước kia còn thêm một vài thứ khác... Có lẽ là sự mờ mịt, có lẽ là tình yêu không thể nhận ra, Nghiêm Mạc đem những lời không thể nói ra kia dung nhập vào nụ hôn này, cho dù đôi môi đã bị Hứa Khiêm cắn ra máu, cũng không chịu buông ra.

Về sau, hai người cũng mất sức vật lộn, thở hổn hển trừng mắt lẫn nhau, không ai muốn thoả hiệp, cũng không ai tính thoả hiệp.

Nghiêm Mạc hôn một cái nơi khoé mắt của Hứa Khiêm, máu trên môi in lại trên da, mang theo một vệt đỏ khác thường. Hắn dán chặt vào lồng ngực đang đập phồng của đối phương, trái tim đập cực nhanh, cách lớp quần áo, Hứa Khiêm cũng có thể cảm nhận được sự chuyển động cực kì mạnh mẽ của nó, mỗi nhịp đánh vào ngực y như cổ găng khuấy động mặt hồ không gợn sóng.

Việc đã đến nước này, y từ từ tỉnh táo lại, gằn từng chữ: “Tôi không có nhiệm vụ phải chờ cậu.”

Nghiêm Mạc làm nũng tự đắc cọ cọ môi y, hơi thở run run, nhưng mang theo mấy phần van nài, hắn thận trọng hỏi: “Hứa ca... anh vẫn còn thích tôi đúng không?”

Nghe được câu này, tim Hứa Khiêm co rút đau đớn một trận, y quay đầu đi, nhắm mắt lại, không muốn để đối phương nhìn thấy sự yếu đuối nơi đáy mắt, “Vậy thì thế nào? Tôi không phải dựa vào cái này để kiếm ăn, tôi – Hứa Khiêm không có ai cũng có thể sống rất tốt, tôi theo đuổi Văn Bán ba năm, không phải muốn quên thì liền quên sao?”

“... Việc kia không giống.”

“Không phải không giống, Nghiêm Mạc, tôi biết cậu xem thường tôi, người như cậu tôi gặp nhiều rồi, mặt

ngoài thì giả bộ giống người đang hoang..." Hứa Khiêm nói đến đây, cười cười một tiếng. "Trước kia lười tính toán với cậu, về sau thì không muốn với cậu... Nghiêm Mạc ơi Nghiêm Mạc, chỉ với đặc điểm tâm tư đều viết cả ra trên mặt của cậu, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi không nhìn ra sao? Thân thiết một tí trước mặt đàn anh cậu thì cậu khó chịu, nhờ cậu cùng vẽ một bức tranh với tôi thì cậu làm mình làm mẩy với tôi, tôi tỏ tình với cậu ba lần thì cậu cự tuyệt bà lần... Tôi cũng muốn mặt mũi vậy, nếu cậu thật sự thích tôi, cậu có nghĩ cmn tới tôi một chút mảy may nào chưa?"

Y nói xong, toàn bộ chua xót trong tim đều trào ra, Hứa Khiêm ngửa đầu lên, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, "Phải, tôi đích thị muốn ép cậu, bỏ đây thấy cậu uống phí thời gian thì bỏ cũng chả thoải mái gì, bây giờ tốt rồi, tôi không ép cậu nữa, cậu cũng buông tha tôi, hai chúng ta huề nhau được không?"

Nghiêm Mạc cố sức lắc đầu, chôn đầu nơi hõm vai y, nghẹn ngào nói: "Tôi... tôi không phải là muốn cự tuyệt anh... Tôi nói là tách nhau ra... Tôi, tôi chưa nghĩ thông suốt được, Hứa ca, tôi chưa từng có quan hệ thân thiết như vậy với bất kì ai khác... Cho dù Văn Bản cũng không có, lúc tôi từ chối anh là tôi sợ có lỗi với anh... Tôi đã do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là làm sai. Hứa ca, cho tôi một chút thời gian có được không? Cho tôi chút thời gian để tôi suy nghĩ rõ ràng..."

Hứa Khiêm lộ ra một nụ cười rất khó coi, "Nếu cậu mãi vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng, chẳng lẽ tôi phải chờ cậu một đời sao? Vì sao cậu ích kỷ như vậy chứ Nghiêm Mạc... Làm sao cậu có thể ích kỷ như thế, lúc đó không hiểu vì sao bỏ lại mù mắt mà nhìn trúng cậu nhỉ... Cậu nói cậu hối hận rồi, tôi cũng hối hận rồi. Nghiêm Mạc, lúc bắt đầu chúng ta cũng không nên làm bạn giường, chúng ta không phải là tình địch sao, tình địch nên cách thật xa lẫn nhau... Cậu xem, lúc trước như thế mà lại rất tốt, bây giờ thì quá cmn giày vò người khác..."

"Không trở lại được đâu Hứa ca, chúng ta không trở lại được..." Nghiêm Mạc hôn khoé môi y, "Văn Bản đã kết hôn rồi, cho dù còn lưu luyến gì cũng đều đã chặt đứt hết, là tôi hồ đồ làm tổn thương anh, anh cho tôi chút thời gian để đền bù được chứ? Ít nhất... ít nhất trước khi chân anh lạnh lại, tôi muốn chăm sóc anh, cho tôi một cơ hội này đi Hứa ca... Bằng không tôi sẽ tiếp tục quần lấy anh, hay anh đánh tôi vào bệnh viện đi, tôi sẽ ở sát vách anh..."

"Con mẹ nó cậu có phải bị bệnh không hả Nghiêm Mạc... Hiện tại cậu làm những thứ này có ích lợi gì chứ?" Hứa Khiêm sụp đổ nhắm mắt lại, nước mắt theo khoé mắt chảy xuống, bị đối phương cẩn thận liếm đi, "Bây giờ cậu làm như vậy chỉ vì mong bản thân dễ chịu thôi, căn bản cậu không thích tôi, tôi con mẹ nó không muốn thấy cậu, không muốn nghe giọng nói của cậu, không muốn biết tất cả mọi chuyện liên quan tới cậu... Tôi không thích cậu Nghiêm Mạc, tôi muốn rút cậu ra khỏi cuộc sống của tôi, tôi chỉ muốn cậu cút!"

Chỉ cần gặp người này, y sẽ nhớ tới những lần bị từ chối, rồi ký ức của một đoạn thời gian ảm áp nhưng đả thương người kia, hết lần này tới lần khác cố ý khinh thường, và lòng chân thành nhiệt huyết kia, hôm nay đã bị giày xéo đến vỡ vụn – lúc ấy có bao nhiêu yêu thích thì bây giờ có bấy nhiêu đau lòng.

Y thật sự sợ, cũng thật sự... mệt mỏi rồi.

Hết chương 86

88. Chương 87

Nghiêm Mạc ôn nhu hôn mặt y, cánh môi mềm mại lạnh lạnh, cẩn thận vuốt lên mỗi một tác trên da thịt, cố gắng xoa đi ấn đường đang nhú chặt.

Đã lâu rồi hắn không được nhìn Hứa Khiêm ở khoảng cách gần như thế, chỉ vào thời điểm này, cũng chỉ có vào thời điểm này... Hắn mới có thể giống như trước kia, hôn môi, đụng chạm... nắm giữ được người này.

“Hứa ca... tôi sẽ không cút đâu, anh nói tôi có chỗ nào sai, tôi sẽ sửa đổi, tôi muốn chăm sóc anh, muốn đối xử tốt với anh.” Hắn gần từng chữ, chăm chú mà thâm tình: “Anh biết tôi sẽ không nói dối, tôi sẽ làm được.”

Hứa Khiêm chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt rất bình tĩnh, “Tôi nói thẳng vậy... Nghiêm Mạc, thật ra nguyên nhân chủ yếu của chuyện này không nằm ở cậu, nhưng đầu óc và con người của tôi đặc biệt nhỏ mọn, tôi rất sĩ diện, bây giờ vừa nhìn thấy cậu thì đầy đầu đều là việc trước đây tôi đã bị coi thường thế nào, vậy quá phiền chán đi.” Cũng không phải là không có rất nhiều phương thức theo đuổi ngọt ngào và ôn nhu, mà nếu y thật sự khéo léo bày tỏ hảo cảm của mình mà không phải lần lượt buộc đối phương phải chọn lựa, nếu như y hoà nhã chọn chờ đợi mà không phải là chọn khắp nơi lấy lòng... Nếu thế thì y đã không phải là Hứa Khiêm, Hứa Khiêm là một tên vừa phô trương vừa ngạo mạn, y có thể nhẫn nại nhất thời, nhưng nếu là thời gian dài, y tuyệt đối sẽ là người bùng nổ trước tiên.

“Con người tôi tật xấu không ít, nhưng đối với cậu, tôi không thẹn với lương tâm. Nếu như bây giờ cậu không quán lấy tôi thì có thể sau một năm rưỡi nữa, chúng ta còn có thể thỉnh thoảng gặp mặt làm bạn nhau. Nhưng như cậu bây giờ... Cậu không cảm thấy buồn cười hay sao? Lời xin lỗi của cậu, lòng tốt của cậu, đối với tôi hôm nay mà nói là không đáng một đồng, cổ phiếu còn có lúc bị dừng phiên giao dịch, bây giờ cậu khóc nói tôi cho cậu chút thời gian, ai sẽ trả lại cho tôi thời gian đây? Nếu cậu thật có khả năng, cũng đừng con mẹ nó khóc lóc trước mặt tôi, tự mình tìm xó xỉnh nào đó suy nghĩ hướng ra đi, cậu làm gì tôi không xen vào, nhưng tôi sẽ không cho cậu bất kỳ hứa hẹn nào hết.” Y nhấn mạnh hai chữ, chìa tay đẩy một cái, “Bây giờ, để tôi đứng dậy.”

Lệ nơi khoé mắt đã khô, kéo da hơi căng lên, Nghiêm Mạc nhắm mắt lại, ôm Hứa Khiêm ngồi trên ghế salon, vòng lấy cái eo gầy gò của đối phương từ phía sau. Chôn đầu nơi gáy nhẹ nhàng ngửi. Hắn gần như cầu khẩn nói, Hứa ca, để cho tôi ôm thêm một chốc thôi, chỉ một chốc thôi...

Mà lúc này, người kia cũng không giẫy giụa nữa.

Hưởng thụ nhiệt độ ấm áp hiếm có này, Nghiêm Mạc khom lưng ôm lấy Hứa Khiêm, mang y tới phòng vẽ để y nhìn thấy tác phẩm chưa hoàn thành kia. Vì bức hoạ này mà hắn đã hao hết tâm sức, tài nghệ của hắn cũng thuộc trình độ cao nhất hiện nay, ngòi bút lưu loát, chỉ liếc mắt đã cực kì hấp dẫn ánh mắt của Hứa Khiêm, y gần như si mê nhìn nụ cười như hoa của cô gái trẻ tuổi trong hình, cảm thấy vành mắt nóng lên.

Nghiêm Mạc đặt hai tay trên vai y, lúc này khom người xuống, mập mờ dán vào lỗ tai y: “Anh chỉ mới

thấy tác phẩm đang dở dang thôi đấy, cách ngày hoàn thành còn xa lắm... Anh nói nó là liên hệ duy nhất giữa chúng ta, tôi sẽ tận hết khả năng vẽ nó thật hoàn mỹ.”

Hứa Khiêm ừ một tiếng, “Tôi sẽ dựa vào giá thị trường trả thù lao cho cậu gấp ba lần, phiền cậu rồi.”

Nghiêm Mạc hơi thất vọng cúi đầu xuống, “Hứa ca, anh biết thứ tôi muốn cũng không phải là tiền...”

“Thứ tôi có thể đưa cậu chỉ có tiền.” Hứa Khiêm lạnh nhạt nhìn hắn, “Suy cho cùng thì thứ tôi không thiếu nhất chính là cái này.”

Đối phương không nói gì thêm, Hứa Khiêm đẩy bàn tay mà hắn đang đặt trên vai ra, tự mình đứng dậy, khập khễnh đi ra ngoài.

Nghiêm Mạc vội vàng đuổi theo, muốn đưa tay ôm lấy, bị Hứa Khiêm trừng mắt lại, “Đưa tôi về bệnh viện.”

“Hứa ca, anh thật sự không ở đây một đêm sao? Sáng sớm mai tôi sẽ làm bữa sáng cho anh...”

Hứa Khiêm cắt ngang hắn, “Nếu cậu thật muốn tốt cho tôi, trước hết phải tôn trọng mong muốn của tôi đã.”

“... Được.” Nghiêm Mạc suy nghĩ một chút, nói bổ sung “Vậy sáng mai tôi mời cho anh ăn, anh muốn ăn gì?”

Hứa Khiêm liếc mắt, không trả lời.

Sáng sớm hôm sau, lúc Kỷ Văn Hàn tới đã thấy y tá đem cháo nóng hổi vào trong, tối qua cậu cứ lo lắng mãi, sáng dậy còn chưa kịp ăn cơm, bây giờ nhìn thấy cà mèn inox quen thuộc kia, trong lòng hơi kích động, vội vàng đi lên phía trước, “Ai ya, để tôi đem vào được rồi.”

Hôm qua Hứa Khiêm ngủ muộn, bây giờ vẫn còn hơi mơ mơ màng màng, nằm úp sấp trong chăn coi điện thoại di động, chợt nghe tiếng cửa mở ra, Kỷ Văn Hàn đem cái túi tới, “Hứa ca rời giường thôi, em đem gói sủi cảo và cánh gà mà anh thích ăn nhất đêm nè, chờ tí nữa nguội ăn không ngon.”

Cậu đặt mông ngồi ở mép giường, đặt đồ trong tay trên bàn, “Aiz, người thần bí trước kia lại đến đưa đồ ăn cho anh, anh đừng có nói chứ mấy ngày không gặp làm em rất nhớ hắn.”

Hứa Khiêm liếc nhìn cậu một cái, “Em là quỷ chết đói đầu thai hả? Sao tham thế, coi chừng bị người ta lợi dụng bán đi đấy.”

Kỷ Văn Hàn ngượng nùng gãi tóc, đáp trả lại: “Dân dĩ thực vi thiên* thôi mờ, hơn nữa người em vẫn còn

đang lớn...”

(*Dân dĩ thực vi thiên: có nguồn gốc xuất xứ từ “Sử ký – Lê Thực Kỳ Lục Giả Liệt Truyện • ”, trong đó có câu nói rằng: “Vương giả dĩ dân vi thiên, nhi dân dĩ thực vi thiên - ” (tạm dịch: Bậc quân vương lấy dân làm điều tiên quyết để tồn tại, và dân thì lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu“. Thiên: ở đây có nghĩa là cái tối quan trọng để tồn tại.”

Hứa Khiêm cười vài tiếng, không tiếp tục so đo với con nít nữa, y chậm rãi bò dậy trên giường, “Em ăn trước đi, anh đi rửa mặt một chút.”

Kỷ Văn Hàn cũng không khách sáo với y, nhanh chóng tách đĩa ra, vừa mới chuẩn bị ăn liền đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, cậu cứ tưởng là y tá đi kiểm tra phòng, cầm chiếc đĩa đi tới mở cửa, kết quả đập vào mắt là Nghiêm Mạc.

Nhắc tới cũng vừa khéo, sáng nay sau khi Nghiêm Mạc đến bệnh viện đưa đồ ăn xong liền đi tới gần đó kiểm tra thương tích ở thắt lưng, xếp hàng tốn không ít thời gian, mới vừa quay lại nên muốn thăm Hứa Khiêm một tí, liền nhìn thấy một màn như vậy... Hắn nheo mắt lại, nhìn cà mèn ở phía sau bị mở ra, cùng với vẻ mặt rất ư chi là dĩ nhiên của Kỷ Văn Hàn, lửa giận từ từ bốc lên.

Kỷ Văn Hàn híp mắt lại, “Anh tới làm gì? Đánh nhau hả?”

Nghiêm Mạc hít sâu một hơi, “Đồ ăn mấy ngày này tôi đưa tới... đều cho cậu ăn?”

Kỷ Văn Hàn sững sốt một chút, lại quay đầu nhìn cà mèn thơm nức mũi kia, hơi chột dạ. Nhưng nghĩ đây là làm theo ý của Hứa Khiêm liền thẳng sống lưng lại, “Vậy thì thế nào?”

Nghiêm Mạc tức giận nói không ra lời, trong lòng vừa đau lòng vừa khổ sở... Nhưng rốt cuộc hắn đã hiểu được tâm tình của Hứa Khiêm lúc mình tặng bức tranh cho Văn Bản, loại đau đơn khi rõ ràng bị khinh rẻ, bị cự tuyệt này thật sự đã kích lòng tự ái của hắn.

Hứa Khiêm nghe được tiếng động bên ngoài, khập khểnh đi ra, nhìn thấy hai người liền nhú mày lại. “Các người ở cửa làm gì vậy? Không ngại mất mặt hả?”

Kỷ Văn Hàn bấu môi lùi về sau mấy bước, Nghiêm Mạc muốn vào theo, bị cậu đánh một cái đẩy ra, “Hứa ca không phải nói với anh.”

“Cút!” Nghiêm Mạc cũng giận lên, dùng bả vai đẩy mạnh cậu một cái, Kỷ Văn Hàn không ngờ đối phương dùng lực lớn vậy, không phòng bị nên bị đẩy lùi mấy bước về phía sau, đụng phải giường phát ra một tiếng âm vang lên.

Hứa Khiêm đạch một tiếng, “Ai cho cậu ra tay vậy?”

89. Chương 88

Nghiêm Mạc thấy y nhìn Kỷ Văn Hàn với ánh mắt ân cần thì sắc mặt càng khó coi đến cực điểm, tiến tới vài bước chặn ngang giữa hai người, “Vì sao anh cho cậu ta ăn đồ ăn mà tôi đưa tới?”

“Bởi vì ném đi thì lãng phí, tôi muốn bảo vệ môi trường.” Về mặt của Hứa Khiêm cũng không tốt lắm, y muốn vòng qua Nghiêm Mạc đi coi Kỷ Văn Hàn, thế nhưng tên này vẫn đứng cản ở phía trước, không nhịn được nói: “Cậu tránh ra!”

Hàm răng Nghiêm Mạc cắn ra máu, vẻ mặt hơi dữ tợn, “Tôi thà vứt đi cũng không muốn cho nó, anh biết rất rõ ràng...”

Hứa Khiêm cười lạnh một tiếng, “Tôi ép cậu đưa ư? Tôi đã nói bao nhiêu lần là không cần rồi, là ai gấp gáp sấn tới chứ, cho dù không có Kỷ Văn Hàn, tôi cũng sẽ không ăn... Rõ ràng là cậu tự mình đa tình, hôm nay lại không chấp nhận được sự thật thì trách ai được chứ?” Y nói xong lời cuối cùng, giọng nói đã có mấy phần kích động, “Con mẹ nó cậu sáng sớm không có gì làm hay sao mà đặc biệt đến tìm tôi buồn nôn thế này? Tôi không muốn nói lại lời tôi qua thêm một lần nữa, bây giờ, cút ra ngoài.”

Ánh sáng trong mắt Nghiêm Mạc hoàn toàn tắt lịm, hần ngơ ngơ ngác ngác lui lại mấy bước, cuối cùng liếc nhìn Hứa Khiêm, đôi môi khê nhúc nhích, run rẩy thốt ra mấy chữ không thành tiếng, “Hứa ca... chờ tôi.”

Hứa Khiêm không hề nhìn lại hắn.

Cửa khê đóng lại, Kỷ Văn Hàn xoa xoa vai, dựa theo lực kéo của Hứa Khiêm đứng dậy, nghiêng rằng chịu đựng nói: “Tên này ăn phải thuốc súng hả, mới buổi sáng mà đã nóng tính ghê hồn.”

Hứa Khiêm ần ần huyết thái dương, hít một hơi thật sâu, “Hai người các người tính sau này không cần gặp nhau nữa hả? Bây giờ làm cho quan hệ gay gắt như thế, có đáng không?”

Kỷ Văn Hàn “a” một tiếng, “Mịa nó, anh không nói thì em cũng quên mất... Chết rồi chết rồi, em chỉ nghĩ là tới qua hần mang anh đi mất mà không nghĩ tới việc hần cũng coi như là sự thúc của em! Làm sao bây giờ Hứa ca, lỡ may hần ta ở trước nói xấu em mặt thầy, em đây...”

Hứa Khiêm nhú mày, “Con người hần tuy ngu ngốc, nhưng vẫn không đến nỗi bỉ ổi đâu, em yên tâm đi.”

“Ồ... vậy thì tốt rồi.” Kỷ Văn Hàn thở phào nhẹ nhõm, lè lưỡi “Nhưng mà anh đừng có nói nha, tay nghề của hần rất giỏi ah, trước đây em còn tưởng đâu những thứ kia là do một cô gái thâm mến anh nấu nữa chứ.”

Hứa Khiêm mở bao ra, cầm sủi cỏ đã hơi nguội nhét vào trong miệng, nhồm nhoàm nói: “Bây giờ đã biết là hần làm, em còn ăn chứ?”

“Ăn chứ, sao lại không ăn, không phải anh vừa mới nói sao, bảo vệ môi trường mà, không thể lãng phí được. Nhưng cũng thật đáng tiếc cho một tay nghề giỏi như vậy, aiz...”

Nhìn vẻ mặt không có vẻ gì là tiếc hận của cậu, Hứa Khiêm hơi buồn cười, “Có cái gì tốt mà đáng tiếc đâu, còn cả mỡ đầu bếp tài giỏi, cũng không phải không có hần sẽ không được ăn cơm...”

Y vừa ăn hai cái sủi cỏ cũng không có khẩu vị mấy liền dứt khoát nhường tất cả số dư còn lại cho Kỷ Văn Hàn, ngồi trên giường đọc tài liệu.

Lâm Ngữ Khê và Giang Thành Vọng đi công tác về, vào buổi trưa đến bệnh viện một chuyến, nói chuyện về hạng mục lần này với Hứa Khiêm. Ba người mở cuộc họp nhỏ trong phòng bệnh, Kỷ Văn Hàn chạy đến phòng làm việc giúp một tay, mới chớp mắt đã đến buổi tối, đến lúc hai người kia đi, Hứa Khiêm cũng mệt mỏi gần chết, nằm ở trên giường từ từ nhắm mắt lại suy nghĩ.

Lúc y đang mơ mơ màng màng ngủ quên, cánh cửa lại bị người đẩy ra, Hứa Khiêm tưởng là Kỷ Văn Hàn đã về, cũng không để ý, thuận thế trở mình, “Tiểu Kỷ à, giúp anh lấy cốc nước đi...”

Bước chân của người kia khựng lại một chút, giống như khê hít một hơi.

Hứa Khiêm cảnh giác mở mắt ra, quay đầu lại đã thấy Nghiêm Mạc như đầu gối của cái chày đang ở đó, thấy y nhìn qua, gượng cười cười, “Hứa ca, ăn cơm trước đi...”

Hắn thấy sắc mặt đối phương không tốt lắm, do dự vài giây, nói bổ sung: “Tôi làm hai phần, nếu anh muốn cho cái... cái người kia ăn, cũng đủ.”

Hứa Khiêm không ngờ đối phương sẽ chơi chiêu này, sững sốt một chút, phụt cười, “Nếu tôi phân phát cơm cho tất cả mọi người trong bệnh viện, có phải cậu sẽ đổi nghề thành đầu bếp không?”

Nghiêm Mạc cắn môi không lên tiếng, chỉ ai oán nhìn y.

Hứa Khiêm suy nghĩ một chút, nói: “Cậu đem tới đi”

Ngoại trừ ăn một tí sáng nay, buổi trưa y bận quá nên quên luôn, cho tới bây giờ cũng đói bụng đến khó chịu, Nghiêm Mạc nghe vậy ánh mắt sáng lên, vui vẻ như viết ở trên mặt, nhưng vẫn không dám biểu lộ quá rõ ràng, mãi cúi đầu. Hứa Khiêm không nhìn hắn, ngon lành đưa thức ăn còn nóng hổi vào miệng, lấp đầy dạ dày trống rỗng cả ngày.

Cơm nước xong, y quệt miệng, thuận tay đặt cà mèn trống không ở một bên, “Tiểu Kỷ nhỏ hơn cậu hai

tuổi, lại là đồ đệ của đàn anh cậu, cậu cũng đừng quá so đo với cậu ta.”

Nghiêm Mạc đang dọn dẹp chén đĩa, nghe nói như thế rõ ràng cứng đờ lại, hần lộ ra một nụ cười gằn như thê lương, “Hứa ca... anh vì việc này mới...”

Hứa Khiêm không trả lời, y xoay người lại nằm trên giường, bắt đầu nhắm mắt lại tập thể dục nhẹ. Chưa tới hai tuần lễ sau, có thể tháo thạch cao rồi, cuối cùng y cũng không cần giờ giờ phút phút cần người chăm sóc, đến lúc đó, hết thấy đều sẽ quay về quỹ đạo.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Hứa Khiêm tốt lên nhiều, đến khi tập xong một bài mở mắt ra thì Nghiêm Mạc vẫn còn đứng đó, bởi vì ngược chiều ánh sáng nên không thấy rõ vẻ mặt, có hơi u ám.

Hứa Khiêm đã lười đuối hần, thả chân xuống mở mền ra, nhắm mắt lại đi ngủ.

Kết quả ngày hôm sau, hôm sau nữa... trong nửa tháng tiếp theo, mỗi ngày Nghiêm Mạc đều đúng giờ đưa cơm, trong tay mang hai hộp cà mèn, một phần cho Kỷ Văn Hàn còn một phần cho y. Hứa Khiêm đuối lý không còn gì để nói, cũng bởi vì đối phương âm ỉ một trận, lần này Nghiêm Mạc đã có kinh nghiệm, nghe thấy cũng không trả lời, còn có thể lúc đang bị mắng đưa nước tới, hơn nữa thường thường dùng ánh mắt bị phụ tình nhìn y... Hôm sau hơn nửa bệnh viện đều biết y là đồng tính luyện ái, còn bội tình bạc nghĩa với một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, ngay cả lúc tháo thạch cao, cô y tá kia còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn y, khiến Hứa Khiêm rất tức giận, xem chút nữa không có nín chết.

Hôm ra viện, Giang Thành Vọng dẫn theo người của công ty tới đón tiếp, Hứa Khiêm bị một đám thanh niên bao quanh, vừa cảm động lại vừa xấu hổ, dứt khoát vùng tay lên mời mọi người ra ngoài ăn.

Sau khi cơm nước xong bọn họ đi quán karaoke gần đó ca hát, náo loạn đến hơn 12h khuya, Hứa Khiêm uống nhiều rượu, một phần là bị rót, một phần do y vui vẻ, đã gần ba tháng không cụng rượu, Hứa Khiêm cứ dồ uống, càng về sau càng tỉnh táo. Lúc tan cuộc, y bảo Giang Thành Vọng đem mấy cô gái về nhà, tự mình dựa ở trụ đèn ven đường chuẩn bị gọi người lái xe hộ.

Hứa Khiêm vừa mới lấy di động ra, một chiếc xe đã dừng ngay trước mặt y, Nghiêm Mạc bấm cửa kính xuống, nhìn vẻ mặt đỏ bừng của y liền nhú mày, nhưng vẫn nhẹ giọng nói, “Hứa ca, lên xe.”

Hần không tham gia bữa tiệc nên Hứa Khiêm cứ tưởng tên nhóc này đã sớm rời đi rồi, “Vì sao cậu vẫn còn ở đây?”

Nghiêm Mạc nhìn hần một cái thật sâu, “Tôi vẫn chưa từng rời đi.”

Hết chương 88

90. Chương 89

Hứa Khiêm rút ra một điều thuốc đốt lên, hít một hơi thật sâu, “Vây bây giờ cậu có thể lăn rồi.”

Nghiêm Mạc gỡ dây an toàn ra bước xuống xe, nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay y, “Anh uống nhiều rồi, về một mình không an toàn...”

“Cậu tưởng tôi là cô bé mười tám tuổi hả?” Hứa Khiêm liếc hắt một cái, vừa vặn có một chiếc taxi đi ngang qua, y thuận tay nhét điều thuốc vào tay đối phương, bước vội đi chặn xe.

Nghiêm Mạc nhìn bóng lưng thẳng tắp phô trương của Hứa Khiêm, trái tim đắng chát khó có thể dùng từ để miêu tả, hắt cúi đầu, nhìn mẫu thuốc vẫn còn đang cháy nơi ngón tay, quỷ thần xui khiến đưa vào trong miệng...

“Khụ khụ!”

Hứa Khiêm bị tiếng ho thu hút, theo bản năng quay đầu lại liếc nhìn, chỉ thấy đối phương che miệng, tro thuốc lá rơi rào rào xuống, nháy mắt đã bị gió đêm thổi bay đi hết.

Y phụt cười một tiếng, “Ngốc nghếch.” “Rầm” đóng sập cửa, dứt khoát rời đi.

Sinh hoạt dần dần trở lại quỹ đạo, Hứa Khiêm cuối cùng đã ở nhà mới, y mới quay về công ty, cần xử lý nhiều chuyện, cũng chưa vội nhận Mễ Tô trở về. Nghiêm Mạc tới công ty tìm y mấy lần, Hứa Khiêm đều mượn lý do bận việc để từ chối, hiếm có được một tuần yên tĩnh.

Lúc tan việc, Hứa Khiêm thấy mấy cô tùm ba tùm bảy ngoài cửa, thấy y tới còn vẫy tay rất nhiệt tình.

Một người hoạt bát nhất trong đó mở miệng nói: “Hứa tổng, muốn ăn bánh bích-quy không? Ăn cực ngon.”

Hứa Khiêm cười cười, “Được á, cho một cái...” Y thuận tay lấy một cái bánh bích-quy trong hộp đưa vào miệng, chu cha, nướng thật sự rất tốt, bánh bích-quy mềm xốp vào miệng như tan đi, lưu lại nơi miệng hương bơ ngập tràn, Hứa Khiêm chép chép miệng, còn hơi chưa thoả mãn, dù sao từ trước đến nay y vẫn thích ăn ngọt, không nhịn được lại lấy thêm một cái.

“Mùi vị không tệ nha, mua ở đâu thế?”

Mấy cô cười trộm mấy tiếng, nói: “Không phải mua đâu, là bạn trai của Hứa tổng đem tới á, trước đó đưa lên lầu cho anh nhưng anh không lấy, anh ấy đi xuống rồi phát cho chúng em đấy.”

Khoé miệng Hứa Khiêm giật một cái, trong lòng mắng một câu thô tục.

Y dần lòng lại nhẹ nhàng truy hỏi, mới biết tên nhóc này mỗi ngày đều đúng giờ đến, qua còn đem theo đồ ăn, có khi là chút đồ ăn vặt mới ra lò, có khi là đồ uống ở quán trà sữa ngon nhất gần đây. Dáng dấp của Nghiêm Mạc tuần tú lịch sự, lại mặc một bộ trang phục nghiêm chỉnh, nhìn thế nào cũng không giống người xấu... Vốn tưởng tên nhóc này đã từ bỏ, không ngờ vẫn như âm hồn không siêu thoát, không ngờ trong lúc mình sút đầu mẻ trán vì mớ công việc, đối phương đã tấn công tiến đóng nơi lễ tân ở công ty.

Hắn tính làm mẹ gì thế! Hứa Khiêm bực muốn chết, lại không muốn nổi cáu với mấy cô bé, chỉ đành phải nhắc nhở sau này bớt tiếp xúc với đối phương, còn kêu riêng Giang Thành Vọng mắng cho một trận. Người kia cực kì không biết làm thế nào đối với việc lần này, dù sao đây cũng là việc tư của Hứa Khiêm, nói thế nào cũng không tới phiên bọn họ quản.

Trái lại, Lâm Ngữ Khê vẫn không cho hắn sắc mặt tốt, chỉ là trong khoảng thời gian này nàng bận chạy đi ngoại giao, thời gian ở công ty không nhiều lắm, cho dù thỉnh thoảng đụng phải, cũng đen mặt chửi đôi câu, ngược lại đối phương vẫn rất có phong độ của quý ông mà chịu trận, tiếp đó... lần tới vẫn như thế và tiếp tục như thế.

“Cô nói với bảo vệ một tiếng, sau này đừng để hắn vào cửa này nữa!” Hứa Khiêm đen mặt cúp điện thoại, ngẩng đầu đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc dừng ở đối diện đường.

Nghiêm Mạc đang ở trong xe làm bản vẽ, không chú ý Hứa Khiêm đang tức giận chạy tới, nên bị tiếng gõ cửa bất thành linh làm hoảng sợ, cả người giật bắn lên nơi chỗ ngồi, đầu cứng phải trần xe đến choáng váng chóng mặt.

Nghiêm Mạc đưa một tay che chỗ đau, hạ cửa sổ xe xuống, “Hứa, Hứa ca...”

Hứa Khiêm cầm một túi bánh quy chưa ăn hết ném trên ngực hắn, “Sau này đừng làm loại chuyện này nữa, đừng trách tôi không nương tình!”

Nghiêm Mạc không lên tiếng, yếu ớt nhìn y, trong mắt mang theo một chút tủi thân. Hắn dọn dẹp bịch bịch quy đã hơi bể nát, “VẬY... vậy anh thích không?”

Hứa Khiêm xoa người rồi đi.

Kết quả ngày hôm sau, Hứa Khiêm vừa vào cửa phòng làm việc đã thấy trên bàn đặt một bó hoa hồng to tổ bố, bên cạnh còn kẹp một tấm thiệp nhỏ — Hứa Khiêm cầm lên nhìn thoáng qua rồi cùng ném luôn hoa vào thùng rác, sau đó gọi điện cho lễ tân, bảo các nàng sau này đừng nhận loại đồ thế này nữa.

Ông chủ đã chính tức hạ lệnh, nhân viên dĩ nhiên không dám chậm trễ, Nghiêm Mạc thấy chiêu này không dễ xài nữa liền dứt khoát đặt đại nơi bậc thang ở cửa công ty, mỗi ngày một bó...

Cứ như vậy qua vài ngày, mãi cho đến khi thùng rác công ty đã bị hoa hồng chất đầy, rốt cuộc Hứa Khiêm không chịu được nữa, nói nhân viên bảo vệ khi nào thấy đối phương trở lại thì nói hắn lên phòng làm việc.

Hôm sau, Nghiêm Mạc cầm một bó hoa hồng mới bước vào phòng làm việc của Hứa Khiêm, hắn tới thật không đúng lúc, Hứa Khiêm đã mang mấy người thân tín ra ngoài họp, bây giờ vẫn chưa trở lại. Sau khi em gái rót nước trà cho hắn xong liền lui xuống, Nghiêm Mạc ngồi trên ghế salon một hồi liền nhin không được mà đứng dậy, bắt đầu quan sát trang trí trong phòng một chút...

Phòng làm việc của Hứa Khiêm rất lớn, trang trí đơn giản mà có kinh nghiệm, cửa sổ sát sàn cao lớn cùng với buồng ngủ bên trong, cộng thêm phong thuỷ bày biện khá tinh tế, rất có khí thế. Nghiêm Mạc vòng tới vòng lui hai vòng, đi tới trước bàn mà đối phương thường làm việc, vuốt mặt bàn đen huyền nhẵn bóng mấy cái, lại liếc mắt nhìn sang ly cà phê đã cạn.

Hắn im lặng cầm cái ly đi rửa rồi cất đi, lại sắp xếp lại đồng văn kiện bừa bộn ngay ngắn lại, bận rộn đi vòng sau ghế, liếc mắt liền thấy một khung ảnh trước đó đưa mặt sau về phía hắn.

Nghiêm Mạc ngậy ngậy cả người, hắn có chút run rẩy cầm lên, ghé vào quan sát cẩn thận thứ trước mặt.

Đó là ảnh chụp của một cô gái nhìn không lớn tuổi lắm, khoẻ mắt nhếch lên vừa xinh đẹp lại ngời sáng, khoẻ môi tạo một nụ cười tự tin. Nàng mặc một bộ áo cưới màu trắng, trong ngực cầm hoa hồng đỏ tươi, cứ lẳng lẳng như vậy, hạnh phúc nhìn vào ống kính, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ sống lại –

Trong góc ảnh chụp viết một hàng chữ nhỏ, là năm của bức ảnh cùng với tên của người trong tấm hình.

Đây là... mẹ của Hứa Khiêm?

Nghiêm Mạc nhìn gương mặt trong bức hình kia vừa quen thuộc lại có chút xa lạ, hơi ngẩn người, thì ra người phụ nữ này chính là chủ nhân trong bức vẽ kia của Hứa Khiêm. Hắn vẽ nàng đã hơn ba tháng, một một chấm bút, mỗi một lần vẽ đều dùng hết sức lực và tài nghệ của cả đời, cũng không hề nghĩ ra được thân phận của đối phương, mà lúc này chân tướng được lộ ra, hắn lại đột nhiên hơi sợ hãi...

Vì sao Hứa Khiêm lại đặt tấm ảnh của mẹ trong phòng làm việc? Vì sao coi trọng bức vẽ kia như vậy... Đây hết thấy, tựa hồ như có một đáp án mơ hồ.

Nghiêm Mạc khẽ hít một hơi, móc di động từ trong túi ra, suy nghĩ một lúc lâu, vẫn nhấn một dãy số.

“Alo? Sư huynh à?”

Nghe âm thanh nhu hoà của Văn Bản, hắn có chút khẩn trương, “Là anh... Anh muốn hỏi một chút, em... em biết chuyện trong nhà của Hứa Khiêm không?”

Hết chương 89

91. Chương 90

“Sao đột nhiên muốn hỏi chuyện này?”

“Anh có chút việc riêng... Nói chung, em biết không?”

Văn Bản hình như do dự một chút, “Thật ra Hứa ca rất ít kể với em chuyện trước kia của y, nhưng dù sao quen biết nhiều năm như vậy... Chắc, nếu đàn anh thật sự muốn biết câu chuyện, theo em có một người.”

“Ai?”

“À... chính là trợ lý bên người Hứa ca, họ Giang, tên Giang Thành Vọng, quan hệ của các anh tốt vậy nên đã gặp rồi phải không?”

“... Ừm.” Lúc này Nghiêm Mạc mới nhớ tới, hẳn còn phương thức liên lạc với Giang Thành Vọng, chỉ có điều với quan hệ của đôi phương cùng Hứa Khiêm, đoán chừng sẽ không để ý hẳn.

Đầu kia Văn Bản im lặng một hồi, lại nói: “Sư huynh, con người của Hứa ca vô cùng sĩ diện, đối với quá khứ của mình cũng có chút... mâu thuẫn? Nói chung nếu như nếu anh tra ra được cái gì, nghìn vạn lần đừng nói hết với y, lòng tự trọng của y quá mạnh mẽ, sẽ khó chịu.”

“Ừ.” Nghiêm Mạc thở dài, “Cảm ơn em, trước đây nói muốn mời em ăn cơm... À, tuần này thì sao? Cuối tuần có thời gian không?”

“Có.”

“Vậy được, đến lúc đó mang theo... mang theo em dâu tới nhé.”

“Dạ, em về đây, còn nữa đàn anh... em cũng có lời muốn với anh.”

Nghiêm Mạc cúp điện thoại, lại nhìn bức ảnh chụp kia, có chút đứng ngồi không yên, hẳn phải khẩn cấp hiểu một vài thứ... Một số, một số chuyện trước đây hẳn chẳng bao giờ nghĩ tới, bỏ qua, bây giờ muốn bồi thường tất cả mọi thứ.

Hốt hoảng rời khỏi phòng làm việc, Nghiêm Mạc trở lại trong xe, cau mày lục hộp tin nhắn trong điện thoại di động, cuối cùng, dừng ở một cái tên.

Vào tháng 3 năm ngoái, hẳn nhận dự án của một người, khách hàng mở một phòng thám tử tư... Thời gian dài không liên lạc, Nghiêm Mạc cũng không nắm chắc lắm, nhưng vẫn ôm một chút hy vọng gọi điện thử xem.

“Alo? Là ông chủ Trương phải không?”

...

Lúc Hứa Khiêm trở lại công ty liền nhìn thấy một bàn làm việc ngăn nắp, cùng với một bó hoa hồng trên ghế salo da thật màu đen.

Y nhú mày, chỉ hỏi cấp dưới có phải Nghiêm Mạc đã tới hay không, nhận được một câu trả lời khiến người ta bất ngờ — người kia có đến, nhưng vừa đi rồi, không thể đợi mình trở về.

Việc này có ý gì? Lạ lắm buộc chặt?

Hứa Khiêm suy nghĩ một hồi, có lẽ gọi điện thoại cho đối phương đi, hôm nay hiếm khi y có được tâm tình cực tốt muốn nói chuyện – nhắc nhở đối phương chớ nên lại đem việc tư của hai người bày trước mặt bàn dân thiên hạ, và thu hồi những trò bịp lừa mấy cô bé đi, dù gì đây cũng là công ty, y với tư cách là một lão tổng lại cả ngày bị treo trên đỉnh sóng của thị phi, hơi mất mặt.

Hứa Khiêm gọi liên tiếp ba cuộc điện thoại, kết quả đều là đường dây đang bận, y vốn không có tính kiên trì, sau khi cúp máy liền thấy phiền não, đi lui tới trong phòng làm việc, giày da gõ trên mặt sàn phát ra tiếng lộp cộp. Hứa Khiêm cong người quay ghế ông chủ về phía sau, dựa mạnh vào ghế da, cả người cũng thanh tĩnh lại, mong muốn vùi mình vào đó.

Phát gốc ngồi như vậy một hồi, vừa lúc Giang Thành Vọng đi vào báo cáo, rất nhanh, hai người lại một lần nữa tập trung hết tinh thần vào công việc.

Mấy ngày kế tiếp Nghiêm Mạc vẫn không xuất hiện, Hứa Khiêm vui vẻ nhàn rỗi, cho rằng rốt cuộc đối phương đã suy nghĩ thông suốt, nhưng mấy cô bé trong công ty bị “hối lộ” lại hơi tiếc nuối, sau đó Hứa Khiêm bảo người ta mua một đồng bánh quy về phát cho nhân viên trong công ty một phần, nên cũng không ai còn tiếp tục nhớ tới nữa.

Cuộc sống theo thời gian từ từ bước vào quỹ đạo, rất nhanh, Hứa Khiêm nhận được một hạng mục cần đi công tác, y tạm thời giao công ty cho hai người Giang Lâm, mang theo mấy cấp dưới đặc lực bay đi X thị. Hành trình hơn 3 tiếng, lúc xuống máy bay cũng đã gần sáng, Hứa Khiêm vừa ngáp vừa khởi động di động, trên màn hình sáng choang nhảy ra tin báo tin nhắn, lại là của Nghiêm Mạc đã mất tích gần nửa tháng nhắn tới.

Lúc này Hứa Khiêm gấp gấp về khách sạn nghỉ ngơi, không có tinh thần để theo hán chơi đùa, thuận tay xóa ghi chép cuộc trò chuyện.

Trên bàn ăn ngoại trừ nói chuyện làm ăn còn buồn đưa nói chuyện phiếm, lão tổng hợp tác lần này tin Phật, trên tay đeo một chuỗi hạt, kể là đặc biệt lên núi cầu một đại sư khai quang, rất linh nghiệm, nghe nói trước kia cổ phiếu của lão rất thảm hại, khủng hoảng trầm trọng, thế mà tình thế xoay chuyển trong một đêm.

Hứa Khiêm nghe được hơi sững sốt, trong đầu mặc dù không mấy tin lắm, nhưng đều là làm ăn, đối với loại việc này vẫn giành vài phần tôn kính, hơn nữa y cảm thấy gần đây mình rất xui xẻo, liền từ chuyện làm ăn lại thành theo gót đối phương thảo luận về chuyện này. Kết quả lão tổng kia cũng là một người sáng khoái, hôm sau lôi kéo y đi gặp đại sư phong thủy nổi danh nhất ở đó, coi cho Hứa Khiêm từ đầu đến chân một lần, sau cùng cho y một địa chỉ, là một ngôi chùa nổi danh ở thành phố kia, nói y đi lễ chùa dâng một nén nhang.

Hứa Khiêm hơi mờ mịt, nhưng trong đầu nghĩ tới đặc biệt tốn nhiều tiền như vậy cho ông chỉ để ông nói cho tôi biết việc này? Nhưng nói thế nào thì đối phương cũng là một đại sư, dù sao mình cũng phải giữ kính trọng, liền chà xát tay, thành khẩn nói: “Xin hỏi đại sư, vận thế của tôi rốt cuộc là...”

Đại sư kia đã hơn 50, tướng mạo bên ngoài không đẹp mắt nhưng có phong thái siêu phàm, ông chấp tay hành lễ, “Thiên cơ bất khả lộ. Chúng tôi chỉ có thể hướng dẫn, về phần làm thế nào để đi còn phụ thuộc vào bản thân thí chủ.”

Lời này của ông vừa nói ra, tình cảnh liền hơi lúng túng, vẫn là lão tổng ban đầu giới thiệu chạy tới giảng hoà, “Đại sư Trần Vô nói đúng, hạt châu này của tôi trước kia cũng là trăm nghìn cay mua được tại một buổi đấu giá với giá cao, lại đặc biệt đưa đến một nơi cực kỳ hẻo lánh khai quang... Hứa tiểu đệ, nếu chú thật sự tin, không bằng thử xem.”

Hứa Khiêm nghe thấy mơ hồ, nhưng cũng không thích làm mất mặt đối phương, y ôm suy nghĩ thả tin còn hơn không tin dự định đi một vòng vào trong xem thử.

Nhưng nói là thử thế, vấn đề trước mắt vẫn còn chưa được giải quyết hoàn toàn – bữa tiệc đêm đó Hứa Khiêm uống say khướt, được cấp dưới mang về khách sạn. Lần này không ai hầu hạ, y nằm trên giường mơ mơ màng màng một hồi, chờ hơi tỉnh táo một chút, mới kéo thân thể nặng trĩu choáng váng vào toilet, ghé vào bồn cầu bên cạnh nôn.

Cùng lúc đó, điện thoại mà Hứa Khiêm nhét trên đệm rung lên, nhưng Hứa Khiêm không thể nhận được, đầu này y ới đến đầu óc quay cuồng, hận không thể nôn cả dạ dày ra ngoài, càng về sau chỉ có thể nôn ra nước chua, cũng không biết đã qua bao lâu.

Chờ lúc y trở lại trong phòng, di động đã sớm hết pin, Hứa Khiêm cũng không có lòng dạ nhìn nó, nằm xuống ngủ như chết.

Mà y chẳng thể ngờ rằng trong lúc mất liên lạc mấy ngày này, Nghiêm Mạc đã nhờ thám tử tư ghi chép xuống tất cả toàn bộ về Hứa Khiêm, tập hợp lại thành một văn bản gửi đến hộp thư của Nghiêm Mạc...

Hết chương 90

92. Chương 91

Ông chủ Trương còn nhớ hẳn là một thiết kế sư khá có danh tiếng, sau khi nghe tình huống cụ thể, rất dứt khoát đáp ứng. Sau khi Nghiêm Mạc cúp điện thoại, khó tránh khỏi có chút chột dạ, hắn luôn cảm thấy việc mình thăm dò đời tư của đối phương có hơi không tốt, nhưng trừ cách này ra, thật sự không nghĩ ra được phương pháp nào để có thể nhanh chóng hiểu đối phương – nhưng hắn không cảm thấy hối hận, hắn đã bỏ lỡ quá nhiều thứ, hắn không muốn kéo dài thế nữa, hắn muốn mau chóng hiểu được Hứa Khiêm, hiểu quá khứ của y, sở thích của y... toàn bộ về y.

Nghiêm Mạc chôn mặt trong lòng bàn tay, bên tai quanh quẩn tiếng tim đập kịch liệt, hắn hít một hơi thật sâu, cố hết sức an ủi sự run rẩy kia, mãi cho đến sau khi bình tĩnh lại mới chậm rãi khởi động xe.

Kết thúc công việc sớm, Nghiêm Mạc đợi ở nhà thấp thỏm chờ kết quả, ba ngày sau, hắn nhận được một bì thư, bên trong là một tài liệu đã qua chỉnh sửa. Nghiêm Mạc cầm xấp giấy không dày mấy kia nhưng giống như đang cầm một cái gì đó nặng đến khó chống đỡ, hai tay khẽ run một chốc sau mới ổn định lại, thật lâu mới có dũng khí lật ra một trang...

Trước lúc này, Nghiêm Mạc đã có rất nhiều loại phỏng đoán liên quan đến quá khứ của Hứa Khiêm – nhưng hôm nay rốt cuộc hắn đã biết, vì sao Hứa Khiêm không chủ động nhắc tới nó, bởi vì với lòng tự trọng của người kia, sẽ không chịu được bất kỳ một ánh mắt thương hại nào, sự kiêu ngạo của Hứa Khiêm là khắc tì trong xương, không phải chỉ vài đoạn văn hay mấy câu nói có thể tóm tắt được, nhưng càng như vậy, lại càng khiến người ta đau lòng y.

Ánh mắt của Nghiêm Mạc từ từ mơ hồ, nước mắt ẩm áp rơi xuống nơi trang giấy in mỏng, làm nét mực nhoè đi, hắn cuống quýt lấy tay lau xoá, kết quả lại thành hai tay run rẩy không cách nào khống chế được, vo tờ giấy nhẵn một cục.

Sau cùng hắn trước tiên dừng lại một chốc để nỗi đau đón kia qua đi mới tiếp tục nhìn xuống...

Lúc đọc lần thứ nhất, Nghiêm Mạc chỉ dám lướt qua, hắn dựa vào ghế salon, trên mặt toàn nước mắt, lồng ngực phập phồng run rẩy, nơi cổ họng phát ra mấy tiếng nghẹn ngào mơ hồ, cũng dứt quãng kêu tên người kia. Nghiêm Mạc chưa bao giờ khó chịu như bây giờ, hắn thậm chí không có dũng khí đứng dậy, đi đối mặt với bức hoạ kia trong phòng vẽ... tác phẩm cuối cùng của Hứa Khiêm trước khi tay bị phế. Lúc y giao vật quý báu và cực kì có ý nghĩa như vậy cho mình là dành một loại tín nhiệm thế nào chứ?

Mà mình, lại gộp cả sự chân thành cùng tất cả đặt nơi góc tối không có ánh mặt trời rồi lặng lẽ bị bụi phủ lên, những khinh thường vô ý cùng thành kiến từ từ tích lũy thành một vết thương không cách nào đảo ngược lại được nữa, mãi cho đến sau khi người đầy vết thương mệt mỏi rời đi, hắn mới chợt tỉnh ngộ.

Nghiêm Mạc không trách được bất kì kẻ nào, có trách thì phải trách hắn chưa bao giờ thật lòng với Hứa Khiêm, những thứ tốt đẹp hắn làm cho y, phần lớn chỉ là tốt trên bề mặt; mà Hứa Khiêm lại đặt ở hắn ở đầu quả tim, cưng chiều yêu thương và lo lắng, bây giờ y đi rồi, Nghiêm Mạc sẽ không tìm được một người như thế nữa, người ở bên đỡ hắn khi hắn không vui, sẽ tinh tế ghi nhớ sở thích cùng khẩu vị, lúc đang tranh chấp sẽ nhường bước trước, sẽ coi thường những thương tổn do hắn mang tới, mà lại bao dung, nhẫn nhịn... Một nam nhân kiêu ngạo và mạnh mẽ như thế sẽ vì hắn mà làm được đến trình độ này, buồn cười là đến hôm nay hắn mới phát hiện ra dưới vẻ ngoài phong lưu kia lại cất giấu một mảnh thâm tình. Nghiêm

Mạc hồi hận đến đứt ruột, như có một cây dao điên cuồng quấy phá trong cơ thể, nghiền vụn lục phủ ngũ tạng của hắn, đau đến nỗi hắn không thể quay về lúc trước, bóp chết thứ không coi ra gì như mình, và sẽ yêu Hứa Khiêm, hôn y, quý trọng y... thật sự yêu thương y.

Thế nhưng tất cả đều đã trễ rồi.

Nghiêm Mạc trợn to đôi mắt khóc đến đỏ, tự ngược đọc xấp tài liệu đó thêm một lần nữa, giấy trắng mực đen rõ ràng như vậy, dường như có một con dao vô hình rạch loạn trong tim hắn chẳng chịt vết thương, giống như một hình phạt tàn khốc vậy.

Là chính tay hắn đánh nát lòng chân thành kia, là hắn không muốn nhận lấy tình cảm của đối phương, cũng không hiểu rõ chính mình – là hắn ngu xuẩn đã làm ra tất cả của ngày hôm nay, hắn đáng bị đau sống không bằng chết, bởi vì có một số việc, có vài người, một khi đã bỏ lỡ có muốn bù đắp cũng hầu như là chuyện không thể nào.

Với tích cách như thế của Hứa Khiêm, nếu dồn đến đường cùng chính là cá chết lưới rách, hắn sợ, hắn sợ sự dây dưa của mình sẽ làm tổn thương người nọ, sợ làm cho đối phương cảm thấy bất cứ một sự khó chịu nào... nhưng Nghiêm Mạc cũng không muốn buông tay ở đây. Hôm nay rốt cuộc hắn đã hiểu lòng mình, do dù đã trễ rồi, cho dù con người chói mắt kia đã không thuộc về hắn nữa – nhưng chỉ nghĩ đến tình cảnh Hứa Khiêm ở bên cạnh một người khác, nghĩ đến khuôn mặt ửng hồng của y nằm dưới thân người khác, nghĩ đến những thứ chỉ có mình mới có thể nhìn thấy lại bị người ngoài đoạt mất...

Nghiêm Mạc không thể nhịn được cũng không thể thừa nhận điều như thế, hắn cảm giác mình sẽ điên mất

—

Kỳ thật bây giờ cũng đã sớm ngập chìm trong hổ thẹn, và hồi hận ép điên.

Nghiêm Mạc phát ra một tiếng kêu rên khàn khàn cực độ, vị mặn của nước mắt trượt vào trong miệng, đắng đến không có thể diễn tả được nên lời.

Hắn sụp đổ bụm mặt lại, khóc không thành tiếng.

Mấy ngày kế tiếp, Nghiêm Mạc như trải qua một giấc mộng, đây là lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là sống mơ mơ màng màng. Hắn dứt khoát chuốc say bản thân, liều mạng đổ rượu mạnh vào cổ họng, dung nham thiêu đốt đáy lòng, sắc đến nỗi nước mắt đầm đìa, nơi ngực lửa cháy lửa đốt đến đau nhức, không tự chủ được cong lưng lại, liều mạng ho khan, một tiếng tiếp một tiếng, xé nát tim gan.

Cồn rượu làm tê liệt đại não, lúc không nhìn thấy sự vật ở trước mắt nữa, Nghiêm Mạc nhắm mắt lại, ngủ thật sâu giữa đồng lộn xộn đó, trong mơ hắn về lại lúc trước, trở lại lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ — khi đó hắn mới vừa về nước, là đang lúc còn nhiều nhiệt huyết, hết lòng ăn diện một phen chạy tới bữa tiệc, kết quả vừa vào cửa đã thấy một nam nhân xa lạ mặt mũi anh tuấn đang ngồi vắt chéo hai chân, đang khẽ thì thầm gì đó với Văn Bản, thấy hắn tới, còn khiêu khích cười một tiếng.

Cả đời này của Nghiêm Mạc cũng không quên được ánh mắt kia, là tự tin cùng kiêu ngạo, như một con dã thú muốn biểu lộ quyền sở hữu, giương nanh múa vuốt ra oai trước mặt hắn.

Sau đó bọn họ đánh nhau trong phòng vệ sinh, nguyên nhân là Hứa Khiêm nói gì đó mà người khác không thích nghe, Nghiêm Mạc đã nhịn lâu lắm rồi, hôm ấy bồn bễ vắng lặng tự nhiên không nhịn được nữa. Không nói rõ ra được ai là người ra tay trước, nhưng khi tỉnh táo lại thì cũng đã quá chậm rồi, bọn họ không đếm xỉa hình tượng mà xông vào nhau, hắn đánh sưng mắt Hứa Khiêm, Hứa Khiêm đánh rách miệng hắn, sau trận ầm ĩ đó, hai người thở hổn hển dựa vào một bên, trừng mắt nhìn đối phương, trong ánh mắt đều là đốm lửa.

Đề Hứa Khiêm ở dưới thân, giống như khống chế một con dã thú, cảm giác chinh phục so với khoái cảm lại càng kích tình, Nghiêm Mạc hưởng thụ đáng về người nọ khi bị mình làm đến cao trào, giống như một khắc kia hắn thật sự đã thuần phục được y, biến con báo ngạo mạn kia thành một con mèo nhà động dục, mà người này, chính là tình địch đối đầu gay gắt với hắn.

Đi nghiên cứu coi từ lúc nào đã thích không còn cần thiết nữa, đó là một quá trình tương đối khá dài, không thể dùng vài từ để kể được, Nghiêm Mạc chỉ cần đào được ra phần tình cảm này từ những mơ màng và xem nhẹ lúc trước cũng đã đủ hiểu rồi.

93. Chương 92

Nghiêm Mạc bị tiếng điện thoại đánh thức, sau khi say rượu đại não hơi trì độn một chút, hắn rên rỉ một tiếng, thật lâu sau mới với tay mở cầm điện thoại, mơ mơ màng màng nhận cuộc gọi, “... Ai đấy?”

Đối phương hình như bị giọng nói khàn không ra tiếng của hắn hù dọa, “Đàn, đàn anh? Anh ngã bệnh à?”

“Không phải,” Nghiêm Mạc hắng giọng một cái, để mình nghe có vẻ không tệ như vậy nữa, “Sao thế?”

“Trước kia không phải đã hẹn ăn cơm à? Ngày mai là đến hẹn rồi mà anh vẫn chưa nói nhà hàng nào. Nhưng mà nếu đàn anh thật sự đang khó chịu trong người, có thể tuần sau lại...”

“Không cần, cứ ngày mai đi, chỗ nhà hàng trên đường XX...” Nghiêm Mạc bóp bóp huyệt thái dương căng đau của mình cho dịu xuống, “Tối mai... 7h được không?”

“Dạ.”

Cúp điện thoại xong, hắn chà mạnh mặt, chậm rãi ngồi dậy trên ghế salon, kết quả vừa duỗi chân ra liền đá ngã vỡ chai rượu bên chân, đập trên gạch sứ phát ra tiếng vỡ giòn tan. Nghiêm Mạc không nhịn được đá văng cái chai kia xa hơn nữa, lão đảo vào phòng vệ sinh.

Hắn cầm vòi hoa sen, mở chốt nước lạnh phun mạnh ra, lạnh cóng đến răng đánh vào nhau, cuối cùng mới gạt rửa đi hết mùi rượu. Sau đó điều chỉnh thành nước nóng, Nghiêm Mạc ngồi vào bồn tắm, ánh mắt nhìn xa xôi ngâm mình trong nước, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, lấy chút dầu gội đầu ở trên đầu.

Chờ tắm rửa xong, Nghiêm Mạc đi tới trước gương, nhìn gương mặt sưng húp trong đó, một người đàn ông lồi thối cùng cặp mắt đầy tơ máu, suýt nữa không nhận chính mình... Hắn chưa bao giờ biến thành thế này, cho dù vào ngày Văn Bản kết hôn, hắn cũng không sa sút tinh thần đến như vậy.

Nghiêm Mạc nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Hắn cạo râu sạch sẽ, sấy tóc còn ướt, rồi dọn dẹp đóng bừa bãi trong phòng khách. Chờ sau khi làm xong mọi thứ đã qua hơn 3 tiếng đồng hồ, cơn đói bụng đã qua trái lại không còn cảm giác gì, Nghiêm Mạc đi tới bên ban công, mở cửa sổ ra, mặc cho gió lạnh ùa vào phòng ngoài, thổi tan mùi rượu vẫn luẩn quẩn không đi.

Sau khi làm xong hết mọi chuyện, Nghiêm Mạc chuẩn bị cho mình ít đồ ăn, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, là Văn Bản gửi tin nhắn tới hỏi hắn có cần đến bệnh viện kiểm tra không.

Avatar của Văn Bản là cậu cùng vợ, xung quanh còn dùng app P Meitu* chèn một quả tim thật to, quỷ thần xui khiến Nghiêm Mạc mở ra, nhìn nụ cười hạnh phúc của hai người trên màn hình, nhưng trong lòng đã không còn gợn sóng.

(*App P Meitu: một app chỉnh ảnh)

Đảo mắt liền đến ngày hôm sau, Nghiêm Mạc đặc biệt tốn thời gian trưng diện một phen, để mình thoát nhìn không đến nỗi quá tiêu tụy, tuy rằng như vậy, vẫn không giấu được tơ máu ở đáy mắt.

Hắn hẹn ở một nhà hàng rất gần trường học, Văn Bản mang vợ đến điểm hẹn, hai vợ chồng mặc áo quần cặp. Lần đầu tiên Nghiêm Mạc quan sát kỹ Trần Tư Song, phát hiện cô gái thanh thuần xinh đẹp lần đầu gặp gỡ ấy hôm nay đã làm vợ người ta, vóc người sau khi mang thai đã từ từ trở lại như cũ, nàng ôm lấy cánh tay Văn Bản, hai người đứng ở đó vô cùng ngọt ngào, rất là xứng đôi.

Nghiêm Mạc đứng dậy, bắt tay chào hỏi hai vị khách.

Ba người ngồi một cái bàn, Văn Bản và vợ ngồi ở một bên, càng tăng thêm vẻ lẻ loi của Nghiêm Mạc ngồi đối diện. Nhưng rất nhanh, hai người bắt đầu kể về những chuyện lý thú thời đi học, Trần Tư Song ở một bên yên lặng nghe, đôi lúc chen vào vài câu, có lẽ để troll chồng nàng đi, lúc này, Văn Bản chỉ lộ ra vẻ mặt cương chiêu, cậu vỗ vỗ đầu nàng, khẽ mắng một câu “cô bé ngốc”.

Nghiêm Mạc ngồi đối diện nhìn, trên mặt vẫn duy trì nụ cười xã giao, không nói lời nào.

Hắn đột nhiên nghĩ thông suốt ra được một đạo lý, thật ra mình cũng không có tình cảm sâu đậm như

mình nghĩ – bằng không lúc đó sẽ không bỏ Văn Bản mà chọn đi nước ngoài, thật sự yêu một người chắc sẽ không cho phép mấy năm này cách mặt ít liên lạc này, giống bây giờ, hẳn không thể chịu đựng được Hứa Khiêm rời hẳn mà đi, đi công tác đã đủ một nhọc, chứ đừng nói gì là nơi đất khách quê người khoảng cách xa xôi như thế.

Nhưng nếu nói không có chút yêu thích nào cũng là không thể nào, nhưng mà giống như một cái đường cách ngăn, hoàn toàn phân chia bọn họ thành người của hai thế giới, Nghiêm Mạc đứng đây nhìn xa xăm, nhìn tình tám năm của hắn, hắn không thể quay về lại tuổi thanh xuân, từ từ đã rời xa.

“Đàn anh? Đàn anh...” Văn Bản vươn tay quơ quơ trước mặt hắn, “Em gọi đồ ăn hết rồi, anh xem thử anh có muốn gì không?”

“Hả...? À.” Nghiêm Mạc trừng mắt nhìn, nở một nụ cười, trong nụ cười mang theo chút uể oải. Hắn nhận lấy thực đơn, tùy tiện gọi mấy món, rồi để người phục vụ lui xuống.

Một lát sau món ăn được đưa lên, Văn Bản trước tiên tự mình gấp một phần cho Trần Tư Song, vừa cười vừa giải thích với Nghiêm Mạc, “Nàng thèm ăn, cái gì cũng muốn nếm thử, em cũng chỉ mong muốn nàng thích ăn...”

Nghiêm Mạc gật đầu, “Sắc mặt em dâu nhìn rất tốt, xinh đẹp hơn đấy.”

Trần Tư Song cười ngọt ngào, “Thật cảm tạ đàn anh, đàn anh cũng rất tuấn tú nha, trước kia còn thường nghe Văn Bản kể với em, nhưng trước đây em ít khi gặp mặt, không nhìn kỹ lắm, hôm nay nhìn kỹ lại thấy càng đẹp trai hơn.”

Văn Bản vỗ nàng một cái, “Ăn cơm của em đi.” Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Nghiêm Mạc, trong mắt có vài phần lo lắng, “Nhưng mà đàn anh à, ngày hôm qua anh ngã bệnh sao? Em nghe được âm thanh kia mà giật cả mình...”

“Hôm qua nhận được một đơn đặt hàng mới, cày hai ngày, lúc em gọi điện cho anh là anh vừa mới tỉnh dậy.” Nghiêm Mạc khê ho nhẹ hai tiếng, “Đúng rồi, trước kia không phải em nói có lời muốn nói sao? Là chuyện gì?”

Nhắc tới việc này, vẻ mặt Văn Bản hơi vi diệu, cậu chà xát tay, dường như đang cuống quýt tìm từ, “À... à sư huynh, anh cùng Hứa ca có quan hệ rất tốt phải không?”

“Tùng... rất tốt,” Nghiêm Mạc rũ mắt xuống, “Bây giờ mà nói thì anh đã làm sai một số chuyện, chọc cho y không vui.”

Văn Bản ồ một tiếng, hồi lâu không nói tiếp, vừa lúc thức ăn dọn lên, Nghiêm Mạc cũng không vội thúc giục, chờ ăn gần xong, mới rót chén rượu, nâng lên, “Một chén này, anh mời em.”

“Đàn anh... đàn anh như vậy là quá khách sáo rồi.” Văn Bản hơi ngượng ngùng, nhưng cậu cũng cứng ly với hấn. Trần Tư Song ở một bên từng chút từng chút ăn đồ ngọt, nhìn dáng vẻ cuống quýt của ông xã nhà mình liền thọt cậu.

Văn Bản “a” lên một tiếng, giống như rót cuộc đã lấy được can đảm, “Đàn anh, anh, anh và Hứa ca... là loại quan hệ đó sao?”

Nghiêm Mạc giật mình, hoàn toàn không kịp phản ứng, “Hả?”

Văn Bản thở dài, “Kỳ thật em cũng không phải muốn bói móc vào chuyện tư của hai anh... nhưng, nhưng trước kia Hứa ca tặng khung tranh đó cho em đằng sau có viết tên anh. Hơn nữa trước đây hai anh ở trên Weixin từng có tương tác...” Cậu nói không ít, tất cả Nghiêm Mạc nghe được chỉ là một câu nói.

Nghiêm Mạc cảm thấy trái tim loạn nhảy lên, làm giọng nói cũng có chút run rẩy, “Em nói... mặt sau của khung tranh có tên của anh?”

94. Chương 93

Văn Bản khẽ giọng nói: “Lúc khung tranh được đưa tới vẫn còn mới tinh, em đoán chừng Hứa ca cũng không biết chuyện này, nói ra cũng thật sự lúng túng, em không biết mở miệng thế nào, cho nên nói với anh trước... Khụ, đàn anh, anh sẽ không trách em chứ?”

Nghiêm Mạc cười khổ lắc đầu, “Cái này không có liên quan đến em, chủ yếu là do anh... Bỏ đi, như vậy khung tranh...”

“Em đã mang khung tranh đến, để ở băng ghế sau xe.”

Nghiêm Mạc yên lặng một hồi, mở miệng nói: “Nếu là y đưa cho em thì em cứ giữ đi.”

Văn Bản khổ não gãi đầu, “Vợ em nói thứ này có vẻ rất quý giá, hơn nữa nếu nó đã không thuộc về em, em lấy cũng không có ý nghĩa gì... Đàn anh, tuy em rất ngạc nhiên về quan hệ của bọn anh, nhưng nói thật là em... em vẫn luôn chúc phúc hai người...” Cậu đập đầu hai cái nôn nóng nói lời chúc phúc, ánh mắt cũng chân thành, tâm tình Nghiêm Mạc hơi phức tạp “ừ” một tiếng, thở dài vẫn nói một tiếng cảm ơn.

Chỉ hai chữ hời hợt như thế, cũng nhẹ nhàng bỏ hết những chuyện liên quan đến quá khứ đã qua... đổi lại là trước kia, thế nào đi nữa hấn cũng không muốn một ngày như vậy, đối tượng hấn thầm mến tám năm chúc phúc hấn cùng một người đàn ông khác, lúc thật sự xảy ra, hấn lại cảm thấy thanh thản. Bọn họ vẫn là bạn bè, cậu vẫn gọi mình là đàn anh, như vậy rất tốt, không thể nào tốt hơn.

Cuối cùng vẫn lấy khung tranh về, Nghiêm Mạc thừa nhận có chút tư lợi cho bản thân, cho nên sau cùng

cũng không thể quyết tâm từ chối được, hắn ôm món quà đã mất mà lấy lại được về tới nhà, nhìn giấy gói đồ đã từng bị mở ra mà trong đầu vừa nhức vừa đau.

Nghiêm Mạc thật cẩn thận vuốt ve hoa văn trên khung tranh, gỗ trầm hương bóng loáng truyền đến tay cảm giác lạnh lạnh, hắn nhẹ nhàng lật nó lại, thấy bên trong có khắc tên hắn, nhắm chặt mắt lại.

Đây là lần tỏ tình hào phóng và cũng kín đáo nhất của Hứa Khiêm, từ lấy được khối gỗ thô đến tìm người tự tay đóng, có thể thấy rõ tốn không ít tâm sức, nhưng mình lại dùng một loại phương thức như vậy để từ chối... Vừa nghĩ tới vẻ mặt của Hứa Khiêm lúc đó, Nghiêm Mạc khó chịu cong lưng xuống, hắn cúi người xuống, áp sát mặt mình vào bề mặt lồi lõm của khung tranh, nhẹ nhàng ngửi mùi gỗ toả ra, cổ họng giật giật nghẹn ngào mấy tiếng, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Hắn biết mình phải làm sao rồi.

Ba ngày sau, Hứa Khiêm đi công tác về, đi theo cấp dưới cười cười nói nói ra khỏi sân bay, trong đó có một cậu thanh niên sắp kết hôn được người yêu lái xe tới đón cậu, một hội người đàn ông độc thân GATO suýt nữa kéo nhau vào phòng về sinh trùm bao bố. Hứa Khiêm cắn đầu thuốc lá, nhìn đám thanh niên đang nháo nhào, mở di động chuẩn bị gọi lái xe tới đón, kết quả còn chưa kịp phản ứng thì một chiếc xe đã đột nhiên dừng trước mặt mọi người, Nghiêm Mạc quay kính xe xuống, cười cười với y.

Hứa Khiêm còn đang ngẩn người thì từ phía sau đã bứt đầu ồm ồm, “Ai ya Hứa tổng thật có diễm phúc nha, bạn trai cũng tới đón nữa...”

Nghiêm Mạc vừa nhìn kính chiếu hậu, nhỏ giọng nói: “Hứa ca, lên đây đi, ở đây không cho dừng xe lâu, tôi... tôi rất nhớ anh, tôi chờ anh cả ngày rồi.”

Đừng nói chứ đáng vẻ đáng thương này của hắn thật là có vài phần làm người khác thương mến, lông mày Hứa Khiêm nhướn lên nhưng chỉ mở miệng hỏi một câu, “Sao cậu biết hôm nay tôi trở về?”

Ánh mắt Nghiêm Mạc thoáng loé lên, còn chưa mở miệng đã bị một tiếng còi sắc bén cắt đứt. Hắn có chút nóng nảy nhìn ra phía sau, lại kêu một tiếng “Hứa ca”, thật sự có mấy phần cầu khẩn.

Hứa Khiêm còn chưa lên tiếng đã bị ai đó đẩy một cái, đám thanh niên đang xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn thúc giục y đi nhanh lên, “Có chuyện gì về nhà hẵng nói, không nên ở chỗ này đả kích mấy con cầu độc thân như chúng em nha.”

Sau tiếng còi liên tiếp Nghiêm Mạc cũng liều mạng, tự mình xuống xe mở cửa cho y, thật sự ăn nói khép nép đến trình độ cao nhất, Hứa Khiêm hí mắt một cái, nhớ tới trước kia còn có lời chưa nói nên cũng không chống cự nữa, khom lưng ngồi vào trong xe.

Nghiêm Mạc nhắc nhở: “Nhớ cài dây an toàn.”

Hứa Khiêm chặc một tiếng, “Sao cậu dông dài vậy chứ? Còn nữa, trước kia cậu đến công ty tìm tôi, sao ngồi một tí thôi mà người đã bỏ chạy rồi? Sau đó gọi điện thoại cũng không bắt máy, tôi còn tưởng cậu chết tâm rồi chứ, bây giờ lại xuất hiện là muốn làm gì?”

Y cũng là nín một bụng thắc mắc, lúc này quăng ra như pháo nổ liên hoàn, khiến Nghiêm Mạc đỏ khóc đỏ cười, “Hứa ca, anh hỏi nhiều như vậy, muốn tôi bắt đầu trả lời từ đâu?”

“Con mẹ nó cậu đừng giả bộ ngớ ngẩn lừa đảo cho tôi...”

“Được rồi, trước kia đến tìm anh nhưng rồi đi là bởi vì có một khách hàng tìm gấp, tôi thật sự không chối từ được.” Nghiêm Mạc hơi hợt lướt qua vấn đề này, hần nghiêm túc nói: “Hứa ca, mấy ngày anh rời đi tôi đã nghĩ rất nhiều... có thể anh sẽ không tin, nhưng tôi vẫn phải nói, tôi thích anh, là thật sự thật sự thích, tôi muốn trở lại cuộc sống như trước kia với anh, nhưng sẽ so với trước kia càng tốt hơn, tôi sẽ không lại để cho một mình mình anh bỏ ra, tôi...”

“Dừng.” Hứa Khiêm vỗ tay một cái, “Tôi lên xe cậu không phải để nghe cậu diễn thuyết thâm tình, tôi chỉ muốn nói rõ với cậu rằng nếu cậu còn muốn bình tĩnh hoà nhã nói chuyện với tôi, sau này cũng không cần đến công ty tôi nữa. Con người tôi, luôn luôn công tư phân minh, tiết mục như phim thần tượng kia của cậu cũng chỉ làm rung động mấy cô bé trước sân khấu, tôi con mẹ nó là một người đàn ông trưởng thành, thiếu mấy bông hoa nát cùng bánh ngọt sao?”

“... Tôi biết rồi.” Ngón tay cầm tay tay lái của Nghiêm Mạc nắm lại thật chặt, “Sau này anh nói gì tôi đều làm theo, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, nhưng anh không thể không cần tôi.”

Hứa Khiêm cười một tiếng, không nói tiếp.

Khoảng cách từ sân bay đến trung tâm không gần, lúc lái một nửa đường, Hứa Khiêm hơi mệt mỏi, dựa vào cửa sổ xe mơ mơ màng màng ngủ. Nghiêm Mạc đậu xe nơi ven đường, lấy một cái mền từ trong cốp đắp lên người y, lại cẩn thận nhém mỗi góc cho tốt. Hứa Khiêm ngủ có chút mơ màng, đầu cọ trên thủy tinh, được Nghiêm Mạc ôn nhu đỡ dậy, lột một cái gối, còn thoải mái cà cà.

Người kia nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai kia, nhìn mê mẩn hồi lâu mới lưu luyến trở lại vị trí.

Lúc về đến trong thành phố thì trời đã tối đen, Nghiêm Mạc lái xe đến nhà hàng lân cận, chờ dừng xe xong xuôi mới nhẹ nhàng lay tỉnh người bên cạnh.

Hứa Khiêm ngáp một cái, xoa mắt ngồi dậy, “... Đây là đâu?”

Nghiêm Mạc ôn nhu lau mặt y, dùng khăn mặt dính tí nước suối chùi thay y, “Trước tiên ăn chút đồ ăn đã, anh xem anh mới vừa xuống máy bay còn chưa ăn cái gì, buổi tối đói bụng lại bắt đầu gặm đồ ăn vặt, đối với cơ thể không tốt đâu.”

Hứa Khiêm không nhận được đẩy tay hắt ra, đoạt lấy khăn mặt lau loạn vài vòng trả lại, “Vì sao trước đây tôi không cảm thấy cậu phiền phức thế này nhỉ?”

Nghiêm Mạc nhếch khoé miệng, cười có chút cay đắng.

“Đó là bởi vì trước kia anh thích tôi.” Hắt dừng một chút, “Bây giờ đến lượt tôi thích anh.”

95. Chương 94

Hứa Khiêm ném khăn mặt đi, “Không phải muốn ăn cơm sao? Ăn gì?”

Tuy nói như vậy, y lại không chờ đối phương, đi xuống xe ra ngoài trước.

Hai tay Hứa Khiêm cắm vào túi đi ở phía trước, nhìn lung tung khắp bốn phía, ngược lại y không phải là quá đói bụng mà tâm tình không được tốt lắm. Nghiêm Mạc khoá xe xong xuôi, vừa quay đầu lại thì người nọ cũng đã băng qua đường, hắt chỉ có thể chạy từ từ đuổi theo. “Hứa ca, tôi nhớ anh thích bò bít tết ở nhà hàng XX, tôi biết gần đây mới mở một nhà hàng, tôi dẫn anh đi được không?”

Thanh âm của Nghiêm Mạc hơi gấp gáp, mang theo chút gì đó thận trọng thăm dò cùng lấy lòng, nghe thế Hứa Khiêm càng bức bối, y vẫn không hiểu vì sao tên nhóc này đột nhiên thay đổi chiều thức, trước kia hắt còn có thể quăng vài câu bướng bỉnh, cùng lắm thì khóc, y cũng không biết một người đàn ông như Nghiêm Mạc lại lấy ở đâu ra nhiều nước mắt như vậy, khóc hoài thế nào cũng thành thói quen... Hôm nay cúi thấp đầu làm như cô vợ nhỏ oan ức, bạn vừa nói gì thì hắt liền bắt đầu thốt ra những câu tình cảm nồng nàn, trong đôi mắt ươn ướt tựa một con thú nhỏ, nhưng không rơi lệ, ngược lại Hứa Khiêm thấy mà hãi cả hùng, luôn cảm thấy hắt uống lộn thuốc.

Thấy y không trả lời, Nghiêm Mạc nhẹ nhàng đưa tay tới, cầm lấy ống tay áo y, khẽ kéo, “Đi bên này.”

Bên này Hứa Khiêm còn đang thất thần, hiềm khi ngoan ngoãn đi theo sát hắt, chờ đến nơi mới phản ứng được, giống như giận dữ mà gọi một đồng đồ ăn, còn cố ý chọn món đắt tiền. Người phục vụ vừa ở một bên ghi lại thực đơn còn vừa không quên nhắc nhở, “Nếu như hai người thì có thể sẽ không ăn hết đâu...”

Hứa Khiêm khép thực đơn lại, “Không ăn hết có thể gói về mà, dù sao cũng không phải là tôi trả tiền, đúng không?” Câu nói cuối cùng y nhìn Nghiêm Mạc, người kia ôn nhu cười cười, “Anh vui vẻ là được rồi.”

Người phục vụ đỏ mặt lui xuống, Hứa Khiêm hừ nhẹ một tiếng, thuận tay nhấp một hớp nước chanh trên bàn, “Chỉ ăn cơm thì không thú vị nha, có rượu không?”

“Anh muốn uống gì đều có thể kêu.” Nghiêm Mạc vẫn chăm chú nhìn y như cũ, “Nhưng mà tôi sẽ không uống, tôi muốn đưa anh về nhà.”

“... Bỏ đi, chờ tí nữa tôi tự gọi xe về, không nhọc ngài xa giá.”

Nghiêm Mạc cười cười, không tranh chấp cùng y nữa.

Hứa Khiêm gọi một hơi mười mấy món ăn, cuối cùng dĩ nhiên không ăn hết, Nghiêm Mạc bảo người ta gói lại định mang về nhà làm lương thực dự trữ cho mấy ngày nay.

Hứa Khiêm thấy tay hắn đầy túi, trong lòng cảm thấy hơi có lỗi, y cũng cảm thấy hành động trước đó của mình thật sự có phần trẻ trâu, liền nói: “Bữa cơm vừa rồi bao nhiêu tiền? Tôi về sẽ chuyển khoản cho cậu.”

Nghiêm Mạc vốn định lắc đầu, nhưng thấy đối phương nhũn chặt lông mày, trong lòng biết tiếp tục nữa cũng chỉ thêm căng thẳng, nên thoả hiệp nói nửa giá. Hứa Khiêm tốn tiền, trong đầu thư thả đôi chút, đón taxi ở ven đường. Đọc theo đường đi, Nghiêm Mạc lái xe theo sau, đợi đến khi vào tiểu khu hắn mới quay xe về nhà.

Chừng mấy ngày kế tiếp, Nghiêm Mạc đều đúng giờ đúng địa điểm xuất hiện, đón Hứa Khiêm đi làm, bị từ chối cũng không cưỡng bách, chỉ vẽ mặt cô đơn đi theo sau giống như cái đuôi, muốn bỏ cũng không bỏ được. Lúc đầu Hứa Khiêm còn thấy phiền, về sau cứ mặc kệ hắn, bắt đầu chuẩn bị cuối tuần lên núi nào đó. Trước kia vị đại sư nói ngọn núi cách thành phố rất xa, lái xe hơn một giờ, vị trí cũng rất hẻo lánh, Hứa Khiêm không biết đường, dò đường tới lui cả đêm, mới mơ mơ màng màng đã ngủ. Sáng sớm hôm sau hơn tám giờ, y rời giường đánh răng, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Hứa Khiêm cắn bàn chải đánh răng đi ra mở cửa, lúc thấy Nghiêm Mạc đứng bên ngoài thiếu chút nữa nuốt bọt kem đánh răng vào, đồng thời không thể mở miệng nên chỉ đành trừng mắt nhìn hắn chằm chằm. Nghiêm Mạc nhìn quai hàm gồ lên liền cảm thấy vô cùng dễ thương, nhịn không được nở nụ cười, lấy một bao nylon từ balo ở sau lưng, “Nhổ vào đây đi.”

“Phụt! Phụt!” Hứa Khiêm lau miệng, ngẩng đầu mới phát hiện người này mặc quần áo mà y mua cho, đi một đôi giày thể thao mới tinh, tóc mềm mại dán nơi gò má, có vài phần nhu thuận. Khi không mặc âu phục giày da liền bớt đi đáng về tinh anh trước kia, Nghiêm Mạc thoát nhìn trẻ hơn mấy tuổi, đặc biệt là cười lúc thức dậy lộ ra hàm răng trắng, giống một sinh viên đại học, trẻ trung lại tươi mơn mẩn khiến y nhìn đến sững sốt một lúc.

Nghiêm Mạc nhanh chóng bắt lấy cơ hội này, giống như làm ảo thuật rút khăn mặt ra, thay y lau mặt còn khẽ gọi Hứa ca.

Hứa Khiêm như bị điện giật run lên, ngay lập tức tỉnh lại, y đẩy Nghiêm Mạc ra, không nhịn được nói: “Cậu tới làm gì?”

Người kia chớp chớp mắt, “Tôi qua tôi gặp được Kỷ Văn Chương, cậu ấy nói anh muốn đi lên núi... Hứa ca, anh dẫn tôi đi theo đi, trước kia tôi có đến đó vẽ vật thực nên biết đường, còn biết lái xe. Anh xem anh kia, mấy ngày nay bận rộn đến thâm quầng mắt, nếu để tôi lái, anh còn có thể ngủ thêm một lát.”

Hứa Khiêm hoài nghi nhìn hắn, “Vì sao chuyện gì của tôi cậu cũng biết hết vậy? Tiểu Kỷ không phải là người lắm mồm, càng không thể nói cho cậu biết lộ trình của tôi... Con mẹ nó có phải cậu tìm người điều tra tôi không?”

Nghiêm Mạc biết gần đây hành động của mình quá rõ ràng, nhưng hắn đến cũng có chuẩn bị, lúc này oan ức cúi đầu xuống, giọng nói cũng nhỏ đi mấy phần, “Đàn anh Tạc Thiên mời khách, Kỷ Văn Chương uống nhiều... là tôi đưa cậu ấy về nhà, không tin thì anh hỏi chính cậu ấy đi.”

Đây cũng là lời nói thật, tối qua Kỷ Văn Chương bị bạn học của hắn chuốc đến say, nói gì thì đoán chừng ngay cả chính cậu ta cũng quên rồi, nhưng đích thật là Nghiêm Mạc đưa cậu ấy về. Lúc Hứa Khiêm gọi điện xác nhận, đối phương còn chưa ngủ dậy, nghe giọng nói rõ ràng còn mơ màng, Hứa Khiêm không muốn quấy rầy nên chỉ qua quýt nói đôi câu rồi cúp máy.

Nghiêm Mạc biết người này không dễ gạt, lúc đối phương đang gọi điện thoại liền chen vào cửa, nhà này là do hắn giám sát sửa sang, theo sát và hiểu rõ như nhà mình. Hứa Khiêm đặt điện thoại di động xuống, vừa quay đầu thì người này đã đi vào trong nhà, “Ai cho cậu tiến vào! Cút ra ngoài!”

Người trước mặt làm như không nghe thấy, “Hứa ca, anh đi lên núi ít nhất phải hai ngày, mấy ngày này trời lạnh lắm, phải mang theo ít quần áo để thay. Anh xem anh đi, còn chưa chuẩn bị cái gì, chẳng lẽ định ngủ trong xe sao?”

Hắn lải nhải không ngừng nghỉ, đang nói còn không quên kéo valy từ dưới giường ra ngoài, thu dọn đồ đạc cho Hứa Khiêm, động tác phải được gọi là rất thuần thục, Hứa Khiêm nhìn mà trợn mắt há mồm.

Nghiêm Mạc chuẩn bị xong hành lý, đẩy Hứa Khiêm vào phòng vệ sinh, còn mình chạy vào bếp nấu ăn, hắn lấy bánh mì lát từ trong tủ lạnh ra, cắt một hình trái tim ở chính giữa, đặt lên một miếng trứng chần nước sôi, bỏ thêm rau xà lách và thị xông khói, cộng với hai ly cà phê. Nghiêm Mạc làm rất mau lẹ, toàn bộ cũng chỉ cần hai mươi phút, chờ Hứa Khiêm chuẩn bị xong đi ra thì trên bàn đã bày ra bữa sáng.

Y híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Cậu có ý gì?”

Nghiêm Mạc cong khoé môi, ánh nắng ban mai ánh lên trong mắt hắn, ôn nhu nước mùa xuân.

“Vậy mà vẫn chưa nhìn ra sao? Theo đuổi anh đấy.”

96. Chương 95

Nhìn nụ cười như vậy, Hứa Khiêm không cách nào khống chế được nhịp tim đang đang từ từ tăng tốc của mình, y lặng lẽ nín thở, cưỡng bách bản thân dời mắt khỏi gương mặt của Nghiêm Mạc, thuận tay nhắc cà phê trên bàn lên nhấp một ngụm.

Thật ngọt, đồ rất nhiều sữa, gần như không còn vị đắng ngát, Hứa Khiêm ngơ ngác trong phút chốc rồi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, ăn điếm tâm cho xong.

Nghiêm Mạc ngồi đối diện y, thong thả ung dung ăn phần mình, mãi cho đến lúc Hứa Khiêm đứng dậy, hắn mới thuận thực thu dọn đồ dư lại, thuận tay rửa chén đĩa.

Cuối cùng hai người cùng lên đường, Hứa Khiêm vốn buồn ngủ, Nghiêm Mạc lại nằng nặc quăn lầy, y vừa nghĩ tên nhóc này có thể hầu hạ mình, hơn nữa quả thật không biết đường liền gật đầu đồng ý.

Lúc này y đang ngồi phía sau, đẩy ghế xuống liền ngủ, nhưng dù xe có lớn hơn nữa thì một người đàn ông cao 1m8 cũng không duỗi thẳng chân ra được, Nghiêm Mạc đành phải cố hết sức dịch ghế ngồi ra phía trước để phía sau có thêm chút chỗ trống.

Xuống khỏi cao tốc là đường núi, đoạn đường có hơi gồ ghề, hơn nữa gầm xe BMW không cao, xe rung lên rung xuống. Lần Nghiêm Mạc đến đây đã hơn hai năm trước, hôm qua dò đường cả đêm, đường ở đây rất khó đi, hắn lái rất khó khăn, lòng nói đáng ra trước đó nên thuê một chiếc xe việt dã.

Lúc đi qua một cái hố to, Nghiêm Mạc hầu như bắn lên khỏi chỗ ngồi, nhưng hắn có cài dây an toàn, còn Hứa Khiêm ở phía sau thì đập phải đầu, mơ mơ màng màng mắng đêch, dụi mắt bò dậy, “... Làm sao vậy?”

Nghiêm Mạc lau mồ hôi, khẽ thở một hơi, “... Không sao, Hứa ca, anh ngủ trước đi, chờ qua đoạn này là tốt rồi.”

Hứa Khiêm híp mắt từ đằng sau nhô đầu ra, nhìn chằm chằm phía trước một hồi, vồ vồ vào ghế hắn, “Tôi lái cho, cậu chỉ đường cho tôi.”

“Hứa ca, tôi...”

“Ồn ào cái rắm, xuống xe.”

“... Dạ.”

Nghiêm Mạc từ lái xe đổi thành phó lái, còn đang cài dây an toàn thì Hứa Khiêm đã khởi động xe, đạp chân ga, động cơ rồ rồ vang dội, xe lắc lư xông về phía trước.

Y vừa né vật chắn đường vừa phàn nàn: “Xe này của cậu không có lực à.”

Khuôn mặt của Nghiêm Mạc hơi trắng ra, nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười, “Đây là xe đi làm của tôi, không phải việt dã...”

“Nào có ai lái xe đi làm để đi chơi chứ? Hơn nữa đường núi này không dễ đi thế này, cậu không biết sao?” Hứa Khiêm nói, đột nhiên liếc mắt nhìn hắn, “Cậu nói trước đây cậu đã từng tới đây, không phải là gạt tôi chứ?”

“... Có khi nào tôi gạt anh đâu Hứa ca.” Tôi chỉ che giấu một cách thoả đáng thôi, Nghiêm Mạc nhỏ giọng bổ sung một câu trong lòng, nhưng nét mặt vẫn một mực vô tội nói sang chuyện khác, “Nhắc tới mới nhớ, bức hoạ trước kia anh để ở chỗ tôi sắp hoàn thành rồi, đến lúc đó anh đến nhà tôi xem thử, xem còn có gì phải thêm không...”

Hứa Khiêm nhú nhú mày, y vốn không nên trở lại chỗ đó, nhưng lúc này đối phương đưa ra một lý do làm người ta không thể nào từ chối được. Nghiêm Mạc nhìn biết y đang rối rắm, cũng không nói ra, mà nắm chặt vào tay ghế... Hứa Khiêm phóng xe quá nhanh, tuy đường này gập ghềnh, nhưng thẳng ở nơi rộng rãi cũng không đến mức có nguy cơ xảy ra tai nạn.

Có lẽ là tâm trạng không tốt, Hứa Khiêm lái BMW mà cứ cho rằng là Hummer*, cuối cùng chạy đến chân núi thì Nghiêm Mạc cũng sớm bị y xóc nảy đến nôn ra, sắc mặt trắng bệch, ngồi phịch ở chỗ ngồi, một lúc lâu mới thấy bớt đau.

(*Hummer: một loại xe chạy việt dã vô cùng ngon)

Nhìn bộ dáng nhếch nhác toàn thân mồ hôi lạnh của hắn, tâm trạng của Hứa Khiêm tốt lên một chút, cười haha mở cửa sổ ra, đốt điều thuốc, “Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của cậu, vừa nhìn liền biết chưa từng đi đường núi, năm đó lúc bố đây còn lái xe buýt, đã từng lái trên đường còn nát bét hơn thế này...”

Đây là lần đầu Hứa Khiêm nhắc đến chuyện quá khứ sau khi hai người tan vỡ, Nghiêm Mạc im lặng nghe, mãi đến khi người nọ chặc một tiếng, “... Tôi nói chuyện này với cậu làm gì chứ.”

“Hứa ca, nói thêm đi, tôi muốn nghe.” Hắn im lặng nắm lấy tay đối phương, vô tình hay cố ý quẹt lên khớp xương, lòng bàn tay ấm áp trùm lấy đầu ngón tay lạnh lạnh, Hứa Khiêm run lên, rụt tay về.

Y dập tắt đầu thuốc ném ra ngoài cửa sổ, một lần nữa khởi động xe, “Đi thôi, sáng sớm chưa ăn no, bây giờ có hơi đói bụng. Aiz, trên núi không biết có mấy gia đình nông dân không, nghe nói nơi này gà đi bộ rất ngon...”

Nghiêm Mạc dở khóc dở cười nhìn y, “Đây cũng không phải đi du lịch... nhưng mà ở gần chùa có mấy hộ nông dân mở quán ăn, mùi vị cũng không tệ lắm, nhưng điều kiện kém một chút.”

“Không sao, tôi không kén chọn cái này đâu.”

“Vậy chờ lên núi tôi dẫn anh đi...”

Đường lên núi bằng phẳng hơn nhiều, nhưng sườn núi hơi dốc, thử thách kỹ thuật, Hứa Khiêm hơi sợ độ

cao nên không dám nhìn hai bên, từ từ để xe tiến về phía trước, chờ đến đỉnh núi đã hơn hai tiếng.

Núi này không thấp, vị trí cũng hẻo lánh, mặc dù là cuối tuần, trên đường hầu như không gặp du khách nào, nhưng thỉnh thoảng sẽ thấy thôn dân ở đó. Hai người đậu xe ở một chỗ hơi xa, đi bộ lên, tạt qua một quán ăn bình dân, Hứa Khiêm mua ít đồ ăn qua loa bỏ vào bụng.

Nghiêm Mạc ăn xong tàu hũ trong tay liền thấy Hứa Khiêm đưa kẹo mạch nha đến bên miệng hắn, “Nào, nếm thử một cái đi.” Giọng nói đúng là dịu dàng hiếm có.

Kết quả ăn một ngụm, đường đều dính vào răng, Nghiêm Mạc che miệng nói không ra lời hồi lâu, trái lại Hứa Khiêm rất vui vẻ, cười hì hì vỗ vỗ mặt hắn, “Con mẹ nó cuối cùng yên tĩnh rồi, cậu thật không biết cậu cứ dài dòng suốt phiên đến bao nhiêu đâu, quả thật là ồn ào hơn cả chim trên núi này.”

Nghiêm Mạc bị vỗ mặt hơi hồng lên, trong lòng dâng lên một cỗ kích thích, hắn kéo tay Hứa Khiêm qua, hôn lên cái miệng đang mở ra một cách hả hê kia. Kẹo mạch nha ngọt lịm ở giữa khoang miệng lan tràn ra, mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, Nghiêm Mạc ôm cổ người kia, đầu lưỡi khuấy động, đẩy nước đường sền sệt vào trong miệng đối phương, Hứa Khiêm bị nghẹn đến không nói ra lời, trợn tròn mắt nhìn hắn, cuối cùng lúc đẩy mạnh người ra, còn có một sợi chỉ bạc đọng lại bên mép, nhanh chóng bị lau đi.

Nghiêm Mạc tham lam liếm môi, giống như một con chó nhỏ cuối cùng đã gặp được cục xương, y kéo lấy tay Hứa Khiêm, giống như làm nũng gọi một tiếng Hứa ca.

Về mặt người kia bức bối hắt hẩn ra, đầu lưỡi xoay mấy vòng trong khoang miệng, cuối cùng làm tan đi hết vị ngọt kia, Hứa Khiêm không quay đầu lại đi về phía trước, cũng không quan người sau lưng có đuổi theo kịp không, y muốn dập tắt sự rung động trong tim kia đi... Cái loại cảm giác khi trái tim bắt đầu không thể khống chế khiến y thấy khó chịu.

Hứa Khiêm vẫn không thể quên được, hắn vẫn nhớ kỹ tổn thương và sự nhục nhã trước kia, nhưng không thể phủ nhận là y thật sự vẫn còn động tâm vì Nghiêm Mạc.

97. Chương 96

Cái loại tình cảm không thể khống chế này khiến Hứa Khiêm khó chịu, giống như bị ép lùn đi một đoạn, y không thể bình tĩnh đối mặt với Nghiêm Mạc, dứt khoát vùi đầu đi về phía trước, cố hết sức kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Người kia cũng biết mình hơi vượt giới hạn, lúc này không nhanh không chậm đi theo sau, ánh mắt tập trung vào người trước mặt, nhìn sống lưng thẳng đứng vì căng thẳng của người nọ, gáy khẽ run run, cùng với bàn tay hơi bất an cầm trong túi. Hôm nay Hứa Khiêm mặc một bộ đồ đơn giản thoải mái, áo sơ mi màu đen phác hoạ vòng eo gầy dẻo dai, quần dài bọc lấy đôi chân dài, dưới chân mang một đôi giày leo núi cổ thấp, lão luyện lại đẹp trai.

Một người đàn ông xuất sắc, kiêu ngạo như vậy, vốn hoàn toàn thuộc về mình, nhưng bởi vì sự do dự cùng thành kiến của hắn, cuối cùng đưa đến cục diện như vậy, Nghiêm Mạc vừa phỉ nhổ sự ngu xuẩn của mình, hối hận thành kiến lúc đó, đồng thời cũng không cách nào buông tay.

Hắn phải đoạt lấy Hứa Khiêm về, hắn sẽ làm đối phương một lần nữa tiếp nhận mình... cho dù là dùng bất cứ phương pháp gì đi nữa.

Cứ một trước một sau như vậy đi tới đỉnh núi, Nghiêm Mạc đưa Hứa Khiêm đến nhà hàng nông thôn trong trí nhớ, ở đây không có ghế cao, hai người chân dài ngồi xuống cái ghế thấp, trước mặt là bàn ăn đầy dầu mỡ, bà chủ đi tới, khua tay đuổi đi mấy con ruồi đang bay lượn, vừa đặt lên cái lót bàn duy nhất trong quán ăn. Ở đây không có thực đơn cụ thể, Nghiêm Mạc căn cứ theo sở thích của Hứa Khiêm gọi vài món ăn, đợi đến khi xoay người xuống nhìn phía bên kia, mới thấy Hứa Khiêm đang mãi miết chơi di động, ôn nhủ nói: “Hứa ca, uống nước đi.”

Người kia không để ý tới hắn, trái lại chăm chăm nhìn vào mớ ô vuông hỗn loạn trong trò Tetris, chân mày cau lại. Nghiêm Mạc kéo ghế ngồi bên cạnh y, nhìn chăm chăm mấy hình đủ mọi màu sắc trong chốc lát, “Thả đây nè.” Hắn chỉ một vị trí.

Hứa Khiêm liếc nhìn y, ngược lại thật sự thả xuống ô vuông xuống đó, sau mấy hiệp, thấy cục diện GAME OVER từ từ được cứu vãn lại thì sắc mặt của y cũng không còn khó coi vậy nữa, vừa vặn món ăn được đưa lên, Nghiêm Mạc tự mình gấp một đũa gà bỏ vào chén y, Hứa Khiêm cũng không chống lại.

Chờ ăn cơm xong, Nghiêm Mạc lại dẫn người đi đến nhà của một hộ gia đình nông dân gần đó, Hứa Khiêm khẳng khái muốn hai gian phòng, Nghiêm Mạc không lay chuyển được y, đành phải tạm thời thoả hiệp.

Nhưng muốn hắn vì vậy mà không làm gì nữa thì không thể nào, thật vất vả đi ra được một chuyến, lần này sau khi trở về, đối phương không chừng lại sẽ mượn cớ gì đó để rời xa... Hắn tìm bà chủ nói một tiếng, rồi cấp ít tiền, đổi lấy chìa khoá dự bị của gian phòng, thừa dịp người kia đi tắm liền len vào. Hứa Khiêm khoác khăn lông đi ra, thấy vẻ mặt vô tội của tên đang đứng ở cửa này, vừa định bùng nổ thì nghe đối phương nói, “Hứa ca, bên chỗ tôi không có nước nóng, anh có thể cho tôi ké tắm một chút được không?”

“Chuyện như vậy cậu tìm ông chủ đi, tìm tôi làm gì.” Hứa Khiêm lắc lắc cho nước chảy xuống, đặt mông ngồi trên giường. Nghiêm Mạc nhìn gò má còn dính bọt nước của y, nuốt hắt kết một cái, cũng bình tĩnh tiến tới phía trước, “Hứa ca, tôi giúp anh lau đi.”

Hứa Khiêm không đáp trả, ngược lại cũng không từ chối, Nghiêm Mạc mặt dày cầm lấy khăn lông trong tay y, bọc lấy mái tóc ẩm ướt nhẹ nhàng chà xát, một chân hắn gấp lại quỳ trên đệm, hai người rất gần nhau, từ trên nhìn xuống, có thể hoàn toàn nhìn thấy đường cong của thân thể Hứa Khiêm, quai xanh nổi lên cùng bắp thịt thon thả, tuyến nhân ngư chạy dọc theo bụng dưới khuấy vào quần lót màu đen, thật khôêu gọi chết người. Nghiêm Mạc gần như tham lam nhìn y, nhìn thân thể đã từng ôm ấp và tiến nhập vào, trong nháy mắt đó thậm chí có một ý nghĩ điên cuồng, ham muốn xấu xa và tà ác như thể khiến Nghiêm Mạc giết nấy mình... Hắn hít mạnh một hơi, cúi đầu, ngửi mùi thơm mát nơi tóc đối phương, nhẹ nhàng xát xát như lông chim quét qua.

Hứa Khiêm lại độ sức với trò Tetris, đang chơi đến say mê, không chú ý tới mắt hơi đỏ lên của người phía

sau, cùng nguyên nhân xúc động của lồng ngực không ngừng phập phồng đó.

Cuối cùng Nghiêm Mạc vẫn được tắm rửa trong phòng Hứa Khiêm như mong muốn, hắt chĩnh nước đến mức thấp nhất, mặc cho nước lạnh tưới ào ào xuống, dập tắt ngọn lửa dục vọng nơi bụng dưới đang lan toả không chịu đi kia.

Tắm xong đi ra, môi Nghiêm Mạc hơi tím lại, người kia đang chơi game ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt tái nhợt của hắn liền nhíu mày lại, “Cậu đừng để bị cảm, không thì ngày mai ai lái xe cho tôi.”

Nghiêm Mạc cười cười, “Nghe được những lời này của anh, dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ không bị bệnh.”

Hứa Khiêm hừ một tiếng, “Cậu đừng có bán thảm với tôi, nhanh đi mặc quần áo tử tế vào, nhân khi mặt trời xuống núi đi đến chùa thôi, chiều nay mới vừa nhận được điện thoại là tôi có một hội nghị khẩn cấp, nên sẽ về sớm hơn so với kế hoạch.”

Sau khi hai người sửa soạn xong xuôi thì lúc ra cửa đã hơn 5h, Hứa Khiêm liếc nhìn sắc trời, đúng là còn tối hơn bình thường một chút, Nghiêm Mạc đứng sững đôi với y nói: “Trước khi tới đây tôi có coi dự báo thời tiết, hai ngày này có thể sẽ có nơi mưa to...”

“Vậy thì nhanh lên, không cần mang dù đâu.”

“Ừ.”

Chùa này không xa lắm, đi bộ mấy phút đã tới. Hứa Khiêm bước trên bậc thềm đầy rêu xanh, đi tới trước cánh cửa đỏ thẫm, nhẹ nhàng gõ gõ nắm cửa bằng đồng màu vàng, không bao lâu, một vị hoà thượng nhỏ tuổi đi dép mộc lạch cà lạch lạch đi tới, mở cửa cho hai người.

“Các vị là ai?”

Hứa Khiêm thấy cậu dáng dấp đáng yêu, giọng nói cũng nhu hoà đi nhiều, “Chúng tôi tới dâng hương, ở chỗ các vị có bệ trên không?”

Hoà thượng nhỏ tuổi sờ sờ đầu mình, lui về phía sau hai bước: “Các vị vào đi.” Nói xong quay đầu lại, thét lớn về phía trong phòng: “Sư phụ, có người tới dâng hương ạ.”

Hứa Khiêm và Nghiêm Mạc vào cửa, cảm thấy cái chùa này còn nhỏ hơn so với tưởng tượng, mất đảo một vòng liền nhìn thấy không sót gì, lò đặt ở sân cắm đầy chân hương, nhưng phần lớn là đốt hết rồi, cộng thêm phản ứng vừa nãy của hoà thượng nhỏ tuổi, đoán chừng bình thường hương khói cũng không quá vượng. Hứa Khiêm vừa ngắm bốn phía vừa đi vào trong, xuyên qua sân viện là đại đường, chính giữa có một pho tượng Phật cao lớn, trên đất bày một cái đệm cói phủ đầy bụi, xem ra cũng đã khá lâu rồi.

Lúc này hoà thượng nhỏ tuổi dẫn sư phụ đến, người kia nhìn thấy khách tới liền chấp hai tay, cúi nhẹ đầu xuống, “A di đà phật, chẳng biết hai vị thí chủ đến thăm có việc gì không?”

Hứa Khiêm dựa theo đó đáp lễ lại, sau đó kể giản lược một lần, sư phụ kia chăm chú nghe, xong rồi phất tay một cái để đồ đệ dẫn bọn họ lấy nhang, từ ngoài đi vào, cuối cùng quỳ rạp xuống trên đệm côi.

Sau khi ra khỏi chùa, Nghiêm Mạc hỏi: “Hứa ca, anh có biết ban nãy tôi cầu nguyện gì không?”

Hắn quỳ gần hai mươi phút ở bên trong, Hứa Khiêm ngồi xổm ở cửa chơi Tetris cũng đã đánh 3 trận, nên có chút mất kiên nhẫn, “Liên quan gì đến tôi.”

“Đương nhiên liên quan đến anh.” Nghiêm Mạc kéo tay y, bắt chấp đối phương giẫy giụa, ép mười ngón tay đan vào nhau. “Tôi nói với Phật tổ, tôi mong muốn ở cùng anh suốt đời, cho dù phải trả bằng bất cứ giá nào cũng sẽ không tiếc... Hứa ca, nếu ở đây thật có thể linh nghiệm như lời anh nói, nguyện vọng của tôi sẽ thành hiện thực phải không?”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng trong trẻo gần như trong suốt, lập tức đánh trúng đáy lòng Hứa Khiêm.

Ngón tay bị nắm chặt run rẩy, nhưng không giẫy giụa nữa, y nhắm mắt lại, thờ ơ nói.

“Cậu hỏi tôi làm gì, hỏi Phật tổ đi.”

98. Chương 97

“Bởi vì tôi hy vọng anh sẽ chủ động cho tôi cơ hội này, bây giờ xem ra...”

Nghiêm Mạc cô đơn nhắm mắt lại, hắn cười một tiếng mặc dù hơi miễn cưỡng, “Hứa ca, tôi thật sự thích anh, tôi có thể đối tốt với anh, có thể đợi đến khi anh tha thứ cho tôi, nhưng ngoại trừ tôi ra, anh không được có kẻ khác nữa.”

Nói xong, hắn còn dùng lực siết chặt tay đối phương, bị Hứa Khiêm gắng sức hắt ra; người kia mặt không thay đổi đưa tay đút vào túi, như không có chuyện gì xảy ra đi về.

Nghiêm Mạc khẽ hít một hơi, bước nhanh theo sau.

Sắc trời u ám như có cơn mưa lớn đang nhả nài chưa đổ xuống, ăn chút gì qua loa ở gần đó, trở lại quán trọ đơn sơ, Hứa Khiêm lại nhận được điện thoại từ công ty gọi tới, nói là có một văn kiện rất gấp chờ y tự mình ký.

“Con mẹ nó hiện tại tôi đang ở trên núi mà cậu nói cái này với tôi?” Hứa Khiêm bị Nghiêm Mạc liên tiếp tấn công làm cho tâm phiền ý loạn, ngữ khí cũng hơi bực bội, “Không phải tôi đã nói trước là cuối tuần này tôi muốn ra ngoài không ở thành phố rồi sao?”

Giang Thành Vọng ở đầu dây bên kia âm thầm kêu khổ, văn kiện này đã kéo dài rất lâu rồi, cấp trên vừa mới phê xuống, bên hợp tác khẳng khái thúc giục, hẳn cũng là không có cách nào mới gọi điện thoại tới nói, không ngờ đụng phải xui xẻo, chỉ đành phải nhẹ nhàng khuyên.

Hứa Khiêm cũng không phải không biết chuyện, tỉnh táo một lát mới hỏi: “Có thể kéo đến khi nào là trễ nhất?”

“Trước... ngày mai ạ, bọn họ ở bên kia cũng có áp lực, dĩ rất kinh khủng.”

“Tôi biết rồi... bây giờ tôi sẽ xuống núi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trước 10h có thể tới tới nơi.” Bây giờ là 6h chiều, trời đã tối hẳn, thật sự không phải là lúc xuống núi, nhưng lỡ may tối nay mưa to, như vậy thì đoán chừng ngày mai cũng không đi được.

Sau khi Hứa Khiêm cúp điện thoại bắt đầu sửa soạn hành lý mình, xong xuôi rồi qua gõ cửa phòng Nghiêm Mạc, người kia vừa nhìn thấy trang phục này của y, trong lòng đã hiểu rõ, chủ động nói: “Tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Hứa Khiêm ném chìa khoá xe cho hắn, “Đường xuống núi cậu lái đi, nhớ phải cẩn thận một chút.”

Hai người từ từ chạy đến chỗ đỗ xe, dọc theo đường đi có thể thấy thôn dân ở đó bắt đầu thu dọn quần áo đang treo ở bên ngoài, đèn đường đã bật, ngọn đèn thừa thớt thấp sáng một khoảng nho nhỏ, tối mịt mờ. Gió thổi vù vù, mang theo khí ẩm của trận mưa gió sắp kéo đến, Hứa Khiêm kéo kín áo khoác lại, trong lòng thấy phiền não.

Sau khi lên xe, Nghiêm Mạc chủ động cài chặt dây an toàn cho y, tiếng động cơ khởi động trong bóng đêm hơi to một chút, đèn xe bật theo, trên mặt hai người chiếu xuống cái bóng lơ mơ. Hứa Khiêm nhắm mắt lại tựa vào ghế xe, thở phào nhẹ nhõm, “Tôi ngủ trước một lúc, cậu chạy chậm chậm thôi, không vội.”

Nghiêm Mạc ừ một tiếng, lấy thảm ở ghế ngồi phía sau đắp lên người y, ôn nhu nói: “Anh ngủ đi.”

Hứa Khiêm mới vừa mơ mơ màng màng liền nghe một tiếng sấm nổ bên tai, chấn động đến cả ngọn núi ở đây cũng lung lay. Y giật mình mở mắt ra, vừa vặn có một tia chớp từ trên trời đánh xuống, thoáng chốc chiếu sáng cả bầu trời đêm. Nghiêm Mạc nắm chặt vô-lăng trong tay, tia chớp ánh lên khuôn mặt trắng bệch của hắn, trước mắt là đường núi đen như mực, đèn trước xe chỉ soi sáng một khoảng đất nhỏ nên hắn không dám lái nhanh, nhưng phải kéo căng thần kinh, trên gáy đã đầm mồ hôi. Hứa Khiêm bật người dậy từ chỗ ngồi, mở ngọn đèn nhỏ trong xe lên, y cầm một điều thuốc không châm lên cắn trong miệng, “Dừng một chút.”

Nghiêm Mạc nghe lời dừng xe ở ven đường, cả người như mệt lả như mất hơi, Hứa Khiêm chặc một tiếng,

lau lau vài cái qua loa trên mặt hần, rồi vỗ vỗ, “Dịch ra, đến lượt tôi lái.”

Y ngủ không tới nửa tiếng, đã gần đến chân núi rồi. Nghiêm Mạc gật đầu, vừa tỉnh nói chuyện, lại một tiếng sấm vang lên, nhưng lần này theo đó là mưa lớn như trút nước, nện xuống phát ra tiếng rất to, hai người đều sửng sốt một chút, vẫn là Hứa Khiêm phục hồi tinh thần trước tiên, bắt đầu mở dây đeo an toàn mình ra, thúc giục: “Nhanh lên một chút.”

Không gian trong BMW coi như rộng rãi, hai người dần ông trưởng thành cọ xát đổi vị trí cho nhau cũng tương đối khổ sở. Thật vất vả mới ngồi vững vàng, đường trước mặt cũng đã bị mưa lớn bao phủ, Hứa Khiêm mở cần gạt nước đến tối đa, chậm rãi khởi động xe.

Nghiêm Mạc ngồi ở vị trí kế bên tài xế, trên người đắp cái chăn mà Hứa Khiêm vừa đắp, ở trên truyền tới một độ ấm nhẹ nhàng khiến hần an lòng. Hứa Khiêm cau mày, gắt gao nhìn chằm chằm đường phía trước, đầu lọc cần trong miệng lưu lại dấu răng khá sâu, trước khi trời chưa mưa còn tầm tã, mưa to xối xả một lúc, đường xá càng trở nên xấu hơn, mắt thường có thể thấy được nước bùn từ trên núi chảy xuống, xe vừa chạy qua liền có bọt nước bắn tung toé. Chuyện cho đến bây giờ, y đã hơi hối hận hành động tùy tiện của mình, nhưng quay lại lên núi đã không kịp nữa rồi, đành phải kiên trì đến cùng, từ từ lái xe xuống chân núi.

Có lẽ là để đập tan bầu không khí căng thẳng, Nghiêm Mạc lấy ra mấy viên chocolate từ trong hộp trước chỗ ngồi, hần xé bao ra, với tay cầm xuống điều thuốc lá đã bị cần đến biến dạng, nhét cục đường vào miệng đối phương. Bởi vì hần không thích ăn ngọt, trên xe đều bỏ toàn chocolate đen, Hứa Khiêm đắng đến méo mặt, “Cậu muốn độc chết tôi đấy à?”

“Vừa nãy lúc ăn cơm anh không ăn được bao nhiêu, lái xe hao tâm tốn sức, bổ sung chút năng lượng.” Nghiêm Mạc vừa nói vừa đưa nước tới, “Trước lúc ra cửa tôi có coi sơ, đây là bão, chỉ sợ sẽ không kết thúc sớm như vậy.”

Người kia nghe vậy liền lấy di động ra, muốn gọi điện thoại cho Giang Thành Vọng, kết quả phát hiện chẳng biết từ lúc nào đã mất sóng. “Thật mẹ nó xui xẻo.” Hứa Khiêm đập xuống vô-lăng, tiếng còi xe giữa cơn mưa xối xả có vẻ thật nhỏ yếu, giống như bị cái gì đó cứng rắn chặn dứt vậy.

Nghiêm Mạc thở dài ở trong lòng, cố sức đè xuống sự bất an kia, “Chỉ cần xuống núi là được rồi, dù gì đường ở chân núi là đường bằng, có thể dễ đi hơn so với hiện tại...”

Hứa Khiêm qua quýt nhai nát cục chocolate trong miệng, rồi nhận lấy nước do đối phương đưa tới uống vài hớp. Mắt thấy lại đến một khúc cua, đèn trước xe chiếu sáng cột mốc đường ở bên ngoài nơi sườn núi, trên tấm kim loại màu bạc viết chữ “xuống núi 100m”, dùng màu đỏ chói, lúc này bị nước mưa xối mòn có mấy phần u ám.

Nhưng ít ra cũng nói cho bọn họ biết rằng thật sự không còn xa nữa.

Hứa Khiêm ngừng thở, dùng tốc độ lái chậm nhất, thân xe từ từ dán sát trên con đường nhỏ hẹp, nhưng không ngờ vào lúc này, phía trên truyền đến một hồi chấn động, dòng nước cuộn cuộn cùng đá và thân cây mãnh liệt lao tới, trái tim nhảy thót lên, Hứa Khiêm theo bản năng đạp phanh xe lại, nhưng không thể

may mắn thoát khỏi tai nạn.

Y trợ mắt nhìn dòng nước gội xuống, làm bánh xe phát ra tiếng va chạm chói tai, điên cuồng đánh tay lái cũng không làm được gì, theo đó truyền tới cảm giác mất trọng lực, đang lúc trời đất quay cuồng, Hứa Khiêm chỉ có thể thoảng cảm giác tay mình được ai đó nắm mạnh lấy, túi khí bung ra đánh vào trán, trước mắt y tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

99. Chương 98

Lần thứ hai khi tỉnh lại cũng không biết đã qua bao lâu, mưa còn chưa dứt, xe bị lật. Cả người Hứa Khiêm ngồi lộn ngược ở chỗ điều khiển, trước mặt bị túi khí chặn, đầu chống trần xe, y dùng lực cựa quậy người mới biết chân bị mắc lại, không rút ra được.

Hứa Khiêm liếc mắt mắng thao.

Bên tai truyền đến tới tiếng gõ nơi kính thủy tinh, Hứa Khiêm khó khăn quay đầu lại, liền thấy Nghiêm Mạc quỳ gối ngoài cửa sổ, đang dùng lực gõ cửa sổ xe. Toàn bộ y phục của hắn đã ướt nhẹp, từng sợi tóc dính trên mặt, ánh sáng nơi đèn pin cầm tay làm gương mặt của hắn nhìn tái nhợt như một xác chết, Hứa Khiêm theo bản năng nhắm mắt lại, không thể để đối phương phát hiện lúc mình tỉnh lại có vẻ mặt mau dễ khóc như vậy.

Lục lọi tìm được chốt mở cửa sổ, dòng nước mưa rơi ngược trên mặt, Hứa Khiêm phì phì mấy tiếng, khó nhọc nói: “Đây là mẹ nó... ở đâu?”

Thanh âm của Nghiêm Mạc cũng run rẩy, hắn run lấy bầy vương đôi tay lạnh buốt ra, chạm vào mặt đối phương, “Xe, xe lật... bên cửa này của anh bị kẹt, tôi sẽ cứu anh ra Hứa ca... Anh yên tâm... Tôi nhất định sẽ cứu anh...”

Nói xong câu cuối cùng gần như lộn xộn, Nghiêm Mạc mím môi lại, ánh mắt của hắn đỏ bừng, trên mặt đều là nước mưa, không nhìn ra có phải là rơi lệ hay không.

Hứa Khiêm lau mạnh mặt, “Trên xe cậu có gì có thể dùng không?”

“Trước khi đi có đi rửa xe, cốp sau không có gì cả, nhưng tôi tìm được một túi cấp cứu, bên trong có đèn pin và thuốc men...” Hắn vừa nói, lại đứng lên lần nữa, từ bên cạnh lôi ra một vật, đó là một gậy khoá vô lăng, hình thù hơi giống gậy bóng chày. “Tôi sẽ nghĩ cách cạy cửa ra, Hứa ca, anh cố gắng xích vào trong một chút không thôi lỡ bị thương...”

Hứa Khiêm ừ một tiếng, cố sức xích vào trong tránh đi, vận khí của y cũng kém, trong xe trừ một chỗ thì toàn là vũng bùn, y ở chỗ thấp hơn, Nghiêm Mạc ở bên kia cao hơn một chút, bò ra ngoài tương đối dễ, hơn nữa cửa bên kia của y đang chống ngược lên trời, có vẻ không giống như đầu này, cơ bản là không mở

ra được.

Túi khí đã xẹp xuống, Hứa Khiêm cởi dây an toàn ra, cắn răng cố sức xích qua ghế ngồi bên kia. Nghiêm Mạc ở ngoài xe hít một hơi thật sâu, nâng cây gậy cùn trong tay lên đập mạnh xuống khoá xe, tiếng chuông chói tai của xe cắt ngang đêm mưa, chỉ nghe tiếng thành thịch, vài tiếng thành thịch nặng nề, vỏ ngoài của BMW liền xuất hiện một chỗ móp rõ ràng. Vây vậy cánh tay đau nhức, Nghiêm Mạc cắn chặt răng, sử dụng lực toàn thân nện mạnh xuống, lực đàn hồi to lớn chấn động hấn lùi lại mấy bước, nhưng cuối cùng vẫn đập bể khoá xe.

Nghiêm Mạc không suy nghĩ nhiều, vội vàng quỳ gối giữa đồng bùn dùng khoá cạy, giằng co tới lui hơn mười phút, cuối cùng đã mở ra được cái cửa chết tiệt.

Nhưng chân của Hứa Khiêm vẫn còn kẹt ở bên trong, đầu xe cơ bản đã biến dạng hoàn toàn, kim loại bị bóp méo đè lên mắt cá chân y, Hứa Khiêm không dám lộn xộn, đành phải mượn cây gậy khoá từ Nghiêm Mạc khoá ra sức cạy. Y đã hôn mê mấy tiếng đồng hồ, bây giờ đầu còn bị dựng ngược, tư thế hướng xuống đất, không đủ cung cấp máu cho đại não, đầu rất choáng váng, trên tay cũng không có khí lực. Nghiêm Mạc thấy y vì đau đớn mà chân mảy nhú lại liền lo lắng không thôi, hấn thò nửa người trên vào xe xem sao, dùng đèn pin chiếu nơi chân Hứa Khiêm, phát hiện trên đùi có mấy miếng kim loại bị bóp méo văng ra ngoài, muốn dùng phương pháp trước đó để lôi chân ra, rất có thể sẽ làm bị thương.

Nghiêm Mạc cởi áo khoác ướn nhẹ xuống, quán lấy chỗ nào đó ở trên tay, hấn hạ ghế ngồi của Hứa Khiêm xuống hết, người kia lòi tay vịn trên nóc ra, cắn chặt răng đập chân ra. Sau khi làm đi làm lại mấy lần rốt cuộc mới mở rộng được đôi chút, Hứa Khiêm giẫm một cước trên tay lái, mượn lực kéo về phía sau, sau khi vất vả giãy giụa, cả người té ngã ra đằng sau, hoa mắt chóng mặt một hồi.

“Đạch... đau chết bố đây...” Hứa Khiêm miễn cưỡng chống người dậy, xe bị hai người lộn tới lộn lui rung lên, y từ phía sau đá văng cửa xe ở bên kia, khó khăn bò ra ngoài.

Sắc mặt Nghiêm Mạc hơi trắng bệch, hấn nhắm mắt lại, cắn ra rút một tay ra, sau đó qua loa dùng quần áo quần lại, lảo đảo chạy tới chỗ Hứa Khiêm, “Anh, anh không sao chứ...”

Lúc Hứa Khiêm ngã xuống đập đầu trên túi an toàn, cái trán sưng lên một cục bự, y đưa tay sờ một cái, đau đến nhe răng. Nghiêm Mạc cực kì đau lòng, vội vàng kéo tay y xuống, lại nhặt ba lô rơi xuống đất lên, “Chúng ta tới một chỗ an toàn trước đi...”

Mưa vẫn đang rơi, giọt nước lạnh như băng quất trên mặt, sau khi công hiệu của adrenalin qua đi, rốt cuộc cảm thấy lạnh. Bước to bước nhỏ giẫm trong bùn, Nghiêm Mạc nắm lấy cánh tay Hứa Khiêm, vịn thân cây xung quanh ở phía trước, trong lúc bão tố trên núi có đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay, chỉ có đèn pin phát ra ánh sáng chiếu rọi một khoảng nhỏ của con đường. Hứa Khiêm quơ quơ đầu, cảm thấy chóng mặt, chẳng biết vì sao đột nhiên nhớ tới cơn ác mộng của đêm đó nhiều năm trước, tâm trạng hơi thoáng luống cuống, không tự chủ được mà nắm chặt tay đối phương.

“Lúc chúng ta xuống đã rất gần chân núi rồi, ở gần đây tôi có ấn tượng, tôi biết bên này có một hang động... Đừng sợ, chúng ta sẽ thoát hiểm thôi.”

Thanh âm của Nghiêm Mạc bị mưa lớn che lấp có chút không rõ, nhưng Hứa Khiêm vẫn nghe được.

“... Tôi không sợ.” Hứa Khiêm lau nước trên mặt, “Đồng hồ đeo tay của tôi có định vị GPS, sáng mai nếu Tiểu Giang không thấy tôi, sẽ dẫn người đến tìm, yên tâm đi, chúng ta sẽ được cứu.”

“Ừ.”

Lại đi chừng 20 phút nữa, hai người mệt mỏi kiệt sức mò thấy được hang núi kia. Sau khi đi vào, Nghiêm Mạc tháo ba lô xuống, dùng sợi dây treo đèn pin vào đỉnh cột đá, rồi rút ra hai cây phát huỳnh quang nhét vào trong góc tối. Hứa Khiêm cởi giày và quần áo ra vắt khô nước, quay đầu lại thấy Nghiêm Mạc còn ngồi trong góc, ôm y phục ở trên tay, liền hơi nóng nảy, “Cậu để trần ngồi đó làm gì vậy, không sợ bị cảm à?”

Người kia như từ trong mộng tỉnh lại ngẩng đầu lên, yếu ớt cười cười với y, thấy nụ cười kia khiến tim Hứa Khiêm đập thành thạch một chút, không nói hai lời xông lên trước, ném quần áo đang quần trên cổ tay ra, trong không khí phảng phất mùi của máu bị pha loãng, lúc này Hứa Khiêm mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào bàn tay của đối phương đầy vết thương, vết thương bị nước mưa ngâm đến trắng bệch, lộ ra thịt đỏ thẫm.

Vành mắt Hứa Khiêm thoáng đỏ lên, y buồn bã ôm vết thương nơi tay Nghiêm Mạc, tâm tình cuộn trào mãnh liệt nghẹn ở cổ họng, trong chốc lát không nói ra lời.

Nghiêm Mạc hôn một cái lên cái trán lạnh như băng của y, “Không sao đâu, đây là tay trái... sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.” Hắn biết Hứa Khiêm nhớ về cái gì đó, nhưng tình huống lúc đó không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, hắn chỉ muốn cứu người này ra khỏi cái xe chật hẹp lại lạnh như băng kia ra thôi, hắn không muốn thấy y chịu bất cứ một tổn thương nào...

Hắn không nữa...

100. Chương 99

Đôi môi Hứa Khiêm co rúm mấy lần, hận không thể tát một cái trên mặt đối phương, nhưng rốt cuộc y vẫn nhịn được, quay đầu lại lục cái túi ở bên cạnh ở bên cạnh, từ bên trong tìm ra một bình nước muối nhỏ và một túi cứu thương. Hứa Khiêm vặn mở nắp ra, tưới lên vết thương khử trùng đơn giản rồi dùng thuốc khử trùng phun mạnh lên một hồi. Nghiêm Mạc đau đến méo mặt, nhưng không dám để Hứa Khiêm nhìn ra, môi hơi lạnh túa ra.

Lúc rắc bột thuốc Vân Nam bạch dược lên vết thương, hắn vẫn nhịn không được kêu lên một tiếng.

Hứa Khiêm đang quần băng vải quanh tay hắn dừng một lát, động tác rõ ràng nhẹ hơn, “Ngu ngốc.” Y mắng nhưng giọng nói hơi run rẩy, Nghiêm Mạc nghe được liền nhịn không được mà cười khê ra tiếng, “Anh không sao là tốt rồi.”

Lời kia vừa thốt ra, Hứa Khiêm liền bùng nổ, “Tôi mẹ nó có thể xảy ra chuyện gì? Bố đây cũng chỉ dập đầu một chút thôi, ngay cả da còn không bị trầy! Tôi là phụ nữ hay sao mà cần cậu che chở như vậy? Cậu xem cậu đi, cậu làm bản thân thành như vậy thì tôi dễ chịu được hả? Con mẹ nó cậu chẳng qua là ỷ vào bố đây yêu thích cậu, không thì bố chả thèm quản cậu có đi chết hay không!”

Nghiêm Mạc ngẩn ra, đột nhiên kích động. “Hứa ca, anh nói anh yêu thích tôi... Anh còn yêu thích tôi đúng không? Anh có thể nói lại lần nữa được không?” Ngón tay bọc băng vải của hắn giật giật, nhẹ nhàng nắm đối phương, “Anh nói lại lần nữa đi, tôi sẽ thấy không đau.”

Thanh âm của Hứa Khiêm cũng khàn đi, “Tôi ghét quản cậu có đau hay không! Nghiêm Mạc, tôi cho cậu biết, tôi chính là yêu thích cậu đấy, thì thế nào? Yêu thích có thể thành cơm ăn được à? Bố đây không muốn thời gian của cậu, cậu đeo cần phải...”

Nghiêm Mạc ôm y, cách lớp quần áo ướt nhẹp, nước mưa lạnh lẽo dính trên làn da ẩm áp, hắn thoáng run lên, nhưng cố sức ôm người kia càng chặt hơn, “Vậy anh đừng có không muốn tôi được không? Nếu anh đồng ý tha thứ tôi, sau này tôi sẽ không làm như vậy nữa... Hứa ca, tôi thật sự thích anh, là thật, trước kia là tôi ngu ngốc, tôi không thể thấy rõ chính mình, anh cho tôi một cơ hội nữa được không?”

Hắn cứ tiếp tục lải nhải, giống như phỉ xuống tất cả những lời gì trong đầu, không giấu giếm tí xú nào – nhưng Hứa Khiêm nhìn thấy bàn tay quấn băng lại hồi tưởng đủ loại hành động trước kia của đối phương, chỉ cảm thấy khó chịu.

“Tay này của cậu nếu không lành lại... Cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu.” Y hít một hơi thật sâu, “Tôi chỉ cho người có hai tay hai chân khỏe mạnh cơ hội thôi, bố đây cũng không muốn... không muốn nửa đời sau phải chăm sóc cậu.”

Nghiêm Mạc dịu dàng hôn lên rái tai y, giọng nói run run, “Vậy hãy để tôi chăm sóc anh đi... Hứa ca, tôi yêu anh, tôi muốn ở bên anh suốt đời.” Nói đến sau cùng cũng đã khóc không thành tiếng.

Nghiêm Mạc chưa bao giờ thấy vui vẻ như thế, trái tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực – bây giờ, hắn đã thành công rồi, tuy rằng đề tiện lợi dụng bóng ma tâm lý của đối phương, nhưng đích thật là tìm không ra phương pháp tốt hơn, ít nhất điều này có thể chứng minh rằng, Hứa ca của hắn vẫn còn thích hắn, tạ ơn trời đã cho hắn thêm một cơ hội...

Hắn chôn đầu nơi bả vai ướt đầm của đối phương, khóc thút thít đến nghẹn lại: “Gặp anh là may mắn của tôi, tôi sẽ... sẽ thật sự quý trọng...”

Người kia xoa xoa gáy Nghiêm Mạc, trong giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ, “Tại sao lại khóc? Cậu là phụ nữ hay sao mà nước mắt nhiều vậy...” Cuối cùng trái lại chọc cười mình trước. “Sau khi gặp bố đây thì éo gặp chuyện tốt gì, trước kia thì tai nạn ô-tô gây chân, bây giờ lại lưu lạc nơi núi sâu... Nghiêm Mạc, cậu đây có phải là do ông trời đặc biệt phái tới để khắc tôi không?”

Nghiêm Mạc cọ cọ cổ y, “Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, tôi sẽ không để cho anh bị thương, chúng ta cả đời nhất định sẽ trôi qua rất dài rất tốt đẹp. Tôi nấu ăn cho anh, giặt áo quần cho anh, tôi sẽ

quét dọn nhà... Còn nữa, chúng ta sẽ đón Mễ Tô về, tôi đã khử trùng xong hết đồ của nó rồi, cũng không ném đi cái nào, con đồ của... anh cũng ở đó, tôi chưa từng động tới, nếu anh trở về, chúng ta vẫn có thể giống như trước...” Hấn tiếp tục nói, nước mắt lại rơi xuống, làm như thể liền chà xát nước mũi khắp người Hứa Khiêm. Người kia ghét bỏ đẩy hắn ra, quay đầu lại lục cái túi ở bên cạnh, tìm xem có đồ gì có thể dùng được.

Mưa bên ngoài đã không còn lớn như trước, Hứa Khiêm liếc nhìn thời gian, nửa đêm hơn 2h, bọn họ cõ 7, 8h lên xe, không ngờ chỉ chớp mắt đã qua thời gian dài như vậy. Có thể coi là thế, cũng còn chừng 4, 5 tiếng đến khi trời sáng, cố chịu đựng vậy.

Cái mền khô duy nhất được Hứa Khiêm khoác lên người Nghiêm Mạc, tên nhóc này trước đó quá kích động, không lâu sau vui quá phát buồn, nằm chệp bẹp ở trong góc, cực kì đáng thương. Hứa Khiêm không dám lại để cho hắn bị lạnh, giúp cởi áo quần ra rồi vắt khô, vừa vẩy vừa vắt, cuối cùng làm cho quần áo không còn ướt nữa, y vội vàng đi qua phủ thêm cho người kia, lại bắt đầu vắt cho mình.

Nghiêm Mạc được bọc trong mền, mắt đỏ bừng chăm chú nhìn đối phương, hấn nhìn gò má hoàn mỹ dưới ánh sáng mờ ảo, nghe tiếng mưa rơi chưa bao giờ dứt bên ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng chưa bao giờ bình yên như thế.

Vết thương trong lòng bàn tay mơ hồ đau âm ỉ, lỗ hổng trong lòng cũng đã được lấp đầy, cho dù bởi vì sốt cao mà hai tay hai chân không còn chút sức lực nào, cũng không cách nào ngăn cản được trái tim đang càng nhảy càng nhanh kia, cuối cùng một cơn đông nổ rầm trời bao phủ lấy, đánh trống vang dội bên tai, khiến hấn không đủ sức tự hưng phấn nữa.

Hứa Khiêm khoác quần áo gần khô, lại gần nhéo cái má ửng hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn một cái, bẻ một khối chocolate nhét vào miệng Nghiêm Mạc, “Trong túi chỉ có cái này, trước tiên lót dạ một chút đã.”

Ban nãy khi vắt quần áo y mãi suy nghĩ, nhớ đến quá khứ của bọn họ, những ký ức ngọt ngào và ấm áp kia, mỗi một câu nói của Nghiêm Mạc, mỗi một vẻ mặt... Nghiêm Mạc đã từng khiến y vừa yêu vừa hận, mà lúc này người đàn ông đó đang sốt cao, tay trái bị thương lại làm cho y thương tiếc không ngừng, Hứa Khiêm cũng không thể nào lừa gạt mà nói không quan tâm, cho tới bây giờ y vẫn luôn quan tâm, quan tâm nhiều hơn... so với bất cứ ai khác.

Hai người đều hiểu, cơ hội lần này là Nghiêm Mạc lợi dụng điểm yếu để uy hiếp, nhưng hết lần này tới lần khác Hứa Khiêm vẫn mềm lòng, nếu người gác dao trên cổ y, ánh mắt của y cũng sẽ không nháy một cái, nhưng nếu người quay lại đâm chính mình... Y sẽ vì vậy mà đau lòng.

Nhận tội sao?

Hứa Khiêm hoảng hốt nghĩ, đầu ngón tay chợt nóng lên, là đối phương vươn đầu lưỡi ra liếm liếm ngón tay y.

Nghiêm Mạc nhìn y, trong ánh mắt sáng ngời đầy hơi nước, đôi môi tái nhợt nặn ra một nụ cười yếu ớt,

đặc biệt khiến người khác thương yêu.

Hứa Khiêm trơ mắt nhìn người nọ để lại dấu môi lạnh lạnh trên ngón áp út của y, nhẹ nhàng cà cà.

“Hứa ca? Tôi thiết kế một chiếc nhẫn cho anh được không? Tôi quen một người bạn thiết kế châu báu, có thể nhờ hắn hỗ trợ hướng dẫn...” Nghiêm Mặc hôn mu bàn tay y, ngữ khí trịnh trọng, “Anh muốn kiểu dáng gì?”

... Nhận tội vậy.

Y nghĩ, sau đó sẽ tiến lên phía trước, hôn mạnh lên môi người kia.

Chocolate đắng nghét lan tràn trong khoang miệng.

Thế mà lại có chút gì đó ngọt ngào.

101. Chương 100

Nghiêm Mặc vui mừng đến điên rồi, cánh tay mềm oặt của hắn khoác lên gáy đối phương, liều mạng đào sâu nụ hôn này – môi Hứa Khiêm lạnh lạnh, mang theo chút hơi nước ẩm ướt, rất mềm, hắn không nhìn được cắn một cái, lại ngậm chỗ phiếm hồng kia khẽ mút vào, giống như đột nhiên trời đất đều an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nhọc kề bên, bọn họ dừng mắt nhìn nhau, từ trong sự biệt ly nhìn thấy tình cảm lâu nay và... động lòng.

Chuyện đã phát triển đến bước này, còn xoắn xuýt tới lui cũng không còn ý nghĩa nữa.

Sau khi hôn xong, Hứa Khiêm lau miệng, giọng nói khàn khàn: “Tôi sẽ cho cậu một cơ hội nữa, một cơ hội bắt đầu sống lại lần nữa... nhưng cậu cần phải suy nghĩ kỹ, tôi không muốn nhận lấy lời hứa suông, cậu thật sự muốn sửa đổi phải không, vậy làm chút gì đó khiến tôi động lòng đi.”

Cơ hội lần này khó như thế nào, không ai có thể rõ ràng hơn Nghiêm Mặc, mấy tháng này hắn đã vùng vẫy, đau khổ, cho tới bây giờ rốt cuộc đã trời quang mây tạnh, cái loại vui sướng và hạnh phúc phát ra từ tâm khảm này đúng là hơn hai mươi năm nay chưa từng bao giờ có.

Hắn sao lại cam lòng buông tay được?

Nghiêm Mặc tham lam cọ cọ vào mặt Hứa Khiêm, nhỏ giọng nhưng cũng nghiêm túc cam kết: “Tôi sẽ không lại để anh thất vọng nữa đâu.”

Hứa Khiêm từ một tiếng, “Nhớ kỹ lời cậu nói.” Y vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mắt đối phương, “Ngủ đi, tỉnh dậy chúng ta liền thoát nạn.”

Hầu hết người kia lặn lên lộn xuống, nâng ngón tay mềm oặt vô lực lên, đan từng ngón vào tay Hứa Khiêm, đan mười ngón với y.

Bởi vì hoàn cảnh không tốt, nửa đêm Nghiêm Mạc sốt cao, bây giờ Hứa Khiêm không có cách nào khác, đành phải cởi áo khoác xuống rồi xé ra, thấm chút nước mưa bên ngoài lau mặt cho hắn, lại lót trên cổ đối phương, dứt từng giọt từng giọt nước. Về sau càng sốt, ý thức của Nghiêm Mạc cũng mơ hồ, hắn ngủ không được yên ổn, ấn đường cau thành cái nút, trong miệng mơ mơ hồ hồ gọi tên Hứa Khiêm, người kia rất sợ hắn sốt đến hỏng, chỉ có thể không ngừng vuốt ve khuôn mặt nóng hầm hập kia, trong lòng vừa chua xót vừa đau, nhưng cũng không làm được gì. Thời gian trôi qua dài hơn nhiều so với bình thường chờ ánh sáng từ đèn pin trở nên tối dần, rốt cuộc mưa bên ngoài đã ngừng, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây dày mờ mờ sáng, Hứa Khiêm ôm Nghiêm Mạc đang hôn mê nhìn ánh sáng trong suốt bên ngoài, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng buông lỏng đôi chút. Y hít không khí lạnh như băng của sáng tinh mơ một hơi thật sâu, dùng quần áo ẩm ướt lau chùi gương mặt nóng hầm hập của Nghiêm Mạc, trong lòng thầm cầu nguyện cho cứu viện mau đến.

Nói về Giang Thành Vọng bên này, đợi đến hơn 11h vẫn không liên lạc được người, cộng thêm tin khu vực mưa lớn từ tin tức, nhiều ít gì cũng đoán được đã xảy ra chuyện. Hắn không dám trễ nãi, lập tức tìm người chuẩn bị cứu viện, nhưng thời tiết thật sự quá xấu, cho dù tổ chức đủ người rồi cũng không thể lập tức đi được. Căn cứ theo định vị của GPS, Hứa Khiêm đang ở trong núi sâu, gần đó cũng không có điểm dừng chân nào, đoàn người còn cách địa điểm mục tiêu cỡ 6km liền nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến trời sáng mưa nhỏ lại, lập tức lái xe lên đường, đến chân núi đã hơn 7g. Giang Thành Vọng gấp gấp đến một đêm không ngủ, giọng nói và mắt đều phờ phạc, hơn nữa bây giờ chỗ này hiểm trở, hắn là người ngoài nghề không thể đi lên, cũng chỉ có thể chờ dưới chân núi, dùng vô tuyến điện liên lạc.

Trận bão triệt để cắt đứt tín hiệu trong núi, vô tuyến điện đứt quãng, làm lòng Giang Thành Vọng càng thấp thỏm, hắn không dám nói với Lâm Ngữ Khê, hắn sợ cô gái nhỏ kia sẽ liều mạng chạy tới... Hắn hối hận rồi, hắn không nên gọi cú điện thoại kia, nếu như Hứa Khiêm cứ an ổn đợi ở trên núi, không chừng sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Giang Thành Vọng càng nghĩ càng áy náy, hắn chôn mặt trong lòng bàn tay, khó chịu đến rơi lệ...

May mà chuyện không đến nỗi hỏng bét như tưởng tượng.

Bởi vì trời mưa xuống ảnh hưởng độ chính xác định vị của GPS, đội cứu viện lục soát hơn một giờ trên núi, cuối cùng tìm được hai người trong hang núi.

Trong nháy mắt nhìn thấy người tới, câu nói đầu tiên của Hứa Khiêm là: “Cứu hắn, tôi có thể tự đi.”

Tình trạng của Hứa Khiêm không tồi, đúng như lời y nói, ngoại trừ đầu sưng lên thì cũng không đáng lo ngại; trái lại Nghiêm Mạc đang rất nguy hiểm, mất máu quá nhiều, vết thương bị nhiễm trùng, cộng với sốt cao không lùi, bây giờ còn hôn mê, cứ thế này thì sớm muộn gì cũng sốt thành viêm phổi.

Tuy đội cứu viện mang theo hai băng ca lên núi nhưng nếu Hứa Khiêm cũng bất tỉnh sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ của đội ngũ. Y nhìn người ta bê Nghiêm Mạc đặt lên, lại nhận lấy lương khô và chocolate đưa tới, sau khi nhét vội vào miệng liền lao đảo đi theo đội cuối cùng, được người khác dìu xuống núi.

Lúc vừa nhìn thấy màu trắng của xe cứu thương, cuối cùng Hứa Khiêm không chịu nổi nữa, hai chân y mềm nhũn xuống, suýt chút nữa quỵ dưới đất, vẫn là Giang Thành Vọng xông tới ôm lấy y, “Hứa ca...”

“Tôi không sao.” Hứa Khiêm hơi dựa vào hán chốc lát, rồi vỗ vỗ bờ vai hán. “Vất vả cho cậu rồi.”

Giang Thành Vọng dùng sức ôm y một cái, rồi chuyển thành dìu, “Hứa ca, chúng ta đi bên này...”

Hứa Khiêm lắc đầu, ngón tay hướng về phía xe cứu thương, “Tôi phải chăm Nghiêm Mạc.”

Giang Thành Vọng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu một cái, để Hứa Khiêm ngồi vào ghế của người nhà. Bọn họ đã chuẩn bị quần áo sạch sẽ, Hứa Khiêm đóng cửa xe lại, thay quần áo cho Nghiêm Mạc ở trong buồng xe không tính là quá rộng rãi này, rồi hôn lên đôi môi mềm mại nóng hổi của đối phương, lẩm bẩm nói: “Loại chuyện hư hỏng này mà cũng để tôi gặp được... coi như là đại nạn không chết, cậu phải mau khoẻ lại đi, tôi không có nhiều kiên nhẫn chờ cậu như vậy đâu.”

Lông mi Nghiêm Mạc giật giật, cũng không biết có nghe thấy không. Hứa Khiêm nhịn không được nhéo nhéo mặt hán, lúc này mới bắt đầu gọi nhân viên y tế, chính thức xuất phát.

Có lẽ kiếp nạn lớn nhất đã qua đi, đường trở lại trung tâm thành phố cũng không gặp bất cứ trở ngại gì, nhìn Nghiêm Mạc trong phòng bệnh, Hứa Khiêm giống như là người bị rút xương sống, mệt lử như sóng biển đánh tới mãnh liệt, sau đó Giang Thành Vọng nói cái gì y cũng không nghe rõ, vừa ngồi lên cái giường bệnh sạch sẽ đã lập tức ngủ mê man.

Ngủ một giấc đủ hai mươi mấy tiếng đồng hồ, chờ khi tỉnh lại đầu cực kì choáng váng, Hứa Khiêm chà mạnh mặt, ngo nguậy từ trên giường ngồi dậy, nói muốn uống chút nước, kết quả chân vừa chạm đất suýt chút nữa quỵ xuống.

Hứa Khiêm vịn mép giường một lúc lâu mới chậm rãi thẳng sống lưng dậy, khắp khểnh đi tới máy nước uống.

102. Chương 101

Lúc Lâm Ngữ Khê cùng Kỷ Văn Chương đến thăm bệnh, Hứa Khiêm đang bưng cháo do Giang Thành Vọng đem tới thổi phù phù, y đã đói bụng mười mấy tiếng đồng hồ, căn bản là ngực dính vào lưng luôn rồi, cũng không phát hiện ra hai người mới vào cửa kia. Mãi cho cho đến khi Lâm Ngữ Khê nhào tới, không nói hai lời bắt đầu đập y, Hứa Khiêm bị dọa thiếu chút nữa làm rớt chén, vội vàng trấn an nói: “Không sao rồi, thật không có chuyện gì...”

Mắt Lâm Ngữ Khê đỏ lên vì tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vo thành một nắm, Hứa Khiêm rút tờ khăn giấy ra, đưa cho Kỷ Văn Chương đứng góc bên cạnh nháy mắt, người kia như từ trong mộng tỉnh ra liền đi lên trước, vỗ nhẹ vào lưng đang khẽ run của Lâm Ngữ Khê, an ủi: “Hứa ca phúc lớn mạng lớn, không dễ xảy ra chuyện như vậy đâu... Con gái, con gái không nên khóc, khóc lên thật khó coi...”

Lâm Ngữ Khê nhìn cậu chăm chăm: “Anh dám chê em khó coi?!”

Kỷ Văn Chương ghen hòng, vội vàng xua tay, “Anh không phải ý này...”

Hứa Khiêm liếc mắt, lòng nói tên nhóc này bình thường thật lạnh lẽ, vì sao đến thời khắc mấu chốt lại rồi bời thế chứ? Thấy không khí sẽ lâm vào cục diện bế tắc, y thuận tay lấy áo khoác treo ở đầu giường phủ thêm, “Hai cô cậu ngồi ở đây đi, tôi qua xem Nghiêm Mạc bên kia thế nào đã.”

Nghe thấy cái tên này, Lâm Ngữ Khê theo phản xạ nhú mày lại, mới vừa muốn nói gì liền bị Hứa Khiêm cắt ngang, “Tôi biết cô muốn nói gì, yên tâm đi, trong lòng tôi hiểu rõ.”

Lâm Ngữ Khê nhìn ánh mắt lạnh nhạt của y, dậm chân, không tranh luận: “Trước kia em không thể ngờ anh lại mềm lòng như thế?”

Hứa Khiêm nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ. “Tôi cũng không ngờ, có lẽ là tôi thật sự thích hần... hơn nữa hần là một người hội hoạ lại vì tôi mà tay bị thương thành như vậy... Bỏ đi, tôi cũng không biết nên nói như thế nào.” Y phiền não nắm tóc, thở dài nói: “Mặc dù sau lần đó tôi cũng không để ý gì đến hần, nhưng tôi không muốn để hần chết, mấy người không nhìn thấy tình huống ngày hôm qua, hần lên cơn sốt cao, ôm vào trong lòng mà như ôm một cục lửa, bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn sợ.” Bởi vì gặp phải quá nhiều sinh lý tử biệt nên y quý trọng mỗi một người bên cạnh, huống gì chuyện tình cảm này không phải nói dăm ba câu liền có thể giải thích rõ hết? Y với Nghiêm Mạc đúng là có một khoản nợ, nếu đã không còn để ý nữa thì cứ hãy xoá bỏ toàn bộ hết đi, dù sao mình vẫn còn yêu thích đối phương, cho dù ngoài miệng không nói, cũng không ai rõ ràng điều này hơn Hứa Khiêm.

“Hứa ca...” Kỷ Văn Chương nhìn trái một chút nhìn phải một tẹo, muốn nói lại thôi.

“Tóm lại, tôi rất cảm ơn cô cậu đã cùng tôi vượt qua đoạn thời gian khó khăn kia.” Hứa Khiêm xoay cổ một vòng, hai tay y đan vào nhau, quai hàm khẽ nhếch, lộ ra nụ cười tự tin. “Tôi sẽ không để mình bị tình cảm điều khiển nữa đâu, cũng sẽ không toàn tâm toàn ý trả giá như trước kia... Hần muốn có cơ hội này, tôi sẽ cho hần, còn cuối cùng có đồng ý hay không, còn phải xem biểu hiện của hần.”

Lâm Ngữ Khê khẽ hừ một tiếng, “Tuỳ anh.”

Hứa Khiêm vỗ vỗ mái tóc dài của nàng, “Cô cũng đừng mãi quan tâm đến tôi, hay chú ý nhiều thêm một chút đến hạnh phúc của chính mình đi, không nên bỏ qua.” Nói xong, đây ản ý liếc nhìn Kỷ Văn Chương, xoay người phất tay rời khỏi phòng, để hai người có cơ hội.

Phòng bệnh của Nghiêm Mạc ở lầu trên, còn chưa tỉnh dậy, cũng may đã hạ sốt, không còn sốt cao như

trước kia nữa. Hứa Khiêm khê gõ cửa phòng một cái, là y tá trông giường đến mở cửa, y trước tiên vào phòng nhìn thoáng qua một vòng, hạ thấp giọng hỏi: “Tay hẩn thế nào rồi?” Mặc dù trước kia Giang Thành Vọng đã hỏi qua nhưng vẫn phải tự mình xác nhận một chút mới yên tâm.

“Không gì đáng ngại, bị thương ngoài da thôi, dường mấy ngày sẽ lành lại.”

“Có để lại sẹo không?”

“Ồ... cái này, lòng bàn tay có thể không dễ lành lại hoàn toàn, nhưng sẽ có không vấn đề gì về sinh hoạt, ngài có thể yên tâm.”

“Vâng, mọi người khổ cực rồi.” Hứa Khiêm thở phào nhẹ nhõm, “Tôi vào nhìn hẩn một chút, cô có thể đi nghỉ trước, có việc gì tôi sẽ bấm chuông.”

Y bước về phía trước đến ngồi xuống trước giường Nghiêm Mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang bày ra dưới ánh sáng mờ mờ. Bởi vì phát sốt nên hẩn ra rất nhiều mồ hôi, tóc đen trên trán bị thấm ướt, từng sợi dính trên gương mặt, Hứa Khiêm nhịn không được, vươn tay ra cẩn thận vén lên, lộ ra khuôn mặt quen thuộc xinh đẹp kia, ấn đường thanh tú hơi nhú lại, mang theo chút gì đó bất an, hình như đang mơ thấy gì đó không tốt.

Hứa Khiêm vươn tay sờ mặt Nghiêm Mạc, đầu ngón tay vừa nhẹ nhàng ấn ấn nơi ấn đường, vừa khê lướt qua đường viền tinh xảo kia, cuối cùng dừng trên đôi môi mềm dẽo.

Trái tim từ từ tăng tốc, y nhớ lại một màn rung động lòng người kia, nhớ lại bàn tay đầy máu của người nọ dưới cơn mưa như trút nước, nhớ lại vẻ mặt hoảng hốt của đối phương cùng giọt nước mắt mừng rỡ... cái ôm nồng nhiệt lại ấm áp không thể tả kia, Nghiêm Mạc dùng giọng nói run rẩy gọi tên y, y ôm lấy hẩn, lồng ngực dán vào đập liên hồi, giống như ôm toàn bộ thế giới.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Hứa Khiêm rõ ràng cảm nhận được đối phương thật sự yêu y, có thể từ trước đây rất lâu rồi, hoặc có thể từ sau khi hai người tách ra... Đã trải qua bao nhiêu điều rắc rối, quần quýt thân thể nhiều như vậy, bọn họ đi một đường vòng lại trở về ngay điểm bắt đầu, nhưng lần này người bị động không còn là y nữa.

Vui vẻ không thoát nên lời, nhưng dù sao vẫn có chút xúc động.

Lúc Hứa Khiêm đang suy nghĩ lung tung, lông mi Nghiêm Mạc run rẩy, mí mắt nhẹ nhàng mở ra...

Đầu tiên hẩn thấy hơi mờ mịt, rất nhanh liền nhìn thấy Hứa Khiêm ngồi trước giường bệnh, lộ ra một nụ cười yếu ớt, “Hứa ca...”

Hứa Khiêm bị tiếng khàn khàn này gọi làm sợ hết hồn, “Cậu tỉnh rồi à?” Y khom lưng dịch lại gần, rồi sờ trán đối phương, “Thế nào? Có đói bụng không? Tôi đi lấy chút cháo cho cậu nhé.”

Nghiêm Mạc rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, mơ màng nhấp nháy con mắt đỏ bừng, đáng thương nói: “Nước...”

Hứa Khiêm vỗ đầu một cái, “Coi trí nhớ của tôi nè... Tôi lấy cho cậu, cậu đừng lộn xộn nha.”

Người kia gật đầu, nhanh nhẹn vùi ở trong chăn, Hứa Khiêm rót cốc nước về, vươn tay đỡ lưng hắn dậy, từng chút từng chút một dứt cho hắn.

Chờ uống nước xong, lại dùng khăn lông ướt lau mặt, Nghiêm Mạc tựa ở đầu giường, trên mu bàn tay vẫn còn cảm ổng tiêm truyền dịch, môi trắng bệch, con mắt đen láy nhìn chăm chăm Hứa Khiêm không nháy mắt, rất sợ bỏ sót bất cứ hình ảnh nào.

Hứa Khiêm nhìn ánh mắt như sắp khóc của tên nhóc này liền bật cười nói: “Tại sao không nói gì vậy? Sốt đến ngốc rồi?”

Đôi môi Nghiêm Mạc run rẩy, giọng run run, “Hứa ca... Anh, anh tha lỗi cho tôi rồi?”

Hứa Khiêm hừ một tiếng, “Tôi cho cậu quyền theo đuổi tôi, cụ thể thế nào còn phải xem biểu hiện của cậu.” Y nói xong liền lấy di động ra, gọi điện thoại cho Giang Thành Vọng, nhờ hắn mua ít cháo trắng ở gần đây đến, nói xong rồi đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nghiêm Mạc lặng lẽ nín lấy góc áo của Hứa Khiêm, khe khẽ nói: “Anh... anh ở bên cạnh tôi... được không?”

Thì ra cảnh trước khi tới đây không phải là mơ... Hứa Khiêm thật sự đã tha thứ cho hắn, y đồng ý cho hắn một cơ hội, bắt đầu lại lần nữa với hắn.

Hắn thật may mắn biết bao.

103. Chương 102

Hứa Khiêm ngoài miệng ghét bỏ: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Nhưng lại ngồi xuống lần nữa, căn dặn Giang Thành Vọng đem cơm tối.

Chờ cúp điện thoại, Hứa Khiêm chọc chọc vào băng vải đeo trên tay Nghiêm Mạc, “Còn đau không?”

Người kia lắc lắc vạt áo làm nũng nói: “Anh hôn một cái là tôi hết đau liền.”

Hứa Khiêm chặc một tiếng: “Cậu còn được voi đòi tiên phải không? Nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng quên cậu đã hứa một chuyện, nếu không...”

“Tôi nhất định sẽ làm được.” Nghiêm Mạc gấp rút cắt ngang lời y, do đó liền ho khan mấy tiếng, lưng cong lại run rẩy, bộ dáng yếu ớt thành công khiến Hứa Khiêm mềm lòng. Y xoa xoa tóc đối phương, cầm nước lên. “Uống tí nữa đi, lát nữa ăn chút gì đó, tôi gọi người đối dịch truyền cho cậu.”

Nghiêm Mạc cẩn thận tựa vào ngực y, gật đầu.

Hai người hiếm khi ôn tồn một lúc, rất nhanh, Hứa Khiêm thấy bình dịch truyền gần hết liền gọi y tá tới rút kim ra. Lát sau, Giang Thành Vọng giúp mua cơm tới, Hứa Khiêm tới cửa nhận lấy, khi quay lại liền thấy Nghiêm Mạc đang lom lom nhìn y, giống như một chú chó nhỏ đang ngồi xổm ở cửa đợi chủ về, thật quá làm người ta cứng yêu.

Hứa Khiêm ngồi về vị trí cũ, gỡ nắp đây cà mèn lên, mùi gạo tinh khiết từ cháo trắng lặn lẽ tản ra, y đưa chén nhựa không còn nóng cho hắn, rồi mở bịch rau cải ra, đặt ở trên nắp hộp. “Ăn đi.”

Nghiêm Mạc rũ mắt xuống, dùng tay phải hơi run run múc một muống đưa vào miệng, Hứa Khiêm để ý thấy trên mu bàn tay hắn toàn vết máu ứ của lỗ kim, trong lòng chợt nhói một cái, hơi khó chịu quay đầu sang chỗ khác.

Nếu như đối phương bị thương ở những chỗ khác, y cũng không phản ứng quá khích như vậy.

Nghiêm Mạc vừa mới tỉnh ngủ, không có khẩu vị lắm, húp non nửa chén đã nói no rồi, Hứa Khiêm liếc nhìn số dư còn lại không khỏi cau mày, “Cậu là chuột hamster hả? Hai ba hạt đậu là có thể no rồi?”

“Nhưng tôi thật sự không muốn ăn, chắc là cơn đói qua rồi.” Nghiêm Mạc khẽ nói, rồi ho khan mấy tiếng, “Nếu không... Hứa ca, anh dứt tôi đi?”

Thì ra là chờ cái này – Hứa Khiêm dở khóc dở cười nói: “Tôi không dứt cậu thì cậu sẽ bị đói à? Trước đây vì sao tôi không thấy tên nhóc cậu nhiều chiêu thế nhỉ...”

Nghiêm Mạc nháy mắt giả nai, Hứa Khiêm mắng đạch một tiếng, nhận mệnh bưng bát lên, “Dứt thì dứt... Nhưng tôi nói trước cho cậu biết nha, đây đều sẽ được ghi xuống hết, chờ cậu khoẻ rồi phải trả từng khoản một.”

Nghiêm Mạc hôn một cái nơi mu bàn tay y, “Cả vốn lẫn lời, tôi là của anh, huống gì là những thứ này...”

Hứa Khiêm múc một muống cháo nhét vào miệng hắn, không cho đối phương nói tiếp.

Cơm nước xong, Hứa Khiêm đưa di động đã nạp đầy điện cho hắn, nhắc tới cũng thật thần kỳ, lúc đó mưa lớn như vậy cũng không làm hư cái điện thoại này, quay về lau nước đi liền dùng lại được, trái lại cái của mình rơi trong hang núi, nên nói Giang Thành Vọng mua một cái mới.

Không bật máy mấy ngày, Nghiêm Mạc vừa mở di động liền thấy đủ các cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn, trước tiên hẳn gọi cho người nhà báo bình an, rồi lần lượt hồi âm từng bạn bè, nháy mắt đã qua hai tiếng đồng hồ, hơi buồn ngủ. Hứa Khiêm nhìn hẳn uống thuốc rồi thiếp đi mới lặng lẽ rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau Hứa Khiêm trở lại công ty, cuối năm công việc cực kì nhiều, sau mấy ngày nghỉ, văn kiện trên bàn cũng chất thành núi nhỏ. Hứa Khiêm bận rộn cho tới trưa, ngay cả nước cũng không kịp uống, cuối cùng cũng ký hết sơ sơ được một phần ba, lúc đuổi người mới nhớ còn chưa hỏi tình hình của Nghiêm Mạc, lúc này mới gọi điện thoại qua.

Nghiêm Mạc nhờ người giúp lấy máy tính từ nhà đến, bây giờ đang gõ bàn phím, đàn anh họ Triệu của hẳn báo cho hẳn biết gần đây có một cuộc tranh tài thiết kế, hỏi hẳn có tính tham gia không. Nghiêm Mạc qua loa nhìn lướt qua email, nghĩ sắp tới tết rồi, hẳn muốn về nhà thăm ba mẹ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nhận khách hàng, trong thời gian ngắn này vừa vắng rảnh rồi, cuộc thi đấu này lại có thể nộp bản thảo qua internet, nên liền nhờ đàn anh giúp mình đăng ký.

Chờ trả lời email xong, Nghiêm Mạc thuận tay kéo xuống, liếc mắt liền thấy hoá đơn của thám tử tư trước kia, trong lòng hẳn đập bình bịch mấy cái, chợt nhớ lại chuyện này.

Thật ra từ lúc bắt đầu bước đến bước này, Nghiêm Mạc không nghĩ sẽ gạt Hứa Khiêm, giấy không gói được lửa, huống hồ hẳn cũng không muốn lại lừa gạt người nọ... Nhưng nếu bây giờ nói thật, quan hệ mà hai người vất vả tạo dựng nên có thể sẽ sụp đổ, thấy thế nào cũng đều không sáng suốt.

Thế nhưng... chuyện này giống như một quả bom hẹn giờ, chôn càng sâu thì sức mạnh càng to lớn, bây giờ Nghiêm Mạc rất sợ, hẳn sợ Hứa Khiêm sẽ không để ý đến hẳn, rất sợ bây giờ liều mạng sẽ đổi lấy tất cả hoá thành hư không... Hẳn không dám đánh cược, cái giá phải mất quá lớn, hẳn không có dũng khí đi nếm thử thêm một lần nữa.

Nghiêm Mạc xoá email kia đi, làm hết sức để thủ tiêu thứ được gọi là “chứng cứ phạm tội” – cho dù sớm muộn gì cũng phải cho ra ánh sáng, cũng tuyệt đối không thể vào thời điểm mấu chốt này, chờ sau khi quan hệ của hai người ổn định lại... Hẳn, hẳn sẽ tìm một thời cơ thích hợp khai thật với Hứa Khiêm, vậy cũng phải làm sau khi đã chuẩn bị kĩ càng.

Ngay lúc hẳn đang xoắn xuýt vô cùng, điện thoại di động đột nhiên vang lên, nhìn cái tên quen thuộc trên màn hình, tim Nghiêm Mạc đập thành thịch, hẳn chợt dạ tới cực điểm, thậm chí không có dũng khí tiếp điện thoại, ngón tay run rẩy đưa qua đưa về trên di động rất lâu, mãi đến khi tiếng nhạc cuối cùng bị cắt đứt, cũng lần nữa không thể hạ xuống.

Hứa Khiêm cho rằng tên nhóc này đang ngủ, liền nhấn một tin nhắn qua, nói buổi tối sẽ đến gặp hẳn.

Rồi bận bịu thẳng đến hơn 8h, lúc Hứa Khiêm rời công ty, còn có mấy thanh niên đang miệt mài tăng ca, liền kêu mấy phần pizza đưa đến văn phòng.

Trong đó có Vương Đào mà trước kia y từng có lỗi, tên nhóc này đang ăn ngấu nghiến, còn không quên nói chuyện, “Hứa tổng, anh về quê ăn tết không? Nghe nói bây giờ phải mua vé rồi, tối hôm qua tôi mất cả

buổi mới mua được, mã xác nhận kia thật là một mỗi...”

Cô nương bên cạnh dùng cánh tay thọc cậu một cái, “Sao ngay cả ăn cũng không ngăn nổi miệng ông vậy?”

Hứa Khiêm cười cười với hai người, “Mấy cô cậu từ từ trò chuyện, tôi còn có việc phải đi trước.”

Y xoay người, lúc đi tới cửa còn có thể nghe được mấy tiếng tán tỉnh truyền tới từ sau lưng – công ty bọn họ cho yêu đương tự do vì làm gì đều là chuyện riêng của hai người, nhưng nếu bởi vậy mà ảnh hưởng công việc thì sẽ được giải quyết theo quy củ.

Nhưng ít ra bây giờ, y thật tâm chúc phúc.

104. Chương 103

Hứa Khiêm đến nhà hàng lân cận đóng gói chút gì đó thanh đạm, lúc lái xe chạy tới bệnh viện đã 9h30, Nghiêm Mạc mới vừa ngủ dậy, dựa ở trên giường chơi di động, chợt nghe tiếng cửa bị đẩy ra, giật mình ngồi dậy.

Hứa Khiêm vào cửa, để đồ trong tay nơi đầu giường, tùy tiện ngồi xuống, thở phào một hơi.

Nghiêm Mạc thấy trên mặt y rõ ràng có vẻ mệt mỏi, hơi đau lòng, “Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Hứa Khiêm ngáp một cái, “Cậu mau ăn cơm đi, ăn xong tôi sẽ về ngủ... Đúng rồi, hôm nay còn sốt không? Tay thế nào rồi?”

Nghiêm Mạc cẩn thận gỡ nắp lên, đưa thức ăn còn nóng hổi vào miệng, vừa trả lời: “Đã gần hết sốt rồi, cuối tuần có thể xuất viện... Tay thì không lành nhanh như vậy, không thể đụng vào nước.”

“Vậy sau này khi cậu tắm phải cẩn thận một chút.”

“Ừ...” Nghiêm Mạc nuốt một ngụm nước bọt, dè dặt nói: “Hứa ca, chúng tay còn có thể giống như trước kia nữa không?”

Ý hần dĩ nhiên là khoản thời gian ở chung kia, Hứa Khiêm bĩu môi, “Vậy phải xem biểu hiện của cậu đã.”

“Vậy, vậy anh cũng không được tìm người khác...”

“Cậu quản tôi à, nếu lần này cậu còn để tôi khó chịu, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể quăng cậu.”

Nghe y nói như vậy, Nghiêm Mạc hơi nóng nảy, nắm lấy tay y lắp bắp nói: “Tôi sẽ để anh thoải mái, anh bảo tôi làm gì cũng được.” Hắn cắn răng, “Tôi còn có thể, có thể cho anh thương...”

Hứa Khiêm không kìm được, phụt cười ra tiếng, “Ai mẹ nó muốn thương cậu chứ, hơn nữa bị chịch so với chịch người ta còn thoải mái hơn, tôi lười chuyển động lắm...” Y lộ ra vẻ “ném một lần nhớ mãi không quên”, Nghiêm Mạc nhìn thấy mà tim muốn đánh trống, hận không thể giữ người này ở một bên, không cho đi đâu hết.

Thế nhưng trong đầu có muốn thế nào đi nữa, trên mặt vẫn phải giả vờ ra vẻ đáng thương, oan ức nắm tay Hứa Khiêm đung đưa, “Hứa ca, anh đừng đi tìm người khác được không? Tôi rất nhanh sẽ xuất viện, mà không được... Ngày mai tôi sẽ đi làm thủ tục, hoặc là tối nay cũng được. Anh chờ tôi một chút, tôi sẽ... thỏa mãn cho anh.”

Hứa Khiêm mỉm cười vươn tay ra, vỗ vỗ cảm đối phương, “Oh? Thỏa mãn thế nào?”

Trên mặt Nghiêm Mạc hiện lên một tầng đồ ỉm nhẹ, hắn tiến tới trước, khẽ liếm liếm khoé miệng Hứa Khiêm, “Anh nói gì thì tôi sẽ làm cái nấy... Cả người tôi đều là của anh, anh cũng không thể không muốn tôi nữa đâu đấy.”

Hứa Khiêm thành công được hắn nịnh nọt, sờ sờ sau gáy đối phương, “Vậy cậu nhanh chóng lành lại đi, tôi cũng không muốn làm với một người đang sốt đâu, lỡ may làm được nửa mà ngắt đi thì cụt mẹ nó hứng.”

Nghiêm Mạc ừ một tiếng, lại ôm Hứa Khiêm nghỉ ngơi một lúc lâu mới buông tay ra.

Chờ cơm nước xong, Hứa Khiêm ra ngoài vứt rác, khi trở về bỗng nhiên nhớ ra gì đó, liền hỏi: “Năm nay cậu có về nhà ăn tết không?”

Nghiêm Mạc không ngờ đối phương sẽ nhắc đến việc này, liền nói: “Chắc là không về, trước kia tôi thấy vé cũng bán gần hết sạch rồi...”

“Đừng có không về, gặp được ba mẹ tốt bao nhiêu, nếu cậu thật muốn mua vé, tôi sẽ tìm người liên hệ xem sao, luôn có thể có.”

Nghiêm Mạc chăm chú nhìn y, “Nhưng tôi cũng muốn ở bên cạnh anh.” Hắn biết Hứa Khiêm đã không còn thân nhân nào, vừa nghĩ tới tới cảnh tượng cả nước nhà nhà người người đoàn viên, người này lại cô đơn đợi một mình trong nhà, hắn đã cảm thấy khó chịu.

Hứa Khiêm nheo mắt lại, mơ hồ nhận ra gì đó trong này nhưng cũng không suy nghĩ thêm, chỉ nói: “Ở bên cạnh tôi làm gì? Tôi là một người đàn ông trưởng thành còn có thể lạc sao? Cậu vẫn nên trở về một chuyến đi, mặc dù bây giờ cậu vẫn là nghề tự do, nhưng nói thế nào cũng đã lâu không gặp nhau rồi, về

nhà thăm ba mẹ đi nào... Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ chờ cậu, không đi tìm người khác.”

Nghiêm Mạc nghe nói thế thì ánh mắt sáng lên, nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy do dự như cũ, hần xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng vẫn lấy dũng khí mở miệng: “Nếu không... Hứa ca, anh theo tôi về thăm đi?”

Hứa Khiêm ngẩn người ra, “Tôi trở về làm gì chứ? Đó là ba mẹ cậu, không phải ba mẹ tôi, hơn nữa chúng ta còn chưa phát triển đến mức đó mà!”

Nghiêm Mạc nghĩ thầm nếu anh là nữ thì bây giờ đã bị tôi lấy về nhà lâu rồi, nhưng hần không dám nói ra, chân thành đáp: “Anh theo tôi về thăm đi, nếu không tôi sẽ ở lại đây với anh, Hứa ca, trước kia chúng ta từng có nhiều chuyện không vui, hôm nay rốt cuộc đi đến nước này thật sự không dễ dàng gì. Tôi không muốn lại tách ra khỏi anh, từng giây từng phút đều không muốn, nếu như anh không thích công khai quan hệ của chúng ta, vậy thì lấy danh nghĩa bạn bè đi... bố mẹ tôi sẽ hiểu.”

Hần nói vô cùng chân tình, Hứa Khiêm hơi lộ vẻ xúc động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy bức bối, lúc trước y đã từng điều tra Nghiêm Mạc, biết hoàn cảnh gia đình của tên nhóc này không tệ, cũng biết đối phương vẫn chưa xuất quỷ – bây giờ hần nói như thế, mưu đồ trong đó là gì chỉ cần liếc một cái là thấy ngay. Hứa Khiêm không muốn tiến triển nhanh như vậy với hần, nhưng đối phương sống chết không theo quy trình, làm y trong lúc nhất thời có hơi luống cuống.

Nghiêm Mạc thấy đối phương không lập tức từ chối, trong lòng biết có hy vọng, liền thuận thế thừa thắng xông lên, vừa làm nũng vừa giả bộ đáng thương, cuối cùng xuất ra chiêu thâm hậu nhất – “Hứa ca, anh nhìn tay tôi nè, trở về để người nhà thấy được lại lo lắng, không bằng ở lại đây với anh...”

Lời vừa nói ra, Hứa Khiêm quả nhiên thoả hiệp, “Đừng nha, tôi đây sẽ không chịu nổi. Nếu cậu thật muốn về, tôi sẽ đi với cậu, sau đó sẽ giải thích lý do bị thương với cô chú, nhân tiện nhận lỗi và van vãn luôn.”

Nghiêm Mạc vui vẻ ôm y, đầu chôn nơi bả vai dùng lực cọ cọ, trong miệng ậm ờ nói: “Không cần xin lỗi... Đây vốn là do tôi thiếu anh, tôi còn cam tâm tình nguyện nữa.”

Hứa Khiêm hừ lạnh một tiếng: “Tôi cũng không muốn cậu nhận cái này.”

Nghiêm Mạc cười cười không đáp lại, chỉ kêu từng tiếng “Hứa ca”, mãi cho đến khi người kia nghe đến phiền lòng, chủ động đẩy hần ra mới chịu ngừng.

Vài ngày sau, Nghiêm Mạc xuất viện, Hứa Khiêm đưa hần về nhà liền rời đi, trên đường về ghé chỗ Lâm Ngữ Khê đón Mễ Tô. Nhiều ngày không gặp, Mễ Tô vẫn dính y như trước, trên đường về nhà vui trên đùi y không chịu đi, còn duỗi móng vuốt gầy gầy vô-lăng, bị Hứa Khiêm nói hết lời mới thôi, chờ đến dưới lầu dừng xe lại, ôm tiểu tổ tông này dạy dỗ một trận, lúc này mới vào nhà.

Bồn và cát vệ sinh cho mèo đều mới mua, Mễ Tô không kịp chờ nữa tiến ngay tới, lộn mèo một cái nơi thăm lông cừu mềm mại.

Hứa Khiêm chơi với nó một chốc, đột nhiên có tiếng di động vang lên, mở ra nhìn là Nghiêm Mạc đăng hình nơi WeChat, kết hợp là một bàn tay bị thương, ở trên bọc túi nylon, ghi là: “Lúc tắm rất bất tiện.”

Tên nhóc này lại đang đang bán tắm đây mà... Hứa Khiêm liếc mắt, nhấn lại ở phía dưới: “Vậy thì đừng tắm.”

Một lát sau, giọng Nghiêm Mạc phát tới.

“Hứa ca, tay tôi đau.”

105. Chương 104

Hứa Khiêm kéo Mễ Tô đang đập loạn trong lòng ra, thuận tay đánh hai chữ.

“Chịu đựng.”

Nghiêm Mạc ở trên giường trở mình, “Tôi muốn anh.”

Hứa Khiêm chắc một tiếng, “Vậy tiếp tục chịu đựng.”

“Không nhịn được làm sao bây giờ?”

“Không phải cậu còn có một tay sao?” Hứa Khiêm nhấn xong tin nhắn liền vứt điện thoại qua một bên, tìm một quả bóng cao su ném cho Mễ Tô, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Sau khi y tắm xong, lau khô nước liền phủ thêm cái áo choàng tắm, rồi đứng trước gương cạo râu. Mới vừa xẹt bọt lên mặt chuẩn bị di chuyển dao cạo râu thì chuông cửa đột nhiên vang lên, y bị dọa sợ đến run tay, cắt ngay một vết thương trên cằm.

Hứa Khiêm mắng một câu thô tục, qua loa chùi khô bọt trên mặt, tùy tiện lấy khăn giấy đè xuống vết thương giận dỗi chạy ra mở cửa, kết quả là nhìn thấy Nghiêm Mạc đứng ngoài cửa, đang dựa vào tường nơi hành lang thất thần, thấy y mở cửa, ánh mắt rõ ràng sáng ngời lên. “Hứa ca...” Lời còn chưa nói hết, đã nhìn thấy vết thương trên cằm, ấn đường chợt nhú lại. Nghiêm Mạc nhảy tới trước một bước, Hứa Khiêm theo bản năng lui về sau, kết quả tên nhóc này thuận thế đóng sầm cửa lại, ngăn y lại ở huyền quan không cho đi, đưa tay từ từ kiểm tra tỉ mỉ cằm y. Hứa Khiêm bị thân cao của đối phương ép tới rất không được tự nhiên, cộng thêm tư thế này thật sự hơi xấu hổ, không khỏi nghiêng đầu đi: “Nếu không phải cậu đột nhiên nhấn chuông cửa, tôi cũng không đến nỗi vẽ mặt vậy...”

Khi y nói chuyện, vết thương bị động nhẹ, tia máu nhỏ nhỏ rỉ ra, Nghiêm Mạc yên lặng nhìn màu đỏ chói

mắt muốn được xoa sạch kia, cúi đầu nhẹ nhàng liếm đi.

“Anh cũng đã lớn như vậy rồi, về sau đừng hấp tấp như vậy nữa... Tôi sẽ đau lòng.”

Hứa Khiêm không chịu nổi dáng vẻ này của hắn, chê cười nói: “Chớ ở đây chưa xốt gì tôi... Hơn nửa đêm cậu chạy tới, không phải để giả vờ làm cô bé ngoan ngoãn đó chứ?”

Ánh mắt Nghiêm Mạc thâm trầm mấy phần, hắn liếm môi một cái, thấp giọng nói: “Hứa ca, tôi muốn anh.”

Hứa Khiêm bất động đáp, “Người muốn ta cũng rất nhiều đi, ngay quán rượu dưới lầu đối diện công ty, bố đây cũng không phải ngôi sao được vạn người chú ý... Đứng!” Y nói còn chưa dứt lời, đã bị Nghiêm Mạc đẩy mạnh lên tường, đôi môi mềm mại chọt dính vào, hung ác hôn y, hàm răng gặm cắn cánh môi mềm mại, lúc mút vào phát ra tiếng chụt chụt, đầu lưỡi đỏ thắm quấn quýt liếm nhau, dường như muốn nghiền ép hơi không khí cuối cùng, không để lại một khe hở.

Hứa Khiêm nhất thời không kịp đề phòng, lúc này bị hôn đến chóng mặt hoa mắt, thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, trở tay ôm cổ Nghiêm Mạc, giống như phân cao thấp mà hôn trả lại. Hai người hôn dính lấy nhau ở huyền quan, chờ khi tách ra liền thở hồng hộc, mặt cả hai đều hơi đỏ ửng. Nghiêm Mạc đặt đầu nơi vai Hứa Khiêm, không nhẹ không nặng gặm lỗ tai y, “Sau này... không cho phép nói việc này nữa.”

Hứa Khiêm nhếch chân mày, dùng đầu gối cọ cọ nơi quần Nghiêm Mạc, “Chỉ mỗi mình cậu mà đòi quần tôi? Nếu cậu thật có bản lĩnh, dứt tôi ăn no thì không phải xong rồi sao... Chẳng lẽ mấy tháng không xài đã rỉ sắt rồi? Hửm?” Nói xong lời cuối cùng, còn giống như chê cười mà nhếch khoé miệng.

Là đàn ông thì đều không chịu nổi khiêu khích như vậy, Nghiêm Mạc cắn mạnh một cái lên lỗ tai y, cánh tay phát lực, ôm ngang người lên, hai ba bước đi đến trước ghế salon, không nói hai lời bắt đầu lột y phục.

Hứa Khiêm mặc áo choàng tắm, bên trong cũng chỉ dư lại một cái quần lót, còn là loại thun, hai sợi dây bị lỏng tuột xuống, lộ ra tuyến nhân ngư cùng cơ bụng khêu gợi, Nghiêm Mạc nâng chân Nghiêm Mạc lên, vỗ một cái nơi cánh mông đầy đặn, “Mặc khêu gợi thế này là để ai nhìn vậy?”

Người kia chủ động gác hai chân dài lên vai đối phương, lưỡi biếng nói: “Vậy phải xem là mở cửa cho người nào.”

Nghiêm Mạc đưa tay ra bắt lấy bắp chân y, từ từ trượt dọc theo da đi lên, “Nói như vậy, vận khí của tôi coi như không tệ?”

“Đói là dĩ nhiên, cậu nghĩ rằng ai tôi cũng có thể ngấm trúng sao? Nếu không phải dáng dấp của tên nhóc cậu không tệ lắm, thì dù say chết ở trong quán rượu tôi cũng sẽ không thêm liếc một cái.” Hứa Khiêm liếc mắt nhìn hắn, lại thuận tay kéo cổ áo Nghiêm Mạc, buộc hắn cúi đầu xuống, “Cậu nói xem, nếu đêm đó tôi không vớt cậu ra từ tên trai bao kia, có phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện hư hỏng như vậy?”

Nghe lời này của y khiến tim Nghiêm Mạc đập rộn lên, nhưng cũng không biết đáp lại thế nào, chỉ đành không ngừng hôn khoé môi người kia, dùng hành động bày tỏ tình yêu của mình.

Khoé mắt Hứa Khiêm cong lại, chìa tay đẩy cái tên dính như keo dán này ra xa một chút, không nhịn được thúc giục: “Muốn làm thì nhanh một chút.”

Nghiêm Mạc nhìn y thật chăm chú rồi bỗng nhiên nâng chân Hứa Khiêm đặt hai bên ghế sofa, áo choàng tẩm đẫm dưới thân xoắn ra, Hứa Khiêm còn không phản ứng kịp, đã cảm thấy trước mặt tối sầm lại, là bị người kia che mắt lại.

“Cậu muốn làm...”

“Hứa ca.”

Trong bóng tối, thanh âm của đối phương càng lộ ra vô cùng rõ rệt, giống như toàn thế giới chỉ còn lại một người như vậy.

Nghiêm Mạc nhìn bụng dưới căng cứng của người nọ, vòng eo dẻo dai gầy gò cùng bắp thịt rắn chắc kia, lồng ngực được ngọn đèn chiếu lên một tầng sắc màu ấm áp đang phập phồng, đầu vú phơi bày trong không khí hơi cương lên – y đang hồi hộp, mặc dù y cũng không biểu hiện ra ngoài quá nhiều, nhưng ngón tay khẽ run đã làm bại lộ lớp nguy trang của y.

Dáng dấp như vậy rất trái ngược với hình tượng mạnh mẽ thường ngày của Hứa Khiêm, một Hứa Khiêm trần truồng như vậy, hướng đến mình mở ra thân thể, chỉ có mình mới có thể thấy, chỉ mình có thể ngắm nhìn.

Vì vậy người đàn ông này là của hắn, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, thậm chí mỗi một sợi tóc, đều chỉ thuộc về một mình hắn.

Nghiêm Mạc cúi người xuống, gần như thành kính hôn lên hầu kết đang lặn lên lộn xuống của đối phương, hàm răng sắc bén khẽ cắn gân xanh nơi cổ, đồng thời không quên vươn tay ra, cách lớp quần lót mỏng manh an ủi dục vọng đã nửa cứng rắn của Hứa Khiêm. Động tác của hắn chậm chậm, thậm chí có vài phần không nhanh không chậm, nhưng có lẽ là lâu lắm rồi không làm, thân thể Hứa Khiêm so với trong tưởng tượng còn miễn cảm hơn, không lâu sau liền lập tức tràn đầy hưng phấn, da thịt trắng nõn phủ lên một màu hồng nhàn nhạt. Y khẽ nhếch miệng, nơi cổ họng phun ra mấy tiếng rên rỉ khàn khàn, bắp đùi theo bản năng căng thẳng, khẽ run rẩy theo mỗi lần nhào nặn, chất lỏng rất nhanh chảy ra làm ướt quần lót.

Trước mắt toàn bộ đen kịt, chỉ có sáng khoái dần dần lên men trong bóng tối, bên tai quanh quẩn nhịp tim của mình, Hứa Khiêm thẳng nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể hưởng thụ tất cả mà đối phương mang tới.

Y cảm giác được Nghiêm Mạc bắt lấy tay trái đang run rẩy của y, đầu ngón tay bị nhét vào cổ họng ấm áp, đầu lưỡi linh hoạt theo khe hở trượt lên xuống, người kia nhẹ nhàng liếm mỗi một đốt ngón tay, cuối cùng hôn một một nụ hôn ẩm ướt xuống ngón áp út.

“Hứa ca, anh là của tôi. Nếu anh dám đi tìm người khác...” Hai tay của Nghiêm Mạc đang chống trên đầu gối đối phương, cả người nửa quỳ giữa hai chân đối phương, giọng nói hần hơi khàn khàn, mang theo chút gì đó cường thế không thể mô tả cùng với dục vọng độc chiếm nồng nặc không xua tan được.

Ánh mắt của hắn bị sắc dục đốt đến đỏ bừng, màu đen trong con người vun đầy chiếu lên người nọ.

”Tôi sẽ, chịch chết anh

106. Chương 105

Lông mi Hứa Khiêm giật giật, vạt áo choàng tẩm che hơn nửa mặt y, chỉ có đôi môi bị hôn hơi sưng lên để lộ trong không khí, khê thở hỗn hển mấy cái, rồi lộ ra vẻ tươi cười.

“Chỉ mình cậu?”

Nghiêm Mạc tiến lên trước căn cổ y: “Chỉ mình tôi.”

Hứa Khiêm chẳng cho ý kiến chỉ hừ một tiếng, y nhắc hàm lên, chủ động phơi bày bộ vị yếu ớt cho đối phương. Nghiêm Mạc dĩ nhiên không chút do dự tận hưởng, biến đổi đủ thể loại lưu lại một đường vết tích mập mờ, cuối cùng khê gặm một cái nơi xương quai xanh, Hứa Khiêm vỗ gáy hắn, cười nhạo nói: “Sao cậu giống chó vậy? Thích gặm xương thế à?”

Nghiêm Mạc nhéo nhéo bên eo y, đau lòng nói: “Hứa ca, anh gây đi.”

Hứa Khiêm không đáp lại, chỉ từ phía sau kéo lấy tóc Nghiêm Mạc, ấn đầu đối phương xuống nơi hạ thể, “Liếm.”

Cây gậy của y lúc mới được vuốt ve đã đứng thẳng dậy, quần lót thun nho nhỏ không chứa nổi nó, chống gần như toàn bộ lớp vải lên. Nghiêm Mạc cúi đầu xuống, hôn một cái nơi đỉnh dương vật, lại duỗi đầu lưỡi ra, đảo quanh quy đầu nhạy cảm. Hắn hé miệng nhẹ nhàng ngậm lấy một đoạn nhỏ, duỗi tay kéo dây thun quần thun, ác ý kéo ra rồi buông tay, đánh lên da phát ra một tiếng “ba”.

Hứa Khiêm hơi hồi hận khi mặc quần lót như vậy, lúc này bị siết chặt khó chịu đến không nói được, còn có chút đau, liền thở hỗn hển nói với Nghiêm Mạc: “... Cởi giúp tôi.”

Người kia nở một nụ cười nơi chỗ mà y không nhìn thấy được, “Không làm vậy được, không phải anh mặc cho tôi xem sao?” Nghiêm Mạc vừa nói, kéo ngón tay nhẹ nhàng đi xuống, đến chỗ hờ hững liền liếm một cái. Hứa Khiêm phát ra vài tiếng rên rỉ khó nhịn, y theo bản năng kẹp chặt chân, lại bị tách ra nhẹ nhàng, cái móng được nâng lên, đáy chậu bị cọ xát mà phiếm hồng phơi bày trong không khí, làm miệng huyết phía sau lưng ngừng đóng chặt lại, nhìn không sót chỗ nào. Nghiêm Mạc bình tĩnh nhìn một hồi rồi mở miệng

ngậm lấy cây gậy của Hứa Khiêm, khoang miệng ẩm áp bao quanh cái cán cứng cứng, môi lưỡi an ủi vỗ về, thậm chí nỗ lực nuốt đến chỗ sâu nhất, cổ họng bị dồn nén miệng siết chặt lấy chóp đỉnh, làm người ta đạt được khoái cảm đến choáng đầu hoa mắt không khác gì làm tình. Hứa Khiêm được phục vụ đến sáng khoái, không chút keo kiệt khê kêu dâm dăng, ngón chân thoải mái cuộn lại, lắc lư giữa không trung.

Nghiêm Mạc nắm lấy chân y, xấu xa khều khều lòng bàn chân nhạy cảm, người kia bị kích thích đến cả người phát run, làm cho bụng dưới run lên một cái, cây gậy tuột ra khỏi miệng, vỗ lên gương mặt điển trai của Nghiêm Mạc, lưu lại dịch lỏng dâm dăng. Người kia ngược lại cũng không tức giận, vẫn vui vẻ cười cười, hai tay đệm dưới mông Hứa Khiêm, bấm mạnh mộ cái nơi thịt mông trắng như tuyết, vừa thuận thế nâng lên –

Một giây kế tiếp, Hứa Khiêm chỉ cảm thấy quần lót vẫn luôn dính giữa hai chân được người kia kéo ra, một luồng hơi thở ẩm áp gấp gáp phun nơi riêng tư nhạy cảm, y theo bản năng run rẩy, còn chưa nói chuyện, đã cảm thấy cái gì đó ẩm áp ẩm ướt dán lên vị trí khó có thể mở lời kia.

“Ừm...”

Toàn thân Hứa Khiêm chấn động, giống như giấy giũa giật giật, trong miệng mơ hồ phát ra tiếng kêu, cụ thể là nói gì thì ngay cả bản thân mình cũng không thể nghe rõ. Nghiêm Mạc đè chân y, đẩy cánh mông dẻo dai ra, đầu lưỡi linh hoạt liếm nếp nhăn nơi miệng huyết, hàm răng khê cắn thịt non chung quanh, tiếng nước nhỏ nhỏ truyền tới, Hứa Khiêm nghe được liền đỏ mặt tía tai, hận không thể chui xuống đất.

Da mặt y luôn rất dày, cũng chưa từng yêu cầu Nghiêm Mạc làm... làm cái này, hôm nay đối phương chủ động, ngược lại y thấy ngưỡng ngùng. Nhưng rất nhanh, Hứa Khiêm đã không còn thời gian suy nghĩ này nọ quá nhiều, đầu lưỡi Nghiêm Mạc chui vào, đầu lưỡi mềm mại ẩm áp đùa bỡn tràng đạo đang co chặt, thậm chí mô phỏng động tác giao hợp chậm rãi ra vào nơi đó. Trong lúc vô tình hàm răng lướt qua vùng da xung quanh, cánh môi ẩm áp dán trên bắp đùi, hơi thở nóng hổi phun nơi đáy chậu, thân thể vốn đã nhạy cảm càng bốc hỏa. Từng đợt sóng tình triều ào tới, kích thích lý trí đến gần như sụp đổ, y cũng không nhận được nữa, rên rỉ xen lẫn thổ dốc từ trong cổ họng tràn ra, hay tay run rẩy đặt trên trán, eo thon gầy cũng nâng về phía trước, cong thành một đường vòng cung ưu mỹ mà run rẩy.

Nghiêm Mạc liếm lỗ nhỏ ở phía sau đến phiếm hồng chảy nước mới thay bằng ngón tay, từ từ cẩn thận khuếch trương.

Cây gậy của hắn đã cứng rắn đến căng đau, nhưng vẫn cẩn rằng kiên trì như cũ, dùng phương thức ôn nhu nhất mà chuẩn bị chỗ kia đến mềm nhũn và ướt át, động thịt đối khát theo ngón tay ra vào mà hơi mở rộng ra, lộ ra nội bích nộn đỏ. Nghiêm Mạc đưa ngón tay vào, đốt ngón tay ma sát nội bích phiếm hồng, hắn hơi kéo nó ra, còn xấu xa thổi một hơi lên quy đầu. Hứa Khiêm đã sớm bị tên nhóc này giày vò đến điên rồi, y thậm chí không khống chế được mà đưa tay ra an ủi cây gậy kia của mình, trong miệng mơ màng kêu loạn cái gì đó, xen lẫn hai chữ ngắn ngủn, Nghiêm Mạc nghe được rõ ràng, là tên hắn.

Đầu lưỡi hắn xẹt qua bụng dưới đang run rẩy, hôn lên cơ bụng căng thẳng, cuối cùng ngậm vào đầu vú hơi sưng lên đang bày ra trong không khí kia, vừa mút vừa khê cắn, mãi cho đến khi nó căng cứng lên. Cùng lúc đó, ngón tay trong hậu huyết cũng đang khuấy động, tiếng nước không ngừng truyền đến, dương vật ở phía trước càng giống như không cầm giữ được nữa, dâm thủy không bị khống chế chảy ra, hạ thân ẩm ướt rất bừa bộn.

“Hứa ca, anh thật lãng lơ nha...” Tiếng cười hề hề vang lên bên tai, Hứa Khiêm theo bản năng run lên một cái, khàn giọng trả lời: “Câm miệng.”

Nghiêm Mạc không chỉ không nghe, trái lại còn táo tợn hơn trước, “Nhiều nước như vậy, người khác có thể thoả mãn anh hay sao? Mới liếm một tí đã ảm ướt thế này... Nếu thật sự chịch vào, có phải anh sẽ lập tức bắn ra hay không? Hừm?”

Hứa Khiêm nhếch nhếch khoé môi: “Cậu thử xem, không phải sẽ biết... A!” Điểm nhạy cảm nhất trong thân thể bị ngón tay vân vê ấn vào, sáng khoái cuộn trào mãnh liệt kích thích đại não, y chỉ là nén chịu chưa bắn tinh đã hao phí toàn bộ khí lực, lúc này eo hơi cong lại, thở hổn hển kịch liệt.

Nhìn dáng vẻ toàn thân ửng đỏ của người nọ, ánh mắt của Nghiêm Mạc trở nên rất nguy hiểm, hần nghiêng đầu xuống, hôn lên lồng ngực đang phập phồng kia, dán lên trái tim đang đập kịch liệt kia mà gần từng chữ một.

“Tôi yêu anh.”

Ba chữ kia giống như muốn khắc vào tận xương tủy, kích thích cả người Hứa Khiêm run lên, giống như một cái chốt mở trong cơ thể bị chạm đến, y vận chút hơi sức cuối cùng ôm lấy người phía trên, dùng thanh âm run run nhẹ nhàng nói –

“Vậy... chịch chết tôi đi.”

107. Chương 106

Nghiêm Mạc cũng không nhịn được nữa, hần hít một hơi thật sâu, đặt chóp đỉnh căng cứng lên miệng huyết mềm mại, một giây kế tiếp, dương vật thô to nóng như lửa khai phá tầng tầng lớp lớp thịt quyến rũ, tiến quân thần tốc. Hứa Khiêm bị đâm đến kêu thành tiếng, không biết là đau đớn hay vui sướng mà nhúu mày lại, thở từng ngụm hổn hển, đầu lưỡi kiêu diễm đỏ hồng lộ ra khỏi môi, nước bọt không ngừng trượt xuống từ khoé miệng, rơi vào tầng mô hôi mỏng phủ đầy ngực, ướt nhẹp.

Nghiêm Mạc hôn lấy môi y, đầu lưỡi cuốn lấy dịch thể dư thừa, đồng thời không quên chôn mình thật sâu vào vào trong cơ thể kia. Động tác của hần không nhanh, nhưng tận sức ma sát, quy đầu căng cứng liếm nội bích nóng hổi, chậm rãi đẩy vào từng tắc một, mãi cho đến khi hòn bi đánh vào cánh móng phát ra một tiếng ba, đâm dịch dư thừa theo đó tràn ra ngoài, trét lên miệng huyết đỏ bừng một lớp óng ánh. Hứa Khiêm co quắp run rẩy, giữa tiếng rên rĩ là giọng nức nở, lâu lắm rồi hần không làm, cho dù làm đủ tiền hí, cũng chỉ đủ bù trừ căng đau mà một nhọc lúc ban đầu, giống như chỗ kia bị phá hư vậy, cái cây vừa thô vừa nóng đó đi dọc theo tràng đạo đâm gần đến dạ dày.

“Nhẹ, nhẹ... Địch.” Y nhắc cầm lên, hầu kết không ngừng lặn lên lộn xuống, ngón chân cuộn tròn lại khế cọ vào ghế sofa, trong bóng tối liền cảm thấy mọi thứ như được phóng đại vô hạn, ánh mắt đối phương quá nóng bỏng, Hứa Khiêm xấu hổ suýt thiêu cháy, thân thể trắng nõn không ngừng nổi lên màu hồng của sắc

dục. Nghiêm Mạc găm cắn cầm y, bàn tay vùn vùn nơi ngực Hứa Khiêm, toàn tâm toàn ý vuốt ve cơ ngực săn chắc, bấm mạnh vào đầu vú đã sưng to đến cứng rắn, nhào nặn mãi cho đến khi miệng da nhỏ bé kia phát nóng sưng tấy lên mới không nặng không nhẹ vỗ một cái.

Lần này, Hứa Khiêm giống như một con cá bị chém trên thớt gỗ, còn bị chịch đến khản giọng, hạ thân vừa trưởng vừa tê dại, khoang ngực nóng bỏng tuy thoải mái nhưng phần nhiều là đau nhức, giống như nằm giác quan đều bị rối loạn đảo ngược, hậu huyết bị kích thích theo bản năng cắn chặt lấy, động thịt nóng như lửa mứt lấy vật trong cơ thể, đâm đâm co rút lại. Nghiêm Mạc nín thở cắn mạnh vài cái, hần nâng thất lưng đối phương lên, phơi bày vị trí giao hợp trong không khí, nhìn nếp gấp sắc tình kia lần lượt mở ra, phun ra nuốt vào, nóng bỏng lại tình dục. Hứa Khiêm đâm loạn kêu lên, dương vật ở phía trước quả nhiên không ngừng phun ra dịch, số chất lỏng trong suốt tạo thành một bãi nơi bụng dưới, Nghiêm Mạc lấy tay lau một chút, rồi đưa vào miệng đối phương, “Ném thử mùi vị của anh đi... Có phải rất lãng lơ hay không? Hửm?”

Hắn nói xong, lại đánh một cái xuống lồng ngực đang nhô lên, lòng bàn tay xoẹt qua đầu vú sưng tấy, Hứa Khiêm thoáng co người lại, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại bị ngón tay khuấy trộn làm rối loạn, cuối cùng hoá thành tiếng nức nở mơ hồ mập mờ.

Nghiêm Mạc chậm rãi cố gắng chuyển động thất lưng, xương hông đánh vào cánh mông phát ra tiếng ba ba, mỗi một lần hần rút ra đến gần như ra khỏi cơ thể, chỉ còn lại chóp đỉnh khó khăn lắm mới cắm lại ở miệng huyết, sau đó dùng sức đâm vào, dường như muốn khảm cả bản thân vào trong, chặt chẽ dính vào nhau như thể không còn một khe hở.

Hắn cắn lấy lỗ tai Hứa Khiêm, thở hổn hển nói: “Thoải mái không Hứa ca... Tôi chịch anh sướng khoái chưa?”

Hứa Khiêm cảm giác mình đã bị đâm thủng rồi, bụng dưới co giật theo từng trận, căng cứng phát đau, sướng khoái đúng hẹn mà tới, dòng điện dọc theo cột sống kích thích đại não, y run lên bần bật, dùng giọng nói run rẩy khàn khàn nói: “Tôi con mẹ nó... trước kia sao không thấy cậu nhiều lời như vậy... A!” Cây gậy của Nghiêm Mạc hung hăng nghiền điểm kia, toàn thân Hứa Khiêm run rẩy, dương vật động đậy rồi phun ra dịch thể màu trắng, y thậm chí không muốn mình bắn nhanh như vậy, cả người đều mơ màng, mềm nhũn dựa trên ghế ngồi, mãi cho đến khi Nghiêm Mạc vươn tay ra, tháo vạt áo trên mắt y xuống.

Trong nháy mắt hai mắt liền thấy hết, nước mắt theo bản năng cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, Hứa Khiêm thậm chí không cảm giác là mình đang khóc, y hơi híp mắt lại, nhìn gương mặt quen thuộc của Nghiêm Mạc từ mờ mờ đến rõ ràng – trán bọn họ dán vào nhau, hạ thể giao hợp cùng nhau, cơ ngực trần trụi ma sát lẫn nhau, sinh ra một nhiệt độ có thể đốt thẳng đến trái tim.

Nghiêm Mạc hôn lấy nước mắt nơi mắt y, thưởng thức sự yếu đuối hiếm có của người dưới thân, liên tục nói “tôi yêu anh”.

Trong lúc đang khấn cầu một câu trả lời, dương vật vẫn qua lại như cũ, cây gậy xanh tím sưng tấy chuẩn bị đâm vào thịt động mềm mại ẩm ướt, lông ma sát nơi đáy chậu mang đến cảm giác nhột nhột, mồ hôi xen lẫn dịch thủy tích tụ trên hạ thể, chậm rãi ngấm vào đường vân trên da. Bắp đùi bị đánh đến phồng hồng co lại làm cho hậu huyết ở giữa cũng khô co rút, đón ý vắt khô vật hung mãnh từ bên ngoài kia, sau đó đến nỗi không đóng lại được, làm bộ đáng thương hé mở ra, dịch ruột non bị đánh thành bọt dính khắp

nơi, Nghiêm Mạc xoa xoa hậu môn nộn đỏ, ngón tay lạnh lạnh kích thích cắm vào, khiến Hứa Khiêm tròn hai mắt, rồi lại bắn một lần nữa.

Đưa chút tinh dịch loãng vào hậu huyết xong, Nghiêm Mạc thẳng lưng đâm vào thêm lần nữa, vẫn đặc biệt tấn công cái điểm kia.

“Con mẹ nó cậu... uống thuốc hả...” Hứa Khiêm rốt cuộc không nhịn được nữa: “Tôi... tôi không được rồi... A! Đừng...”

Y vừa mắng vừa rên, âm thanh càng cao, Nghiêm Mạc càng hưng phấn, tiếp theo thậm chí dùng cánh tay dài ôm lên, vẫn duy trì tư thế mà trực tiếp đâm lên, Hứa Khiêm luống cuống tay chân quẩn chặt lấy, thế nhưng hai tay hai chân đều hết sức, căn bản không nhịn được nữa, ngay sau đó Nghiêm Mạc lại đang cầm lấy đầu vú y, thuận thế cắm vào càng sâu hơn.

“Muốn... Mạc... Chịch...” Lúc này Hứa Khiêm thật sự muốn khóc, y đã sớm bị tên nhóc này đâm đến ói, trước kia kỹ thuật của đối phương không tốt, y còn không có từng khó khăn như vậy, bây giờ thật trở trêu, đã biết tìm góc độ biết tìm chỗ... thoải mái thì đúng thoải mái thật, nhưng chuyện gì cũng phải có mức độ phải không? Mẹ nó mình cũng đã bắn hai lần mà hắn còn cứng rắn, có phải không vậy!

Có lẽ thật sự bị làm đến không còn tỉnh táo, Hứa Khiêm bắt đầu gọi Nghiêm Mạc, cơ bản từ gì có thể nghĩ tới liền gọi ra hết. Người kia bị y chinh đồn đến mắt đỏ ngầu, loạn choạng đi tới trong phòng tắm, đem người đặt trên bồn rửa tay hung hăng chịch khô, tiếng thân thể va đập vào nhau vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, Hứa Khiêm vô lực mở miệng, nước miếng cũng chảy xuống, rơi xuống khuôn ngực đang sưng lên, lại bị Nghiêm Mạc cẩn thận liếm đi, tiếp tục liếm rồi hôn một cái nóng hổi.

“Hứa ca...” Hắn động thất lưng thêm lần nữa, cảm thụ được nội bích thắt chặt của người này, miệng thịt đã không còn lựa chọn mà co rút lại, gắt gao quẩn lấy dục vọng của Nghiêm Mạc, cực kỳ tiêu hồn.

“Nói anh yêu tôi...” Nghiêm Mạc cắn lỗ tai Hứa Khiêm, “Nói anh yêu tôi đi... Hứa ca...”

Hứa Khiêm đã không nghe được nữa, dương vật đã bắn hai lần lại lần nữa dựng đứng, cuối cùng không chịu nổi nữa cầu xin tha thứ, “Thật... Thật không được nữa... bắn không ra... nữa...”

Đáy mắt Nghiêm Mạc thoáng hiện lên một tia sáng, hắn lật Hứa Khiêm lại, đè bên cạnh bồn cầu, không ngừng hôn cái gáy đang run rẩy của đối phương, “Vậy thì đại ra đi... Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên...”

“Không... mẹ nó... Tên nhóc cậu...” Chân Hứa Khiêm mềm nhũn như cọng bún, còn bị Nghiêm Mạc liên tục đâm về phía trước, thất lưng thì bị ôm mạnh kéo trở về, sau mấy lần rốt cuộc hồng mắt, hai mắt tròn trắng gần như hôn mê, dương vật bủn rủn lên mấy cái, chất lỏng màu vàng nhạt từ quy đầu chảy ra, đứt quãng rơi vào bồn cầu.

“Ô...”

Cực kì xấu hổ làm y nhắm mắt lại, cả người mệt lả quy xuống, được người kia dịu dàng ôm lấy. Nghiêm Mạc ra sức động thêm vài cái, chịch đến khi Hứa Khiêm chỉ còn bắn ra mấy giọt nước tiểu, lúc này mới cần cổ đối phương, bắn tinh dịch vào chỗ sâu trong tràng đạo.

108. Chương 107

Hôm sau Hứa Khiêm mở mắt ở trên giường, người giống như bị người ta đánh một trận, cũng may tên nhóc Nghiêm Mạc này coi như cũng có chút lương tâm, giúp y vệ sinh sạch sẽ, không đến nỗi khó chịu đến không xuống giường được... nhưng cũng không khỏe mấy.

Hứa Khiêm ngáp một cái, khó khăn lật người qua, với tay lấy di động đã sạc đầy pin ở đầu giường. Trên người y chỉ mặc một cái quần lót, trong phòng mở máy sưởi, không những không lạnh mà còn hơi nóng. Hứa Khiêm vén chăn lên cho thoáng gió liền nhìn thấy toàn thân đầy dấu vết mập mờ, ngực càng bị chơi đùa đến sưng lên, chần bồng chỉ cọ xát thôi cũng rất rất, y tức giận muốn nhe răng, hận không thể cắn đứt một miếng thịt của tên đầu sỏ.

Nghiêm Mạc đang làm cơm trong bếp, nồi cháo đầy nguyên liệu nấu ăn sôi sùng sục, hần giở nắp đẩy lên, mức một chút đưa vào miệng, suy nghĩ một chút, rồi bỏ thêm tí muối.

Rau đã rửa xong đang để ráo nước trong chậu, Nghiêm Mạc cầm nó lên vẩy cho rau hết nước, đổ vào chảo dầu đang nóng, măng tươi mềm xào dầu, hương thơm bốc lên, khi tới hơi vàng Nghiêm Mạc cầm cán chảo đảo vài lần, cho đến khi chín rồi đổ vào trong chén.

Trừ món đó ra, hần còn làm thịt móng heo kho và khoai tây bào sợi xào, cộng thêm nồi canh xương, coi như khá phong phú.

Hứa Khiêm tiện tay phủ lên cái áo sơ-mi, lúc này mới đỡ thất lưng, khắp khểnh ra khỏi phòng, mới vừa vào phòng khách đã ngửi thấy mùi này, trong đầu thư thái hơn nhiều, cong người rửa mặt một hồi rồi đặt móng xuống, ngồi gác chéo chân trên ghế salon, giống như đại gia chơi di động.

Chờ Nghiêm Mạc từ phòng bếp đi ra, vừa vặn thấy hai chân dài trần trụi của người nọ đang đặt trên bàn trà, ánh mắt từ cửa sổ sát đất ở phòng khách chiếu vào càng làm cho tay y thêm trắng hơn, áo sơ mi quá dài chỉ che được phần nhỏ bắp đùi xanh tím, cực kì sắc tình.

Người kia hoàn toàn không cảm giác được tí nào, thấy hần đi ra liền đưa tay bảo đối phương hầu hạ mình. Nghiêm Mạc ngoan ngoãn tiến tới, đầu tiên là rót cho y một cốc nước nóng, rồi chỉnh lò sưởi ở phòng khách cao lên, xong dụ dỗ: “Tối dùng cơm đi, tôi làm món anh thích ăn nè.”

Hứa Khiêm lầm bầm mấy tiếng, lão đảo đứng dậy, kết quả vô ý cọ xát vào ngực bị thương, y “ss” một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Nghiêm Mạc, khàn giọng nói: “Sau này còn làm loạn như vậy nữa thì tôi quát chết cậu.”

Khoẻ miệng Nghiêm Mạc nhếch lên, nhưng dù sao cũng nhịn xuống không được bật cười, dùng hết sức bình sinh giả bộ đáng thương, “Anh bỏ được sao Hứa ca... Tôi nấu ăn rất ngon.”

Hứa Khiêm tiện tay lấy đôi đũa trên bàn, gấp một khối thịt heo đưa vào trong miệng, dầu béo ngay lan ra, y liếm liếm môi, “Ừm, không tồi.”

Nghiêm Mạc múc cho y chén canh đã được để riêng cho nguội, rồi gấp ít rau xanh thả vào bát y, “Ăn ít thịt lại, nếu không thì chỉ có anh chịu khổ đấy.”

Mắt Hứa Khiêm híp lại, cắn răng nói: “Mẹ nó cái này là do ai hại chứ?”

Nghiêm Mạc nháy con mắt, tháo băng vải quấn nơi tay ra, hôm qua lúc ân ái không cảm giác gì, chờ kết thúc mới phát hiện vết thương cũng bị nứt ra, hắn tự mình thay băng và thuốc, bây giờ vì vừa chạm đến khối dầu nơi hơi ngả vàng, có vẻ hơi bẩn.

“Cũng gần lành rồi nhỉ.” Hứa Khiêm dùng chiếc đũa gõ nơi vành chén, ăn một miếng rau.

Nghiêm Mạc dĩ nhiên biết đã gần lành, thuận tiện đổi đề tài: “Tôi đã mua vé máy bay rồi, bay hai ngày trước 30 Tết, chuyện ở công ty anh cũng bận bịu gần xong rồi phải không? Có cần tôi giúp gì không?” “Cậu có thể giúp cái gì chứ, nghỉ ngơi đi.” Hứa Khiêm nói, bỗng nhiên lại nhớ ra gì đó. “Cơ mà ở đâu tôi cũng nghe nói là khó mua vé máy bay, tên nhóc cậu không phải là chuẩn bị xong xuôi từ sớm rồi chứ?”

Nghiêm Mạc cười cười, đẩy chén canh qua, “Ném chút đi, đặc biệt làm cho anh đấy, hơn 8h sáng tôi dậy mua rau, nấu từ 10h đến bây giờ, rất ngon miệng.”

Hứa Khiêm nhìn ra đối phương đang đánh trống lảng, cũng không bàn cãi với hắn nữa, cúi đầu uống canh.

Chờ ăn cơm xong, Hứa Khiêm nhận được điện thoại, lại là đám bạn xấu, nghe nói đoạn thời gian trước y xảy ra chuyện, cũng không biết hội này đang cười trên nỗi đau của người khác hay là quan tâm. Hứa Khiêm lười nói dối, qua loa kể lướt vài câu, liền nghe bọn họ rủ đi đánh bi-a.

Hứa Khiêm dứt khoát từ chối, chờ cúp điện thoại, y ngồi trên ghế salon trong phòng khách, không khỏi cảm thấy trống rỗng. Đúng lúc này Mễ Tô lại gần, bàn chân thịt mềm mềm đạp bắp đùi y, quơ quơ móng vuốt lông lá đòi ôm một cái.

Hứa Khiêm ôm lấy tiểu tổ tông, lấy một hộp thuốc lá từ dưới bàn trà lên, cũng không châm mà ngậm thẳng ngoài miệng, ánh mắt không có tiêu cự, không biết trong đầu đang nghĩ gì.

Nghiêm Mạc rửa chén xong đi ra thấy một màn này, tiến tới phía trước lấy điều thuốc từ miệng y ra, ngăn đối phương phát cáu bằng cách hôn trước một cái, “Chúng ta ra ngoài dạo phố đi.”

Hứa Khiêm chợt hỏi: “Bỗng nhiên sao muốn đi vậy?”

Mẽ Tô bị kẹp giữa hai người, bất mãn kêu lên, Nghiêm Mạc đưa tay ra vuốt lông nó, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn chăm chú nhìn Hứa Khiêm, chuyên chú lại thâm tình đáp: “Trước kia lúc nào cũng là anh dẫn tôi đi, lần này, tôi muốn xài tiền cho anh.” Hấn dừng lại mấy giây, chuyển đề tài: “Tôi biết gần đây mới mở một tiệm đồ ngọt, trong đó có tiramisu mùi vị rất ngon...”

Hứa Khiêm đỏ khóc đỏ cười, “Cậu thật dễ tôi như cô bé mười mấy tuổi hử?”

Mặt Nghiêm Mạc thoáng đỏ, hấn hắng giọng một cái, “Tôi, tôi còn đặt hoa cho anh nữa, đoán chừng buổi chiều có thể đưa đến... Trước kia anh chê hoa tươi chu kỳ quá ngắn, lần này tôi đổi thành hoa bất tử, sau khi đem về có thể đặt ở phòng khách trang trí.”

“Cậu hỏi thăm thông tin này từ đâu vậy?”

“Là từ Tiểu Lưu làm ở quầy tiếp tân của công ty các anh... Cổ nhắn WeChat cho cho tôi biết.”

Lông mày Hứa Khiêm nhướn lên, “Cậu được đấy, còn add WeChat nữa? Da lại ngứa ngứa à?”

Nghiêm Mạc thấy y lại muốn bùng nổ, vội vàng ôm lấy Mẽ Tô che trước mặt, giơ hai móng vuốt nhỏ lên bán manh, “Tôi chỉ hỏi cổ có phương pháp gì giữ hoa tươi được không... Cổ, cổ liền đề cử cho tôi cái này, huống gì Hứa ca anh biết tôi mà, tôi trời sinh đã cong, đối với phụ nữ không được...”

Hứa Khiêm hừ nhẹ một tiếng, “Trước đây cậu chỉ hướng về Văn Bản nên ai khác đều không lọt mắt, có thể chưa thử qua mà thôi, sao cậu khẳng định được?”

Y vốn chỉ tức giận nói một câu, nhưng vẻ mặt Nghiêm Mạc cau lại, nghiêm túc đáp: “Tôi đối với Văn Bản, đã hoàn toàn không còn loại tình cảm đó nữa... Người tôi thật sự yêu là anh, cũng sẽ chỉ là anh. Tuy rằng... tuy rằng bây giờ anh có thể không tin tôi lắm, nhưng tôi sẽ để cho anh tin tưởng...”

“Được rồi, nghe lời này của cậu lỗ tai tôi cũng lên kén luôn rồi, đàn ông dù sao cũng nên tránh những thứ ẻo lả này ra và đừng dài dòng nữa. Không bằng làm chút gì đó thực tế...” Hứa Khiêm sờ cằm suy nghĩ một chút, “Tôi nhớ đồ nam của XX lại ra mẫu mới, hôm nay vừa vặn đi đến tiệm thử coi...”

Nghiêm Mạc lại gần, hôn trên chóp mũi y một cái, “Vây đi thử, tôi trả tiền.”

109. Chương 108

Hứa Khiêm liếc xéo hấn một cái, “Cậu cứ như vậy là muốn coi tiền như rác phải không?”

Nghiêm Mạc cười cười mắt cong lên nhìn y, “Làm sao có thể coi tiền như rác chứ? Tôi thậm chí muốn bao dưỡng anh, như vậy sẽ không có ai khác tranh đoạt với tôi.” Hấn vừa nói, vừa đặt cằm trên vai Hứa Khiêm làm nũng, “Hứa ca, anh tha lỗi cho tôi một lần đi mà.”

“Được thôi, có người cam tâm tình nguyện trả tiền cho tôi thì vì sao không nhận chứ? Nhưng mà cậu suy nghĩ thông chưa đấy, tôi có thể không rẻ đâu đấy, đừng đợi đến lúc cả quá số tiền trong ngân hàng lại tìm tôi khóc nha.” “Sẽ không đâu, cho dù tiêu vượt quá, tôi cũng có thể kiếm về lại.” Nghiêm Mạc cọ cọ cổ y, “Sau này chờ anh về hưu không đi làm nữa, tôi sẽ nuôi anh.”

Hầu kết Hứa Khiêm lặn lên lộn xuống, tuy không muốn thừa nhận, nhưng những lời này của đối phương cực kì đâm trúng trái tim, không muốn xúc động cũng khó.

Vì vậy y đẩy Nghiêm Mạc ra, “Ra ngoài đi, tôi phải thay quần áo.”

Người Kia ôm cánh tay dựa trước cửa, vô lại nói: “Không ra, trên người anh có chỗ nào tôi chưa nhìn qua đâu, người một nhà cả khách sáo như vậy làm gì...”

Hứa Khiêm không để ý tới hấn, tự đi tới tủ treo quần áo, cái này là sau khi vào nhà mới ở, Giang Thành Vọng sẽ đứng giờ đưa ít quần áo qua, lúc này mở tủ quần áo ra, hơn phân nửa đều còn tag chưa cắt. Hứa Khiêm lấy vài đồ xuống ướm xem phối hợp mặc thêm gì.

Nghiêm Mạc nhìn dáng vẻ thay quần áo của y, cùng với những vết tích xanh xanh tím tím trên thân thể, liếm môi một cái.

Mùa đông ở miền nam không lạnh bằng phương bắc, hơn nữa hôm nay có nắng, ít nhiều gì cũng xua tan đi cái lạnh của gió rét. Hứa Khiêm chọn một cái áo gió màu đậm phủ thêm, rồi thay Nghiêm Mạc chọn một cái khăn quàng cổ, hai người cùng nhau xuống bãi đậu xe, đi tới công viên gần đó đi dạo. Bây giờ đang là cuối năm, còn kịp đợt sale, Hứa Khiêm vừa vào cửa hàng, hợp ý cái gì đều thả trong xe, cô bán hàng bên cạnh khen y đẹp trai đủ các thể loại, khuôn mặt cũng có chút ửng đỏ.

Nghiêm Mạc an tĩnh ngồi ở một bên, ánh mắt chuyên chú nhìn người đàn ông kiêu ngạo tự nhiên kia đang thay quần áo như đi sà catwalk, chỉ cảm thấy một sự thoải mái mà trước nay chưa từng có.

Chờ Hứa Khiêm thay một cái áo sơmi dạng lả lơi đi ra, cúc áo trên cổ không gài hai nút, lộ ra một mảng nhỏ xương quai xanh. Hai tay y vòng vào nhau, xoay một vòng đóm đáng trước mặt Nghiêm Mạc, “Đẹp không?”

Người kia gật đầu, nghiêm túc nói: “Anh ra sao cũng đều đẹp mắt hết.”

Hứa Khiêm nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, y thuận tay chọn một cái áo khoác phủ thêm, quay về phía gương sửa sang, “Đúng vậy, tôi đẹp trai như vậy, mặc gì cũng không thua người mẫu... Aiz, nhắc tới mới nhớ đã lâu không đi tập thể hình, trước kia thấy trong tiểu khu mới mở một phòng gym, lần trước đi ngang qua có làm thử, vẫn chưa dùng.” Y vừa nói, Nghiêm Mạc đi tới thay y sửa sang cổ áo, “Khi nào anh

muốn đi, tôi đều có thể đi cùng anh.”

Hứa Khiêm nhú mồm, hơi suy nghĩ nhìn cái tay đang quần băng của đối phương, “Trước tiên cậu dưỡng thương lành đã rồi bàn cái khác sau.”

Hai người cứ đứng ở trong cửa tiệm thay nhay sửa sang quần áo, Hứa Khiêm kéo khăn quàng cổ của Nghiêm Mạc ra, từ bên cạnh tìm một cái mới trông lên cho hẵn, nhìn khắp người một chút rồi hài lòng nói: “Không tồi.”

“Anh thích là được rồi.”

“Cậu không chọn cái gì sao?”

“Tôi tin tưởng ánh mắt của anh.” Nghiêm Mạc xoay người, từ trên giá cầm xuống cặp kính râm treo nơi cổ áo Hứa Khiêm, “Anh cũng phải tin tưởng tôi.”

Hứa Khiêm nhìn gò má tuấn mỹ ôn nhu của hẵn mà trái tim đập bình bình.

Cái loại cảm giác xúc động... đã lâu không có này khiến y cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chờ hai người xách túi to túi nhỏ đi ra khỏi khu thương mại, trời đã hơi tối, trở lại bãi đậu xe để đồ xuống, Hứa Khiêm ôm vai Nghiêm Mạc ngáp một cái. “Tiệm đồ ngọt mà cậu nói lúc trước ở đâu?”

Người kia thuận thế ôm eo y, cười nói: “Ồ gần đây, tôi dẫn anh đến.”

Đối mặt với phố xá đông nghịt, Nghiêm Mạc rất tự nhiên nắm lấy tay Hứa Khiêm, cũng cầm thật chặt trong lòng bàn tay.

Đời này, hẵn cũng sẽ không buông ra.

Một ngày hẹn hò rất nhanh đã kết thúc, khi về nhà đã gần 10h, lúc ăn cơm Hứa Khiêm có uống chút rượu, bây giờ chất rượu bắt đầu phát tác nên hơi chóng mặt. Nghiêm Mạc nửa ôm nửa dìu y đến nhà, vừa mới tới liền thấy một cái hộp đặt ở cửa, thoáng cười cúi đầu hôn lên trán Hứa Khiêm.

Hứa Khiêm nhấc mí mắt, “Sao vậy?”

“Chìa khoá để ở đâu? Tôi mở cửa cho.” Nghiêm Mạc đặt túi trong tay bên cạnh cái hộp, chờ sau đó đem tất cả vào.

Hứa Khiêm rầm rì móc túi áo nhét một chuỗi chìa khoá vào tay hắt.

Nghiêm mặc mở cửa ra, vào nhà thấy Mễ Tô đang ngoan ngoãn ngồi chồm hổm nơi huyền quan, cái đuôi lông mềm mại vậy một cái, thấy bọn họ về liền vui vẻ tiến lại gần, nũng nịu kêu.

Hứa Khiêm vịn tường ngồi xuống, chìa tay ra ôm nó vào trong lòng, chơi đùa một lúc.

Lúc một người một mèo đang ngồi chơi ở cửa, Nghiêm Mặc vào nhà trước, sắp xếp xong mấy thứ mới mới ra ngoài. Hứa Khiêm vốn không quá say, chỉ là tối qua quá mệt mỏi, bây giờ hơi mơ mơ màng màng, lúc Nghiêm Mặc vươn tay ra kéo y còn không nhận được mà vùng vẫy một cái.

“Muốn ngủ cũng đừng ngủ ở đây, lạnh lắm.” Nghiêm Mặc lấy Mễ Tô từ trong lòng y ra, rồi cúi người xuống, một tay ôm lấy, thả lên giường ngủ. Hệ thống sưởi trong nhà được bật, trong chốc lát Hứa Khiêm liền thấy nóng, lăn qua lăn lại cởi quần áo, vì vậy Nghiêm Mặc lại lần nữa “nhắc một tay”, cởi cho đến khi người kia chỉ còn một cái quần lót rồi đắp mền lên, giữa đường không ít lần chọc ghẹo.

Hứa Khiêm chỉ cảm thấy cái tay kia dính lên cái mông cái mông vân vân nhào nặn lui tới, không nhận được nhú mảy lại, “Không được thêm nữa nha, nhiều hơn nữa tôi phải thu lệ phí...”

Nghiêm Mặc thẳng người dậy, tiến tới hôn miệng y, “Anh có thể mò lại.”

Nói xong, hắt kéo tay Hứa Khiêm đặt nơi lồng ngực mình, hai người lăn qua lăn lại trong chăn một hồi rồi ôm nhau ngủ một đêm yên bình.

Hôm sau Hứa Khiêm bị điện thoại làm tỉnh giấc, là công việc, cần y đi ra ngoài một chuyến. Y vuốt mắt bò dậy, thần trí mơ màng mặc quần áo xong xuôi, vừa ra khỏi cửa đã thấy Nghiêm Mặc mặc tạp dề đứng trước bàn ăn, đặt bữa sáng trong tay lên bàn.

“Dậy sớm vậy, không ngủ thêm chốc nữa sao?”

“Không cần, công ty có chút việc...” Hứa Khiêm vừa nói vừa ngáp một cái, y lau mặt, “Sao cậu vẫn còn ở đây?”

Người kia vẻ mặt vô tội, “Chạy tới làm bữa sáng cho anh đó, hơn nữa tất cả công việc của tôi đều đã được sắp xếp xong xuôi cho đến năm sau rồi, có nhiều thời gian chăm sóc anh hơn. Hứa ca, anh muốn ăn sủi cảo không? Chút nữa tôi mua ít nguyên liệu về, chúng ta cùng nhau gói đi.”

“... Loại chuyện đó để dành đến đêm 30 làm đi.” Hứa Khiêm liếc nhìn cái tạp dề màu hồng trên người hắt, khoé miệng hơi mỉm cười, “Cậu lục từ đâu ra vậy?”

“Đồ nội nhuong xong chào anh mua online lúc trước đã giao tới.” Nghiêm Mặc vô cùng tự nhiên ngồi xuống,

đưa miếng mảnh mì nướng kẹp trứng lòng đào và bacon tới, “Ăn sáng đi, ăn xong tôi đưa anh đi.”

110. Chương 109

Mấy ngày kế tiếp, hai người hầu như gắn nhau như hình với nhau.

Hứa Khiêm tuy ngoài mặt chưa nói đồng ý cho đối phương vào ở, Nghiêm Mạc cũng cực kỳ nhanh trí lên mua rất nhiều vật dụng hàng ngày để ở nhà, sau đó thuận theo lễ mà mặc áo quần mua hồi cuối tuần vào, ban ngày mang theo ví tính qua chuẩn bị cho cuộc thi tài thiết kế, hơn 8h tối nếu Hứa Khiêm vẫn chưa về nhà, hẳn sẽ gọi điện thoại tới, đã ăn thì sẽ đi qua chỗ, chưa ăn sẽ bắt đầu nấu đồ ăn. Hứa Khiêm hầu như không ăn cơm ở nhà, toàn bộ dụng cụ trong phòng bếp đều mới tinh, trong góc chất đống không ít hộp, đều là Giang Thành Vọng thay y mua đồ dùng hàng ngày online.

Nghiêm Mạc tốn chút thời gian sắp xếp lại, chờ thịt rã đông xong mới bắt đầu thái rau... Hứa Khiêm về đến nhà đã thấy đèn sáng trong phòng khách, Nghiêm Mạc đang đi qua đi lại trong phòng bếp, bóng lưng mặc quần áo ở nhà sạch sẽ mà thon dài, tạp dề ở bên hông thắt cầu thắt, tay bị thương đeo băng tay, cẩn thận nhắc nổi, một tay kia quơ quơ cái vá lật qua lật về.

Hứa Khiêm cởi áo khoác, nhanh chóng vén tay áo âu phục lên, tiến lên phía trước nói: “Đến lượt tôi làm cho, cậu qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Nghiêm Mạc quay đầu lại hôn y một cái, “Sắp xong rồi.”

Chờ tắt lửa xong, Hứa Khiêm để Nghiêm Mạc chuẩn bị chén đĩa, còn mình múc đồ ăn ra, bưng lên bàn.

Nghiêm Mạc vươn tay ra gấp thức ăn cho y, “Bên chỗ các anh chắc đã xong rồi, mọi người nghỉ hết rồi.”

“Thật ra hôm qua xong rồi, hôm nay chốt phần cuối, kết quả gặp được ông chủ quen biết...” Hứa Khiêm oán trách mấy câu, rồi nói: “Đúng rồi, cậu mua vé ngày về chưa? Ngày mấy?”

Đây là lần đầu y nhắc tới chuyện về nhà, Nghiêm Mạc sợ run một giây, hơi kích động mở miệng: “Còn, còn chưa mua, tôi chờ anh quyết định ngày về mới mua...”

Hứa Khiêm suy nghĩ một chút, “Vậy cậu mua vé ngày mùng tám đi.”

“Được.”

Chờ cơm nước xong, Hứa Khiêm bảo Nghiêm Mạc đi cho mèo ăn, còn mình rửa chén.

Mèo ragdoll vốn là loại mèo cỡ lớn, bây giờ cũng đầy một tuổi, lông dài toàn thân trải trên đất như cái đệm, Nghiêm Mạc dùng lược đặc biệt chải lông cho nó, rồi quét sạch lông mèo đầy đất, chờ xong hết việc đã hơn 9h, Hứa Khiêm ngã người trên ghế salon, TV vẫn mở nhưng người đã ngủ.

Nghiêm Mạc đẩy y một cái, “Dậy đi tắm đi rồi ngủ tiếp.”

Hứa Khiêm ngáp đi vào phòng tắm, khi đi ra cả người đều thanh tỉnh, y liếc liếc Nghiêm mạc, tìm một cái áo khoác dày phủ lên, cầm điều thuốc và bật lửa đi lên sân thượng.

Một lát sau Nghiêm Mạc cũng đi ra, đứng sau lưng bóp vai cho y, Hứa Khiêm thoải mái ngửa đầu, tựa vào ngực đối phương.

“Kể một chút với tôi về nhà cậu đi.” Y nói.

Động tác trong tay thoáng dừng lại, Nghiêm Mạc hít một hơi thật sâu, nỗ lực ổn định âm thanh của mình: “Nhà tôi làm nghề buôn bán... bố mẹ đều văn minh, cũng rất giản dị, nói tóm lại cũng coi như dễ ở chung... tóm lại anh không cần quá căng thẳng.”

Hứa Khiêm khẽ cười một tiếng, trở tay nắm tay hắn, “Người hiện tại đang căng thẳng là cậu đấy...”

“Tôi đương nhiên căng thẳng rồi, qua nhiều năm như vậy, đây chính là người đầu tiên tôi dẫn về.” Nghiêm Mạc khẽ ho nhẹ hai tiếng, gò má phát nóng, “Hứa ca, mặc kệ anh tin hay không, tôi thật sự chưa bao giờ xuất quỷ... Coi như là trước kia đối với Văn Bản, cũng chỉ là... nhưng mà qua nhiều năm như vậy vẫn không có bạn gái, bọn họ có lẽ cũng nhận ra chút gì đó, nhưng nói thật, tôi, tôi rất căng thẳng...”

“Thật ra cậu đâu cần phải làm thế này –”

“Không, tôi muốn.” Nghiêm Mạc cúi đầu xuống, hôn nơi đầu ngón tay Hứa Khiêm, “Tôi cần cơ hội này để chứng minh với anh quyết tâm của tôi. Hơn nữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải đi tới bước này, Hứa ca, tôi muốn cho anh một gia đình.”

Môi đối phương nóng như sao hoả rơi xuống trên da, làm trái tim y run rẩy.

Đây là lần đầu tiên Hứa Khiêm nhận được lời hứa như vậy, cho dù kết quả ra sao, thái độ Nghiêm Mạc đủ làm y xúc động – là y quá dễ dàng rung động? Hay là yêu thích đối với người này đã khắc sâu đến mức độ dung túng, Hứa Khiêm cũng không rõ, nhưng tỉnh táo nhất so với bất cứ thời khắc nào, y đích thật cảm nhận được rằng Nghiêm Mạc đã yêu.

Những khúc mắc cùng tổn thương đã qua đi cuối cùng sẽ bị thời gian lau sạch, chỉ còn phần chân thành kia, vẫn tiếp tục giữ lấy tình cảm mỹ hảo ấy, chỉ cần nhìn vào con tim.

Ít nhất cho tới bây giờ, Hứa Khiêm nghĩ, y rất hạnh phúc.

Dù sao cũng là về nhà gặp bố mẹ, Hứa Khiêm vợ vét xung quanh không ít quà tặng khi tới thăm nhà, căn bản là mỗi người một phần, y tra gia phả rồi dường như đối chiếu với danh sách, Nghiêm Mạc ở một bên nhìn, hơi bất đắc dĩ, “Kỳ thật anh không cần khách sáo như vậy đâu, nhà chúng tôi...”

“Tôi biết nhà cậu không thiếu chút tiền này, nhưng tôi cảm thấy dù sao cũng là bậc bề trên, thế nào cũng phải cầm theo ít đồ gì đó.” Hứa Khiêm cẩn điều thuốc lá, búng tờ giấy trong tay một cái, lưu manh nói: “Cậu nói xem, nếu tôi không thể biểu diễn một chút, sao bố mẹ vợ có thể yên tâm giao cậu cho tôi đây.”

Nghiêm Mạc bị y làm cho ghen một chút, ngược lại mỉm cười, “Thì ra đây là sính lễ của anh à...”

Hứa Khiêm néo néo khuôn mặt tươi cười của hắn, “Không phải sao?”

Nghiêm Mạc nháy mắt một cái, “Vậy tôi phải bắt đầu chuẩn bị của hồi môn rồi.”

“Tên nhóc cậu thật tự giác.”

“Ai bảo tôi yêu anh chứ?” Nghiêm Mạc vươn tay ra ôm lấy y, “Hứa ca, tôi sẽ khiến người nhà tôi chấp nhận anh... cho nên, anh không cần lo lắng.”

Hứa Khiêm khẽ thở hắt ra, nói: “Ừ.”

Nháy mắt đã tới ngày cất cánh, hai người sửa soạn xong một vali thật to, vừa ra đến trước cửa, Nghiêm Mạc vươn tay tháo băng ra, xoay người liền thấy Hứa Khiêm chăm chú nhìn hắn, không nhịn được cười nói: “Không sao, tôi đã sớm nói hết với bố mẹ rồi, đây là tự tôi không cẩn thận làm cho...”

Hứa Khiêm gật đầu, nhưng sắc mặt không thấy tốt hơn, y nắm tay Nghiêm Mạc khẽ néo một cái, nghiêm túc nói: “Sau này, cậu còn làm cho bản thân thành như vậy nữa, tôi cũng sẽ không cần cậu nữa.”

“Nhưng lúc...”

“Không nhưng gì hết, chúng ta sẽ không gặp lại chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa, vĩnh viễn sẽ không.” Hứa Khiêm cản bờ môi y xuống, “Năm mới rồi, đừng nói chuyện xui xẻo nữa.”

Nghiêm Mạc cương chiều gật đầu, “Được, anh nói phải.”

111. Chương 110

Bay lúc 2h chiều, hai người đến trước ba tiếng, kết quả vẫn bị hoãn chuyến, Nghiêm Mạc tìm một quán Starbucks, kết nối máy tính xách tay với wifi rồi sửa sang bản thiết kế cần dùng cho năm sau. Hứa Khiêm đến quầy mua ít đồ ăn quay lại, loáng cái giải quyết sạch sẽ, buồn chán ngồi tại chỗ uống café, oán giận hần vì sao không mua khoang hạng nhất.

“Vé quá khó mua, đây là tôi vất vả lắm mới cướp được đây.” Nghiêm Mạc khẽ an ủi y, lại suy nghĩ một chút rồi dứt khoát khép vi tính lại, chuyên chú nói chuyện phiếm với y. Chờ lấp đầy bụng xong, Hứa Khiêm lại không chịu ngồi yên, nhàm chán đi dạo khắp nơi trong sân bay, Nghiêm Mạc mang theo vali ở một bên đi phía sau y, trơ mắt nhìn đối phương đi vào một tiệm quần áo, bất đắc dĩ thở dài.

Bên cạnh tiệm quần áo là tiệm bán châu báu, trong tủ trưng bày một đồng nhẫn cưới, lúc Nghiêm Mạc đi ngang qua liếc mắt một cái rồi quỷ thần xui khiến thế nào liền tiến vào.

Nữ nhân viên tiếp thị thấy một anh đẹp trai như vậy, vội vàng tươi cười chào đón, “Xin hỏi ngài cần gì không?”

Nghiêm Mạc đi dạo quanh tủ trưng bày một vòng, thấy một chiếc nhẫn dành cho nam giới rất tinh tế, kiểu dáng đơn giản nhã nhặn, ở giữa có khảm một viên kim cương, dưới ánh đèn chiếu rọi tản ra thứ ánh sáng chói mắt.

Tim Nghiêm Mạc hơi hẫng nhịp, bảo người tiếp thị giúp lấy ra, để ở trong tay xem xét tỉ mỉ một hồi lâu rồi bỗng nhiên nói: “Ở đây có nhẫn thiết kế theo yêu cầu không?”

...

Hứa Khiêm ra khỏi tiệm quần áo đi dạo một vòng không tìm thấy người, cộng thêm loa phát thanh vừa vận báo lên máy bay, đành phải gọi điện cho Nghiêm Mạc, nói cho hắn biết mình tự đến cửa soát vé trước. Khi trên đường tình cờ thấy một quầy bán thịt vịt quay bên cạnh, Hứa Khiêm lập tức nghĩ tới lần đi chơi ở suối nước nóng trước kia, không khỏi cười thầm.

Lúc Nghiêm Mạc thở hổn hển chạy tới, xa xa chỉ trông thấy tay đối phương giơ lên đồ gì đó, chờ đi vào rồi mới thấy chữ ở trên đó, khoé môi khẽ nhếch lên.

Người kia cười xấu xa khoác vai hắn, “Đi thôi, lên máy bay.”

Máy bay bị trễ hơn ba tiếng đồng hồ, chờ đáp xuống thì trời đã tối, bố mẹ Nghiêm Mạc lái xe đến đón, ở cửa sân bay gọi điện thoại một lúc lâu mới nhìn thấy con trai nhà mình kéo hành lý chậm rãi đi ra, đứng ở ven đường vẫy vẫy về phía họ.

Hứa Khiêm đã nhìn thấy chiếc xe Hummer màu đen đỏ từ xa, tim thoáng đập mạnh, lòng bàn tay đổ mồ hôi, khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Nghiêm Mạc trên đường đã chuẩn bị tâm lý cho y, lúc này rất tự

nhiên chủ động nắm tay Hứa Khiêm, cười trấn an với y.

“Trước kia có nói với anh là cha tôi thích xe, trong nhà sưu tầm không ít chiếc... Đoán chừng là ông ấy nghe chúng ta mang theo rất nhiều thứ, mới dùng chiếc xe này, tuyệt đối không phải có ý ra oai phủ đầu đâu.”

Nhìn ánh mắt chân thành của đối phương, trong lòng Hứa Khiêm dù muốn lùi cũng không còn kịp nữa rồi, y lặng lẽ hít một hơi, lộ ra tự tin thường thấy khi gặp khách hàng, khẽ mỉm cười, “Yên tâm đi.”

Đang khẽ trò chuyện với nhau thì xe đã chạy đến trước mặt, bố Nghiêm từ ghế tài xế đi xuống, hai người vội vã tiến lên đón.

Nghiêm Mạc mở miệng trước, “Ba.”

“Ừ.” Bố Nghiêm gật đầu, ánh mắt sắc bén quét qua Hứa Khiêm, dầu gì người kia cũng đã gặp qua sóng to gió lớn, không đến mức luống cuống vào lúc này, liền đáp trả bằng một nụ cười, “Chào bác ạ.”

“Chào cậu.”

“Chờ tí nữa hãy nói chuyện.” Nghiêm Mạc đứng giữa hai người dàn xếp, “Hứa ca, chúng ta cùng bưng vali lên...”

Hứa Khiêm oán giận liếc hắn, “Chuyện phải dùng hai tay làm để tôi đi.” Dứt lời, y kéo kéo ống tay áo, khom người xuống bưng hai valy nặng 34kg thả vào trong cốp xe, cũng không phải là cố tình thể hiện, mà là Hứa Khiêm muốn chăm sóc ở phương diện này, Nghiêm Mạc nhìn thấy một màn này cũng chỉ cười cười, ngoảnh đầu lại nói bố hắn lên xe trước.

So sánh với người bố tương đối nghiêm túc thì mẹ của Nghiêm Mạc là một người phụ nữ rất thân thiện, sau khi lên xe, đầu tiên bà nhiệt tình biểu đạt sự chào đón đối với Hứa Khiêm, rồi từ từ bắt đầu tiến tới bước câu hỏi... Hứa Khiêm đáp đầu đuôi ngọn ngành, y tự cho mình là điều kiện không tồi, ít nhất dư dả để xứng với Nghiêm Mạc, cho nên trong lời nói tuy vẫn duy trì sự khiêm tốn phải có, cũng không thiếu ngạo khí.

Tuy tính hướng của Nghiêm Mạc vẫn chưa công khai, nhưng làm cha mẹ chỉ cần để ý sẽ nhìn ra, con trai mang đàn ông về nhà vào dịp tết, nếu Triệu Y Liên không thể nói là không có mâu thuẫn, nhưng dù sao cũng sẽ tôn trọng, bà khẽ ho nhẹ một tiếng, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Không biết ngài Hứa làm sao kết bạn với Tiểu Mạc nhà chúng tôi vậy? Theo tôi được biết thì vòng giao tiếp của hai người sẽ không đụng nhau đi.”

“Cái này nói đến cũng thật tình cờ, không đối gạt với dì, con người của cháu tuy rằng hơi thô bỉ, nhưng có hứng thú với tranh sơn dầu, mấy năm qua cũng sưu tầm không ít bức cất giữ...” Hứa Khiêm sớm đã chuẩn bị xong xuôi lời giải thích liền chậm rãi kể, kỳ thật chỉ bỏ đoạn khúc mắc hai người là tình địch đi, “Thật ra ngay từ đầu có một người bạn chung giới thiệu, hai bên quen biết nhau vài năm nhưng đã lâu không liên lạc, sau đó khi người bạn kia kết hôn, tụi cháu gặp lại trong tiệc cưới, lúc này mới bắt đầu duyên phận.”

Đúng lúc này Nghiêm Mạc cũng ăn ý chen vào, “Thật ra ngay từ đầu tụi con khá thân, về sau con cảm thấy Hứa ca thật là thích tranh sơn dầu, hơn nữa anh ấy mới mua nhà muốn tìm người thiết kế nội thất, trợ lý tìm sao trúng ngay con... Mẹ, mẹ nói cái này có tình cờ không?”

“Thật đúng là rất tình cờ mà.” Triệu Y Liên nhàn nhạt cười cười, không nói thêm gì nữa.

Chờ đến nhà, Hứa Khiêm dời hành lý đến phòng cho khách, ngồi trên ghế vừa định nghỉ một lát, liền nghe tiếng cửa kéo kẹt bị người đẩy ra, bị dọa sợ đến nỗi y đứng phắt dậy, nhưng vừa vận dụng phải ánh mắt của Nghiêm Mạc, liếc mắt. “Sao cậu không nói một tiếng?”

Người kia cười cười, trở tay khoá cửa lại, chậm rãi đi về phía y, “Hứa ca, vừa rồi anh...”

“Vừa rồi tốt vô cùng, bác trai và bác gái đều là người tốt.” Tuy rằng tôi nhận ra bọn họ không quá thích tôi – Hứa Khiêm oán thầm ở trong lòng, y không chỉ một lần cảm thấy mình đi theo Nghiêm Mạc về quá sức bốc đồng, lúc trước cần phải kiểm điểm lại cái đầu, bây giờ mình nên làm gì chứ?

Đoán chừng cũng như năm trước, không đi ra ngoài mơ mơ màng màng say bí tỉ thì một mình coi chương trình chào xuân, cà video clip ngắn trên weibo, hút thuốc cả đêm sao?

Hứa Khiêm đã sống như thế hơn chục năm, nói thật, thật sự có chút mệt mỏi, y mong mỗi một gia đình, nhưng thứ này không phải chỉ cần nói có là có ngay được. Giống như bây giờ... người kia đã đến, nhưng rất rõ ràng, bản thân mình cũng không hoà nhập vào được.

Cảm giác như vậy, khiến người ta càng lo lắng hơn so với quá khứ, Hứa Khiêm cũng là lần đầu tiên gặp phải, kết quả là y mù tịt.

112. Chương 111

Nghiêm Mạc nhẹ nhàng ôm lấy y, “Thật ra nhiều năm như vậy rồi tôi vẫn không có ai, bố mẹ tôi rất lo lắng, bây giờ bọn họ chỉ là chưa quen lắm thôi.” Hứa Khiêm ừ một tiếng, chôn đi suy nghĩ thật sự không nói ra, trái lại an ủi Nghiêm Mạc, “Là chúng ta quá nóng lòng, không cho bọn họ đủ thời gian chuẩn bị...” Thật sự không được thì tôi có thể dọn ra ngoài, lời này y không nói ra miệng, nhưng đối phương đã nhìn ra được, vươn tay ra ôm càng chặt hơn.

Hứa Khiêm vỗ vỗ hân, “Cậu đi xuống chơi với bố mẹ cậu trước đi, tôi nghỉ một lát sẽ lập tức xuống lầu.”

Nghiêm Mạc lưu luyến ra cửa, Hứa Khiêm ngã người trên giường, thở phào nhẹ nhõm. Y không phải là chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng giống như con rết lần đầu trở về ra mắt vậy, lúc hồi hộp vẫn hơi hồi hộp, tuy còn chưa tới mức không nói ra lời khoa trương như vậy, nhưng tóm lại có chút sợ hãi.

Y nằm trên giường, điều chỉnh tâm trạng một lúc lâu, mới lấy thuốc bỏ từ vali ra cho hai bác, rồi từ từ đi xuống lầu.

Trong phòng khách, Nghiêm Mạc đang gọt táo cho mẹ hần, bố Nghiêm đang ngồi trên ghế salon xem tivi ở một bên, trong biệt thự nuôi một con chó Alaska thật lớn, sau khi bọn họ mới vào cửa con chó đã chạy ngay ra ngoài vườn chơi đùa, bây giờ đã trở lại phòng, nằm bên cạnh Nghiêm Mạc liếm lông, vẫy vẫy hất hất cái đuôi rất phấn khích.

Hứa Khiêm đứng ở trên cầu thang, nhìn thấy cảnh hài hoà trước mắt này bỗng nhiên có loại cảm giác không chỗ nương thân, nhưng mà trong một chớp mắt ngắn ngủi, y đã lấy lại được bình tĩnh, mặt mỉm cười đi xuống.

Nghiêm Mạc đã nói chuyện với mẹ hần, có lẽ là làm công tác chuẩn bị, thái độ của Triệu Y Liên so với lúc trên xe niềm nở hơn rất nhiều, nhưng mà vẫn hỏi không ít câu hỏi như thường, nào là về sở thích này, thu nhập này, tính cách riêng, kinh nghiệm này, vân vân và vân... Bố Nghiêm ngồi một bên cũng sẽ chen vào lúc y giải thích, hỏi mấy thứ như chuyện kinh doanh, Hứa Khiêm đối đáp trôi chảy từng câu. Tài ăn ăn nói của y vốn cũng không kém, sự thấp thỏm lúc đầu đã qua đi, bây giờ đã buông lỏng hơn nên dĩ nhiên không gì có thể hỏi bí được y. Bố Nghiêm tung hoành ngang dọc trên thương trường nhiều năm, vẫn có khả năng quan sát, qua mấy lần trao đổi, trong lòng cũng mơ hồ có đánh giá, tuy ngoài miệng không nói nhiều, nhưng xác thật thái độ cũng hoà ái hơn nhiều.

Thấy đến đây, Nghiêm Mạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang thấp thỏm kia rốt cuộc cũng thả lỏng được đôi chút, hần thừa dịp lúc mọi người đang nói chuyện gọt vài trái táo, xếp xong xuôi ở trong đĩa xong liền cắm cây tăm vào, “Bố, mẹ, Hứa ca nữa, ăn ít trái cây đi.”

Thấy có ăn, con chó Alaska kia liền ăng lên một tiếng, cái đầu lớn ra sức ngóng về phía bàn trà, Hứa Khiêm thấy con chó này vừa to vừa đẹp, nhin không được vươn tay ra vuốt lông nó, “Con chó này tên gì vậy?”

“Gọi Đại Hắc.” Nghiêm Mạc dứt một miếng cho nó, “Là từ một người bạn của ba đem tới, lúc vừa ôm về còn không lớn bằng cánh tay tôi đâu, bây giờ đã lớn như vậy rồi, ít khi thấy nhớ tôi lắm... Tính thời gian thì năm nay nó cũng tám tuổi rồi?”

Đại Hắc dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay y, lè lưỡi lấy lòng.

Triệu Y Liên nhìn lưu luyến một hồi, bỗng nhiên mở miệng, “Khi Đại Hắc nhận về nhà, con chỉ mới 16 tuổi.”

Một câu nói rất đơn giản của mẹ lại làm cho Nghiêm Mạc xót xa không thôi, đảo mắt đã tám năm trôi qua, con chó nhỏ đã lớn lên, hần cũng trưởng thành độc lập, ba mẹ cũng mỗi ngày một già đi. Mấy năm này, hần bận học hành, sau khi tốt nghiệp thì bốn ba ở thành phố xa lạ, dùng nhân mạch của ba mẹ cùng hỏi ở nước ngoài để khai thác một thế giới thuộc về mình, nhưng ngay khi hần chìm đắm trong thành tựu của bản thân, lại quên mất là thời gian về thăm nhà lại càng ít đi.

Hứa Khiêm vỗ vỗ vai hần, lúc Nghiêm Mạc ngẩng đầu lên, con mắt hơi đỏ lên, hần hít mũi một cái rồi lộ

ra một nụ cười.

“Ba, mẹ, sau này cứ ngày nghỉ lễ con sẽ về thăm ba mẹ.”

Bố Nghiêm khẽ hừ một tiếng, trong giọng nói lộ vẻ vui mừng, “Con có lòng này là đủ rồi.”

Lúc buổi tối, Hứa Khiêm làm chủ, mời một nhà ba người ăn bữa cơm, trên bàn ăn y trước tiên kính hai vị bề trên rồi nói mấy câu chúc tết xã giao. Có buổi chiều giao lưu, bầu không khí đã hoà thuận không ít, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, cuối cùng đã hỏi tới vấn đề gia đình.

Tuy Hứa Khiêm đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn khó tránh căng thẳng trong lòng, mới vừa muốn nói chuyện, Nghiêm Mạc đã cướp lời mở miệng trước, “Nào nào nào, mẹ, ăn cái này đi, đây là món chiêu bài ở nhà hàng đó, mùi vị khá ngon.”

Sau đó khi nhắc lại vấn đề này đều bị khéo léo lướt qua, rất nhanh Triệu Y Liên đã nhận ra gì đó, liền không tiếp tục đào sâu nữa.

Về sau Hứa Khiêm cùng bố Nghiêm thảo luận về cổ phiếu, quan điểm của hai người đều giống nhau, dĩ nhiên càng trò chuyện càng ăn ý, bữa cơm càng về sau càng không để ý tới chuyện ăn, liên tục uống rượu, Hứa Khiêm nhất quyết muốn mời bác trai, kết quả không chút nương tay, sau một một bữa cơm y đã say, mềm oặt tựa trên người Nghiêm Mạc gập cả người lại. Triệu Y Liên trừng khuôn mặt hơi ửng đỏ của chồng, phàn nàn nói: “Tuổi anh đã cao, sao còn mãi tranh đua với tụi trẻ làm gì?”

“Không phải... lỗi của... bác.” Người say mềm mở miệng mơ mơ hồ hồ, “Là rượu ngon... vui vẻ... ợ... cháu không nhận được...”

Nghiêm Mạc khuấy một ly nước chanh cho y, khẽ khẽ vỗ nhẹ trên lưng y, “Anh đừng nói chuyện nữa.”

“Vì sao không cho tôi nói...” Hứa Khiêm mở mí mắt ra, trong ánh mắt hỗn độn xen lẫn chút tỉnh táo, không biết là hơi có chút lạ thường, hay là cồn rượu tiếp thêm dũng khí – y khẽ ho nhẹ hai tiếng, mở miệng nói: “Bác trai bác gái, hai người... giao Nghiêm Mạc cho cháu đi, cháu sẽ đối xử tốt với hắn.”

Ba người đều ngây ngẩn người tại chỗ, Nghiêm Mạc rất nhanh đã phản ứng kịp, con mắt hơi ươn, “Hứa ca... anh...”

Y tuyệt đối không ngờ Hứa Khiêm sẽ mở miệng trước, giống như là đột nhiên cướp đi chuyện hắn cần làm, Nghiêm Mạc cảm động đến nói không nên lời, chỉ đành siết chặt lấy tay y, sau đó hít sâu một hơi, đối mặt với bố mẹ không nói câu nào.

Triệu Y Liên trừng mắt nhìn, vẻ mặt bình tĩnh, bà thậm chí không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc là bao, chỉ là bất thích linh bị sự thẳng thắn của đối phương làm cho giật mình. Khi bà hoàn hồn lại, lập tức nhìn về phía Nghiêm Mạc, giọng nói bình tĩnh, “Con nghĩ kĩ chưa?”

Người kia trịnh trọng gật đầu: “Ba, mẹ, con yêu anh ấy, rất rất yêu... có thể nói ra ba mẹ cũng không tin, con đã từng làm những chuyện khôn kiếp, làm anh ấy tổn thương không nhỏ, cơ hội lần này là con cố gắng dành lại được, con phải... con phải nắm chặt, vì hoàn thành lời hứa trước đây cho nên con dẫn anh ấy về.”

Bố Nghiêm hỏi: “Con hứa gì?”

Nghiêm Mạc quay đầu lại, nghiêm túc nhìn người bên cạnh, nhấn mạnh từng chữ một: “Cho anh ấy... một gia đình.”

113. Chương 112

Bố Nghiêm trầm lặng, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tôi uống hơi nhiều rồi, có chuyện gì chờ về đến nhà hãy nói.”

Nói cũng nói đến mức này rồi, Nghiêm Mạc cũng không tiện nói gì nữa, đành gật đầu.

Chờ về đến nhà, Nghiêm Mạc chăm sóc cho Hứa Khiêm say mềm xong, khi xuống lầu thấy ba mẹ vẫn chờ trong phòng khách, hắn lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới.

“Ba, mẹ.”

Triệu Y Liên vỗ vỗ ghế salon bên cạnh, “Qua đây đi, ba mẹ nói chuyện với con.”

Nghiêm Mạc nghe lời ngồi xuống, Triệu Y Liên nhìn thấy cái bóng của hắn cao hơn mình nửa cái đầu, trong lòng bồi ngùi một hồi.

Bà thở dài, “Thật ra trước đây, mẹ có tìm hiểu về phương diện này, dù sao đến nay con vẫn không có bạn gái... nhưng cũng không đi tìm nam giới, đôi khi mẹ với ba cũng sẽ thảo luận về chuyện này. Làm cha mẹ, chúng ta dĩ nhiên mong con có thể có một gia đình bình thường, mà không phải giống như bây giờ... Mẹ không có ý kỳ thị gì, Tiểu Hứa, con là một người tốt, nhưng y lớn hơn con đến năm tuổi, đồng thời còn từng trải đời phong phú hơn, lừa con hay đùa bỡn con...” Bà ngưng mắt nhìn gò má Nghiêm Mạc, sự bình tĩnh trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ, nghe thấy mà lòng người cay cay. “Con có thể dẫn y về, chắc cũng đã chuẩn bị rồi, nhưng mà Tiểu Mạc, con còn trẻ, con thật sự... muốn ở với y cả đời sao?”

Nghiêm Mạc cực kỳ nghiêm túc gật đầu thật thấp. Hắn nắm lấy tay mẹ, nhẹ nhàng đưa lên, gần từng chữ: “Con xin lỗi, đến bây giờ mới nói với ba mẹ... Con trời sinh đã là đồng tính luyến ái, mỗi tình đầu là lúc 16 tuổi, khi đó, con còn chưa gặp Hứa Khiêm. Trước kia con không nói, một là vì sợ kích động ba mẹ, hai là khi đó con còn chưa nhận rõ tình cảm của mình, bởi vì con chưa từng nhận được – mãi cho đến khi con gặp được Hứa Khiêm.”

“Có lẽ trong mắt ba mẹ, con vĩnh viễn là đứa con trai ngoan ngoãn luôn vươn lên, nhưng trên thực tế, con cũng có nhiều chuyện không biết, cũng đã từng hồ đồ.” Nghiêm Mạc nhắm mắt lại, chuyện cho tới bây giờ, hẳn nghĩ tới đoạn thời gian theo đuổi không được kia, nhớ tới đôi bó thạch cao của Hứa Khiêm, trong lòng liền khó chịu như dao cắt.

“Con với anh ấy có thể đi đến bước này ngày hôm nay... thật sự không hề dễ dàng, mẹ, con biết mẹ muốn nói gì, chúng con đích thật không phải là người cùng một thế giới. Cho nên kỳ thật lúc ban đầu chúng con rất không hợp nhau, con có một thành kiến rất lớn đối với anh ấy – từ nhỏ đến lớn, anh ấy là người duy nhất mà con làm tổn thương, sau khi mất đi anh ấy, con mới hiểu được anh ấy tốt bao nhiêu.”

Hắn đứng dậy từ ghế salon, quỳ gối trên sàn nhà đá cẩm thạch cứng ngắc, ánh mắt lóng lánh nhìn cha mẹ mình, kiên định nói: “Con sẽ không bỏ rơi anh ấy, anh ấy cũng thật sự yêu con, nếu không thì sau khi bị tổn thương cũng sẽ không chấp nhận con thêm một lần nữa... Ba, mẹ, là con bất hiếu, làm ba mẹ thất vọng... Con hy vọng ba mẹ có thể tác thành cho con.” Nghiêm Mạc nói xong, nước mắt tràn mi ứa ra, hắn khom người xuống, dập đầu xuống thật thấp.

Triệu Y Liên chăm chú nhìn con trai mình, nhìn nước mắt cùng sống lưng căng thẳng của hắn, trong lòng hơi chua xót. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ luôn cố gắng hoàn thành toàn bộ nguyện vọng của Nghiêm Mạc, hơn nữa toàn lực ủng hộ giấc mơ của con trai... Cho dù thời gian người nhà ở cùng nhau càng ngày càng ít, có thể nhìn thấy hắn dần dần trưởng thành, biến thành một người ưu tú như hiện tại, có thể làm một người đàn ông biết gánh vác khiến vợ chồng bọn họ càng thấy hết thấy đều đáng giá.

Bọn họ không ngoan cố cũng không bảo thủ, cũng không phải hoàn toàn không thể chấp nhận tính hướng của con trai, chỉ là... chỉ là hết thấy những chuyện này đều quá đột ngột, thái độ của con trai làm bọn họ kinh ngạc, đồng thời khó tránh khỏi lo lắng, giữa đàn ông và đàn ông không có bảo đảm của gia đình, hoàn toàn dựa vào tình cảm, thế thì kéo dài được bao lâu?

Đối với lần này, Nghiêm Mạc kiên quyết bày tỏ, còn dùng thời gian để chứng minh tất cả.

Bố Nghiêm nặng nề thở dài một tiếng, tay vỗ vỗ lưng vợ.

“Vậy thì cho tụi nó chút thời gian đi... Ba năm, trong vòng ba năm, nếu các con còn có thể an ổn ở cùng một chỗ, ba mẹ sẽ chấp nhận, nhưng mà ba bất kể con dùng phương pháp gì, nhất định phải cho ba mẹ một đứa cháu, ba và mẹ con muốn ôm cháu lắm rồi.”

Nghiêm Mạc kích động đến nói không nên lời, hắn nhào tới ôm lấy ba mẹ mình, liên tục gật gật đầu.

Triệu Y Liên vỗ vai con trai, “Nếu đã như vậy, lần sau có cơ hội, hẹn ba mẹ y ra gặp mặt đi, cũng coi như là đôi bên làm quen một chút...”

Bà vốn chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ thân thể người kia cứng đờ, Nghiêm Mạc ngẩng đầu lên, vệt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, nhưng nụ cười có chút cay đắng.

“Mẹ, Hứa ca không có người thân.” Hấn nhỏ giọng nói, giống như sợ bị ai khác nghe được, “Anh ấy chỉ có mình con.”

...

Hứa Khiêm ở trên giường trở mình.

Kỳ thật y không say đến nỗi thần trí không rõ ràng, chỉ là sợ hãi và lúng túng nên dọc đường giả vờ bất tỉnh, sau khi Nghiêm Mạc xuống lầu không bao lâu, y liền đứng dậy, mở một chai nước suối uống hai ngụm, còn dư lại đổ vào lòng bàn tay lau mặt, cuối cùng thanh tỉnh hơn nhiều.

Y ngấn người một hồi, rồi đứng dậy mở cửa sổ ra, gió đêm lạnh lẽo đập vào mặt, Hứa Khiêm run lập cập, kéo chăn bông ở một bên qua phủ lên, rồi lấy điều thuốc lá cùng bật lửa từ vali ra.

Hấn tựa vào cửa sổ châm thuốc, ngọn lửa leo lắt trong gió rét, mắt sức lăm rớt cuộc mới châm lên được, Hứa Khiêm không kịp chờ đợi mà hút một hơi, mùi quen thuộc xộc vào cổ họng đi qua phổi, rồi chậm rãi phun ra.

Trong bóng tối, chỉ có đốm lửa nhỏ nơi đầu ngón tay y lập loè nhấp nháy, rồi bị gió thổi điên cuồng dập tắt.

Cứ như vậy rút ra mấy điều, chút men say trong lồng ngực cuối cùng đã tiêu tan đi hết, Hứa Khiêm dập tắt điều thuốc, đóng cửa sổ lại, lần nữa nằm xuống giường.

Lại qua không biết bao lâu, cửa phòng bị một người lặng lẽ đẩy ra, Nghiêm Mạc vốn là muốn xem Hứa Khiêm ngủ được thế nào, nhưng không ngờ mới đưa tay qua đã bị đối phương chuẩn xác cầm lấy, nhất thời ngân ngấn cả người.

Hứa Khiêm bọc trong chăn hé mí mắt lên, lười biếng kéo người kia xuống, cùng nằm sóng vai với mình.

Trong bóng tối, không chỉ hô hấp của người nào dần dần trở nên dồn dập, hai người im lặng nằm ở trên giường, đều đang chờ người kia mở miệng.

Cuối cùng, vẫn là Hứa Khiêm mở lời, “Nói chuyện xong rồi?”

“... Ừ.” Nghiêm Mạc nuốt nước bọt, hấn hơi căng thẳng, nhưng nguyên nhân vì sao thì ngay cả chính hắn cũng không biết. Nhưng trái lại, căng thẳng như vậy cũng không ảnh hưởng hưng phấn của hắn, hắn không kịp chờ liền nói với Hứa Khiêm, “Ba mẹ tôi, bọn họ –”

“Cậu điều tra tôi, đúng không?” Hứa Khiêm khề ho nhẹ hai tiếng, cắt đứt lời Nghiêm Mạc, “Trước kia tôi đã thấy kỳ quái, mãi cho đến vừa rồi... cậu ngăn mẹ cậu không cho bà hỏi, là sợ đâm vào nỗi đau của tôi?” Y biết vào lúc này mình không nên nhắc tới việc này, nhưng y không nhịn được.

Nghiêm Mạc há miệng, đôi môi run rẩy, còn dư lại nửa lời bị cắt đứt nghẹn trong cổ họng. Hắn thử nhiều lần mới tìm lại thanh âm của mình, mở miệng mới phát hiện đã khàn không ra tiếng, “... Phải, tôi, tôi có điều tra...” Hắn muốn tìm một lý do để nghe cho mình, nhưng đầu óc trống rỗng, hắn chỉ theo bản năng, nắm chặt cứng cổ tay đang đặt trên tay mình.

114. Chương 113: Kết Cục – Hoàn Chính Văn

Hứa Khiêm không nói ra được cảm giác trong đầu là gì, kỳ thật lúc trước y đã mơ hồ có dự đoán tương tự, bây giờ được nghe chính miệng xác nhận, nhưng cũng không tức giận như trong tưởng tượng, ngược lại... có chút bất đắc dĩ.

Trong khoảng thời gian y im lặng không nói gì, tim Nghiêm Mạc đều bị treo ngược lên, hắn thay đổi đủ loại cọ xát trên người Hứa Khiêm, về sau thậm chí đè toàn bộ người lên, cánh tay ôm thắt lưng Hứa Khiêm, khuôn mặt chôn nơi ngực, nghe tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ ổn định của đối phương, tìm kiếm một chút cảm giác an toàn ở nơi đó.

Hệ thống sưởi trong phòng rất đầy đủ, đã sớm xua đi hết gió lạnh thổi vào trước đó, Hứa Khiêm bị Nghiêm Mạc ôm hơi nóng, liền vươn tay đẩy hắn ra, kết quả sờ trúng trên mặt nhưng là ướt át cả tay. Y ngẩn ra, dở khóc dở cười: “Bao lớn rồi, cậu khóc cái gì?” Nói rồi thuận tay mở đèn đầu giường.

Ánh sáng màu vàng ấm áp chiếu nghiêng xuống, Hứa Khiêm nheo mắt lại, đưa tay vận khuôn mặt chữ điền đối diện, chỉ thấy mắt Nghiêm Mạc đỏ lên, nước mắt lăn chã rơi xuống, lông mi thật dài đều bị nước mắt thấm ướt, dính chung một chỗ, đáng thương nhìn y, nắm lấy tay y run rẩy.

Hứa Khiêm nhéo cằm y, ngón tay cái giày xéo đôi môi của đối phương, không nhịn được nói: “Cậu khóc cái gì?”

Nghiêm Mạc vốn đang nhẫn nhịn, lời vừa nói ra, nước mắt càng không ngừng được, nước mắt dính đầy tay Hứa Khiêm.

“Hứa ca...” Hắn không biết nên nói gì, chỉ có thể vô lực liên tiếp gọi tên đối phương, Hứa Khiêm bị hắn gọi như tụng kinh một bộ sách võ thuật đến đau đầu, dứt khoát bịt kín miệng hắn. “Được rồi, lần nào cũng chiêu này, cậu là đàn ông đàn ang rồi mà lấy đầu ra nhiều nước vậy hử? Tôi đây còn chưa nói gì mà cậu đã khóc rồi, khóc cái rắm...” Hứa Khiêm dùng chăn qua loa lau mặt hắn, rồi đem nước thấm trong lòng bàn tay cọ lên quần áo Nghiêm Mạc, cuối cùng thở dài.

“Cậu điều tra tới mức nào rồi?” Y hỏi một câu, rồi trước khi đối phương kịp mở lời liền huỷ bỏ, “Quên đi, trước đây tôi cũng chỉ có vài chuyện hư hỏng này... đoán chừng cậu cũng đã rõ ràng.”

Nghiêm Mạc rũ mắt xuống không dám nhìn y, nhưng tay chân quần lấy càng chặt hơn, Hứa Khiêm bị đè đến thở hổn hển không hít thở được, vươn tay ra vỗ vỗ mặt hắn, “Được rồi, đứng lên đi, nếu bố đây muốn tính toán chuyện này với cậu, cũng sẽ không làm trò nói mấy câu đó trước mặt ba mẹ cậu.”

Hứa Khiêm ngừng một chút, lại nói: “Trước đây tôi không thích nhắc đến, đơn giản là vì tôi cảm thấy không cần thiết, tôi không muốn có người vì vậy mà có cái nhìn khác đối với tôi, cho nên lần sau nếu còn có người hỏi tới, cậu không cần giống như hôm nay...” Y suy nghĩ một chút, “Nếu không tôi sẽ đánh cậu.”

Nghiêm Mạc không ngờ sẽ là tình huống như vậy, “Hứa, Hứa ca, đây là anh...”

Hứa Khiêm liếc mắt, “Tôi không muốn nói thêm một lần nữa.” Y đẩy thân thể đối phương ra, không nhin được nói: “Ngồi dậy, cmn cậu nặng chết đi được.”

Nghiêm Mạc phục hồi tinh thần lại, gào khóc một tiếng nhào tới, ôm Hứa Khiêm lăn qua lăn lại trong chăn, làm ván giường rung lên kêu kệt. Người kia vội vàng đập hấn, “Cậu nháo cái rắm gì, ba mẹ cậu còn đang ở dưới lầu đấy...”

“... Vậy cậu khóc cái gì?”

“Không nhin được... Hic...” Nghiêm Mạc hít mũi một cái, chôn đầu nơi cổ đối phương điên cuồng cọ xát, thút thít nói: “Tôi yêu anh...”

Hứa Khiêm ừ một tiếng, có chút buồn cười, “Vừa nãy ba mẹ cậu nói gì?”

“Bọn họ nói sẽ cho chúng ta thời gian... Sau đó, sau đó bọn họ còn muốn chúng ta có một đứa bé.” Nghiêm Mạc cẩn thận nhìn y, “Hứa ca, tôi nghĩ rồi... Chuyện này tôi sẽ theo ý anh, nếu như anh muốn, chúng ta tìm một người để thay, dùng tinh trùng của anh, nếu như anh không muốn, vậy đến lúc đó sẽ xem xét lại, tôi sẽ nghĩ cách thuyết phục ba mẹ tôi... tóm lại, chúng ta phải vĩnh viễn ở bên nhau.”

Chuyện liên quan tới con cái, Hứa Khiêm đã từng không muốn, trước mắt vẫn không cần nghĩ đến, liền gạt đầu, “Vậy đến lúc đó sẽ bàn lại.”

Nghiêm Mạc nghe y nói như vậy, khoé miệng kéo đến tận mang tai, hấn ôm lấy Hứa Khiêm, liên tục gọi tên đối phương, còn nói rất nhiều suy nghĩ liên quan đến tương lai, hấn nói bọn họ có thể nuôi một con chó và một con mèo bầu bạn, nói hấn có thể dạy y vẽ, có thể cùng y đi đến rất nhiều nơi... Hứa Khiêm bị ôm vào trong lòng, bên tai là lời tâm tình dịu dàng, nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương dán sau lưng y, mà trong đó có một trái tim đầy tuổi trẻ và sức sống là thuộc về y.

—— Hoàn toàn chỉ thuộc về một mình y.

Cái này là đủ rồi.

Đêm 30 đó, Hứa Khiêm đứng ở trên ban công, nhìn pháo hoa rơi xuống trong bầu trời đêm, nghe tiếng pháo nổ bốp, trong phòng khách truyền tới tiếng mừng xuân, vô cùng náo nhiệt.

Nghiêm Mạc từ phía sau ôm lấy thắt lưng y, chôn đầu nơi vai y nhẹ nhàng lắc lư, Hứa Khiêm trở tay thọc hắt một cái, “Ba mẹ cậu còn ở đây, chờ làm loạn nha.”

“Bọn họ vào bếp luộc sủi cảo rồi.” Nghiêm Mạc nở nụ cười, nghiêng đầu hôn lên gò má y, “Hứa ca, về sau mỗi dịp Tết, chúng ta đều phải giống như bây giờ có được không?”

Thanh âm của hắn rất khê khàng, nhưng Hứa Khiêm vẫn nghe được.

Vì vậy y cũng nở nụ cười, con ngươi đen nhánh được pháo hoa rực rỡ thấp sáng lên, bên trong đọng đầy hạnh phúc.

“Được.”

Cùng lúc đó, tiếng chuông 0 giờ chậm rãi vang lên, vang dội sưởi ấm nơi này trong đêm giá rét, kéo dài không ngừng.

Năm mới đến rồi.

<Toàn văn hoàn>

Nguyệt: Cuối cùng hai anh đã tìm được hạnh phúc, chúc mọi người cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình nhé!!!!!! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và cổ vũ Nguyệt rất nhiều trong thời gian qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kien>